

Tây Uyển Mị Ảnh

Contents

Tây Uyển Mị Ảnh	2
1. Chương 1: Gặp Lại Giai Nhân	2
2. Chương 2: Đêm Đó.	7
3. Chương 3: Sóng Gió Bên Hồ Bơi.	11
4. Chương 4: Nóng Bỏng.	16
5. Chương 5: Vân Vũ Lôi Phá Rồi.	21
6. Chương 6: Nguy Hiểm Liên Tiếp.	26
7. Chương 7: Bí Mật.	32
8. Chương 8: Hai Chiếc Chén Sứ.	43
9. Chương 9: Dục Vọng.	49
10. Chương 10: Vẫn Là Bí Mật.	56
11. Chương 11: Bọ Ngựa Bắt Ve	63
12. Chương 12: Diễn Kịch	71
13. Chương 13: Nước Ngọt.	80
14. Chương 14: Gặp Mặt.	85
15. Chương 15: Lời Đồn.	94
16. Chương 16: Lời Đồn (2).	99
17. Chương 17: Sơ Hở.	106
18. Chương 18: Nhìn Trộm.	114
19. Chương 19: Bại Lộ.	118
20. Chương 20: Kinh Ngạc Vui Mừng.	126
21. Chương 21: Quanh Co Khúc Khuỷ.	137
22. Chương 22: Phúc Của Người Tề (1).	149
23. Chương 23: Phúc Của Người Tề (2).	156
24. Chương 24: Lục Ngọc Dương Cự.	166
25. Chương 25: Cửa Bồng Hé Mở Vì Ai.	176
26. Chương 26: Bạn Bè.	186
27. Chương 27: Ăn Trộm.	197
28. Chương 28: tay Thợ Chụp Háo Sắc.	208
29. Chương 29: Phòng Bệnh Phong Lưu (1).	222
30. Chương 30: Phòng Bệnh Phong Lưu (2).	237
31. Chương 31: Dụ Dỗ Gian Dâm.	254
32. Chương 32: Cấm Kỵ Về Đạo Đức.	271
33. Chương 33: Xuân Được Độc Ác	285
34. Chương 34: Tổng Tiền (thượng)	303
35. Chương 35: Tổng Tiền (hạ)	311
36. Chương 36: Ngoại Tình.	323
37. Chương 37: Mẫu Nữ Cùng Phòng	336
38. Chương 38: Tính Hết Mưu Kế.	343
39. Chương 39: Mây Lừa Tao Gạt	358
40. Chương 40: Thích Gọi Lão Dâm Trùng	372
41. Chương 41: Cầu Trư Công (đại Kết Cục)	384

Tây Uyển Mị Ảnh

Giới thiệu

Tây Uyển Mị Ảnh là một truyện thuộc thể loại Truyện Sắc Hiệp Năng. Nhân vật chính của truyện là

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-uyen-mi-anh>

1. Chương 1: Gặp Lại Giai Nhân

Luồng hơi lạnh nhẹ nhàng phả ra từ máy điều hòa không làm giảm đi chút nào sự oi bức của Doãn Xuyên. Tiết trời mùa hè khiến nam nhân trưởng thành rất dễ dàng xuất hiện tâm lý hưng phấn về tính dục. Hơn nữa một khi xuất hiện thì giống như sóng biển cuộn trào mãnh liệt, hết đợt này tới đợt khác, cho tới khi nhấn chìm con người ta vào trong dục vọng vô tình.

Lúc này Doãn Xuyên có vẻ thất thần, bởi lúc này gã chỉ chăm chú nhìn vào màn hình máy cầm tay, trên màn hình không ngờ là một nữ nhân. Có lẽ là do chụp trộm nên nữ nhân trên màn hình không có hình chụp trực diện, nhưng dù vậy một khóe mắt, một nụ cười cũng thể hiện vẻ mỹ điểm của nàng. Nếu là một nam nhân bình thường, hẳn nhất định sẽ phát ngốc vì nữ nhân này. Hình ở trong máy không chỉ có một tấm, tư thế đứng cũng có, ngồi cũng có, có mỉm cười, có giận dỗi, không kiểu nào là không lộ vẻ phong tình vạn chủng, hút hồn phách người.

“Anh có biết em đang đợi anh, nếu anh thật sự để ý em, thì tại sao lại để em cô đơn trải qua những đêm dài vô tận....” Doãn Xuyên vốn vẫn luôn phong lưu phóng khoáng, tự cho mình là siêu phẩm cũng đã ý loạn tình mê. Gã rên ư ử một bản tình ca cũ mèm.

“Còn chẳng biết nàng có thích ta không thì nàng làm sao để ý ta chứ?”

Doãn Xuyên có chút tự trào cười khở mấy tiếng, có điều gã lại lập tức lộ vẻ tự tin “Nhưng bất kể phải trả giá đắt thế nào, ta nhất định phải có được em. Mặc dù em là nữ nhân của Lý Kha nhưng ta không quan tâm, bởi vì em là của ta. I love you, Cảnh Cảnh.”

Lý Kha là bạn học thời đại học của Doãn Xuyên. Trong thời gian học đại học, bọn họ có cùng chung một lý tưởng, tương lai kiếm một cô em tóc gió thổi bay, thân hình cao ráo, ngực nở mông cong làm lão bà. Lý Kha không những nhà giàu mà còn luôn gặp vận may, y kiếm được Cảnh Cảnh.

Cảnh Cảnh tên đầy đủ là Vương Cảnh. Nàng không nghi ngờ gì rất phù hợp với tiêu chuẩn đó. Sự xuất hiện của nàng càng chứng thực một câu lưu truyền: Tây Uyển xuất mỹ nữ.

Tây Uyển sản xuất ra bao nhiêu mỹ nữ, Doãn Xuyên cũng không rõ lắm. Gã chỉ biết rằng Vương Cảnh là nữ nhân đẹp nhất trên thế giới này. Gã ghen tị với Lý Kha. Mặc dù Lý Kha là bằng hữu của gã, Doãn Xuyên cũng không hề cảm thấy hổ thẹn. Nhưng mà, Vương Cảnh lại không hề cho Doãn Xuyên lấy một nửa cơ hội. Thậm chí nàng còn rất ít khi ban cho Doãn Xuyên một cái nhìn thẳng. Mặc dù mỹ lệ, nhưng Cảnh Cảnh cao ngạo đến như một nàng công chúa. Điều đó khiến Doãn Xuyên rất thất vọng, nhưng mỗi

khi nhìn Cảnh Cảnh giống hệt một con chim nhỏ ỷ ôi bên cánh tay Lý Kha, ôn nhu nũng nịu, ngọn lửa đổ kị của Doãn Xuyên lại biến thành một dạng động lực nguyên thủy.

Doãn Xuyên vẫn luôn chờ đợi cơ hội. Gã cũng tin rằng nhất định sẽ có cơ hội, bởi vì gã và Lý Kha không chỉ là bằng hữu tốt mà bọn họ còn ở cùng một tiểu khu cao cấp. Tiểu khu này chính là Tây Uyển tiểu khu sản xuất ra rất nhiều mỹ nữ.

“Anh có biết em đang đợi anh, nếu anh thật sự để ý em, thì tại sao lại để em cô đơn trải qua những đêm dài vô tận....”

Lần này không phải là Doãn Xuyên ngâm nga mà là điện thoại cầm tay của gã đang đổ chuông. Lý Kha từng không biết bao nhiêu lần cười nhạo ca khúc có lời lẽ ai oán này khó nghe như nào như nào.

Doãn Xuyên từ trong ảo tưởng tỉnh lại uể oải nhìn nhìn số máy gọi đến trên màn hình. Đột nhiên gã nhanh chóng kết nối điện thoại, bởi vì đó là điện thoại của Lý Kha.

“Hết giờ làm chưa? Vừa đi dạo đến dưới công ty của cậu...”

“Sắp rồi, cậu đi dạo một mình à?”

“Không, đi cùng tiểu Cảnh. Không nói nhiều nữa, sau khi cậu hết giờ, đến thẳng nhà hàng Lai Cách, tớ sắp gãy cả chân rồi...”

Doãn Xuyên lao thẳng ra cửa. Gã kích động dặn lại đồng nghiệp tiểu Quan: “Nói giúp anh với Trần kinh lý, anh phải đi gặp khách hàng...”

Nhà hàng Lai Cách nằm ở gần công ty, Doãn Xuyên rất quen đường. Lúc gã bước vào trong nhà hàng, Lý Kha tỏ ra rất ngạc nhiên: “Nhanh vậy à?”

“Hôm nay ra ngoài chưa ăn gì cả, bụng đói lâu rồi nên chạy vội tới kiếm ăn....”

Doãn Xuyên vừa thở hổn hển vừa giải thích. Ánh mắt gã ngấm ngấm liếc Vương Cảnh ở bên cạnh Lý Kha một cái. Hai cái ghế bên cạnh nàng xếp đầy túi lớn túi nhỏ, xem ra hôm nay thu hoạch khá phong phú.

“Muốn ăn gì? Anh gọi đi, em mời....” Vương Cảnh mặt mày rạng rỡ nhiệt tình đến vượt ngoài ý liệu của Doãn Xuyên. Nàng tiếp lời, lại còn đưa thực đơn qua.

“Em mời? Anh không nghe nhầm đấy chứ?” Cảm giác của Doãn Xuyên cứ như mặt trời mọc từ phía tây vậy.

“Đúng vậy, tiền mặt của tớ đều cho nàng mua hết y phục rồi, bữa cơm hôm nay của chúng ta phải do nàng mời rồi.” Ngữ khí của Lý Kha tỏ ra bất lực, nhưng vẻ mặt lại cực kỳ hạnh phúc. Xem ra làm cho nữ nhân vui lòng cũng là một dạng hưởng thụ, huống chi là một nữ nhân thiên kiều bách mị?

Nghe lời Lý Kha nói, Vương Cảnh bắt đầu thi triển đòn sát thủ của nàng. Nàng liếc Lý Kha đầy ái muội, bàn tay nhỏ nhắn dấm khê lên đùi Lý Kha, ôn ả ôn ền nũng nịu: “Hôm nay lão công cực cực tốt nha, có mệt không? Em giúp anh xoa bóp một chút được không?” Thần thái đó, ngữ khí đó khiến cho Doãn Xuyên ở bên cạnh nghe đến lông tóc dựng ngược cả lên. Nhưng kỳ quái là trong lòng gã lại hâm mộ muốn chết đi được.

Lý Kha đương nhiên càng là cực kỳ hưởng thụ, dường như tất cả những gì làm vì nữ nhân này đều có giá trị.

Cơm rất ngon miệng, đồ ăn cũng rất thơm ngon. Tâm tình ba người đều không tệ. Vương Cảnh có được thứ nàng muốn, Lý Kha cho nhiều hơn hẳn định cho, Doãn Xuyên nhìn thấy điều gã mong thấy.

“Hai người từ từ ăn, tớ đi rửa tay một chút.” Lý Kha cơm no rượu say đứng lên nói. Đợi hẳn biến mất khỏi tầm mắt mọi người, Doãn Xuyên vui mừng vì bản thân cuối cùng có cơ hội đơn độc đối diện với giai nhân. Lại thêm một lần hân thưởng Vương Cảnh ở cự ly gần như vậy đối với Doãn Xuyên mà nói là chuyện mong chờ đã từ lâu. Ánh mắt của gã thật mạnh dạn mà sáng ngời.

Vương Cảnh lại vội vàng mở chiếc xác da màu vàng nhạt luôn mang theo bên mình, ưu nhã lấy ra máy điện thoại, cao hứng nhấn một số điện thoại. “Lôi Lôi, tớ cho cậu biết, hôm nay tớ mua rất nhiều y phục đẹp, ừ, thật đấy, còn mua một chiếc hiệu Gucci...”

Nhu cầu của nữ nhân đối với y phục cũng giống như nhu cầu tình dục của nam nhân đối với nữ nhân, đều không thể thiếu được. Cậu nói đó Doãn Xuyên không rõ có chuẩn không, cũng không có sự linh hội đó. Gã chỉ cảm thấy rằng cái khe sâu hun hút trước ngực nữ nhân này đã khiến cho dấu hiệu sinh lý của gã phồng lên nhanh chóng.

“Hừ” Doãn Xuyên lén lút dùng tay nhẹ nhàng an ủi chỗ đang cộm lên của gã, còn phát ra một tiếng rên rỉ nhỏ đến mức chỉ gã mới có thể nghe thấy.

“Oái, sao lại hết pin rồi, mới gọi có mấy phút.”

Vương Cảnh cũng giống như mọi nữ nhân khác, nghiện buồn đưa lê qua điện thoại, mãi mãi không hết chủ đề để tám. Nàng ảo não đóng điện thoại lại.

Đột nhiên, Vương Cảnh như phát hiện ra cái gì đó. Nàng vội hỏi: “Doãn Xuyên, cho mượn điện thoại của anh một lát, điện thoại em hết pin rồi.”

Mĩ nữ mượn điện thoại, Doãn Xuyên không một chút do dự móc điện thoại ra. Vương Cảnh không kịp cảm ơn đã lại “tách tách” bấm máy rồi lại bắt đầu vừa cười vừa tám.

“Cười gì vậy?” Lý Kha từ phòng rửa tay trở ra hiếu kỳ hỏi.

“Không phải chuyện của anh.” Vương Cảnh trừng mắt với Lý Kha một cái, rồi lại nói trong điện thoại: “Lôi Lôi, tớ ra ngoài nói tiếp...” Nói rồi cầm điện thoại rời bàn, bước ra khỏi phòng ăn.

“Nào, chúng ta uống tiếp.” Lý Kha ha ha cười khở, rót cho Doãn Xuyên nửa ly rượu, bắt đầu nói chuyện về những chủ đề của nam nhân.

Doãn Xuyên lại chẳng có mấy hứng thú trò chuyện, chỉ qua quýt đáp lời Lý Kha. Đợi mãi, cuối cùng mắt gã cũng sáng rực lên nhìn thấy Vương Cảnh yếu điệu tiến vào. Khiến cho gã mê hoặc là ánh mắt Vương Cảnh lại nhìn gã, chăm chăm nhìn gã.

Ánh mắt nữ nhân biết nói. Từ trong ánh mắt Vương Cảnh, Doãn Xuyên nhìn thấy nỗi thất vọng và phần nộ. Gã cảm thấy ừ ừ cạc cạc, chẳng hiểu ra sao cả, xảy ra chuyện gì chứ?

“Lão công, chúng ta đi thôi.” Lúc đặt điện thoại của Doãn Xuyên lên bàn, ngữ khí của Vương Cảnh trở lên lãnh đạm hơn nhiều.

“Ngồi thêm lúc nữa đi! Lâu rồi không uống rượu với Doãn Xuyên.” Doãn Xuyên không hiểu xảy ra chuyện gì, Lý Kha càng không hiểu nổi.

“Em mệt rồi, rất mệt...”

Sau khi thanh toán Lý Kha có vẻ ngại ngại. Y lúng túng cười cười: “Đi dạo cả nửa ngày, cô ấy mệt rồi, ha ha, ngày khác, ngày khác uống tiếp.”

Doãn Xuyên rất phong độ cười đáp lại, vẫy vẫy tay với Lý Kha.

Ngồi cô độc trong phòng ăn, Doãn Xuyên nghĩ mãi mà chẳng hiểu ra làm sao. Gã thử dài cầm điện thoại Vương Cảnh trả lại, trên máy còn tỏa ra một làn u hương thoang thoảng. Doãn Xuyên hít sâu một hơi hương khí.

“Đây là mùi hương trên người em sao? Thơm quá à!” Doãn Xuyên lẩm bẩm. Hắn mở điện thoại, tìm hình ảnh của Vương Cảnh. Đột nhiên, Doãn Xuyên bật kêu lên: “Ảnh đâu rồi?” Tiếp đó gã ngồi thừ ra trên ghế. Gã nhanh chóng hiểu ra vì sao vừa rồi Vương Cảnh lại tức giận. Gã cũng hiểu ra vì sao không tìm thấy nhưng tấm hình đó nữa.

Đáp án chỉ có một. Sau khi phát hiện ra Vương Cảnh đã xóa sạch những tấm hình đó. Doãn Xuyên tan nát cõi lòng. Gã biết rằng, mọi thứ không thể vẫn hồi được nữa. Thậm chí gã còn cho rằng sẽ mất cả người bạn thân Lý Kha nữa.

Nhưng ba ngày sau, Doãn Xuyên nhận được một cuộc điện thoại. Giọng nói trong điện thoại khiến nhịp đập trái tim hắn tăng vọt.

Nhà hàng Lai Cách là một nhà hàng không lớn nhưng có phong cách và tao nhã. Doãn Xuyên thích những nơi có phong cách như vậy, nhưng gã rất ít khi lui tới, bởi vì tụ họp ăn uống trong đó thường là những đôi tình lữ. Nơi đó không thích hợp cho một nhóm người gây ồn ào, càng không thích hợp cho một người ngồi mơ mộng. Nhưng lúc này Doãn Xuyên lại ngồi ở một vị trí có thể nhìn rõ nhất cửa ra vào trong quán, vừa nôn nóng vừa mong chờ đợi một người. Gã hẹn gặp mặt người đó ở đây.

Người có thể khiến Doãn Xuyên chờ đợi không nhiều, người có thể khiến Doãn Xuyên nóng lòng gặp mặt như vậy càng hiếm, trừ phi người đó vô cùng quan trọng. Đương nhiên người kia quan trọng, bởi vì người đó đã xuất hiện ở cửa vào quán.

Một bóng dáng hoạt bát xuất hiện trong tầm mắt của Doãn Xuyên. Đó là một nữ nhân. Chính xác mà nói thì đó là nữ thần mỹ lệ nhất, cao quý nhất trong lòng Doãn Xuyên. Đương nhiên đó chính là Vương Cảnh. Vương Cảnh bước đi rất chậm rãi, dường như càng khiến cho người chờ đợi sốt ruột hơn. Đám người trong quán hơi xao động, bất kể là nam nhân hay nữ nhân, không ai có thể rời ánh mắt khỏi thân hình Vương Cảnh. Không chỉ khuôn mặt, dáng vóc nàng thu hút ánh mắt người khác mà ngay cả bộ váy ngắn hoa nhạt màu nàng mặc trên người kia cũng là tiêu điểm. Nàng tỏ ra cực kỳ thời thượng và gợi cảm. Có lẽ chất liệu chiếc váy rất mỏng, nên bất kỳ một ngọn gió nào cũng có thể thổi bay tà váy, khiến người ta cảm thấy một loại nhịp điệu nào đó.

“Có phải là đợi lâu rồi không?” Mặc dù đến cả việc đứng lên theo phép lịch sự Doãn Xuyên cũng quên bồng mất nhưng nụ cười mỉm ngọt ngào của Vương Cảnh như cho Doãn Xuyên biết, nàng không hề để tâm.

“Không, chờ không lâu...” Thật ra Doãn Xuyên đã đợi hơn một tiếng rưỡi đồng hồ rồi.

Wương Cảnh cười, cười rất đắc ý. Nàng thích lời nói dối như vậy.

“Không ngờ được em lại hẹn anh phải không?” Vương Cảnh ngậm ống hút vào miệng. Doãn Xuyên đã kêu giúp nàng một ly nước chanh.

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn đang ngậm hút cùng hai cánh môi hồng hồng, Doãn Xuyên vừa mới thanh tỉnh lại một lần nữa lại rơi vào tình trạng bối rối. “Không, không ngờ nổi, là không biết, không biết có chuyện gì muốn nói với anh. Nếu, nếu, là....”

“Anh chụp trộm em?” Vương Cảnh trực tiếp ngắt lời Doãn Xuyên.

“Đó là do vô ý, á, đó là, á, thật, thật xin lỗi...” Doãn Xuyên đơn giản là không biết giấu mặt vào đâu. Gã hy vọng Vương Cảnh có thể tha thứ cho gã. Tay gã không ngừng gãi gãi đầu..

“Em không trách anh chụp trộm.”

Doãn Xuyên như không tin vào tai mình.

Wương Cảnh lại cười, cười đến có chút mắc cỡ. “Em chỉ trách anh chụp người ta chẳng có tấm nào ra hồn cả. Còn nữa, em tức giận là đến mặt mã anh cũng không cài đặt. Em chỉ vô tình thôi cũng phát hiện ra các bức ảnh, nhưng nếu để Lý Kha nhìn thấy thì làm sao đây? Anh đã nghĩ tới chưa? Đến lúc đó mọi người có miệng cũng khó nói chuyện.” Nói đến đây ngữ khí của Vương Cảnh có chút nghiêm khắc.

“Anh không quan tâm.” Mặc dù Doãn Xuyên đáp lại rất nhỏ, nhưng đầy kiên định và mạnh mẽ.

Wương Cảnh giật mình nhìn lại nam nhân như đang ngây người nhưng xem ra rất anh tuấn trước mặt. Nàng không ngờ nổi Doãn Xuyên lại có thể nói ra một câu như vậy.

“Nhưng em quan tâm. Cuộc sống của em cần rất nhiều thứ.” Vương Cảnh lạnh lùng nói.

“Anh biết, anh cũng có thể kiếm tiền, kiếm rất nhiều tiền.” Doãn Xuyên nhàn nhạt đáp lại.

“Tương lai à? Đương nhiên anh có thể kiếm, nhưng em không thể đợi. Em sớm biết rằng anh thích em, nhưng em hy vọng anh không nên tiếp tục lãng phí thời gian vì em nữa.”

“Em sớm biết?”

“Hừ! Nam nhân các anh nghĩ gì sao em không biết chứ? Buổi tối hôm sinh nhật Lý Kha đó anh làm gì em vẫn còn nhớ....”

Nhà hàng có máy lạnh, nhưng mồ hôi lạnh của Doãn Xuyên đã tuôn ra như mưa. Chuyện đó gã vốn cho rằng trời không biết đất chẳng hay, không ngờ thật ra Vương Cảnh lại biết. Nhưng vì sao nàng không nói? Vì bản thân? Gã không muốn nghĩ tiếp.

Một hồi trầm mặc. Vương Cảnh lại là người phá vỡ sự im lặng. Ngữ khí của nàng trở nên ôn nhu: “Anh có thể giúp em làm một việc. Việc này có thể giúp em, cũng có thể giúp cả anh, có thể anh còn cảm ơn em nữa.”

“Em, em nói đi, bất kể chuyện gì anh đều giúp.” Doãn Xuyên lắp ba lắp bắp. Gã nhìn Vương Cảnh vẻ chờ đợi, kỳ vọng có thể giúp được cho nàng để làm giảm nhẹ tội lỗi của bản thân.

Nếu như nói thời tiết tháng sáu rất hay thay đổi thì vẻ mặt Vương Cảnh còn hay thay đổi gấp trăm lần so với thời tiết tháng sáu. Vừa rồi còn nói cười như hoa, giờ đã lạnh như băng sương. Từ trong miệng nàng thốt ra hai từ hoàn toàn không phù hợp với khí chất của nàng: “Con đi”

“Con đi? Ai?”

“Vân Vũ Phi, anh nghe nhắc tới chưa?” Vương Cảnh lạnh lùng nhìn Doãn Xuyên, như muốn xem xem sau khi nghe thấy cái tên này Doãn Xuyên có phản ứng như thế nào.

“Dường, dường như nghe nói qua.” Cái tên này tồn tại trong đầu Doãn Xuyên, bởi vì so với Vương Cảnh, Vân Vũ Phi tuyệt đối không thua kém, dù chỉ nửa phân.

“Cái gì mà dường như? Rõ ràng anh nghe thấy rồi.” Vương Cảnh có vẻ bức mình. Nàng cười lạnh rồi nói tiếp: “Có lẽ, anh cũng rất thích ả, đúng không?”

“Thiên địa lương tâm, Doãn Xuyên anh chẳng có tý quan hệ nào với ả Vân Vũ Phi này cả. Anh lấy Mao Chủ tịch ra thề.” Không biết bắt đầu từ khi nào, việc lấy vĩ nhân ra thề đã trở thành sự phân trần thịnh hành nhất thời nay. Có điều, quả thực Doãn Xuyên không nói dối. Hẳn thật sự không có chút liên hệ nào với Vân Vũ Phi, nhưng thỉnh thoảng vẫn gặp nhau trong tiểu khu. Dù sao ả Vân Vũ Phi này cũng ở Tây Uyển.

“Anh không cần thề thốt. Em biết rồi. Có điều, sau này anh phải có quan hệ với nữ nhân này.” Vương Cảnh rất hài lòng với lời phân trần đó. Mặc dù nàng biết Doãn Xuyên không nói dối, nhưng lời thề thốt khẳng khái đó của Doãn Xuyên khiến nàng có cảm giác an toàn, giống như lãnh đạo yêu cầu cấp dưới bày tỏ lòng trung thành vậy.

“Tại sao?” Doãn Xuyên mê hoặc nhìn Vương Cảnh. Gã không ngờ nổi lời nói tiếp theo của Vương Cảnh còn khiến gã kinh ngạc hơn.

“Anh theo đuổi Vân Vũ Phi vào tay, bất kể phải trả giá thế nào, anh cũng phải khiến cô ta thích anh. Hoặc có thể nói, yêu anh.”

Lời của Vương Cảnh ngọt ngào động lòng người, cũng rõ ràng từng từ. Doãn Xuyên biết nàng không hề có ý định đùa cợt, nhưng Doãn Xuyên vẫn trở mặt ra mà nhìn.

“Tại sao?” Đây là lần thứ hai Doãn Xuyên hỏi Vương Cảnh tại sao rồi. Gã cảm giác chuyện này càng lúc càng thú vị. Mặc dù Doãn Xuyên say mê Vương Cảnh, nhưng lá gan của gã trước giờ vẫn rất lớn. Một vài chuyện gã từng làm cũng đủ khiến Vương Cảnh biết gã là người dám mạo hiểm.

“Bởi vì nữ nhân này định câu dẫn Lý Kha, hơn nữa đã đến tình trạng nguy hiểm. Em không muốn để nữ nhân này cướp đi mọi thứ của em...”

Bất kỳ nữ nhân nào cũng không cho phép nam nhân của mình bị nữ nhân khác chiếm hữu. Vương Cảnh cũng không ngoại lệ.

“Của nữ nhân à, nhưng anh chỉ là tay mơ.” Tâm tư của Doãn Xuyên chỉ có Vương Cảnh, gã chỉ kiếm có thoái thác.

“Sao em lại nghe nói trước đây ở đại học anh cứ mười bước có cỏ thơm, trăm bước có hoa đẹp nhỉ? Còn rất được hoan nghênh đó nha.” Khuôn mặt đang banh ra của Vương Cảnh không nhận được lộ ra tiểu ý, khiến Doãn Xuyên nhìn mà ngứa ngáy trong lòng.

“Lý Kha giết anh mất.”

“Hừ, ngay cả em anh còn dám đụng, anh còn sợ?” Vương Cảnh cười lạnh.

Doãn Xuyên bưng cốc nước lọc trước mặt lên, nhấp một ngụm nhỏ, chậm rãi nói: “Là anh nói, Lý Kha sẽ giết anh, nhưng vì em, anh nguyện ý làm mọi chuyện, nhưng mà....”

“Đừng có nhưng mà, đừng có nhắc điều kiện, em biết anh muốn nói gì.”

Đôi mắt Vương Cảnh rất đẹp, cười lên như một vầng trăng cong vút. Lúc này nàng không những cười, trong mắt còn có chút ướt át, long lanh. Nam nhân có kinh nghiệm rất dễ dàng có thể đọc hiểu trong lòng nàng đang nghĩ gì? Nữ nhân vào lúc này làm người ta say đắm nhất.

Nhìn ánh mắt của Vương Cảnh, Doãn Xuyên dốc cạn cả một cốc nước to. Gã vẫn còn cảm thấy khát.

Đương nhiên Vương Cảnh có thể hiểu được động tác nhỏ nhất đó của nam nhân. Nàng lấy từ trong xắc tay ra một phong bì đặt lên mặt bàn, đẩy tới trước mặt Doãn Xuyên: “Của nữ nhân rất tốn tiền. Chỗ này anh cầm trước, không đủ anh cứ nói với em.”

Phong bì rất dày, nhưng Doãn Xuyên không cầm, mặc dù quả thật kinh tế của hắn không dư dả. “Cái này....”

“Đừng có khách khí với em. Để mua nhà ở Tây Uyển anh đã phải giặt gấu vá vai vay mượn khắp nơi, chẳng lẽ em còn không biết sao?”

Vương Cảnh buồn cười. Nhưng nàng biết cần giữ lại chút tôn nghiêm cho nam nhân trước mặt này. Trong mắt nàng, Doãn Xuyên đã là người đáng tin cậy nhất của nàng. Huống gì nàng rất thích mẫu nam nhân cổ chấp.

“Anh đã nói Lý Kha rồi, không được cho người khác biết anh vay tiền mà.” Doãn Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Đừng có tức giận, em đâu phải người ngoài.” Vương Cảnh bật cười khanh khách. Nàng cầm điện thoại Doãn Xuyên để trên mặt bàn lên, mở chức năng chụp hình, sau đó quay ống kính về thẳng phía mình tạo dáng nhìn ngang nhìn dọc, nghiêng đầu nháy mắt. Đợi đến lúc Doãn Xuyên định thần lại, Vương Cảnh đã đang tự thưởng thức kiệt tác của mình. “Hình thế này mới đẹp. Toàn chụp người ta từ đằng sau với mé cạnh thì làm sao đẹp được chứ? Được rồi, em phải về rồi, hy vọng anh mọi chuyện thuận lợi.”

Doãn Xuyên chỉ có thể dùng mắt tiễn Vương Cảnh rời đi. Mặc dù gã không muốn nàng đi đến thế nào nhưng thứ hắn có thể lưu lại cũng chỉ có làn hương tỏa ra từ cơ thể nàng.

Mở những tấm hình lưu trong điện thoại ra, Doãn Xuyên hưng phấn phát hiện những bức hình đó rõ hơn, đẹp hơn những tấm chụp trước đó của gã rất nhiều. Trong đó có một tấm không nhìn thấy mặt, chỉ nhìn thấy núi non nhô vút lên, cả cái chấm nhô lên kia cũng hiện rất rõ, thậm chí cả nhũ vạm nhàn nhạt cũng thấp thoáng ẩn hiện.

“Phục vụ, làm ơn cho tôi cốc nước lọc nữa.” Doãn Xuyên kêu lớn. Hắn cảm giác cổ họng bị một ngọn lửa thiêu đốt, đó chính là ngọn lửa dục bùng bùng.

2. Chương 2: Đêm Đó.

Tây Uyển quả thật rất nổi tiếng, có thể nói là thanh danh vang xa.

Xảo diệu là, thời cổ đại có tứ đại mỹ nữ chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường, thì Tây Uyển cũng có tứ đại mỹ nữ. Trước khi Vương Cảnh tới, ba đại mỹ nữ ở đây lại cùng một nhà. Họ là tỷ tỷ Vân Vũ Lôi, muội muội Vân Vũ Phi và mẹ của họ, Dung An Dao. Những người quen biết với Dung An Dao đều gọi bà là Vân phu nhân, nhưng cả hai tỷ muội đều gọi mẹ của họ là Dung tỷ, bởi vì đơn giản Dung An Dao trông trẻ

trung hết như tỷ tỷ của họ vậy. Nghe nói, các bậc tiền bối của Dung An Dao là phi tử trong cung, chẳng trách nữ nhân của Vân gia người nào người nấy vóc dáng đều không chỉ có vẻ đẹp thông thường.

Doãn Xuyên ở Tây Uyển, đương nhiên biết mĩ danh của Vân gia. Gã cầm mấy tấm hình và tư liệu liên quan đến Vân Vũ Phi kẹp trong phong bì lên tử tế xem xét. Trong mắt gã, Vân Vũ Phi giống như một minh tinh. Gã từng nghe Lý Kha nhắc qua, Vân Vũ Phi có một diễm danh, gọi là hoàng hậu chân dài. Trong khu Tây Uyển, Doãn Xuyên mới chỉ nhìn thấy Vân Vũ Phi từ xa chứ chưa từng nhìn thấy một cách rõ ràng cặp đùi đẹp của nàng.

“Hoàng hậu chân dài? Không hiểu có đẹp bằng cặp đùi của Cảnh Cảnh không?” Doãn Xuyên rất tự giác lấy Vương Cảnh và Vân Vũ Phi ra so sánh.

“Cảnh Cảnh của ta vẫn đẹp hơn. Lý Kha à Lý Kha. Tên tiểu tử nhà người cũng tham quá, chẳng lẽ trong tứ đại mĩ nữ người định độc chiếm hai người sao? Chuyện này sẽ gây nên công phẫn đó, đây đâu phải là thời đại học.” Doãn Xuyên nhớ lại thời sinh viên, Lý Kha chính là đối thủ nặng ký nhất trong cuộc chơi của gái với mình. Mỗi lần khi gã chốt được mục tiêu thì lại sớm bị người ta nhanh chân hốt tay trên rồi. Người đó không phải là ai khác mà là Lý Kha. Lý Kha không những anh tuấn cao ráo, lại còn rất có tiền, thời đại học đã chạy con Honda 2.0 rồi.

“Xem ra tiền là chìa khóa vạn năng. Nếu ta có tiền, Cảnh Cảnh có lẽ đã thuộc về ta. Da dẻ nàng sao mà trơn bóng đến vậy. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng thật nõn nà, nải tử của nàng săn chắc đến chết mất...” Doãn Xuyên thở dài, ánh mắt có vẻ mơ màng. Gã lại nhớ tới buổi tối hôm đó.

Đó là một năm trước..

“Cạn ly!” Không biết đã cạn bao nhiêu chén rồi? Chỉ biết rằng tất cả mọi người ở đó đều đã say mềm. Cạn xong ly đó, rất nhiều người bắt đầu lão đảo xiêu vẹo. Cả gian phòng KTV thuê bao đều sặc sụa hơi men. Đó là ngày sinh nhật của Lý Kha, đương nhiên tất cả đều chơi hết mình. Duy có Doãn Xuyên vẫn rất tỉnh táo, bởi vì gã uống không nhiều. Không phải là vì tửu lượng gã kém, mà là gã có một việc còn hứng thú hơn là uống rượu, đó là ngắm nhìn Vương Cảnh nép sát bên cạnh Lý Kha.

Đó là lần đầu tiên Doãn Xuyên gặp Vương Cảnh. Mặc dù trước đây Lý Kha từng nhắc ý cho Doãn Xuyên biết, hẳn đã tìm được người yêu nhất, nhưng Doãn Xuyên không cho là như vậy. Song khi Doãn Xuyên nhìn thấy Vương Cảnh, ánh mắt gã không hề rời khỏi Vương Cảnh.

Ánh đèn mờ ảo của gian phòng bao cũng không thể che giấu được vẻ rực rỡ của Vương Cảnh. Vì lẽ đó Doãn Xuyên không say, Lý Kha lại say mềm. Nam nhân có một nữ nhân giống như Vương Cảnh thì e rằng ngày nào cũng say.

Cuộc vui có náo nhiệt đến đâu cũng có lúc đến hồi kết. Đám bằng hữu lục tục ra về, trong gian KTV chỉ còn lại ba người. Ngoại trừ Lý Kha và Vương Cảnh, người còn lại là Doãn Xuyên. Đã hai giờ sáng, Doãn Xuyên không có xe, gã đương nhiên ở lại chờ đi nhờ xe của Lý Kha, bởi vì họ đều ở tại Tây Uyển.

Không ai muốn lúc đang say mềm lại lái xe. Cho dù có người muốn lái thì cũng chẳng ai muốn ngồi lên chiếc xe đó. Doãn Xuyên đề nghị, không bằng đợi tan cơn say hãy đi. Không ai đáp lại, bởi vì Lý Kha đã dựa lên ghế sofa phát ra tiếng ngáy nhẹ nhẹ, còn Vương Cảnh gối đầu lên đùi Lý Kha, thân thể cuộn tròn lại giống như một chú mèo con. Mái tóc dài thướt tha của nàng đổ xỏa ra như thác nước. Nàng cũng say rồi.

Buổi tối vốn tràn đầy kích tình lại hạ màn một cách yên ả như vậy. Nhưng trong cuộc sống yên ả luôn xảy ra những chuyện không thể ngờ tới.

Trong cơn mông lung, Duẫn Xuân đang nằm trên một chiếc sofa bên cạnh bị một tràng tiếng giày cao gót gõ lên sàn nhà làm tỉnh giấc. Gã hé mở mắt, nhìn thấy Vương Cảnh vội vàng chạy vào trong phòng rửa tay của phòng hát. Từ trong đó vọng ra tiếng nôn mửa.

Khi uống quá nhiều ai cũng sẽ bị nôn mửa. Nữ nhân cũng vậy. Đó chẳng phải là chuyện kỳ quái gì. Nhưng Vương Cảnh lại không giống như vậy. Nàng thu hút Doãn Xuyên một cách sâu sắc. Liếc nhìn Lý Kha còn đang ngủ say một cái, Doãn Xuyên mò theo.

Có lẽ là không kịp đóng cửa, phòng rửa tay hé mở. Doãn Xuyên vừa nhìn liền thấy Vương Cảnh đang không ngừng tẩy rửa bồn rửa tay. Uể vật ở bồn rửa tay đã biến mất. Nữ nhân đều thích sạch sẽ, chẳng lẽ đến cả

nữ nhân say rồi vẫn thích sạch sẽ? Doãn Xuyên nghĩ đầy hứng thú.

Vương Cảnh quả thật thích sạch sẽ. Nàng bắt đầu thanh lý mấy vết bẩn dính trên y phục. Chỗ dễ dàng dính bẩn nhất đương nhiên là trước ngực. Hôm đó, Vương Cảnh mặc một chiếc váy quai dây ngắn màu đen, cái quai dây đó rất mảnh, dường như khó mà chịu nổi trọng lượng hai trái cầu trước ngực, cho nên trên bờ vai trắng hồng của nàng có vết lằn mờ mờ. Vương Cảnh quên mất cửa không đóng, bàn tay nàng chẳng chút e dè lau chùi những bộ vị lộ ra trước ngực. Thậm chí nàng còn nhẹ nhàng luồn tay vào trong vạt áo vốn đã đủ bạo lộ để lau cả đôi gò bồng đảo. Cặp nhũ phong môn mơn theo tay nàng nhảy cả ra ngoài, nghịch ngợm lộ ra hai nụ hoa màu phấn hồng.

“Trời ạ, đó là nhũ đầu a? Đẹp quá đi.” Doãn Xuyên hét lên đầy kích động trong lòng. Đơn giản là gã không thể tin nổi đôi mắt mình lại có điểm phúc như vậy. Gã thật muốn xông lên, ngậm nụ hoa màu phấn hồng đó vào miệng, nhưng gã không những không say mà còn rất tỉnh táo. Gã biết gã đang nhìn thứ gã không nên nhìn.

Vì thế, Doãn Xuyên lẳng lặng lui ra, nhón chân nhón tay trở lại ghế sofa.

Không tới ba phút sau, tiếng bước chân trong trẻo đó lại vang lên, Vương Cảnh loạng choạng bước ra. Doãn Xuyên hít sâu một hơi, đứng dậy bước tới hỏi về quan tâm: “Em không sao chứ?”

Vương Cảnh không đáp, nàng lắc lắc đầu, định đi về phía Lý Kha đang ngủ mê mệt, nhưng đáng tiếc nàng vừa cất bước thì cả người lại quỵ xuống. Phản ứng của Doãn Xuyên đương nhiên là rất nhanh. Trời ban cho cơ hội tốt sao gã có thể bỏ qua cơ chứ?

Hai tay vòng qua hai bên sườn Vương Cảnh, Doãn Xuyên ôm chặt Vương Cảnh trong lòng. Trái tim gã đập dữ dội. Doãn Xuyên nhớ rõ rằng gã ôm đến hai phút. Ôm nữ nhân của người ta đến hai phút thì cảm giác thế nào? Có lẽ chỉ có Doãn Xuyên mới có thể cảm nhận được.

Vương Cảnh say không ít. Lúc Doãn Xuyên đỡ Vương Cảnh đến ngồi xuống chiếc ghế sofa phía bên mình, nàng mới lầu bầu như nói mơ: “Nước, cho em uống nước, khát quá, khát quá.”

Người thích uống rượu đều biết, sau khi say rượu mà uống nước thì mửa càng khiếp. Đương nhiên Doãn Xuyên biết đạo lý đó nên gã ôn nhu khuyên giải: “Cố nhịn đi, không thể uống nước được.”

“Ừ, không, em muốn uống, em muốn uống.” Có lẽ Vương Cảnh tưởng Doãn Xuyên là Lý Kha, nàng bắt đầu nũng nịu.

“A, được, được, em chờ chút.” Chẳng có nam nhân nào có thể kháng cự được với sự nũng nịu như thế. Doãn Xuyên vội vàng rót một ly nhỏ nước hoa quả, ôm lấy thân thể mềm mại nâng lên, đưa ly nước đến bên miệng Vương Cảnh.

Chỉ là Vương Cảnh còn chưa kịp hớp lấy một ngụm, nước hoa quả màu vàng đã thuận theo khóe miệng nàng chảy xuống, nhỏ xuống khuôn ngực vẫn còn ẩm. Chỗ đó nàng vừa mới lau chùi xong, nhưng hiện giờ nàng không thể lau được nữa, bởi vì nàng đã nằm đổ xuống sofa, khuôn mặt mũi lệ đỏ hồng lên, giống như một tiểu nữ hài xấu hổ.

Nhưng Doãn Xuyên biết rằng nữ nhân trước mắt không phải là một cô bé con, không có cô bé nào lại có bộ ngực đầy đặn như vậy. Hai gò bồng đảo căng tròn của Vương Cảnh giống như hai trái mật đào chín nộn, đang trêu ghẹo lý trí của Doãn Xuyên. Doãn Xuyên vốn luôn rất lý trí, huống chi Lý Kha còn nằm ngay gần đó.

Nhưng mà, Doãn Xuyên vẫn cứ thất bại. Bại một cách triệt để. Bởi vì Vương Cảnh nằm đổ xuống lộ ra cặp đùi dài thẳng tắp. Nàng mang tất da chân màu đen, chỉ là váy siêu ngắn, lúc nằm ngã xuống bị hất lên. Doãn Xuyên nhìn thấy rõ ràng tận đầu cặp đùi lộ ra viền bít tất màu đen.

“Đồ lót của nàng có phải cũng màu đen không nhỉ?” Hô hấp và suy nghĩ của Doãn Xuyên cùng tăng nhanh. Lúc gã quyết định phải giải đáp câu hỏi đó, gã không quên liếc nhìn Lý Kha đang nằm ngửa ra ngủ ở sofa bên kia. Doãn Xuyên giống hệt như một tên trộm vặt đang thò đồ vậy.

Có thể hình dung Doãn Xuyên lúc này đúng là sắc gan to bằng trời. Nhưng khi gã vén váy Vương Cảnh lên, gã phát hiện suy đoán của gã sai rồi, bởi vì đáp án là nữ nhân mũi lệ mà cao ngạo này tuyệt không hề mặc

nội khổ, chỉ có một nhúm âm mao lưỡi nhấc dựa sang hai bên mảnh cánh hoa màu phấn hồng.

Doãn Xuyên rất lớn mật, cũng rất lý trí. Mặc dù đã không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, nhưng gã vẫn không quên bước đến trước mặt Lý Kha, gọi khẽ Lý Kha mấy tiếng. Đáng tiếc Lý Kha ngủ say như heo, hẳn sao có thể nghe thấy tiếng gọi của Doãn Xuyên? Điều đó càng khiến Doãn Xuyên can đảm hơn. Bị lửa dục thiêu đốt, quần của gã đã dựng lên thành hình một cái ô xòe rộng.

“Chỗ này bị bẩn rồi, anh, anh lau giúp em.” Doãn Xuyên rút một tờ giấy, nhẹ nhàng lau nước quả rớt trên ngực Vương Cảnh. Gã đang thăm dò phản ứng của Vương Cảnh. Chỉ là Vương Cảnh không có chút phản ứng nào. Doãn Xuyên kích động ném tờ giấy đi, tay gã đã hoàn toàn thay thế cho tờ giấy, chậm rãi dạo chơi khắp bầu ngực nõn nà của Vương Cảnh, lại còn trèo lên cả nhũ phong. Gã khẩn trương chăm chú nhìn sắc mặt của Vương Cảnh, sợ nàng đột nhiên tỉnh lại.

Xem ra Doãn Xuyên đã lo lắng thừa. Khi gã lật Vương Cảnh sang thế nằm ngửa, cánh mũi Vương Cảnh chỉ phát ra tiếng hô hấp đều đặn, nhũ phong của nàng lộ ra ngoài không khí. Nụ hoa màu phấn hồng một lần nữa lại kích thích thần kinh của Doãn Xuyên. Gã không do dự nữa cúi đầu xuống, ngậm nụ hoa đó vào miệng, nhẹ nhàng mút, còn không ngừng trao đổi, không ngừng vuốt ve và nắn bóp. Trò chơi nguyên thủy dường như cũng kích thích thân thể của Vương Cảnh, nhũ đầu của nàng bắt đầu săn cứng lên. Doãn Xuyên bắt đầu có chút điên cuồng, có chút thô lỗ. Nụ hoa săn cứng của nàng trở thành đối tượng giày vò của gã. Sau khi đầu lưỡi một lần nữa lướt qua, Doãn Xuyên cắn nhẹ nhũ đầu.

“Ưm” Hàng lông mày khẽ cau lại cho thấy Vương Cảnh có cảm giác, Doãn Xuyên vội vàng dừng động tác lại. Có điều, sau một câu lầm bầm, Vương Cảnh lại nặng nề rơi vào giấc ngủ.

Doãn Xuyên lại bắt đầu động tác của gã. Chỉ có điều, lần này gã lớn gan hơn, bởi vì tay gã đã mò xuống đùi Vương Cảnh. Lần theo cặp đùi bóng mượt, gã tiến tới nơi thần thánh nhất, mẫn cảm nhất của nữ nhân. Do nơi đó không có một sợi dây ngăn cách nào, Doãn Xuyên dễ dàng chạm đến khu vực ẩm ướt. Vượt ngoài ý liệu của Doãn Xuyên là khu vực ẩm áp đó không ngờ có dịch thể chảy ra, hơn nữa càng lúc càng nhiều. Với tình hình tràn lan thế này, theo kinh nghiệm của gã, đó là lúc nữ nhân động tình mới như vậy. Chẳng lẽ Vương Cảnh lúc này cũng đang có giấc mộng xuân?

Doãn Xuyên nghi hoặc nhìn Vương Cảnh, nhưng thấy Vương Cảnh vẫn đang ngủ say sưa. Lá gan của gã lại một lần nữa to lên. Nhìn ngọc thể nằm ngang của Vương Cảnh, Doãn Xuyên nghiêng rằng, đưa ra một quyết định khiến gã nhớ suốt đời. Gã hôn Vương Cảnh một lát, sau đó khẽ khàng nói bên tai Vương Cảnh “Hãy tha thứ cho anh”

Lúc này Vương Cảnh đang ngủ say lại đột nhiên có phản ứng. Nàng lại lầm bầm một câu, rồi tiếp tục thiếp ngủ.

Mọi thứ Doãn Xuyên làm tiếp đó rất phong cuồng. Gã kéo khóa xuống, lôi ra một vật to lớn mặt mày hung ác, nhẹ nhàng tách cặp đùi Vương Cảnh ra, quỳ xuống giữa hai chân nàng, sau đó nhắm chuẩn vật to tướng đó vào khe hở non mềm màu phấn hồng mà cắm vào. Doãn Xuyên biết mức độ nhục côn của mình, cho nên động tác tiến vào của gã rất chậm, rất ôn nhu. Gã lo ngại làm Vương Cảnh tỉnh lại. Nhưng cái thứ thô chắc đó tiến vào nơi mẫn cảm nhất của nữ nhân thì làm sao không làm cho nữ nhân tỉnh lại đây? Chỉ là dục vọng như sóng dữ đã đánh tan lý trí của Doãn Xuyên.

Nhục côn của gã tiến vào từng chút một. Thật may, chất dịch tràn lan ra giúp Doãn Xuyên tiến vào không gặp quá nhiều trở ngại. Lúc Doãn Xuyên lần thứ năm rút ra rồi lại ấn vào, bông hoa của Vương Cảnh cũng tiếp đón vị khách không mời đó. Nhục côn của Doãn Xuyên cuối cùng hoàn toàn tiến vào trong, ngay cả Vương Cảnh đang ngủ say cũng thốt lên một tiếng rên rĩ..

Trong cơn khoái cảm cực độ, Doãn Xuyên không còn để ý tới sắc mặt Vương Cảnh nữa. Mặc dù gã vẫn nhấp nhô rất chậm, rất nhẹ nhàng, nhưng lực lượng tích súc lại chờ bùng phát đã hình thành. Song đúng vào lúc đó, chuông điện thoại của Doãn Xuyên vang lên. Tiếng chuông không to, nhưng trong căn phòng yên tĩnh đó vẫn như tiếng sấm. Doãn Xuyên đứng bật lên với tốc độ nhanh nhất. Đương nhiên, gã không quên chỉnh đốn lại y phục của Vương Cảnh cho ngay ngắn.

Đáng để vui mừng là, đến khi Doãn Xuyên nói chuyện điện thoại xong, Lý Kha mới hé mở cặp mắt vằn đỏ, mơ hồ hỏi: “Mấy giờ rồi, ơ , Cảnh Cảnh sao lại nằm bên kia?”

Doãn Xuyên đã bình tĩnh lại có chút khản trương: “Cô ấy mưa.”

“Ồ, mẹ nó, hôm nay uống nhiều quá. Tiểu Cảnh Cảnh, chúng ta về thôi.” Giọng Lý Kha không nhỏ, nhưng Vương Cảnh vẫn ngủ say. Điều này khiến Doãn Xuyên thầm thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Có điều khiến cho Doãn Xuyên phiền muộn chính là cú điện thoại rất không đúng lúc kia. Cú điện thoại đó không phải ai khác, mà là do ác nhân Doãn Xuyên vừa thấy là đầu to lên, đến trốn tránh cũng không kịp đó gọi đến. Nàng chính là Lý Nhã, muội muội của Lý Kha. Lý Nhã cũng đến dự sinh nhật của ca ca nàng, nhưng một là nàng không uống rượu, hai là tâm tư của Doãn Xuyên để hết lên người Vương Cảnh, căn bản không để ý gì đến nàng ta. Lý Nhã cảm thấy chán nên đã sớm bỏ về nhà. Kỳ quái là, nàng lại có thể vào lúc hai, ba giờ sáng gọi điện đến hạch hỏi Doãn Xuyên, vì sao cả buổi tối không nói chuyện với nàng? Vì sao cả buổi tối không hát Karaoke? Doãn Xuyên nén giận cho nàng biết, đã rất muộn rồi, ngày mai thảo luận lại vấn đề này. Lý Nhã lại vẫn cứ không tha, muốn Doãn Xuyên đáp ứng ngày khác dẫn nàng đi hát Karaoke để đền bù cho nàng, nàng mới chịu thôi. Doãn Xuyên chỉ đành đáp ứng chiếu lệ.

Thời gian thật nhanh, đã một năm trôi qua.

Suốt một năm nay Vương Cảnh vẫn tỏ ra rất lạnh nhạt với Doãn Xuyên. Doãn Xuyên cũng cho rằng chuyện kia là một bí mật của gã, không một ai hay biết. Nhưng, hôm nay Vương Cảnh lại nhắc đến chuyện đó với Doãn Xuyên. Điều đó khiến Doãn Xuyên vừa kinh hãi vừa vui mừng.

Không hiểu chuyện xảy ra trong gian phòng bao Vương Cảnh nàng biết từ trước? Hay là sau khi sự việc xảy ra mới biết? Bất kể là biết vào lúc nào, nàng không giận ta, điều đó chứng minh chỉ ít nàng không ghét bỏ ta, chỉ cần ta giúp nàng gạt Vân Vũ Phi vào tay, nàng nhất định sẽ đến bên cạnh ta. Doãn Xuyên nghĩ tới đây, gã cười, cười rất thoải mái. Bởi vì gã đã có một kế hoạch. Kế hoạch này mà thực hiện, Vân Vũ Phi sẽ nhào vào lòng gã rất nhanh.

3. Chương 3: Sóng Gió Bên Hồ Bơi.

“Ác, ác, nghỉ hè rồi, cuối cùng có thể ngủ nướng được rồi. Ừm, không ngủ nữa, đi kiếm lão (Doãn) dâm (Xuyên) trùng* kia. Ha ha, nếu ta gọi hắn là lão dâm trùng, không hiểu hắn có tức giận không? Nhất định hắn sẽ tức điên lên...”

Lý Nhã vừa kết thúc kỳ thi vào trường cao đẳng vẫn còn chưa muốn rời giường, cả thân thể nằm vắt ngang giường, mái tóc xòa tung. Cái đầu nhỏ nhắn của nàng thò ra ngoài giường. Có lẽ do máu dồn lên óc, nàng nghĩ tới làm sao trên chóc một chút người nàng thích trên chóc nhất.

Con người bất hạnh đó, đương nhiên là Doãn Xuyên. Thời đại học, từng có tên mập đem hai chữ Doãn Xuyên ở trước mặt mọi người kêu thành dâm trùng. Kết quả là ngày hôm sau, tên mập đó được người ta phát hiện ra ở trong nhà xí, toàn thân bầm dập chỗ xanh chỗ tím, thê thảm không chịu nổi.

Sau vụ nhà xí đó, không ai còn dám gọi lung tung nữa, ngay cả Lý Kha cũng không dám, mặc dù hắn rất muốn.

Nhưng, có một ngày, Doãn Xuyên lại nghe thấy hai từ “dâm trùng”. Khiến cho Doãn Xuyên bất lực là, hai chữ lâu ngày không nghe thấy đó lại do một cô bé mười lăm tuổi tên gọi Lý Nhã gọi lên. Đương nhiên Doãn

Xuyên rất tức giận, gã lên kêu Lý Nhã tới cạnh, hung dữ cảnh cáo Lý Nhã không được phép gọi thế nữa. Nhưng, Lý Nhã chỉ cười lạnh mấy tiếng, không biết lục ra từ chỗ nào mấy đĩa CD phim mát, hời hợt trước mặt Lý Kha và một đám bằng hữu: “Người xem những thứ này có phải là dâm trùng không?” Mọi người được một phen cười nghiêng ngả.

Từ đó, Doãn Xuyên vừa nghe tới “Lý Nhã” đầu liền to ra, chỉ lo tránh không kịp. Nhưng Lý Nhã lại cứ dính chặt lấy Doãn Xuyên giống như kẹo cao su vậy. Doãn Xuyên thường ca cẩm với Lý Kha, nói gã khổ quá! Mặc dù Lý Kha cũng cảm thấy khó chịu cho Doãn Xuyên, nhưng hắn cũng chẳng có cách nào với cô em gái này.

“Hừ, tức giận thì sao chứ? Cứ đi chọc hắn.”

Nghĩ đến đây, Lý Nhã vội vàng dậy rửa mặt mũi xong liền chạy thẳng đến nhà Doãn Xuyên. Chỉ là mới chạy được nửa đường, nàng mới nhớ ra Doãn Xuyên phải đi làm.

“Hừ, đợi đến chiều hắn về nhà mới kiếm hắn, lột hắn ít phí du lịch đi du lịch.hắc hắc!”

Lý Nhã quay đầu trở về nhà, trong lúc vô tình nhìn thấy trên bảng thông báo của tiểu khu Tây Uyển viết mấy chữ to nổi bật “Hôm nay hồ bơi thay nước mới, hoan nghênh cư dân tiểu khu đến bơi. Người người rèn luyện thân thể, người người chăm lo khỏe mạnh.”

“Ha, Vậy đi a! Chẳng bằng đi nghịch nước một chút. Ừm, nghịch nước nào.” Lý Nhã hưng phấn chạy về nhà lấy đồ bơi. Ở vào độ tuổi này nàng vui vẻ nhất, vô lo vô nghĩ nhất.

Nhưng nếu bạn cho rằng nữ hài mười chín tuổi chẳng biết gì, vậy thì bạn đã mắc sai lầm lớn. Doãn Xuyên từng nói với Lý Kha, Lý Nhã là nữ hài phát dục cực sớm. Lý Kha thở dài lắc đầu kêu Doãn Xuyên có chút bệnh thần kinh.

“Trời ạ, sao bộ đồ bơi mua năm ngoái mà năm nay đã chật như vậy rồi?” Đứng trước gương, Lý Nhã ngắm nghía thân thể mình từ trên xuống dưới. Nàng không ngờ nổi mới qua có một năm, thân thể nàng không ngờ thay đổi nhanh đến vậy. Nhũ phong nhô lên cao cao đã khiến cho bộ đồ bơi một mảnh này nhỏ đi một cỡ. Nàng nghiêng nghiêng người, kinh ngạc phát hiện ra bờ mông bản thân vốn dẹt lép giờ trở nên vừa cong vừa tròn.

“Đây là mình sao? Sao lại trở nên tròn tròn thế này. Nhưng, dường như cũng đẹp đấy chứ. Mặc thế này có thể đi nghịch nước không nhỉ?” Lý Nhã một tay đỡ nhũ phong cao vút mà săn chắc, một tay nâng bờ mông cong lúm bả lúm bả. Móng tay nàng vô tình quét qua đầu nhũ nổi lên, cảm giác như điện giật trong thoáng chốc lan truyền khắp toàn thân. Nàng mắc cỡ nhăn nhăn mũi :“Xấu hổ chết đi được.”

“Mặc kệ, dù sao vẫn còn sáng sớm, có lẽ không có mấy người đi nghịch nước, ta nghịch một lúc rồi về nhà, hắc hắc.” Đó là Lý Nhã tự an ủi mình. Chỉ là nàng vẫn nghĩ tới Doãn Xuyên “Chỉ đáng tiếc, lão dâm trùng đó không có ở đây. Lần sau bắt hắn dạy mình tập bơi mới được, giờ không biết hắn đang làm gì?”

Doãn Xuyên đang nỗ lực thực hiện kế hoạch của gã. Đó là một kế hoạch hoàn mỹ. Thật ra, theo đuổi nữ nhân, Doãn Xuyên là tay lão luyện.

“Nữ nhân thích nước nhất định rất mẫn cảm.” Đó là kết luận của Doãn Xuyên. Hiện giờ gã biết một chuyện. Cặp giò Vân Vũ Phi sở dĩ mê người như vậy là do từ nhỏ nàng đã thích bơi. Bơi lội không chỉ giúp da dẻ nữ nhân bóng bẩy, càng có thể giúp cho các đường cong cơ thể nữ nhân hoàn mỹ hơn. Vì thế nàng luôn thích những nơi có bể bơi.

Tây Uyển thì có một hồ bơi rất to và rất đẹp.

Bầu trời xanh ngắt, làn nước trong veo, trong đến mức có thể nhìn thấy cá bơi dưới nước. Con cá đó bơi rất chậm, nhưng tư thế ở dưới nước của nàng rất đẹp. Tất cả nam nhân đều nói đó là một nàng tiên cá..

Doãn Xuyên là nam nhân, ánh mắt gã chuyển động theo cái điểm nhỏ màu vỏ quýt đang nhấp nhô không ngừng. Doãn Xuyên nhìn đến cả nửa giờ, nhưng gã chẳng cảm thấy chút mệt mỏi nào, bởi vì xem nàng tiên cá bơi là một việc cực kỳ thoải mái dễ chịu. Đáng tiếc là nàng tiên cá dường như đã thấm mệt. Khi nàng từ dưới hồ bơi vọt lên, trái tim Doãn Xuyên cũng giống như nhảy vọt ra khỏi cổ họng. Điểm nhỏ nhỏ màu vỏ quýt kia hóa ra là một bộ đồ bơi hai mảnh. Bộ đồ bơi đó mặc trên người nàng tiên cá có vẻ như hơi nhỏ, chỉ có thể che được một nửa nhũ phong, còn nửa kia thì toàn bộ hiển dâng cho mọi ánh mắt đang dòm ngó.

Nàng tiên cá dường như tuyệt không để tâm tới việc phơi bày thân hình hoàn mỹ cho mọi người nhìn. Nàng vừa đi vừa vung vẩy mái tóc ướt sũng. Tới bên một chiếc giường xếp, nàng nhặt lên chiếc khăn tắm to rộng, khăn tắm che lấy thân hình hoàn mỹ của nàng. Doãn Xuyên nuốt ực một ngụm nước miếng. Gã phát giác trong khoảng thời gian này, gã đã tiết ra một lượng lớn hóc môn.

“Xin chào, tiểu thư Vân Vũ Phi.”

Doãn Xuyên thấy may mắn hiện giờ là buổi sáng, người đến bơi lội không nhiều, bằng không cái kiểu tùy tiện bước lại gần đại mỹ nữ của Tây Uyển nhất định sẽ rất nguy hiểm, nói không chừng những người tôn thờ nàng sẽ giết người.

Vân Vũ Phi ngạc nhiên nhìn Doãn Xuyên, hỏi ngược lại: “Anh biết em?”

“Không biết, nhưng anh muốn làm quen với em, muốn mời em chụp quảng cáo. Anh là bằng hữu của Lý Kha, mong em tin anh.” Nữ nhân có thể tiếp chuyện luôn là chuyện tốt, Doãn Xuyên ngầm cao hứng.

“Chẳng trách là bằng hữu của Lý Kha, ánh mắt dường như không hề thật thà, vừa rồi nhìn đủ chưa? Hiện giờ vẫn còn nhìn chăm chăm bảo sao em có thể tin anh đây?” Câu nói của Vân Vũ Phi không hề nể mặt Doãn Xuyên.

“Em làm sao biết anh nhìn em?” Mặt Doãn Xuyên nóng bừng lên.

“Một người tiến vào khu hồ bơi nhưng vẫn mặc nguyên đồ âu, đương nhiên em phải chú ý tới rồi.”

Doãn Xuyên nhận ra, gã đột nhiên không còn nhớ nổi những câu nói bản thân vừa rồi vết sạch bụng mới nghĩ ra được. Gã vội vàng thu lại ánh mắt đang chăm chú nhìn cặp giò người ta lại.

“Chụp quảng cáo gì vậy?” Trái lại Vân Vũ Phi lúc này lại mỉm cười.

“Bít tất, tất da chân.” Doãn Xuyên cố gắng làm cho bản thân trấn tĩnh lại.

Vân Vũ Phi cười hỏi: “Ha? Em có thể chụp được sao?”

“Đương nhiên có thể.” Doãn Xuyên vội vàng đáp.

“Chân em đẹp lắm à?” Vân Vũ Phi hơi cong chân phải lên, tự mình ngắm nghía. Đầu ngón chân trắng hồng như ngọc ngạnh ngợm cong lên, khiến Doãn Xuyên ở bên cạnh nuốt nước miếng ừng ực.

“Quả là một đôi chân tuyệt đẹp.” Doãn Xuyên ca ngợi từ tận đáy lòng. Đương nhiên gã không hề nói dối. Vừa rồi gã chỉ chăm chú ngắm đôi chân ngọc của Vân Vũ Phi, giờ nhìn lại vẫn cứ khiến cho trái tim gã đập thình thịch. Trên đôi chân ngọc căng mọng nõn nà còn lăn xuống mấy giọt nước long lanh. Gã có cảm giác muốn vuốt ve.

“Thật sao? Vậy anh có muốn vuốt ve một chút không?” Nụ cười của Vân Vũ Phi cực kỳ động lòng người.

“A? Cái đó...” Vấn đề đó căn bản không cần phải do dự, đã là nam nhân đều muốn, nhưng Doãn Xuyên vẫn luôn cảm giác có chỗ nào đó không hợp lý. Mặc dù gã lớn gan nhưng gã cũng rất lý trí. Đây không phải là loại tàn hoa bại liễu gì, nàng là một trong tứ đại mỹ nữ của Tây Uyển, sao nàng có thể chủ động như vậy chứ? Thần kinh não của Doãn Xuyên chưa bị học môn nhấn chìm.

“Có muốn không mà?” Kéo dài âm cuối, giọng nói của Vân Vũ Phi uốn éo đến nỗi khiến cho Doãn Xuyên bắt đầu không biết phải làm sao. Loại dụ hoặc này Doãn Xuyên sao có thể chống lại đây? Gã sắp sụp đổ tới nơi rồi.

Vân Vũ Phi lại vung vẩy mái tóc ướt sũng, lộ ra càn cổ trắng nõn. Chiếc khăn tắm trên người nàng hơi sút ra, Doãn Xuyên rất dễ dàng nhìn thấy màu vỏ quýt. Những giọt nước long lanh từ mái tóc chảy xuống đọng lại trên da thịt non mềm. Những giọt nước đó giống như những viên thuốc câu hồn, kéo Duãn Xuyên về phía biển dục.

Doãn Xuyên vẫn bất động. Gã đứng trước mặt Vân Vũ Phi cứng đờ như một thân gỗ, mỉm cười nhè nhẹ. Từ khi biết đến tình dục, trước nay gã luôn cương quyết không thân phục nữ nhân. Trước khi quen biết Vương Cảnh, không một nữ nhân nào có thể chinh phục được gã.

“Em xem, Vân tiểu thư, anh chỉ là tìm em chụp quảng cáo....”

Doãn Xuyên vốn là đến để chinh phục nữ nhân ở trước mặt này. Nhưng xuất thân là dân tiếp thị, gã hiểu rất rõ rằng thiên hạ không hề có đạo lý không mất công mà gặt hái được cả. Cho dù gã biết bản thân đáng đáp không tẻ, nhưng một nữ nhân chủ động như vậy cũng rất khác thường. Hơn nữa, nếu như Vân Vũ Phi có chuyện tình ái với Lý Kha thì không nên vừa mở miệng đã chê bai Lý Kha. Doãn Xuyên luôn cảm giác có gì đó không hợp lý, nhưng gã lại không nói ra được rốt cuộc là không hợp lý ở chỗ nào.

Không biết nông sâu thì không nên tùy tiện xuất kích. Doãn Xuyên quyết định làm ra vẻ cao thượng trước mặt Vân Vũ Phi.

Vân Vũ Phi tỏ ra rất kinh ngạc. Nàng nhìn Doãn Xuyên như nhìn thấy một con quái vật vậy. Hồi lâu, nàng mới yếu ớt nói: “Xem ra, trong lòng anh chứa đầy nữ nhân kia rồi.”

Doãn Xuyên rất kinh ngạc. Gã trầm nghĩ, chẳng lẽ Vân Vũ Phi biết được bí mật của gã và Vương Cảnh? Không thể nào, Vương Cảnh hận nữ nhân trước mặt này chết đi được, nàng sao có thể đem bí mật nói với Vân Vũ Phi chứ.

“Bây giờ hẳn đến nữ nhân cũng không có, chị có muốn tự giới thiệu mình cho hẳn không?” Doãn Xuyên còn đang suy nghĩ, sau lưng gã truyền lại một giọng nói trong trẻo. Giọng nói đó cho dù ở trong giấc mộng Doãn Xuyên cũng có thể biết rõ nàng là ai.

Người đó đương nhiên là Lý Nhã luôn khiến gã gặp phải là đầu to ra.

“Em đến đây làm gì?” Doãn Xuyên gắng sức đè nén thanh âm nhưng lửa giận lại bùng lên trong lòng, bởi vì Lý Nhã phá hoại kế hoạch của gã, phá hoại chuyện tốt của gã.

“Nói thừa, câu này em phải hỏi anh mới đúng. Đây là hồ bơi, anh mặc đồ âu đi giày da đến đây làm gì? Muốn của nữ nhân à?” Giọng của Lý Nhã lại chẳng nhỏ chút nào.

“Xin lỗi, Vân Vũ Phi tiểu thư, chuyện quảng cáo sau này sẽ liên hệ lại với em.....” Đã có người vây lại xem, lúc này còn không chuồn thì Doãn Xuyên nhất định là thăng ngục.

“Đến tên người ta còn không rõ, cái bộ dạng háo sắc đó cứ như là chưa từng nhìn thấy nữ nhân vậy.” Lý Nhã bật cười, chỉ là ánh mắt nàng nghiêm khắc đến mức như một thanh đao nhọn.

Doãn Xuyên đã xoay người định đi nổi nóng: “Cái gì mà háo sắc? Em đừng có nói lung tung.. Cái gì? Cô ấy không phải là Vân Vũ Phi?” Doãn Xuyên quay đầu nhìn về phía ‘Vân Vũ Phi’ đang nằm trên giường xếp.

‘Vân Vũ Phi’ bật cười khê, nguýt Doãn Xuyên một cái đầy ủy khuất, yêu kiều nói: “Em không hề nói em là Vân Vũ Phi. Có điều, anh định tìm mọi người em chụp quảng cáo thì nó nhất định vui lắm.”

“Muội muội của em? Vậy em là?” Doãn Xuyên thật sự muốn tìm một lỗ nẻ để chui xuống.

“Em à, không nói cho anh biết, anh có thể đi hỏi cô bé bên cạnh anh đó. Cô ấy à, cứ như là uống giấm vậy.”

“Cái gì mà uống giấm? Vân Vũ Lôi, cô, cô cái đồ dĩ hòa.”

“Cô chứ tôi? Được, tôi vạch trần chuyện của cô ra, hừ.”

“Ta có gì mà không dám chứ?”

Doãn Xuyên đã đi xa rồi. Không một nam nhân nào thích nhìn nữ nhân tranh cãi. Gã không ngờ được Lý Nhã lại xuất hiện. “Con nhóc con này thật đáng ghét, chỉ là sao đột nhiên nó lại trở nên, trở nên...” Trong đầu Doãn Xuyên không ngừng hiện lên thân hình của Lý Nhã, đó là cơ thể như nụ hoa sắp bùng nổ của nữ hài.

“Ai, nghĩ gì thế nhỉ? Con nữ sinh đáng hận đó có gì phải nhớ chứ, hay là nhớ tới Cảnh Cảnh của ta thôi.” Nhớ tới Vương Cảnh, mọi phiền não của Doãn Xuyên đều biến mất. Vì nàng, chuyện gì Doãn Xuyên cũng nguyện ý làm.

“Nghe nghe giọng nói của nàng cũng tốt.” Doãn Xuyên bấm số điện thoại Vương Cảnh.

“A lô” Đầu kia điện thoại truyền lại giọng nói kiều mị lười biếng. Nghe thấy giọng nói như vậy, Doãn Xuyên lại không chịu nổi ngọn lửa dục trong lòng. Gã biết, vào thời điểm này, Lý Kha nhất định không có ở nhà.

* Theo phiên âm pinyin, hai từ đoãn () dâm () (yin) và xuyên () trùng () (chuan-chong) phát âm tương tự nhau.

4. Chương 4: Nóng Bỏng.

Nghe nói nữ nhân đẹp nhất là lúc vừa mới ngủ dậy. Dáng vẻ của Vương Cảnh lúc này đúng là như vậy. Nàng mắt nhắm mắt mở nhìn Doãn Xuyên. Dáng vẻ ngây thơ kèm nhèm ngái ngủ đó khiến Doãn Xuyên

thương yêu. Doãn Xuyên không những có thể nhìn thấy Vương Cảnh, còn nhìn thấy kiểu dáng áo ngủ của Vương Cảnh.

Áo ngủ mỏng như cánh chuồn, những đường cong lung linh của cơ thể thoáng ẩn thoáng hiện, làm cho ngọn lửa vừa mới cố gắng đè nén xuống của Doãn Xuyên lại cháy lên bùng bùng.

Vương Cảnh ngáp dài nói: “Sáng sớm đã đánh thức em dậy, có phải là đã đào được trái tim Vân Vũ Phi người ta ra rồi không? Nhanh quá à nha, ừm!” Đường như nữ nhân mỹ lệ đều thêm ngủ, mà chỉ có nữ nhân ngủ nhiều thì da dẻ mới đẹp nhất, ánh mắt có thần nhất. Da dẻ Vương Cảnh rất trơn láng, ánh mắt cực mê người, cho dù lúc này mắt nhắm mắt mở thế cũng có một dáng vẻ quyến rũ.

“Anh trông có sức hấp dẫn nam tính vậy sao?” Ánh mắt Doãn Xuyên bắt đầu lướt qua lướt lại Vương Cảnh.

“Rất nhiều nữ nhân nói anh rất có mị lực, chỉ là không có tiền, bằng không, rất nhiều nữ nhân sẽ có chủ ý với anh.” Vương Cảnh gầy gầy những sợi tóc trên trán, mái tóc nàng hơi xoắn, rất có phong vị của nữ tử thành thực.

“Còn em? Nếu anh có tiền, em có trở thành nữ nhân của anh không?”

“Lại nữa rồi, cứ đợi anh có tiền rồi nói nha, mau nói xem chuyện tiến hành đến đâu rồi.” Vương Cảnh lộ ra nụ cười ngọt ngào đầy ám muội, như ngấm ám hiệu gì đó, song ngữ khí không hề che giấu nỗi thiết tha mong đợi của nàng.

“Việc đâu có nhanh được như em nghĩ. Anh không phải là Lương Triều Vĩ. Hôm nay đến chỗ em ngoại trừ việc muốn gặp em, anh còn muốn hỏi lại em một chút. Lý Kha thật sự có tư tình với ả Vân Vũ Phi kia?”

Doãn Xuyên hiểu rất rõ Lý Kha. Gã biết cho dù Lý Kha có đi quá đà ở bên ngoài nhưng cũng không đến mức suông sã bất chấp mọi hậu quả như vậy. Bởi vì, với điều kiện của Vương Cảnh, rất ít nữ nhân có thể thắng được nàng, kể cả là Vân Vũ Phi.

“Chính tai em nghe thấy Lý Kha thần bí gọi điện thoại cho Vân Vũ Phi, sau đó lại chính mắt nhìn thấy hai người họ hẹn hò đơn độc, không phải là hẹn hò giữa ban ngày ban mặt mà là buổi tối, ai!”

Vương Cảnh cười lạnh, lộ ra vẻ mặt khinh thường. nàng chế nhạo tiếp: “Em cũng biết nam nhân các anh hoa tâm, canh cũng canh chẳng nổi. Thỉnh thoảng phong lưu một chút, em mắt không thấy thì lòng chẳng buồn, nhưng giờ em chứng kiến rồi, làm sao em có thể chịu đựng được chứ? Huống chi là cái con đi Vân Vũ Phi đó.”

Có lẽ cảm thấy mình nói có vẻ thô tục, Vương Cảnh ngừng lại một chút, rồi nói với Doãn Xuyên bằng giọng điệu cực kỳ ôn nhu: “Em rất cần anh giúp, Doãn Xuyên, em không nói đùa đâu. Có lẽ anh không ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc. Đã mấy ngày rồi Lý Kha không về nhà. Trước đây rất ít khi anh ấy vắng nhà. Hồi gì anh ấy cũng không chịu nói, thậm chí mấy lần còn không bắt máy em gọi tới.”

Mấy ngày nay em ngủ không ngon giấc, cũng không biết có phải anh ấy đi ăn chơi trác táng với con Vân Vũ Phi đó không. Em đoán anh ấy giờ đầu óc chỉ có gái. Doãn Xuyên, bây giờ em không biết tìm ai giúp đỡ nữa, em không những cần anh giúp mà còn muốn anh giúp thật nhanh. Anh biết đấy, một khi có chuyện gì xảy ra, muốn vãn hồi cũng rất khó khăn.”

Lời của Vương Cảnh rất u oán, nhưng cũng thật bất lực.

“Theo lý, Lý Kha không phải thằng ngốc, nhưng giờ hẳn quả thật là một tên đại ngốc. Ở nhà có một lão bà tốt như vậy, hẳn còn không thấy thỏa mãn. Nếu là anh, anh nhất định ngày ngày ở bên cạnh em.”

Doãn Xuyên biết lúc này là thời cơ bày tỏ tình yêu tốt nhất, bởi vì trong lúc cô đơn lạnh lẽo nữ nhân rất dễ tiếp thụ nam nhân khác. Thật ra tận nơi sâu thẳm nhất trong lòng gã vẫn cảm thấy Lý Kha không phải là người ngu xuẩn.

Vương Cảnh cười. Xem ra lời của Doãn Xuyên rất có tác dụng với nàng. “Cho nên, Doãn Xuyên anh nhất định phải nhanh lên, chỉ cần Lý Kha bỏ con đi kia, em sẽ cảm tạ anh chu đáo!”

“Cám ơn anh? Cám ơn thế nào đây?”

“Vân Vũ Phi không phải là đồ tốt đẹp gì, sau khi anh cua vào tay, chơi bởi chút là được, đừng biến thành thật với nó. Em có thể giới thiệu giúp anh một đại mỹ nữ khác. Anh nhất định sẽ thích cô ấy, cô ấy cũng rất thích anh, hi hi.” Vương Cảnh cười càng lúc càng suồng sã, nhưng lại kéo lòng ham muốn của Doãn Xuyên lên.

“Ngoại trừ em anh chẳng muốn ai cả. Có điều, anh cũng muốn nghe xem nữ nhân đó là ai?” Hai người vốn ngồi cách xa nhau, Doãn Xuyên dịch dịch mông tiến sát lại gần Vương Cảnh.

“Thôi đi, sau khi anh nhìn thấy cô ấy sẽ quên hết mọi nữ nhân khác, bởi vì cô ấy cực kỳ, cực kỳ xinh đẹp.”

“Có đẹp bằng em không?”

“Còn ưa nhìn hơn em nhiều, hi hi! Úi, anh ngồi gần như thế để làm gì?” Vương Cảnh kêu lên, nhưng nàng không hề có ý tránh ra.

Khoảng cách giữa Doãn Xuyên và Vương Cảnh còn không tới nửa thước. Gã có thể nhìn thấy rõ ràng nhìn thấy áo ngực trong tấm áo ngủ mỏng manh. Cái khe lạch mê người kia kích thích thần kinh. Gã lại bắt đầu chọn rộn.

“Anh còn muốn biết một vấn đề, đó là, đó là...” Trong mũi Doãn Xuyên tràn ngập mùi nước hoa lan tỏa ra từ cơ thể Vương Cảnh. Đó là một loại nước hoa do Nam Mỹ sản xuất, vừa thần bí lại vừa mang theo chút

hoang dã, giống như một liều xuân dược mạnh khiến Doãn Xuyên không thể tự kiềm chế. Gã nói năng đã có chút lấp ba lấp bắp.

“Đó là gì?”

“Anh, anh muốn biết, làm sao em biết được chuyện xảy ra trong phòng bao đêm hôm đó?”

“Điều đó rất quan trọng sao?” Vẻ mặt Vương Cảnh đột nhiên đỏ hồng lên.

“Đối với anh mà nói chuyện đó đương nhiên rất quan trọng.”

“Hừ! Em không ngờ anh lại xấu xa đến vậy, liều lĩnh đến vậy.”

“Lúc đó, vì sao em không cự tuyệt?”

“Em, em, em.....”

Do dự một lúc lâu, Vương Cảnh cũng nói ra suy nghĩ trong lòng: “Anh và Lý Kha là hai người bạn thân như vậy, nếu như, nếu như em kêu lên cự tuyệt, các anh, quan hệ của các anh, cũng như quan hệ giữa em và Lý Kha đều rất khó xử. Em còn cho rằng anh chỉ khinh bạc em một chút thôi. Ai ngờ cái tên xấu xa nhà anh lại liều lĩnh như vậy. Lý Kha ở ngay bên cạnh, anh dám làm người ta..em đau chết đi được, giờ nhớ đến lại hận anh, anh còn không biết xấu hổ nhắc lại nữa?”

Vương Cảnh vừa nói, vừa giơ nắm đấm bé nhỏ đấm như mưa lên người Doãn Xuyên.

“Xin lỗi, xin lỗi, lúc đó anh uống nhiều quá, sau này không dám nữa.” Doãn Xuyên nắm lấy tay Vương Cảnh.

“Có có sau này à? anh, anh buông em ra.” Vương Cảnh yêu kiều hô lên.

“Em thành thật trả lời anh một vấn đề, anh sẽ buông em ra.” Doãn Xuyên bắt đầu nở nụ cười xấu xa.

Doãn Xuyên cố ý ra vẻ nghiêm túc hỏi, nhưng giọng lưỡi lại ngập tràn sự khiêu gợi: “Lần anh ấn vào trong em đó, em thật sự rất đau?”

Khuôn mặt Vương Cảnh vốn đã phớt hồng lúc này càng hồng rực lên như uống rượu say, giống như vàng dương buổi chiều tà. Nàng uốn éo thân thể, giãy giụa muốn giật hai tay ra. Nhưng hai tay Doãn Xuyên nắm chắc hơn, gã không cho Vương Cảnh một cơ hội nào.

“Thật không biết xấu hổ, buông em ra, em giết chết tên đại lưu manh nhà anh, a, a.”

“Dù sao cũng là lưu manh, lưu manh thêm một lần nữa cũng chẳng sao.” Nói dứt lời, Doãn Xuyên đã đẩy Vương Cảnh nằm xuống ghế sofa, hôn như mưa lên má, lên cổ, môi Vương Cảnh, hôn cả lên khe núi câu dẫn Doãn Xuyên vô số lần kia.

“Anh làm gì vậy? anh, anh buông ra, buông em ra.” Hai tay Vương Cảnh bị Doãn Xuyên áp chặt ở trên đầu. Nàng không sao ngăn cản được Doãn Xuyên quấy rối nàng, mái tóc bồng bềnh xỏa tung ra theo sự vận vẹo của thân thể.

Vương Cảnh né trái tránh phải, Doãn Xuyên không sao tìm được chính xác đôi môi nàng. Điều đó khiến Doãn Xuyên toàn tâm toàn ý hôn lên cắn cổ và dãi tai Vương Cảnh. Thậm chí dãi tai mềm mại còn bị Doãn Xuyên ngậm vào trong miệng.

“A, a, anh, anh điên rồi, Lý Kha sắp trở về đây, không muốn, không muốn a”

Nhưng sự cầu xin của Vương Cảnh lại đổi là sự khiêu gợi càng mãnh liệt hơn của Doãn Xuyên. Đầu lưỡi gã trượt qua cắn cổ, xuống vùng ngực trắng ngần, cuối cùng dừng lại trên nhũ phong căng tròn. Doãn Xuyên dùng răng kéo dây nội y bằng sa mỏng xuống, bên trong hiện ra áo ngực bằng ren trong mờ màu hồng đậm. Vương Cảnh vẫn phản kháng, Doãn Xuyên không kịp cởi tiếp những chướng ngại còn lại, gã ngậm luôn cả nhũ phong của Vương Cảnh lẫn áo ngực bằng ren. Mặc dù cách một lớp ren nhưng lưỡi của Doãn Xuyên vẫn nhạy bén cảm giác được điểm nhô lên kia. Điểm nhô lên không to, nhưng đã cứng lên. Thân thể thật mẫn cảm nha.

“Em, em sẽ kêu lên đây, em sẽ kêu lên đây.” Vương Cảnh có vẻ kiệt sức tung ra đòn sát thủ cuối cùng của nàng. Nàng cũng chỉ có thể uy hiếp Doãn Xuyên như vậy mà thôi.

Nhưng sự uy hiếp của nàng lại nhắc nhở Doãn Xuyên. Gã nhanh chóng chuyển chiến trường tới đốt cháy đôi môi Vương Cảnh. Lần này, Vương Cảnh không thể tránh né, đôi môi mềm mại của nàng bị Doãn Xuyên truy bắt thành công. Vương Cảnh phát ra thanh âm đầy khó khăn: “Ồ..ồ....”

Ngậm lấy đôi môi, hút lấy nước miếng thơm tho, điều Doãn Xuyên muốn lúc này là bắt được chiếc lưỡi xinh xắn của Vương Cảnh, dùng miệng mình quấn chặt lấy ngọn tử đinh hương khả ái đó. Nhưng thân thể Vương Cảnh vẫn tránh né như trước, càng không sao tóm được cái lưỡi nhỏ nhắn của nàng. Nhưng chuyện đó không làm khó Doãn Xuyên được. Gã buông hai tay Vương Cảnh ra, dùng một tay trèo lên nhũ phong sớm đã được nước miếng thấm ướt, nhéo mạnh một cái lên chỗ nhô lên cao đó.

“Ư ư ư” Một cơn tê rần đáng sợ hệt như dòng điện chạy qua, giật cho toàn thân Vương Cảnh mất hết sức lực. Nàng thôi không vận vẹo nữa, cái lưỡi mềm mại cuối cùng bị Doãn Xuyên ngậm vào trong miệng. Vương Cảnh cảm giác thấy lưỡi nàng bị một lực hút mạnh mẽ hút chặt lấy. Nàng bất lực tiếp thụ sự thật đó.

Đương nhiên Doãn Xuyên không thỏa mãn. Tay gã bắt đầu vuốt ve nhũ phong Vương Cảnh. Chỉ có điều gã không thô lỗ nữa. Hai tay gã rất ôn nhu, tấm áo ngực bằng ren đã rơi xuống bên cạnh. Doãn Xuyên đã hoàn toàn không chế được nhũ phong cao vút. Sau một cái vỗ theo chiều kim đồng hồ, Vương Cảnh giật

mình run bắn lên. Hai tay nàng muốn đẩy Doãn Xuyên ra, nhưng dưới sức nặng như Thái sơn đè đầu của Doãn Xuyên nàng tỏ ra yếu ớt không chút sức lực, bàn tay dừng lại trên vai Doãn Xuyên nếu nói là phản kháng thì không bằng nói là nâng đỡ. Mặc dù sự biến hóa rất nhỏ nhưng vẫn bị Doãn Xuyên phát hiện. Gã kinh ngạc vui mừng phát hiện ra Vương Cảnh đang đáp lại nụ hôn cuồng nhiệt của gã. Gã đã cảm giác thấy trước sự truy đuổi của gã, con cá nhỏ đó không những không chạy trốn, ngược lại còn chơi đùa cùng gã. Thậm chí đầu lưỡi Vương Cảnh còn dẫn dắt Doãn Xuyên thâm nhập vào trong miệng nàng. Doãn Xuyên tiến vào đầy tham lam, mút hút đầy dỗi khát.

Nhiệt độ không khí trong phòng dần dần tăng cao. Mặc dù máy điều hòa đang phả ra hơi lạnh song trên trán Doãn Xuyên đã có những giọt mồ hôi. Điều cần thiết lúc này là cởi bỏ y phục trên thân thể, song Doãn Xuyên không cởi, bởi vì gã đang cởi giúp một người khác. Cũng may, y phục trên thân thể người đó rất ít. Doãn Xuyên chỉ kéo áo ngủ của Vương Cảnh ra, thân thể tuyệt diệu kia đã bộc lộ hoàn toàn trước mắt Doãn Xuyên, chỉ còn lại duy nhất chiếc nội khố màu hồng thắm. Doãn Xuyên rời khỏi đôi môi đỏ hồng. Gã ngắm nhìn cảnh đẹp trước mắt.

Vương Cảnh thở hổn hển. Thân thể nhấp nhô kéo theo những con sóng cuộn trào mãnh liệt, nhũ đầu hơi tấy lên càng như đập vào mắt. Vương Cảnh có chút phần nộ. Nàng tiện tay nhặt cái gì đó ném về phía Doãn Xuyên, nhưng thứ kia căn bản không thể gây thương tích cho người khác, bởi vì đó là chiếc áo ngực bằng ren.

Doãn Xuyên mặc cho chiếc áo ngực quét qua mặt. Gã chẳng còn rảnh rỗi để quan tâm nội ý mê người đó, bởi vì tay gã bắt đầu lộ y phục của bản thân, lộ ra vòng ngực to rộng rắn chắc.

“A” Đó là tiếng kêu kinh hãi đầu tiên của Vương Cảnh. Nàng muốn chạy, nhưng động tác quá chậm, lại bị Doãn Xuyên ôm lấy. Chỉ có điều lần này khác trước, vì nhục thể trắng nõn của Vương Cảnh dán sát vào ngực Doãn Xuyên. Đây là lần đầu tiên nhục thể hai người tiếp xúc chặt chẽ.

Vương Cảnh bị một mùi hương cơ thể sộc đến làm cho hơi choáng váng. Khuôn mặt đỏ ửng ngượng ngùng nghiêng sang bên. Tay Doãn Xuyên lại bắt đầu giầy vò nhũ phong đầy đặn của nàng..

“Ừm, anh, anh không thể nhẹ tay chút sao?” Giọng nói của Vương Cảnh nhỏ đến mức như chỉ có nàng mới có thể nghe thấy. Nét mặt nàng lộ ra nụ cười mỉm rất khó phát hiện ra. Chỉ là Doãn Xuyên không chỉ nhìn thấy mà còn nghe thấy lời cầu xin của Vương Cảnh.

Doãn Xuyên cười xấu xa. Lại một tiếng kinh hô, Vương Cảnh lấy hai tay bịt mắt lại, bởi vì quần Doãn Xuyên đã rơi hằn xuống, lộ ra vật to lớn sớm đã ngồng cao.

Vật to lớn đó Vương Cảnh đã sớm lĩnh giáo qua, nhưng nàng vẫn không ngờ được, không tưởng được cự vật đó lại khiến nàng chấn động đến vậy.

5. Chương 5: Vân Vũ Lôi Phá Rồi.

Chiếc sô pha màu sữa rất mềm, nhưng thân thể Vương Cảnh còn mềm mại hơn. Cặp đùi dài trơn bóng thẳng tắp của nàng đã bị Doãn Xuyên nâng lên cao, gác trên vai gã. Điều đó khiến Vương Cảnh với môn hộ mở rộng càng thêm thẹn thùng. Tay nàng luôn luôn che kín khuôn mặt, Doãn Xuyên không sao nhìn được nét mặt của nàng. Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa, bởi vì Vương Cảnh đã hoàn toàn mặc cho Doãn Xuyên bố trí.

Hai múi thịt non mềm đã tràn ra dịch thể óng ánh, lớp cỏ mềm mại vây xung quanh cánh hoa đã dính ẩm ướt. Doãn Xuyên bị lửa dục thiêu đốt không muốn mơn trớn thêm nhiều nữa. Gã nắm lấy cự vật đứng mảnh nhảm chuẩn nụ hoa, vạch mở hai mảnh cánh hoa ở chính giữa nụ hoa ra.

Có lẽ cảm nhận được sắp bị tập kích, thân thể Vương Cảnh không ngừng run rẩy.

“Anh muốn tiến vào đây.” Doãn Xuyên hôn bàn chân đang gác trên vai một cái, ưỡn một cái chống nhục côn đã nóng hừng hực vào cánh hoa. Thân thể Vương Cảnh càng run rẩy rõ rệt.

“Đừng run rẩy, đừng khẩn trương, anh sắp vào rồi, em thả lỏng chút.” Doãn Xuyên quái lạ với phản ứng của Vương Cảnh. Theo lý mà nói Vương Cảnh đã là thê tử của người khác, lẽ ra kinh nghiệm tình dục phải phong phú, sao lại khẩn trương như vậy chứ?

Thật ra Doãn Xuyên không biết rằng, màn diễn tình bất ngờ một năm trước đã ghi lại dấu ấn cực kỳ sâu sắc trong ký ức của Vương Cảnh. Lần tiến vào thô lỗ đó khiến cho nàng sản sinh ra sự cảm nhận khác hẳn về tình dục. Một loại là kỳ vọng đạt được khoái cảm cực độ, bởi vì vào sát na Doãn Xuyên cưỡng ép tiến vào, nàng lại có thể đạt được khoái cảm chưa từng có. Nhưng cảm giác đau đớn căng nứt cũng làm cho nàng sinh ra sợ hãi. Đó cũng là vì sao cho dù Vương Cảnh có một loại tình cảm đặc biệt với Doãn Xuyên nhưng lại cực kỳ lạnh nhạt với gã. Có lẽ, đó chính là sự trả thù của nàng. Nàng khiến cho Doãn Xuyên say mê mình, sau đó khiến cho gã đau khổ chờ đợi, không cho hắn một cơ hội nào.

Đương nhiên Doãn Xuyên không hiểu những điều đó. Điểm hưng phấn của gã đã tiến gần đến mức bùng nổ, cho nên hiện tại gã đã ở vào thế buộc phải tiến lên. Nhục bồng nóng hổi như một cây thương cứng đâm phá nụ hoa. Nhưng lúc gã dồn toàn lực công tới, Vương Cảnh như chạm phải điện một tay chống đỡ thân thể, tay kia lấy sức đánh Doãn Xuyên.

“Không được, đau, đau chết đi được. Anh, cái thứ của anh rốt cuộc là quái vật gì vậy? Anh dừng lại đi.” Giọng Vương Cảnh đã run rẩy, ánh hồng trên khuôn mặt nàng đã biến mất, thay cho ánh hồng là vẻ nhợt nhạt, hàm răng như ngọc trai cắn chặt lấy cánh môi hồng kiêu diễm. Dường như thời khắc này nàng đã cắn nát môi.

Về mặt Doãn Xuyên cũng biến đổi. Gã sợ đến lăn vội xuống, ôm nhẹ Vương Cảnh, hết sức tự trách mình an ủi: “Sao rồi? Còn đau không?”

“Đau” Vương Cảnh trừng mắt giận dữ nhìn Doãn Xuyên.

“Đều là anh không tốt, anh đáng chết, anh đáng chết. Lại đây nằm xuống, nghỉ một lúc rồi tiếp.” Mặc dù Doãn Xuyên miệng thì tự trách, nhưng trong lòng rất không cam tâm. Không có một nam nhân nào cam tâm cả, đó có lẽ cũng là mặt ích kỷ của nam nhân.

“Còn tiếp cái đầu anh. Không tiếp nữa, từ đầu đã không muốn rồi.” Câu đầu là lời tức giận, còn câu sau ‘từ đầu đã không muốn’ là nói dóc. Nói xong câu đó, bản thân nàng cũng cảm thấy điều, không khỏi bật cười. Trên khuôn mặt nhợt nhạt lại hồng rực lên. Ánh mắt nàng lén lút nhìn nhìn cự vật hại nàng đau đớn khó mà chịu đựng nổi kia. Cự vật vô cùng hung ác.

“Nào, nằm xuống, nằm xuống.” Dưới sự an ủi ôn nhu của Doãn Xuyên, Vương Cảnh từ từ nằm xuống. Chỉ là sơ pha có rộng hơn nữa thì hai người cùng nằm một lúc cũng tỏ ra chật chội.

“Đều là anh không tốt, tiểu đệ đệ cũng không tốt.” Tay Doãn Xuyên lại bắt đầu nhảy múa trên những vùng núi non nhấp nhô.

“Còn tiểu đệ đệ? Hừ, sau này em sao dám giới thiệu nữ nhân cho anh nữa, để anh làm hại người ta à?” Cự vật ngẩng cao như đang nhìn Vương Cảnh. Trái tim nàng rối loạn, khiến tay nàng không biết nên đặt vào đâu, chỉ sợ không cẩn thận lại chạm phải quái vật đó.

“Không giới thiệu càng tốt, anh cũng chẳng thích, chỉ cần Cảnh Cảnh của anh là đủ rồi.” Tay Doãn Xuyên mò đến đồn bộ của Vương Cảnh. Bờ mông của nàng tròn trĩnh mà gợi cảm. Một ngón tay lặng lẽ thuận theo khe giữa trượt xuống, trượt xuống tận cùng. Đó chính là nơi mẫn cảm nhất.

“Em, nhưng em có lão công rồi. Ai da, tay anh kia.” Doãn Xuyên một tay xoa nắn nhũ phong, một tay trêu chọc vùng đất ẩm ướt mẫn cảm, thỉnh thoảng còn tiện tay quấy rối cúc hoa. Chỉ sau vài phút ngắn ngủi, thân thể Vương Cảnh lại nóng bừng lên. Nàng không chịu nổi rên rỉ không ngừng.

“Ư, ư, a”

Dường như trong lúc vô tình, bàn tay nhỏ nhắn của Vương Cảnh chạm phải một thứ gì đó nóng hầm hập. Nàng vội vàng định chuyển tay đi, nhưng Doãn Xuyên đã giữ tay nàng lại, áp lên quái vật mà Vương Cảnh vừa yêu vừa hận, vừa muốn vừa sợ.

“ưm” Lần này tới lượt Doãn Xuyên rên lên, bởi vì một bàn tay nhỏ nhắn mềm mại đã bao lấy nhục bồng của gã. Không chỉ bao quanh mà còn vuốt lên vuốt xuống.

“Cho anh ít nước miếng được không?” Doãn Xuyên lại van xin. Lực lượng trên tay gã gia tăng, nhũ phong của Vương Cảnh có chút biến hình.

Wương Cảnh không đáp lại, cặp môi hồng dầy tới là cách trả lời tốt nhất.

Hai cơ thể quần quýt lấy nhau, nhưng họ đòi hỏi sự phát tiết càng trực tiếp hơn.

“Nào, chúng ta tiếp tục.”

“Em, em sợ.”

“Không sợ, anh giúp em.”

“A, anh làm gì vậy? Không được, không muốn, a.”

Vương Cảnh kêu la tuyệt không phải đau đớn. Đó là do cặp đùi nàng cong hết mức lên đến đỉnh đầu, đầu gối gần như áp sát nhũ phong cao vút của mình. Vùng đất riêng tư của nàng hiện ra không giữ lại chút nào trước cặp mắt của Doãn Xuyên. Doãn Xuyên nhanh như chớp ấn môi lên vùng đất riêng tư của Vương Cảnh, sau đó không ngừng liếm hút. Vùng đất riêng tư như nụ hoa, cánh hoa phía trên nụ hoa đã ẩm ướt, ái dịch óng ánh chảy ra không ngừng, dính đầy lên đầu lưỡi Doãn Xuyên. Đó là một nụ hoa nhiều chất lỏng đầy hương thơm.

“A, a, ưm, vào, vào đi.” Đó là tiếng gọi của thần.

Đến lúc rồi. Đỡ lấy đôi chân Vương Cảnh đang căng ra, một lần nữa Doãn Xuyên lại đứng trước động khẩu mê người. Lần này gã sẽ không để lỡ cơ hội nữa.

“Úc...” Hai tiếng rên rỉ rất khó miêu tả đồng thời phát ra. Sau mấy lần lặp lại việc tiến vào và rút ra, rốt cuộc Doãn Xuyên cảm nhận được sâu vào trong hoa phòng.

“Đau không?” Doãn Xuyên hạ đôi chân Vương Cảnh vẫn luôn căng ra trong không trung xuống, cúi mình xuống hỏi đầy ôn nhu.

Không hiểu vì sao, lúc nghe Doãn Xuyên hỏi, Vương Cảnh ứa nước mắt. Nàng thực sự rất cảm động. Mặc dù cảm giác sưng tấy vẫn rất mãnh liệt, nhưng nàng rõ ràng cảm nhận được tình cảm nồng nàn đó của Doãn Xuyên. Dường như nàng hối hận, hối hận giới thiệu một nữ nhân cho Doãn Xuyên. Từ trong trái tim, nàng cảm thấy lẽ ra nam nhân này thuộc về nàng sở hữu.

“Vậy dừng lại một chút đã.” Doãn Xuyên lau giọt nước mắt nơi khóe mắt Vương Cảnh. Gã cho rằng đó là vì Vương Cảnh đang chịu đựng nỗi giày vò.

Nhưng lần này Doãn Xuyên lầm, bởi vì cảm giác sưng tấy sút giảm rất nhanh khỏi cơ thể Vương Cảnh, thay vào đó là khoái cảm quen thuộc. Loại khoái cảm đó một khi nảy sinh thì hết như nước vỡ bờ, dâng trào mãnh liệt.

“Ưm, dừng dừng lại, anh động đi.” Vương Cảnh thẹn thùng cầu khẩn.

“Thật không sao?” Doãn Xuyên cười hỏi.

Vương Cảnh không đáp lại. Nàng khép bờ mi lại, nhưng thân thể nàng lại hoạt động, uốn éo như rắn.

Doãn Xuyên minh bạch. Gã bắt đầu nhấp nhô không ngừng. Động tác của gã càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh. Dưới thân, tiếng thở của Vương Cảnh bắt đầu nặng nề. Tiếng rên rỉ của nàng rung động lòng người.

“Đinh đông, đinh đông, đinh đông....” Chuông cửa vang lên. Tiếng chuông đó dọa cho tim Vương Cảnh và Doãn Xuyên như muốn vỡ tung ra. Mặc dù rất không muốn, nhưng bọn họ vẫn phải bật dậy khỏi sô pha, ánh mắt chăm chú nhìn ra cửa.

“Đinh đông, đinh đông, đinh đông....” Chuông cửa tiếp tục réo vang. Không những kêu mà còn réo rất khẩn cấp. Kiểu nhấn chuông đó thông thường rất thiếu lịch sự, trừ phi người đó rất quen thuộc, rất thân thiết với chủ nhà.

“Em ra xem sao.”

Từ mất thần trên cửa, Vương Cảnh nhìn thấy người tới. Nàng thở phào một hơi, như cảm thấy yên tâm hơn, rón rén quay lại trước mặt Doãn Xuyên. Nàng cười nói: “Yên tâm, không phải là Lý Kha, là Lôi Lôi, một bằng hữu của em. Anh, anh vào trốn trong phòng em một lát. Ai, giày của anh.”

“Ồ” Doãn Xuyên hoảng hốt suýt bỏ quên giày ở lại.

Hít sâu một hơi, Vương Cảnh mới ra mở cửa.

“Oa, giờ mới mở cửa, chị ngủ khiếp thật nha.” Người đến quả nhiên là bằng hữu tốt của Vương Cảnh. Nàng cười cười nói nói chẳng hề kiêng dè.

“Xú Lôi Lôi, nặng xì cái gì, nói, có chuyện gì, nói xong thì biến, tao còn muốn ngủ thêm chút nữa.”

Vương Cảnh có chút bực bội. Ai mà bị phá hoại hảo sự, trong lòng đều rất không thoải mái. Nàng kỳ vọng Lôi Lôi biến mau. Có thể, có thể cơn kích tình kia còn chưa rút đi. Nghĩ đến đó, trong lòng Vương Cảnh thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Không phải mấy ngày trước chị mua rất nhiều y phục mới sao? Đúng rồi, em muốn xem xem cái túi Gucci đó, mau lấy ra em xem.” Lôi Lôi nói xong liền xông thẳng vào phòng ngủ, bởi vì tủ quần áo của Vương Cảnh ở trong phòng ngủ.

Lôi Lôi là bạn thân của Vương Cảnh, nàng rất quen thuộc chỗ này.

“Lôi Lôi, mi đứng lại, mi đợi đã.” Mặt Vương Cảnh trắng nhợt. Doãn Xuyên đang ở trong phòng ngủ, nếu Lôi Lôi tiến vào sẽ lập tức lộ tẩy.

“Sao vậy? Vương Cảnh tử, sợ em cướp y phục của chị à? Hi hi, em chỉ xem thôi, đảm bảo không cướp. Nếu có cướp thì cũng chỉ một hai bộ thôi.” Nói rồi, Lôi Lôi chạy ào vào phòng ngủ của Vương Cảnh như cơn gió lốc.

Lôi Lôi này chính là Vân Vũ Lôi.

6. Chương 6: Nguy Hiểm Liên Tiếp.

Vương Cảnh muốn ngăn cản Lôi Lôi không còn kịp. Vân Vũ Lôi đẩy cánh cửa khép hờ tiến vào phòng. Vương Cảnh bắt lực dựa lên tường. Nàng chỉ đành chờ tiếng kêu kinh hãi của Vân Vũ Lôi.

Nhưng tiếng kêu kinh hãi không vang lên. Vương Cảnh hiếu kỳ đi theo vào phòng. Nàng phát hiện trong phòng ngủ tuyệt không có bóng dáng của Doãn Xuyên, chỉ có Vân Vũ Lôi đang hưng phấn dánh chặt lấy đồng y phục trong tủ đồ, miệng còn không ngừng tán tụng “Đẹp quá đi” “Thích quá cơ”

Vương Cảnh chẳng có lòng dạ nào đi bàn tán chuyện y phục xấu hay đẹp. Nàng ngó nghiêng khắp nơi tìm Doãn Xuyên. Thật may, trong phòng tắm cạnh phòng ngủ, Vương Cảnh nhìn thấy Doãn Xuyên.

Vương Cảnh đưa ngón trỏ lên miệng làm động tác ra dấu giữ im lặng. Nhìn Vương Cảnh mặc áo ngủ ngập tràn nét xinh tươi, Doãn Xuyên vươn tay ôm lấy Vương Cảnh, luồn tay vào trong áo ngủ, lại bắt đầu vuốt ve nhũ phong cực kỳ đàn hồi của nàng. Cơ thể mẫn cảm rất dễ dàng làm cho Vương Cảnh ửng hồng khuôn mặt. Mặc dù Vương Cảnh hơi giận, nhưng Doãn Xuyên vẫn không ngừng không nghỉ. Thậm chí gã xoay ngược thân thể Vương Cảnh lại, để Vương Cảnh quay lưng lại phía mình.

Vương Cảnh còn chưa kịp phản ứng lại, cây nhục bồng nóng bỏng kia đã chọc đến nụ hoa.

“Anh làm gì vậy? Làm người ta nghe thấy, nghe thấy đấy, anh điên à.” Vương Cảnh cố gắng hạ thấp thanh âm, nhưng áo ngủ đã bị tọc lên, mĩ đôn cong cong bị Doãn Xuyên áp chặt. Nhục bồng đã ẩn vào một nửa.

“Em, em, anh, anh...” Vương Cảnh không biết làm sao, cảm giác ngứa ngáy một lần nữa lan ra toàn thân. Đầu óc nàng trống rỗng, thân thể rất tự nhiên nghiêng về phía trước, hai tay chống lên bồn rửa mặt, đưa bờ mông tròn trĩnh vểnh ra sau. Doãn Xuyên dễ dàng ẩn ngập nhục bồng vào hoa phòng của Vương Cảnh.

Không một tiếng động. Không ai dám phát ra tiếng động, chỉ có tiếng thở nặng nhọc. Nhưng điều đó cũng không gây trở ngại cho Doãn Xuyên tự do nhấp nhô, cũng không gây trở ngại cho Vương Cảnh đạt được kích thích không thể gọi tên. Khoái cảm do loại kích thích này mang lại từ trước đến giờ nàng chưa từng thể nghiệm qua. Vương Cảnh đỏ bừng khuôn mặt, cẩn thận lắc lư đồn bộ của mình, trước trước sau sau phối hợp với Doãn Xuyên.

“Ừ, ừ” Rất cẩn thận, song vẫn phát ra mấy tiếng rên rỉ khe khẽ, có lẽ đã vượt quá mức độ kiềm chế.

“Sao vậy? Cảnh Cảnh tử?”

Vân Vũ Lôi đang ướm thử y phục dường như nghe thấy tiếng gì đó.

“Há, không, không có gì? Há” Vương Cảnh khó nhọc đáp lại Vân Vũ Lôi, nhưng đúng lúc này Doãn Xuyên lại gia tăng sức mạnh nơi hông. Động tác của gã dù chậm những mỗi lần đều chọc vào đến tận cùng hoa phòng.

“Chị bị khó chịu à?” Vân Vũ Lôi kỳ quái tiến về phía phòng tắm.

“Cách”

Cửa phòng tắm chốt lại. Vân Vũ Lôi ngẩn ngơ đứng trước cửa. Có điều rất nhanh nàng nghe Vương Cảnh giải thích: “Bụng, khó chịu, hôm qua ăn hải sản khả năng không tươi, ai ôi”

“Hừ, em thích ăn hải sản nhất, chị ăn hải sản mà không gọi em, đáng đời. Hi hi, có phải uống thuốc không?” Bên ngoài phòng tắm Vân Vũ Lôi cười trên đau khổ của người khác tránh xa cửa phòng tắm. Không một nữ nhân nào muốn nghe người khác đi vệ sinh, nữ hài xinh đẹp càng không muốn, cho nên nàng chạy rất nhanh, chỉ sợ người phải mùi gì đó khác thường.

Chỉ đáng tiếc Vân Vũ Lôi lại cười lầm sự đau khổ của người khác, bởi vì lúc này Vương Cảnh chẳng có chút khó chịu nào, ngược lại nàng thoải mái đến chết đi được. Nàng đã hoàn toàn thích ứng với cự vật của Doãn Xuyên, nàng đang hưởng thụ lạc thú từ nhục thể cọ xát lẫn nhau mang lại.

Động tác của Doãn Xuyên càng mạnh hơn, bởi vì gã nhìn thấy động tác lắc lư đồn bộ của Vương Cảnh cực kỳ mạnh mẽ, ái dịch trào ra đã chảy cả xuống cặp đùi trắng tấp. Doãn Xuyên biết, nữ nhân phía trước sắp đạt đến cao trào. Gã chẳng có lý do gì mà không gia tăng toàn bộ sức lực, cho dù có phát ra tiếng động cũng không ngại nữa.

“Hừ, Xuyên, em, em, a”

“Bảo, bảo bối của anh, anh sắp ra rồi.”

Trời quay đất cuồng, bởi vì hai thân thể xích lô ngã nhào xuống mặt đất.

Khi Vương Cảnh lê được tấm thân mềm nhũn không chút hơi sức ra khỏi phòng tắm, Vân Vũ Lôi đã thử đến bộ y phục thứ tám. Nàng hâm mộ nói với Vương Cảnh: “Cảnh Cảnh tỷ, lão công tỷ đối đãi tỷ thật tốt a.”

“Tương lai, lão công của mi còn đối tốt với mi hơn.” Lời của Vương Cảnh như có ám chỉ, nhưng trong lòng nàng lúc này tràn ngập mật ngọt.

“Nhìn không có vẻ là chị đau bụng a, sắc mặt đỏ hồng. Phải chăng đêm qua đại chiến trời long đất lở một trận với lão công của chị, lắc hông mạnh quá phải không? hi hi” Vân Vũ Lôi cởi áo ngoài ra, khoác vào một bộ y phục nàng vừa ý, ngắm nghía phải trái.

“Cái miệng mi kia, nói lung tung cái gì?”

Do mấy ngày không nhìn thấy Lý Kha, sắc mặt Vương Cảnh xịu xuống. Nàng nặng nề ngã người xuống chiếc giường rộng rãi, lẩm bẩm: “Tìm lão công không cần phải có nhiều tiền, phải tìm người yêu mi đó.”

“Tương lai em nhất định tìm được một nam nhân yêu em.” Vân Vũ Lôi đột nhiên nhớ tới một người, nàng hỏi với dáng vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: “À, chị đoán xem, vừa rồi em nhìn thấy ai?”

“Nhìn thấy quý à?”

“Chị mới thấy quý, cho chị biết, Cảnh Cảnh tỷ, em nhìn thấy anh Doãn Xuyên đó.”

Hai từ ‘Doãn Xuyên’ vừa thoát ra khỏi miệng, thần kinh hai người lập tức căng lên. Doãn Xuyên đang buồn thiu trong phòng tắm cũng dựng tai lên. Gã ngạc nhiên vì sao nữ nhân này lại nhắc tới tên gã? Gã còn cảm thấy giọng nói của nữ nhân này có vẻ quen quen.

Cũng như vậy, Vương Cảnh đang nằm nghiêng trên giường cũng dựng tai lên hỏi: “Nhìn thấy ở đâu?”

“Ở hồ bơi của Tây Uyển chúng ta. Thật tức cười, anh ta ngỡ em là Vân Vũ Phi, dường như tìm Vũ Phi chụp quảng cáo gì đó. Hí hí, Cảnh Cảnh tỷ, anh ấy quả thực rất anh tuấn, rất có phong vị nam nhân.”

Vân Vũ Lôi cởi y phục ra, rồi bước tới, nằm xuống cạnh Vương Cảnh. Trên người nàng chỉ có áo nịt cùng tấm nội khố nhỏ đến nỗi không thể nhỏ hơn được nữa. Áo ngực và nội khố đều là hàng ren màu trắng, tỏ ra cực thuần khiết.

Cô ta, không phải là Vân Vũ Lôi chứ? Doãn Xuyên ở trong phòng tắm hết sức kinh ngạc, không ngờ nỗi bạn thân của Vương Cảnh lại là Vân Vũ Lôi. Gã ghé đầu sát vào khe cửa, gã muốn nghe xem hai nữ nhân bên ngoài nói gì về gã.

Vương Cảnh cũng cười: “Hai tỷ muội nhà mi quả thật cũng rất giống nhau.”

Ngừng một chút, Vương Cảnh hỏi vẻ chưa chưa: “Thế nào, mi có thích hay không?” Thật ra câu hỏi của Vương Cảnh có hơi thừa. Về mặt tràn đầy khát khao của Vân Vũ Lôi đã nói ra đáp án.

“Ừm, Cảnh Cảnh tỷ, vừa rồi ở hồ bơi thật tức cười. Em, em cố ý thử anh ấy, em hỏi anh ấy có muốn xoa vuốt em không, kết quả, chị đoán như thế nào?” Vân Vũ Lôi cười to quái lạ.

“Còn có thể thế nào nữa? Mi là một đại mỹ nhân, khẳng định là anh ấy nhao đến như hổ đói vồ mồi rồi.” Vương Cảnh cũng bật cười, ánh mắt nàng như vô ý liếc về phía phòng tắm.

“Sai rồi, anh ấy lại rất nghiêm chỉnh, chạm cũng không chạm vào em. Cảnh Cảnh tỷ, chị nói xem có phải là trong lòng anh ấy chỉ có chị thôi không?” Vân Vũ Lôi lật mình lại, nằm sấp trên giường, nhìn Vương Cảnh với vẻ mặt ghen tị.

“Mi, mi nói cái gì?” Vương Cảnh cực kỳ quẫn bách, bởi ví đó đều là bí mật của nàng, bí mật đó nàng chỉ kể cho Vân Vũ Lôi.

“Cái gì mà kêu loạn lên vậy? Chẳng phải chị nói Doãn Xuyên thăm yêu chị sao?” Vân Vũ Lôi cong môi lên.

“Tao, tao, tao chỉ nói anh, anh ấy có lẽ là thích tao.”

Mặt Vương Cảnh nóng bừng lên. Nàng không ngờ được Vân Vũ Lôi lại đột nhiên gặp Doãn Xuyên, càng không ngờ được Vân Vũ Lôi vốn không biết Doãn Xuyên đang ở trong phòng tắm nên chuyện gì cũng nói ra. Đáng hận là Vương Cảnh lại không thể chặn lời Vân Vũ Lôi. Vân Vũ Lôi biến chuyện đó thành chuyện tám trong khuê phòng của nữ nhân.

Có điều, lúc này trong lòng Doãn Xuyên lại ngọt ngào như rót mật, đúng là ngọt đến tận xương tủy. Gã không ngờ nổi nữ nhân mà Vương Cảnh muốn giới thiệu cho gã lại là Vân Vũ Lôi. Nghĩ đến Vân Vũ Lôi, trong đầu Doãn Xuyên lập tức hiện lên mấy điểm màu vỏ chanh chết người kia. Thân dưới gã lại nóng bừng lên.

Thân hình Vân Vũ Lôi quả thật rất đáng kiêu ngạo, đến ngay cả Vương Cảnh cũng có chút ghen tị. Có điều câu nói của Vân Vũ Lôi khiến tâm tình Vương Cảnh khoan khoái lên nhiều. “Em thấy trong lòng anh Doãn Xuyên nhất định vẫn nhớ tới Cảnh Cảnh tỷ.”

“Có lẽ vậy, cho nên tao giới thiệu anh ấy cho mi, không phải là Cảnh Cảnh tỷ không thích, mà là Cảnh Cảnh tỷ đã có lão công rồi. Mi đừng có mà bỏ lỡ, rất nhiều nữ nhân chờ cướp đó nha.”

“Cướp thì đến mà cướp. Mặc dù anh ấy không dám động chân động tay nhưng ánh mắt anh ấy lại không thành thật, bộ dạng hau háu mê gái, ha ha.”

“Có làm không đây? Một đại mỹ nhân như Vân Vũ Lôi của chúng ta, thân hình lại đẹp, nếu nam nhân nhìn thấy mi mà không say mê, nhất định là nam nhân đó có bệnh. Nếu như mi không thích, được, tao đi nói với muội muội mi. Tao thấy Vũ Phi cũng thích hợp với anh ấy.”

“Oái, ừ, Cảnh Cảnh tỷ, không được a, em, em thích à.” Vân Vũ Lôi đỏ bừng khuôn mặt. Nàng nũng nịu nhào vào lòng Vương Cảnh.

“Nếu như đã thích thì sao còn trêu chọc người ta. Vạn nhất anh ấy sờ mi thật, mi làm sao?” Nhìn Vân Vũ Lôi cực kỳ đáng yêu, trong lòng Vương Cảnh lại chua xót. Nàng thầm nghĩ, đến mình còn thích cô nàng Vân Vũ Lôi này, huống gì là nam nhân. Nếu như Doãn Xuyên và Vân Vũ Lôi tốt đẹp, chỉ e sẽ quên bồng cả nàng.

“Thật ra, em thấy anh ấy từ trước rồi. Trước đây anh ấy thường xuyên chơi Squash ở câu lạc bộ, cơ thể rất đẹp. Có điều, nếu như anh ấy dám sờ em trước mặt mọi người, em sẽ đá cho một cước lộn xuống hồ, cho anh ấy ướt như chuột lột.” Vân Vũ Lôi bật cười.

“Ha, ý mi là không cho phép trước mặt mọi người, còn lén lút thì cởi quần mi cũng không sao?” Nói rồi, Vương Cảnh không nhịn được bật cười lớn.

“Linh tinh, hi hi ha ha”

Hai cô gái cười nghiêng cười ngả, cười lăn cười bò.

Trong phòng tắm Doãn Xuyên lại thầm kêu may mắn. May mắn bản thân không sờ lung tung, bằng không sẽ gặp tai họa biến thành con gà nhúng nước. Nghe tiếng cười đùa trêu chọc ở bên ngoài, trong đầu Doãn Xuyên hiện lên bức tranh hai người đẹp đùa giỡn, trong lòng cực kỳ đắc ý.

Đột nhiên một tiếng kêu yêu kiều vang lên, Doãn Xuyên không nhẫn nhịn được nữa. Gã nhẹ nhàng hé mở cửa phòng tắm thò đầu ra nhìn. Lọt vào tầm mắt là hai thân thể hoàn mỹ đang quấn lấy nhau. Tay Vân Vũ Lôi tóm lấy nhu phong Vương Cảnh. Thân thể Vương Cảnh lúc này vẫn rất miễn cưỡng. Nàng kinh hãi kêu lên, vội vàng đẩy tay Vân Vũ Lôi ra. Vân Vũ Lôi lại nũng nịu: “Cảnh Cảnh tỷ, miu miu của tỷ sờ thích lắm, cho em sờ một tý.”

“Sờ cái gì? Thành thói quen không tốt đâu.”

“Hừ, nhưng trước đây chị sờ người ta trước, bây giờ chị không cho sờ, em cứ thích sờ.” Nói rồi, bàn tay nhỏ nhắn lại thò ra.

Vương Cảnh không biết trốn vào đâu, để cho Vân Vũ Lôi sờ cho một cái, lập tức cảm thấy quái lạ. Về mặt nàng tỏ ra ầm ức không phục: “Được, cứ như trước, mi sờ, tao cũng sờ” Nói chưa dứt lời, tay Vương Cảnh đã luồn vào trong áo nịt của Vân Vũ Lôi khẽ xoa nắn. Tức thì bầu không khí trong phòng quái dị đến cực độ.

Tròng mắt Doãn Xuyên như muốn rớt ra ngoài. Từ câu nói ‘cứ như trước’ của Vương Cảnh, một câu ‘trước đây chị sờ người ta trước’ của Vân Vũ Lôi, gã liền hiểu ra trước đây hai cô gái này thường xuyên chơi trò chơi em sờ chị, chị sờ em này.

“Ai ôi, Cảnh Cảnh tỷ, chị” Thì ra Vương Cảnh không những sờ mà còn ghé miệng tới, ngậm lấy nhũ đầu màu phấn hồng của Vân Vũ Lôi. Vân Vũ Lôi khó chịu đến toàn thân run rẩy loạn cả lên.

Huyết dịch toàn thân Doãn Xuyên tức thì tập trung dồn hết về dưới hông. Cự vật của gã cứng đến hết như cây côn sắt.

Nhưng lúc Doãn Xuyên cấp thiết hy vọng Vân Vũ Lôi cũng hôn lại nhũ phong Vương Cảnh, điện thoại trong phòng chợt đổ chuông.

Vương Cảnh thở hổn hển chỉ đành nhắc điện thoại ở đầu giường lên “alo”.

“Alo, lão bà, chút nữa anh sẽ về nhà, nấu thêm mấy món nhé.” Đó là điện thoại Lý Kha gọi về.

“Em không rảnh, hẹn Lôi Lôi đi mua y phục rồi, anh tự ăn gì đó đi nha.” Giọng của Vương Cảnh thật lạnh.

Đặt điện thoại xuống, nàng vội vàng nhảy xuống giường, nói với Vân Vũ Lôi: “Đi, chúng ta ra ngoài ăn, tao mời mi, thuận tiện đi cùng mi mua bộ đồ tắm. Tao cũng muốn đi bơi.” Lý Kha sắp trở về, mà Doãn Xuyên vẫn còn ở trong phòng tắm, điều đó làm cho Vương Cảnh rất lo sợ.

Dĩ nhiên Vân Vũ Lôi rất cao hứng: “Được, chị mời khách, em sẽ ăn thả phanh, hà.”

“Ăn đi, ăn đi, ăn thành cái thùng phuy, xem ai lấy mi, đi mau.” Vương Cảnh vội vàng thúc giục Vân Vũ Lôi.

“Yên tâm, tên Doãn Xuyên đó chạy không thoát lòng bàn tay em đâu, hi hi. Làm gì mà gấp vậy? Không trang điểm à?”

“Không trang điểm nữa. Cảnh cảnh tỷ của mi thiên sinh lệ chất, không cần thiết phải trang điểm, hi hi.”

“Bình” Theo tiếng cánh cửa đóng sầm lại, Doãn Xuyên thở phào một hơi. Gã đi ra ngoài phòng khách, chuẩn bị sẵn sàng rời khỏi nhà Vương Cảnh.

Nhưng thế nào Doãn Xuyên cũng không ngờ nổi, vào lúc gã định ra khỏi cửa chính, gã lại nghe thấy ngoài cửa có tiếng động. Đó là tiếng lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa. Doãn Xuyên kinh hoảng, phản ứng đầu tiên vẫn là chạy vào phòng ngủ. Nhìn thấy tủ quần áo to rộng, gã cũng chẳng kịp nghĩ ngợi liền chui vào trong. Vừa khép cánh tủ lại đã nghe có tiếng người tiến vào trong phòng.

7. Chương 7: Bí Mật.

Doãn Xuyên vừa khép cánh cửa tủ đồ lại, gã liền cảm thấy hối hận, bởi vì tiếng bước chân vang lên tiến về phía phòng ngủ. Nhưng khi người kia rón rén bước vào phòng ngủ, Doãn Xuyên lại thầm cười khổ, bởi vì người kia thì ra là Lý Nhã.

Có lúc Doãn Xuyên thật không hiểu vì sao ông trời lại cứ nhằm vào giây phút quan trọng mà sắp xếp cái gai này đến bên cạnh gã.

Tim Doãn Xuyên như chìm xuống. Gã như phát khóc, bởi vì Lý Nhã lại bước về phía tủ đồ.

“Bao nhiêu là y phục đẹp thế này, hừ, kêu chị ấy tặng một, hai bộ cũng không bằng lòng, còn nói cái gì mà tuổi còn nhỏ, không thích hợp. Ta thấy là không cam lòng cho thì đúng hơn.” Lý Nhã vừa nhìn đồng hồ ngó tây vừa lẩm bẩm. Trong phòng rất yên tĩnh, Doãn Xuyên nghe rõ mồn một.

Lý Nhã bước đến trước tủ đồ, xem xét trên dưới, gần như mặt đối mặt với Doãn Xuyên. Cũng may cách một cái cửa kéo, Doãn Xuyên lại lấy một bộ y phục chắn trước mặt mình.

Tiếng kéo ngăn kéo vang lên, Doãn Xuyên nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Lý Nhã. Gã chăm chú nhìn một cái, thấy Lý Nhã cầm lên một bộ đồ lót đầy tính cảm mỏng như cánh ve. Nội y không những gần như trong suốt mà còn hở khắp nơi. Mặc kiểu y phục này mà không mê chết nam nhân mới lạ.

“Loại y phục này mà cũng có người mặc, thật quá lẳng lơ. Xem ra bà chị dâu này và tỷ muội nhà Vân gia đều là đồ phóng đảng. Ha ha, có điều lão dâm trùng lại thích đảng phụ, nhìn bộ dạng lão nhìn nữ nhân thật mắc ói, ta thêm vào, ta chẳng mặc loại y phục thế này.” Lý Nhã không ngừng tuôn ra những câu mắng chửi, Doãn Xuyên ở trong tủ tức tối chửi thầm Lý Nhã là đồ biến thái.

Không ngờ Lý Nhã lại đột nhiên xoay chuyển ý niệm, nói: “Thử mặc một chút xem thế nào cũng chả sao, dù sao cũng không ai nhìn thấy.” Nói xong, nàng hồn nhiên cởi y phục, ngay cả áo nịt và nội khố cũng cởi sạch, động tác lại còn rất nhanh nhẹn.

Doãn Xuyên mở to hai mắt. Ở hồ bơi lúc trước phát hiện Lý Nhã mặc đồ bơi, thân thể đã trở nên rất thành thực, không ngờ vóc dáng sau khi cởi sạch đồ càng khiến người ta nghệt thở. Nhũ phong nở nang săn chắc đến nỗi dù bước đi thế nào cũng không rung rinh quá, không biết nguyên nhân có phải là do ăn nhiều hamburger?

Doãn Xuyên thầm nghĩ, bởi vì gã biết Lý Nhã thích ăn những thứ như hamburger, khoai tây chiên. Càng khiến Doãn Xuyên kinh ngạc hơn là phía dưới của Lý Nhã lại trụi thui lụi một mảng, một cọng cỏ cũng không có, hệt như một cái bánh màn thầu.

Doãn Xuyên phát hiện huyết dịch bản thân đang dồn xuống tụ tập ở thân dưới. Sao lại thế chứ? Sao ta lại có phản ứng như vậy với cái đồ biến thái này? Doãn Xuyên bắt lực thở dài. Gã nhớ rằng nữ nhân thường nói nam nhân là động vật dùng hạ thể để suy nghĩ, xem ra câu nói này quá chuẩn.

Lý Nhã mặc bộ nội y tính cảm vào, còn xỏ cả một chiếc quần dây do mấy sợi dây buộc lại tạo thành, vẻ mặt thẹn thùng ngẩng phải ngó trái, một hồi nhấp nhô núi non, một hồi cong cong bờ mông, sau đó đắc ý nói: “Ta mặc cũng không đến nỗi tệ”, đến nỗi Doãn Xuyên nấp trong tủ phải kêu lên không chịu nổi. Doãn Xuyên phát hiện không nữ nhân nào có được khí tức thanh xuân toát ra từ thân thể Lý Nhã, kể cả Vương Cảnh. Tay gã nhịn không được mò xuống hạ thể bản thân. Gã vuốt tuốt bộ vị đã nở ra đến cực điểm.

Đột nhiên, một tiếng mở cửa rõ ràng vang lên, khiến cho Doãn Xuyên lại hoảng sợ nhảy dựng lên. Có điều Lý Nhã càng hoảng hơn. Nàng nhìn trái ngó phải, trong lúc cấp bách, nhặt y phục dưới đất lên, đẩy cánh cửa kéo cửa tủ đồ ra rồi lách mình vào trong.

Tủ đồ gọi là lớn, là nói lớn đối với y phục, nhưng nếu đồng thời nhồi vào hai người lớn thì lại nhỏ đến đáng thương. Doãn Xuyên trốn vào trong tủ còn phải khom người, hiện giờ lại tăng thêm một người thì đúng là tìm kê tìm, tay chạm tay, mũi chạm trán.

“A, ô” Trong bóng tối, Lý Nhã bị một bàn tay bịt chặt lấy miệng. Bên tai nàng vang lên giọng nói của Doãn Xuyên: “Xuyt, đừng kêu, là anh, Doãn Xuyên.”

Lý Nhã thực không ngờ nỗi mình lại đụng phải Doãn Xuyên trong tủ đồ này, nàng hét hồn sững người ra đến mấy giây. Trong lúc hoảng loạn, y phục trên tay cũng rớt xuống trong tủ. Trong gần mười giây đó, thân thể gần như lỏa lồ của nàng bị Doãn Xuyên ôm cứng.

Cũng may, cho dù nhắm mắt lại Lý Nhã cũng có thể nhận ra giọng của Doãn Xuyên, lại thêm trong tủ mặc dù u ám nhưng trong ánh sáng mờ mờ vẫn có thể nhận ra hình dáng của đối phương, trái tim này mới hơi yên ổn lại.

“Sao anh lại ở đây?” Đó là câu đầu tiên Lý Nhã hỏi sau khi bình tĩnh lại, cũng là câu Doãn Xuyên muốn hỏi Lý Nhã. Có điều lúc này Lý Nhã mới đột nhiên nhớ ra trên cơ thể mình chỉ có một mảnh nội y trống hơ trống hoác, chẳng khác gì so với việc không mặc chút y phục nào, hơn nữa còn bị gã nam nhân mình ghét, ghét nhất ôm ấp. Đó đơn giản là nỗi hổ thẹn cực lớn. Nàng vội vàng định giãy giụa tránh thoát bị Doãn Xuyên ôm.

“suyt, đừng nói, đợi sau khi ra ngoài sẽ giải thích với em. Xuyt, có người vào đó.” Doãn Xuyên gần như áp sát và má Lý Nhã, nói khẽ vào tai Lý Nhã.

Lý Nhã chỉ đành giữ im lặng. Nàng cũng không muốn để người đến biết nàng lén vào căn phòng này. Cùng với tiếng bước chân càng lúc càng gần, Doãn Xuyên và Lý Nhã cùng nhìn qua khe song cửa tủ gỗ thấy có người đi vào phòng ngủ. Có điều không phải chỉ một có một người tiến vào phòng ngủ mà là hai người. Một người là Lý Kha, còn một người lại là một đại mỹ nữ mặt tròn như trứng ngỗng, mày như vẽ, dáng điệu thướt tha. Mỹ nữ đó không chỉ đẹp mà nét quyến rũ toát ra từ đôi chân dài miên man của nàng đến cả Doãn Xuyên đang nấp trong tủ cũng cảm nhận được.

Đó vốn là một bí mật, nhưng lại bị Doãn Xuyên và Lý Nhã cùng phát hiện.

Doãn Xuyên đã có tâm lý chuẩn bị sẵn với bí mật này, còn Lý Nhã thì thiếu chút nữa bật kêu lên. Cũng may Doãn Xuyên phản ứng rất nhanh. Bàn tay gã lại một lần nữa bịt chặt lấy miệng Lý Nhã.

“Anh liệu thật đấy. Chẳng lẽ anh không sợ Vương Cảnh quay về?” hai tay mỹ nữ đó bá cổ Lý Kha, ánh mắt nhìn Lý Kha đầy vẻ quyến rũ.

“Đó là Vân Vũ Phi phải không?” Doãn Xuyên thấp giọng hỏi Lý Nhã. Lý Nhã bị bịt miệng không nói được ra lời, nhưng nàng giận dữ gật gật đầu. Trong ánh sáng mờ mờ, đôi mắt nàng như phát hỏa.

“Đương nhiên không sợ. Anh chỉ sợ trong lòng mãi nhớ em.” Tay Lý Kha đã tóm lấy nhũ phong cao vút của Vân Vũ Phi, không ngừng nghịch ngợm. Trong tủ đồ Doãn Xuyên rầu rĩ trong lòng. Tại sao hai tỷ muội Vân gia dáng vẻ đều mê người như vậy? Vì sao bộ ngực hai tỷ muội họ đều cao vút đầy đặn như vậy? Chẳng lẽ là do di truyền?

“Biết thừa là gạt em. Ai chẳng biết Cảnh muội muội nhà anh đẹp. Anh, ư, ư, anh còn sờ sẹt nữa? Đêm qua anh làm người ta mấy lần, hại người ta sáng nay không thể đi bơi, ư, em muốn anh bồi thường.” Tiếng rên rỉ của Vân Vũ Phi như tiếng gọi lạc thú. Có điều tiếng nàng kêu thật khiến nam nhân phát cuồng.

Tiểu Phi Phi của anh, em là người đẹp nhất thế giới, muốn anh bồi thường cái gì, anh đồng ý hết.” Bàn tay Lý Kha đã nhẹ nhàng làm cho váy của Vân Vũ Phi rơi xuống.

Doãn Xuyên cảm thấy cặp giò đẹp của Vân Vũ Phi quả thật là danh bất hư truyền, hoàn mỹ đến mức khiến người ta cảm thán cho sự thần kỳ của tạo vật thể gian.

Lý Kha quỳ xuống, quỳ trước cặp đùi hoàn mỹ. Môi hắn bắt đầu hôn nhẹ dọc theo chân Vân Vũ Phi từ dưới lên trên, cho tới tận vùng đất cỏ cây xanh tốt của Vân Vũ Phi. Đôi chân đi giày cao gót của Vân Vũ Phi đang rộng ra đứng đó, cho đến khi đầu lưỡi của Lý Kha mò vào trong nhục huyết ướt át của nàng, Vân Vũ Phi mới yêu kiều kêu: “Buồn, buồn quá.”

Sau một tràng rên rỉ rung động lòng người, Doãn Xuyên không còn nhìn thấy gì nữa, bởi vì một bàn tay nhỏ xinh mềm mại đã che kín mắt gã lại. “Không cho nhìn, đúng là một đôi gian phu dâm phụ.” Lý Nhã giận dữ hờn hển mắng. Chỉ có điều thanh âm của nàng rất nhỏ. Nàng còn không cho phép Doãn Xuyên xem cảnh ô uế đó.

Nhưng, không nhìn thấy không có nghĩa là không nghe thấy. Tủ đồ đứng ngay trước giường, cũng chỉ cách nhau ba, bốn thước, tiếng động bọn họ phát ra rõ ràng như kêu lên ở bên tai. Hơn nữa hai người trên giường đơn giản là chẳng chút kiêng dè, tiếng bọn họ kêu la không chỉ rất to mà còn rất dâm dăng.

“A, a, to quá, chọc nát tiểu huyết huyết của Phi Phi đi.”

“Chơi chết em, chơi chết nữ nhân cả nhà em.”

Đơn giản là cực kỳ khó nghe, có điều Lý Nhã nghe thấy cũng mặt đỏ bừng tim đập thành thịch. Doãn Xuyên thì huyết mạch căng phồng như sắp nổ tung. Đến lúc đó gã mới nhận ra toàn thân nữ nhân trong lòng gã toát ra khí tức đầy cảm dỗ. Chạm tay vào, da dễ trơn láng như tơ lụa. Nhũ phong cao vút kia áp chặt lên ngực gã thật giống như hai quả bom khiến người ta phải phạm tội.

Lý Nhã cũng rõ ràng cảm nhận được sự biến hóa của thân thể Doãn Xuyên, đặc biệt là thứ áp chặt lên âm bộ nàng. Thứ đó nóng như lửa, nung nằng đến toàn thân như mất hết hơi sức.

Quả thật Lý Nhã bị hư thoát, bởi vì bàn tay Doãn Xuyên như vô tình lại như cố tình dạo chơi nơi đồn bộ Lý Nhã, hạ thể cũng như vô ý lại như cố ý chơi vào hạ thể Lý Nhã. Không gian chật hẹp của tủ đồ khiến Lý Nhã toàn thân gần như lửa lò không cách nào tránh né được. Thân thể nàng run rẩy dữ dội.

“Doãn Xuyên, đỡ em mặc y phục.” Dù sao cũng là một nữ hài đơn thuần thiếu từng trải, cảm giác sỉ nhục trong nội tâm buộc nàng phải chống cự lại sự cảm dỗ.

Nhưng, trong không gian nhỏ hẹp như vậy, nàng mặc y phục có dễ gì đâu? Doãn Xuyên giúp Lý Nhã mặc y phục, nhưng gã không hề ngoan ngoãn gì, chẳng bằng nói là gã giúp Lý Nhã mát xa. Tay gã không hề rời xa cặp nhũ phong rắn chắc kia, lại còn thừa cơ vờ nhũ đầu vài cái. Chiếc áo pull của Lý Nhã còn chưa qua được cổ, nàng đã nhũn ra ngã vào lòng Doãn Xuyên.

“Lão, lão dâm trùng, em, em cho anh biết, anh, anh chết chắc rồi.” Lý Nhã thở hào hển.

“Anh không làm gì hết à nha? Không phải là giúp em mặc y phục sao” Doãn Xuyên định ngụy biện.

“Ai da” Doãn Xuyên nghiêng chặt hàm răng, chỉ phát ra tiếng kêu nhỏ, bởi vì Lý Nhã nằm bò trong lòng Doãn Xuyên đã cắn mạnh một cái lên cổ gã.

Thấy dáng vẻ đau đớn của Doãn Xuyên, Lý Nhã đắc ý dựng một ngón tay lên trước miệng “Xuyt” một tiếng.

Dục vọng của Doãn Xuyên rút lui một chút theo cơn đau như xé đó. Có điều, màn kịch tình bên ngoài tủ đồ đã kết thúc.

“Tiểu Phi, em phải biểu hiện cho tốt trong đợt đóng phim này đó. Đạo diễn Trương rất coi trọng em đó. Em phải dụng tâm, biết chưa.” Đó là câu nói của Lý Kha.

“Thật sao? Đạo diễn Trương nói với anh à? Tuyệt quá, cảm ơn anh, Lý Kha ca ca.”

Doãn Xuyên nổi hết da gà.

“Đúng vậy, tháng sau khi tiền rót về, đạo diễn Trương sẽ tổ chức cho mọi người ra nước ngoài quay ngoại cảnh, hình như là đi Pháp.”

“Oa, tuyệt quá, em muốn đi Pháp lâu lắm rồi nhưng mãi không có cơ hội. Em muốn đi Paris, đi liên hoan phim Cannes. Em muốn mua nước hoa.”

“Ha ha, sau này em thành danh rồi phải nhớ ký tặng cho anh đấy.”

“hi hi, em cũng muốn anh ký cho em, muốn đại nhục bồng của anh ký cho em, hí hí.” Lại một tràng cười dâm dăng phóng tung vang lên.

“Em nha, nhớ mang chút lễ vật tặng đạo diễn Trương. Em biết không, ông ấy tuyển em sau khi từ chối rất nhiều diễn viên vừa xinh đẹp trẻ trung vừa có thực lực đó, em phải cảm ơn người ta.”

“Vậy đương nhiên, có điều tặng cái gì mới tốt đây? Anh nghĩ giúp em.”

“Cũng thật khó nghĩ. Đạo diễn Trương chẳng thiếu thứ gì. Có điều, nghe nói ông ấy thích sưu tầm một ít đồ cổ. A, trong nhà em không phải là có mấy cái chén sứ sao? Tùy tiện chọn một cái, lại mua một cái hộp gấm cho vào đem tặng đạo diễn Trương, anh đoán ông ấy nhất định sẽ rất hài lòng.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao? Lễ vật như thế có ít quá không. Mấy cái chén đó vàng không ra vàng, xanh chẳng ra xanh, đáng mấy đồng chứ? Đừng nói một cái, có là hai cái cũng không thành vấn đề. Lý Kha ca ca, có phải chúng ta quá keo kiệt không?”

“Ài, em không hiểu chuyện đó rồi. Bây giờ tặng đồ phải nghiên cứu sở thích. Thứ giá trị mà người ta không thích thì cũng toi công. Mấy cái chén nhà em mặc dù không đáng giá nhưng người ta thích là được. Anh và đạo diễn Trương quan hệ với nhau cũng không phải bình thường, anh thấy, chọn một cái là được.”

“Được rồi, Phi Phi nghe anh vậy. Ừ.” Lại thêm một trận triền miên.

“Được rồi, được rồi, em mau về nhà chuẩn bị đi, đạo diễn Trương tối sẽ đến.” Thật ra, Lý Kha rất sợ Vương Cảnh đột nhiên trở về nhà, như vậy sẽ làm hỏng kế hoạch của hắn.

Một kế hoạch rất hoàn mỹ.

“Ồ, vậy em về đây.”

Cuối cùng Vân Vũ Phi cũng đi. Lý Kha nhắc điện thoại lên. Trong điện thoại hẳn nói lộ ra một bí mật kinh người. Vừa khéo, Doãn Xuyên cũng nghe được bí mật đó.

Nói chuyện điện thoại xong, Lý Kha đi vào phòng tắm. Đương nhiên hẳn muốn tẩy rửa những vết bẩn trên thân thể. Nam nhân thông minh sau khi ăn vụng đều biết thanh lý chiến trường. Lý Kha là nam nhân cực kỳ thông minh.

“Đừng ngủ nữa, đi thôi.” Không ngờ Lý Nhã lại ngủ thiếp đi trong lòng Doãn Xuyên, đến cả nhũ phong cao vút của mình bị Doãn Xuyên tóm chặt lấy nàng cũng không nhận ra. Có lẽ nàng cảm giác thấy nhưng chẳng buồn quản nữa.

Lợi dụng lúc Lý Kha tắm rửa, Doãn Xuyên và Lý Nhã thoát ra khỏi nhà Lý Kha như hai tên trộm vặt.

“Chị dâu em muốn anh giúp chị ấy điều tra xem anh em có tư tình gì với Vân Vũ Phi không, cho nên mới vào trong phòng của anh em.” Trước sự tra hỏi của Lý Nhã, Doãn Xuyên chỉ đành nửa thật nửa giả giải thích.

“Hừ, anh em cũng muốn em giúp canh chị dâu. Anh ấy cũng nghi ngờ chị dâu ngoại tình. Bây giờ xem ra cả hai người đều không phải là người trung thành. Sau này em không quản chuyện xấu của họ nữa. Anh cũng không được phép quản, biết chưa?” Ngữ khí của Lý Nhã giống như ra lệnh.

“Ồ, vậy hẹn gặp lại, anh về nhà đây.” Doãn Xuyên đáp lại một câu rồi đi như chạy. Ngay ánh mắt Lý Nhã gã cũng không dám nhìn.

Nhưng đi chưa được vài bước, Doãn Xuyên chợt dạ cảm giác lần này có chút phiền phức rồi, bởi vì bất kể gã đi đến đâu Lý Nhã cũng theo đến đó.

“Này, Lý đại tiểu thư, anh nói với em rồi, em cần làm gì cứ đi làm đi, đừng đi theo anh nữa được không?”

“Được” Lý Nhã đáp lại rất thẳng thắn. Doãn Xuyên rất cao hứng.

Nhưng khi gã rút chìa khóa mở cửa nhà mình ra, một bóng hình nhỏ nhắn xinh xắn đã lách theo vào phòng. Doãn Xuyên vừa nhìn, bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đó không phải là Lý Nhã thì là ai nữa?

“Em, em sao lại đến đây?”

“Hắc hắc, chẳng lẽ anh quên mất em nói gì rồi à?” Lý Nhã cười lạnh.

“Nói gì?”

“Em nói rồi, lão thâm trùng, anh chết chắc rồi.”

“Này, đợi đã, ai da, ai da.”

“Em cho anh sờ này, em cho anh sờ này, anh khoái sờ lắm phải không? Lại đây, sờ nữa đi, chạy đi đâu chứ? Sờ nữa đi, lão thâm trùng, em cho anh biết, hôm nay anh chết chắc rồi.”

oOo

Trời lơ mờ sáng, Vương Cảnh đã tỉnh dậy.

Đúng, Vương Cảnh mất ngủ. Trước giờ nàng vốn ngủ rất tốt, bởi vì sắc đẹp của nữ nhân chủ yếu nhờ vào việc nghỉ ngơi bảo dưỡng. Vương Cảnh hiểu rất rõ nguyên tắc cơ bản việc bảo vệ nhan sắc của nữ nhân, nhưng nàng vẫn mất ngủ. Bởi vì nàng đã nhắn cho Doãn Xuyên hơn hai mươi tin nhắn mà như đá chìm đáy biển. Nàng lại gọi cho Doãn Xuyên hơn ba mươi cuộc điện thoại, nhưng đều được thông báo điện thoại ngoài vùng phủ sóng.

Wương Cảnh không biết vấn đề xuất hiện ở đâu. Màn kịch tình mấy ngày trước như vẫn còn ở trước mắt, sao lại đột nhiên không có tin tức gì vậy?

“Nhất định là bị ốm rồi”

“Hoặc có thể đi công tác”

“Hoặc cũng có thể làm rơi điện thoại”

Wương Cảnh đoán đủ kiểu, có điều cuối cùng nàng quyết định đến nhà Doãn Xuyên tìm gã, nhất định phải tìm được gã.

Wương Cảnh không hiểu vì sao nàng lại nhớ Doãn Xuyên như vậy. Nàng tự hỏi, chẳng lẽ mình đã yêu Doãn Xuyên?

“Mình phải đi tìm anh ấy.” Vương Cảnh nhìn dáng vẻ tiêu tụy của mình trong gương thốt một câu.

oOo

Trời mờ sáng, Doãn Xuyên châm một liều thuốc.

Dưới ánh đèn êm dịu, Doãn Xuyên ngẩn ngơ nhìn những vết máu trên giường. Gã biết, gã phải chịu trách nhiệm với cô gái nhỏ trước mặt này cả đời. Cô gái đang say ngủ, hàng mi dài trải đều giống như chiếc quạt nhỏ. Cánh mũi nhỏ xinh trông thật tình nghịch, ngay tư thế nằm ngủ cũng khiến người ta yêu thương. Doãn Xuyên thật khó tưởng nổi vì sao trước đây mình lại ghét nàng, là do cô bé cứ trêu chọc gã mãi sao? Là vì nàng rất thô lỗ sao? Hay là vì nàng suốt ngày phá hoại hảo sự của mình? Không, đều không phải. Doãn Xuyên phủ định toàn bộ lý do trên.

Nếu như bản thân căn bản không ghét nàng, vậy tại sao không yêu thương nàng thật tốt? Nàng ít tuổi ư? Không, nàng không còn nhỏ nữa, thân thể nàng chẳng hề thua kém Vương Cảnh chút xíu nào. Nhớ lại cảnh triền miên vừa rồi, Doãn Xuyên mỉm cười, cười rất ôn nhu. Gã mở rộng vòng tay, nhẹ nhàng ôm thiếu nữ đó vào lòng.

“Ừ, lão thâm trùng, em sẽ không buông tha cho anh.” Trong giấc ngủ mơ, cô gái nhỏ vẫn gọi tên Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên ôn nhu nhẹ giọng nói với nữ hài: “Tốt nhất là em không buông tha cho anh cả đời này.” Nhưng vừa nói dứt lời câu đó, Doãn Xuyên liền nhìn thấy hàng mi dài hé mở, một đôi mắt trong veo sáng ngời đang chăm chú nhìn gã.

“Thì ra giả vờ ngủ? Anh, anh phục em rồi.” Doãn Xuyên lắc đầu thở dài.

“Là anh nói đó nhé, là anh cương quyết yêu cầu bản cô nương cả đời này không buông tha cho nha đó nhé. Giờ em miễn cưỡng đáp ứng anh.” Nói rồi, Lý Nhã bật cười, lấy tay nhéo tai Doãn Xuyên.

“Anh nói này Lý Nhã, có phải em có khuynh hướng ngược đãi không? Tại anh đã bị em nhéo sáu mươi chín lần rồi, có kiểu như em cả đời không buông tha cho người ta sao?” Doãn Xuyên cố chịu đau, nhe răng cười nói.

“Thì sao nào? Em cứ ngược đãi anh đấy thì đã sao? Anh không chịu thua thì cũng có thể ngược đãi em à?” Lý Nhã nguýt Doãn Xuyên một cái.

“Anh đâu có biến thái như em, mau bỏ tay ra, đau chết được.”

“Không buông, trừ phi anh nói lại câu vừa rồi một lần nữa.”

“Câu gì? Anh không nhớ, lời hay không nhắc lại hai lần.”

“Không nói phải không? Anh có gan à, ha ha” Tại vốn ít thịt, nhưng móng tay Lý Nhã bập sâu vào trong thịt Doãn Xuyên.

“Ai da, mau buông ra, còn không buông anh không khách khí nữa đâu.” Doãn Xuyên kêu lên. Gã bò dậy khỏi giường, tấm chăn mỏng rơi xuống, lộ ra hạ thể lỏa lồ. Nhục bông dừng mãnh đã rục rịch góc đầu dậy.

“Không khách khí thì làm sao? A, a, lão dâm trùng, anh dám?” Tấm chăn mỏng đắp trên người bị kéo rớt, thân thể mềm mại của Lý Nhã lộ ra ngoài không khí. Chung quanh đầu nhũ màu phấn hồng có một hàng dấu răng rõ ràng.

“Không dám? Có phải em kêu anh ngược đãi em phải không? Anh cho em thỏa mãn.” Doãn Xuyên thở hổn hển cầm hai chân Lý Nhã banh ra.

“Em trêu anh thôi mà, hi hi” Lý Nhã vừa cười khanh khách vừa không ngừng đá hai chân, nhưng đôi chân yếu đuối vẫn bị cánh tay đầy sức mạnh của Doãn Xuyên tách ra, lộ ra âm hộ vừa giống gò núi vừa giống bánh màn thầu. Ở giữa âm hộ sáng bóng, những mảnh âm thần trơn mịn giống như những đường hồng tuyến uốn lượn. Chỉ có điều, những âm thần trơn mịn đó có chút sưng tấy, dường như vừa trải qua quá trình giày vò. Nhưng lúc này, những cánh hoa đầy mẫn cảm đó lại sắp đối mặt với lễ rửa tội qua chiến đấu, bởi vì Doãn Xuyên đã nắm cây cự vật nở to đến cực điểm trong tay, quy đầu to như quả trứng ngỗng đã thọc vào trong những cánh hoa kia.

“Ừ, ư, ư, Doãn Xuyên, anh thật ác” Thân thể Lý Nhã đang căng cứng lên trong chớp mắt đã mềm nhũn ra như sợi bún. Đó là vì vùng đất mẫn cảm nhất, riêng tư nhất của nàng lại một lần nữa bị tiến vào một cách không thương tiếc. Lý Nhã chỉ có thể phát ra tiếng rên như như khóc lóc, như tổ cáo.

“Thế nào? Sau này còn kéo tai anh nữa không?” Doãn Xuyên chọc tới tận cùng nhụy hoa, đặc ý hỏi Lý Nhã ở dưới thân.

“Ừ, ư, em, em cứ nhé” Thân thể Lý Nhã bắt đầu chuyển động.

“Còn cứng miệng này, anh không tin không chế phục được ả yêu tinh em.” Cơ bắp Doãn Xuyên như được lấp thêm mô tơ, bắt đầu chuyển động đều đặn.

Đôi mắt vốn mở to của Lý Nhã như không nhẫn tâm nhìn hạ thân bị một vật thể như một cánh tay nhỏ không ngừng ra ra vào vào, nàng nhắm mắt lại. Những Doãn Xuyên không cho phép nàng được tự do như vậy. Gã thúc mạnh một cái, khiến Lý Nhã cảm giác thấy một dòng điện cực mạnh trong chớp mắt chạy xuyên qua trái tim nàng. Nàng không những cảm thấy cần phải há to miệng để tăng cường hô hấp mà còn mở to mắt nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì.

Khi Lý Nhã nhìn thấy Doãn Xuyên đặc ý nở nụ cười xấu xa với nàng, nàng vỗ mạnh một cái vào mông Doãn Xuyên.

“Còn dám đánh người?” Doãn Xuyên không khách khí nữa, thay vào đó là những đợt xung kích không thương tiếc. Nhục bông cự đại mang theo tiếng gió vù vù, hết lần này tới lần khác giã lên chiếc bánh bao

non mềm. Âm hộ trắng nõn bóng loáng nổi bật lên dưới mảng cỏ cây đen tuyền, tỏ ra cực kỳ kích thích. Trước sự kích thích đó, động tác đâm thọc của Doãn Xuyên mãnh liệt như lửa.

“A, a”

Lý Nhã không cách nào chịu đựng nổi đòn tấn công như vậy, nàng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ kêu gào theo bản năng, tiếng kêu rên véo von mà uyển chuyển, lúc thì trầm xuống, lúc lại lạnh lạnh, cùng với tiếng thở hổn hển nặng nhọc tạo thành một khúc nhạc xuân rung động lòng người.

“A, Doãn Xuyên, Doãn Xuyên, em, em”

“Thoải mái không?”

“Ừ, ư, thoải, thoải mái lắm, em yêu anh Doãn Xuyên.”

“Sau này có nghe lời không?”

“Nghe, em nghe lời, mạnh hơn chút, em sắp xỉu rồi, hôn em, mau hôn em.” Vòng eo nhỏ nhắn của Lý Nhã không ngừng lắc mạnh, đầu lưỡi nàng liếm liếp đôi môi một cách vô thức. Cặp đùi dài đã kẹp chặt lấy Doãn Xuyên, không ngừng ép lên mông Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên cúi mình xuống, ngậm lấy bờ môi Lý Nhã, tìm đến đầu lưỡi ẩm ướt. Hai bàn tay đã tóm chặt lấy cặp nhũ phong săn chắc đầy tính đàn hồi, nhào nặn kịch liệt.

Trong cơn mê li Lý Nhã bắt đầu không thể tự kiềm chế được nữa. Nàng điên cuồng mút nước miếng của Doãn Xuyên. Mông nàng đã hẩy lên cao, tiếp đón những cú thọc thẳng từ trên xuống dưới của Doãn Xuyên, mỗi lần đều làm cho nhục bồng của Doãn Xuyên đâm lút xuống tận đáy, mỗi lần rút ra đều có thể mang theo dịch thể óng ánh. Sự phối hợp của Lý Nhã không ngờ lại hoàn mỹ như vậy. Doãn Xuyên thoải mái đến độ chỉ cần lặp đi lặp lại động tác cắm vào rút ra là có thể hưởng thụ khoái cảm không gì có thể sánh nổi.

“A, em không xong rồi, Xuyên, em thật sự không xong rồi, a, ư ư ư”

“Nào, chúng ta cùng nhau, cùng nhau, cùng nhau lên nào.”

Khi luồng khoái cảm mãnh liệt bắn vọt ra, Lý Nhã không ngờ không nhịn nổi, nước suối róc rách trong chớp mắt tản đi khắp nơi, làm ướt hạ thân Doãn Xuyên đầu tiên. Doãn Xuyên chỉ đành rút nhục bồng ra. Nước tiểu hoe vàng tỏ ra lóng lánh trong suốt trong không khí.

Doãn Xuyên trợn mắt há miệng hân thưởng mỹ cảnh có nằm mộng cũng khó gặp đó. Gã nhìn Lý Nhã đang dúm đầu dưới nách gã đây vẻ thương yêu. Có thể thấy là Lý Nhã cực kỳ hồ thẹn. Nàng thật sự không có can đảm nhìn Doãn Xuyên một cái.

“Lợi hại à nha, nước bay thẳng xuống ba nghìn thước, tưởng dải Ngân Hà tuột khỏi mây.”

“Doãn Xuyên, anh đọc cái gì đó?” Lý Nhã mơ mơ màng màng còn đang hồi tưởng lại dư vị của cơn khoái cảm mới lạ khác thường đó. Nàng gần như nghe không rõ Doãn Xuyên nói gì?

“À, đó là thơ của Lý Bạch, nói về khung cảnh tráng lệ của dòng thác từ trên cao đổ thẳng xuống...”

Doãn Xuyên mới nói được một nửa, bàn tay nhỏ nhắn của Lý Nhã đã tóm lấy nhục bồng của Doãn Xuyên, một giọng nói mềm mại vang lên: “Anh chết chắc rồi, lão thâm trùng, làm thành thể này đều là do cái thứ này hại cả, cắt đi được không?”

“Không được, đương nhiên không được.” Mệnh căn nằm trong tay người ta, Doãn Xuyên đương nhiên phải ăn nói nhũn nhặn.

“Vậy anh, vậy anh còn cười em? Hu.hu...” Lý Nhã hỏ thẹn không chịu nổi bị Doãn Xuyên trêu ghẹo chuyện mình không nhịn được, bật khóc hu hu.

“Đừng khóc, đừng khóc nữa, sau này anh không nói ba nghìn thước nữa, chỉ nói hai nghìn thước thôi, thể nào? Ha ha, ai da, làm gãy giờ, sau này em còn dùng nữa hay thôi?”

Doãn Xuyên vừa cười vừa kêu lên. Có điều, gã nhất định không tin rằng Lý Nhã sẽ làm gãy mệnh căn của gã, bởi vì Lý Nhã đã bò dậy, nằm gối lên bụng gã, ánh mắt nhìn nhục bồng trong tay không chớp. Nàng thấy quái lạ, vì sao cái thứ này khi phình to ra lại đáng sợ như vậy, vì sao cái thứ này lại có nhiều gân xanh như vậy, vì sao phần đầu cái thứ này lại bóng loáng như vậy?

“Tiểu Nhã, cho em biết một bí mật.”

“Cái gì?”

“Em ngậm cái thứ ở trong tay em vào miệng, sẽ có chuyện hay ho không ngờ tới.”

“Chuyện hay ho gì?”

“Em cứ ngậm vào sẽ biết”

Mặc dù ngượng ngùng, lại như thăm dò, Lý Nhã đưa quy đầu đến gần miệng, hít ngửi nhẹ một chút. Nàng nhú nhú mũi, xem ra mùi vị đó nàng không quen. Có điều, nàng vẫn thè đầu lưỡi nhỏ nhắn ra, liếm liếm môi, sau đó mới từ từ mở to miệng, ngậm lấy quy đầu to tướng, còn nuốt dần xuống từng chút một.

Trời ạ. Nàng quả thật ngậm sâu xuống. Doãn Xuyên nín thở, nhìn Lý Nhã đơn thuần vụng về mút nút sinh thực khí của gã không ngừng. Loại cảm giác kích thích đó đơn giản là không cách nào miêu tả bằng ngôn ngữ được. Điều duy nhất gã muốn làm lúc này là phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp “hư....”

“Đau lắm à?”

“Không, rất thoải mái.”

“Chẳng trách, lúc anh hôn chỗ bên dưới đó của người ta, người ta cũng rất thoải mái.”

“Vậy hôm nay em phải hôn anh thật thoải mái mới thôi.”

8. Chương 8: Hai Chiếc Chén Sứ.

Gần Tây Uyển, cách một con đường là một công viên xanh hóa. Lý Kha rất thích sự yên tĩnh trong đó. Vừa khéo, bên hông công viên có một nơi chuyên thưởng thức trà, gọi là Tử vân hiên. Tử vân hiên là một cái tên rất u nhã. Chỗ đó không chỉ u nhã mà còn rất tĩnh mịch, rất thích hợp cho việc bàn bạc một số chuyện bí mật.

Trong gian phòng bao của quán trà, ngoại trừ Lý Kha còn có hai người, một nam một nữ. Nam khuôn mặt trắng trẻo, da thịt săn chắc. Y tên gọi Triệu Đông Minh. Nữ tên Tống Hân Viện, là lão bà của Triệu Đông Minh, cũng là một đại mỹ nữ đẹp đến nỗi khiến nữ nhân ghen tị, khiến nam nhân ngạt thở. Nghe nói Tống Hân Viện theo Triệu Đông Minh từ khi mười sáu tuổi. Triệu Đông Minh say mê Tống Hân Viện như điều đồ, coi nàng như bảo bối của bảo bối.

“Thật khó gặp Hân Viện tiểu thư được một lần a. Xem ra Triệu đại ca rất coi trọng lần hợp tác này, ha ha.”

Lý Kha rót cho hai người trước mặt mỗi người một chén trà Long Tỉnh được pha bằng nước suối tinh khiết.

“Đúng vậy, không chỉ tôi coi trọng mà ngay tiểu Viện cũng nhất định đòi đến tìm hiểu chuyện này.” Triệu Đông Minh gật gù, quay người nhìn Tống Hân Viện ở bên cạnh.

Tống Hân Viện không chỉ đẹp, phụ thân nàng còn là một chuyên gia giám định. Đương nhiên Tống Hân Viện là con gái kế thừa nghiệp cha. Nghe nói, năng lực giám định của nàng đã vượt quá phụ thân nàng. Trong giới đồ cổ, nàng có một mỹ danh, gọi là “Mắt phượng.”

Triệu Đông Minh nguyên là một tên tiểu混混 ít tên tuổi, nhưng sau khi có được vợ hiền Tống Hân Viện, việc làm ăn trong ngành đồ cổ mấy năm qua càng lúc càng vượng, chẳng mấy chốc phát lên đến gần xa đều nghe tiếng. Triệu Đông Minh có thể có được ngày hôm nay chính là nhờ công lao của Tống Hân Viện. Chỉ cần cổ vật do “Mắt phượng” giám định là hàng thật, vậy tuyệt đối không lầm. Cho nên, Triệu Đông Minh coi Tống Hân Viện như bồ tát vàng vậy, bình thường rất hiếm khi để Tống Hân Viện xuất đầu lộ diện, chỉ lo bị người khác cướp đi mất. Có điều, hôm nay Triệu Đông Minh lại đưa Tống Hân Viện đi cùng là vì có chuyện rất quan trọng.

“Tấm ảnh Lý Kha đại ca chụp bằng máy di động không được nét lắm. Nếu như có thể chụp rõ hơn chút nữa, em có thể nhận định được hai cái chén đó rốt cuộc là được vị hoàng hậu nào sử dụng.” Tống Hân Viện vốn luôn chỉ cười cười ngồi lặng lẽ không nói cuối cùng cũng hé mở đôi môi ngọc ngà. Lý Kha nghe từng câu của Tống Hân Viện rất chăm chú. Trên thực tế, Lý Kha vẫn luôn chú ý đến nữ nhân có thể quyết định vận mệnh hắn này. Thậm chí hắn còn chú ý đến nhất cử nhất động của Tống Hân Viện. Dù sao Triệu Đông Minh cũng rất hiếm khi đưa Tống Hân Viện cùng ra ngoài.

“Vâng, có điều có thể không lâu nữa chúng ta có thể nhìn thấy chính phẩm rồi.” Lý Kha đắc ý khẽ nhấp một ngụm trà Long Tỉnh. Trước cái nhìn chăm chú đầy vẻ kinh ngạc của hai người, hắn mới dốc một hơi cạn chén trà: “Quả thật là trà ngon a.”

“Có phải người anh em Lý Kha đang nói chơi phải không?” Trong lòng Triệu Đông Minh cực kỳ chấn động, lòng thầm nghĩ vừa mới được xem hình chưa đến hai tháng, hiện nay không ngờ lại có thể nhìn thấy chính phẩm nên có vẻ như không dám tin đó là sự thật. Dù sao đó cũng là một đôi bảo vật giá trị liên thành a.

“Ha ha, có lẽ vậy, có điều tôi khá chắc chắn, nên hôm nay hẹn hai người tới đây chủ yếu là để bàn bạc vấn đề giá cả.” Từ vẻ mặt của Triệu Đông Minh, Lý Kha biết mình có thể đầu cơ kiếm lợi. Hôm nay hắn muốn biết rõ giá trị thực tế của cặp chén.

Triệu Đông Minh và Tống Hân Viện đối mắt nhìn nhau, dường như đã nhận được đáp án của đối phương. Bao năm qua, bọn họ ngầm hiểu nhau rất tốt.

Mãi sau Triệu Đông Minh chậm rãi đưa ra một cái giá: “Chỉ cần là hàng thật, một ngàn năm trăm vạn.” Sau đó lại bổ sung một câu: “Không được sút mẻ, rạn nứt hay tỳ vết nào đó.”

“Một ngàn năm trăm vạn” Con số đó khiến cho trái tim Lý Kha run rẩy. Đó quả thật là món của cải không nhỏ. Có điều, trong lòng Lý Kha vẫn cảm thấy cái giá đó vẫn có thể cao hơn chút. “Hai ngàn vạn thế nào?” Lý Kha cũng là dân làm ăn, hắn biết cò kè bớt một thêm hai. Hắn cho rằng Triệu Đông Minh sẽ trả hắn một giá nữa, có lẽ lên đến một ngàn tám trăm vạn. Một ngàn tám trăm vạn cũng không tệ. Trong lòng Lý Kha ngập tràn tự tin và vui sướng.

Nhưng chuyện lại không phát triển theo như suy nghĩ của Lý Kha. Một giọng nói trong trẻo yêu kiều nói với Triệu Đông Minh: “Đông Minh, chúng ta đi thôi.” Nói rồi, Tống Hân Viện cầm cái bóp đặt bên cạnh, đứng lên.

“Ừ” Triệu Đông Minh cũng đứng dậy.

“Này, này, sao lại đi, mọi người có gì cũng dễ thương lượng mà. Lại đây, lại đây, hai người ngồi xuống đã.” Lý Kha giống như kiến bò trong chảo nóng, vội vàng mời Triệu Đông Minh và Tống Hân Viện ngồi xuống.

“Anh xem, Triệu đại ca, Hân Viện tiểu thư, Lý Kha tôi cũng chỉ là tay mơ với đồ cổ, không hiểu gì hết, hai người là đại hành gia, có chỗ nào tôi không thỏa đáng hai người có thể chỉ giáo thêm. Lại đây, lại đây, uống chén trà đã.” Lý Kha cười xun xoe, thầm chửi mình đầu óc ngu như heo.

“Chỉ giáo thì không dám, có điều, chúng tôi không phải là dân buôn bán nhỏ ngoài phố. Món hàng giá hơn ngàn vạn, chúng tôi không đưa ra giá cả phải chăng, sau này vợ chồng chúng tôi làm sao có thể ở lại trong giới đồ cổ được nữa? Nếu như lừa anh thì chẳng phải phá bỏ thanh danh của bản thân sao?”

Người nói không ngờ là Tống Hân Viện. Đường thấy nàng dáng vẻ ôn nhu yếu điệu như nước, nhưng khi nói chuyện thì đơn giản là một tay giang hồ lão luyện.

Lần này Lý Kha quả thực lĩnh giáo được sự lợi hại của Tống Hân Viện. Hắn gật đầu tới tấp, giống như học sinh nghe lời cô giáo vậy: “Phải, phải, Hân Viện tiểu thư, à, không, Tống giáo sư phê bình rất đúng, vậy cứ theo giá các vị nói đi.”

Nhân lúc Lý Kha khom lưng gật đầu, Tống Hân Viện và Triệu Đông Minh lại trao đổi ánh mắt với nhau, khéo mắt như lướt qua một tia vui mừng. Có điều, tia mừng vui đó chỉ thoáng lướt qua rồi sắc mặt của họ lại trở lại vẻ bình thường. Dĩ nhiên Lý Kha không nhìn thấy.

“Vậy một tay nhận tiền một tay giao hàng. Chúng tôi chờ tin tức tốt lành của Lý tổng, thế nào?” Triệu Đông Minh ở một bên hiểu rõ thế nào gọi là rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ thời cơ.

“Được, nhất ngôn vi định”

“Ừ, vậy chúng tôi cáo từ trước. Nào, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.” Đương nhiên Triệu Đông Minh và Tống Hân Viện cũng rất hài lòng. Sau khi cụng chén trà với Lý Kha, họ uống cạn chén trà Long Tỉnh Tây Hồ đó rồi đi.

Có điều Lý Kha phát hiện một chi tiết nhỏ. Chi tiết đó là Tống Hân Viện mặc dù quốc sắc thiên hương nhưng y phục ăn mặc lại có vẻ quê mùa cũ kỹ.

Nghe nói, nữ nhân càng quê mùa thì càng không chịu nổi sự khiêu khích. Lý Kha rất ao ước một kiểu kết hợp giữa trí tuệ và nhan sắc như Tống Hân Viện. Nữ nhân như vậy đúng là càng ngày càng hiếm, cho nên đối với kiểu nữ nhân đó nam nhân luôn có một loại dục vọng muốn chinh phục. Có điều trước mắt hắn phải chờ đợi câu trả lời của Vân Vũ Phi, bởi vì Lý Kha hiểu rõ một đạo lý: chỉ cần có tiền là có thể chinh phục thân thể nữ nhân, chỉ cần có tình dục là có thể chinh phục trái tim nữ nhân.

Nhưng mấy ngày sau, Vân Vũ Phi vẫn lần lữa không gọi điện thoại cho Lý Kha. Lý Kha có vẻ không giữ bình tĩnh được nữa. Hắn cứ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại ở bên cạnh, bởi vì hôm nay Vân Vũ Phi sẽ phải cho hắn một câu trả lời, cho nên hắn bắt buộc phải kiên nhẫn chờ đợi. Lý Kha lại gọi tiểu thư xinh đẹp của Tử vân hiên pha cho hắn một ấm trà Long Tỉnh Tây Hồ thượng đẳng

Có lẽ Lý Kha không biết rằng Vân Vũ Phi còn sốt ruột hơn hắn. Được đóng một bộ phim là giấc mộng bao năm qua của Vân Vũ Phi. Lần này Trương đạo diễn danh tiếng lấy lòng cho nàng cơ hội như vậy, sao nàng có thể tùy tiện bỏ qua? Vì lẽ đó nàng vẫn luôn cố gắng, cố gắng xin mẫu thân Dung An Dao của nàng cho nàng chiếc chén đó. Nhưng vượt ra ngoài ý liệu, Dung An Dao cự tuyệt thỉnh cầu của Vân Vũ Phi.

Điều đó khiến Vân Vũ Phi cực kỳ khó hiểu.

“Tại sao? Mụ mụ, cho dù mẹ không cho thì cũng phải cho biết nguyên nhân chứ.” Vân Vũ Phi rất khó chịu. Từ bé đến lớn, mẫu thân rất thương yêu hai tỷ muội nàng. Bọn họ muốn gì, thích gì, mẫu thân đều hết thức thỏa mãn họ.

“Sao vậy? Vũ Phi, con lại hỏi xin mụ mụ tiền nữa à? Tháng này mi đã tiêu rất nhiều tiền, còn vay chị....”

Tỷ tỷ Vân Vũ Lôi lớn tiếng mắng muội muội. Hôm nay vốn nàng rất cao hứng, bởi vì Vương Cảnh tặng nàng một chiếc váy. Hôm nay nàng muốn mặc chiếc váy đẹp đó. Nhưng khi Vân Vũ Lôi mặc xong váy bước ra phòng khách, nàng liền cảm giác thấy có gì đó khác thường. Mẫu thân Dung An Dao và muội muội Vân Vũ Phi đang ngồi ở ghế sofa ngoài phòng khách, có điều vẻ mặt họ đều đanh lại.

“Không phải, là em muốn cái chén kia.” Vân Vũ Phi vội vàng giải thích.

“Cái chén nào?” Vân Vũ Lôi rất ngạc nhiên.

“Thì là hai cái chén mụ mụ vẫn lấy ra rót nước cho chúng ta uống mỗi kỳ nghỉ tết đó. Em muốn đóng phim, định tặng một cái cho đạo diễn nhưng mụ lại không đồng ý.” Vân Vũ Phi nói, khóe mắt đã đỏ hồng lên.

Vân Vũ Lôi không nói gì. Có điều nàng cũng có vẻ chán chường. Từ bé đến lớn, mỗi khi đến ngày tết, mẫu thân nàng lại lấy hai cái chén trông có vẻ rất bình thường ra, rót cho hai tỷ muội nàng mỗi người nửa chén nước, để các nàng uống một hơi hết sạch. Tập quán đó vẫn luôn duy trì chưa từng gián đoạn. Có lẽ, mấy cái chén đó có chỗ nào đó đặc biệt, Vân Vũ Lôi cũng rất kỳ vọng mẫu thân giải thích vì sao lại quý trọng mấy cái chén như vậy, mấy cái chén đó đặc biệt ở chỗ nào?

“Mấy cái chén đó không phải là không cho các con, mà là đợi đến lúc các con gả chồng mới cho các con. Đó là của hồi môn của các con.” Ánh mắt chờ đợi của hai con gái khiến Dung An Dao mềm lòng. Cuối cùng nàng thổ lộ ý nghĩ của mình.

“Của hồi môn?” Hai tỷ muội đồng thời kinh ngạc hỏi.

“Tại sao?” Hai tỷ muội lại đồng thời kinh ngạc hỏi một lần nữa.

Vẻ mặt đang nghiêm nghị của Dung An Dao chợt tươi cười lên. Nàng bắt lực thở dài một hơi, nói: “Ai, thật ra cũng nên cho các con biết rồi. Hai đứa các con cũng sắp đến lúc gả chồng rồi. Tiểu Lôi, lại đây ngồi xuống, mẹ kể lại chuyện về hai cái chén đó cho các con.”

Vân Vũ Lôi ngồi xuống sát cạnh Dung An Dao, cùng muội muội Vân Vũ Phi nghe mẹ kể lại câu chuyện trong lòng bà.

Dung An Dao nhớ lại mọi chuyện nàng biết: “Ta nghe bà nội kể rằng...”

Thì ra, tổ tiên Dung An Dao từng là quý phi của Càn Long, nhưng hoàng đế Càn Long bản tính phong lưu, lại thích du lịch trong dân gian. Cả đời có đến một nửa là sống ở ngoài cung. Điều đó gây khó khăn cho đám phi tần trong hậu cung. Mỗi lần Càn Long trở về trong cung, lúc các hoàng hậu và các phi tần được sung hạnh đều dốc hết toàn lực làm cho Càn Long vui vẻ.

Trong số đó có một quý phi. Nàng chính là tổ tiên của Dung An Dao. Quý phi đó họ Trần.

Sau một lần Càn Long giao hoan cùng Trần quý phi, Càn Long lòng cực vui vẻ, không những cả ngày đầu gối tay ấp cùng Trần quý phi, mà còn nảy ý định lập Trần quý phi làm hoàng hậu. Hơn nữa còn nói với Trần quý phi ý định đó.

Nhưng, lập hoàng hậu thời đó ngoại trừ những quý tử rất khắc nghiệt ra còn chịu sự phản đối của mấy bà hoàng hậu và thái hậu, kiếm có nói Trần quý phi là người Hán. Vì lẽ đó chuyện này liền không thành. Trần quý phi cũng hiểu rất rõ cuộc đấu tranh hiểm ác nơi hậu cung. Bà tuyệt không cưỡng cầu, cũng không hề tỏ ra ai oán và bất mãn với Càn Long mà vẫn một lòng một dạ hầu hạ Càn Long.

Càn Long rất áy náy, liền hỏi Trần quý phi muốn của cải châu báu gì ngài đều đáp ứng.

Sau một lúc suy nghĩ, Trần quý phi tỏ ý không muốn thứ gì, chỉ muốn một chiếc chén. Một chiếc chén màu vàng.

Cấp bậc trong hoàng cung Thanh triều rất nghiêm ngặt. Quý nhân có chén chuyên dùng của Quý nhân, Quý phi có chén chuyên dùng của Quý phi, Hoàng hậu cũng có chén chuyên dùng của Hoàng hậu.

Trần quý phi nghĩ, nếu như không thể làm hoàng hậu, vậy thì dùng một cái chén chuyên dùng của hoàng hậu cũng là sự an ủi trong lòng. Càn Long sau khi nghe lời liền hiểu ra tâm tư của Trần quý phi, vô cùng cảm động. Ngài xúc động nói với Trần quý phi, một cái chén chỉ có thể để ái phi sử dụng, nhưng trăm đến chỗ ái phi cũng cần có chén dùng. Như vậy đi, một cái không đủ, trăm kêu người mang một cặp đến cho ái phi.

Trần quý phi cũng lập tức hiểu rằng, đó là ý tứ hoàng thượng ám chỉ một đôi một cặp. Nàng cũng cực kỳ cảm động, sau đó quỳ xuống tạ ơn.

Do bởi Trần quý phi không có lòng tranh đoạt với người nên bà sống đến trọn đời tới chín mươi hai tuổi.

“Đó là lai lịch của hai chiếc chén này. Hai chiếc chén luôn được truyền đời cho đến ngày nay, hơn nữa chỉ truyền cho con gái, không truyền cho con trai. Các con nói xem, mục đích thế này cho các con không?” Dung An Dao thương yêu vuốt ve mái tóc dài của hai tỷ muội, tỏ ra vô cùng ôn nhu.

Hai tỷ muội rốt cuộc hiểu được lai lịch của hai chiếc chén đó. Có điều, căn bản họ không hiểu được giá trị của hai chiếc chén. Trong mắt họ, hai cái chén kia cũng chỉ là chén mà thôi, chẳng có gì ghê gớm cả.

Vân Vũ Phi cũng đành chịu. Nàng hậm hực đáp lại một câu: “Vâng, con biết rồi” tỏ ra không cam lòng.

“Con cũng biết rồi. Mục đích, con ra ngoài đây.” Vân Vũ Lôi chẳng có mấy hứng thú với hai chiếc chén đó. Hiện giờ điều nàng muốn là một nam nhân. Không hiểu vì sao, nam nhân đó lại khiến nàng cả đêm ngủ không ngon, cứ mãi nhớ tới gã.

”Chẳng lẽ mình thật sự thích anh ấy? Lúc anh ấy chơi squash quả thật rất đẹp trai. Không ngờ nổi là anh ấy cũng thích vận động, không ngờ nổi giờ anh ấy vẫn không có bạn gái. Anh ấy vẫn còn thầm yêu Cảnh Cảnh tỷ sao? Mình có thể thay thế cho Cảnh Cảnh tỷ sao?”

Trong lòng Vân Vũ Lôi có vô số ý niệm. Đó có lẽ là tình cảm ôm ấp trong lòng người thiếu nữ.

Vân Vũ Lôi mới hai mươi một tuổi, nàng đương nhiên còn là một thiếu nữ. Thiếu nữ thì thích nghĩ ngợi mơ mộng. Hôm nay nàng mặc một chiếc váy rất thời trang. Váy không dài không ngắn, nhưng vừa vặn để lộ ra đầu gối trắng nõn của nàng. Vương Cảnh nói cho nàng hay, muốn làm nam nhân say đắm, nhất định phải đầu tư công sức vào trang phục. Vương Cảnh còn cho nàng hay, đối với nam nhân mình thích, phải chủ động một chút. Đương nhiên, tìm một cái cớ thích hợp là không tránh khỏi. Vân Vũ Lôi nghĩ cả một đêm mới nghĩ ra một cái cớ.

Nhưng khi Vân Vũ Lôi đang định gõ cửa nhà Doãn Xuyên, một người vừa vặn mở cửa bước ra. Vân Vũ Lôi nhìn thấy người đó hóa ra lại là Vương Cảnh.

Người không mù đều nhìn ra trên mặt Vương Cảnh có một lớp đỏ hây hây nhè nhẹ. Mắt Vân Vũ Lôi không mù, còn rất trong sáng.

“Cảnh Cảnh tỷ, chị, chị sao lại ở đây?”

“Chị, chị...”

Vương Cảnh còn chưa kịp trả lời, trong phòng Doãn Xuyên đã bước ra một nữ nhân. Vân Vũ Lôi vừa nhìn, càng thấy chấn kinh. Thì ra nữ nhân đó là Lý Nhã. Điều đó khiến Vân Vũ Lôi có chút hồ đồ. Sao nhà Doãn Xuyên lại đột nhiên có nhiều nữ nhân như vậy?

“Doãn Xuyên đâu?” Vân Vũ Lôi hỏi.

9. Chương 9: Dục Vọng.

Trong Tử vân hiên. Vẫn là trà Long Tỉnh Tây Hồ thượng hạng. Sau khi tiễn Tống Hân Viện và Triệu Đông Minh, Lý Kha lại có chút say. Nghe nói uống nhiều trà cũng có thể bị say. Có điều, Lý Kha say không phải là vì uống quá nhiều trà. Hắn chỉ say sau khi uống trà ướp nhũ hương.

“Tiểu Tư, thứ trà đó để ở chỗ đó của em cả ngày mà em không cảm thấy khó chịu sao?” Lý Kha kéo mở vạt áo trước của Tiểu Tư, luồn tay vào trong, không ngừng lục lọi tìm kiếm thứ gì đó trong nội y gọi cảm của Tiểu Tư. Tiểu Tư bật cười khanh khách, như đặc biệt sợ nhột.

“Thì rất khó chịu, cho nên mới muốn Lý ca lấy giúp em đồng trà đó ra mà.” Tiểu Tư không những là tiểu thư đẹp nhất Tử vân hiên, công phu uốn éo ôn ền của nàng cũng là thứ vũ khí mà bất kỳ nam nhân nào cũng khó chống cự nổi.

“Chẳng trách trà ướp của các em ở đây khác hẳn nơi khác. Xem ra, anh muốn uống trà ngon thì cũng phải tự mình động thủ tìm trà mới được a.” Tay Lý Kha như tìm được thứ gì đó, hắn dùng sức tóm, dùng sức về.

“Hừ, ư, Lý đại ca, sao anh vẫn chưa tìm được thế?” Hơi thở của Tiểu Tư đã có chút không tự nhiên. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ lên như quả táo chín. Vòng eo thon nhỏ mềm mại như rắn không ngừng uốn éo trong lòng Lý Kha.

Ánh mắt Lý Kha đã như phun lửa. Đó là một ngọn dục hỏa đói khát, chỉ muốn hành động. Là nam nhân đều sẽ muốn mạnh mẽ yêu thương một phen nữ nhân giống như Tiểu Tư. Nhưng, có người lại cứ không cho hắn được toại nguyện.

“Đúng là trà ngon mê hồn a. Trước đây chỉ biết mê hồn tửu, không ngờ thời đại tiến bộ rồi, có cả tiêu hồn trà nữa. Tổ cũng đến uống thử một chén, không biết mùi vị thế nào?”

Chẳng cần nhìn, Lý Kha cũng biết đó là ai. Chỉ là hắn kỳ quái, người này sao lại biết hắn ở đây? Chẳng lẽ là tình cờ?

“Doãn Xuyên, cậu là người hay quỷ vậy?” Lý Kha hỏi.

Doãn Xuyên tỏ vẻ háo sắc nhìn Tiểu Tư có chút luống cuống trong lòng Lý Kha, tịnh không trả lời câu hỏi của Lý Kha. Ngược lại gã hỏi Tiểu Tư: “Còn trà không? Anh cũng muốn một gói.”

Thông thường nhìn thấy vẻ háo sắc của nam nhân, đám nữ nhân đều sẽ kinh hoảng lúng túng, trốn chạy như bay. Nhưng Tiểu Tư không hoảng sợ, càng không chạy. Nàng giống như thiếu nữ mới chớm biết yêu, ngượng ngùng nhìn Doãn Xuyên. Đôi mắt nàng tỏ ra đặc biệt trong sáng, rất thuần khiết. Nam nhân lại rất thích kiểu nữ nhân bề ngoài thì thuần khiết nhưng ngầm bên trong lại rất phóng đảng này.

Nhưng sau khi Tiểu Tư nghe Doãn Xuyên nhỏ giọng nói một câu, liền chạy biến mất như một chú thỏ con.

Lý Kha ngạc nhiên hỏi: “Cậu nói với cô ấy gì vậy?”

Doãn Xuyên nói qua loa. Gã chỉ hỏi nàng có muốn thử một lần làm chuyện xấu với hai nam nhân cùng lúc không mà thôi. Lý Kha bật cười lớn. Doãn Xuyên cũng cười. Có điều, Lý Kha ngưng cười rất mau. Hắn phần nộ hỏi Doãn Xuyên: “Hồi đại học, cậu chỉ thích phá hoại chuyện hay ho của tớ, thường xuyên khoét góc tường của tớ. Tớ thật không hiểu vì sao cứ luôn coi cậu là bạn thân.”

Doãn Xuyên cũng không cười nữa. Gã lạnh lùng nói: “Ừ nhỉ, tớ cũng luôn coi cậu là bạn thân, có điều giờ đây tớ nhận thấy tớ sai lầm.”

Lý Kha hỏi: “Sai lầm cái gì? Chẳng lẽ tới đi phá hoại chuyện hay ho của cậu hay sao?”

Doãn Xuyên đáp: “Cậu không phá hoại chuyện tốt của tớ, nhưng cậu đi ngược lại nguyên tắc của một người bạn thân.”

Lý Kha lại hỏi: “Nguyên tắc gì?”

Doãn Xuyên đáp: “Bạn thân đương nhiên là có phúc cùng hưởng.”

Lý Kha cười lớn: “Ha ha, vậy trước hết hãy đợi tớ hưởng thụ nữ nhân đó đã rồi chuyển cho cậu hưởng thụ nha. Tớ còn chưa được hưởng phúc, sao có thể chia nhau cùng hưởng với cậu.”

“Hắc hắc, tớ không nói nữ nhân. Tớ chỉ nói hai cái chén.” Lúc này Doãn Xuyên mới bắt đầu cười thực sự, cười thật quỷ quyệt.

Lý Kha không nói gì. Hắn đang suy nghĩ xem làm sao Doãn Xuyên biết được chuyện đó, gã biết được đến đâu? Có điều, lòng hiếu kỳ vẫn cứ sai khiến hắn hỏi Doãn Xuyên: “Làm sao cậu biết được chuyện đó?”

Doãn Xuyên đáp: “Điều đó không quan trọng, quan trọng là tớ biết.”

“Nực cười, cậu biết thì biết, có gì quan trọng chứ?” Lý Kha không phải tên ngốc, hẳn đã cảm giác thấy tên lừa đảo đến rồi. Chỉ là tên lừa đảo này lại là bạn chí cốt bao năm qua của hắn. Điều đó khiến tâm lý Lý Kha cực kỳ, cực kỳ muốn chửi um lên. Có điều hắn vẫn cố nhẫn nhịn.

“Đương nhiên là quan trọng, bởi vì nhà tớ lại có tiền sửa sang rồi. Không những cần chỉnh trang, mà còn phải chỉnh trang đẹp một chút. Ngoài ra, tớ cũng mua một con xe. Có điều, tớ không thích Volvo, tớ thích con BMW. Tớ còn nghe nói, nước biển ở Maldives rất trong, rất xanh....”

“Nguyên vọng của cậu thật không ít. Nhưng nó có liên quan gì đến tớ?” Lý Kha cảm thấy trong lòng có một ngọn lửa, chỉ có đánh người mới có thể dẹp được cơn giận đó xuống. Nhưng Doãn Xuyên nói một tràng khiến cho Lý Kha xua tan ý nghĩ muốn đánh người.

“Đó cũng không phải là nguyên vọng của tớ. Đó là nguyên vọng của Tiểu Nhã, cũng là muội muội của cậu. Tớ thì không mong muốn làm lão bà của tớ thất vọng.” Doãn Xuyên rất tự nhiên tự rót cho mình một chén Long Tỉnh.

“Cái gì? Ai là lão bà của cậu?” Lý Kha đứng bật dậy. Giọng hắn cứ như muốn thổi tung mái nhà lên.

“VẬY tớ nói lại lần nữa. Lý Nhã đã là nữ nhân của tớ, cũng là lão bà của tớ. Cậu có cần gọi điện thoại về nhà tớ không?” Doãn Xuyên chẳng chút lúng túng, gắp nhấp một ngụm trà Long Tỉnh xong lại nói: “Đương nhiên, trừ phi Lý Nhã không thích tớ, một cước đá bay tớ đi, vậy tớ cũng chẳng có gì để nói.”

Lý Kha đang bấm máy điện thoại. Trong điện thoại, giọng nói quen thuộc của Lý Nhã hỏi rất ôn nhu: “Doãn Xuyên à?”

Đủ rồi. Lý Kha đã hiểu rõ mọi chuyện. Hẳn hiểu rõ tính khí của muội muội Lý Nhã, chỉ cần là chuyện đã quyết định xong, nàng tuyệt đối sẽ không thay đổi. Từ trước tới nay, Lý Kha vẫn cho là Lý Nhã rất ghét Doãn Xuyên, cho nên hắn căn bản không ngờ đến giữa Lý Nhã và Doãn Xuyên lại nảy sinh quan hệ gì. Nhưng hắn vạn vạn lần không ngờ nổi, thế sự lại khó lường đến như vậy.

Một thiếu nữ ở trong nhà một nam nhân thì có ý nghĩa là thế nào, Lý Kha quá rõ rồi.

“Doãn Xuyên, cậu biết tớ luôn rất thương yêu muội muội của tớ. Nó mới mười chín tuổi, cậu phải chiều chuộng nó nhiều nhiều. Nào, uống trà.” Giọng điệu Lý Kha đã biến đổi, biến thật nhanh, biến đến chẳng còn cách nào khác.

Doãn Xuyên gật gật đầu, nói: “Tớ cũng rất thương yêu cô ấy, cho nên, tớ muốn cô ấy hạnh phúc.”

“Được rồi, chúng ta có thể hợp tác, tối đến nhà tớ, chuyện này phải bàn bạc với Tiểu Cảnh. Có điều, tới đáp ứng cậu, chúng ta là người một nhà, chuyện gì cũng dễ nói. Tớ mệt rồi, về trước đã.”

“Được, cậu về đi, tối tớ đến.” Doãn Xuyên tiễn Lý Kha đến cửa, gã mới quay lại ghé ngồi xuống. Tâm tình gã lúc này phức tạp đến khó diễn tả bằng lời.

Có phải là mình tham quá? Doãn Xuyên tự hỏi, có điều gã lại tự an ủi, không một ai sinh ra đã thiếu tiền. Con người phải dựa vào khả năng biện bác, dựa vào cơ hội, thậm chí dựa vào thủ đoạn. Thủ đoạn của Lý Kha chẳng lẽ không bỉ ổi sao?

Hơn nữa, mình còn phải nuôi cô nàng Tiểu Nhã đáng yêu đó.

Nghĩ đến Lý Nhã, Doãn Xuyên liền cười. Thậm chí gã còn cảm giác được cảm giác đau đớn ở tai. Đó là nỗi đau trong khoái lạc.

Điều duy nhất khiến Doãn Xuyên khó chịu trong lòng là gã không ngờ được Vương Cảnh cũng biết được chuyện này. Gã ẩn ước cảm giác Vương Cảnh lợi dụng gã.

“Xin hỏi tiên sinh, bạn anh đi rồi, vậy có cần dịch vụ mà anh ấy yêu cầu không?” Một giọng nói trong trẻo cắt ngang dòng suy nghĩ của Doãn Xuyên. Doãn Xuyên nhìn lên, tiểu thư xinh đẹp chạy biến mất lúc này đang đứng trước mặt gã, tám xương xám rất mỏng, làm hiện rõ thân hình mỹ miều.

“Hử? Dịch vụ gì?” Doãn Xuyên hỏi.

“Thì là uống trà thơm của chúng em.” Tiểu thư ngượng ngùng đáp.

“Ồ, đương nhiên, anh còn chưa được uống trà thơm của các em, anh uống được không?” Tử vân hiện rất có tiếng. Trà thơm ở đây rất nổi tiếng. Đương nhiên Doãn Xuyên hiểu đó là loại dịch vụ gì. Ánh mắt gã bắt đầu mạnh dạn mà trực tiếp.

“Được ạ” Tiểu thư bước đến trước bộ đồ pha trà, thuần thục thực hiện một lượt trà đạo, sau đó đứng lên, chậm rãi bước đến bên cạnh Doãn Xuyên. Không cần được sự đồng ý của Doãn Xuyên đã ưu nhã ngồi xuống đùi gã, ngọc thủ thon thả đưa lên tháo nút cài vạt trước áo xương xám, lộ ra nội y bằng ren màu trắng, móc từ giữa cặp nhũ phong cao vút ra một gói trà thơm bằng ngón tay, pha cho Doãn Xuyên một chén hương trà.

”Ha ha, thật là đáng mặt hương trà. Em tên là gì? Tay Doãn Xuyên đã ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của tiểu thư.

“Em tên Tiểu Tư” Tiểu Tư then thùng đáp.

“Ồ, là tư trong tư xuân* đúng không?” Doãn Xuyên cười hỏi.

“Hi hi, không phải đâu, là tư trong tư tưởng.” Tiểu Tư cười khúc khích.

“Anh chẳng tin. Anh phải xem xem em có tư xuân không.” Tay Doãn Xuyên đã luồn vào trong qua đường xẻ tấm tường xám bên đồi. Ngón tay đến nơi mềm ẩm ướt át, còn có từng làn hương thơm từ vùng đất riêng tư bí mật tỏa ra. Điều đó khiến cho Doãn Xuyên không thể ngừng nổi ham muốn lại, nhất định thăm dò đến cùng mới xong.

Trước đó bị Lý Kha trêu ghẹo đủ kiểu, Tiểu Tư đã nổi lòng hươu dạ vượn, giờ lại đến lượt một tên xấu xa tán tỉnh càng cao siêu hơn, Tiểu Tư đã hết thuốc chữa cầu khẩn.

“Tiên sinh, chúng em, chúng em chỉ cung cấp dịch vụ uống hương trà thôi. Anh, anh nên dừng tay, hừ”

“Anh chỉ nghĩ, nếu như trà để ở bên dưới của em vậy thì trà càng thơm ngon hơn nữa.” Tay Doãn Xuyên như hoa lan, nhẹ nhàng linh hoạt sờ mó khắp cả cánh hoa của Tiểu Tư. Gã thuần thực thọc một ngón tay vào trong tiểu huyết, ngón tay khác thì không ngừng trêu chọc hạt tiểu đậu nổi gồ lên kia. Đó là khu vực mẫn cảm trí mạng nhất của nữ nhân.

“Ôi, ôi da, tiên sinh, anh quá trớn rồi, không muốn đâu, a, a” Tiểu Tư đã mềm nhũn ra trong lòng Doãn Xuyên, miệng không ngừng cầu xin. Sự phản kháng của nàng mạnh mẽ vượt ra ngoài ý liệu.

Doãn Xuyên không ngờ Tiểu Tư lại phản kháng mãnh mẽ đến vậy. Gã cho là chỉ cần gã muốn, kiểu phục vụ gì Tiểu Tư cũng có thể cho gã. Nhưng, sự phản kháng của Tiểu Tư lại kích thích dục vọng của Doãn Xuyên. Bàn tay còn lại của gã bắt đầu hành động. Nơi chuyên môn cất giấu trà kia của Tiểu Tư bị Doãn Xuyên hung hăng nhào nặn, động tác càng lúc càng mạnh.

“A, không, không được, bị phát hiện, em, em sẽ bị, bị chửi mắng. Ở đây quy định chúng em không được phép, a, không muốn đâu, a” Tiểu Tư không còn sức phản kháng, nhưng Doãn Xuyên trêu đùa càng lúc càng phóng túng hơn. Tiểu Tư đã ý thức được sự nguy hiểm, nàng không ngừng van xin.

Doãn Xuyên rất kỳ quái về nhu cầu tình dục của mình. Mấy ngày nay đã chinh phục Lý Nhã mấy chục lần rồi, nhưng ham muốn tình dục của gã vẫn rất mãnh liệt. Doãn Xuyên đang đắm chìm trong bể dục không còn chút lòng thương xót nào. Thậm chí gã kéo nội khóa của Tiểu Tư xuống tận gót chân.

Trên đôi chân thon dài là một đôi giày cao gót tinh xảo, được buộc bằng những sợi dây nhỏ xinh. Chiếc nội khóa bằng ren màu trắng kia treo lại trên mắt cá chân nhỏ xinh của Tiểu Tư, tỏ ra cực kỳ tính cảm, càng thêm kích thích Doãn Xuyên sâu sắc. Gã thô lỗ chọc thêm một ngón tay vào trong nhục huyết của Tiểu Tư. Hai ngón tay thọc nhanh vào trong, ma sát nhục huyết non mềm của Tiểu Tư.

Tiểu Tư sụp đổ. Nàng đã hoàn toàn vứt bỏ sức kháng cự. Đồn bộ của nàng di chuyển trước sau để phối hợp với ngón tay Doãn Xuyên, miệng vẫn kêu: “Xong rồi, lần này xong rồi, a a, nhẹ chút a” Nàng không biết rằng khóa kéo của Doãn Xuyên đã được kéo xuống, một cây nhục bổng hung dữ đang ngáng đầu ưỡn ngực. Đến khi cái cây đó chọc vào đến một nửa, Tiểu Tư mới tỉnh ngộ. Nàng lại định giãy giụa, nhưng Doãn Xuyên không cho nàng cơ hội, eo lưng mạnh mẽ của gã thúc mạnh một cái, dương vật to dài cắm thẳng vào sào huyết của Tiểu Tư không dư lại chút nào..

“A...” Tiểu Tư quay lưng về phía Doãn Xuyên phát ra một tiếng rên rỉ kéo dài. Nàng không tự chủ được hẩy đồn bộ về phía sau.

“Ừ...” Hai tay Doãn Xuyên luồn qua nách Tiểu Tư, ôm lấy vòng eo thon nhỏ của nàng bắt đầu chuyển động. Có lẽ gã muốn ngắm nhìn da dẻ sau lưng Tiểu Tư, Doãn Xuyên định cởi chiếc xường xám ra, nhưng Tiểu Tư lại ngăn Doãn Xuyên lại.

“Đừng, đừng cởi nữa, ở đây bốn phía là cửa sổ, nếu để người khác phát hiện ra thì sẽ xảy ra chuyện mất. Tiên sinh, em xin anh.” Tiểu Tư đơn giản là muốn khóc lên được. Có điều lần này Doãn Xuyên không cưỡng bách nữa. Gã “ừ” một tiếng, không ngờ lại ôn nhu cài lại nút áo bị mở ra giúp Tiểu Tư.

Tiểu Tư lại lưng quay đầu lại, nhìn Doãn Xuyên một cái với vẻ cảm kích, rồi lại quay đầu đi. Chỉ có điều, nàng bắt đầu nâng đồn bộ lên, rồi sau đó lại từ từ hạ xuống. Dần dần, tốc độ của Tiểu Tư càng lúc càng nhanh, tư thế của nàng cũng càng lúc càng tự nhiên. Doãn Xuyên càng là hưng phấn không thôi. Vén vạt dưới chiếc xường xám lên, Doãn Xuyên nhìn thấy rõ nhục bồng không ngừng nhấp vào xuất ra trong nhục huyết của Tiểu Tư, ái dịch thấm ướt cả âm nang.

“Hà, Tiểu Tư, em nhiều nước thật đấy.”

“A, a” tiếng thở hổn hển là câu trả lời của Tiểu Tư.

Đúng lúc đó, có người gõ cửa phòng bao, một bé gái bước vào. Doãn Xuyên muốn rút nhục bồng ra cũng không còn kịp nữa. Trong lúc vội vàng, Doãn Xuyên và Tiểu Tư vội vã duy trì nguyên tư thế cắm vào. Cũng may y phục Tiểu Tư đã được cài lại cẩn thận, hai chân Tiểu Tư lại đặt song song nên bé gái bước vào kia không hề phát hiện ra có chỗ nào kỳ lạ. Cũng có lẽ bình thường Tiểu Tư vẫn ngồi trên đùi khách, giúp khách pha trà nên cô bé có nhìn thấy cũng không lạ.

Cô bé đó chỉ đến để báo cho Tiểu Tư biết chủ quán muốn nàng đi chào hỏi một số khách khứa khác. Dù sao Tiểu Tư cũng là thiếu nữ đẹp nhất ở Tử vân hiên, không ít người mộ danh Tiểu Tư mà đến.

“Ừ, được rồi, Tiểu Dương, em ra ngoài đi, chị sẽ đến sau.” Tiểu Tư đỏ bừng mặt nói với cô bé.

Cô bé vâng một tiếng rồi đi ra ngoài.

Doãn Xuyên lập tức ôm Tiểu Tư lên, để nàng đối diện với mình, sau đó nói với nàng: “Em cho vào đi.”

Tiểu Tư không một chút do dự. Nàng then thùng cầm lấy cây nhục bồng ướt sũng, nhắm trúng huyết khẩu hồng lựng từ từ ngồi xuống. Cảm giác sảng khoái tức thì lan tỏa ra khắp toàn thân. Nàng yêu kiều rên rỉ nằm úp lên ngực Doãn Xuyên.

Trong chớp mắt, dục vọng bị kiềm nén lại do cô bé vừa rồi đột nhiên xông vào lại bùng lên điên cuồng. Doãn Xuyên đỡ lấy đồn bộ của Tiểu Tư, bắt đầu mãnh liệt thúc đẩy, phát ra tiếng “bép bep” trong trẻo.

Tiểu Tư lo ngại tiếng động quá lớn. Nàng chỉ đành nghiến chặt răng không để bản thân phát ra âm thanh. Nhưng khuôn mặt đỏ bừng, đôi mắt long lanh ướt sượt cũng đủ khiến cho Doãn Xuyên biết rằng nàng rất thoải mái, mật độ nhấp nhô của đòn bộ đã đến cực hạn.

Đột nhiên, Tiểu Tư ôm chặt lấy đầu Doãn Xuyên, điên cuồng hôn vào miệng Doãn Xuyên. Đầu lưỡi nàng xoắn xuyết lấy đầu lưỡi Doãn Xuyên, quấn chặt lấy nhau.

Cuối cùng, trong cánh mũi Tiểu Tư phát ra hơi thở thấp trầm mạnh mẽ.

Ái dịch liên tục không ngừng phun vọt ra. Cũng vào thời khắc đó Doãn Xuyên bắn mãnh liệt vào trong hoa phòng của Tiểu Tư.

Tiểu Tư rời khỏi phòng bao. Cảm xúc mãnh liệt vẫn chưa hoàn toàn tan biến hết Tiểu Tư đã phải đi. Có điều Tiểu Tư cho Doãn Xuyên biết, từ trước tới nay nàng chưa từng trải qua cao trào như vậy.

Thả lỏng hoàn toàn, Doãn Xuyên tin tưởng lời nói của Tiểu Tư. Gã càng tin tưởng câu nam nhân sau khi có tiền mới có sự phấn khích về tình dục. Hiện giờ Doãn Xuyên có chút phiền muộn, buồn phiền vì sao bản thân không quen biết Tiểu Tư sớm một chút.

Tiểu Tư hoàn toàn có thể thỏa mãn nhu cầu tình dục của gã. Đương nhiên, đó chỉ là thỏa mãn nhu cầu tình dục của gã mà thôi.

“Anh có biết em đang đợi anh, nếu anh thật sự để ý em, thì tại sao lại để em cô đơn trải qua những đêm dài vô tận....” Tiếng chuông điện thoại của Doãn Xuyên vang lên.

“Alô, Tiểu Nhã à? Có mong anh không?” Doãn Xuyên biết đó là điện thoại của Lý Nhã gọi đến, ngữ khí của gã rất ôn nhu.

“Đương nhiên là mong, mong anh mau chết đi.” Ngữ khí của Doãn Xuyên rất ôn nhu, nhưng ngữ khí của Lý Nhã lại bùng lên như núi lửa. Nàng còn cho Doãn Xuyên biết Vương Cảnh và Vân Vũ Lôi có đến. Lý Nhã hỏi Doãn Xuyên, có phải hắn có một chân với Vân Vũ Lôi?

Đầu Doãn Xuyên bắt đầu to ù ù ra.

* Tư xuân giải nghĩa là nhớ mong lạc thú, tình yêu, tình dục.

10. Chương 10: Vẫn Là Bí Mật.

Khi nam nhân tâm tình không vui thường thích uống rượu, nữ nhân cũng không ngoại lệ. Vân Vũ Lôi và Vương Cảnh đã uống hết một bình nhưng dường như vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, Vương Cảnh lại gọi bình thứ hai.

Rượu vang vừa ngọt vừa chát, uống vào khoan khoái nhẹ nhàng, nữ nhân rất thích uống. Nhưng rượu vang mà uống quá nhiều cũng làm người bị say, hơn nữa say càng lợi hại.

“Cảnh Cảnh tỷ, chị nói xem, em có chỗ. chỗ nào không bằng nha đầu hung dữ đó? Luận về dung mạo, luận về vóc dáng, luận về khí chất, em có chỗ nào không bằng ả? Sao Doãn Xuyên lại vừa ý ả? Thật không cam. cam tâm.” Tử lượng của Vân Vũ Lôi không cao, lưỡi nàng đã hơi rú lại.

“Vậy thì cướp lại đi, không cam tâm thì có tác dụng chó gì chứ? Uống công chị hảo tâm giới thiệu cho em, không ngờ lại để người ta giành mất, đúng thật là.”

Mặc dù Vân Vũ Lôi phàn nàn oán giận nhưng tâm tình Vương Cảnh còn khó chịu hơn. Khi nàng gõ cửa nhà Doãn Xuyên, nhìn thấy người mở cửa là Lý Nhã, nàng đã bắt đầu nổi giận. Khi nàng nhận ra Lý Nhã mặc sơ mi của Doãn Xuyên để lộ ra cặp đùi trần trụi, Vương Cảnh tưởng như là phát điên lên.

Mặc dù Vương Cảnh biết Doãn Xuyên không phải là lão công của nàng, nhưng tình cảm của Vương Cảnh với Doãn Xuyên lại là sự tồn tại hết sức chân thật. Sau khi kết hợp nhục thể với nhau loại tình cảm đó càng thêm sâu đậm. Tình cảm con người đều ích kỷ, sau khi Vương Cảnh biết nam nhân mình yêu thích có một nữ nhân khác thì sao không khó chịu chứ?

“Được, Cảnh Cảnh tỷ, em sẽ giành lại, quyết không thể thua con nhóc đó.”

Hai nữ nhân tâm tình không tốt muốn uống rượu thì đương nhiên càng dễ say.

Nhà hàng Lai Cách là một nơi rất lãng mạn, những người đến đây đa phần là tình nhân, tình nhân thông thường là một nam một nữ. Có điều khi nhân viên phục vụ của quán phát hiện Vương Cảnh và Vân Vũ Lôi cùng ôm nhau thân mật, loạng choạng đi ra, trông mắt bọn họ thiếu chút nữa rớt cả xuống đất.

oOo

Trong lòng có chút không cam tâm, Lý Kha có vẻ phiền muộn. Một kế hoạch hoàn mỹ lại do sự gia nhập đột ngột của Doãn Xuyên mà trở nên có chút rắc rối, huống chi gã Doãn Xuyên đó đòi chia mất một phần những thứ thuộc về Lý Kha hẳn. Điều đó khiến Lý Kha thật khó chấp nhận, nhưng lại không thể không chấp nhận bởi vì quan hệ giữa Doãn Xuyên và Lý Nhã đã vượt quá giới hạn bạn bè.

Lý Kha rất thương yêu Lý Nhã, chuyện gì cũng cưng chiều nàng, bảo vệ nàng, còn đề phòng nam nhân khác có chủ ý xấu với Lý Nhã. Nhưng phòng ngàn phòng vạn lại không đề phòng nổi người bên cạnh.

“Con bà nó, tục ngữ nói, thỏ không ăn cỏ gần hang, Doãn Xuyên hẳn lại chơi trò nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng, tức chết ta mất. Cua gái không ngờ lại cua luôn muội muội của ta, lại còn thành công nữa chứ.” Lý Kha không ngừng chửi rủa.

Đột nhiên một ý niệm lướt qua, Lý Kha giật mình đến phát rét trong lòng. Hắn ngấm ngầm lo ngại Cảnh Cảnh của hắn chớ có lại để cho người ở ven hồ tiện tay nâng mất. Nghĩ tới đây, Lý Kha quyết định trở về nhà nhắc nhở Vương Cảnh, để nàng đề phong cái tên Doãn Xuyên lòng lang dạ sói, mặt người dạ thú, thấy sắc quên nghĩa, không từ thủ đoạn, ti bỉ vô sỉ đó.

oOo

Vương Cảnh đầu vầng mắt hoa chẳng hề biết nàng làm thế nào về đến nhà, làm thế nào vào được trong phòng. Vân Vũ Lôi về cùng với nàng cũng chẳng khá khẩm hơn. Họ gần như đồng thời ngã lăn xuống chiếc giường to rộng.

“Này, Cảnh Cảnh tỷ, giày chị còn chưa tháo ra kìa.” Vân Vũ Lôi còn có chút tỉnh táo, miệng nàng tỏa ra một làn hơi rượu.

Nhưng Vương Cảnh đã vùi đầu vào trong chiếc gối mềm mại. Nàng chỉ khê nhúc nhích bàn chân rồi mê man ngủ mất.

Vân Vũ Lôi lúc lắc đầu cho đỡ chóng mặt, lầu bầu: “Thật không hiểu ra làm sao cả, nam nhân của em bị cướp mất, là em tâm tình không tốt, chị không an ủi em, lại còn uống nhiều hơn cả em, phù phù, còn muốn người ta tháo giày giúp...”

Hơi bực dọc, song Vân Vũ Lôi vẫn bò đến bên cạnh Vương Cảnh, giúp Vương Cảnh tháo đôi giày cao gót ra.

Lý Kha sở dĩ mê đắm Vương Cảnh, còn có một nguyên nhân rất chủ yếu. Đó là Vương Cảnh có một đôi ngọc túc, ngọc túc trong sự trắng trẻo thấu lộ ra ánh hồng, bề mặt trơn bóng không có lấy nửa điểm tỳ vết, mười ngón chân như một xếp hàng như những hạt mã não hồng hào trắng trong, khiến người ta quyến luyến không rời.

Đôi mắt lơ đãng say của Vân Vũ Lôi cũng bị những ngón chân mỹ lệ đó hấp dẫn. Nàng say mê ngắm nhìn bàn chân nhỏ nhắn của Vương Cảnh, lại còn để chân mình ở cạnh để so sánh, rốt cuộc rút ra kết luận là chân Cảnh Cảnh tỷ đẹp hơn một chút.

Có lẽ là thấy cái mình thích là thèm, có lẽ là quyến luyến không rời, bàn chân Vân Vũ Lôi nhẹ nhàng cạ cạ bàn chân Vương Cảnh, giống như cái ve vuốt mơn trớn của tình nhân.

“Ngủ mà cũng không cỗi đồ, xem ra lại là em giúp chị cỗi thôi.” Trong lúc Vân Vũ Lôi lẩm bẩm tự nói, y phục của Vương Cảnh từng món từng món một rơi ra, chỉ còn lại nội y và nội khố bằng ren. Có điều, chỉ ngừng lại mấy giây, ngay cả đám nội y nội khố đó cũng bị dẹp trừ từng món một, lộ ra thân thể xích lỏa hoàn toàn, màn khóa thân khiến người ta hoa mắt say mê.

Nhũ phong cao vút, gò tam giác nhỏ mê người, da dẻ trắng muốt, lại còn bờ mông hoàn mỹ đều khiến trong lòng Vân Vũ Lôi nảy sinh một rung động kỳ lạ. Tay nàng trèo lên thân thể Vương Cảnh. Từ ngọc tức hồng hào tròn lẳn đến đồn bộ tròn trĩnh, cuối cùng dừng lại nơi nhũ phong mơn mớn chắc nịch, tay Vân Vũ Lôi đều không bỏ sót chút nào. Khuôn mặt nàng nóng rực lên, cả trái tim cũng gia tăng nhịp đập.

Wương Cảnh không hề có chút cảm giác nào. Nàng đã say rồi.

“Cảnh Cảnh tỷ, chị thật mê người, ực” Tay Vân Vũ Lôi ôn nhu xoa nắn nhũ phong Vương Cảnh. Nhũ đầu mềm mềm theo móng tay Vân Vũ Lôi khiêu khích dần dần săn cứng lại, màu phấn hồng tươi non hết như hạt đậu phộng đã lột vỏ. Điều đó kích thích dục vọng muốn ném thử của Vân Vũ Lôi.

“Ừ, Lôi Lôi, em làm gì vậy?” Nhũ đầu mẫn cảm đột nhiên bị đầu lưỡi ướt át mút nút, trong cơn say mơ màng, Vương Cảnh cũng bị giật mình tỉnh dậy. Đôi mắt lim dim của nàng nhìn mà như không nhận ra Vân Vũ Lôi nằm bò ra bên cạnh nàng đang đùa nghịch nhũ phong của nàng.

Vân Vũ Lôi không đáp lại. Nàng vẫn không ngừng hôn nhũ đầu, nhũ vầng, rồi đến rốn, bụng dưới. Khi đầu lưỡi linh hoạt của Vân Vũ Lôi vén âm mao mềm mại ra, Vương Cảnh run rẩy lên một chút. Ngực nàng có chút mơ hồ không rõ trách móc: “Đừng nghịch ngợm, chị đau đầu quá” rồi dùng tay định gạt Vân Vũ Lôi ra, lại còn quay mình lại, xoay lưng về phía Vân Vũ Lôi. Vương Cảnh cho rằng như vậy có thể ngăn cản sự quấy rối của Vân Vũ Lôi.

Vân Vũ Lôi như ngưng hành động lại, song một đôi mắt tràn đầy vẻ kinh dị ở bên ngoài cửa phòng ngủ lại phát hiện Vân Vũ Lôi tuyệt không dừng hành động lại, nàng chỉ là đang cỗi y phục của bản thân.

Đôi mắt kinh dị còn phát hiện nhũ phong của Vân Vũ Lôi vênh lên đến chí mạng, bụng dưới bằng phẳng không có lấy một chút sẹo, bên dưới tiểu phúc là một mảng cỏ cây rậm rạp tươi tốt đủ khiến nam nhân khắp thiên hạ điên cuồng.

Lý Kha đã điên cuồng. Cặp mắt hấn trợn trừng đến to hơn cả lục lạc trâu. Nước miếng của hắn như sắp rơi cả ra ngoài.

Vừa trở về nhà Lý Kha phát hiện trên cửa nhà mình vẫn còn cắm chìa ở ổ khóa. Mặc dù vấn đề bảo vệ trị an ở Tây Nguyên khá tốt nhưng việc quên cả rút chìa khóa ra là tuyệt đối không chấp nhận được. Lý Kha vốn định giáo dục giáo dục sự sơ ý, lơ là của Vương Cảnh, không ngờ bước vào nhà, hơi rượu nồng nặc cùng tiếng rên rỉ khe khẽ khiến Lý Kha kinh ngạc giật dử. Chẳng lẽ Vương Cảnh đang yêu đương vụng trộm? Nhưng khi hắn nhón chân nhón tay lần đến cửa phòng ngủ, lén lút nhìn vào trong, tình cảnh trước mắt khiến huyết dịch hắn lập tức dồn hết lên đầu, rồi lại lập tức dồn hết xuống hạ thể. Lý Kha đã cảm thấy hắn sắp bắn vọt ra bất cứ lúc nào.

Hai mỹ nữ diễm quang tỏa ra khắp nơi trong phòng không hề cảm giác thấy có người đang nhìn trộm ngoài cửa. Vương Cảnh còn đang nửa tỉnh nửa mơ thì Vân Vũ Lôi đã cởi nốt mảnh vải cuối cùng trên cơ thể, thân hình tuyệt đẹp hoàn toàn bộc lộ trước cặp mắt Lý Kha.

Khiến cho lý trí Lý Kha tiến gần hơn đến bờ vực sụp đổ chính là hành động tiếp theo của Vân Vũ Lôi. Nàng ôm lấy Vương Cảnh, áp chặt cặp nhũ phong hào phóng của nàng lên bờ lưng ngọc của Vương Cảnh, không ngừng nghiền ép. Tay nàng còn vòng qua sườn Vương Cảnh để tóm lấy cặp nhũ phong căng tròn của Vương Cảnh, nhẹ nhàng xoa nắn, ngón tay không ngừng vờn vê quanh nhũ vầng của Vương Cảnh.

Cần cổ Lý Kha như cứng ngắc lại. Hắn kỳ quái nghĩ, chẳng lẽ Cảnh Cảnh của mình thích nữ nhân? Lý Kha không tin, hắn hy vọng Vương Cảnh lại đẩy tay Vân Vũ Lôi ra. Nhưng Vương Cảnh lại không như Lý Kha mong muốn, nàng không chút cử động cho đến lúc tay Vân Vũ Lôi thuận theo rón trợt xuống bụng dưới, đầu ngón tay chạm đến cuống hoa đầy mẫn cảm, nàng mới lấy tay giữ tay Vân Vũ Lôi lại: “Còn sờ nữa, chị sẽ, sẽ chặt cái tay này đi, ư”

“Chặt cũng phải sờ” Vân Vũ Lôi không chịu buông tha. Đầu ngón tay nàng đã trượt vào trong hoa phòng ướt át.

“Ai da, mi muốn chết hả, dừng tay” Vương Cảnh xoay mình lại đối mặt với Vân Vũ Lôi trách mắng, nhưng ngữ khí lại rất ôn nhu. Đôi mắt khép hờ của nàng lại còn mang theo một tia tiếu ý.

“Ừm, Cảnh Cảnh tỷ, để em sờ bên dưới một chút.”

“Không được, sờ chỗ khác còn được, chỗ đó không được sờ.”

“Không sờ cũng được, nhưng phải hôn à” Vân Vũ Lôi nũng nịu nhìn Vương Cảnh, ánh mắt ngập tràn niềm hy vọng.

Nhìn ánh mắt kiều mị mà ngây thơ của Vân Vũ Lôi, đến một câu phản đối Vương Cảnh cũng không thốt ra được, mà để chiếc miệng xinh của Vân Vũ Lôi ngậm lấy cánh môi đầy đặn của mình. Chiếc lưỡi thơm còn tinh nghịch thừa cơ tiến vào, luồn vào trong miệng Vương Cảnh, khi Vương Cảnh còn chưa kịp phản ứng đã dạo chơi khắp nơi, không ngừng trêu chọc, khiêu khích, chọc cho Vương Cảnh thở hổn hển.

“Ừ, ư, ư” Trong phòng dần lan ra tiếng thở hổn hển khiến người ta nghẹt thở.

Đôi mắt Vương Cảnh đã khép hắt lại. Đầu lưỡi nàng như cũng đáp trả lại sự trêu chọc cho Vân Vũ Lôi, hơn nữa càng lúc càng kích động, càng lúc càng hưởng thụ. Vân Vũ Lôi thì mở hắt đôi mắt khép hờ, lộ ra một nét tươi cười vừa giảo hoạt vừa đắc ý. Khi nàng nắm tay Vương Cảnh đặt lên nhũ phong căng tròn của mình, nỗi sung sướng của Vân Vũ Lôi cũng dâng lên hết đợt sóng này đến đợt sóng khác.

Lý Kha không biết nên làm thế nào. Cần cổ hần cứng đờ ra rồi, chân cũng mỏi nhừ. Nhưng chết người nhất là lửa dục của hần mãnh liệt như sắp bùng nổ. Hiện giờ hần cần phát tiết. Tay hần nắm bộ phận giữa hai chân mà vận xoắn.

Hai tòa thiên nhiên hoàn mỹ trên giường đã quấn chặt lấy nhau, không ngừng nhu động. Vùng đất cỏ cây rậm rạp của Vân Vũ Lôi đã che phủ vùng tam giác nhỏ của Vương Cảnh. Vùng đất riêng tư thần bí của họ không ngừng cọ sát, như chỉ có như thế mới có thể giải tỏa dục hỏa trong lòng nhau. Nhưng dường như dục hỏa càng cháy càng mạnh, dù cho tăng cường trêu đùa vùng đất mẫn cảm nhất của nhau cũng không thể thỏa mãn, duy chỉ có thay đổi phương thức mới có thể tiêu diệt ngọn lửa đó.

Vân Vũ Lôi muốn thay đổi phương thức. Nàng dùng khuôn miệng còn đầy nước miếng chuyển đến trước vùng tam giác nhỏ của Vương Cảnh, giống như một chú cún lạc đường đang tìm kiếm gì đó..

Vương Cảnh đã ý loạn tình mê không ngừng thở dốc. Nàng không ngăn cản Vân Vũ Lôi vượt qua phòng tuyến cuối cùng nữa. Một khi phòng tuyến bị mở ra cũng giống như con đê bị phá vỡ, mặc cho dòng thác cuộn cuộn tràn đến khắp nơi, phá hoại khắp chốn. Mối Vân Vũ Lôi đã hôn lên cánh hoa của Vương Cảnh. Đầu lưỡi nhỏ xinh của nàng lách vào trong mật huyết dày đặc đầu dây thần kinh. Nơi đó từng chỉ có nam nhân chiếm giữ, hiện giờ lại bị một nữ nhân tham lam liếm hút.

“A, a, Lôi Lôi đáng chết, mi hại chết tao rồi, nhột quá, ngứa quá.”

“Ừm, Cảnh Cảnh tỷ, giúp Lôi Lôi nha, mau lên” Vân Vũ Lôi đang tìm kiếm nơi mật huyết của Vương Cảnh lại vắt ngang qua thân thể Vương Cảnh, cưỡi ngược lại thân thể Vương Cảnh, đưa đồn bộ tròn trĩnh nhắm chuẩn mặt Vương Cảnh. Đồn bộ mây mẩy gần như che kín khuôn mặt Vương Cảnh, đám cỏ cây rậm rạp chui cả vào miệng Vương Cảnh. Một thứ mùi ngai ngái ập vào mũi Vương Cảnh. “Mau giúp em, Cảnh Cảnh tỷ, giúp hôn bên dưới một chút, xin chị đó, Cảnh Cảnh tỷ”

Vân Vũ Lôi cầu khẩn, còn Vương Cảnh lại hơi do dự. Từ trước tới giờ nàng chưa từng hôn hạ thể nữ nhân, cái mùi ngai ngái từ hoa phòng tỏa ra đó nàng tuyệt không ghét, nhưng dù sao đó cũng là hạ thể của người khác.

Lý Kha ở ngoài cửa mặt mày đã đỏ gay gắt. Hần sắp chịu không nổi nữa, tốc độ động tác tay của hần càng lúc càng mau. Giờ đây hần ngược lại kỳ vọng Cảnh Cảnh của mình có thể hôn mật huyết của Vân Vũ Lôi không chút do dự. Hần rất muốn, rất muốn nhìn thấy dáng vẻ lão bà của mình ngậm âm hộ người khác như thế nào, nhưng Cảnh Cảnh cứ lần lữa không liếm xuống. Lý Kha cực kỳ sốt ruột. Đúng vào lúc đó, điện thoại trong túi quần Lý Kha đột nhiên vang lên.

Tiếng chuông điện thoại quả là tiếng sét giữa trời quang, làm cho cả ba người trong nhà đều sợ gần chết. Lý Kha chỉ đành cầm đầu chạy trốn. Sau lưng hần là một tiếng kêu kinh hãi trong trẻo. Đó là thanh âm của Vân Vũ Lôi.

Lý Kha không sao tưởng tượng nổi tình cảnh lúc đó thế nào. Hần cũng chẳng muốn nghĩ. Hần chỉ biết chạy.

Đến một nơi không có ai, Lý Kha mới bắt máy điện thoại vẫn đang không ngừng đổ chuông. Thì ra là điện thoại của Vân Vũ Phi gọi tới. Vân Vũ Phi cho Lý Kha biết, mẫu thân nàng không đồng ý cho chén sứt. Câu đó khiến Lý Kha cảm giác như nước đá xối lên đầu, từ đầu đến đuôi.

“Cái gì? Của hồi môn? Đây, anh đã nói trước với Trương đạo diễn rồi, cái....” Lý Kha không mất hy vọng, lại hỏi thêm một lượt, lại nhận được câu trả lời khiến hần không biết làm sao được. Dù sao hần cũng không thể nói là bây giờ anh ly hôn để cưới em có được không?

Vừa rồi còn kích thích như lửa, đột nhiên lại rơi tõm xuống hố băng, mùi vị đó thật khó thưởng thức, lúc này Lý Kha ủ rũ mới nhớ đến một người, đó chính là Doãn Xuyên. Thời đại học, Doãn Xuyên đã có nhiều mưu mô. Dù sao hần cũng biết được chuyện này. Có lẽ, có lẽ Doãn Xuyên có thể thật sự tìm ra được biện pháp nào đó.

Còn chưa kịp gõ cửa, Doãn Xuyên đã mở cửa ra. Lý Kha rất ngạc nhiên: “Cậu biết tớ đến à?”

“Đương nhiên, chúng ta là bạn bè mười mấy năm, cũng phải có chút cảm ứng tâm linh chứ” Mặc dù Doãn Xuyên nói rất chân thành, nhưng Lý Kha vẫn cảm thấy kỳ lạ.

“Vậy cậu cho tớ biết, vì sao tớ lại đến?”

“Ngoại trừ việc Vân Vũ Phi nói cho cậu biết tin xấu ra, cậu còn việc gì đến tìm tớ chứ?” Doãn Xuyên cười cười vẻ thần bí.

Lý Kha thở dài nói: “Xem ra Gia Cát Khổng Minh tiên sinh cũng chỉ đến thế mà thôi. Quen biết Doãn Xuyên cậu đúng là chuyện tốt đẹp nhất đời Lý Kha tớ!”

Doãn Xuyên cười lớn, câu võ mông ngựa nửa chân thật nửa nịnh nót đó Doãn Xuyên nghe mà thấy thật khoan khoái “Không so được với Gia Cát Khổng Minh, có điều, chúng ta tách ra hành động độc lập bao giờ cũng thất bại là chính. Lịch sử đã chứng minh, cậu và tớ một mình đi của gái thì trong ấn tượng chưa từng thành công.”

Lý Kha gật đầu cười lớn: “Đúng vậy, đúng vậy, cho nên sau này chúng ta phải hợp tác.”

Doãn Xuyên cũng gật gù nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Nếu như đã hợp tác, Lý Kha liền đem chuyện về hai chiếc chén kể hết không giấu giếm chút gì cho Doãn Xuyên. Kể xong, Lý Kha hỏi: “Hiện giờ cậu nên cho tớ biết làm sao cậu biết được chuyện này?”

Doãn Xuyên cười hì hì, đáp: “Ra đi, ca ca em đến gặp em này”

“Phì! Còn lâu anh ấy mới gặp em” Từ trong nhà bước ra một thiếu nữ yếu điệu. Đó không phải ai khác mà là Lý Nhã.

“Lý Nhã?” Lý Kha ngạc nhiên hỏi.

Doãn Xuyên nhún nhún vai, xòe hai tay ra. Lý Nhã thè lưỡi làm mặt quỷ về đắc ý.

“Lý Nhã sao lại biết được bí mật này?” Lý Kha vẫn không hiểu.

Doãn Xuyên thở dài một hơi, ôm lấy Lý Nhã đã bước đến gần, nói với Lý Kha: “Cậu muốn Lý Nhã theo dõi Vương Cảnh, đưa chìa khóa nhà cậu cho cô ấy, đương nhiên cô ấy tự do ra vào nhà cậu, mà lúc cậu trác táng với Vân Vũ Phi thì muội muội của cậu cũng đang ở nhà cậu lúc đó, cho nên biết rõ rành rành mọi bí mật của cậu. Cô ấy còn cho tớ biết, tấm hình chụp chiếc chén sứ trong nhà Vân Vũ Phi là kiệt tác của Lý Nhã. Cho nên sao tớ có thể không bội phục muội muội của cậu, sao không yêu thích muội muội của cậu được chứ?” Đương nhiên Doãn Xuyên giấu màn hương diễm trong tủ đồ đi.

Lý Nhã đắc ý hứ một tiếng: “Nhà họ còn có một bí mật lớn hơn, các anh có muốn biết hay không?”

“Bí mật gì?” Lý Kha và Doãn Xuyên đồng thời hỏi.

“Không cho các anh biết” Lý Nhã gật gù đắc ý ra về mọi người cầu xin ta đi nha.

“Nha đầu đáng chết, căn phòng em ở là anh thanh toán hết đó nhé, còn phòng anh với chị dâu em ở lại phải đi vay thế chấp, mỗi tháng phải cúng tiền. Rốt cuộc em lại có thể hướng lòng ra ngoài, tức chết anh thôi.” Lý Kha nhặt một cái gối ôm ném tới.

Lý Nhã cười khanh khách, lớn tiếng kêu cứu mạng, miệng không ngừng cầu xin: “Được được, em biết ca đối tốt với em, đợi lát nữa em nói cho một mình ca ca biết, người khác miễn nói.” Vừa nói vừa dùng khoeo mắt liếc Doãn Xuyên một cái. Lý Kha hài lòng gật đầu.

“Ý nói anh không nên biết phải không?”

Một cánh tay Doãn Xuyên đã ôm lấy Lý Nhã, còn tay kia tóm lấy nách Lý Nhã, bắt đầu thọc léc. Lý Nhã cười đến rung cả người, hoàn toàn không để ý gì đến xuân quang đẹp vô cùng. Nhũ phong trắng nõn không mang áo nịt từ trong cổ áo trễ thấp lộ ra cũng không kịp che giấu, chỉ đành cầu xin: “Nói, nói hết, Doãn Xuyên anh buông tay ra.”

Doãn Xuyên bấy giờ mới buông tay. Lý Nhã thở dốc một hồi mới chậm rãi nói ra một bí mật.

11. Chương 11: Bọ Ngựa Bắt Ve

“Hai tỷ muội Vân Vũ Phi, Vân Vũ Lôì xài tiền còn vung tay quá trán hơn cả chị dâu, lão dâm trùng không hiểu rõ, chẳng lẽ ca ca không cảm thấy kỳ quái sao?” Ngồi trên đùi Doãn Xuyên, hai tay Lý Nhã ôm vòng lấy cổ gã, mặc dù mới thưởng thức trái cấm nhưng nàng vẫn tỏ ra trong trắng ngây thơ.

Kéo kéo cổ áo Lý Nhã, Doãn Xuyên cười híp mắt hỏi: “Ừ, vì sao nhỉ? Có phải nhà họ in tiền không?” Áo chui đầu, quần bò và một đôi giày thể thao đế bằng luôn là phong cách ăn mặc của Lý Nhã, rất phổ thông, nhưng Doãn Xuyên cảm giác cách ăn mặc như vậy rất hấp dẫn gã. Gã không còn để ý việc Lý Nhã gọi gã là lão dâm trùng nữa, bởi vì trước mặt nàng, Doãn Xuyên quả thật tỏ ra có chút quá thành thực. Nam nhân thành thực đương nhiên không thể quá so đo.

“Có phải nhà họ có nguồn tiền nào đó?” Lý Kha ở bên cạnh là dân kinh doanh, cho nên cảm giác luôn rất nhạy bén.

Ngón tay Lý Nhã dí vào trán Doãn Xuyên, trách móc: “In cái đầu anh, đó là vì nhà họ có chỗ cất giấu báu vật, trong đó có không ít thứ kỳ lạ hiếm thấy. Nhưng em biết những thứ đó nhất định là bảo bối, bằng không Dung a đi sẽ không cẩn thận như vậy.”

“Em biết chỗ cất giấu báu vật đó?” Năm tay Lý Kha đã siết chặt lại. Trên đầu hấn gân xanh nổi gồ lên.

Doãn Xuyên không hỏi, nhưng trái tim gã cũng đập thành thịch.

“Phải, trong lúc vô tình em phát hiện ra. Nó ở tầng dưới cùng cái két đầu giường trong phòng ngủ của Dung a đi.” Lý Nhã đắc ý vênh cái cằm đáng yêu lên.

“Em thân thiết với nhà họ lắm à? Sao lại biết rõ như vậy?” Doãn Xuyên hỏi.

“Thì đương nhiên. em và Vân Vũ Phi, Vân Vũ Lôì đều học cùng trường, chúng em là ba bông hồng vàng của trường. Sau khi Vân Vũ Phi, Vân Vũ Lôì tốt nghiệp, em là hoa khôi duy nhất trong trường. Đáng tiếc a, em cũng sắp tốt nghiệp rồi, không thể trị cái đám theo đuôi nữa”

“Theo đuôi?” Doãn Xuyên vuốt vuốt mũi, vẻ mặt nghi hoặc.

“Thì giống như anh vậy, đám nam sinh nhìn người ta mê mẩn đó. Anh là lão dâm trùng, chúng là tiểu dâm trùng.” Nói chưa hết, Lý Nhã nhện không nổi bật cười khanh khách. Dừng lại một chút, nàng đỏ mặt ngượng nghịu nói thêm một câu: “Có điều, em vẫn thích lão dâm trùng.”

“Kêu lão dâm trùng kêu đến nghiện rồi phải không? Chẳng lẽ em không sợ chút nào?” Doãn Xuyên lộ ra nụ cười gian xảo.

“Em, em mới..mới không..không sợ. Ai da, không nói chuyện với các anh nữa, em về nhà thay y phục.” Lý Nhã biết sự uy hiếp của Doãn Xuyên là gì, nghĩ đến mấy ngày nay bị Doãn Xuyên nhiệt tình yêu đương như gió táp mưa sa, khuôn mặt nàng thoáng chốc đỏ hồng lên, ngoài miệng nói không sợ, nhưng hạ thể ngấm ngầm đau rất khiến Lý Nhã chột dạ đến chết người, chỉ đành kiểm cớ chạy thoát khỏi lòng Doãn Xuyên.

Lý Nhã chạy, chạy nhẹ nhàng như một cánh bướm. Ánh mắt Doãn Xuyên tràn ngập tình cảm ôn nhu. Gã thở dài một tiếng nói với Lý Kha: “Không nên để Lý Nhã tham gia vào chuyện này, cô ấy còn nhỏ.”

“Hừ, nếu đã biết Tiểu Nhã còn nhỏ, vì sao cậu còn hạ thủ được.” Lý Kha cũng chỉ trừng mắt giận dữ với Doãn Xuyên mà thôi.

Doãn Xuyên không nói gì thêm. Trong lòng gã cũng có chút nhột nhạt.

“Không nói được gì à? Trong lòng áy náy phải không? Hừ, bây giờ là lúc cậu đền bù cho lỗi lầm của cậu đó. Nói thật với cậu, toàn bộ tiền của tớ bị kẹt vào cổ phiếu rồi, không ít vốn liếng là vay ngân hàng. Ngay cả nhà tớ hiện giờ cũng thế chấp cho ngân hàng rồi. Nếu không xoay được tiền nữa, cả nhà chúng tớ chỉ đành đến ở nhà cậu, ngày ngày ăn nhờ cậu, ở nhờ cậu, chi tiêu nhờ cậu. Chẳng bao lâu, cả nhà cùng đi nhảy Bạch Lộc Giang.” Lý Kha như phát khóc.

“Bạch Lộc Giang cũng được, phong cảnh bờ sông đẹp, nước chảy cũng không xiết, thi thể dễ dàng được phát hiện. Tây Uyển sẽ trở nên vĩ đại nhờ Bạch Lộc Giang.” Dáng vẻ Doãn Xuyên rất nghiêm túc.

“Vậy cậu đi chết trước đi.” Lý Kha nổi nóng.

Doãn Xuyên bật cười lớn.

Bạch Lộc Giang quả thật rất đẹp, nằm uốn lượn bên ngọn Bạch Lộc Sơn. Tây Uyển được xây dựng dựa theo dòng sông, những ngôi nhà có thể nhìn thấy phong cảnh dòng sông thông thường đều là những căn đắt giá và khó kiếm nhất.

“Đợi tớ có tiền, nhất định sẽ đổi một căn có tầm nhìn ra sông.” Đón ngọn gió hây hây từ hướng sông thổi tới, Doãn Xuyên như có vẻ say sưa.

“Vậy chờ cậu có tiền hãy nói.” Lý Kha cười lạnh.

Doãn Xuyên đáp: “Sẽ nhanh có thôi. Kiểm thêm một người mua có lẽ có thể nâng cao giá hơn. Chỉ nghe lời Tống Hân Viện và Triệu Đông Minh kia thì không đủ để tin được.”

Lý Kha gật gù: “Tớ cũng biết đạo lý đó, nhưng tớ không đi thăm dò nghe ngóng khắp nơi là sợ Vân gia nghe được tin tức, giữ chặt lấy bảo bối. Đến lúc đó lại chẳng kiếm chắc được gì.”

“Mỗi lúc mỗi khác. Khi đó cậu lo lắng là phải, nhưng hiện giờ chúng ta sắp có những bảo bối kia một cách danh chính ngôn thuận nên không cần né tránh nữa, ai trả giá cao thì bán cho người đó.” Doãn Xuyên vỗ vỗ vai Lý Kha.

“Đúng vậy, đúng vậy, may mà cậu nghĩ ra kế hay kết hôn giả. Nếu như chiếc chén kia là của hồi môn, vậy cũng chỉ có cách kết hôn mới xong. Ha ha, lòng khâm phục của tớ với người anh em như...” Lý Kha mặt đầy vẻ xun xoe, nhưng chưa nói hết đã bị Doãn Xuyên tiếp lời.

“sóng Trường Giang dạt dào, liên miên không ngớt chứ gì. Cậu đã nói đến lần thứ tám rồi. Những câu đó sao khiến tớ có cảm giác cứ như cậu đang châm biếm tớ vậy? Tớ là đang giúp cậu, còn giấu cợt tớ nữa, tớ không làm nữa à nha.” Doãn Xuyên có chút phát cáu.

Lý Kha thanh minh: “Không phải, tuyệt đối không có nửa điểm muốn châm biếm cậu. Hiện giờ tớ nóng ruột lắm rồi.”

Doãn Xuyên cười nói: “Biết vậy là được. Có điều, lần kết hôn giả này còn cần hai người Vân Vũ Phi và Tiểu Nhã đồng ý mới được.”

Lý Kha trong lòng đã có dự tính, đáp: “Vân Vũ Phi tuyệt đối không thành vấn đề. Tiểu Nhã à, tớ đã có biện pháp rồi, nó vừa vận thi đại học xong, tớ bảo phụ mẫu tớ kêu nó về nhà một thời gian. Hà hà, nha đầu đó chẳng sợ ai hết, chỉ sợ mỗi mình ba tớ.”

Doãn Xuyên gật đầu: “Ừ, xem ra mọi việc có đủ, chỉ chờ giá cả.”

Lý Kha hỏi: “Đúng vậy, đúng vậy. Phải rồi, Doãn Xuyên, người mua khác mà cậu kiếm được tên là gì?”

Doãn Xuyên đáp: “Triệu Hiến”

Đầu Lý Kha đột nhiên nảy ra một người: “Triệu Hiến? Sao nghe có vẻ quen quen nhỉ?”

Doãn Xuyên đáp: “Đương nhiên, ông ta cũng là một nhân vật ở khu chúng ta.”

Lý Kha thở dài: “Thật không ngờ a, thật không ngờ. Tây Uyển chúng ta không ngờ lại là nơi tàng long ngọa hổ.”

Doãn Xuyên cười hỏi: “Cũng giống như chúng ta phải không?”

Lý Kha giảo hoạt đáp: “Đâu có, đâu có. Cậu là rồng là hổ, tớ chỉ là con sâu nhỏ, một con sâu nhỏ đáng thương.”

Doãn Xuyên ngạc nhiên: “Từ lúc nào cậu trở nên tự đánh giá thấp như vậy? Không giống cậu à nha.”

“Sắp gặp đại nhân vật, đương nhiên phải khiêm tốn chút. Tớ biết cậu sắp đưa tớ đi gặp ai rồi.” Về mặt Lý Kha trở nên nghiêm túc.

o0o

Trong đại sảnh một ngôi nhà sang trọng, Lý Kha và Doãn Xuyên cung kính ngồi trên tràng kỷ bằng gỗ lim đợi ai đó, phẳng phất giống như hai người lính ưu tú, thân hình thẳng tắp, ngay hai chân cũng sóng đôi ngay ngắn. Nhưng Doãn Xuyên lại nhìn Lý Kha với vẻ mặt khó mà tin nổi, nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ cậu mới nhớ ra Triệu Hiến là phụ thân của Triệu Đông Minh?”

Lý Kha gật gật đầu.

Doãn Xuyên lại hỏi: “Lão Triệu Hiến này trước đây từng là lão đại của xã hội đen?”

Lý Kha lại gật gật đầu.

Doãn Xuyên hỏi tiếp: “Vậy chúng ta nên đi?”

Lý Kha một lần nữa gật gật đầu.

Nhưng khi Doãn Xuyên và Lý Kha đứng lên, một giọng nói thô kệch vang lên: “Sao thế? Đợi một chút đã sốt ruột rồi sao? Người trẻ tuổi phải có tính nhẫn nại. Ha ha, vừa có một cuộc điện thoại, khiến Tiểu Xuyên các cậu đợi lâu một chút. Người đâu, rót trà.”

“Ừc, không phải, nếu Triệu bá bá có việc gấp, vậy ngày khác Tiểu Xuyên sẽ xin bác chỉ bảo sau.” Trà là loại Bích La Xuân thượng hảo hạng, nhưng Doãn Xuyên chẳng có lòng dạ nào để thưởng thức.

“Ài, lão già ta thì có việc gì chứ? Cậu đến tìm Triệu bá bá nhất định là có chuyện quan trọng. Trong điện thoại cậu nói muốn nhờ ta xem giúp cậu một món đồ gì đó, Triệu bá bá đương nhiên phải hết sức. Lại đây, đừng khách khí, vật gì vậy? Lấy ra đây để Triệu bá bá mở mang tầm mắt, đừng để đến lúc ba cậu trách ta, ta không biết giấu cái mặt già này vào đâu. Phải rồi, ba cậu vẫn khỏe chứ?”

“Ba cháu rất khỏe, cảm ơn Triệu bá bá quan tâm. Vậy giờ xin phiền Triệu bá bá xem giúp tấm hình này...”

Doãn Xuyên vừa nói vừa lấy từ trong lòng ra một tấm hình, đó là hình hai chiếc chén kia.

Triệu Hiến đã ngoài sáu mươi nhưng sắc mặt hồng hào, có lẽ là do cái đầu trọc lóc bóng loáng. Lão trông như người mới năm mươi. Nghe nói tay Triệu Hiến này là phó chủ tịch Man United, còn viết chữ rất đẹp, phụ thân Doãn Xuyên rất kính trọng lão. Nhưng Doãn Xuyên vụn vặt lần không ngờ nổi lão phó chủ tịch của Man United này lại là dân xã hội đen.

“Có thể trước đây gốc gác người ta không tốt, nhưng hiện giờ đã cải tà quy chính rồi, lại còn làm phó chủ tịch Man United nữa, có lẽ là người tốt.” Doãn Xuyên vẫn luôn đánh mắt với Lý Kha tự an ủi. Nhưng không hiểu nguyên nhân vì sao, trong lòng gã vẫn luôn có một cảm giác không thoải mái, cứ cảm thấy ánh mắt Triệu Hiến có vẻ lấp lánh, có vẻ âm trầm.

Mắt Triệu Hiến vốn hơi nhỏ, lúc này càng nheo lại thành một khe hẹp, chiếc kính lúp trên tay dán sát vào mắt. Lão nghiêng cứu từng chi tiết nhỏ trên tấm hình qua chiếc kính lúp dày cộp, rất lâu sau Triệu Hiến mới lộ ra một tia kinh ngạc vui mừng rất khó phát hiện ra. Doãn Xuyên và Lý Kha dường như không trông thấy, bọn họ giống như hai gã học sinh ngoan ngoãn, chờ đợi sự dạy bảo của thầy giáo.

“Đây là đồ tốt a. Ha ha, Tiểu Xuyên, theo quy củ, ta không tiện hỏi cậu xuất xứ những thứ này, nhưng Triệu bá bá có thể cho cậu biết, đó đều là hiện vật văn hóa cực phẩm. Chỉ cần không phải là ăn trộm, lừa đảo, cướp đoạt mà có, cho dù có trả giá cao thế nào cũng không tiếc...” Giọng nói Triệu Hiến trầm ổn nhưng vẫn có chút kích động.

“Không tiếc?” Doãn Xuyên trong lòng kích động đã bắt đầu quên cả nỗi lo ngại, gã nôn nóng hỏi: “Triệu bá bá, bác có thể giải thích cho cháu đó là thứ gì không? Đáng giá bao nhiêu tiền? Tiểu Xuyên không biết gì hết, xin Triệu bá bá chỉ bảo.”

“Được, vậy ta sẽ giải thích đơn giản vậy.” Triệu Hiến nhấp một ngụm trà, hắng giọng, sau đó nói với Doãn Xuyên: “Đó là đồ gốm sứ của vua quan thời kỳ giữa triều đại nhà Thanh, chẳng những không thể lưu truyền trong dân gian mà cho dù ở trong cung cũng chỉ có hoàng hậu mới có thể sử dụng. Màu sắc của đồ sứ này hiện lên màu vàng chanh, màu vàng rất đều, trong hàng gốm sứ được gọi là men vàng. Thông thường sau khi hoàng hậu mất, toàn bộ những đồ vật bà sử dụng lúc còn sống đều bồi táng theo. Mà thông thường đồ gốm sứ bồi táng theo không được bọn đào trộm mộ ưa thích. Những kẻ đào trộm mộ thông thường chỉ thích vàng bạc châu báu, đồ gốm sứ rất dễ vỡ, không tiện mang theo. Do đó, cho dù phát hiện ra những đồ có men vàng đó, bọn đào mộ phần lớn đều đập vỡ chúng. Mà hoàng hậu vốn chẳng có mấy người, mộ hoàng hậu khoảng thời giữa triều Thanh càng hiếm. Thêm nữa dân đào mộ thường không biết hàng, kết quả là sự tồn tại của những món đồ men vàng đó là cực hiếm.

Mấy năm trước, ở nước ngoài tổ chức đấu giá món đồ gốm sứ men vàng giống vậy, cuối cùng mặc cả xong là tám trăm vạn đô la Hồng Kông. Nhưng đó chỉ là món đồ của quý phi sử dụng, hiện giờ món đồ sứ này lại tuyền một màu vàng, nó chính là đồ chuyên của hoàng hậu, giá trị nhất định cao gấp mấy lần, huống chi cậu lại nói là một đôi. Ha ha, người Trung Quốc coi trọng thành cặp thành đôi, chuyện tốt thành đôi. Nếu đúng là một đôi, vậy một cặp một nhất định là vượt quá hai rồi. Theo ước tính của ta, giá trị của đôi đồ men vàng này chỉ ít cũng phải bảy ngàn vạn đô la Hồng Kông trở lên. Vì thế có thể nói, Tiểu Xuyên à, cậu phải giữ chắc nha. Có chuyện gì cần Triệu bá bá giúp cứ nói thoải mái, bất kể là đấu giá, vận chuyển, bảo quản hay tạm ứng tiền bạc, Triệu bá bá nhất định sẽ hết sức hỗ trợ.”

“Bảy ngàn vạn đô la Hồng Kông?” Doãn Xuyên và Lý Kha đều cảm thấy cổ họng khô khốc, giống như một gã nam nhân ngồi tù ba năm đột nhiên nhìn thấy mỹ nữ thoát y phục vậy. Đó là một dạng tham lam và

kỳ vọng nguyên thủy nhất của con người. Lúc bọn họ rời khỏi nhà của Triệu Hiến, đầu óc chỉ còn là một khoảng trống rỗng.

Nhìn theo bóng dáng của Doãn Xuyên và Lý Kha, vẻ tươi cười trên mặt Triệu Hiến cứng đơ lại. Lão giận dữ nhìn một người đang từ trên lầu bước xuống, người đó chính là Triệu Đông Minh.

“Đừng có mà muốn ăn đến tận xương người ta ngay lập tức. Bây giờ đâu phải là thời đại mà mày muốn là có thể ăn cả. Kết cục là mày sẽ chẳng có được cái gì hết. Ra một cái giá thấp một ngàn năm trăm vạn như vậy với người ta, người ta chỉ cần tra giá thị trường ngành dầu giá là có thể biết rõ mọi thứ. Tao dạy mày thế nào chứ? Mày thật quá tham. Còn may, bọn chúng tìm đến tao, hai món bảo bối đó vẫn còn không bay ra khỏi lòng bàn tay tao. Thật là tao tức chết đi được.” Ngón tay Triệu Hiến gần như chọc vào mũi Triệu Đông Minh, nhưng Triệu Đông Minh có vẻ như không chịu phục.

“Ba, có thể ăn dày một chút thì sao lại không ăn chứ? Chúng con biết nguồn gốc hai cái chén sứ đó bất chính, hẳn không dám công khai, chúng ta sao không dám kiếm lời lớn?” Xem ra Triệu Đông Minh có cách nhìn riêng của mình. Y biện bạch: “Hơn nữa, ra giá một ngàn năm trăm vạn cũng là ý của Hán Viện.”

“Mày còn già mồm? Mày xem, bây giờ chẳng phải là người ta chạy khắp nơi tìm người để hỏi thăm tình hình sao? Nếu tao không ra một cái giá tốt, hai món bảo bối đó thật sự sẽ bay mất, chúng ta chẳng kiếm được chút lợi lộc nào, mày còn ngại biện? Tao đập mày bây giờ.”

“Ba, người nguôi giận đã, hôm đó quả thật là ý của con, người đừng trách Đông Minh. Cũng may giờ chúng ta vẫn còn cơ hội.” Khi Triệu Hiến tức đến thở hổn hển định giáo huấn Triệu Đông Minh một trận, một giọng nói như tiếng oanh hót ngăn Triệu Hiến lại. Lời nói mặc dù ôn nhu nhưng rất có trọng lượng. Triệu Hiến vốn nổi giận đùng đùng nhìn thấy Tống Hán Viện xinh đẹp tuyệt luân đang bước từ trên lầu xuống liền không mắng chửi nữa, khuôn mặt đầy vẻ hung dữ cũng nặn ra nụ cười, nhưng có lẽ không cười trông còn dễ coi hơn.

“À, ha ha, là Tiểu Viện à, ta chỉ là mắng cái thằng không có tiền bộ này...”

“Việc là con quyết định, cha chửi anh ấy chẳng khác nào chửi con à?” Song Tống Hán Viện dường như chẳng hề nề mặt Triệu Hiến. Theo lý Tống Hán Viện là con dâu của Triệu Hiến, nhất định phải khiêm cung với cha chồng, nhưng sự tình lại ngược lại, Triệu Hiến thân là trưởng bối lại rất khiêm tốn với Tống Hán Viện, còn Triệu Đông Minh ở bên cạnh cũng ngoảnh mặt làm thinh.

“Không, không phải đâu. Được rồi, không nói chuyện này nữa. Tiểu Viện, con xem chuyện này có cần bàn bạc với ông bà sui gia không. Dù sao con số bảy ngàn vạn cũng khá lớn.” Triệu Hiến lảng tránh đề tài.

“Cũng chưa gấp. Đợi chúng lấy được thứ đó vào tay đã rồi tính. Con xem hình, thấy vẫn là mấy tấm trước đây, như vậy chứng tỏ chúng chưa lấy được hai cái chén men vàng đó.” Tống Hán Viện lạnh lùng nói. Quay đầu lại nhìn Triệu Đông Minh đang đứng ngẩn ra ở đó, Tống Hán Viện hỏi: “Gần đây Lý Kha không hề rời khỏi Tây Uyển. Từ đó có thể thấy, em đoán hai cái chén sứ đó là ở Tây Uyển. Đông Minh, anh dặn người theo dõi Lý Kha cần chú ý hành tung của chúng trong mấy ngày tới hơn. Khi cần thiết, hai cái chén men vàng đó dù có phải cướp chúng ta cũng phải cướp được.”

“Ừ, anh ăn xong sẽ đi thu xếp.” Triệu Đông Minh tâm tình không vui đáp lại một câu.

“Sao phải đợi ăn xong. Anh còn chưa ăn sao?” Giọng nói Tống Hân Viện rất lớn.

Triệu Đông Minh không nói gì thêm mà đi luôn. Từ trước tới giờ y chưa từng thấy Tống Hân Viện nổi cáu đến như vậy. Trên thế giới này, dù là lệnh của phụ thân y cũng có thể không nghe, nhưng y tuyệt không thể không nghe lời Tống Hân Viện.

Triệu Hiến dường như cũng chưa từng thấy Tống Hân Viện nổi giận đến vậy. Lão cười hi hi ngồi xuống cạnh Tống Hân Viện, cầm bàn tay Tống Hân Viện lên vỗ về nhẹ nhẹ mấy cái, nói: “Gì mà tức giận như thế. Tức giận không tốt cho thân thể đâu. Ăn gì chưa, để ta kêu người mang nước yến lên nhé. Thời tiết nóng bức dễ nổi nóng lắm.”

“Ông làm gì thế, để cho Đông Minh nhìn thấy thì làm sao?” Tống Hân Viện gạt tay Triệu Hiến ra, vẻ mặt tức giận trách mắng.

“Sao thế? Nó thấy con nổi giận thì giống như chuột thấy mèo vậy. Nào, cười lên cái nào.” Triệu Hiến không buông tay Tống Hân Viện, ngón tay còn nâng cằm Tống Hân Viện lên. Tống Hân Viện bực mình định gạt ngón tay Triệu Hiến ra, nhưng ngón tay Triệu Hiến lại thuận theo chiếc cằm trắng nõn trượt xuống dưới và dừng lại trên đầu xương quai xanh đẹp mê hồn của Tống Hân Viện. “Xương quai xanh của con thật đẹp, Hân Viện.”

“Hôm nay tôi thật không nên đến đây.” Tống Hân Viện lạnh lùng nhìn bàn tay Triệu Hiến di động xuống dưới từng chút từng chút một.

“Con không muốn ta chút nào sao? Trước đây con đâu có như vậy. Hơn nữa, con không tới, chẳng lẽ ta không biết đi tìm con sao?” Bàn tay thô ráp của Triệu Hiến đã tiến sâu vào ngực Tống Hân Viện. Từ sự nhúc nhích của y phục có thể thấy tay Triệu Hiến rất không thật thà. Chẳng những không thật thà mà còn bắt đầu suông sã. Khuy áo chiếc sơ mi của Tống Hân Viện bắt đầu bị tháo ra, từng nút, từng nút.

Tống Hân Viện không có lấy nửa điểm phản kháng. Gương mặt vốn tái nhợt trong thoáng chốc đã có nét hồng. Một bàn tay khác của Triệu Hiến luồn vào trong váy của Tống Hân Viện. Váy Tống Hân Viện rất dài, nhưng bàn tay Triệu Hiến rất lão luyện mò đến đùi Tống Hân Viện. Mặc dù không lộ ra nhưng dường như Triệu Hiến có thể thông qua bàn tay cảm giác được sức nóng nơi cặp đùi Tống Hân Viện.

“Không muốn, ư, ư” Tống Hân Viện vừa rồi còn quả quyết giờ trở nên rất yếu đuối. Theo y phục trên mình rớt xuống, nằng cặng tỏ ra giống một chú dê, một chú dê non trắng trẻo.

Còn Triệu Hiến tuyệt không vì lời cầu khẩn của Tống Hân Viện mà vứt bỏ sự suông sã. Ngược lại, ngón tay hoạt động bừa bãi của lão biến mất vào nơi lão vốn không nên chạm đến. Nơi đó cỏ cây rậm rạp, ẩm áp như mùa xuân.

“A. Triệu Hiến, ông tha cho tôi đi. Đã bao nhiêu năm rồi, đến lúc nào ông mới chịu buông tha tôi?”

Lời cầu xin của Tống Hân Viện như oán hận như tố cáo, nhưng thân thể nàng lại chuyển động theo động tác của Triệu Hiến, giống như không chịu nghe sự chỉ huy của nàng vậy. Cho dù Triệu Hiến muốn nàng bày ra một tư thế dâm dăng nhất, nàng cũng không cự tuyệt lấy nửa điểm.

“Ta đâu có không buông tha cho con. Chỉ cần con phản kháng, chỉ cần con không nguyện ý, ta sẽ không miễn cưỡng con, giống như bây giờ ta muốn con quỳ trên ghế, vĩnh viễn lên, nếu con không nguyện ý, con có thể không làm, bởi vì chỉ cần con vĩnh viễn lên, ta sẽ chiếm hữu con, ta sẽ tiến vào.”

Tống Hân Viện không có đến nửa điểm không nguyện ý. Đồn bộ nàng đã nâng lên cao cao, vùng đất thần bí đã hiện ra toàn bộ cho người phía sau lưng nhìn thấy. Nhưng nàng không hề cảm giác thấy sự dâm dăng đó. Thân thể xích lô ngoại trừ áo nịt đã không còn lấy một mảnh vải.

“Muốn ta tiến vào không?”

“Vâng”

“Muốn lắm không?”

“Đừng hỏi nữa, rất muốn, trời ạ, rất muốn, rất muốn.”

Triệu Hiến cười, cười rất đắc ý. Độc chiếm mấy năm qua đến nay vẫn thuộc về mình, sao lão không cười cho được?

Sinh thực khí dừng mãnh của lão chậm chậm trượt vào trong mật huyết mệnh mang nước. Dưới thân, Tống Hân Viện run rẩy toàn thân rung lên kịch liệt. Mỗi một tác tiến vào sâu thêm đều như khiến cho nàng đạt được khoái lạc lớn hơn.

“Áo nịt vướng víu, cởi nó ra.” Triệu Hiến ra lệnh. Tống Hân Viện khó nhọc muốn lấy tay cởi móc ở sau lưng, nhưng mỗi lần sắp mò được nút móc đều bị cú thúc mạnh mẽ của Triệu Hiến cản trở.

“Ác, ác, con không làm được, con, con không tháo được nút, nút móc” Tống Hân Viện đang nhún nhảy đã mất đi lý trí. Nàng không biết rằng Triệu Hiến đang cố ý trêu ghẹo nàng. Nàng chỉ biết phải thỏa mãn đòi hỏi về giác quan của mình.

“Ha ha, thôi ta làm vậy.” Sau khi nút móc áo nịt được Triệu Hiến được dễ dàng tháo ra, hai trái cầu thịt được phóng thích liền bị lão nắm chặt, theo đó sức tiến công cũng càng mãnh liệt hơn. Tiếng kêu rên lúc thì trầm thấp lúc thì vút cao của Tống Hân Viện đẩy Triệu Hiến đến cực độ kích thích, nham thạch nóng chảy bắn vọt ra hoà tan mật huyết của Tống Hân Viện. Những cơn co giật kịch liệt khiến cho hơi thở Tống Hân Viện cực kỳ dâm mị, đến cả vị khách không mời bên lan can sân thượng cũng trợn mắt há miệng.

Khoái cảm quá mức làm tê liệt cả thần kinh thính giác. Một người còn ẩn nấp ngoài sân thượng mà Triệu Hiến không hề cảm giác được. Lão càng không biết được câu nguyên rủa của người đó: “Ông sẽ chết rất khó coi.”

Người trong phòng vẫn xích lô ôm nhau lẫn lộn qua lại, như không nguyện ý rời ra. Tay nam nhân còn đang vuốt ve. Bàn tay lão thô ráp mà ôn nhu. Nữ nhân thỏa mãn cực độ nhưng lại hỏi: “Người đi cùng Lý Kha phải chăng tên là Doãn Xuyên?”

Triệu Hiến liếm những giọt mồ hôi của Tống Hân Viện rồi đáp: “Ừ, là con một người bạn của ta. Sao, con quen biết nó à?”

“Không quen.” Trong mắt Tống Hân Viện bắn ra một tia oán độc.

Nếu không quen sao lại biết gã tên là Doãn Xuyên? Sự chú ý của Triệu Hiến đang tập trung lên đồn bộ của Tống Hân Viện, sinh thực khí còn chưa rút ra lại bắt đầu rục rịch góc đầu dậy, lão sao có thể chú ý đến từng câu nói của Tống Hân Viện chứ?

Còn nỗi oán độc tỏa ra từ đôi mắt của Tống Hân Viện theo sự chuyển động của Triệu Hiến mà càng lúc càng dày đặc, ngay đến chiếc miệng xinh xắn như cũng đang nhắc đi nhắc lại mấy từ: “Doãn Xuyên, tao sao có thể quên được mày chứ? Cho dù mày biến thành tro tao cũng nhận ra.”

12. Chương 12: Diễn Kịch

Hai con cá hoa vàng hấp cách thủy, khoai thơm, gà cay đều là những món ăn yêu thích nhất của Lý Kha. Thêm một vại bia lạnh, tâm tình của Lý Kha cực kỳ thoải mái, hướng chi bên cạnh hắn còn có một nữ nhân có cặp mắt to tròn.

Đôi mắt Vương Cảnh rất đẹp, không những to tròn mà lúc nào cũng long lanh nước. Đôi mắt như vậy chỉ cần nhìn nam nhân, nam nhân đó nhất định chịu không thấu.

Lý Kha sắp không chịu nổi, nhưng hắn vẫn phải hỏi: “Lão bà, có phải em thích nữ nhân không?”

“Em biết ngay anh sẽ hỏi. Không phải đâu, em. em và Lôi Lôi chỉ đùa nghịch thôi, chúng em chỉ. chỉ nghịch ngợm có một lần.” Vương Cảnh mặt đỏ bừng như quả cà chua. Dẫu sao chỉ là “lương khô”.

“Đùa nghịch?” Lý Kha cười híp mắt lại thành một cái khe.

“Lão công, xin anh đẩy, đừng cười nữa, sau này em. em sẽ không như thế nữa.” Ngữ khí của Vương Cảnh rất mềm mỏng, thân hình nàng càng mềm mại hơn. Ngồi trên đùi Lý Kha, nàng ngoan ngoãn như một chú cừu.

“Đừng, đừng, sau này em cứ tiếp tục, anh tuyệt đối không phản đối em và Lôi Lôi đùa nghịch.” Tay Lý Kha vuốt ve da thịt mượt như tơ lụa của Vương Cảnh.

Wương Cảnh nũng nịu nói: “Tại sao? Anh không sợ em thích luôn Lôi Lôi, không thích anh nữa sao?”

Lý Kha cười cười: “Không đâu, Lôi Lôi dù sao cũng thiếu một thứ.”

“Cái đó cũng không nhất định à. Chơi với Lôi Lôi cũng rất thoải mái.” Đương nhiên Vương Cảnh biết thứ kia là gì, bởi vì mắt nàng đã nhìn thấy nơi dừng quần lý Kha dựng lên. Bàn tay Vương Cảnh kéo mở khóa quần Lý Kha ra, lòi ra một vật đã sưng lên, nắm trong tay ôn nhu thưởng thức.

“Hừ, lão bà đại nhân, chẳng lẽ Lôi Lôi không thích nam nhân?” Sự khêu gợi của Vương Cảnh khiến Lý Kha rất hưng phấn, nhưng trong chớp mắt, trong đầu hần chợt hiện lên hình bóng của Vân Vũ Lôi. Thân hình đầy gợi cảm, nhũ phong săn chắc của Vân Vũ Lôi khiến trong lòng Lý Kha tràn ngập một nỗi chờ mong.

“Hừ, nhớ tới Lôi Lôi chứ gì? Em biết thừa trong đầu anh nghĩ gì. Em cho anh biết Lý Kha à, anh đừng có mà nhắm Lôi Lôi, em đã giới thiệu Lôi Lôi cho Doãn Xuyên rồi, anh bỏ cái tâm tư ấy đi.” Vương Cảnh có chút phần nộ, nàng dừng động tác trên tay lại.

“Cái gì? Giới thiệu cho Doãn Xuyên? Anh đã để Doãn Xuyên kết hôn với Vân Vũ Phi rồi” Lý Kha giật nảy người. Cuối cùng hắn và Doãn Xuyên đã xác định là đồng minh, mục đích chính là phải giành được hai cái chén sứ.

“Thật à?” Vương Cảnh cũng cực kỳ ngạc nhiên.

“Giả thôi. Có điều là kết hôn giả. Chén sứ là của hồi môn của Vân gia, cũng chỉ có như vậy chúng ta mới có được chiếc chén sứ đó.” Lý Kha bắt lực chỉ đành đem nguyên nhân hậu quả kể lại một lượt.

“Anh nói, các anh dự định gạt mù mù của Vân Vũ Phi, Dung a đi?”

Lý Kha gạt đầu: “Cũng chỉ có thể như vậy, bằng không tài chính của chúng ta sẽ gặp vấn đề lớn. Đến lúc đó e rằng ngay cả chôn nướng thân chúng ta cũng không có.”

“Ài, lão công à, thật xin lỗi, đều là tại em không tốt, em không nên khuyến khích anh mua cổ phiếu gì đó. Giờ quả thực em rất lo lắng.” Vành mắt Vương Cảnh đã đỏ lên, mũi cay cay, mấy hạt lệ như chuỗi trân châu lăn xuống.

“Cái gì mà xin lỗi chứ? Chúng ta là vợ chồng, có khó khăn thì phải đối mặt, huống chi có Doãn Xuyên giúp đỡ, chuyện này nhất định thành công.” Lý Kha an ủi Vương Cảnh. Trong mắt Lý Kha, Vương Cảnh đang run lấy bầy sao mà mềm yếu đến thế.

“Doãn Xuyên đồng ý giúp đỡ?” Vương Cảnh hỏi.

“Đó là đương nhiên. Vân Vũ Phi là đại mỹ nữ, cậu ấy chẳng thiết thòi gì. Vả lại sau khi chén sữ về tay cậu ấy cũng có một phần, cậu ấy cũng cần tiền.”

“Nhưng Tiểu Nhã dường như rất thích Doãn Xuyên, quan hệ của bọn họ dường như không tầm thường.”

“Ài, Tiểu Nhã còn nhỏ tuổi, làm sao là đối thủ của Doãn Xuyên cái tên lão hồ ly đó chứ? Gạo đã nấu thành cơm, hiện giờ Tiểu Nhã yêu Doãn Xuyên đến muốn chết đi được. Nếu anh kiên quyết phản đối bọn họ, theo tính khí Tiểu Nhã chỉ e sẽ xảy ra tai vạ, cho nên trước mắt cũng chỉ đành như vậy. Qua mấy bữa nữa Lý Nhã sẽ về chỗ cha mẹ anh ở một thời gian, cũng là để nó bình tĩnh lại. Bên phía cha mẹ anh đã nói rõ rồi.”

“Vân Vũ Phi cũng đồng ý sao? Anh cam lòng sao?” Vương Cảnh lườm Lý Kha một cái.

“Cái gì mà cam lòng chứ? Cam lòng hay không cam lòng thì có quan hệ gì tới anh? Vân Vũ Phi vẫn luôn muốn đóng phim, cô ấy đương nhiên là đồng ý, em nói linh tinh gì vậy?”

“Anh dám nói giữa anh và Vân Vũ Phi không xảy ra chuyện gì?”

“Không có thật, cái gì cũng không có. Trong lòng anh chỉ nhớ đến Cảnh Cảnh nhỏ bé của anh thôi, sao lại có chuyện gì xảy ra chứ? Đừng có suy nghĩ lung tung.”

“Hừ, sao em có cảm giác anh đang đồ ngon đồ ngọt lừa em?” Mặc dù thâm tâm không hoàn toàn tin lời Lý Kha, nhưng lời phân bua của Lý Kha vẫn khiến trong lòng Vương Cảnh ngọt ngào.

“Không lừa đâu, em xem chỗ này của anh đã cứng ngắt như thế này, chẳng lẽ còn giả được sao?”

“Hừ, trước đây ngày nào anh cũng muốn, hiện giờ đã mấy ngày rồi anh không đụng đến em, thật kỳ quái...” Vương Cảnh nghiêm mặt lại.

Có điều, chỉ một giây sau Vương Cảnh lại muốn cười, bởi vì Lý Kha đã cầm lấy nội khổ của Vương Cảnh trong tay: “Hôm nay sẽ trả hết nợ của mấy ngày được không?” Hắn còn đưa nội khổ nhỏ xíu của Vương Cảnh lên mũi hít mạnh.

“Không được, em không cho.” Vương Cảnh kêu lên định cướp nội khổ lại. Nàng cười lên hai chân Lý Kha.

“Nước đã chảy hết ra thế này, còn mạnh miệng.” Hai tay Lý Kha đã ôm lấy đồn bộ căng tròn của Vương Cảnh ấn xuống. Vương Cảnh mím môi cười thâm. Nàng từ từ ngồi xuống rất phối hợp. Giữa hai đùi, có một cục lửa bắt đầu bùng cháy.

“Úc”

“Hừ, lão bà, em nói xem, em và Lôi Lôi chơi khoan khoái đến vậy sao? ư, ư”

“Không”

“Nãi tử của Lôi Lôi có săn chắc như của em không?”

“Ha ha, không biết, anh muốn biết thì tự đi mà sờ.”

“Thật á?”

“Đương nhiên là thật. Có điều em cũng muốn nam nhân khác sờ sờ nãi tử của em, được không?”

“Có thể à, có điều em cho anh biết nam nhân kia là ai?”

“Nếu anh đã nhắm đến Lôi Lôi, vậy em tìm bạn học tốt, bằng hữu tốt Doãn Xuyên của anh là được.”

“Em ngậm miệng lại cho anh. Em cái đồ đăng phụ, anh không cho phép Doãn Xuyên đụng đến một đầu ngón tay của em, nghe rõ chưa? Em cái đồ đăng phụ.”

“úc, úc, nghe, nghe thấy rồi.”

o0o

Chạng vạng, ánh tà dương vô tận.

Đứng bên bờ Bạch lộc giang gió mát hây hây, mí mắt Doãn Xuyên liên tục máy động. Thông thường mắt trái nháy tài, mắt phải nháy tai.

“Xem ra lại có tên rùa đen nào đang nhắc đến ta. Mắt trái nháy tài, mắt phải nháy sắc. Hiện giờ cả hai bên đều nháy, chẳng lẽ là tài sắc cùng thu cả hay sao?” Doãn Xuyên lăm bắm. Thật ra tục ngữ là trái nháy tài, phải nháy tai, Doãn Xuyên đương nhiên hy vọng tai họa cách xa mình. Nhìn thấy Vân Vũ Phi thướt tha

bước tới, tìm Doãn Xuyên bắt đầu đập thành thịch, cứ hô vận đào hoa đến thật nhanh, muốn chặn cũng chặn không nổi.

Doãn Xuyên chưa hề thật sự nhìn thấy Vân Vũ Phi. Sau lần nhìn trộm trong tủ đồ kia, dáng vẻ muôn vàn lả lơi của nàng đã in sâu trong đầu Doãn Xuyên, khác hẳn với vẻ thành thực buồn bã của Vương Cảnh, thanh xuân ngang tàng của Lý Nhã, đôi chân đẹp của Vân Vũ Phi cũng khiến Doãn Xuyên muốn sờ một cái. Vì sao lại có ý nghĩ như vậy? Doãn Xuyên giải thích vì đó là thói hư tật xấu của nam nhân. Gã bắt lực cười khổ “Không phải là ta háo sắc, chỉ bởi vì đùi nàng ấy quá hấp dẫn.”

Chiều cao 1m65 đối với nữ nhân mà nói cũng chẳng phải cao lắm, nhưng theo Doãn Xuyên thấy, thân hình Vân Vũ Phi tỏ ra khá cao ráo. Xem ra đó nhất định là công lao của đôi chân đẹp. Vân Vũ Phi đi rất chậm, dưới tấm váy ngắn đến đầu gối, cặp chân ngọc trắng nõn một trước một sau nhịp bước uyển chuyển, lúc thì mũi chân chạm đất, lúc thì nhẹ nhàng nhẩy lên. Đường như ngay cả hoa cỏ bên bờ sông cũng lưu luyến cặp chân dài tuyệt đẹp của nàng. Như Doãn Xuyên thấy, Vân Vũ Phi thả bước trên mặt cỏ càng giống như biểu diễn. Mặc dù bãi cỏ những vũng không bằng phẳng, nhưng vẻ dè dặt từng li từng tí của Vân Vũ Phi lại có vẻ hơi quá mức.

Có điều, Doãn Xuyên không hề tức giận chút nào, bởi vì nhìn mỹ nhân đi đường cũng là một dạng hưởng thụ. Nhưng nếu chỉ có một đôi chân đẹp thì không đủ để là Lý Kha rung động, càng không thể khiến Doãn Xuyên rung động. Tỷ tỷ Vân Vũ Lôi xem ra dường như thành thực hơn, dễ thương hơn, còn Vân Vũ Phi trước mắt dường như thanh tú hơn một chút. Mái tóc dài thẳng tắp như dòng thác, khuôn mặt cũng hình trứng ngỗng, cằm Vân Vũ Phi hơi nhọn hơn một chút, có lẽ do thích bơi lội, màu da cũng hồng hào hơn chút. Chỗ giống nhau duy nhất chính là bộ ngực, nhẩy nhẹ mấy bước, Doãn Xuyên phát hiện bộ ngực Vân Vũ Phi không có hiện tượng đung đưa, có thể suy đoán, cái chỗ cao vút đó nhất định rất săn chắc.

Vân Vũ Phi đã đến trước mặt, Doãn Xuyên vẫn không ngừng đem Vân Vũ Lôi ra so sánh với nàng.

“Cái lão Lý Kha này, sao lại hẹn ở cái chỗ quỷ quái này thế?” Lưng bàn tay quẹt nhẹ lau đi giọt mồ hôi trên cánh mũi xinh xắn, Vân Vũ Phi vẫn không ngừng oán trách.

“Chỗ này có gì không tốt chứ, non xanh nước biếc, còn có thể nói rất nhiều chuyện kín đáo.” Doãn Xuyên mỉm cười, trong câu nói của gã như có ám chỉ.

“Anh là Doãn Xuyên?” Vân Vũ Phi dò xét Doãn Xuyên từ trên xuống dưới.

“Nếu giả cho đổi lại” Doãn Xuyên gật gật đầu.

“Ừm, cũng không tệ.” Vân Vũ Phi vẫn đánh giá Doãn Xuyên từ trên xuống dưới, thậm chí đến cả lưng Doãn Xuyên cũng phải nhìn một lượt.

“Em đang xem khỉ đấy à?” Hiên nhiên, trong lòng Doãn Xuyên có chút không thoải mái.

“Hứ, mặc dù là kết hôn giả, nhưng cũng cần được mẹ em thấy hợp ý mới được. Nếu mẹ em không đồng ý, có cố gắng thế nào cũng toi công.”

“Nói vậy cũng phải, xem ra em rất vừa ý với anh”

Gương mặt Vân Vũ Phi ửng hồng. Ánh mắt nhìn chăm chăm của Doãn Xuyên vốn khiến nàng cảm thấy không thoải mái, nghe câu khen thối như vậy, trong lòng tức thì bực bội: “Ai nói em vừa ý? Cũng chỉ là, chỉ là cảm thấy cũng tạm tạm, qua được mà thôi. Không ngờ được con người anh lại tưởng ai cũng mê mình. Nếu không phải vì đóng bộ phim của đạo diễn Trương, em cũng chẳng thèm nói chuyện với loại người như anh?”

“Loại người như anh thì sao? Anh tuần tiêu sái, ôn nhu đa tình, hơn nữa mấy ngày trước anh còn tìm em đi chụp quảng cáo. Em không đóng được phim của đạo diễn Trương thì cũng có chụp quảng cáo mà. Không tin, em có thể hỏi tỷ tỷ của em. Anh còn nhận lầm tỷ tỷ của em là em nữa.”

“A. anh chính là người. người tìm em chụp quảng cáo? Em còn cho là. cho là tỷ tỷ em gạt. gạt em.” Vân Vũ Phi đột nhiên vừa kinh ngạc vì vui mừng, vừa hối hận vừa nôn nóng, lời nói cũng lắp ba lắp bắp.

Còn không đợi Doãn Xuyên trả lời, Vân Vũ Phi đã vội vàng xin lỗi: “Thật xin lỗi, Doãn Xuyên, không, Doãn đại ca, em, em còn có thể chụp quảng cáo không?”

“Đương nhiên có thể. Nếu như sau khi lần kết hôn giả này thành công, em không những có thể đóng phim, còn có thể đóng truyền hình và quảng cáo. Chẳng bao lâu, em sẽ trở thành ngôi sao điện ảnh lớn.” Doãn Xuyên muốn cười. Có điều gã vẫn gắng nói cho xong. Đây không phải là lần đầu tiên gã dùng phương pháp này để gạt nữ nhân, nữ nhân đều thích hư vinh, dùng phương pháp này để gạt nữ nhân, đặc biệt là gạt nữ nhân xinh đẹp cực kỳ hiệu nghiệm, bởi vì chỉ có nữ nhân xinh đẹp mới muốn đi đóng phim, diễn kịch.

“Em, em nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Vân Vũ Phi vô cùng kích động.

“Ừ, thời gian cấp bách, nếu như chúng ta là tình nhân, vậy cũng nên tỏ ra thân mật một chút, không thể để mụ mụ em nghi ngờ.” Tay Doãn Xuyên đã đặt lên vai Vân Vũ Phi.

“A, cái, cái.....” Dù sao Doãn Xuyên chỉ là một nam nhân mới quen biết, cho dù Vân Vũ Phi rất kích động, nhưng cử động của Doãn Xuyên vẫn khiến cho Vân Vũ Phi không biết làm sao. Nàng khê khàng né tránh.

Nhưng Doãn Xuyên sao có thể bỏ qua Vân Vũ Phi dễ dàng như vậy? Gã tiến thêm một bước, ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Vân Vũ Phi. “Không còn nhiều thời gian nữa, Trương đạo diễn sắp đi rồi” Nơi tay đặt vào, Doãn Xuyên thâm kêu, cái eo mềm mại quá à, chẳng lẽ là kết quả của việc ngày ngày bơi lội?

“Nhưng mà, nhưng mà...”

“Còn nhưng mà cái gì? Qua mấy ngày nữa anh sẽ phải đến nhà em rồi, cho nên chúng ta phải tập luyện, tập luyện.” Cặp mắt Doãn Xuyên đã chăm chú nhìn đến gò ngực Vân Vũ Phi.

“Em...”

“Eo của em còn phải mềm ra một chút, đừng có cứng ngắc như vậy. Em phải, phải coi anh là bạn trai của em, người yêu, chồng sắp cưới, hiểu chưa?” Tay Doãn Xuyên siết chặt lại từng chút một. Vân Vũ Phi đã bị gã ôm vào trong lòng, chỉ là Vân Vũ Phi vẫn để hai tay chặn trước ngực. Đó có lẽ là phản ứng bản năng của nữ hài tử.

“Cần phải như vậy sao?” Gương mặt Vân Vũ Phi đã đỏ hồng lên.

“Đương nhiên rồi. Nếu em diễn không tốt, diễn thật tự nhiên, tương lai làm sao làm diễn viên?” Ngữ khí của Doãn Xuyên tràn ngập ôn nhu. Gã biết lúc này không thể vội vàng.

Sau một hồi nói chuyện, Vân Vũ Phi vẫn còn chút do dự, nhưng nàng đã thả lỏng thân thể mình. Theo lực kéo tay của Doãn Xuyên, nàng đổ lên người Doãn Xuyên, hết như một con cừu non.

Doãn Xuyên cười, gã không những cười mà còn say nữa. Đón lấy ngọn gió mát bên bờ Bạch lộc giang, làn hương trên cơ thể và mái tóc của Vân Vũ Phi luồn vào mũi Doãn Xuyên. Gã tham lam hít mạnh, giống như đó là loại hương thơm nhất trong số những mùi hương hân người.

Thân thể Vân Vũ Phi đã hoàn toàn mềm nhũn. Nàng dường như đã nhập vào nhân vật.

“Hay là chúng ta lại biểu diễn giống y như thật nhé?” Tay Doãn Xuyên thuận theo bờ eo mảnh mai của Vân Vũ Phi trượt xuống đồn bộ cong cong.

“Còn, còn chưa đủ giống thật sao? Em. em...”

“Lúc anh đi Trương đạo diễn đã dặn đi dặn lại, muốn anh khảo nghiệm khảo nghiệm kỹ năng biểu diễn của em. Ai! Hiện giờ chỉ xinh đẹp thôi thì không đủ, phải biết diễn.” Doãn Xuyên hiểu cần phải thêm chút lửa.

“A” Hiển nhiên tay Doãn Xuyên chạm đến đồn bộ của Vân Vũ Phi. Vân Vũ Phi có vẻ hoảng hốt lo sợ lắc lư đồn bộ của nàng. Nhưng nàng không thể thoát khỏi hay tay của Doãn Xuyên. Hai cánh tay Doãn Xuyên cường tráng và mạnh mẽ.

“Bình tĩnh chút. Kỹ năng diễn xuất như vậy không ổn, xem ra chúng ta cần phải tăng cường luyện tập.” Doãn Xuyên dùng sức ôm lấy Vân Vũ Phi. Môi gã đã sắp hôn đến má Vân Vũ Phi.

“Anh làm em đau.” Sự vùng vẫy của Vân Vũ Phi vượt ra ngoài ý liệu của Doãn Xuyên, nhưng dục vọng khiến cho Doãn Xuyên mất đi phong độ. Gã bắt chấp mọi thứ muốn hôn Vân Vũ Phi. Đôi tay nhỏ nhắn

ngăn cản gã kia bị kéo ra không thương tiếc. Gã hoàn toàn không để ý đến cảm thụ của nữ nhân trước mặt này.

“Đét” một âm thanh trong trẻo vang lên. Rốt cuộc Doãn Xuyên đã ngừng việc tiến công. Gã quả thật không tin nổi mình lại bị Vân Vũ Phi giáng cho một cái bạt tai. Doãn Xuyên trầm mặt lại, khuôn mặt gã đột nhiên trở nên độc ác đáng sợ, thậm chí ánh mắt gã lấp lánh bắn ra một tia tàn nhẫn sắc bén.

“Em, em. anh quá. quá đáng quá” Vân Vũ Phi dường như cũng không ngờ nổi mình lại dám đánh nam nhân trước mặt một cái bạt tai. Ánh mắt uy nghiêm đáng sợ của Doãn Xuyên khiến nàng run bắn mình “Em. em muốn đi”

“Đi? Cô biết không? Đời tôi căm ghét nhất là người khác đánh vào mặt tôi” Giọng nói của Doãn Xuyên giống như từ dưới địa ngục bốc lên, không những lạnh lùng mà còn có vị giết chóc.

“Xin. xin lỗi. Em không. không phải là cố ý. Muộn rồi, em phải về nhà ăn cơm, mẹ em còn đang đợi em” Lúc này Vân Vũ Phi càng giống một chú thỏ hoảng sợ, hiện giờ nàng chỉ muốn về nhà.

“Cởi y phục của cô ra!”

Vân Vũ Phi vừa định xoay người rời đi thì nghe thấy một câu khiến nàng khó mà tin nổi.

“Nhắc lại lần nữa, cởi y phục của cô ra” Doãn Xuyên lại nhắc lại một lần.

“Vì sao? Chỉ. chỉ vì em. em đánh anh một. một cái sao?” Vân Vũ Phi tức giận đến mức run rẩy toàn thân như không tin lời Doãn Xuyên nói là thật “Đừng có nói. nói đùa”

“Tôi không nói đùa. Tôi nói thật đấy.”

Ánh mắt Vân Vũ Phi chuyển từ phần nộ sang kinh hoàng. Nàng trầm mặc không nói, nhưng khóe mắt lại liếc nhìn tứ phía.

“Cô nói xem Bạch Lộc Giang có đẹp không?” Doãn Xuyên trơ như gỗ hỏi một câu.

“Anh có. có ý gì vậy?” Hàm răng Vân Vũ Phi va vào nhau lập cập. Mặc dù là mùa hè song nàng lạnh đến nổi lông tóc đều dựng ngược cả lên.

“Nếu một người chết ở Bạch Lộc giang, người đó có lẽ cũng sẽ không tiếc nuôi, bởi vì quả thật Bạch Lộc giang quá đẹp đi.” Doãn Xuyên ôm lấy vai Vân Vũ Phi.

“Sao lại run lên thế?” Doãn Xuyên lại hỏi. Từ bờ vai run rẩy gã biết rằng Vân Vũ Phi rất sợ hãi.

“Em. em sợ, hu hu...” Vân Vũ Phi bắt đầu nức nở.

“Sợ tôi giết cô”

Vân Vũ Phi gật đầu, rồi lại lắc đầu. Xung quanh đã bắt đầu tối lại, càng làm tăng thêm vài phần khủng bố.

“Sao tôi lại giết người chứ? Tôi còn chưa từng giết người, cũng không muốn giết người. Nhưng nếu như cô không cởi y phục ra, vậy thì khó nói rồi.” Doãn Xuyên thông dong móc từ trong túi ra một con dao nhỏ. Trong bóng tối ảm đạm, nó càng tỏa ra ánh hàn quang đáng sợ.

“Đừng. đừng. em. em cởi, anh không được a, ô” Vân Vũ Phi bắt đầu cởi y phục. Tay nàng đang run rẩy, ngay cả đầu óc cũng là một mảng trống rỗng.

Nhưng lúc đó, Doãn Xuyên lại bật cười. Gã giữ tay Vân Vũ Phi lại, cười nói: “Đừng cởi, đừng tay đi. Em xem, anh diễn có giống một tên cực kỳ khôn nạn không?”

“Diễn kịch? Em. em” Vân Vũ Phi như còn chưa kịp phản ứng lại. Doãn Xuyên vừa rồi còn hung ác tàn nhẫn, lúc này lại vui vẻ hòa nhã, vẻ mặt ôn nhu.

“Anh. anh sao lại làm như vậy với em?”

“Ai da, đã nói đó là Trương đạo diễn muốn anh khảo nghiệm em mà, đáng tiếc em không chịu nổi khảo nghiệm à.” Doãn Xuyên lúc lắc đầu, thở dài.

“Anh làm em sợ chết khiếp”

“Thật xin lỗi. Em cũng không nghĩ xem, Doãn Xuyên anh sao lại có thể làm hại một nữ nhân mỹ lệ như vậy chứ? Vừa rồi anh làm em đau, lại dọa em, thật là xin lỗi vạn lần.” Lời Doãn Xuyên ôn nhu đến cực điểm, cũng tởm đến cực điểm. Nhưng mà, sau khi vừa trải qua nỗi sợ hãi cực độ, lại trải qua những lời đường mật như vậy, đầu óc Vân Vũ Phi bắt đầu hồ đồ, chân mềm nhũn, nàng ngồi thụp xuống bãi cỏ, hoàn toàn không để ý đến tay Doãn Xuyên vô tình hay cố ý chạm vào đùi nàng.

“Há, thật như nằm mộng vậy. Doãn Xuyên, anh xấu xa đến chết đi được.” Vân Vũ Phi lẩm bẩm.

Doãn Xuyên cũng ngồi xuống bãi cỏ, ôm lấy Vân Vũ Phi đã mềm nhũn không có sức lực. Miệng gã bắt đầu trêu chọc dái tai Vân Vũ Phi. Nơi đó là khu vực mẫn cảm nhất của nữ nhân.

Nhưng lần này, Vân Vũ Phi không hề cự tuyệt.

13. Chương 13: Nước Ngọt.

Doãn Xuyên biết cái gì gọi là thời cơ. Động tác của gã càng lúc càng táo bạo, khuôn ngực đầy đặn lỏa lồ trở thành mục tiêu của Doãn Xuyên.

Đầu óc Vân Vũ Phi dường như chưa tỉnh táo lại, nhưng thân thể và phản ứng sinh lý đã rục rịch hoạt động. Khi bàn tay Doãn Xuyên chuôi lên bộ ngực trắng mịn của nàng, Vân Vũ Phi chỉ kêu ú ở một tiếng rồi mặc cho Doãn Xuyên mặc sức tung hoành, đến cả nội khổ bị tuột ra mà vẫn hồn nhiên không nhận ra.

“A, chân em đẹp tuyệt.” Ngón tay Doãn Xuyên quét qua làn da mượt như tơ lụa, dừng lại ở vùng giữa cặp đùi, hai ngón tay vén mở lớp cỏ cây rậm rịt.

“A, sao lại thế này? Doãn Xuyên, dừng tay.” Vân Vũ Phi với thân trên đã lộ ra hoàn toàn dường như mới đột nhiên tỉnh lại, nhưng thân thể nàng lúc này đã bị Doãn Xuyên khiêu khích đến nóng bừng bừng. Mặc dù tay Doãn Xuyên không ngừng xoa nắn nhũ phong của nàng, song Vân Vũ Phi không hề có ý định gạt tay Doãn Xuyên ra.

“Xuyt, không nên nói chuyện, phải tập trung tinh thần vào.” Doãn Xuyên đã thọc một ngón tay vào trong mật huyết.

“A, a, chẳng lẽ đây cũng là diễn kịch sao?” Vân Vũ Phi thở hổn hển.

“Đương nhiên, nhìn anh đi, coi anh như nam nhân của em, nào, đưa lưỡi ra nào” miệng Doãn Xuyên đã ngậm lấy đôi môi thơm của Vân Vũ Phi.

“A, a, anh gạt em, em không diễn nữa, anh bỏ tay ra.”

“Em đưa lưỡi ra, anh sẽ bỏ tay ra.” Doãn Xuyên đề nghị.

Vân Vũ Phi quả thật đưa lưỡi ra. Doãn Xuyên vội vàng nút vào trong miệng, thân thiết hút nút. Nhưng gã không hề thực hiện điều kiện trao đổi. Ngón tay gã vẫn nằm trong mật huyết lầy lội, thỉnh thoảng khều gầy khu vực mẫn cảm.

Vân Vũ Phi không nói gì nữa. Nàng chỉ có thể phát ra giọng mũi ậm ừ. Không gặp phải sự phản kháng quá lớn, cặp đùi tuyệt mỹ của Vân Vũ Phi nhẹ nhàng được Doãn Xuyên gấp lên. Theo một tiếng kinh hô trầm thấp, mái tóc mượt mà hiền dịu của Vân Vũ Phi xỏa ra tung tóe theo những rung động mãnh liệt, xòa ra cả mặt đất xung quanh.

Doãn Xuyên đành phải giảm bớt tốc độ tiến vào, nhưng đổi lại là những tiếng ư ư hư hư vô cùng vô tận.

Trời đã tối đen, bầu trời không ánh trăng, những vì sao sáng lấp lánh, hai người trên bãi cỏ vẫn còn quần quýt lấy nhau.

“Váy bục hết cả rồi”

“Ngày khác anh đền em một trăm cái.”

“Em không tin, anh gạt người.”

“Thật đấy.”

“Vậy em hỏi anh, em thật sự có thể đóng phim của Trương đạo diễn không?”

“Đương nhiên, có điều, anh còn muốn một lần nữa.”

“Chỉ một lần thôi hả? Anh không được gạt em đâu.”

“anh không gạt nữ nhân.”

oOo

Tổng Hân Viện nằm ngang trên tấm nệm nhung. Hơi thở của nàng đều đặn, giấc ngủ có vẻ bình thản, mái tóc tự nhiên rất bừa bộn, song điều đó không che giấu được dung mạo tuyệt mỹ của nàng. Làn da trắng ngần toát ra phong vận thành thực của nữ nhân từ khắp mọi nơi.

Triệu Đông Minh ôn nhu ngắm nhìn Tổng Hân Viện. Cặp mắt y có vẻ ươn ướt, bởi vì vào lúc y khó khăn nhất, nữ nhân mỹ lệ này luôn luôn ở cạnh y, giúp đỡ y, quan tâm tới y, khiến cho y có được thành tựu, có được sự nghiệp.

Từ trước tới nay, trong lòng Triệu Đông Minh, Tổng Hân Viện giống như thiên sứ. Y luôn cảm thấy tự hào vì bản thân có thể có được nữ nhân như vậy. Nhưng khi Triệu Đông Minh nghĩ đến hai bàn tay khô già của phụ thân sờ soạng trên người Tổng Hân Viện, ánh mắt y trở nên ngoan độc hết như ánh mắt con rắn độc.

Y siết chặt bàn tay, màn kịch nhìn thấy từ trên sân thượng lại một lần nữa lướt qua đầu. Triệu Đông Minh ngầm nói với mình, mặc dù Triệu Hiến là phụ thân y, nhưng cũng sẽ có một ngày, Triệu Hiến sẽ chết trên tay mình. Y đã không thể nhẫn nhịn việc thiên sứ của mình tiếp tục chịu sự lăng nhục nữa.

Có lẽ là phu thê đã lâu, Tống Hân Viện đang ngủ say như có cảm ứng trong lòng mở mắt ra “Về rồi à”

“Ừ, làm em tỉnh rồi, em ngủ tiếp đi.”

“Không sao, em đang chờ anh về, làm ít nước ngọt, để em lấy cho anh uống.” Tống Hân Viện khẽ mỉm cười, ánh mắt nàng cũng ngập tràn vẻ ôn nhu: “Hôm nay hơi nặng lời, anh không bực mình chứ?”

Triệu Đông Minh đáp: “Không, không tức đâu. Em nói rất đúng, việc cần phải khẩn trương.”

Tống Hân Viện gật gật đầu: “Theo dõi thế nào rồi?”

Triệu Đông Minh đáp: “Cả ba lối ra của Tây Uyển đều có người theo dõi. Nếu họ Doãn và họ Lý ra ngoài, người của chúng ta lập tức thông báo cho anh ngay.”

“Ừ” Tống Hân Viện rót cho Triệu Đông Minh một chén nước ngọt ngân nhĩ trưng đường.

Triệu Đông Minh đỡ lấy chén nước, nói: “Hân Viện, xem ra em dự đoán không sai. Hai cái chén kia nhất là ở Tây Uyển.”

“Ừ”

“Chỉ không biết là ở trong tay ai” Triệu Đông Minh thở dài.

“Em biết rồi.”

“Cái gì? Em biết rồi? Ở trong tay ai? Mau cho anh biết đi” Triệu Đông Minh mở to mắt, đặt cả chén thang xuống bàn.

“Anh xem anh kia, sốt ruột gì chứ? Uống hết chén nước đi đã rồi nói” Thấy Triệu Đông Minh uống cạn chén nước ngọt đến không còn một giọt, Tống Hân Viện mới chậm rãi nói với Triệu Đông Minh: “Từ tin tức phản hồi lại của các anh, có thể thấy hai ngày qua Lý Kha và tay họ Doãn kia đều qua lại thân thiết với một nhà.”

“A, phải em nói là Vân gia?” Triệu Đông Minh đột nhiên tỉnh ngộ.

“Đúng, vào thời điểm quan trọng này, cả Lý Kha lẫn Doãn Xuyên đều không rời khỏi Tây Uyển, vậy chứng minh là hai thứ đó đều ở trong Tây Uyển. Hơn nữa hai người bọn chúng trong mấy ngày qua đều vây quanh tỷ muội nhà họ Vân, em cho rằng hai chiếc chén đó nhất định giấu ở trong nhà Vân gia”

“Ha ha, lão bà đại nhân quả thật lợi hại, phân tích mạch lạc rõ ràng đâu ra đấy. Anh hôn cái nào.” Triệu Đông Minh ôm lấy Tống Hân Viện tràn đầy hoan nghênh.

“Đông Minh, lần này phải nắm thật chắc. Thành công rồi anh đưa em đi khỏi đây, ra nước ngoài.”

“Được. Em nói rồi, em thích Thụy Sỹ, chúng ta sẽ tới đó. Ôi, Hân Viện, anh thấy nóng quá.”

“Nóng thì cởi đồ ra” Tống Hân Viện yêu kiều cởi bộ đồ ngủ của Triệu Đông Minh ra.

“Sao cởi rồi vẫn còn nóng thế này? Anh, anh” Một ngọn lửa dục từ bụng dưới Triệu Đông Minh lan ra khắp toàn thân, giống như củi khô gặp lửa mạnh, trong thoáng chốc đã bùng lên mãnh liệt. Lúc này, đôi mắt Triệu Đông Minh ngập tràn nhục dục.

“Ai, từ từ thôi anh.” Tống Hân Viện kêu lên. Tấm váy ngủ rất bình thường kia bị Triệu Đông Minh kéo xuống. Mặc dù váy ngủ rất bình thường, nhưng thân thể Tống Hân Viện lại rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi đủ để làm tan chảy bất kỳ nam nhân nào.

Triệu Đông Minh bị tan chảy. Mũi y phát ra hơi thở của dã thú, hết như một con mãnh hổ động tình, hà huống nhũ phong căng tròn của Tống Hân Viện đã đưa đến trước mắt y. Triệu Đông Minh há to miệng ngậm lấy nhũ đầu săn cứng nút vào miệng. Tống Hân Viện hơi nhắm mắt, xem ra động tác của Triệu Đông Minh có hơi thô lỗ. Có điều, Tống Hân Viện không hề trách Triệu Đông Minh. Ánh mắt nàng liếc một cái về phía chén nước ngân nhĩ ngọt trên bàn đầy vẻ ám muội.

“Ừ, ư, lão bà, anh muốn em.”

“Muốn, Đông Minh, yêu em, mau vuốt ve em.” Tống Hân Viện ôm lấy đầu Triệu Đông Minh. Thấy y dụi mắt khắp nơi hít ngửi như phát điên, Tống Hân Viện cũng có chút động tình, trước sự khêu gợi đầy thô lỗ của Triệu Đông Minh, những bộ vị quan trọng trên thân thể nàng cũng bắt đầu trở nên mẫn cảm hơn. Nàng dướn người lên, nâng cao đồn bộ, phối hợp với đầu lưỡi của Triệu Đông Minh.

Lớp nhung thiên nga rất trắng, như so với làn da Tống Hân Viện thì vẫn còn kém vài phần. Có điều, lại diễn ra chuyện kỳ quái. Theo sự khêu gợi của Triệu Đông Minh, làn da Tống Hân Viện bắt đầu biến hóa, một màu phớt hồng dần dần xuất hiện trên thân thể nàng, hơn nữa càng lúc càng hồng hơn, từ nhạt sang đậm. Trong thoáng chốc, làn da trắng ngần giống như được phủ lên một màu phấn hồng, giống như một trái đào chín, tươi đẹp căng mọng như muốn ứa nước ra.

Càng kỳ diệu hơn là toàn bộ thân thể Tống Hân Viện cũng biến đổi. “Phượng tình” là các gọi đầy tôn kính của người cùng nghề trong giới đồ cổ đối với nàng. Trong mắt mọi người, Tống Hân Viện không chỉ có cặp mắt sắc sảo mà còn rất đoan trang ung dung. Dái tai nàng không những mềm, mà còn rất dài, mang đến cho người ta một cảm giác kiêu sa cao quý.

Nhưng giờ tất cả những cái đó đều biến đổi, tất cả đều biến đổi. Tống Hân Viện hết như một cô mèo động tình, eo nàng không ngừng uốn éo, cặp đùi găng gang ra hết mức, miện còn không ngừng rên rỉ phóng đảng: “Vào trong chút, a, a, đừng liếm nữa, lên đi, lên mau đi.”

“Ợi chút nữa, sắp cứng rồi, sắp được rồi.” Đầu Triệu Đông Minh vẫn vùi vào giữa hai đùi Tống Hân Viện, đầu lưỡi y vẫn trêu ghẹo hai cánh hoa dày.

“Lão công, xin anh đẩy, tiến vào đi, mau tiến vào đi a.” Tay Tống Hân Viện không ngừng nhào nặn nhũ phong của bản thân. Nhũ phong tròn căng đã biến hình, lực ngón tay đã khiến cho nhũ đầu màu phấn hồng biến thành đỏ sẫm.

“Anh lên đây.” Triệu Đông Minh đứng lên, món đồ nơi háng y đã ngồng lên.

“Em muốn, lão công, ư, ư” Một tiếng rên to vang lên, làn da Tống Hân Viện tựa hồ như róm ra một lớp óng ánh trong suốt, giống như thoa lên một lớp kem thoa, không những óng ánh trong suốt mà còn rất đàn hồi.

Triệu Đông Minh như một con chiến mã, bắt đầu điên cuồng phi nhanh. Dưới hơi thở hào hển dụ nhân của Tống Hân Viện, động tác của y càng lúc càng mạnh mẽ, tốc độ càng lúc càng mau. Tống Hân Viện rên rỉ véo von, chôn riêng tư chịu đựng những đòn công kích đầy sức mạnh mà không hề chùn bước. Giữa đôi môi căng mọng hé mở, đầu lưỡi nhỏ xinh hồng hào đã lộ ra, như đang cất tiếng mời gọi gì đó.

Nhưng những đường gân trên trán Triệu Đông Minh chợt nổi hẳn lên, hơi thở nặng nhọc cũng cấp bách hơn. Y như không thể nín nhịn được nữa, y muốn phát tiết một cách triệt để.

Tống Hân Viện cũng cảm thụ được sự khác lạ. Nàng hé mở đôi mắt đang nhắm nghiền, khẩn cầu: “Đừng, đừng tiết, cố nhịn đi, xin, xin anh đẩy, Đông Minh.”

Nhưng Triệu Đông Minh đã không thể khống chế bản thân được nữa, tình quan của y như con dê mục nát, sụp đổ trong thoáng chốc. Cả thân thể vừa rồi còn tràn đầy khí thế như cầu vồng đã đổ ụp xuống người Tống Hân Viện, chỉ còn lại tiếng thở hào hển như trâu.

Ánh mắt Tống Hân Viện đờ ra. Nàng thần thờ nhìn lên trần nhà, trong ánh mắt mang theo nỗi ai oán vô hạn.

Nỗi hổ thẹn lan tỏa khắp hệ thống thần kinh của Triệu Đông Minh. Nhìn thân hình mỹ diệu vẫn chưa tan hết rắng hồng, y thống khổ cúi đầu, cả căn phòng tràn ngập bầu không khí kiềm nén đáng sợ.

“Hân Viện, xin, xin lỗi”

“Xin lỗi thì tác dụng gì? Uống xuân được như thế mà còn không xong, anh không biết nghĩ biện pháp nào à?” Tống Hân Viện tức tối trách móc.

“Xuân được? Xuân được gì? Em cho xuân được vào trong nước ngân nhĩ?”

“Không, không cho gì hết. Được rồi, không nói nữa, em đi xem vô tuyến, anh ngủ trước đi.” Đường như lỗ lờ, khẩu khí Tống Hân Viện hòa hoãn lại một chút. Nàng vội vàng đi ra khỏi phòng.

Nhìn chén nước ngân nhĩ trên bàn, Triệu Đông Minh muốn khóc to một trận.

Đêm đã khuya, nhưng Triệu Đông Minh không sao ngủ nổi. Y ẩn ước như nghe thấy từ phòng khách vọng lại một loại âm thanh, đó là tiếng rên rỉ nữ nhân phát ra lúc thỏa mãn nhất.

Triệu Đông Minh bắt lực thở dài.

14. Chương 14: Gặp Mặt.

Mỗi ngày, Dung An Dao đều kiên trì thực hiện một bài Yoga. Nghe nói, luyện Yoga không những gìn giữ hình thể còn kéo dài nét thanh xuân. Hai cô con gái đều đã lớn cả rồi nhưng Dung An Dao nhìn vẫn còn rất trẻ trung. Không những người khác không tin nàng đã gần năm mươi mà ngay bản thân Dung An Dao cũng không hề cảm thấy mình già chút nào.

Dung An Dao không những trẻ trung mà còn rất đẹp. Nam nhân nhìn thấy nàng trong lòng đều rất khấn trương, chỉ lo nàng nhìn hấn thêm một lần, hấn sẽ xung động đến mất cả lý trí.

Không biết ai đã nói, nữ nhân mỹ lệ rất dễ cô đơn lạnh lẽo. Câu nói đó rất thích hợp với Dung An Dao. Dung An Dao không những cô đơn tịch mịch, mà còn rất buồn chán. Mỗi ngày ngoại trừ việc luyện Yoga thì chỉ có nghe hí kịch, xem ca hát. Ngoại trừ việc đó, thời gian nàng muốn xua đuổi mỗi ngày vẫn còn rất nhiều. Bởi thế, để xua đuổi thời gian nhàm chán, nàng chỉ đành kéo dài thời gian luyện Yoga.

Người luyện Yoga thông thường cần tâm bình khí hòa, nhưng một câu nói của Vân Vũ Phi khiến cho Dung An Dao không sao bình tâm lại được.

“Con muốn kết hôn?” Dung An Dao tròn đôi mắt. Nghe Vân Vũ Phi nói muốn kết hôn, nàng giật nảy cả người.

Có điều, Dung An Dao nhanh chóng đoán ra nhất định là vì chiếc chén kia, Vân Vũ Phi mới tùy tiện nói muốn kết hôn.

“Vũ Phi, xem ra mẹ nuông chiều con quá rồi, giờ con làm gì cũng theo sở thích của con, vậy sao được?” Dung An Dao rất bực mình.

“Mẹ, con thật sự muốn kết hôn mà, con không gặt mẹ đâu.”

“Vì chiếc chén kia chứ gì? Vì đóng phim? Mẹ thấy con muốn đóng phim đến phát điên rồi.”

“Không, không phải đâu, con muốn kết hôn thật mà. Nếu mẹ không tin, mẹ có thể cho con đồ hồi môn gì cũng được, con kết hôn không phải vì chiếc chén kia.” Vân Vũ Phi đã có sự chuẩn bị trước, đương nhiên nàng phải diễn kịch đến cùng.

“À? Con sớm đã có ý trung nhân rồi à, sao không nói với mẹ sớm?” Đương nhiên Dung An Dao đầy một bụng nghi ngờ.

“Vốn định sau khi theo đạo diễn Trương đóng phim xong mới quyết định, giờ thì xong rồi, không đóng được phim, phụ mẫu người ta lại thúc giục, cho nên giờ mới nói với mẹ.” Vân Vũ Phi đối đáp tự nhiên. Những câu này nàng và Doãn Xuyên đã nghĩ kỹ rồi.

Dung An Dao hỏi: “Người kia tên là gì?”

Vân Vũ Phi đáp: “Doãn Xuyên. Quân tử không cần miệng*. Còn Xuyên là chữ xuyên trong sơn xuyên.”

Dung An Dao bèn hỏi một loạt về công tác, gia đình, thu nhập, nhân phẩm, linh tinh của Doãn Xuyên, Vân Vũ Phi đều trả lời rõ ràng rành mạch. Điều đó khiến Dung An Dao có phần tin là thật. Có điều, Dung An Dao còn có một đòn sát thủ, đó chính là xem mặt chàng nữ tể tương lai của nàng.

“Ngày mai đưa cái người Xuyên gì đó của con, cái tên sao mà khó đọc, đến nhà ta ăn cơm” Dung An Dao cười thâm trong lòng. Nàng tin rằng chỉ cần nhìn mặt một lần, chuyện gì cũng có thể lộ chân tướng. Con bé này, thật là càng ngày càng buông thả, càng ngày càng lớn mật.

Dung An Dao muốn gặp Doãn Xuyên, khiến cho Doãn Xuyên cảm thấy mọi chuyện đều tiến hành theo đúng tiến độ mà gã tính toán. Gã hiểu rõ một đạo lý: Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con.

Trong mắt Doãn Xuyên, nhà Vân Vũ Phi có lẽ long đàm hổ huyết gã cũng phải tới, huống chi nhà Vân Vũ Phi lại chẳng có chút gì giống với long đàm hổ huyết, bởi vì chủ nhân nhà nàng chẳng giống rồng mà cũng chẳng giống cọp, mà lại giống một đại tỷ tỷ vô cùng hấp dẫn. Vẻ đẹp của nàng sao mà khác xa bình thường đến vậy, hết như một đoá mẫu đơn nở rộ, lại giống đoá lan hồ điệp cao ngạo.

Lúc nhìn thấy Dung An Dao đứng ở cửa chờ đón họ, trái tim Doãn Xuyên như muốn ngừng lại. Gã không khỏi quan sát nàng thật cẩn thận.

Mái tóc dài được uốn như những gợn sóng cuộn trải xuống vai, trên khuôn mặt trũng ngỗng hơi bầu thoảng lộ khí chất cao quý. Dưới hàng mi cong như vầng trăng, một cặp mắt phượng sáng đến bức nhân. Chỉ là nét cười mờ ảo nơi khóe môi khiến tâm tình khấn trương của Doãn Xuyên tìm được chút hòa hoãn. Nụ cười đó không những khéo léo đúng mức mà còn rất dè dặt. Tấm áo dài màu vàng nhạt vừa khít khiến cho đường nét thân hình nàng trở thành những đường phác họa cực kỳ hoàn mỹ.

Lúc này Doãn Xuyên cuối cùng cũng minh bạch vì sao Vân Vũ Phi và Vân Vũ Lô vì sao lại xinh đẹp đến vậy. Bởi vì họ có một người mẹ quốc sắc thiên hương. Có điều, khiến cho Doãn Xuyên kinh ngạc hơn là không ngờ Dung An Dao đánh bại cả thời gian, dấu chân tháng năm không hề lưu lại chút dấu vết nào trên khuôn mặt của nàng.

Trong lòng Doãn Xuyên hoài nghi, Dung An Dao thật sự là mẫu thân của Vân Vũ Phi ư? Đương nhiên gã muốn biết đáp án, vì thế gã nhỏ giọng hỏi Vân Vũ Phi: “Em có mấy tỷ tỷ?”

“Hi hi, em chỉ có một tỷ tỷ. Đây là mẹ em.” Vân Vũ Phi cười giải thích. Do khoảng cách đã rất gần nên ngay cả Dung An Dao cũng nghe thấy lời giải thích của nàng.

Dung An Dao thoảng nét cười. Nhìn Dung An Dao cười, Doãn Xuyên ngầm đặc ý trong lòng, bởi vì gã cố ý hỏi cho Dung An Dao nghe thấy. Doãn Xuyên biết muốn khen đẹp phải có nghệ thuật nói. Có điều, lời của Doãn Xuyên đúng là phát từ tận đáy lòng.

“A? Dung a di khỏe ạ” Doãn Xuyên cảm giác có chút kỳ kỳ. Gọi một người xem ra chỉ lớn hơn gã vài tuổi là a di nên trong lòng có vẻ quái quái, nhưng nghĩ lại vị Dung a di này quả thật là mẫu thân của Vân Vũ Phi thì xưng hô là “a di” rất thích hợp. Nghĩ tới đó, tâm lý Doãn Xuyên mới bình ổn lại được. Có điều gã vẫn cứ muốn tìm thấy dấu vết đủ làm trưởng bối trên mặt Dung An Dao. Nhưng dường như gã có vẻ thất vọng. Gã phát hiện da mặt Dung An Dao còn non tơ hết như da mặt một tiểu cô nương vậy, khóe mắt nàng phẳng lỳ bóng bẩy, lấy đâu ra vết chân chim cơ chứ?

“Chào cậu, cậu là, là Doãn Xuyên phải không? Vào đi, vào đi” Dung An Dao có vẻ bất ngờ, bởi vì trước đây bạn bè Vân Vũ Phi đưa về nhà toàn là đám nam sinh ấu trĩ, còn nam nhân trước mặt này vừa tỏ ra thành thực lại có vẻ có chí tiến thủ. Nàng không khỏi ngấm ngấm bội phục nhân quang của Vân Vũ Phi. Mặc dù lần đầu tiên gặp mặt nhưng Dung An Dao cảm thấy lúc Doãn Xuyên nhìn nàng, trong lòng liền có chút cảm giác khác thường. Nàng không hiểu vì sao lại như vậy.

“Có chút quà nhỏ, xin Dung a di đừng khách khí.”

“Cậu mới khách khí, đến dùng bữa cơm thường còn mang theo lễ vật gì chứ.”

Khách sáo với Doãn Xuyên thêm mấy câu, Dung An Dao kéo Vân Vũ Phi vào bếp.

“Người ngợm cũng không tệ, lần này con cũng có chút nhân quang đó.” Dung An Dao thấp giọng khen ngợi.

“Thì đương nhiên, không xem con là con gái của ai à.” Từ vẻ mặt hài lòng của mẫu thân, đột nhiên Vân Vũ Phi có chút kiêu ngạo. Mặc dù nàng biết những thứ đó chỉ là giả mạo nhưng nàng vẫn cảm thấy vô cùng đắc ý. Dù sao nàng rất ít khi thấy mẫu thân cao hứng như vậy.

Bữa cơm rất ngon miệng. Mặc dù không nhiều đồ ăn nhưng món nào cũng tinh mỹ. Doãn Xuyên không hề khách khí. gắp ăn rất nhiều, bởi vì mùi vị quá hấp dẫn. Doãn Xuyên nói với Dung An Dao, đây là bữa cơm gắp ăn ngon miệng nhất từ trước tới nay.

Dung An Dao cười, cười không ngừng. Vẻ thận trọng của nàng đã biến mất không còn thấy đâu. Nàng dường như rất mãn ý đối với Doãn Xuyên, bởi vì nàng và Doãn Xuyên trò chuyện rất hợp ý. Họ nói về cuộc sống, tán gẫu về điện ảnh, về âm nhạc. Khiến cho Dung An Dao bất ngờ là không ngờ Doãn Xuyên cũng hiểu Việt kịch**. Dung An Dao là người mê kịch, lúc rảnh rỗi còn có thể ngâm nga vài khúc, nghe thấy Doãn Xuyên biết Việt kịch không khỏi có cảm giác gặp được người tri âm. Dù sao hiện giờ người thích Việt kịch càng ngày càng ít, huống chi là người trẻ tuổi như Doãn Xuyên càng khó kiếm.

“Hồi trước mẹ em mà bạo dạn một chút vào đoàn kịch học thêm, đảm bảo có thể trở thành một diễn viên nổi tiếng” Vân Vũ Phi ở bên cạnh nói chen vào.

“Nếu vậy, không bằng Dung a đi hát một đoạn, để tiểu Xuyên được thỏa nguyện.” Thật ra Doãn Xuyên cũng không hiểu biết nhiều lắm về Việt kịch, gã chỉ muốn đẩy nhiệt tình của mọi người lên thêm chút nữa.

Không ngờ, Dung An Dao rất cao hứng, thấy Vân Vũ Phi ở bên cạnh cổ vũ, nàng bỗng khe khẽ hát mấy câu trong trích đoạn “Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài”

“Lá sen xanh nước hồ cũng xanh, uyên ương thành đôi lại thành cặp, nếu Anh Đài là nàng thiếu nữ, Lương huynh có nguyệt kết uyên ương? Kết uyên ương, kết uyên ương, tiếc là Anh Đài không phải là con gái.”

Mặc dù Doãn Xuyên không hiểu Việt kịch lắm, Dung An Dao cũng chỉ ca một đoạn ngắn, nhưng nàng nhã nhặn mềm mại, âm thanh ngọt ngào động lòng người khiến Doãn Xuyên cũng say mê. Ca xong, nàng còn lộ ra nét ngượng ngùng trong tiếng khen hay của mọi người, thật giống như dáng vẻ một tiểu cô nương.

“Ha ha, ca bữa thôi, khó nghe lắm, để hôm nào có thời gian, ta ca lại cho mọi người nghe.” Trong mắt Dung An Dao lóe ra thần thái đắc ý.

Có ngày khác sao? Trong lòng Doãn Xuyên càng sướng rơn. Điều đó có nghĩa là bà mẹ vợ hờ này rất hài lòng rồi.

Mặc dù Doãn Xuyên và Dung An Dao chuyện trò với nhau rất vui vẻ, nhưng có một người chẳng hề cao hứng.

Người đó đương nhiên là Vân Vũ Phi. Một câu của nàng: “Mẹ, ngày mai Doãn Xuyên còn phải đi làm” thì Dung An Dao mới nhớ đến chuyện chia tay. Lúc chia tay, Dung An Dao lại muốn mời Doãn Xuyên đến

thăm lần sau: “Doãn Xuyên à, vốn đã nói với tỷ tỷ của tiểu Phi là cậu đến rồi, nhưng tối nay nó có chuyện gấp nên không thể gặp mặt cậu. Thế này nhé, ngày kia là cuối tuần, nếu cậu rảnh thì đến ăn cơm nhé.”

“Đương nhiên là rảnh a. Có bận cũng phải đến à, chỉ sợ làm phiền Dung a đi thôi.” Đương nhiên Doãn Xuyên muốn tới nữa. Gã phát hiện Vân gia khắp nơi đều là “bảo vật”.

“Vậy quyết định thế đi nhé. Tiểu Phi, con tiểu Doãn Xuyên nhé.” Dung An Dao thu lại nét tươi cười, nàng lại trở về với vẻ đoan trang và dè dặt, điều đó khiến Doãn Xuyên cũng thu lại tâm tư loạn tưởng.

“Vâng, chúng mình đi nào, Doãn Xuyên.” Vân Vũ Phi khoác lấy tay Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên cũng ôm lấy eo Vân Vũ Phi, chào tạm biệt Dung An Dao. Hai người thân mật hết như một đôi tình nhân ngọt ngào vậy.

“Mẹ em thật trẻ trung.” Mới rời khỏi Vân gia, Doãn Xuyên đã nhận xét với Vân Vũ Phi. “Không ngờ được mẹ em cũng thật xinh đẹp.”

Vịn tay Doãn Xuyên, trong lòng Vân Vũ Phi tràn ngập cảm giác ngọt ngào. Nàng đặc ý hỏi: “Vậy anh nói xem, em với mẹ em thì ai đẹp hơn?”

Doãn Xuyên trầm ngâm. Gã vuốt mũi cười khỏ, bởi vì vấn đề đó rất khó trả lời.

“Sao lại không nói gì vậy?”

Doãn Xuyên thở dài: “Chỉ có thể nói là đều rất đẹp, đều đẹp như nhau.”

“Người ta nói em đẹp hơn mẹ em một chút, anh có cảm thấy vậy không?”

Người ta? Doãn Xuyên trầm nghĩ, e rằng người ta kia chính là Lý Kha. Nhưng gã không nói ra, nhìn ánh mắt trông đợi của Vân Vũ Phi, gã cũng chỉ đành khéo đưa đẩy một chút: “Ừ, xem ra em trẻ trung hơn, thanh xuân hơn, mê người hơn.” Nói rồi, tay gã bắt đầu không thành thật.

“Vậy anh nói, em và tỷ tỷ của em thì ai xinh đẹp hơn?” Xem ra nữ nhân thích so sánh là tuyệt đối chính xác.

“Em thật nhiều câu hỏi, đến lượt anh hỏi em được không?”

“Được, anh hỏi đi”

“Vì sao em thơm thế?” Mũi Doãn Xuyên đã gí sát cần cổ Vân Vũ Phi.

“Ai da, đương nhiên là do nước hoa rồi, buồn quá.” Râu Doãn Xuyên kích thích dái tai mẫn cảm của Vân Vũ Phi.

“Vì sao nãi tử của em lại đàn hồi thế?” Tay Doãn Xuyên đã luồn vào trong vạt áo của Vân Vũ Phi.

“A, anh làm gì vậy? Không được sờ lung tung, dừng tay, đang ở ngoài đường mà, a.” Vân Vũ Phi kêu khê, nhưng Doãn Xuyên không hề có ý dừng tay. Ngón cái của gã đã ấn lên nhũ đầu của Vân Vũ Phi. Vân Vũ Phi a lên một tiếng, mềm nhũn ra ngã vào lòng Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên cười. Thân thể mẫn cảm của Vân Vũ Phi khiến gã có vài ý nghĩ, phải chăng cơ thể nữ nhân Vân gia đều mẫn cảm như vậy? Phải chăng vừa sờ tới liền mềm nhũn ra? Phải chăng là..

Doãn Xuyên không nghĩ tiếp được nữa, bởi vì Vân Vũ Phi giữ tay gã lại, đỏ mặt nói với gã: “Đây là đường đi, không được làm bừa.”

Doãn Xuyên nhẹ nhàng vé nhũ đầu của Vân Vũ Phi, hỏi: “Sao ở ngoài đường lại không được? Hiện giờ vắng vẻ, chúng ta có thể...”

“Không được, không được” Doãn Xuyên chưa nói hết, Vân Vũ Phi đã vội vàng phản đối.

“Cái váy này của em đẹp quá” Tay Doãn Xuyên vén gấu váy lên, ánh đèn đường tuy mờ mờ nhưng càng làm nổi bật đôi chân trắng nõn, dài tít tắp của Vân Vũ Phi.

“Không được ở đây” Lúc ngón tay Doãn Xuyên mò vào trong nội khố của Vân Vũ Phi, nàng vội vàng ôm lấy Doãn Xuyên. Như vậy có thể ngăn cản góc độ ánh mắt của người qua đường.

Công viên của Tây Uyển rất đẹp, có nhiều phong cảnh độc đáo. Bên cạnh một cái hồ nhân tạo xinh xắn vừa phải có một cái ghế dài, cạnh chiếc ghế là một cái xích đu. Đó là nơi lý tưởng cho những người hưu nhàn, thỉnh thoảng đu đưa xích đu một hồi cũng làm tăng thêm niềm vui.

Lúc này, có hai người hai đứa đưa trên xích đu. Hai người đó đương nhiên là Vân Vũ Phi và Doãn Xuyên.

“A, , a, , ư, xích, xích đu không đứt, đứt xuống chứ?” Vân Vũ Phi thở hổn hển. Lúc này nàng đang ngồi khóa lấy người Doãn Xuyên, hai đùi quặp chặt lấy eo Doãn Xuyên.

“Em giữ chặt thì sẽ không sao” Hơi thở của Doãn Xuyên cũng rất nặng nề. Ngồi trên ghế xích đu, hai tay gã đỡ lấy vòng eo nhỏ nhắn của Vân Vũ Phi.

“Em, em không giữ chặt được, a, , a, em hết sức rồi.” Cả người Vân Vũ Phi mềm nhũn ra trên người Doãn Xuyên, chỉ là bờ mông cứ nhấp nhô vận động lên xuống theo quy tắc.

Xích đu càng đu càng lên cao, động tác của Vân Vũ Phi cũng càng lúc càng nhanh.

“A,, a,, ” Không hiểu là vì thoải mái, hay và vì kích thích, Vân Vũ Phi kích động kêu lớn.

“Đừng có kêu to như vậy, người ta nghe thấy mất.” Càng đu càng cao, ngay cả tay Doãn Xuyên cũng buông vòng eo Vân Vũ Phi ra để nắm lấy hai sợi dây treo xích đu.

Nỗi khấn trương, kích thích khiến vùng đất riêng tư của Doãn Xuyên và Vân Vũ Phi miết chặt lấy nhau. Vân Vũ Phi cảm giác được thứ kia của Doãn Xuyên đã chọc tới tận hoa tâm, cảm giác căng đầy lan tỏa toàn thân, lại thêm chiếc xích đu đung đưa tạo thành một cảm giác như muốn bay lên.

“Ba ba, con cũng muốn chơi xích đu.” Một người dân trong tiểu khu dẫn một đứa bé đi qua chỗ vui chơi đó. Đứa nhỏ rất khoái cảm giác đu bay đó, nó cũng muốn thử một chút.

“Được rồi, chúng ta ở đây chờ thúc thúc, a di không chơi nữa rồi chúng ta chơi được không?” Nam nhân xoa đầu đứa nhỏ đầy thương yêu.

“Vâng” Đứa nhỏ rất ngoan, rất hiểu chuyện. Nó tuyệt đối không muốn tranh xích đu với thúc thúc và a di. Nó và ba ba đợi ở bên, lại còn chạy qua chạy lại theo xích đu.

Nhưng, mãi lâu sau, phụ thân đứa nhỏ kia mới nhận ra, dường như hai người lớn đang chơi xích đu không hề có ý định rời khỏi xích đu.

“Hự” Phụ thân đứa nhỏ ho khê một tiếng, rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi hai vị có mệt không? Nếu mệt rồi thì xin nhường cho con tôi cũng đang muốn chơi. Thật xin lỗi, a a”

Sắc mặt Doãn Xuyên rất khó coi. Đương nhiên sắc mặt Vân Vũ Phi cũng chẳng khá hơn. Không phải là họ không muốn nhường mà là họ có nỗi khổ trong lòng.

“Đại ca, hai người có thể đi một vòng, năm phút sau quay lại được không?” Nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của phụ thân đứa nhỏ, Doãn Xuyên chỉ đành trơ mặt nói.

“Cái gì? Chỗ này đâu phải chỗ của một mình cậu, sao cậu là bắt người ta đi? Đây là nơi công cộng à nha.” Phụ thân đứa nhỏ có vẻ tức giận.

“Không, không phải, , đại ca đừng hiểu lầm.”

“Không hiểu lắm, hai người xuống là được. Thấy hai người cũng đu mấy chục phút rồi, mắt tôi cũng sắp bị đu đưa đến ngất đây, hai người không ngất thì cũng phải mệt rồi chứ.”

Tiếng phụ thân đứa nhỏ nói càng lúc càng to. Có vài người đi tản bộ gần đó cũng xúm lại.

“Tôi, chúng tôi, ách” Doãn Xuyên lo lắng lên vãi mồ hôi trán còn Vân Vũ Phi thì cứ dúm mặt qua một phía. Chỉ là hai chân nàng vẫn quắp chặt lấy hông Doãn Xuyên.

“Này, các người xem đây là.....” Trong tiếng trách móc của phụ thân đứa nhỏ, người vây đến càng lúc càng đông.

Mặc dù Tây Uyển rất rộng, nhưng sinh sống ở đây mấy năm thì dù ít dù nhiều cũng quen biết vài người. Cho dù bản thân không quen biết thì người ở đây cũng biết. Lúc này trong đám người vây quanh không biết ai lên tiếng: “Cô gái kia là con út nhà Vân gia đây mà.”

“Sao lại không xuống đi nhỉ? Thật kỳ lạ”

“Nói chuyện yêu đương về nhà mà nói, chàng trai”

“Ài, về đi thôi. Thanh niên bây giờ thật thiếu đức tính lễ phép, nhường nhịn. Tôi đi xe bus cũng chẳng ai chịu nhường chỗ cho tôi cả.”

Doãn Xuyên muốn khóc. Gã không đi xe bus từ nhiều năm rồi.

Vân Vũ Phi cũng xấu hổ vùi đầu lên vai Doãn Xuyên.

Đúng lúc những người vây quanh sắp tản đi, một cơn gió thổi tới. Có người đột nhiên kêu lên: “Mọi người xem, hử cả móng ra kia.”

“Đúng rồi, tôi cũng nhìn thấy.”

Doãn Xuyên hết hồn hết vía, vội vàng đưa tay kéo váy Vân Vũ Phi xuống che móng.

“À, thì ra người ta đang làm chuyện kia. Ông xem tư thế kia, , ai, chúng ta đừng xem nữa, đi thôi.”

“Thối đời sa sút a!”

Sắc mặt phụ thân đứa nhỏ đại biến, vội vàng kéo đứa nhỏ đi nói: “Đi mau, về nhà tắm.”

“Ừ, không, con muốn chơi xích đu.” Đứa nhỏ không muốn về.

“Hôm khác lại tới, không, sau này cũng không cho con tới đây chơi xích đu nữa.” Phụ thân đứa nhỏ bế đứa bé lên bước vội đi.

Từ đằng xa loáng thoáng vọng lại tiếng đứa nhỏ: “Mông a di kia thật là trắng, , ,”

Khuôn mặt Vân Vũ Phi đỏ rực lên, ngay cả y phục cũng thấm ướt. Đợi cho mọi người tản đi hết, nàng nhón chân đặt xuống đất, định xuống khỏi xích đu, nhưng Doãn Xuyên giữ chặt lấy đòn bộ nàng, cười hì hì nói: “Bây giờ thì tuyệt đối không có ai tới quấy rầy chúng ta nữa.”

“Anh vẫn còn tâm tư sao?” Vân Vũ Phi trừng mắt với Doãn Xuyên. Có điều, món đồ trong hoa phòng cứ càng lúc càng căng cứng, càng lúc càng thô. Trong thoáng chốc sự kiềm chế vừa rồi được giải phóng, Vân Vũ Phi đột nhiên như dâng trào. Mặc dù vẫn còn tức tối nhưng nỗi khoái cảm như luồng điện đó khiến nàng quên cả tức giận và hổ thẹn. Tốc độ nhấp nhô đòn bộ của nàng càng lúc càng nhanh, ngay cả ái dịch cũng tràn ra lai láng.

“Em thật dâm dăng a, Vũ Phi”

“A, anh mới dâm dăng, a, em muốn chết rồi.”

“A, a”

“Anh, anh sắp ra rồi”

Hai người rớt xuống khỏi xích đu. Miệng Doãn Xuyên vừa khéo đặt lên đôi môi Vân Vũ Phi. Trong lúc vô ý thức, Vân Vũ Phi ngoạm lấy môi Doãn Xuyên.

Phía sau một gốc cây gần đó, một nam nhân thở hổn hển, hưng phấn lắm bầm: “Được rồi, mình có thể rồi, mình có thể cứng lên rồi. Hân Viện, lần này, anh nhất định không làm em thất vọng!”

* Quân () bỏ Khẩu () đi thì thành Doãn (). Đây là cách chơi chữ, tách chữ khi giới thiệu họ tên Doãn Xuyên của Vân Vũ Phi

** Việt kịch: một loại ca kịch phổ biến ở vùng Chiết Giang, Trung Quốc.

15. Chương 15: Lời Đồn.

Nghe nói Vũ Phi có bạn trai, hơn nữa mẹ mẹ Dung An Dao vô cùng vừa ý, điều đó khiến Vân Vũ Lôi rất ngạc nhiên. Không cần Dung An Dao dặn dò, nàng cũng ở lại nhà để xem xem nam nhân có khả năng trở thành em rể tương lai kia.

“Không được đi đâu hết, lần trước người ta đến, con là tỷ tỷ mà lại không ở nhà, thật thất lễ nha, lần này phải nhớ lấy.” Dung An Dao căn đi dặn lại Vân Vũ Lôi.

“Ai nha, biết rồi, làm gì mà lằng nhằng thế, chẳng phải chỉ là một gã nam nhân thôi sao, có cần phải khẩn trương đến thế không? Nam nhân theo đuổi Vũ Phi biết bao nhiêu, ai mẹ cũng đều nhọc lòng, vậy mẹ mà không mệt chết mới lạ” Vân Vũ Lôi đang trang điểm tỏ vẻ hơi bất mãn với sự coi trọng quá mức của mẫu thân, mà từ trước tới giờ mẫu thân không hề đối đãi nhiệt tình với người ngoài như vậy.

“Lần này khác, mẹ thấy người đó rất thích hợp với mẹ của con. Tâm Vũ Phi có chút tự do thoải mái, suốt ngày chỉ muốn làm cái gì đại minh tinh, có gì hay chứ? Kiếm được ai quản nó được thì tốt. Mẹ thấy nam nhân đó không tệ, chín chắn vững vàng, rất biết quan tâm chăm sóc, a” Về hài lòng của Dung An Dao hiện hết cả lên khuôn mặt.

“Có người tốt vậy sao, con cũng muốn xem xem, tham mưu, tham mưu giúp Vũ Phi. Mẹ yên tâm, Vũ Phi gã chồng rồi vẫn còn có con giúp mẹ, chiếu cố mẹ” Vân Vũ Lôi ngoan ngoãn bá cổ Dung An Dao nũng nịu.

Dung An Dao không nén được bật cười: “Nói linh tinh gì chứ, mẹ không cần con chiếu cố, con mà có thể kiếm được người tốt thì cũng dẫn về đây cho mẹ xem xem. Đợi tỷ mẹ các con đều gã chồng xong mẹ cũng đỡ lo.”

Trong đầu Vân Vũ Lôi lập tức nghĩ tới một người. Nàng nín Dung An Dao, có vẻ không tự nhiên nói: “Mẹ, nếu con kiếm một nam nhân đưa về, mẹ cũng phải đối tốt với người ta một chút a”

Dung An Dao mỉm cười gật đầu: “Thì đương nhiên, có điều, mẹ phải xem xem rồi hãy nói, đừng có nhìn lầm người, hồi đó mẹ nhìn lầm người, cho nên mới,, ai”

Sợ mẫu thân nhớ tới chuyện không vui, Vân Vũ Lôi vội vàng thay đổi đề tài: “Mẹ, bạn trai của Vũ Phi tên gọi là gì? Để lát nữa con còn xưng hô với người ta”

Dung An Dao ngẫm nghĩ: “Dường như là, , ,” Lời còn chưa dứt, chuông cửa đột nhiên vang lên. Dung An Dao nói với Vân Vũ Lôi: “Không biết ai đến nữa? Mẹ ra xem sao, đợt lát nữa nói với con”

Cửa mở. Cùng đến có hai người, một là một mỹ phụ trung niên khoảng trên dưới bốn mươi, còn một người là một thiếu phụ xinh đẹp khoảng ba mươi. Dung An Dao vừa nhìn thấy liền tươi cười: “Sao vậy, lại ba chân thiếu một à? Hôm nay tôi không thể bồi tiếp mọi người rồi, tối nay nhà tôi có khách, tôi phải chuẩn bị một chút.”

Nhưng hai phụ nữ xinh đẹp đó vừa vào cửa đã mặt mày hớn hở hỏi Dung An Dao: “Không, không phải đâu, em đến là hỏi xem lúc nào Dung tỷ mời chúng em uống rượu mừng đây?”

“Rượu mừng? Rượu mừng gì?” Dung An Dao chẳng hiểu đầu cua tai nheo. Dù sao mới chỉ gặp mặt Doãn Xuyên có một lần, giờ nói chuyện kết hôn còn hơi sớm, huống chi là nói đến rượu mừng?

“Hi hi, Dung tỷ đừng giấu chúng em nữa, chúng em biết hết rồi. Ai nha, thật bội phục chị nha, công tác bảo mật hay thật đó. Mấy ngày trước giới thiệu con trai lão Đồng nhà đất cho con gái nhà chị, ai, chị còn nói chưa muốn, vậy mà hiện giờ nữ tể nhà chị đã đến ở rể rồi, hi hi, không phải là sắp có rượu mời sao?” Hai phụ nữ, mỗi người một câu, nói đầy hào hứng, khiến Dung An Dao cũng trở nên hồ đồ.

“Đâu ra chuyện đó? Hai người nghe ai nói vậy?” Mặc dù Dung An Dao chẳng hiểu ra sao, nhưng sự thanh bạch của con gái rất quan trọng, nếu không phải đã đính hôn rồi thì thông thường sẽ không thừa nhận sắp mời uống rượu mừng gì đó. Vì vậy, Dung An Dao chỉ đành phủ nhận.

“Còn muốn giấu chúng em? a, a, hàng xóm nhà em có lão Lưu hôm trước đi tản bộ đã nhìn thấy, nhìn thấy..., ai da, không nói nữa” thiếu phụ xinh đẹp cười vẻ thần bí.

Mỹ phụ trung niên cũng nói tiếp: “Ồ, Tào tiên sinh, kỹ sư ở trên lầu nhà em cũng nói đã nhìn thấy”.

Dung An Dao khó chịu trong lòng: “Nhìn thấy cái gì? Hôm nay các người thật kỳ lạ a”

“Ai, vẫn còn muốn bảo vệ bí mật đến cùng a? Chúng em biết rồi, em thấy, người trong cả Tây Uyển đều biết cả.”

“Thì là, thì là, có điều nha, thanh niên hiện nay khá liều lĩnh, cứ ý hợp tâm đầu là chẳng cần xem trường hợp thế nào. Vậy cũng không sao, chỉ là tốt nhất nên chú ý một chút, đừng để nhiều người nhìn thấy quá là được, hi hi”

“Hai người nói gì vậy? Trường hợp gì? Phải chú ý cái gì?” Nụ cười trên mặt Dung An Dao đã có vẻ gượng gạo.

“Ai, tiểu Phi nhà chị cùng một nam nhân thân mật ở cạnh hồ nước trong tiểu khu để cho mọi người nhìn thấy, còn....” thiếu phụ xinh đẹp dường như khó mở lời.

“Còn cái gì?” Dung An Dao rất buồn bực, nhưng nàng vẫn gượng gượng cười hỏi tiếp, mặc dù nàng đã đoán được chút ít.

“Còn y phục không chỉnh tề” mỹ phụ trung niên thì thẳng thắn nói ra.

Thiếu phụ xinh đẹp còn ghé tai Dung An Dao thì thầm mấy câu, Dung An Dao nghe được trong lòng cực kỳ phần nộ, có điều vẻ mặt nàng vẫn rất thản nhiên.

“A a, thanh niên thời nay thật kém hiểu biết.” Dung An Dao cười cười rồi nói tiếp: “Vốn định qua mấy ngày nữa mới đặc biệt nói cho mọi người biết, không ngờ hai đứa trẻ tuổi đó thật là, chẳng biết chú ý trường hợp gì cả, lát nữa nhất định phải giáo huấn, giáo huấn chúng.”

Ngoài mặt Dung An Dao không lộ ra chút bất mãn nào, nhưng trong lòng đã cuộn cuộn sóng to gió lớn. Nàng vẫn luôn rất chú ý tới thể diện bản thân, vốn trong nhà có ba nữ nhân đã đặc biệt dễ có điều tiếng thị phi, cho nên nàng vẫn luôn rất chú ý, không ngờ bản thân mình quản lý giáo dục bao năm như vậy mà vẫn không dạy dỗ được tốt, nàng có thể không thất vọng sao?

“Thanh niên thời nay là vậy đó, thẳng con nhà em cứ hai ba ngày lại đưa nữ nhân về nhà. Ai, quản không nổi nữa. Vẫn biết Dung tỷ chị cố ý giấu mấy muội muội chúng em. Được rồi, đến lúc đó nhớ đưa thiệp hỉ cho chúng em đây. Đúng rồi, Dung tỷ xem em mua loại kem dưỡng da này thế nào? Ài, sao em dưỡng thế nào cũng so không lại da dẻ của Dung tỷ chứ, hăm mộ chị đến chết mất.” Mỹ phụ trung niên lấy từ trong túi ra mấy thứ như đồ mỹ phẩm dưỡng da trang điểm.

Thiếu phụ xinh đẹp bên cạnh cười: “Da em còn không so nổi với Dung tỷ huống chi là chị”

Vẻ mặt mỹ phụ trung niên lập tức biến sắc, ả đập lại một câu: “Mi mà đến tuổi của tao thì có lẽ còn chẳng dám lộ mặt ra đường ấy chứ.”

“Được rồi, được rồi, hai người đừng đấu khẩu nữa, tôi còn phải đi chuẩn bị một chút, ngày mai kiểm các vị uống trà.” Thấy tình hình hai người đấu khẩu có chiều hướng căng thẳng, Dung An Dao ở bên cạnh vội vàng hòa giải. Lòng nàng đã buồn bực lắm rồi.

“Được rồi, Dung tỷ, chúng em đi đây, ngày mai gặp lại.”

Hai nữ nhân vừa đi, nụ cười trên mặt Dung An Dao lập tức biến mất. Nàng tím mặt đi tới cửa phòng Vân Vũ Phi gõ mạnh mấy cái.

“Ai vậy?” Vân Vũ Phi hỏi.

“Con ra đây cho mẹ” Dung An Dao gất lên.

Cửa mở, Vân Vũ Phi ngạc nhiên nhìn mẫu thân đang tức tối, kỳ quái hỏi: “Sao vậy mẹ?”

“Hừ, con thật làm mẹ mất hết cả mặt mũi” Dung An Dao bực tức gắt.

“Mẹ, con, con sao lại làm mẹ mất hết mặt mũi?” Vân Vũ Phi sợ sệt hỏi. Trong ấn tượng của nàng, rất ít khi mẫu thân nổi nóng như vậy, trừ một lần lén lục tủ đầu giường của mẫu thân ra, mẫu thân chưa từng lớn tiếng trách mắng mình.

Dung An Dao nóng nảy: “Sao lại để mất mặt còn không biết. Các người làm gì ở trong công viên, hiện giờ người trên toàn thế giới đều biết cả. Con nói xem, con làm cho mẹ biết giấu mặt vào đâu đây? Thật cái đồ không biết nhục.”

“Mẹ, con, con sai rồi” Sắc mặt Vân Vũ Phi hết đỏ lại trắng, nàng không ngờ nổi lời đồn lại truyền nhanh đến vậy, mạnh đến vậy.

“Hừ!”

“Mẹ, mẹ đừng tức giận, nào, con mát xa cổ cho mẹ” Vân Vũ Phi lại đằng sau Dung An Dao, hai tay ấn lên vai Dung An Dao, bắt đầu xoa nắn. Gò ngực Dung An Dao vẫn không ngừng nhấp nhô, nhưng rõ ràng chiêu này của Vân Vũ Phi rất hiệu quả, nàng rõ ràng không còn tức giận như trước nữa.

“Mẹ cũng là người hiểu lý lẽ, tình cảm sâu sắc rồi thì làm chuyện vượt quá giới hạn cũng là bình thường, nhưng các con cũng phải tìm chỗ nào chứ, giữa trời giữa đất như vậy còn thể thống gì nữa?”

“Vâng, mẹ dạy rất đúng, lần sau con sẽ chú ý”

“Hừ, không ngờ trên xích đu mà cũng được, mẹ sống đến chừng này tuổi rồi mà cũng lần đầu tiên nghe nói đến.” Nói rồi, nàng dường như cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bật cười lên hì hì.

“Ai da, mẹ đừng cười nữa, xấu hổ chết được.” Vân Vũ Phi vội vàng ôm lấy cổ Dung An Dao, lên tiếng nũng nịu.

“Hãy nói thật với mẹ, rốt cuộc làm loạn trên xích đu là chủ ý của ai?”

“Đương, đương nhiên là anh ấy” Khuôn mặt Vân Vũ Phi đỏ rực đến tận mang tai.

“Đúng thật là, xem ra nam nhân đó của con cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì” Dung An Dao mím môi nhin cười.

“Vâng a, con cũng không muốn cưới nữa, cứ ở nhà với mẹ thì hơn.” Dù có ngốc hơn nữa thì Vân Vũ Phi cũng nhìn ra là Dung An Dao không tức giận nữa, nàng vội vàng tỏ ra ngoan ngoãn.

Không ngờ, Dung An Dao nghiêm mặt lại. Nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Lần này, con có không muốn gả cũng không được, nó không muốn cưới cũng không xong.”

“Tại sao?” Vân Vũ Phi chớp chớp mắt ngạc nhiên.

“Hai người các con giờ đã làm đến mức dư luận xôn xao, nếu mà không kết hôn, vậy người ta sẽ nói ra sao? Người ta sẽ nói con quan hệ bữa bãi. Vũ Phi, con nói cho mẹ biết, có phải con thực sự thích cậu Doãn Xuyên đó không?”

Vân Vũ Phi ngẩn ra, ngẫm nghĩ một chút mới gật gật đầu.

“Sao lại do dự? Cậu ấy đối với con không tốt à?” Dung An Dao thấy dáng vẻ Vân Vũ Phi có chút do dự, lại cho là Doãn Xuyên tuyệt không phải là người con gái yêu nhất. Sao nàng có thể biết được, ngay từ đầu Vân Vũ Phi chỉ là vì chiếc chén kia, vì có thể đóng phim.

Có điều, cảm giác hiện giờ của Vân Vũ Phi không còn như trước nữa. Nàng đột nhiên có một loại cảm giác hạnh phúc, đặc biệt là trên thân thể Doãn Xuyên có loại khí chất vừa ôn nhu lại vừa mạnh mẽ, loại khí chất đó sản sinh ra những gợn sóng lớn trong lòng Vân Vũ Phi. Hiện giờ ngược lại nàng lại có chút lo lắng, lo lắng rằng mọi thứ hiện nay sẽ kết thúc khi chiếc chén kia lọt vào tay.

“Không, không phải là anh ấy đối với con không tốt. Con lo anh ấy không muốn cưới con.” Vân Vũ Phi nói ra suy nghĩ trong lòng, bởi vì đó là điều họ đã thương lượng kỹ cho vụ kết hôn giả, mặc dù nàng và Doãn Xuyên có chút duyên mong manh ngăn ngủi.

“Vậy sao con nói phụ mẫu người ta giục?”

“Phụ mẫu anh ấy giục, nhưng anh ấy không gấp nha?”

“Cái gì chứ? Điều kiện của con gái tôi thế này, bao nhiêu người xếp hàng còn không đến lượt, nó cưới được con là nó có phúc. Còn nữa, hiện giờ con và nó đã có quan hệ, nó dám không cưới con? Hừ”

“Vậy toàn nhờ vào mẹ đại nhân của con là chủ cho” Chỉ một câu nói của Dung An Dao, hòn đá tảng vẫn đè nặng trong lòng Vân Vũ Phi lập tức bị quăng đi. Nàng ôm lấy mẫu thân vừa cười vừa nhún nhảy.

“Đừng loạn lên nữa, con xem con kia, muốn gả đến mức đó kia đấy, thật không hiểu nổi cái tên Doãn Xuyên có gì tốt chứ.” Dung An Dao lắc đầu cười khổ.

“Mẹ, mẹ không biết đâu, anh ấy, anh ấy rất đặc biệt” Vân Vũ Phi thẹn thùng nói.

“Đặc biệt cái gì? Nói cho mẹ biết được không?” Dung An Dao có chút hiếu kỳ. Mỗi một nữ nhân đều rất hiếu kỳ, e rằng nàng sống đến tám mươi tuổi cũng vẫn như vậy.

“Mụ, cái đó, cái đó không thể nói cho mẹ được” Mặt Vân Vũ Phi đỏ đến tận cẳng cổ.

Điều đó càng khiến cho sự hứng thú của Dung An Dao bị khuấy lên cao. Nàng rất muốn biết rốt cuộc đó là cái gì, vì thế nàng cố ý nghiêm mặt lại: “Con không nói, vậy đợi lát nữa nó đừng hòng bước qua cửa.”

“Ai da, mụ, mẹ không thể thế được. Được rồi, được rồi, con nói” Vân Vũ Phi do dự hồi lâu, dưới sự chăm chú chờ đợi của Dung An Dao, thì thào nói với nàng: “Thân thể, thân thể của anh ấy rất đặc biệt”

“Thân thể? Chỗ nào?” Dung An Dao hỏi lại với vẻ mê hoặc.

“Thì là cái thứ kia của nam nhân đó” Vân Vũ Phi uốn uốn éo éo nói ra.

“Hả? Sao, sao mà đặc biệt?” Về mặt Dung An Dao đột nhiên thoáng qua một tia khác thường.

“Thì là, thì là...” Cảm thấy nói không ra lời, Vân Vũ Phi ngượng ngập ghé sát tai Dung An Dao nói mấy câu.

Dung An Dao há to miệng kinh ngạc: “Cái gì? Thật à?”

“Thật, dài như thế này, thô như thế này này” Vân Vũ Phi lấy tay ra dấu.

“Con thật là, con thích nam nhân là vì cái đó sao? Đúng thật là, không nói chuyện với con nữa, mẹ đi nấu cơm.” Dung An Dao cười mắng. Có điều, nhìn con gái dùng tay ra hiệu, nàng cũng ngấm ngầm chấn kinh. Mặc dù tiêu chuẩn chọn bạn của con gái có vẻ hoang đường, nhưng trong đáy lòng nàng lại nghĩ, có nữ nhân nào mà không thích nam nhân như vậy chứ? Thân là người từng trải, nàng đương nhiên biết cái thứ đó của nam nhân có tính chất quan trọng như thế nào đối với nữ nhân. Nghĩ đến đó, nàng bất lực mà thương cảm buông tiếng thở dài.

16. Chương 16: Lời Đồn (2).

Mí mắt Doãn Xuyên lại máy, hơn nữa cả hai bên đều máy. Gã đồ rằng hôm nay lại là ngày tốt gặt hái được cả tài lẫn sắc. Ngày đẹp như vậy, đương nhiên phải chải chuốt cẩn thận một chút. Cho đến khi vô cùng hài lòng, gã mới bước ra khỏi cửa.

Nhưng lúc Doãn Xuyên bước ra khỏi cửa, chân không thể nào bước tiếp được nữa. Bởi vì có một người chắn ở trước mặt gã. Người đó không phải ai khác, mà là Vương Cảnh mà Doãn Xuyên vẫn hằng tơ tưởng cả trong giấc mộng. Mặc dù gần đây đào hoa liên tục nhưng ánh mắt Doãn Xuyên nhìn Vương Cảnh vẫn rất nóng bỏng. Gã không ngờ Vương Cảnh lại đến.

“Sao, sao lại, sao lại là em?” Sức trấn tĩnh của Doãn Xuyên đã bay tít lên chín tầng mây.

“Em không thể đến?” Vương Cảnh nhấp nháy đôi mắt to tròn long lanh mọng nước của nàng.

“A, không, không phải, anh không ngờ nổi, không ngờ nổi. Vào, vào ngồi đi.” Doãn Xuyên đẩy cánh cửa còn chưa kịp khóa ra.

Vương Cảnh chú ý đến khuôn mặt được cạo rất sạch sẽ của Doãn Xuyên, trên đó bói không ra một cọng râu. “Anh mặc diện như vậy, phải chăng là đi hẹn hò?”

“Không phải, phải, phải” Doãn Xuyên vịn vẹo hai tay.

“Có phải là đến nhà Vân Vũ Phi đúng không? Đừng có ấp a ấp úng, Lý Kha đã nói với em rồi.” Giọng điệu của Vương Cảnh có vẻ lạnh lùng.

“Đúng vậy, hôm nay phải đến nhà, nhà cô ấy một chuyến.” Mũi Doãn Xuyên lại bắt đầu ngứa ngáy. Mỗi lúc gã khấn trương, mũi lại ngứa ngáy, gã chỉ đành lấy tay gãi gãi.

“A, đi gặp mẹ vợ phải không?” Giọng điệu Vương Cảnh có chút chua chua.

“Phải, a, không phải, là giả thôi, mẹ vợ giả” Mũi Doãn Xuyên càng lúc càng ngứa ngáy.

“Hi hi, sao mẹ vợ lại giả được? Em nói thật đấy, chỉ có điều, thê tử của anh là Vân Vũ Lôi, chứ không phải là Vân Vũ Phi. Vân Vũ Lôi người ta đã thích anh lâu lắm rồi, huống chi em lại giới thiệu anh cho Vân Vũ Lôi. Còn như cái con Vân Vũ Phi lẳng lơ đó, anh đóng kịch xong thì đá nó đi, biết chưa?” Giọng lưỡi Vương Cảnh đột nhiên trở nên rất ôn nhu, ôn nhu hết như ngọn gió xuân.

Doãn Xuyên lại ngửi thấy mùi nước hoa kia. Không hiểu vì sao, mỗi lần Doãn Xuyên ngửi thấy loại nước hoa sản xuất ở Nam Mỹ đó, toàn thân lại tràn ngập dã tính. Trong lúc ý loạn tình mê, gã không tự chủ được gật gật đầu.

Thấy Doãn Xuyên gật đầu, Vương Cảnh nở nụ cười rất hài lòng, cười thật mê người. Nàng biết, nam nhân trước mặt này vẫn rất yêu nàng, loại nam nhân như vậy làm sao nàng có thể tùy tiện bỏ qua chứ? Nếu như người Doãn Xuyên cười là Vân Vũ Lôi, nàng nắm chắc có thể duy trì quan hệ với Doãn Xuyên, bởi vì Vương Cảnh hiểu rõ Vân Vũ Lôi. Nàng có niềm tin, cho dù Vân Vũ Lôi biết nàng và Doãn Xuyên có tư tình, Vân Vũ Lôi cũng sẽ không tức giận.

Nhưng nếu người Doãn Xuyên cưới là Vân Vũ Phi, vậy tình huống sẽ khác hẳn. Có lẽ, có lẽ Vân Vũ Phi sẽ giữ lấy Doãn Xuyên, giữ thật chặt, không cho Doãn Xuyên tiếp xúc với nữ nhân khác. Như vậy, quan hệ giữa nàng và Doãn Xuyên sẽ nhạt đi, hoặc là biến mất. Đó là điều Vương Cảnh tuyệt đối không cho phép.

“Hôm nay em đến là để nhắc nhở anh, đừng biến giả thành thật. Ngoài ra em còn phải cho anh hay, tiểu Nhã đã về ở nhà phụ mẫu nó rồi, có lẽ anh biết rồi?” Vương Cảnh nhẹ giọng nói.

“Biết rồi, tiểu Nhã gọi điện cho anh rồi” Doãn Xuyên gật đầu.

“Hừ, nữ nhân của anh thật không ít a. Xem ra, trước đây có người luôn miệng nói cái gì mà thích em, yêu em, toàn là nói dóc, hừ” Lời Vương Cảnh vừa giận dỗi vừa chua chua.

Doãn Xuyên không thể nào nhẫn nhịn kiểu châm biếm như vậy nữa. Cùng với tiếng kinh hô, Vương Cảnh đã bị nhắc bổng lên. Doãn Xuyên vác Vương Cảnh lên vai giống như vác bao tải, bước vào phòng, đóng cửa lại.

“Buông em ra, anh buông em ra, bị em nói đúng rồi phải không? Anh là đồ xấu xa, đồ lừa gạt, mau buông em ra.” Vương Cảnh liếc mạt tay nắm chân đá Doãn Xuyên. Do nằm vắt ngược, đồn bộ tròn lẳn của nàng do mặc váy ngắn lộ ra. Ở giữa đồn bộ, một chiếc nội khổ màu đen bằng ren mỏng manh, nhỏ xíu lọt vào ánh mắt Doãn Xuyên.

“Bét” một tiếng, bàn tay Doãn Xuyên vỗ lên bờ mông Vương Cảnh. Trên bờ mông trắng nõn lập tức hiện ra dấu tay hồng hồng, xem ra cái đét đó không nhẹ.

“Ai, anh đánh em?” Vương Cảnh kêu lên.

“Em mà không trật tự nữa, anh sẽ không khách khí” Doãn Xuyên hung hăng nói.

Vương Cảnh trật tự liền. Nàng không đánh cũng không đá nữa. Doãn Xuyên đặt Vương Cảnh xuống giường rất thuận lợi. Nhưng vào lúc gã đặt Vương Cảnh xuống, Doãn Xuyên lại phát hiện Vương Cảnh đang cười, cười rất mê hồn.

“Cười cái gì?” Doãn Xuyên cời đồ.

“Anh cời đồ làm gì?” Nằm trên chiếc giường êm ái, Vương Cảnh hỏi ngược lại.

Doãn Xuyên chăm chú nhìn khu vực đen đen giữa hai đùi Vương Cảnh, đáp: “Vậy em nói xem anh cời đồ làm gì?”

“Ai mà biết được? Có phải là trời nóng quá không?” trong ánh mắt Vương Cảnh như có nước.

“Đúng rồi, trời nóng thật, phải cởi sạch mới được.” Quả thật Doãn Xuyên lột sạch, lộ ra bắp thịt trắng kiện trên cơ thể. Giữa hai chân, thứ đồ kiêu ngạo kia đã ngóc lên cao.

Khuôn mặt Vương Cảnh đột nhiên trở nên hồng rực. Nàng không dám nhìn thẳng vào thứ đồ hung ác đó, đành ngoảnh mặt đi. Nàng vờ như bình tĩnh nói: “Anh thích cởi thế nào thì cởi, em chẳng muốn nhìn. Không có gì nữa, em đi đây.” Vương Cảnh định đi.

Nhưng sao Doãn Xuyên lại có thể để cho Vương Cảnh đi chứ? Thân thể Doãn Xuyên đã bao vây lấy Vương Cảnh.

Giữa những tiếng hô yêu kiều, y phục trên người Vương Cảnh rơi ra từng món từng món một, cho đến lúc không còn một mảnh. Nhìn ánh mắt ướt át, nhũ phong cao vút, gò tam giác đen nhánh chính tề của Vương Cảnh, Doãn Xuyên điên cuồng nhào tới. Gã hôn hít thân thể tuyệt diệu đó hết lượt này tới lượt khác, giống như muốn nuốt chửng cả Vương Cảnh.

Vương Cảnh mê mẩn. Nàng không ngừng ưỡn cao gò ngực tròn đầy, trong miệng phát ra những tiếng lầm bầm hút hồn: “Em còn chưa cởi giày” Trên đôi chân nàng vẫn còn mang nguyên đôi giày cao gót. Hai bàn chân nhỏ nhắn nõn nà hồng hào đó bị giam cầm một cách vô tình, giống hệt như chủ nhân của chúng, bị tứ chi của Doãn Xuyên quán chặt lấy một cách vô tình.

“Anh thích em đi giày cao gót. Lần đầu tiên anh gặp em, em đi đôi giày cao gót màu hồng lam. Anh nhớ rất rõ.” Tay Doãn Xuyên dạo chơi trên làn da mơn mớn của Vương Cảnh, nhũ đầu màu phấn hồng đã bị gã giày vò không biết bao nhiêu lần.

“Anh vẫn còn nhớ cơ à?” Vương Cảnh lại một lần nữa bị làm cho cảm động. Nàng co một chân lên, khiến cho vùng đất riêng tư của nàng lộ hẳn ra trước mặt Doãn Xuyên. Nhưng Vương Cảnh không chút bận tâm. Chiếc giày cao gót của nàng chà lên khuôn ngực rắn chắc của Doãn Xuyên, vũ mị hỏi: “Anh nói xem, đôi giày em đang đi đẹp hay là đôi anh nhìn thấy em đi lần đầu đẹp hơn?”

“Đều đẹp cả” Doãn Xuyên vừa trả lời, lại cúi thấp đầu xuống. Gã hôn nhẹ mắt cá chân trơn mềm của Vương Cảnh, lại còn ngậm mút ngón chân lộ ra. Mặt Vương Cảnh nóng như lửa, dường như đang chịu đựng một nỗi giày vò vừa ngứa ngáy lại vừa dễ chịu.

Doãn Xuyên không để Vương Cảnh chịu đựng nỗi giày vò nữa. Gã nâng cao chân kia của Vương Cảnh lên, để cho nhục bông thô chắc xuyên qua cặp đùi Vương Cảnh, tiến vào trong mật huyết sớm đã tràn trề đầm thủy.

“Úc” Lần này, mặc dù rất ngượng ngùng, nhưng Vương Cảnh nhìn thấy tình cảnh thứ đồ to mập kia tiến vào đây trực quan sinh động. Kiểu chọc vào đáng sợ đó không ngờ lại kích thích đến vậy, đến nỗi lần đầu tiên nàng phát ra tiếng rên thật lớn. Cho đến khi vùng tam giác chính tề gọn gàng của nàng hoàn toàn kết hợp với đám âm mao rậm rịt của Doãn Xuyên, nàng mới nhắm đôi mắt lại vẻ hưởng thụ.

Doãn Xuyên bắt đầu hoạt động, mông ngực cũng dập dồn theo. Vương Cảnh còn nghe thấy một loạt tiếng động khác, đó là tiếng da thịt va đập vào nhau mạnh mẽ phát ra.

“Ừ, ư, ư. Doãn Xuyên, vì sao anh không yêu em sớm hơn” Mặc dù tiếng Vương Cảnh không rõ ràng, nhưng Doãn Xuyên vẫn nghe được câu đó. Không nghi ngờ gì nữa, câu đó chính là động lực của Doãn Xuyên. Lúc này, toàn thân gã tràn ngập lực lượng.

“Yêu em sớm hơn hay là làm em sớm hơn?” Doãn Xuyên hỏi.

“A, a, đều như nhau cả” Đầu Vương Cảnh đã vùi sâu xuống gối, nhũ phong đầy đặn bị Doãn Xuyên tóm chặt trong tay.

“Không giống nhau. Lão công của em làm em, còn anh lại yêu em” Nhịp độ đâm thọc của Doãn Xuyên tới tấp mà có lực, tiếng “ba ba” không lúc nào ngưng.

“A, a, anh mới là lão công của em. Em muốn anh, em yêu anh.” Eo Vương Cảnh uốn cong lên.

“Gọi anh lão công”

“Lão công, lão công, lão công, lão công...” Vương Cảnh kêu không ngừng.

“Thích lão công dùng tư thế nào? A” Doãn Xuyên cảm giác quy đầu có chút tê đi.

“Ừ, ư, đều, đều thích cả, em muốn anh từ, từ đằng sau vào” Vương Cảnh vừa nói câu đó ra, Doãn Xuyên đã thiếu chút nữa không kìm nổi. Gã vạn lần không ngờ nổi Vương Cảnh lại nói ra một câu phóng túng như vậy. Thật khó khăn gã mới nén lại được. Nhưng khi Vương Cảnh xoay người lại, vểnh cao bờ mông mỡ diệu lên, trong chớp mắt luồng khoái cảm kéo ào tới, khiến cho Doãn Xuyên chỉ đành nhắm mắt lại, mặc cho đám dịch thể trắng đục kia bắn vọt ra, trút lên bờ mông Vương Cảnh.

Vương Cảnh rất thất lạc, nhưng nàng biết lúc này không thể để lộ ra dáng vẻ thất lạc. Nàng quay mình lại, ôn nhu giúp Doãn Xuyên lau chùi.

“Kém quá a nha” Vương Cảnh liếc Doãn Xuyên một cái, nở nụ cười láu lỉnh.

“Nói cái gì?” Doãn Xuyên túm quần. Không một nam nhân nào bị nữ nhân nói “kém” lại cao hứng được, huống chi Vương Cảnh lại bồi thêm một câu “Nam tử hán thua trận rồi ha” càng làm cho Doãn Xuyên khó chịu.

“Em ngậm một lúc rồi xem, em sẽ biết thế nào gọi là lợi hại” Doãn Xuyên lớn tiếng phản kích.

“Thật không đó? Em xem nào, đừng có ba hoa nha” Vương Cảnh vén tóc, ngượng ngùng vuốt ve âu yếm cái thứ mềm nhũn kia một chút, rồi mới đưa đầu lưỡi hồng hào ra liếm liếm quy đầu, sau đó hé miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng ra, ngậm lấy thứ kia của Doãn Xuyên.

Chỉ một giây sau, Vương Cảnh đã cảm giác thấy sự khác lạ. Tiếp đó, nàng kinh khủng ngược nhìn Doãn Xuyên, bởi vì quai hàm nàng đã bạch ra, cái miệng nhỏ biến thành hình chữ O. Mặc dù đã hết sức há miệng tới mức to nhất, nhưng dường như nàng không sao ngậm nổi cái thứ đang trôi dạt hùng phong kia.

Doãn Xuyên đắc ý nháy nháy mắt, lạnh lùng nói với Vương Cảnh: “Em sẽ phải trả giá đắt cho sự chậm chọc vừa rồi”

Vương Cảnh nhả cái vật to mập ra. Nàng tội nghiệp chăm chú nhìn cự vật trong tay, vẻ mặt vô tội nói: “Em sai rồi”

“A” Vương Cảnh lại kêu lên kinh hãi. Doãn Xuyên không cho nàng cơ hội thừa nhận sai lầm. Thân thể nàng đã bị xoay lại, kiều đồn phì nhiêu kia lại một lần nữa cong lên. Doãn Xuyên vung vẩy cự vật trong tay, nhắm chuẩn mặt huyết ẩm ướt hung hăng thọc vào.

“ư, ư, ư, em sai rồi, lão công Doãn Xuyên” Vương Cảnh chuyển động. Phía sau nàng, những cú đâm thọc dồn dập của Doãn Xuyên khiến nàng không sao nói thêm được nữa, chỉ còn lại những tiếng rên rỉ, rên rỉ bất lực. Rõ ràng Vương Cảnh đã đánh giá thấp thực lực của Doãn Xuyên. Nàng chịu sự trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng Vương Cảnh lại rất hưởng thụ sự trừng phạt đó. Ánh mắt nàng lại một lần nữa mơ đi.

“Mau, mau, ư, làm em, mạnh vào” Vương Cảnh uốn éo trong cơn co giật, luồng khoái cảm như những đợt sóng triều trong thoáng chốc lan ra khắp cơ thể nàng, đến cả hơi thở của nàng như cũng sắp ngừng lại. Đó là niềm khoái lạc không gì so sánh nổi.

Bóng tối đã buông xuống. Vân Vũ Phi nôn nóng nhìn điện thoại cầm tay. Nàng bấm số Doãn Xuyên hết lần này đến lần khác, nhưng điện thoại chỉ đáp lại: Số điện thoại này hiện đang tắt.

Trên bàn ăn, sắc mặt Dung An Dao sa sầm, Vân Vũ Lô ở bên cạnh cũng ngấm ngầm cười lạnh. Theo nàng thấy, nam nhân của Vân Vũ Phi phần lớn là đám choai choai ấu trĩ. Nàng cảm thấy đáng thương cho muội muội của mình.

“Không đợi nữa, chúng ta ăn thôi.” Giọng nói của Dung An Dao rất mềm mỏng, không hề nghe ra một chút ý tứ tức giận nào.

Vân Vũ Lô dạ một tiếng.

Vân Vũ Phi thì vội vàng nói: “Con đi kiếm anh ấy, anh ấy cũng ở Tây Uyên chúng ta, con biết chỗ anh ấy ở”

Dung An Dao lạnh lùng nói với Vân Vũ Phi: “Nam nhân như vậy không cần cũng được, chúng ta ăn cơm thôi.”

“Không, chúng ta đợi chút, con đi kiếm anh ấy” Vân Vũ Phi xỏ giày mở cửa định đi ra, nhưng đúng lúc đó Doãn Xuyên lại xuất hiện ở trước cửa. Vân Vũ Phi kinh ngạc vui mừng nhảy bật lên: “Sao giờ mới tới, nào, mau vào đi”

Doãn Xuyên bước vào, trái một câu “thật xin lỗi”, phải một câu “thật xin lỗi”

Cặp mắt Vân Vũ Lôi trợn trừng lên như muốn to hơn cả mắt trâu. Nàng không kịp phản ứng lại xem đó là chuyện gì.

Dung An Dao thì lạnh lùng nói: “Ăn cơm thôi”

Doãn Xuyên vội vàng khom người đưa lễ vật trong tay tới: “Dung a di, cháu tìm khắp nơi mới kiếm được đĩa Việt kịch “Hồng Lâu Mộng” của đào kép nổi tiếng Ngu mỹ nhân. Ha ha, đến muộn quá, điện thoại lại hết pin, cô bỏ quá cho.”

“Cậu, cậu đặc biệt đi mua thứ này sao?” Dung An Dao ngăn ra, cặp mắt nàng có chút ẩm ướt, nhìn Doãn Xuyên thở không ra hơi, nàng ngấm ngấm tự trách mình sao lại vô lễ như vậy.

“Có phải là mua khó lắm không?” Vân Vũ Phi cười đắc ý.

“Cũng không khó mua lắm, chỉ phải chạy qua sáu cửa hàng mà thôi.” Doãn Xuyên nhẹ nhàng đáp. Thật ra đĩa Việt kịch đó gã mua từ sớm rồi, chỉ có điều lúc này gã không để lộ ra dấu vết thối phồng lên chút ít.

Dung An Dao cũng mỉm cười. Nàng biết đĩa “Hồng Lâu Mộng” của Ngu mỹ nhân vừa mới ra thị trường không lâu, rất khó mua. Còn Doãn Xuyên lại vì mua cho bằng được đĩa này mà không ngờ chạy qua sáu cửa hàng. Ngày thì nóng bức như vậy, thật là làm khó gã quá.

Doãn Xuyên cũng chú ý thấy vẻ hài lòng của Dung An Dao. Quần nhau với Vương Cảnh quả thật mất rất nhiều thời gian, thiếu chút nữa làm lỡ việc.

“Nào lại ăn cơm, thử món này xem.” Đây đã là lần thứ ba Dung An Dao gấp đồ ăn cho Doãn Xuyên. Không biết vì sao, đột nhiên Doãn Xuyên phát hiện tay Dung An Dao rất đẹp. Mười ngón thon dài, giống như những cọng hành non vậy. Tay vậy mà giống tay của người sắp năm mươi sao?

Doãn Xuyên khách khí tiếp lấy, luôn miệng cảm ơn, nhưng khóe mắt gã còn chú ý tới một người. Người đó đương nhiên là Vân Vũ Lôi. Trong lòng Doãn Xuyên hy vọng Vân Vũ Lôi ngàn vạn lần đừng gây ra chuyện gì thì tốt.

“Ăn cơm” Vân Vũ Lôi cũng cười títt gấp đồ ăn cho Doãn Xuyên, điều đó vượt ngoài ý liệu của Doãn Xuyên. Chỉ có điều ánh mắt Vân Vũ Lôi lạnh đến cực điểm. Nàng không ngừng dò xét đánh giá Doãn Xuyên và muội muội Vân Vũ Phi. Ánh mắt đó đơn giản là còn giảo hoạt hơn cả hồ ly.

Đương nhiên Doãn Xuyên không hề nhìn thẳng vào Vân Vũ Lôi. Gã không sao hiểu được tâm tư của nữ nhân. Thấy đáng vẻ Vân Vũ Lôi tựa như chẳng hề xảy ra chuyện gì, Doãn Xuyên cuối cùng có thể yên tâm thưởng thức tay nghề nấu nướng của Dung An Dao.

“A, ngon quá, Dung a đi, sau này có thời gian cháu phải thỉnh giáo học vấn nấu nướng của cô mới được” Doãn Xuyên bắt đầu vỗ mông ngựa.

Quả nhiên, Dung An Dao vốn vẫn ôm nỗi cảm động lẫn áy náy lập tức tươi cười nói với Doãn Xuyên: “Được a, cô sẽ dạy cho cháu mấy món sở trường. Cháu sau này a, liền có thể làm cho tiểu Phi ăn. Nó ấy à, thích ăn nhất là cá kho”

“Vâng, sau này cháu học rồi nhất định làm cho Vũ Phi ăn” Doãn Xuyên gật đầu tới tấp, còn Vân Vũ Phi ở bên cạnh thì tỏ ra vô cùng hạnh phúc.

Nhưng, cuối cùng Vân Vũ Lôi cũng lên tiếng. Lời của nàng khiến Doãn Xuyên chấn kinh.

17. Chương 17: Sơ Hở.

“Mụ, con không ăn nữa, mọi người cứ ăn đi.” Vân Vũ Lôi dùng đũa, ôm bụng, sắc mặt tỏ ra rất khó chịu.

“Sao vậy? Thế này? Tỷ bị sao vậy?” Không chỉ Doãn Xuyên chấn kinh mà ngay cả Dung An Dao và Vân Vũ Phi cũng hốt hoảng. Nhìn đáng vẻ đau đớn không chịu nổi của Vân Vũ Lôi, tất cả đều vội vàng vây lấy Vân Vũ Lôi hỏi thăm.

“Ai, con, con hơi đau bụng, đau quá, có lẽ là do ăn hơi nhiều hải sản” Vân Vũ Lôi thích ăn đồ biển nên đương nhiên Dung An Dao cũng chuẩn bị rất nhiều hải sản. Chỉ là trước giờ Vân Vũ Lôi ăn hải sản chẳng hề hấn gì mà giờ lại khó chịu đến nỗi nói năng cũng run rẩy.

Dung An Dao phản ứng nhanh nhất: “Mau, mau đưa đến bệnh viện, e rằng hải sản rửa không được sạch”. Nhìn Doãn Xuyên cũng tỏ vẻ lo âu bên cạnh, Dung An Dao vội vàng kéo tay Doãn Xuyên nói: “Cậu, cậu lại công, công”

Đương nhiên Doãn Xuyên không thể chối từ, cũng chỉ Doãn Xuyên mới có thể công nổi. Doãn Xuyên không chỉ là một nam tử hán, mà còn sắp trở thành một phần tử trong Vân gia bọn họ. Mặc dù so với Vân Vũ

Phi thì Vân Vũ Lôi phong mãn hơn một chút nhưng công nữ nhân như Vân Vũ Lôi đối với Doãn Xuyên mà nói thì chỉ là một việc hết sức nhẹ nhàng.

“Dung a di, không sao đâu, cô yên tâm” An ủi Dung An Dao mấy câu, Doãn Xuyên công Vân Vũ Lôi lao ra khỏi nhà. Phía sau, Dung An Dao gọi với theo: “Có chuyện gì nhớ gọi điện về báo nhé”

Cơ sở hạ tầng của Tây Uyên được bố trí rất hoàn thiện, trong tiểu khu có trạm xá, ngoài tiểu khu không xa còn có một bệnh viện lớn. Với người cao quý như Vân Vũ Lôi, đương nhiên phải đến bệnh viện rồi. Nhưng khi Doãn Xuyên mồ hôi đầm đề, hơi thở phì phò đến được bệnh viện, Vân Vũ Lôi ở sau lưng lại nói với Doãn Xuyên, nàng hết đau bụng rồi.

“Hết đau rồi?” Doãn Xuyên rất kinh ngạc, gã muốn chứng thực một chút.

“Hết đau rồi, không đau chút nào nữa. Vốn là không hề đau.” Vân Vũ Lôi ôm cổ Doãn Xuyên, phục trên lưng gã nũng nịu đáp.

“Cái gì? Em đùa như vậy mà cũng được à?” Doãn Xuyên quả thật không biết khóc hay nên cười, gã kêu lên: “Xuống mau”

“Em không xuống, em muốn anh công em suốt đời. Vừa rồi thấy anh lo lắng cho em như vậy, em rất vui, hi hi” Vân Vũ Lôi thối nhẹ bên tai Doãn Xuyên, khiến gã phải lắc đầu.

“Tại sao? Tại sao em lại làm như vậy? Như vậy mọi người đều lo lắng, lát nữa em nói sao với mẹ em đây?” Doãn Xuyên làm một lèo bốn câu hỏi tại sao.

“Không cần hỏi em tại sao? Anh phải trả lời em vì sao trước? Vì sao anh muốn kết hôn với muội muội của em? Hôm nay anh mà không giải thích rõ đạo lý, em, em nhất định không xuống.”

Đầu óc Doãn Xuyên xoay chuyển nhanh như chớp. Gã thở dài một tiếng, chậm rãi nói: “Muội muội của em thích đóng phim, đúng không?”

Vân Vũ Lôi đáp: “Đúng vậy, cả nhà đều biết rõ”

Doãn Xuyên lại hỏi Vân Vũ Lôi: “Nhưng Dung a di không đồng ý, đúng không?”

Vân Vũ Lôi lại gật đầu: “Đúng vậy, mẫu thân của em vẫn luôn không tán thành, bà hy vọng hai chị em chúng em đều trải qua cuộc sống an ổn yên bình.” Đột nhiên, Vân Vũ Lôi như nhớ đến điều gì đó, nàng hỏi tiếp: “Vì thế, nó mới giả vờ kết hôn với anh, sau đó đi đóng phim?”

“Không ngờ em không những xinh đẹp mà còn thông minh thanh khiết, thật khiến anh thán phục a” Doãn Xuyên muốn bật cười, cũng may Vân Vũ Lôi không nhìn thấy vẻ mặt của gã.

“Cũng không xem xem em là ai” Vân Vũ Lôi cười vang. Nàng vừa đắc ý lại vừa vui vẻ, dấu sao cũng có người khen nàng thông minh xinh đẹp. Mọi nữ nhân đều thích nam nhân khen nàng có cả trí tuệ lẫn nhan sắc.

Có điều, vui thì vui, nhưng nghĩ đến kế hoạch táo bạo đến vậy của Vân Vũ Phi, Vân Vũ Lôi vẫn rất lo âu: “Muội muội này của em cũng thật không thể tưởng tượng nổi, không ngờ lại có suy nghĩ như vậy. Em thấy nó nha, quả thật đã điên mất rồi. Còn anh nữa, nếu anh đã biết rồi, sao còn giúp nó? Tiếc cho Cảnh Cảnh tỷ cứ khen anh tốt trước mặt em”

Cống một đại mỹ nữ trên lưng, Doãn Xuyên trong lòng mừng khắp khởi, hai khối thịt kia áp chặt lên lưng gã giống như cổ máy mát xa tự nhiên. Dưới sự xoa ép của cổ máy mát xa đó, nỗi mệt mỏi sau trận đại chiến bắn phá mãnh liệt với Vương Cảnh hoàn toàn tan biến.

Doãn Xuyên lại nghĩ đến cái cơ để đối phó. Gã cố ý thở dài một hơi, từ tốn nói: “Thật ra, anh làm vậy là có nguyên nhân cả.”

“Nguyên nhân gì?” Vân Vũ Lôi hỏi.

“Em còn nhớ lần trước anh kiếm Vân Vũ Phi, cũng tức là muội muội của em để chụp quảng cáo không?”

“Vâng, đương nhiên em còn nhớ. Lúc đó ở bể bơi, anh còn nhận lầm em là Vũ Phi”

“Đúng rồi, công ty anh kiếm Vân Vũ Phi để chụp quảng cáo. Cũng là vì lợi ích của khách hàng, nếu Vân Vũ Phi đóng phim nổi tiếng, vậy quảng cáo của bọn anh cũng sẽ nổi tiếng theo, cũng tức là càng có giá trị thị trường. Cho nên vì công ty của anh, cũng vì bản thân mình, anh đáp ứng yêu cầu của muội muội em”

“Hừ, anh cũng thật là ích kỷ, vì bản thân mình mà bất chấp muội muội em” Vân Vũ Lôi lên tiếng trách móc.

Doãn Xuyên thầm khen tình cảm sâu sắc giữa tỷ muội Vân Vũ Lôi, gã lại thở dài: “Vương Cảnh nói tốt cho anh ở trước mặt em, cô ấy lại không phải cũng nói tốt cho em trước mặt anh sao? Có điều, cô ấy còn nói, nam nhân phải có tiền mới có thể đối tốt với nữ nhân, cho nên, cho nên, anh chỉ đành nỗ lực kiếm tiền, không thể để cho một người con gái yêu mình nói anh không có bản sự nha”

“Người con gái đó là ai?” Vân Vũ Lôi rất muốn bật cười.

“Người con gái đó rất đẹp, đẹp như búp hoa trong mưa vậy” Doãn Xuyên lại than thở.

Vân Vũ Lôi không kìm nổi nữa, nàng chẳng cần biết đến sự dè dặt của nữ hài, cất tiếng cười khanh khách không ngừng hệt như một chú chim sơn ca vậy.

“Chúng ta về được chưa?” Giọng Doãn Xuyên rất ôn nhu.

“Không, anh công em đi một vòng Tây Uyển” Vân Vũ Lôi bắt đầu nhõng nhẽo.

“Mười vòng cũng không thành vấn đề, nhưng đừng để mụ mụ em sốt ruột”

“Được rồi, nhưng anh phải thơm em một cái”

“Em không xuống anh làm sao thơm được?”

Vân Vũ Lôi rất không tình nguyện tụt xuống khỏi lưng Doãn Xuyên. Dưới ánh đèn đường sáng sủa, nàng vô cùng kiều diễm. Doãn Xuyên cười híp mắt ôm lấy Vân Vũ Lôi, hôn một cái lên má nàng.

“Nói thơm một cái thì chỉ thơm có một cái thôi sao?” Vân Vũ Lôi then thùng nhìn Doãn Xuyên, dường như có chút tham lam.

Có lẽ là vì để đón khách, trang phục của Vân Vũ Lôi rất giản dị, áo dài tay màu trắng, váy dài quá gối màu nâu, tỏ ra rất nền nã nét na, có một ý vị rất đặc biệt, khiến cho Doãn Xuyên không dám tùy tiện mạo phạm. Chỉ là ánh mắt Vân Vũ Lôi tràn ngập nỗi khát khao mới khiến cho Doãn Xuyên có dũng khí “hôn em vạn lần cũng dám”.

Nhưng lần này, Doãn Xuyên không chỉ hôn má Vân Vũ Lôi, gã còn cắn cắn đôi môi Vân Vũ Lôi. Môi Vân Vũ Lôi rất đẹp, giống như hai cánh hoa, căng mọng đỏ thắm, đến cả Vương Cảnh cũng thích hôn, huống chi là gã đàn ông như Doãn Xuyên?

Doãn Xuyên không những hôn, mà còn cắn. Gã muốn cảm nhận vì sao bờ môi này lại mê người đến vậy. Vân Vũ Lôi say mê. Nàng từ trước tới giờ chưa hề để cho nam nhân cắn môi mình như vậy. Ngọn gió đêm lướt qua, nàng ngã vào lòng Doãn Xuyên.

Mỹ nữ ngã vào lòng, đương nhiên khiến cho Doãn Xuyên vui mừng khôn xiết. Nữ nhân trong lòng không những đẹp đến nao lòng mà còn rất thơm. Đối diện với nữ nhân như vậy nam nhân đều không thành thật, vì thế tay gã bắt đầu không thành thật. Mặc dù Vân Vũ Lôi mặc váy dài, nhưng đồn bộ tròn lẳn vẫn hiện rõ những đường cong chết người. Tay Doãn Xuyên đã kịp thời xuất hiện trên bờ mông tuyệt mỹ của nàng.

“Doãn Xuyên, anh phải ưng thuận với em” Vân Vũ Lôi cũng kịp thời nói.

“Ưng thuận em cái gì?” Doãn Xuyên thu lại tâm tư tản mát, cũng thu lại bàn tay phóng túng.

“Em nhận thấy Vũ Phi rất tín nhiệm anh, bất kể thế nào anh cũng không được để cho nó đi mất” Nép người trên ngực Doãn Xuyên, Vân Vũ Lôi có thể nghe thấy nhịp tim Doãn Xuyên đập.

“Ừ, anh đồng ý, anh sẽ cố hết sức” Doãn Xuyên gật đầu.

“Vũ Phi rất hồn nhiên, nhưng tâm địa rất tốt, anh đừng ức hiếp nó” Vân Vũ Lôi lại nói.

“Không, tuyệt đối không ăn hiếp, sao anh có thể ăn hiếp cô ấy chứ?” Doãn Xuyên có vẻ thiếu tự nhiên.

Một cỗ xe cứu thương từ trong bệnh viện phóng vọt ra, phát ra tiếng còi hú chói tai, làm Doãn Xuyên và Vân Vũ Lôi bừng tỉnh.

“Chúng ta trở về đi, mục nhất định rất lo lắng” Rời khỏi vòng ngực Doãn Xuyên, nhưng tay Vân Vũ Lôi vẫn nắm chặt cánh tay Doãn Xuyên.

Trên đường về nhà, Doãn Xuyên có một cảm giác rất kỳ diệu. Gã cảm giác như mình đang yêu. Đột nhiên, Doãn Xuyên nắm lấy tay Vân Vũ Lôi, mười ngón tay đan vào nhau. Vân Vũ Lôi mỉm cười. Nàng ôn nhu nắm tay phối hợp với Doãn Xuyên.

Hứng lấy ngọn gió, tay trong tay dạo bước, đó mới là sự lãng mạn giữa các cặp tình nhân. Doãn Xuyên cần cảm giác đó. Mặc dù ở cùng với Vương Cảnh cũng rất vui vẻ, nhưng vẫn có cảm giác lén lén lút lút, còn ở cùng với Vân Vũ Lôi lại nhẹ nhàng, tùy ý, cảm giác rất khác nhau.

Doãn Xuyên lại nhớ tới Vương Cảnh, nghĩ tới Vân Vũ Lôi ở bên cạnh cũng là do Vương Cảnh giới thiệu và bố trí, trong lòng gã có thật nhiều cảm xúc. Chẳng lẽ từ trong sâu xa, ông trời đã sắp xếp đến Vương Cảnh làm quý nhân trong số mệnh của Doãn Xuyên?

Dung An Dao và Vân Vũ Phi chính đang chuẩn bị đến bệnh viện thì nhìn thấy Vân Vũ Lôi sắc mặt bình thường trở về. Dung An Dao và Vân Vũ Phi cùng thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Điện thoại của anh hết pin, chị em lại không mang theo điện thoại, đang sốt ruột định tới bệnh viện thì hai người quay trở về” Vân Vũ Phi cao hứng nói với Doãn Xuyên.

“Ha ha, không sao, chị em uống chút thuốc là hết đau ngay” Doãn Xuyên mỉm cười an ủi Vân Vũ Phi.

Vân Vũ Lôi mặc dù sắc mặt tỏ ra bình tĩnh, chỉ là ráng hồng trên cằm cổ vẫn chưa hoàn toàn tan hết. Ánh mắt nàng ngoại trừ nhìn Doãn Xuyên dường như chẳng nhìn gì khác.

“A, a, không sao thì tốt. Lại đây, chúng ta ăn tiếp.” Dung An Dao vội vàng kêu mọi người ngồi xuống. Có điều rất nhanh nàng đã phát hiện ra tốc độ Vân Vũ Lôi ăn hải sản không hề chậm hơn bình thường.

“Tỷ, chị còn ăn nhiều đồ biển vậy sao?” Vân Vũ Phi cũng ngạc nhiên.

“Không sao, bác sỹ nói không phải là đồ biển có vấn đề, có thể ăn tùy ý, mọi người ăn đi” Vân Vũ Lôi cảm thấy cực kỳ ngon miệng.

“Doãn Xuyên, cảm ơn cậu, cậu xem, mời cậu ăn một bữa cơm mà còn phiền phức như vậy. Nào, uống canh nào” Dung An Dao đích thân múc cho Doãn Xuyên một bát canh.

“Không cần cảm ơn đâu a, đó là việc nên làm mà” Doãn Xuyên vội vàng đón lấy, trước sự thúc giục “uống khi còn ấm” của Dung An Dao, uống cạn bát canh nóng thơm nức đó.

Ngồi ăn giữa ba nữ nhân, Doãn Xuyên có cảm giác như lọt vào một thế giới khác. Cả ba nữ nhân đó đều đẹp tựa thiên tiên, lại mỗi người mỗi vẻ. Vân Vũ Phi thì hồn nhiên đáng yêu, Vân Vũ Lôi thì yêu kiều động lòng người. Nhưng còn, nhưng còn, trong lòng Doãn Xuyên lại nghĩ xem phải dùng từ gì để hình dung được Dung An Dao đang ngồi đối diện. Doãn Xuyên mượn việc uống canh để lén lút ngắm nhìn Dung An Dao mấy cái. Hắn phát hiện hôm nay Dung An Dao dường như còn đẹp hơn mấy phần so với lần đầu gặp mặt. Về mặt vui vẻ không nói, đến cả đôi môi cũng tô son hồng.

Nữ nhân tuổi năm mươi tô son không nhiều, nữ nhân tuổi năm mươi tô son khiến người ta chấp nhận được càng ít. Nhưng nữ nhân tuổi năm mươi sau khi tô son lại khiến người ta có cảm giác thật đẹp thật chẳng có mấy ai. Nhưng Dung An Dao lại khiến cho Doãn Xuyên cảm thấy rất đẹp.

Thứ gì đẹp, đương nhiên Doãn Xuyên phải nhìn thêm vài cái. Nhưng chỉ vài cái thôi đã xuất hiện vấn đề.

Ba mẹ con mặc dù vừa ăn vừa nói chuyện, nhưng ánh mắt và đề tài của ba người đều không nằm ngoài Doãn Xuyên. Còn ánh mắt Doãn Xuyên càng nhìn nhiều về phía Dung An Dao, mặc dù là nhìn lén, nhưng Dung An Dao vẫn có thể cảm giác được. Nàng không chỉ từng trải, mà còn rất tinh tế. Mới đầu Dung An Dao còn cảm thấy đó là sự ngưỡng mộ của văn bối đối với trưởng bối, nhưng dần dần Dung An Dao phát hiện ánh mắt Doãn Xuyên nhìn nàng toàn lén lén lút lút.

Người nhìn thẳng vào mắt người khác mới là quang minh chính đại, chỉ có người thiếu tự tin mới lén lút nhìn người khác.

Vì sao Doãn Xuyên lại thiếu tự tin?

Nghĩ đến vấn đề đó, khuôn mặt Dung An Dao như nóng lên. Nàng biết rõ uy lực nhan sắc của mình. Nàng thậm chí còn biết rõ nam nhân từ chín tuổi đến chín mươi chín tuổi đều có ý nghĩ tòng ten khi nhìn thấy nàng. Vì thế từ trước tới nay Dung An Dao luôn rất chú ý giữ gìn. Gần như nàng không hề có điều tiếng gì. Đơn thân mấy chục năm, dường như nàng đã mất hứng thú với nam nhân.

Nhưng mấy ngày nay Dung An Dao lại cảm thấy kỳ quái. Kỳ quái vì trong đầu luôn xuất hiện một hình bóng. Trong lòng nàng cũng không hiểu tại sao. Mà người đó lại chỉ là một nam nhân tướng mạo bình thường, huống chi nam nhân đó lại là bạn trai của con gái, có lẽ còn là con rể tương lai của mình nữa.

Mặc dù tướng mạo Doãn Xuyên bình thường, nhưng mũi cao, ánh mắt sâu sắc, có vẻ sâu muộn. Càng quan trọng hơn là, toàn thân gã toát ra một loại mùi rất nam tính. Kiểu mùi vị vừa kiên cường lại vừa nhu tình đó rất mâu thuẫn, nhưng dường như Doãn Xuyên lại có cả. Cũng có lẽ là vì dạng khí chất kỳ quái đó đã cuốn hút Dung An Dao mãnh liệt.

Để chuẩn bị cho bữa cơm hôm nay Dung An Dao đã cố ý đi mua một bộ váy không tay rất thời trang. Váy màu ngà, phối hợp với chiếc áo không tay màu xanh sẫm, mặc dù cổ áo xẻ hơi sâu, ẩn ước có thể nhìn thấy nhũ cầu, nhưng nhìn thoáng qua thì tỏ ra đoan trang đơn giản. Thậm chí nàng còn xử lý sạch cả lông nách, bởi vì mặc áo không tay mà lại xuất hiện những thứ bất nhã sẽ khiến nam nhân khó coi.

Doãn Xuyên vẫn tiếp tục nhìn trộm. Điều đó càng khiến Dung An Dao cảm thấy bất an. Nàng có vẻ như tức giận, nhưng phần nhiều là bất lực. Vì thế, Dung An Dao cố ý hỏi Doãn Xuyên rất nhiều vấn đề, về công tác này, thân nhân này.. Còn Doãn Xuyên tỏ ra vụng về hơn nhiều so với lần gặp đầu. Thật may là hai bảo bối Vân Vũ Lôi, Vân Vũ Phi hưng phấn đến nỗi như hai chú chim non, cứ lú ra lú rú nói không ngừng, Dung An Dao mới không cảm thấy khó xử.

Có điều, Dung An Dao rất lo lắng. Nàng bắt buộc phải nhắc nhở Doãn Xuyên.

“Doãn Xuyên, yêu một người cần phải yêu hết lòng, ngàn vạn lần đừng có tam tâm lưỡng ý, nữ nhân trên thế gian rất nhiều, nhưng chỉ có tiểu Phi yêu cậu nhất, cậu đừng làm gì có lỗi với nó.”

“Cái đó đương nhiên, cái đó đương nhiên, cháu sẽ lấy tình yêu cả đời để bảo vệ cô ấy” Lời bày tỏ của Doãn Xuyên khiến Vân Vũ Phi rất vui, nhưng vẻ mặt Vân Vũ Lôi lại tức thì sầm xuống.

Doãn Xuyên cảm giác thấy dưới gầm bàn Vân Vũ Lôi tặng cho gã một cú đá đầy tức tối. Doãn Xuyên làm ra vẻ vô tội liếc nhìn Vân Vũ Lôi một cái. Vừa định nói gì đó, đột nhiên gã phát hiện Dung An Dao nhìn Vân Vũ Lôi mấy cái, lại nhìn nhìn gã mấy cái. Doãn Xuyên không khỏi ngứa ngáy da đầu, thậm chí không hay. Lòng nghĩ, chẳng lẽ người già thành tinh?

Quả nhiên, bữa cơm vừa xong, Dung An Dao liền lên tiếng: “Tiểu Phi, tiểu Lôi, các con ra ngoài đi dạo, mẹ có chuyện muốn nói với Doãn Xuyên.”

Vân Vũ Lôi và Vân Vũ Phi nhìn nhau mấy cái, thề thề lười rồi ra khỏi nhà.

Trong căn nhà to như thế mà chỉ còn lại Dung An Dao và Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên không ngừng xoắn tay vào nhau, trong lòng thấp thỏm không yên đợi chờ, không biết Dung An Dao muốn nói gì với gã.

“Doãn Xuyên, cậu đã quen tiểu Lôi trước đây?” Dung An Dao thủng thỉnh hỏi, ngữ khí ôn nhu, nhưng lại đi thẳng vào chủ đề.

“Không, không quen, nhưng nhìn, nhìn thấy rồi” Doãn Xuyên thận trọng ứng phó. Gã biết, Dung An Dao đã nãy lòng ngờ vực.

“À, nhưng cô thấy tiểu Lôi có vẻ như quen biết cậu” Dung An Dao cố tình không nhìn Doãn Xuyên. Nàng vuốt vuốt lọn tóc mai, ánh mắt hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tim Doãn Xuyên đập loạn lên, nhưng gã chỉ có thể tiếp tục phủ nhận: “Không có à, có thể là vừa rồi sau khi đưa cô ấy tới bệnh viện nên mọi người quen thuộc nhau hơn, cho nên nói chuyện thoải mái hơn”

”Tiểu Lôi nói chuyện không mấy khi tùy tiện, nhưng biểu tình của nó cho cô thấy, cậu và tiểu Lôi không những quen biết từ trước, mà còn..

Trái tim Doãn Xuyên như nhảy lên tận cuống họng. Gã không kịp suy xét đã vội buột miệng hỏi: “Mà còn làm sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, Doãn Xuyên liền cảm thấy hối hận. Gã thầm chửi mình ngu như heo.

Quả nhiên, Dung An Dao cười liên, cười vẻ phong tình vạn chủng, cười có vẻ đắc ý: “Nếu cậu không quen tiểu Lôi từ trước, sao cậu lại còn hỏi ”mà còn“? Các cậu không gạt nổi đâu”

Doãn Xuyên không ngờ nổi Dung An Dao không những phong hoa tuyệt đại, mà còn狡 hoạt hơn người, dựng lên một cái bẫy, bản thân đến nghĩ cũng không kịp đã nhảy vào tròng.

“Cháu, bọn cháu, quen nhau chưa lâu” Câu này của Doãn Xuyên là sự thật. Quả thật thời gian gã quen biết hai tỷ muội Văn gia không nhiều.

Nhưng Dung An Dao lại không tin. Nàng thu lại vẻ mặt vui vẻ, lạnh lùng nói với Doãn Xuyên: “Con gái cô nghĩ gì, cô thân là mẹ phải hiểu rõ hơn ai hết. Nhất cử nhất động của nó cô đều hiểu rõ. Sau khi các cậu từ bệnh viện trở về, nó cứ nhìn cậu mãi, mới đầu cô còn cho là con nhỏ cảm ơn cậu, cảm ơn cậu công nó đến bệnh viện. Nhưng khi nó tiếp tục ăn đồ biển, cô liền biết có điều kỳ lạ. Bởi vì, cô cũng hơi biết một chút về y học thường thức, bất kể là vì lý do gì làm cho đau bụng, bác sỹ đều sẽ không cho phép bệnh nhân ăn hải sản. Tiểu Lôi không những ăn, mà còn ăn rất nhiều. Xem ra các cậu tuyệt không đến gặp bác sỹ. Nếu như không đến gặp bác sỹ tức là cũng không đến bệnh viện. Vậy là tiểu Lôi giả vờ đau bụng. Vì sao tiểu Lôi phải giả vờ đau bụng? Ban đầu cô chỉ mới hoài nghi, nhưng vừa rồi, qua ánh mắt mà cậu nhìn tiểu Lôi, cô liền hiểu ra, hiểu ra cậu và tiểu Lôi nhất định có quan hệ. Hừ hừ, kết quả cô cố ý lấy lời để thử, cậu liền lộ ra sơ hở.”

Doãn Xuyên toát mồ hôi lạnh. Gã biết, gã đã bị đánh bại, bị một nữ nhân đánh bại. Ngụy biện luôn là điểm mạnh của Doãn Xuyên, nhưng lần này, cho dù Doãn Xuyên có mười cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng. Gã không cách nào giải thích được dự tính ban đầu của gã.

Bởi vì tất cả đều mang trong đó mục đích không thể nói với người khác.

“Cô chờ cháu giải thích. Cô không hy vọng lát nữa sẽ phải hỏi con gái cô” Ngực khí của Dung An Dao tỏ ra khá nghiêm khắc.

“Xong rồi, lão yêu tinh này thật lợi hại” Doãn Xuyên nguyên rửa Dung An Dao trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra rất oan ức. Doãn Xuyên biết lúc này trầm mặc là thứ vũ khí tốt nhất. Khi mà chưa nghĩ ra bất kỳ cái cớ hay đối sách nào, nói lung tung sẽ khiến mình thất bại thảm hại hơn.

Thời gian cứ trôi. Vào lúc Doãn Xuyên lo cuống không biết bản thân phải ứng phó ra sao, cửa đột nhiên mở tung ra, Vân Vũ Lôi và Vân Vũ Phi thở hổn hển chạy vào, kêu lên kinh hoàng: “Xảy chuyện rồi, Tây Uyển chúng ta có người chết. Có nhiều cảnh sát lắm. Nghe nói người chết là một vị phó chủ tịch Man United”

“Phó chủ tịch Man United? Có phải là họ Triệu không?” Doãn Xuyên bật đứng lên khỏi sô pha.

“A, đúng, đúng rồi. Bọn em nghe người ta nói, đúng là họ Triệu, gọi là Triệu Hiến gì đó. Doãn Xuyên, sao anh biết?” Vân Vũ Lôi hỏi.

“Anh có nghe nói về ông ta, sao ông ta lại chết? Có biết không?” Doãn Xuyên không dám nói gã quen biết Triệu Hiến, bởi vì Triệu Hiến này là một người mua hàng của gã. Chiếc chen men vàng mà về tay thì sẽ bán cho Triệu Hiến. Giá Triệu Hiến đưa ra thật không tệ. Lão chết rồi, điều đó khiến Doãn Xuyên có chút lo lắng.

Vân vũ Lôi nói tiếp: “Dường như, dường như là vọt lên từ dưới dòng Bạch lộc giang. A! Sợ quá”

“Bạch lộc giang?” Doãn Xuyên lẩm bẩm, vừa khéo tiếp xúc với ánh mắt Vân Vũ Phi, Doãn Xuyên nhận thấy sắc mặt Vân Vũ Phi trắng bệch ra. Bởi vì Doãn Xuyên từng dọa nạt một phen ở bên dòng Bạch lộc giang.

Doãn Xuyên vội vàng ôm lấy Vân Vũ Phi an ủi một hồi.

Vốn dĩ lúc này chính là thời điểm để Doãn Xuyên kiểm soát ra về. Nhưng mọi người vạn lần không ngờ nổi, Dung An Dao ở bên cạnh lại kích động đến run lẩy bẩy, trong miệng như lẩm bẩm điều gì đó, nhưng mọi người đều nghe không rõ. Thân thể nàng đột nhiên nghiêng đi, ngã xuống sô pha ngất xỉu.

“Mẹ.....”

“Mẹ.....”

18. Chương 18: Nhìn Trộm.

Thời đại học, Doãn Xuyên và Lý Kha là hội viên hội Chữ thập đỏ của trường. Không phải là vì bọn họ giàu lòng nhân ái, mà là trong hội Chữ thập đỏ nữ nhiều như mây. Đương nhiên, cùng với việc được tiếp xúc với nữ, Doãn Xuyên cũng học được tri thức cứu hộ đơn giản.

Thấy Dung An Dao té xỉu, phản ứng đầu tiên của Doãn Xuyên là rất chính xác: “Tắt điều hòa, mở tung cửa sổ ra mau. Vũ Lôi, lấy túi nilon và đá viên lại đây. Vũ Phi, mau lấy khăn ướt lại đây.”

Sau khi bảo hai tỷ muội, Doãn Xuyên đặt Dung An Dao nằm thẳng ngay ngắn xuống salon. Do dự một chút, gã tháo khóa thân váy. Một tấm nội khổ bằng ren màu trắng nhạt lọt vào tầm mắt Doãn Xuyên. Gã ngẩn người ra, cũng không kịp suy nghĩ lung tung, hai tay luồn vào sau lưng cơ thể Dung An Dao, thuần thục gỡ bỏ móc áo ngực của Dung An Dao. Móc khóa tung ra, một cặp nhũ phong còn phong mãn hơn của hai tỷ muội rung rinh chuyển động. Hai núm nhũ đầu màu hồng sậm kiêu ngạo ngóc đầu lên. Doãn Xuyên nhìn như muốn hoa cả mắt.

Cũng may Vân Vũ Lôi mang đá viên tới, Vân Vũ Phi cũng đem khăn ướt lại, Doãn Xuyên mới định thần lại. Mặc dù thấy Doãn Xuyên cởi nội y của mẫu thân, song cả hai tỷ muội đều không có chút ý định ngăn cản nào. Bởi vì, họ đều tin tưởng Doãn Xuyên.

Đá viên được cho vào túi nilon bọc cẩn thận đặt vào dưới gáy Dung An Dao, khăn ướt được Doãn Xuyên đắp lên vùng ngực bên trái Dung An Dao. Cách qua chiếc khăn ướt, tay Doãn Xuyên cũng ấn lên trên nhũ phong phong mãn, từ từ lấy sức ấn xuống. Chỉ ấn mấy cái, Dung An Dao đã ho nhẹ một tiếng, mơ hồ tỉnh lại.

Nhân lúc Dung An Dao còn chưa hoàn toàn tỉnh táo, Doãn Xuyên vội vàng tránh xa. Gã không muốn bị ăn tạt tai.

Sau khi Dung An Dao tỉnh lại tuyệt không hề nổi giận. Bởi vì hai tỷ muội nói cho Dung An Dao hết mọi việc. Không ai lại đi tạt tai ân nhân cứu mạng cả. Mặc dù Doãn Xuyên xâm phạm thân thể nàng, nhưng đó là việc bất đắc dĩ.

Đứng bên cửa sổ, Doãn Xuyên sờ sờ mũi. Bình thường chỉ có lúc ngứa mũi Doãn Xuyên mới gãi mũi, nhưng lúc này mũi gã chẳng hề ngứa chút nào. Gã chỉ muốn ngửi mùi vị trên tay. Doãn Xuyên phát giác trên tay gã có một làn nhũ hương nhàn nhạt.

“Này, đứng ngẩn ra đó làm gì thế? Mẹ em gọi anh đó” Doãn Xuyên đang say mê hít ngửi bị Vân Vũ Phi gọi đến bên salon. Trên mình Dung An Dao đắp một tấm chăn mỏng. Nàng đã ngồi dậy.

“A, Dung a di, cô phải nằm xuống, đừng ngồi lên sớm như vậy” Doãn Xuyên ân cần đỡ Dung An Dao nằm xuống. Dung An Dao định cự tuyệt, nhưng trước sự thuyết phục mang theo chút mệnh lệnh, nàng lại nằm xuống. Có điều, có thể thấy sắc mặt nàng đã không còn nhợt nhạt như hồi nãy. Mái tóc lượn sóng của Dung An Dao tự do lòa xòa trên chiếc gối to mềm, giống như một cô gái nhỏ cần sự thương yêu.

“Lại phải cảm ơn cậu rồi” Ánh mắt Dung An Dao mang theo nét cười vô hạn.

“Không cần cảm ơn đâu, đó là việc cháu nên làm” Doãn Xuyên cười đáp.

“Xem ra a, cậu với nhà cô thật có duyên à” Dung An Dao cất tiếng cười nhẹ.

“Đương nhiên là có duyên, có duyên. Dung a di, tiểu Xuyên không những muốn chăm sóc con gái cô, mà còn muốn chăm sóc cả đời cô” Doãn Xuyên kích động không thôi. Một câu có duyên của Dung An Dao khiến gã nhiệt huyết dâng trào. Nói ra lời thật lòng, lại nhìn hai tỷ muội bên cạnh, Doãn Xuyên cảm thấy hào khí ngút trời, quả thật có khí khái bảo vệ cho tam đại mỹ nữ kia.

Vân Vũ Phi cười. Vân Vũ Lôi cười. Dung An Dao dù yếu ớt cũng cười. Từ trong ánh mắt tràn ngập nhu tình của Doãn Xuyên, nàng dường như đọc hiểu được điều gì đó. Trái tim nàng bắt đầu đập loạn lên, tim đập loạn đến kịch liệt, khuôn mặt cũng đỏ bừng lên. Nữ nhân đỏ mặt, nam nhân thích nhất. Dung An Dao đỏ mặt càng làm tăng thêm vài phần dễ thương. Doãn Xuyên nói với bản thân, nếu bên cạnh không phải còn có hai tỷ muội, nói không chừng gã sẽ làm ra chuyện xung động.

Bộ dạng ngẩn ngơ của Doãn Xuyên đến ngay cả ngây thơ như Vân Vũ Phi cũng cảm thấy có vẻ ám muội. Quả nhiên nàng hồn nhiên hỏi: “Doãn Xuyên, có phải là anh thích mẹ em không?”

Mặc dù biết rõ lời của Vân Vũ Phi mang theo ý vui đùa, nhưng Dung An Dao vẫn xấu hổ tức giận đánh Vân Vũ Phi một cái: “Nói linh tinh gì thế? Chẳng có lớn nhỏ gì hết” Nhìn kỹ thì xấu hổ phần nhiều mà tức giận phần ít.

Hai tỷ muội cùng cất tiếng cười khanh khách.

Đương nhiên Doãn Xuyên cũng cười lớn. Gã không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận. Nhìn trời đã khuya, Doãn Xuyên quyết định phải cáo từ. Nhưng vượt người ý liệu của Doãn Xuyên, Vân Vũ Lôi lại nói với Dung An Dao: “Mụ, đêm nay để Doãn Xuyên ở lại được không? Mẹ đột nhiên bị ngất, con lo lắm. Doãn Xuyên ở lại đây một đêm, nếu có chuyện gì, anh ấy cũng có thể giúp đỡ. Đêm nay con và Vũ Phi thay phiên ở với mẹ, đợi trời sáng chúng con đưa mẹ đến bệnh viện kiểm tra.”

Vân Vũ Phi ở bên cạnh cũng gật đầu tới tấp phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy”

Dung An Dao vẻ mặt khó khăn, có điều nghe lời nói của Vân Vũ Lôi cũng cảm thấy có lý. Nàng liếc Doãn Xuyên một cái, nói: “Sao lại không biết xấu hổ mà làm phiền tiểu Xuyên chứ. Người ta...”

“Không phiền đâu, Dung a di, cô xem tiểu Lôi, tiểu Phi quan tâm cô nhiều như vậy, cháu càng không thể từ chối. Để cháu ở lại đây nha” Ngồi xuống cạnh salon, Doãn Xuyên thiếu chút nữa là móc cả trái tim ra để biểu lộ.

Dung An Dao nhìn dáng vẻ thành khẩn đến vậy của Doãn Xuyên, nàng vừa mừng lại vừa thẹn, rốt cuộc cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Dung An Dao không ngờ nổi một quyết định nhỏ của nàng, lại làm cho cuộc sống của nàng nổi sóng.

Nơi nữ nhân ở thông thường rất sạch sẽ, còn rất thơm tho. Mặc dù chỉ có thể ngủ trên đi văng ngoài phòng khách, Doãn Xuyên vẫn cảm thấy hơi lòng hơi dạ. Chỉ là gã không ngủ nổi. Ba nữ nhân Vân gia cứ như đèn kéo quân vậy, không ngừng qua lại trong đầu gã. Mỗi ánh mắt, mỗi nụ cười của họ đều khơi dậy dục vọng nguyên thủy nhất của Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên là một nam nhân bình thường. Chỉ cần là nam nhân bình thường đều không thể không động lòng trước ba nữ nhân đẹp như hoa như ngọc. Đặc biệt là vừa rồi một phen ấn bóp trên nhũ phong của Dung An Dao khiến cho Doãn Xuyên cương lên đến cực điểm. Gã nghĩ không ra, vì sao một nữ nhân đã gần năm mươi tuổi, có hai cô con gái rồi mà thân hình còn hoàn mỹ đến vậy? Nhu phong sung mãn đó không hề nhỏ chút nào. Vòng eo kia vẫn còn một đường cong tuyệt vời. Đến cả da dẻ nàng cũng trơn láng bóng mịn như thế. Chẳng lẽ đúng là yêu tinh?

Doãn Xuyên biết chắc Dung An Dao tuyệt đối là một người bình thường, bởi vì nàng cũng bị ngất.

“Chưa từng nghe qua yêu tinh lại bị ngất cả” Doãn Xuyên tự giễu cợt.

“Yêu tinh gì vậy a?” Phòng khách trong ánh đèn mờ ảo đột nhiên vang lên một giọng nói nũng nịu, làm cho Doãn Xuyên giật nảy người. Gã ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra là Vân Vũ Phi. Mặc dù ánh sáng không tốt lắm nhưng Doãn Xuyên vẫn có thể nhìn thấy trên mình Vân Vũ Phi chỉ mặc một tấm áo ngủ gợi cảm. Áo ngủ mong manh, những bộ vị lồ lộ hấp dẫn khêu gợi trí tưởng tượng phong phú của con người.

“Anh nói em sao mà xinh đẹp giống yêu tinh thế, nhớ em đến ngủ không nổi nữa” Doãn Xuyên mê mẩn ôm lấy Vân Vũ Phi vừa bước tới trước mặt gã, một tay đã ôm lấy cặp đùi đẹp của Vân Vũ Phi.

“Nhớ em thật chứ, em vui lắm” Vân Vũ Phi dăng làn môi thơm tới.

“Em không ở với mẹ sao?” Doãn Xuyên hôn lên cánh mũi Vân Vũ Phi, rồi lại nức nức đầu lưỡi của nàng.

“Người ta nhớ anh mà, không ngủ được. Thấy mụ mụ ngủ rồi, em liền lén chạy ra đây xem anh thế nào” Hai tay Vân Vũ Phi ôm lấy cổ Doãn Xuyên, bộ ngực kiêu ngạo của nàng áp chặt vào Doãn Xuyên.

“Không ngủ được thì đến quyến rũ anh?” E là đến thẳng gốc cũng biết là Vân Vũ Phi đang động tình. Có điều, Doãn Xuyên cực kỳ thích dáng vẻ động tình của Vân Vũ Phi. Bàn tay gã đã khiến cho Vân Vũ Phi đang phơi phới xuân tình thở hổn hển.

“Còn lâu ý, người ta, người ta chỉ là ra xem anh thế nào thôi” Ánh sáng tuy mờ ảo, nhưng thân thể nóng rực của Vân Vũ Phi đã cáo tố với Doãn Xuyên, nàng rất muốn rồi. Quả nhiên Vân Vũ Phi cố ý trượt một dây áo ngủ xuống, nhũ phong căng tròn cao vút run rẩy trình diện trước mặt Doãn Xuyên.

“Sao lại không cẩn thận như vậy? Tiết lộ hết cả xuân quang rồi” Doãn Xuyên quan tâm tóm lấy nhũ phong của Vân Vũ Phi, lại quan tâm nhéo nhéo nhũ đầu của nàng một lát. Vân Vũ Phi đã mềm nhũn ra trên người gã.

“Anh thật xấu, ghẹo người ta” Vân Vũ Phi làm nũng.

Doãn Xuyên cười hi hi triển khai công thế cả trên lẫn dưới. Mỗi một tắc da thịt trên thân thể Vân Vũ Phi đều được gã ve vuốt một lượt kỹ càng, chọc cho Vân Vũ Phi trở thành một ả mèo nhỏ động đực, bất chấp tất cả cởi luôn quần Doãn Xuyên ra.

“Em là gì vậy? Lát nữa làm cho mụ mụ và tỷ tỷ em tỉnh dậy thì làm sao?” Doãn Xuyên nhỏ giọng kháng nghị.

“Em mặc kệ, em, em chỉ muốn” Vân Vũ Phi kéo hai tay Doãn Xuyên đang giữ chặt quần sịp ra, lôi cái thứ nóng hừng hực của gã ra nắm trong tay.

Doãn Xuyên cười. Gã sao có thể kháng nghị mỹ nữ ngón ngấu gã chứ? Điều gã muốn, chính là muốn Vân Vũ Phi phóng thích kích tình, kích tình của việc làm tình.

Quả nhiên Vân Vũ Phi rất điên cuồng, rất kích tình. Nàng đã không thể chờ đợi nổi mà giang rộng cặp đùi, ngồi vắt lên người Doãn Xuyên, đưa thứ đồ to đùng trong tay cắm ngập vào trong mật huyết của mình. Chốn thâm sâu của mật huyết là hoa phòng. Cho đến khi toàn bộ cự vật của Doãn Xuyên mất hút trong hoa phòng, nàng mới phát ra một tiếng rên đè nén đã lâu: “Ừ.....”

“Nhỏ thôi, bà cô của tôi, em muốn đánh thức cả nhà dậy à?” Doãn Xuyên lo âu nhìn ngó xung quanh, bởi vì tiếng rên rỉ của Vân Vũ Phi quả có hơi to.

Vân Vũ Phi tuột cả hai dây áo ngủ xuống, hai con thỏ trắng đáng yêu rung lắc theo nhịp chuyển động lên xuống của nàng. Lúc này nàng đã khép hờ hai mắt lại.

“Doãn Xuyên, em, em nghỉ kỹ rồi. Em không đi đóng phim nữa, ư, ư, ư” Vân Vũ Phi vừa ôn nhu chuyển động vừa nói.

“Tại sao? a, a” Doãn Xuyên phối hợp với Vân Vũ Phi, tay gã đỡ lấy hai bờ mông trắng muốt.

“Em không muốn xa anh. Em muốn gả cho anh thật sự. Doãn Xuyên ca ca, anh phải cưới em, , a, to quá, em, em, em tới rồi” Vân Vũ Phi lắc mạnh mái tóc, khoái cảm mãnh liệt đến nhanh hơn nàng dự tính.

“Sao mau vậy?” Doãn Xuyên không kịp ngạc nhiên, Vân Vũ Phi đã thỏa mãn nằm phục xuống người gã, không chút động đậy. Bất lực, Doãn Xuyên vẫn chưa thỏa mãn chỉ đành liếm láp nhũ phong của Vân Vũ Phi. “Để anh lên, em nằm sắp xuống”

Vân Vũ Phi đã trở thành như chú dê đợi làm thịt mặc cho Doãn Xuyên điều khiển. Đồn bộ của nàng vừa to vừa tròn, uốn lượn trong không trung như một vầng trăng.

Nhưng đúng vào lúc Doãn Xuyên giương cung định bắn, khóe mắt gã chợt phát hiện gần đó có bóng người. Mặc dù ánh sáng không đủ, nhưng Doãn Xuyên có thể khẳng định có một người đang nhìn trộm. Gã không biết người đó là ai, nhưng có thể khẳng định không phải là tỷ tỷ Vân Vũ Lôi, mà là.

Doãn Xuyên không muốn đoán tiếp nữa. Bởi vì cho dù là ai, có thể khẳng định một điều, người đó đã nhìn trộm một thời gian dài rồi.

Nếu như đã nhìn trộm một thời gian, vậy chẳng cần thiết phải che giấu gì nữa. Nghĩ đến đó, Doãn Xuyên từ kinh hoảng chuyển sang phần khích. Có người nhìn trộm gã làm tình, đó là chuyện trước nay chưa từng có. Doãn Xuyên quyết định để cuộc ân ái này tiếp tục diễn ra. Gã muốn thưởng thức một chút cảm giác bị người nhìn lén. Nghĩ đến đó, dương vật đã hơi mềm ra của gã lại sừng sĩa lên, so với nữa nãy còn to hơn, cứng hơn.

Vân Vũ Phi đang nằm sắp trên salon không biết rằng đã xảy ra chuyện bất ngờ, nhưng thứ đồ kia của Doãn Xuyên phát sinh biến hóa thì nàng cảm giác thấy rất rõ. Bởi vì vào sát na mật huyết bị chọc vào một lần nữa, Vân Vũ Phi gần như syút kêu lên. Đó là cảm giác căng đầy chưa từng có từ trước tới nay.

“A, căng quá a, căng chết thôi”

“Còn căng hơn nữa kìa” Tư thế dâm dăng của Vân Vũ Phi khiến Doãn Xuyên thêm can đảm. Gã dâm chọc vừa mau vừa mạnh.

“a, a, a.....”

“Kêu đi, kêu to lên chút đi, kêu cho mọi người cùng nghe thấy” Doãn Xuyên ôm cả người Vân Vũ Phi lên, chuyển đến trước cây đèn bàn cạnh salon, khiến cho thân hình tuyệt mỹ của Vân Vũ Phi càng hiện rõ dưới ánh đèn.

Đương nhiên, Doãn Xuyên còn có một mục đích khác. Đó là để cho người nhìn lên càng nhìn thấy rõ hơn dương cụ và thân thể gã. Gã biết, nữ nhân nhìn trộm chỉ thích nhìn thứ đó của nam nhân.

“Ừ, ừ, ừ, ừ, nhiều kiểu đến thế sao?” Bị Doãn Xuyên cảnh cáo, Vân Vũ Phi gắng sức đè nén tiếng rên rỉ của mình, nhưng các kiểu tư thế dâm chọc của Doãn Xuyên khiến nàng không sao tập trung hưởng thụ khoái cảm từ việc ma sát. Nàng bắt đầu oán trách.

Doãn Xuyên chẳng để tâm tới lời oán trách của Vân Vũ Phi. Gã nâng một chân Vân Vũ Phi lên, để nàng nằm úp lên thành salon. Như vậy, tình cảnh ra ra vào vào của dương cụ đều có thể giúp cho người nhìn lên nhìn thấy rõ ràng.

Doãn Xuyên cũng không rõ đó là làm tình hay là biểu diễn nữa. Đối với gã mà nói, đều như nhau. Bởi vì thể hiện năng lực tính dục của mình trước mặt nữ nhân lạ đã khêu gợi mãnh liệt tính dục của gã. Động tác của gã càng lúc càng mạnh mẽ.

“A, cứ, cứ thế đi, Doãn Xuyên lão công, em lại tới, lại tới rồi, a, a...” Vân Vũ Phi không phải là không cảm thấy kích thích. Làm tình ngay trong phòng khách nhà mình, mẫu thân và tỷ tỷ lại đều ở trong phòng, vậy thì cảm nhận thế nào nàng cũng không thể nói rõ. Nàng chỉ cảm giác được mỗi một bộ vị, mỗi một tế bào khắp toàn thân đều đạt tới trạng thái miễn cảm cực độ. Sự khêu gợi và chiếm hữu của Doãn Xuyên làm cho tất cả vùng nhạy cảm sụp đổ, trong chớp mắt biến thành hết đợt cao trào này đến đợt cao trào khác. Nàng co giật, co giật đến ác liệt. Xem ra, toàn thân nàng đều đang phát run lên.

Nhưng Doãn Xuyên vẫn chưa xong. Tình dục tăng cao giống như ngọn lửa cực nóng thiêu đốt thần kinh gã. Gã rút cự vật ra, bảo Vân Vũ Phi vẫn đang trong cơn run rẩy há to miệng xinh. Gã tổng cự vật còn thấm đẫm ái dịch vào trong.

“A” một tiếng kêu kinh hãi cực nhỏ vọng đến tai Doãn Xuyên. Mặc dù rất nhỏ, nhưng Doãn Xuyên vẫn cảm giác thấy rất rõ hướng phát ra tiếng kêu. Gã nhìn theo về hướng đó nhưng đến cả bóng hình cũng đã biến mất.

Thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được thả lỏng. Chiếc đầu lười tình nghịch của Vân Vũ Phi giáng cho Doãn Xuyên một đòn trí mạng. Gã run bắn người lên, một luồng mạnh bắn vọt ra. Vân Vũ Phi kinh khủng định nhả cự vật ra, nhưng Doãn Xuyên giữ chặt đầu nàng, không ngừng cầu khẩn: “Đừng rút, ngậm đi, xin em đó, bảo bối tiểu Phi của anh, xin em đó”

Vân Vũ Phi mở to đôi mắt mỹ lệ, ôn nhu thuận theo nguyện vọng của Doãn Xuyên. Chỉ là cái thứ phun mạnh ra kia lại quá nhiều. Nàng chỉ có thể nuốt xuống. Doãn Xuyên nhìn thấy cổ họng Vân Vũ Phi chuyển động, gã kích động gật đầu nói: “Đúng rồi, cứ thế, nuốt hết vào”

Cơn cao trào đã qua, Vân Vũ Phi còn đang liếm hút, nhưng ánh mắt Doãn Xuyên lại trùu tìm hình bóng người vừa nhìn lên. Chỉ là bóng dáng đó đã biến mất, Doãn Xuyên không sao phán đoán được người nhìn lên là ai. Phảng phất, gã ngửi thấy một làn hương thơm dịu.

19. Chương 19: Bại Lộ.

“Dung nữ sĩ, bà chỉ bị kích động quá độ dẫn đến rối loạn việc cung cấp máu từ tim, nên mới ngất xỉu. Sau này cần chú ý hơn một chút, cố gắng gìn giữ cảm xúc bản thân, tôi viết đơn thuốc đây...” Chuẩn đoán của bác sỹ về bệnh tình của Dung An Dao khiến Vân gia trên dưới đều thở ra nhẹ nhõm.

Rời khỏi bệnh viện, Doãn Xuyên đang chờ ở cổng viện bước tới đón, từ vẻ mặt vui vẻ của hai tỷ muội Vân gia, Doãn Xuyên đã đoán ra Dung An Dao không có gì đáng ngại. Gã vội vàng bước tới quan tâm hỏi: “Dung a di, không sao chứ?”

“Đương nhiên rồi, mụn mụn chỉ bị kích động quá độ mà thôi, không sao cả. Sau này anh không được chọc tức em nha, bởi vì chọc em tức lên thì cũng làm mụn mụn em tức giận. Mụn mụn em mà tức giận thì sẽ bị kích động, mà bị kích động thì....” Hôm nay Vân Vũ Phi nhìn không những mặt mày rạng rỡ, diễm lệ hơn người mà còn nói nhiều một cách đặc biệt.

“Nghe em nói lảm nhảm như vậy chị cũng đủ chóng hết cả mặt rồi” So với Vân Vũ Phi tươi vui hơn hở, Vân Vũ Lô rõ ràng cảm thấy mình thua chị kém em. Huống chi nàng thấy Vân Vũ Phi nũng na nũng nịu với Doãn Xuyên, càng khiến bình giấm chua của nàng đổ nhào.

“Chóng mặt á, vậy nhất định là có bệnh rồi. Đây là bệnh viện nha, có cần vào không?” Vân Vũ Phi nguyệt Vân Vũ Lô một cái.

“Em mới bị bệnh”

“Chị mới bị bệnh”

Hai tỷ muội bắt đầu đấu khẩu, Dung An Dao không chịu nổi thấp giọng trách mắng: “Đủ rồi, muốn cãi nhau về nhà mà cãi”. Ba mỹ nữ tuyệt sắc cùng xuất hiện đã thu hút rất nhiều ánh mắt, Dung An Dao sợ gây nên phiền phức, vội vàng kêu mọi người mau về.

Một cỗ xe nhỏ phóng xẹt tới, đỗ lại cách Doãn Xuyên không xa, từ trên xe bước xuống một nữ nhân dáng điệu thướt tha, nhan sắc phi phàm. Chỉ đáng tiếc nữ nhân đó toàn thân mặc đồ tang.

Khiến Doãn Xuyên có chút bất ngờ là nữ nhân mặc đồ tang đó trông có vẻ quen quen, nhưng từng quen biết, nhưng trong nhất thời lại không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu. Doãn Xuyên theo bản năng nhìn thêm mấy cái.

Nhưng vào giây phút nữ nhân nọ bước vào trong cổng viện, không ngờ cũng quay đầu lại liếc Doãn Xuyên một cái. Ánh mắt đó không những cay nghiệt, mà còn mang theo nét cừ hận. Doãn Xuyên đột nhiên cảm thấy hơi lạnh.

“Muốn làm quen thì đi chào hỏi đi” Vân Vũ Phi xụ mặt xuống.

“A, không, anh, anh nhìn người khác” Doãn Xuyên chột dạ, mặt hơi nóng, ngay lời nói cũng lấp bắp.

“Không nhất định nha. Nữ nhân vừa rồi rất xinh đẹp, nếu em là nam nhân nhất định cũng nhìn thêm mấy cái” Giọng điệu Vân Vũ Lôi cũng lạnh như băng.

“Không, không phải” Doãn Xuyên cười khổ. Gã phát hiện hôm nay Vân Vũ Lôi cứ quái quái thế nào, chẳng lẽ người nhòm trộm đêm qua là nàng? Doãn Xuyên ngấm ngấm lo ngại.

“Tiểu Xuyên, nam nhân phong lưu không phải tội lỗi gì ghê gớm, nhưng che giấu quá đáng cũng không thể chấp nhận được. Vừa rồi nữ nhân kia nhìn cậu, cậu cũng nhìn nữ nhân đó, vậy cũng chẳng có gì không đúng. Giống như tiểu Lôi nói đó, nữ nhân đó quả thật rất xinh đẹp, nhìn thì nhìn, có gì phải giấu giếm chứ?” Đầu Doãn Xuyên to đùng ra. Sự châm chọc, khiêu khích của Vân Vũ Phi và Vân Vũ Lôi với gã chẳng có gì đáng kể, nhưng lời của Dung An Dao lại khác. Gã vội vàng giải thích: “Dung a di, cháu thật sự không quen nữ nhân đó. Vừa rồi ánh mắt cô ta nhìn cháu cứ như là cháu thiếu nợ cô ta rất nhiều tiền vậy, lấy đâu ra tình ý chứ, giờ cháu còn không hiểu ra sao cả, phải chăng cô ta nhận lầm người?”

“Hừ, nhận lầm người, lại nhận lầm đúng anh? Em thấy a, có lẽ không phải nợ tiền, mà là nợ tình” Vân Vũ Phi có vẻ không bỏ qua cho người.

“Được rồi, tất cả không nói nữa, mẹ hơi mệt rồi, về nhà phải nghỉ ngơi một lúc, tiểu Xuyên gọi giúp một cỗ xe” Thấy Doãn Xuyên hận không thể mọc ra sáu cái miệng để giải thích, Dung An Dao có chút không nhẫn tâm.

Doãn Xuyên đương nhiên ngấm hiểu trong lòng. Gã cười mỉm với Dung An Dao, còn Dung An Dao dường như không mong muốn tiếp xúc với ánh mắt của Doãn Xuyên nên nàng rời ánh mắt về phía xa. Nhưng Doãn Xuyên vẫn nhìn ra, nàng đang mỉm cười.

Doãn Xuyên vội vàng vẫy xe. Xe chờ tới. Có điều xe tới không phải là xe taxi, mà là một cỗ xe mới tinh. Doãn Xuyên vừa nhìn liền có thể nhận ra đó là xe của Lý Kha. Chỉ có điều người lái xe không phải là Lý Kha, mà là Vương Cảnh.

“Dung tỷ, chị về nhà à? Vừa vặn em chạy qua nhìn thấy mọi người, lên xe nha.” Vương Cảnh thò đầu ra khỏi xe, thân mật chào hỏi Dung An Dao.

“A, là Cảnh tỷ” Vân Vũ Lôi rất ngạc nhiên mừng rỡ.

“Dung tỷ?” Doãn Xuyên chẳng hiểu ra sao cả.

Biết Doãn Xuyên đang nghi hoặc, Vân Vũ Lôi ở bên cạnh cười hì hì giải thích: “Anh không biết đâu, Cảnh tỷ nói mẹ em trông còn trẻ trung hơn chị ấy, cho nên đến chết Cảnh tỷ cũng không chịu gọi mẹ em là a di. Chị ấy nói, gọi mẹ em là a di thì có lỗi quá.” Nói rồi, Vân Vũ Lôi cao hứng kéo Dung An Dao lên xe, tự mình lại ngồi vào ghế phụ. Có thể thấy, Vân Vũ Lôi và Vương Cảnh thân nhau đến thế nào.

“Thì ra là vậy” Doãn Xuyên thầm khen Vương Cảnh rất biết làm cho người khác vui vẻ. Gã phát hiện hôm nay Vương Cảnh đặc biệt hấp dẫn.

Vân Vũ Lôi ngồi lên ghế phụ, vậy Dung An Dao, Vân Vũ Phi và Doãn Xuyên chỉ đành ngồi vào hàng ghế sau. Cũng may, hai nữ nhân đều là loại thon thả, cho nên ghế sau ngồi ba người cũng không có cảm giác chật chội.

Vừa khéo, Dung An Dao ngồi ở giữa, Doãn Xuyên có thể ngồi sát cạnh nàng. Điều đó khiến trái tim Doãn Xuyên đập loạn một trận.

Ngồi bên cạnh Dung An Dao, làn hương từ thân thể nàng lan tỏa ra khiến Doãn Xuyên ngây ngất. Mái tóc đen nhánh lượn sóng sáng bóng, tạo thành hình ảnh tương phản rõ rệt với làn da trắng ngần của nàng. Mười ngón tay nàng đan vào nhau ngồi ngay ngắn. Doãn Xuyên phát hiện ra một hiện tượng thú vị. Trên mười ngón tay thon mảnh của Dung An Dao không ngờ lại không mang một chút đồ trang sức nào. Không cần nói đến đồng hồ đeo tay, ngay đến một chiếc nhẫn cũng không có.

Vì sao vậy? Là bởi vì phiền toái, hay là vì để tay càng dễ coi hơn?

Bệnh viện nằm rất gần Tây Uyển, xe chạy một loáng là đến Vân gia. Sau khi Doãn Xuyên xuống xe liền vội vàng cáo từ. Nghe thấy Triệu Hiểu đột nhiên chết, Doãn Xuyên rất ngạc nhiên, cũng rất lo lắng. Gã muốn bàn bạc với Lý Kha xem tiếp theo nên làm thế nào.

Chẳng ngờ, không những Vân Vũ Phi không muốn Doãn Xuyên đi, ngay cả Dung An Dao cũng không muốn Doãn Xuyên đi. Đường như nàng có lời muốn nói với Doãn Xuyên.

“Tiểu Xuyên, cháu đi đâu?” Dung An Dao hỏi, hỏi xong muốn nói lại thôi.

“Về nhà. Cả đêm không tắm rửa, về nhà tắm tấp thay đổi y phục chút.” Doãn Xuyên lấy một lý do vô cùng hợp lý.

“Ờ” Dung An Dao gật đầu.

Doãn Xuyên vẫy vẫy tay với Vân Vũ Lôi và Vân Vũ Phi, rồi lại đưa mắt ra hiệu cho Vương Cảnh: “Làm phiền Vương Cảnh tiểu thư chờ tôi một đoạn”

Vân Vũ Lôi không chịu: “Này anh Doãn Xuyên, nhà anh gần không, chỉ mấy bước chân mà cũng phải ngồi xe à? Mấy ngày rồi không gặp Cảnh tỷ, muốn nói chuyện với chị ấy.”

Không ngờ Doãn Xuyên còn chưa kịp đáp, Vân Vũ Phi đã đáp thay Doãn Xuyên: “Tỷ, Doãn Xuyên anh ấy cả đêm khổ sở ở lại nhà chúng ta, có lẽ cũng mệt rồi, cứ để Vương Cảnh đưa anh ấy về đi” Nói xong câu đó, khuôn mặt Vân Vũ Phi bỗng đỏ lên. Đường nhiên nàng hiểu rất rõ Doãn Xuyên đã mệt suốt đêm qua.

Vương Cảnh cũng lĩnh hội cái nháy mắt ra hiệu của Doãn Xuyên, nàng cười nói với Vân Vũ Lôi: “Lôi Lôi, chẳng phải chúng ta vẫn thường xuyên nói chuyện điện thoại sao? Hơn nữa chị cũng có chút việc cần làm, ngày khác chúng ta gặp nhé.” Nói rồi nháy mắt với Vân Vũ Lôi.

Vân Vũ Lôi đành chịu không biết làm sao, chỉ đành gật đầu chấp thuận. Có điều nàng dặn đi dặn lại Vương Cảnh lúc rảnh rồi nhớ gọi điện cho nàng.

Xe phóng đi, nhưng không dừng lại ở nhà Doãn Xuyên, mà dừng lại ở bãi xe gần nhà Vương Cảnh. Đứng cạnh thang máy, thấy xung quanh không người, Doãn Xuyên vòng tay ôm lấy Vương Cảnh hôn cuồng nhiệt. Vương Cảnh không hề cự tuyệt. Đầu lưỡi thơm tho của nàng cũng đáp trả Doãn Xuyên kịch liệt. Chỉ là khi tay Doãn Xuyên luồn vào trong nội khóa của nàng, Vương Cảnh mới đẩy Doãn Xuyên ra.

“Hừ, tay anh quy củ chút đi” Vương Cảnh như cười mà không cười trừng mắt với Doãn Xuyên. Nàng lấy tay lau nước miếng dính trên môi. Dấu nước miếng đó không hiểu là của nàng hay của Doãn Xuyên nữa.

“Hôn thêm cái nữa, đảm bảo sẽ quy củ” Doãn Xuyên cọt nhả.

“Không thèm, lên lầu thôi, Lý Kha đang đợi anh” Vương Cảnh từ chối cái ôm chặt của Doãn Xuyên.

“Lý Kha đợi anh? Anh cũng đang muốn tìm nó” Doãn Xuyên rất ngạc nhiên.

“Anh cho là em đi ngang qua bệnh viện đúng lúc đến vậy sao? Em đi tìm anh đó. Điện thoại của anh tắt, Lý Kha tìm anh không được, cũng may trong lúc nói chuyện điện thoại với Lôi Lôi em biết được anh cũng ở bệnh viện, cho nên em mới đi ngang qua bệnh viện.”

“Ngắt, điện thoại anh hết pin”

“Hừ, do điện thoại hết pin? Hay là vui vẻ trong đám hương ôn nhu đến quên sạch mọi thứ rồi?” Vương Cảnh tức tối.

“Quên sạch điện thật, đừng giận nữa” Doãn Xuyên ôm Vương Cảnh.

Trái tim Vương Cảnh mềm xuống. Nàng không tránh né cái ôm của Doãn Xuyên: “Hiện giờ anh có thể nói là nhân vật quan trọng, đừng để mọi người không liên hệ được với anh. Anh không biết chứ, Lý Nhã cũng đang kiếm anh, thấy điện thoại anh tắt, nó cuống quýt gọi cả đến chỗ anh nó, nhưng Lý Kha nói cũng không liên hệ được với anh. Lý Nhã liền nói muốn quay về. Lý Kha phải dỗ ngon dỗ ngọt mãi, cam kết hôm nay anh sẽ liên hệ với nó, nó mới đồng ý không quay về ngay. Lát nữa anh nhớ phải gọi điện cho Lý Nhã đấy.”

Doãn Xuyên gật đầu đáp: “Nhất định”

Vương Cảnh u oán liếc Doãn Xuyên một cái, nói với giọng chua chua: “Đến khắp nơi trên hoa ghẹo nguyệt, cũng may, anh không phải là lão công của em, bằng không, có lẽ em phát điên mất.”

“Nếu em là lão bà của anh, anh sẽ chỉ yêu mình em, tuyệt đối không sờ đến nữ nhân nào khác” Doãn Xuyên bắt đầu dùng lời ngon ý ngọt dỗ dành Vương Cảnh.

“Hứ, có quỷ mới tin”

“Anh muốn em tin” Doãn Xuyên lại hôn lên miệng Vương Cảnh

“Ừ, không muốn, có người tới đó, mau vào thang máy đi” Trái tim Vương Cảnh bắt đầu đập loạn lên, bởi vì tay Doãn Xuyên lại không quy củ.

“Vậy chúng ta không vào thang máy nữa, đi thang bộ” Doãn Xuyên kéo Vương Cảnh chạy đến cầu thang bộ.

Nhà Vương Cảnh ở lầu bốn, mặc dù tầng không cao nhưng Vương Cảnh vẫn oán trách Doãn Xuyên vì sao lại không chịu đi thang máy. Nhưng khi họ lên đến lầu tư, Vương Cảnh liền hoảng lên, bởi vì nàng thấy Doãn Xuyên lại lộ ra nét cười xấu xa.

“Há, không” Vương Cảnh còn chưa dứt lời, nàng đã bị Doãn Xuyên xoay người lại, ép người lên tay vịn cầu thang, hai cánh tay luồn qua eo nàng, áp lên cặp nhũ phong cao vút, đồn bộ mẫn cảm càng bị một chỗ ngóc lên chọc thẳng vào.

“Ha, anh làm gì vậy?” Vương Cảnh uốn éo đồn bộ, nhưng vô dụng, bởi vì thân thể nàng vô cùng mẫn cảm, đặc biệt là xung quanh nhũ vầng, một khi được vuốt ve liền có thể làm cho toàn thân Vương Cảnh nhũn ra. Đường như Doãn Xuyên hiểu rất rõ nhược điểm đó của Vương Cảnh. Gã cũng biết làm thế nào để lợi dụng nhược điểm đó.

“Làm lão bà của anh được không?” Doãn Xuyên cắn nhẹ lên dái tai Vương Cảnh, dái tai Vương Cảnh vừa trắng vừa mềm.

“anh, đừng sờ, buông tay đã” Khuôn mặt Vương Cảnh đỏ rực như ráng chiều. Nàng tro mắt nhìn Doãn Xuyên kéo áo nịt của nàng xuống, hai tay nhào nặn song nhũ của nàng.

“Không chấp nhận phải không? Vậy được” Doãn Xuyên kéo nội khố của Vương Cảnh xuống, giữa đồn bộ cong cong lộ ra đường khe mê người.

“Chấp, chấp nhận” Vương Cảnh thở hổn hển.

“Trả lời quá muộn rồi” Doãn Xuyên kéo khóa quần xuống.

“A, đau” quy đầu to tướng đã chọc vào huyết khẩu vẫn còn chưa đủ độ ẩm ướt khiến Vương Cảnh bật kêu lên.

Doãn Xuyên tăng cường sức trêu đùa nơi tay. Nhũ đầu màu hồng phấn của Vương Cảnh bắt đầu săn cứng lên, ái dịch diệu kỳ kia thoáng chốc cũng tràn lan. Doãn Xuyên chọc vào lút đầu một cách thuận lợi mà sướng khoái.

“A, Doãn Xuyên, chúng ta tìm chỗ khác được không? Đừng làm ở đây” Vương Cảnh cầu khẩn.

“Vậy chúng ta vào nhà em làm nhé, được không?” Doãn Xuyên đáp, rồi làm như kéo cánh cửa cầu thang ra.

“A, a, không, không được, Lý Kha còn ở trong nhà, anh thật xấu xa, vậy, vậy ở đây đi” Vương Cảnh bắt đầu đưa đẩy đồn bộ nàng về phía sau.

Doãn Xuyên lại cố tình trêu Vương Cảnh: “Không gọi lão công thì dừng lại đây”

“Anh thật xấu xa a, anh mà dám dừng lại, xem em, xem em sau này mà thèm lý đến anh mới lạ” Vương Cảnh đỏ bừng mặt.

“Không gọi lão công, anh không có động lực” Tay Doãn Xuyên lượn xuống khe đùi Vương Cảnh, vạch mở âm thần như cánh hoa, hai cánh hoa đó đã đỏ như máu.

Vương Cảnh động tình kêu: “A, a, lão công, lão công mau chuyển động đi. Thật ra, mỗi ngày thời gian em nhớ đến anh là nhiều nhất, em muốn anh thực sự là lão công của em, quan tâm tới em, yêu em”

Doãn Xuyên rất cảm động. Tốc độ và lực lượng đâm thọc của gã tăng lên mãnh liệt, lúc bụng dưới va chạm với đồn bộ phát ra tiếng “phịch phịch”

“A”

“Thoải mái không?”

“Ừ, thoải mái, lão công mạnh nữa đi”

“Nào, thấp xuống chút nữa” Doãn Xuyên ấn thân thể Vương Cảnh cúi thấp xuống. Như thế, âm hộ của nàng càng có thể bộc lộ trước mắt Doãn Xuyên, việc vào ra của Doãn Xuyên cũng dễ dàng hơn.

“Ừ, ư, ư...”

Doãn Xuyên cũng rất dễ chịu. Gã còn hưng phấn phát hiện hậu môn Vương Cảnh cứ thít mở, thít mở, cuối cùng hình thành một đóa cúc hoa nở rộ. Cúc hoa màu phấn hồng, rất đẹp, rất quyến rũ. Doãn Xuyên nhin không nổi đưa ngón trở ra, nhắm thẳng vào giữa cúc hoa mà chọc vào.

Lý Kha rất nôn nóng. Kỳ hạn cầm cố nhà càng lúc càng tới gần, tất cả đều hy vọng vào hai chiếc chén sứ men vàng của Vân gia. Hắn biết rõ giá trị của hai món đồ cổ đó đủ để làm thay đổi ý chí của bất kỳ người nào. Cho dù là bạn thân cũng khó tránh khỏi ý nghĩ độc chiếm. Mặc dù Doãn Xuyên là bạn của Lý Kha hẳn, nhưng ai có thể đảm bảo y không nổi lòng tham đây? Hơn nữa, Doãn Xuyên là có khả năng là người đầu tiên lấy được hai bảo vật đó.

Lý Kha càng nghĩ càng lo lắng. Hơn nữa Triệu Hiến bỗng nhiên chết đi, hắn quyết định phải bàn bạc kỹ với Doãn Xuyên.

Đứng ở bao lơn, Lý Kha sốt ruột đi đi lại lại. Vị trí của bao lơn vừa khéo có thể nhìn xuống bãi đậu xe.

Nhìn thấy xe của mình đã đậu ở bãi, Lý Kha biết ngay thê tử và Doãn Xuyên đã về. Tâm tình hắn trở nên vui vẻ hơn, vội vàng đem bộ đồ pha trà mới mua ra, sau đó pha một bình Đại hồng bào. Bởi vì hắn biết Doãn Xuyên cũng giống như mình, đều thích uống trà, thích uống trà ngon.

Nhưng Lý Kha đợi đã mười phút mà thê tử và Doãn Xuyên vẫn chưa lên đến nơi. Hắn cảm thấy rất kỳ lạ.

“Có thể là thang máy hỏng rồi. Mình ra xem sao” Lý Kha lẩm bẩm. Có điều hắn lại trách hai người “Thang máy hỏng thì việc gì phải đợi, đi thang bộ lên chứ, chỉ có lâu bốn thôi mà.”

Lý Kha mở cửa phòng đi ra ngoài. Tới trước thang máy, hắn phát hiện thang máy vẫn hoạt động bình thường. Lý Kha chán nản: “Chẳng lẽ vừa rồi nhiều người đi quá, nên đi thang bộ?” Hắn liếc nhìn về phía cầu thang bộ. Cửa ra thang bộ vẫn đóng chặt.

“Ai, đành gọi điện thoại cho cô ấy vậy, nữ nhân làm việc đúng là lằng nhằng” Lý Kha định quay trở về nhà gọi điện cho Vương Cảnh, nhưng đúng lúc đó một tiếng kêu rất khê vọng ra từ phía cửa cầu thang bộ.

Lý Kha hiếu kỳ bước về phía cầu thang bộ. Hắn muốn xem xem rốt cuộc là chuyện gì. Nhưng khi Lý Kha càng tới gần cầu thang, sắc mặt hắn càng nặng nề. Bởi vì có một loại tiếng động đang vang lên. Đó là tiếng rên rỉ chỉ phát ra lúc nữ nhân làm tình.

Tiếng rên rỉ đó sao Lý Kha thấy quen thuộc đến vậy. Thậm chí có nằm mộng hắn cũng có thể nghe ra tiếng rên rỉ đó.

Lý Kha bước tới sát cửa cầu thang bộ. Hắn ghé sát tai lên cánh cửa cầu thang. Cửa cầu thang không hề khóa, cũng không thể bị khóa, cho nên Lý Kha chỉ đẩy nhẹ đã có thể mở ra một khe nhỏ. Lọt vào ánh mắt

hắn là một cảnh tượng dâm mỹ không thể chịu nổi. Một nữ nhân đang chống hai tay lên tay vịn cầu thang, vênh cao đồn bộ. Phía sau nàng, một nam nhân đang không ngừng đâm chọc dương vật của gã vào âm hộ nữ nhân. Tiếng thở hổn hển như hút hồn của nữ nhân vừa gấp gáp vừa nặng nhọc, nhưng trong khoảnh khắc Lý Kha có thể nhận ra đó là thanh âm của thê tử. Hắn lại đẩy cánh cửa ra thêm chút nữa. Lần này, hắn có thể nhìn thấy rõ ràng, thân thể đầy tính cảm đang uốn éo kia chính là thứ hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo vì có thể độc chiếm làm của riêng. Còn kẻ ăn trộm của riêng của hắn không ngờ là Doãn Xuyên.

Từ trước tới nay, Lý Kha vẫn có nỗi lo như vậy. Lo thê tử xinh đẹp của hắn liệu có ngoại tình không, liệu có tư tình với nam nhân khác không. Mà hắn lo ngại nhất chính là Doãn Xuyên. Nhưng điều lo ngại nhất vẫn cứ xảy ra.

Cơn giận bùng lên giống như cành củi khô bị đốt lên, Lý Kha siết chặt nắm tay. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi rửa: “Đồ chó chết, tao phải giết mày”

Phương pháp giết người đơn giản nhất chính là bằng dao. Lý Kha không phải là người lỗ mãng. Mặc dù lúc này hắn cực kỳ phẫn nộ nhưng hắn biết thân hình của Doãn Xuyên còn cao to hơn hắn, thân thể càng rắn chắc hơn. Cho nên hắn bắt buộc phải tìm vũ khí.

Lý Kha chạy vội về nhà, vớ lấy một con dao gọt hoa quả rất tinh xảo. Hắn gầm khế: “Tao phải chém tên súc sinh Doãn Xuyên mi thành mười tám đoạn”

Dao gọt vốn là để gọt trái cây, bổ dưa, nhưng nếu dùng con dao gọt trái cây tinh xảo đó để giết người thì cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, bởi vì con dao đó không những dài tới 30 phân mà còn rất nhọn, rất sắc bén.

Xem ra lần này Doãn Xuyên chết chắc.

20. Chương 20: Kinh Ngạc Vui Mừng.

Có lẽ Doãn Xuyên chưa đến số chết. Lúc Lý Kha sắp xông ra cửa thì tiếng điện thoại reo vang lên.

Lý Kha do dự một chút, nhận điện thoại, nhưng con dao vẫn nắm chặt trong tay. “Hả, tiểu Nhã à? Có chuyện gì” Lý Kha rất yêu muội muội Lý Nhã, cho nên hắn cố hết sức dè nén cơn giận trong lòng.

“Ca, Doãn Xuyên đâu? Anh tìm được anh ấy chưa? Sao anh ấy vẫn không gọi điện cho em?” Lý Nhã hỏi giọng rất sốt ruột trong điện thoại.

“Nó, nó” Lúc này Lý Kha căn bản không muốn nghe nhắc đến hai chữ Doãn Xuyên.

“Anh ấy làm sao? Ca, anh đừng dọa em nha, có phải là Doãn Xuyên xảy ra chuyện gì rồi không? Có phải là bị người ta phát hiện ăn trộm bảo bối nhà Vân gia rồi không?” Đầu dây đằng kia, Lý Nhã bị kiểu nói áp a áp ửng của Lý Kha làm cho hết hồn. Nàng bắt chắp mọi thứ bắt Lý Kha phải trả lời cho nghi vấn trong lòng nàng.

“Nói gì chứ? Từ trước tới giờ ca ca chưa từng ăn trộm thứ gì. Doãn Xuyên cũng không ăn trộm. Nó sẽ sớm gọi điện cho em.” Tràng nói dài dòng của Lý Nhã ngược lại giúp Lý Kha bình tĩnh lại. Nếu quả thật giết Doãn Xuyên, ai đi lấy hai chiếc chén? Ai chăm sóc cho song thân và muội muội của mình đây? Còn cả nữ nhân đáng giận kia nữa?

“Thế lúc nào anh ấy mới gọi điện cho em?” Lý Nhã tiếp tục hỏi.

“Mau thôi” Lý Kha đáp.

Lý Nhã yên tâm gác máy. Lý Kha cũng quẳng con dao xuống đất. Hắn ôm đầu ủ rũ đổ người xuống tràng kỷ.

Nhưng mà, chuyện mà Lý Kha cho là sẽ kết thúc rất nhanh, thực ra lại khiến hắn phải dài cổ đợi đến ba mươi phút. Trong ba mươi phút đó, chỉ ít Doãn Xuyên cũng đã chết đến sáu mươi lần. Có điều, Doãn Xuyên rất may mắn. Gã không chết.

Doãn Xuyên không những không chết, mà lúc gã bước vào nhà Lý Kha, Lý Kha còn đưa tới một chén trà Đại hồng bào đã pha sẵn.

Đại hồng bào là loại trà được xếp hàng hạng ngon nhất trong các loại trà của vùng núi Võ Di. Việc sản xuất trà ở Võ Di đã có lịch sử lâu đời. Thời Đường đã trồng trọt sản xuất lá trà, đến đời Tống được xếp hàng vào cống phẩm của hoàng gia. Đến thời Nguyên trong chín mạch suối của Võ Di sơn đã có bốn mạch được xây dựng ngự trà viên ở bên cạnh để chuyên việc tinh chế trà làm cống phẩm.

Nghe nói, uống Đại hồng bào có thể giúp tiêu trừ mệt mỏi. Doãn Xuyên không những không chết, còn có thể được uống loại trà hảo hạng như vậy, Lý Kha không thể không bội phục vận khí gã tốt đến cực điểm.

“Mùi vị thế nào?” Lý Kha cười híp mắt hỏi.

“Quả nhiên là trà ngon” Doãn Xuyên tán thưởng.

“Hiện giờ còn có thể uống được thì cố mà uống đi, có lẽ sau này có mà được uống nữa” Lý Kha thở dài một tiếng.

“Có ý gì vậy?” Doãn Xuyên rất ngạc nhiên.

“Nguy cơ tới rồi. Nếu như cuối tháng chúng ta không trả được nợ, nhà, cổ phiếu của chúng ta đều bị bán đấu giá. Đến lúc đó huynh đệ đây sẽ không còn xu dính túi” Lý Kha đặt thư giục nợ của ngân hàng trước mặt Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên không xem. Gã hiểu rõ ý tứ của Lý Kha. Đó là phải thật nhanh moi cho được hai chiếc chén kia ra.

“Vậy hiện giờ phải làm sao?” Sắc mặt Doãn Xuyên trở nên ngưng trọng. Gã đâu có ngờ Lý Kha lại rơi vào kết cục này. Huống chi chuyện này cũng liên quan đến lợi ích vui buồn của Doãn Xuyên.

“Còn có thể làm gì nữa? Hiện giờ chỉ còn một con đường. Không nhất thiết phải có cả hai chiếc chén. Một chiếc cũng được. Có điều bán lẻ một chiếc thì giá trị khác nhau một trời một vực, thật không cam lòng à. Doãn Xuyên, chúng ta là bạn bè mười mấy năm, lần này cậu phải hết sức giúp tớ. Đương nhiên, đó cũng là giúp chính cậu. Chúng ta nói rõ ràng nhé. Sau khi chuyện này hoàn thành thuận lợi, mọi khoản thu nhập chúng ta chia năm năm, cậu thấy thế nào?”

“Được rồi, mấy ngày này tớ sẽ cố gắng hết sức” Doãn Xuyên ngược lại không hề nghĩ tới phải phân chia rõ ràng như vậy. Có điều, nếu như Lý Kha đã đề nghị, gã cũng hoàn toàn đồng ý, hoàn toàn vừa lòng, bởi vì dù cho lợi nhuận chỉ là mười phần trăm, sau đó chia đôi thì mỗi người cũng có thể kiếm được mấy trăm vạn.

“À, phải rồi, lát nữa trở về cậu nhớ gọi điện cho Lý Nhã. Nó kiếm cậu mà mò đến tận tớ rồi đấy.” Lý Kha cười nói.

“Biết rồi, tớ đi đây” Doãn Xuyên tạm biệt. Có điều lúc gã đứng dậy, nhìn thấy Vương Cảnh từ trong phòng tắm bước ra, mái tóc ướt sũng làm nàng tăng thêm vài phần hấp dẫn, một chỗ của Doãn Xuyên lại nóng rực lên.

Không chỉ chỗ kia của Doãn Xuyên nóng lên, đến ngay cả chỗ đó của Lý Kha cũng nóng rực. Hắn trong lòng phần nộ đã nghĩ kỹ rồi, đợi Doãn Xuyên đi xong, hắn phải “yêu” thê tử mỹ lệ của hắn thật tử tế mới được.

Doãn Xuyên đi, rất nhanh đã về đến nhà. Sau khi tắm nước nóng xong, gã vội vàng gọi điện thoại cho Lý Nhã: “Tiểu Nhã, nhớ anh không?”

“Phì! Quý mới nhớ anh. Có điều sau này điện thoại của anh mà còn tắt máy, không tìm thấy anh đâu, em cho lão dân trùng anh biết, anh chết chắc đó.”

“Thèm quá à?”

“Thèm cái đầu anh. Còn nữa, không cho phép anh làm quen với nữ nhân khác, đặc biệt là hai tỷ muội nhà Vân gia, anh cách xa họ một chút.”

“Ồ”

“Lão thâm trùng, anh có nhớ em không?”

“Đương nhiên là nhớ rồi”

Mặc dù chen giữa những lời tình thoại rả rích là mấy câu cong cớn, nhưng Doãn Xuyên vẫn rất thích Lý Nhã, thích tính cách không giống mọi người của nàng. Gã không ngờ nổi mình còn có thể nói chuyện điện thoại hơn một giờ đồng hồ với một nữ hài kém gã gần mười tuổi.

Có điều, một tràng tiếng gõ cửa vang lên, Doãn Xuyên mới quyết định ngừng cuộc nói chuyện điện thoại đó lại.

“Ai đến đó?” Lý Nhã rất cảnh giác, cái tai cũng thật thính.

“Người ta đến sửa nhà vệ sinh” Doãn Xuyên bốc phét. Bởi vì cho dù là ai đến gã cũng không hy vọng Lý Nhã biết.

Cuối cùng cũng đặt được điện thoại xuống. Doãn Xuyên cởi trần, chỉ mặc một cái quần cụt ra mở cửa. Chỉ là vừa mở cửa, trông mắt Doãn Xuyên như muốn rớt ra ngoài.

Đến không phải người lạ, không ngờ là Dung An Dao.

“Dung a di, cô, mời cô ngồi, cháu, cháu đi mặc đồ” Doãn Xuyên vội vàng chạy vào mặc y phục.

Dung An Dao buồn cười. Có điều, thân hình trắng kiện của Doãn Xuyên khiến nàng cảm thấy thật khác lạ. Nàng nhìn ngó gian phòng của Doãn Xuyên. Dù sao Doãn Xuyên cũng là một thân một mình, trang thiết bị tự nhiên là khá đơn giản, hướng chi gã tuyệt chẳng phải giàu có gì, đến ngay cả khoản tiền thuê nhà kỳ đầu của gian phòng cũng là Lý Kha cho gã vay.

“Không ngờ nhà cậu ở gần nhà cô đến thế, sau này không muốn nấu cơm thì đến nhà cô ăn nhé” Dung An Dao có vẻ như tuyệt không để tâm đến địa vị xã hội và thu nhập kinh tế của Doãn Xuyên.

“Cảm ơn Dung a di, cô đến chơi mà nhà cửa hơi bừa bộn, thật ngại quá” Doãn Xuyên vội vàng dọn dẹp sofa, bàn trà, nhưng trong lòng gã không ngừng đặt câu hỏi, nàng đến làm gì? Nên làm gì?

Nhìn Doãn Xuyên vội vàng dọn dẹp, Dung An Dao cười nói: “Đừng dọn nữa, chẳng phải nam tử độc thân nào cũng vậy? Nhớ lại ngày trước, nơi ba ba tiểu Phi ở cũng lộn xộn. Cậu ngồi xuống, cô muốn nói mấy chuyện với cậu”

“Ài” Doãn Xuyên quả nhiên rất nghe lời, ngồi xuống. Nhưng gã không dám nhìn Dung An Dao. Gã sợ, sợ bản thân nhất thời không khống chế nổi mình.

“Sao vậy, tiểu Xuyên, cậu sợ Dung a di à?” Dung An Dao thoáng nhìn liền phát hiện vẻ thiếu tự nhiên của Doãn Xuyên. Nàng hiểu vì sao Doãn Xuyên không nhìn nàng. Nàng rất muốn cười.

“Không đâu a” Bị Dung An Dao nói trúng tim, Doãn Xuyên mạnh dạn nhìn thẳng Dung An Dao một cách thoải mái.

Dung An Dao không ngờ Doãn Xuyên không nhìn thì thôi, một khi đã nhìn thì lại nhìn chăm chăm vào mình, trong lòng không nhịn được lại vừa buồn cười, vừa bực mình. Buồn cười là vì Doãn Xuyên xem ra thành thực vững vàng, nhưng vẫn còn vẻ trẻ con.

“Tiểu Xuyên, hôm nay cô tới là muốn nói với cậu, giữa tiểu Lô và tiểu Phi chỉ có thể chọn một đứa. Bây giờ cậu hãy tỏ rõ thái độ, rốt cuộc cậu thích đứa nào, cô không thể đem cả hai đứa con gái đều gả cho cậu” Giọng điệu của Dung An Dao trở nên nghiêm túc.

“A?” Lời của Dung An Dao quả thật vượt ra ngoài ý liệu của Doãn Xuyên. Gã rất muốn trả lời vấn đề của Dung An Dao, nhưng gã không sao trả lời nổi. Trước cái nhìn chăm chú của Dung An Dao, gã chỉ có thể chờ người ra.

“Không trả lời hay là khó trả lời?” Dung An Dao hỏi, sau đó nàng thở dài: “Cũng chẳng hiểu cậu tốt thế nào mà không ngờ cả hai đứa đều thích cậu. Cậu cũng thật đa tình, lưu tình với cả hai đứa. Cô cho cậu hay, Doãn Xuyên, nam nhân quá đa tình, quá hoa tâm thật không tốt, càng không thể đứng núi này trông núi nọ” Câu nói cuối cùng của Dung An Dao dường như còn có ám chỉ khác.

Doãn Xuyên nghĩ cả nửa ngày, đột nhiên hỏi: “Dung a di, vì sao thế tục không thể có tam thê tứ thiếp, vì sao nam nhân có bản sự lại không thể đồng thời yêu mấy nữ nhân?”

Dung An Dao trả lời: “Bởi vì đó là luật pháp của quốc gia”

“Vậy nếu như chúng ta sinh hoạt ở nước ngoài thì sao?” Doãn Xuyên hỏi.

“Cô lại không muốn ra nước ngoài” Câu đó Dung An Dao vô tình thốt ra. Vừa nói ra khỏi miệng liền nhận ra mình nói lỡ lời. Bởi vì Doãn Xuyên tuyệt không hề nói bao gồm cả nàng trong đám nữ nhân kia. Nàng cuống lên, sắc mặt trong thoáng chốc đỏ ửng lên.

Đương nhiên Doãn Xuyên nghe thấy lời đó của Dung An Dao. Gã do dự một chút, nói với Dung An Dao với ngữ khí kiên định: “Đối với Dung a di, cháu càng muốn bảo vệ, cháu muốn Dung a di sống thật vui vui vẻ vẻ, cháu, cháu còn muốn.....”

Lúc Doãn Xuyên kích động nói đến đoạn mấu chốt thì có chút lo sợ. Gã đang muốn bày tỏ nỗi lòng.

Nhưng Dung An Dao với khuôn mặt đỏ bừng như say rượu vội vàng chặn lại: “Cậu còn muốn gì nữa? Đừng có nói lung tung”

“Cháu chỉ là muốn nghe Dung a di ca. Cháu thích nghe Dung a di hát kịch.” Doãn Xuyên chỉ đành đổi lời. Thật ra gã muốn nói là còn muốn Dung An Dao làm nữ nhân của gã.

Chỉ cần là nam nhân, đều hy vọng nữ nhân giống như Dung An Dao gả cho mình. Đương nhiên Doãn Xuyên không phải là ngoại lệ.

“Hát kịch, vậy đương nhiên là tốt rồi. Có thời giờ đều có thể hát cho các cậu nghe” Nghe Doãn Xuyên nói, trái tim Dung An Dao mới thả lỏng ra, nhưng lại cũng có chút thất lạc. Nhưng câu nói tiếp sau đó của Doãn Xuyên lại khiến cho trái tim Dung An Dao một lần nữa nhảy lên tận cổ.

“Dung a di, nói thật nhé, giữa tiểu Lôi và tiểu Phi cháu đều không nguyện ý bỏ bất kỳ ai. Nếu như có thể, cháu cưới cả hai người. Công việc cụ thể cháu sẽ làm. Đương nhiên, nếu Dung a di nói tốt giúp tiểu Xuyên, vậy đúng là một công đôi việc rồi” Doãn Xuyên mạnh dạn nói ra lời trong lòng. Bởi vì nữ nhân gã muốn có được đâu chỉ có hai người.

“Cậu thật liều lĩnh” Dung An Dao có vẻ bực mình. Dù sao suy nghĩ như vậy thật không hợp lý, cũng không hợp pháp.

“Cháu không liều lĩnh. Đó là lời thật lòng của cháu” ý chí của Doãn Xuyên kiên định đến vượt ngoài dự liệu của người khác. Đó là tính cách của Doãn Xuyên. Chỉ cần gã cho rằng quyết định đó là chính xác, gã sẽ tuyệt đối không dễ dàng thay đổi.

“Nếu cô không đồng ý?” Dung An Dao cười lạnh.

“Vậy thì để cho tiểu Phi và tiểu Lôi chọn lựa đi” Doãn Xuyên chơi bài ngựa, đá quả bóng lại cho hai tỷ muội Vân gia. Gã làm vậy đương nhiên là có nguyên nhân đều thích cả hai tỷ muội. Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác, đó là vì hai chiếc chén. Nếu chỉ cưới một người, vậy thì cũng chỉ có thể lấy được một chiếc chén sứ men vàng. Nếu có thể cưới được cả hai người, vậy thì cả hai chiếc chén kia đều là vật trong túi mình rồi.

Dung An Dao suy nghĩ một hồi, chậm rãi nói: “Không cần chọn nữa, nếu như cậu đã có quan hệ với tiểu Phi, hơn nữa còn làm cho dư luận xôn xao, cậu cứ cưới tiểu Phi đi. Chọn ngày lành xong, quyết định mọi việc. Đương nhiên, cậu cũng phải nói chuyện với phụ mẫu, trưởng cầu ý kiến của người lớn”

“Cháu cũng có quan hệ với tiểu Lôi rồi” Doãn Xuyên chỉ đành miễn cưỡng bồi thêm.

“Cái gì? Cậu, cậu.....” Dung An Dao giật nảy người.

“Vì thế, Dung a di muốn cháu bỏ bất kỳ ai trong đó, cháu đều không làm được. Nếu cháu bỏ một người, vậy cháu không phải là người dám chịu trách nhiệm” Doãn Xuyên nói tiếp.

Dung An Dao lắc lắc đầu, thật bất lực nói: “Đó không phải là vấn đề chịu trách nhiệm hay không chịu trách nhiệm, cho dù cậu có quan hệ với cả hai đứa, cậu cũng bắt buộc phải chọn lấy một đứa. Hoặc không chọn cả hai đứa, cậu tự tìm hạnh phúc cho mình đi”

“Cũng tốt. Là cô nói nhé. Vậy cháu thẳng thắn không chọn cả hai. Con gái cô xinh đẹp như vậy, không lo không tìm được nam nhân” Doãn Xuyên quyết tâm đổ một ván. Gã chơi trò lấy lùi làm tiến.

Dung An Dao không ngờ Doãn Xuyên lại cứng đầu như vậy, càng không ngờ gã ngang ngược không giảng đạo lý như thế. Lại nghĩ con gái mình mặc dù không phải là dạng lá ngọc cành vàng, vậy cũng là người được cực kỳ sủng ái, đâu từng chịu quá sự ức hiếp như vậy, lòng nổi giận, cũng chẳng nói thêm, đứng dậy định đi.

Doãn Xuyên đột nhiên buông tiếng thở dài: “Cháu có thể không cưới hai cô con gái của cô. Nếu như có thể chọn lựa, cháu càng muốn cưới một người hơn.”

Dung An Dao đã đứng lên nghe thấy câu đó, trong lòng chợt động. Có điều nàng vẫn cười lạnh: “Cậu thích cưới ai thì đi mà cưới người đó, chúc cậu như nguyện”

Doãn Xuyên mừng húm. Gã chính là đợi câu này của Dung An Dao.

“Cô nói đấy nhé, người cháu muốn cưới là cô, cô, Dung An Dao” Doãn Xuyên tung ra một trái bom hạng nặng.

Câu nói đó quả thật như một trái bom hạng nặng. Dung An Dao ngẩn ra mấy giây, thân thể nhũn ra, ngã ngất xuống sô pha.

Doãn Xuyên hoảng hồn, lòng nghĩ lần này làm lớn chuyện rồi. Gã vội vàng đặt Dung An Dao nằm thẳng ngay ngắn. Nhà không có đá lạnh, gã vội vàng lấy chén hứng một chén nước máy, sau đó bắt đầu nới lỏng y phục của Dung An Dao. Nhưng hôm nay Dung An Dao lại mặc kiểu áo chui đầu, hơn nữa lại bó sát nên rất khó cởi. Trong lúc cấp bách, Doãn Xuyên kéo mạnh hai tay, tấm áo theo đó bị Doãn Xuyên xé rách tung thành hai mảnh. Trên người Dung An Dao chỉ còn lại chiếc áo ngực bằng ren. Màu sắc của chiếc áo ngực đó là màu da trong suốt, chất liệu vừa nhẹ vừa mỏng. Doãn Xuyên không cần phải tháo móc khóa áo ngực cũng có thể bắt đầu cứu giúp. Hai tay gã ấn lên vùng tim Dung An Dao, ôn nhu ấn xuống, sau đó tăng dần lực. Nhìn thấy dấu hiệu Dung An Dao có hô hấp, Doãn Xuyên vội vàng hớp một ngụm nước sau đó phun lên mặt Dung An Dao.

Bị nước lạnh làm cho giật mình, Dung An Dao yếu ớt tỉnh lại. Nhưng lúc này, Doãn Xuyên đưa ra một quyết định lớn gan. Gã cúi thấp người xuống, dùng miệng mình đối chuẩn miệng Dung An Dao để tiến hành hô hấp nhân tạo. Chỉ là thông thường hô hấp nhân tạo đều là hà hơi hút khí, còn Doãn Xuyên lại không phải hô hấp nhân tạo, mà là hôn môi nhân tạo.

Dung An Dao đã tỉnh lại, nhưng toàn thân không còn một chút sức lực nào. Nhìn Doãn Xuyên hôn như mưa lên môi mình, nàng đến cả gắng sức tránh né cũng làm không nổi. Còn chết người hơn là, tay Doãn Xuyên đang ấn lên nhũ phong của nàng bắt đầu chuyển động. Gã nắm lấy nhũ phong của Dung An Dao từ từ xoa nắn nhẹ, còn cố ý trêu ghẹo nhũ đầu của Dung An Dao, xem thì vô tình, nhưng thật ra lại hữu ý.

Đương nhiên Dung An Dao biết rõ Doãn Xuyên đang khinh bạc nàng. Thân thể miễn cảm của nàng mặc dù phát sinh một chút biến hóa, nhưng nàng vẫn nôn nóng tích góp sức lực, muốn đẩy Doãn Xuyên ra.

Dường như Doãn Xuyên hiểu được suy nghĩ của Dung An Dao.

“Cởi cả nội y ra càng tốt hơn. Như vậy có thể không làm ảnh hưởng đến hô hấp.” Nói rồi, không đợi Dung An Dao đồng ý, gã liền cởi phắt nội y của Dung An Dao ra, cầm ở trong tay. Hai bầu nải tử lại một lần nữa hiện ra trước mặt Doãn Xuyên. Lần này, Doãn Xuyên không để mất cơ hội thưởng thức. Gã còn cố ý nói một câu suông sã: “Dung a di, nội y của cô thật đẹp. Cô mặc thứ gì cũng đẹp” Nói rồi, tay Doãn Xuyên lại một lần nữa ộp lên nhũ phong bên trái của Dung An Dao.

Nhũ phong của Dung An Dao rất phong mãn, tay Doãn Xuyên không hề nhỏ, những cũng chỉ có thể phủ lên được ba phần tư.

“Dung a di, ngực cô thật đẹp, tiểu Xuyên ấn như vậy, có phải cô cảm thấy dễ chịu hơn” Doãn Xuyên tỏ vẻ nghiêm túc hỏi Dung An Dao.

“Cô, cô muốn, mặc, mặc y phục” Dung An Dao đã khôi phục lại cất tiếng. Mặc dù thanh âm còn rất nhỏ, nhưng đủ để Doãn Xuyên nghe thấy.

“À, cô muốn cởi quần à? Được rồi” Doãn Xuyên cố tình nghe lầm lời của Dung An Dao, cũng chẳng buồn lý đến sự ngăn cản yếu ớt của Dung An Dao nhanh gọn dứt khoát thoát quần Dung An Dao xuống, chỉ để lại một tấm nội khố bằng ren nhỏ xinh. Nội khố bằng ren không những nhỏ, còn là màu da người, gần như trong suốt. Một đám cỏ thơm đen mượt tự do lùa xò khắp nơi, còn có vài cọng ngổ ngược chui xuyên qua lớp ren, lộ ra một đoạn ngắn.

Tình cảnh tuyệt vời như vậy, tức thì khiến Doãn Xuyên được mở rộng tầm mắt. Cờ xí của gã cũng đã giương cao.

Gần trong gang tấc nên Dung An Dao cũng phát hiện ra sự biến đổi của thân thể Doãn Xuyên. Nàng kinh hoàng nỗ lực dồn sức, lớn tiếng kêu: “Buông ta ra”

Tiếng kêu lớn đột ngột làm Doãn Xuyên giật nảy người. Gã có vẻ bất phóng túng, nhưng cũng không cam lòng. Có điều câu tiếp theo của Dung An Dao làm gã quyết tâm hơn.

“Cậu đều đối xử với con gái ta như vậy sao?” Dung An Dao không muốn chọc giận Doãn Xuyên, nàng hạ giọng nói.

“Đương nhiên không phải” Ngoài mặt đương nhiên Doãn Xuyên không thừa nhận, nhưng trong lòng lại biết rõ quả thật mình cũng dùng thủ đoạn như vậy mới chinh phục được Vân Vũ Phi.

“Dung a di, cô quả thực rất xinh đẹp” Doãn Xuyên quyết định cũng dùng thủ đoạn đối phó với Vân Vũ Phi để đối phó với Dung An Dao.

“A, thật sao? Thật ra cô không cảm thấy vậy. Nữ nhân sau khi thoát y thì chẳng khác gì nhau cả” Dung An Dao ra sức nói bản thân thành bình thường, làm giảm bớt cảm giác thần bí và mới lạ của Doãn Xuyên đối với nàng. Thậm chí nàng không đề cập tới việc mặc y phục.

“Không giống nhau” Doãn Xuyên nói.

“Có gì không giống nhau? Cậu nói nghe xem. Thân thể con gái cô cậu cũng thấy rồi, thân thể nó còn đẹp hơn cô, dễ nhìn hơn. Cô biết cậu thích cô, hơn nữa biết rằng cậu thích ngay từ cái nhìn đầu tiên. Mỗi nam nhân lần đầu tiên nhìn thấy cô, đều sẽ thích cô. Nhưng thích thì thích, bọn họ tuyệt không lỗ mãng.” Dung An Dao nói chuyện một cách bình thản, giống như là đang nói chuyện với bạn bè vậy.

Doãn Xuyên ngấm lướt qua thân thể Dung An Dao. Toàn thân Dung An Dao ngoại trừ chiếc nội khó nhỏ xíu ra đều đã hiện ra trước mắt gã. Da dẻ trắng ngần mềm mại, nhũ phong chắc mẩy cao vút, bụng dưới bằng phẳng, lại còn cặp đùi đầy đặn, mọi thứ sao mà đẹp thế, sao mà mê người thế. Nhưng so với thân thể Vân Vũ Phi, ngoại trừ cặp đùi đầy đặn ra, Dung An Dao không có chỗ nào khác biệt. Có thể nói, còn kém hơn. Doãn Xuyên phát hiện bản thân đã mất dần hứng thú với Dung An Dao.

Tất cả những thứ đó đều không thoát khỏi ánh mắt của Dung An Dao. Nàng chậm chậm thở ra một hơi, nói với Doãn Xuyên bằng giọng nói thê lương nhất: “Cô thật hy vọng cậu đối xử tốt với tiểu Phi. Cậu không biết chứ, lúc sinh tiểu Phi, cô bị đẻ khó, mất rất nhiều máu, máu chảy khắp nơi, ai!”

Không có ai trời sinh lại có thiện cảm với máu, trừ phi là quỷ hút máu. Cách miêu tả đó của Dung An Dao khiến Doãn Xuyên nghe mà nổi hết da gà, còn đâu hứng thú tính dục?

Thấy Doãn Xuyên đang do dự, Dung An Dao lại bồi thêm một câu: “Dung a di tìm không khỏe, một khi bị kích động là ngất ngay, cho nên không thể chịu đựng kích thích quá lớn”

“Dung a di, cháu đồng ý với cô, sẽ đối tốt với tiểu Phi. Chuyện hôm nay là tiểu Xuyên hồ đồ, cô đừng để trong lòng” Nội tâm Doãn Xuyên bắt đầu có chút hổ thẹn. Vừa nói xong, gã liền chạy vào phòng trong, lấy ra một tấm chăn mỏng, đắp lên người Dung An Dao.

Dung An Dao không nói năng gì, nhưng trong cặp mắt lại lướt qua một tia đắc ý.

“Nào, Dung a di, cô uống nước đi” Doãn Xuyên còn rót cho Dung An Dao một ly nước ấm.

Lúc này, Dung An Dao mới nói một câu “cảm ơn”

“Dung a di, cô xem, y phục của cô hoặc là ướt, hoặc là rách, bây giờ phải làm sao?” Doãn Xuyên nhỏ giọng hỏi.

“Rất đơn giản à, Tây Uyển chúng ta có mấy cửa hàng thời trang, cậu tùy tiện mua một bộ là được” Dung An Dao đáp.

“Được, cháu hong khô váy của cô trước đã, sau đó đi mua. Cô nghỉ ngơi một chút.” Doãn Xuyên gạt đầu, nhặt chiếc váy cùng tấm áo bị xé rách lên bước ra ngoài ban công. Thời khắc đó, Doãn Xuyên thật sự muốn khóc. Gã biết, sau khi trải qua chuyện này, gã muốn sửa chữa phục hồi quan hệ với Dung An Dao thật không có nhiều khả năng. Doãn Xuyên cảm thấy vô cùng hối hận trước sự xung động của mình.

Phơi đồ không phải là việc của nam nhân. Cho nên Doãn Xuyên chân tay vụng về, cái váy dài vừa treo lên, lại rớt xuống, không nghiêng không lệch, rơi đúng vào đầu Doãn Xuyên. Một mùi hương nhàn nhạt từ chiếc váy lọt vào mũi Doãn Xuyên, tiến vào trong suy nghĩ. Trong ký ức, làn u hương thoang thoảng đó sao mà quen thuộc thế, ấn tượng sao mà sâu sắc đến vậy.

Doãn Xuyên đột nhiên nhớ tới lúc ân ái cùng Vân Vũ Phi đêm qua, người nhìn trộm kia, làn u hương thoang thoảng này đã xuất hiện ở nơi người nhìn trộm ẩn thân.

Vì sao lúc trước ngồi trong xe lại không nghĩ thấy? Chẳng lẽ loại u hương này chỉ xuất hiện ở nơi gần sát với nội thất? Doãn Xuyên tự hỏi. Điều đó khiến gã đột nhiên nảy sinh hứng thú với Dung An Dao. Khi Doãn Xuyên lại nghĩ tới một vấn đề khác, niềm hứng thú của gã với Dung An Dao càng lúc càng đậm.

“Xem ra vấn đề này phải để Dung a di của chúng ta trả lời rồi” Doãn Xuyên nở nụ cười quỷ quyệt.

Thấy Doãn Xuyên từ ban công trở vào, Dung An Dao đã dự tính lúc nào thì Doãn Xuyên đi mua y phục giúp nàng. Trong lòng nàng đã thầm phát thệ, chỉ cần Doãn Xuyên vừa ra khỏi cửa, nàng sẽ gọi điện thoại báo tiểu Phi và tiểu Lô đến đón nàng. Nàng tuyệt đối không thể tha thứ cho hành vi vô sỉ như vậy của Doãn Xuyên, càng không thể đem hai con gái gả cho nam nhân nguy hiểm đó.

Nhưng, Dung An Dao nhận ra Doãn Xuyên không hề có dấu hiệu sẽ đi ra ngoài. Doãn Xuyên huyết sáo, chậm rãi đóng kín các ô cửa sổ lại, sau đó mở loa bật một bài tình ca có tên “Vô tội”.

“Có lẽ đây là lần thử thách cuối cùng, khi em gặp anh lần thứ hai, là số phận đã trói buộc chúng ta, hoặc là tình yêu tin tưởng vào ký ức. Sự lừa dối của anh không làm em rơi nước mắt....”

Ca khúc đau đớn động lòng người, đến cả Dung An Dao cũng cảm thấy thật hay.

“Dung a di, bài hát này hay không?” Doãn Xuyên hỏi.

“Cô rất ít khi nghe những ca khúc này. Đó đều là những bài thanh niên thích nghe” Đường nhiên Dung An Dao không thể tán dương kể khi phụ nàng.

“À, vậy sau này cháu gọi cô là Dung tỷ được rồi” Doãn Xuyên cười nói.

Dung An Dao cảm thấy có chỗ nào đó không bình thường, có điều nàng vẫn dần lòng đáp: “Cũng được, như vậy có vẻ cô trẻ hơn chút”

“Đương nhiên chị trẻ rồi, xem ra không lớn hơn em nhiều lắm. Dung tỷ, em có thể hỏi chị mấy vấn đề được không?” Doãn Xuyên hỏi.

Dung An Dao đương nhiên không thể nói là không thể. Nàng tiếp tục nín nhịn, mỉm cười trả lời: “Có thể chứ, cậu hỏi đi”

“Vì sao chị đẹp như vậy?” Doãn Xuyên cười híp mắt hỏi vấn đề đầu tiên.

“Đó là câu hỏi gì chứ? Cậu bảo tôi làm sao trả lời cậu đây?” Dung An Dao muốn bật cười, nhưng nàng cố nén lại. Từ trước tới nay nàng chưa từng nghe qua lại có kiểu đặt câu hỏi với người ta như vậy.

“Vậy em lại hỏi chị, Dung tỷ chị vì sao lại nhìn trộm em và tiểu Phi ân ái?” Vấn đề thứ hai của Doãn Xuyên mới là điều gã muốn hỏi.

“Cậu nói lung tung gì vậy? Tiểu Xuyên, cậu, cậu nhất định điên rồi” Dung An Dao lấy tay day day đầu. Nàng cảm giác đầu đau như búa bổ.

“Không thừa nhận à? Người lớn không nói dối à nha. Đêm qua lúc chị nhìn trộm, mùi vị trên cơ thể em ngửi thấy rồi, đó là mùi vị trên váy của chị. Mùi vị đó đến từ cơ thể chị. Em dám đảm bảo, trên người chị có một nơi có mùi vị này, hơn nữa còn là ngọn nguồn của mùi vị này.” Doãn Xuyên cười. Ánh mắt gã nhìn chằm chằm Dung An Dao, dường như muốn nhìn xuyên qua nàng.

“Căn bản là nói bậy. Tôi thấy cậu mắt hoa, mũi nghẹt rồi. Hừ, không ngờ ở nhà tôi mà còn làm những chuyện đó, cậu không nói tôi còn không biết, trở về xem tôi xử lý con nha đầu tiểu Phi đáng chết đó thế nào” Dung An Dao lớn tiếng phản kích.

Doãn Xuyên cười lạnh. Gã bước tới trước mặt Dung An Dao, đột nhiên lật tấm chăn mỏng ra. Dung An Dao phản ứng chậm mất một nhịp. Doãn Xuyên cởi nội khóa của nàng ra, tiếng kêu của nàng mới vang lên.

21. Chương 21: Quanh Co Khúc Khuỷ.

“Biết ngay là chị sẽ kêu, cho nên em mới đóng hết cửa sổ lại, biết chưa? Nhà ở Tây Uyển có một ưu điểm, đó là hiệu quả cách âm cực kỳ lý tưởng. Người trong nhà làm gì, ở bên ngoài cũng không hề nghe thấy. Cho nên em cũng khuyên Dung tỷ đừng phí sức” Doãn Xuyên chậm rãi nói.

Thấy Dung An Dao không lên tiếng, Doãn Xuyên biết đòn dọa nạt của mình đã có hiệu quả. Gã nhặt tấm nội khổ đưa lên mũi hít ngửi. Mùi hương thơm dịu đặc biệt kia lại một lần nữa luồn vào mũi, hơn nữa mùi thơm càng đậm, càng dày. Doãn Xuyên cười. Đường như gã đã hiểu.

Dung An Dao nhìn thấy dáng vẻ mê mẩn của Doãn Xuyên, vừa thẹn vừa giận, nhin không được mắg lớn Doãn Xuyên: “Cậu đúng là đồ lưu manh”

Doãn Xuyên cười lớn: “Nếu em là lưu manh, vậy bà chị là dâm phụ. Lưu manh sánh đôi với dâm phụ, đó đúng là một sự phối hợp tuyệt vời. À, không đúng, phải là gian phu phối với dâm phụ mới là sự phối hợp tuyệt vời. Cho nên tiếp theo chúng ta phải làm một số chuyện nữa.” Doãn Xuyên móc nội khổ của Dung An Dao lên đầu ngón tay đung đưa. Gã nhìn không những giống lưu manh, còn giống tên đại lưu manh siêu cấp.

Dung An Dao đã mất bình tĩnh. Nàng chỉ than thở số mệnh không tốt, đụng phải người như Doãn Xuyên.

Còn Doãn Xuyên khẳng định người nhìn lên chính là Dung An Dao. Gã rất muốn biết Dung An Dao vì sao lại nhìn lên gã làm tình. Doãn Xuyên biết, muốn một nữ nhân như Dung An Dao thừa nhận nhìn lên thì còn khó hơn lên trời. Nhưng có một điểm Doãn Xuyên có thể khẳng định, đó là Dung An Dao thích nam nhân, giống như nam nhân thích nữ nhân vậy.

Nếu Dung An Dao thích nam nhân, mà bản thân lại thích nữ nhân, vậy vì sao không vui vẻ một chút? Nghĩ đến đây, Doãn Xuyên cởi luôn áo, lại tiếp tục cởi quần trong tiếng kêu kinh hãi của Dung An Dao.

“Thích nhìn trộm như vậy, thế thì để chị nhìn thoải mái ha” Doãn Xuyên ưỡn cự vật của gã đến trước mặt Dung An Dao.

Dung An Dao ngấm ngầm nảy sinh ý nghĩ kỳ quái đối với Doãn Xuyên, kỳ quái sao gã lại có năng lực không sao nói rõ được như vậy. Nhớ lại đêm qua, Dung An Dao cả đêm ngủ không được. Trong đầu nàng chỉ nghĩ tới một chuyện, đó là nàng bị Doãn Xuyên sờ soạng. Mặc dù là để cứu nàng, nhưng vẫn là bị sờ soạng. Trong lòng Dung An Dao nảy sinh ý nghĩ phức tạp, lại thêm ánh mắt ám muội của Doãn Xuyên, nội tâm Dung An Dao loạn cả lên. Bởi chú ý đến thân phận của mình, Dung An Dao đành đè nén tình cảm bản thân. Nhưng tình cảm là thứ rất kỳ diệu, càng đè nén nó lại càng phát triển rất nhanh.

Dung An Dao không sao đi vào giấc ngủ lại càng không ngủ nổi, cô con gái Vân Vũ Phi ở cạnh nàng cũng không ngủ được. Bởi vì, Vân Vũ Phi lén lút gọi nàng. Dung An Dao lập tức hiểu ra, Vân Vũ Phi là cố ý gọi nàng. Nàng là mẫu thân, đương nhiên hiểu rõ nữ nhi đang nhớ nam nhân của mình. Cho nên, Dung An Dao không trả lời.

Thấy Dung An Dao không trả lời, Vân Vũ Phi cho là mẫu thân đã ngủ. Quả nhiên nàng lên ra ngoài phòng khách gặp Doãn Xuyên.

Nhưng Dung An Dao vẫn không ngủ được. Ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào mà nàng lại theo ra ngoài. Mục đích của nàng là muốn chứng thực một chút, chứng thực cái thứ đồ kia của Doãn Xuyên có phải là dài như thế, to như thế như Vân Vũ Phi nói không?

Dung An Dao chứng thực được. Nhưng cũng xem chút bị phát hiện. Dung An Dao vui mừng mình chạy đủ nhanh. Nhưng bây giờ, Dung An Dao lại phát hiện Doãn Xuyên vẫn biết nàng là người nhìn lén.

Dung An Dao rất bất lực. Nàng ngoài mặt kiên trì, nhưng trong lòng không thể không thừa nhận mình nhìn trộm. Một người thân là mẫu thân mà không ngờ lại đi nhìn lén con rể làm tình. Như vậy là trái luân thường lắm nha. Nghĩ tới đó, Dung An Dao chợt dạ, đến nỗi Doãn Xuyên đưa món đồ chơi của gã đến trước mặt nàng, nàng cũng không biết phải làm sao.

Doãn Xuyên vốn cho là Dung An Dao sẽ né tránh, nhưng vượt ngoài ý nghĩ của gã, Dung An Dao không những không tránh, mà còn chăm chú nhìn con quái vật kia không chớp mắt. Quái vật rất hung ác, gân xanh nổi gồ lên những những con giun nhỏ, cái đầu bóng loáng, cái thân đen đen, dài đáng sợ. Quả nhiên đúng như hình dạng Vân Vũ Phi đã hình dung, thậm chí còn cường tráng hơn.

Dung An Dao ngằm chần kinh, chỉ là không lộ thần sắc ra ngoài mặt.

“Dung tỷ, nếu chị sờ một chút, em sẽ xuống nhà mua y phục giúp chị” Tay Doãn Xuyên không ngừng vờ vào nội khố của Dung An Dao. Làn hương thơm dịu kỳ diệu kia khiến Doãn Xuyên cảm thấy rất khoan khoái, rất hưng phấn. Gã lại bước một bước tới trước Dung An Dao, con quái vật hung ác kia đã đứng sừng sững trước mặt Dung An Dao.

Dung An Dao toàn thân lỏa lồ bắt đầu lo lắng, lo lắng Doãn Xuyên sẽ làm ra chuyện khác người gì. Nàng nỗ lực muốn làm cho nội tâm mình bình tĩnh lại. Nhưng cây cự vật đáng sợ đó lại ở ngay trước mặt, còn không ngừng rung bật, giống như chiến sỹ đang ra oai. Dung An Dao trong lòng rối loạn.

Thấy Dung An Dao nhìn dương cụ của mình chẳng hề động đậy, ánh mắt không ngừng lấp lánh, Doãn Xuyên cũng mê hoặc. Gã rất muốn biết Dung An Dao có bằng lòng bước đi bước đầu tiên.

Doãn Xuyên không thích cưỡng bách nữ nhân, càng không thích cưỡng bách nữ nhân mình thích. Muốn có được nữ nhân mình thích, Doãn Xuyên sẽ tìm mọi biện pháp để quyến rũ. Đương nhiên Dung An Dao cũng không ngoại lệ. Doãn Xuyên lại nhích về phía Dung An Dao một chút. Lần này, cái thứ to lớn kia cách môi Dung An Dao chỉ khoảng mấy phân.

Dung An Dao bắt đầu dao động. Ba mươi năm qua, nàng không để bất kỳ một nam nhân nào chạm đến thân thể nàng. Mặc dù nàng cũng muốn nam nhân, nhưng Dung An Dao dùng phương pháp riêng của mình để thỏa mãn nhu cầu sinh lý bản thân. Nàng đã không cần phải có nam nhân nữa. Nhưng giờ đây, cái thứ đặc trưng nam nhân đó lại bày ra ngay trước mắt nàng, lại gọi lên nỗi mong mỏi trong lòng nàng, mong mỗi có một ngày, bản thân có thể trải qua sinh hoạt tình dục bình thường, mong mỗi cái thứ cụ vật nhìn thì đáng sợ nhưng thật ra lại đáng yêu đó lấp đầy bên cạnh trống rỗng của bản thân. Dung An Dao biết rõ, cái thứ đó của nam nhân không phải thứ gì cũng có thể thay thế được.

Nhưng mà, muốn kiếm cũng không thể kiếm nơi con rể mình nha. Như vậy thì mất đạo đức quá a. Dung An Dao quyết định. Nàng nhìn Doãn Xuyên lạnh lùng nói: “Được, tôi sẽ sờ một chút, cậu phải xuống nhà mua y phục giúp tôi”

Doãn Xuyên gật đầu, không ngờ nói một câu tiếng Anh: “ok”

Cái tên lưu manh đáng ghét này không ngờ lại khinh bạc mình như vậy, Dung An Dao chửi lớn trong lòng. Có điều nàng vẫn từ từ đưa bàn tay nhỏ nhắn của nàng lên, đặt lên cụ vật của Doãn Xuyên. Vào nháy mắt lúc tiếp xúc với cụ vật, Dung An Dao và Doãn Xuyên đều chịu một cơn chấn động cực lớn. Dung An Dao đỏ mặt. Dương vật của Doãn Xuyên càng cứng hơn, cứng như thép luyện. Khi năm ngón tay Dung An Dao từ từ nắm lại, Doãn Xuyên thiếu chút nữa thì bắn vọt ra.

“Được, được rồi” Dung An Dao then thùng buông tay, nhắc nhở Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên như bừng tỉnh khỏi giấc mộng sao có thể chỉ như vậy mà “được rồi” chứ? Gã lắc lắc đầu nói: “Sờ một chút chứ không phải là sờ nửa giây. Chỉ làm như vậy chỉ là chạm một cái, như vậy đâu có được”

Dung An Dao lườm Doãn Xuyên một cái, bắt lực lại đưa tay lên. Lần này nàng nắm lấy con quái vật, con quái vật đó vẫn cứ rung rinh trong tay nàng, rung đến nỗi lòng Dung An Dao càng lúc càng bứt rứt. Nàng liều mạng nắm lấy quái vật. Lần này quái vật rất nghe lời, nhưng lại càng to hơn. Doãn Xuyên thở khó nhọc.

“Chuyển động một chút đi” Không ngờ Doãn Xuyên lại nói với giọng cầu xin.

Dung An Dao ngoảnh mặt đi, bàn tay từ từ chuyển động lên xuống mấy cái, rồi ngừng lại, buông tay ra.

“Vậy đâu được, thời gian quá ngắn” Doãn Xuyên quen ăn bén mùi. Thậm chí gã quên cả thân thể tuyệt diệu của Dung An Dao, chỉ chuyên tâm nhìn bàn tay đẹp đẽ của Dung An Dao.

“Cậu đừng có được đằng chân lân đằng đầu, xong rồi” Dung An Dao trừng mắt lên với Doãn Xuyên.

“Chưa xong được, cứ sờ một giờ, sờ xong lập tức xuống nhà mua y phục, sau đó cùng về nhà chị ăn cơm” Doãn Xuyên đưa ra cho Dung An Dao hai kiến nghị hay ho.

Dung An Dao tức giận: “Một giờ thì tay tôi gãy rời mất” còn như cùng về nhà ăn cơm, Dung An Dao cười lớn trong lòng. Mi có mà ăn thuốc chuột thì có, đòi ăn cơm? Mi đi chết đi.

“Dung tỷ, tay chị sao mà đẹp thế, gãy mất thì không hay. Như vậy đi, giảm bớt một chút, nửa giờ” Doãn Xuyên có thừa thời gian, gã chẳng hề sốt ruột.

“Không được, nhiều thời gian quá, tối đa là hai phút” Không ngờ Dung An Dao lại mặc cả với Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên lạnh lùng nói: “Không có đất đâu mà mặc cả, hoặc là chị sờ em nửa giờ, hoặc là em sờ chị nửa giờ” Nói rồi, Doãn Xuyên ngồi xuống cạnh Dung An Dao, vòng tay ôm lấy eo Dung An Dao. Eo Dung An Dao đầy nhục cảm, Doãn Xuyên nhịn không được về một cái, tay kia đã tóm lấy nhũ phong tròn lẳn sẵn chắc.

“A, cậu đợi chút, tôi sờ, tôi sờ” Đột nhiên Dung An Dao lớn tiếng đồng ý với yêu cầu của Doãn Xuyên. Bởi vì nàng chẳng còn lựa chọn nào khác. Nàng biết rất rõ trình độ miễn cảm của thân thể mình. Bình thường chỉ cần bản thân chạm khẽ vào những chỗ miễn cảm là thân thể đã mềm nhũn ra. Cho dù là lúc tắm rửa cũng phải cố gắng ngâm mình trong bồn nước, tránh dùng vòi sen phun nước. Bởi vì dòng nước từ vòi sen sẽ kích thích da dễ toàn thân nàng, đặc biệt là kích thích những vùng đất miễn cảm. Nếu để cho Doãn Xuyên sờ cả nửa giờ, cho dù chỉ sờ mười phút, e rằng bản thân sẽ biến thành một ả đặng phụ vô sỉ. Dung An Dao cười khổ trong lòng. Nàng rất oán giận thân thể bản thân.

Doãn Xuyên không ngờ Dung An Dao lại đồng ý. Gã hưng phấn nắm lấy tay Dung An Dao đặt lên quái vật của gã.

“Tôi tự làm” Dung An Dao hẩy tay Doãn Xuyên ra, tiếp đó cảnh cáo Doãn Xuyên: “Tôi có thể sờ, nhưng cậu không được chạm vào thân thể tôi”

“Được” Đương nhiên Doãn Xuyên đồng ý liền miệng. Gã nằm thẳng xuống salon. Salon rất ngắn, hai chân Doãn Xuyên chỉ đành quặp lấy Dung An Dao. Hai cơ thể không một mảnh vai quần lại một chỗ như kỳ tích.

Dung An Dao đành chịu. Nếu như đã đáp ứng sẽ sờ nửa giờ, vậy cứ thoải mái mà nhìn thôi. Dung An Dao bắt đầu quan sát con quái vật kia. Quái vật vẫn ngồng cao. Dung An Dao hết hồn trước năng lực của con quái vật. Đồng thời nàng cũng lo lắng cho nữ nhi của mình, lo lắng tiểu Phi liệu có chịu đựng nổi cái thứ đáng sợ này không. Đồng thời nàng cũng nghĩ, nếu cái thứ đáng sợ này dùng trên người mình, bản thân có thể chịu đựng nổi không? Có lẽ không thành vấn đề. Đến hài tử còn có thể sinh ra được, cái thứ này thì có gì đáng sợ chứ? Nhưng, cái thứ to lớn đến thế này đúng là lần đầu tiên nhìn thấy. Trời ạ, cái thứ này thật nóng.

Dung An Dao rất tự nhiên vận dụng thủ pháp vuốt tuốt. Thủ pháp này không cần bất kỳ ai dạy dỗ hướng dẫn. Nữ nhân bẩm sinh đã biết vận dụng. Huống chi là Dung An Dao đã sống mấy chục năm. Nàng cũng biết giúp nam nhân vuốt tuốt, giống như việc đâm thọc giữa nam nữ vậy. Khác biệt duy nhất là, nữ không

có chút cảm giác nào, còn nam thì sướng khoái dễ chịu. Nghĩ đến đó, Dung An Dao lén liếc Doãn Xuyên một cái, chỉ thấy Doãn Xuyên khép hai mắt lại, dáng vẻ rất hạnh phúc.

Dung An Dao muốn khóc. Nghĩ lại mình thân là mẫu thân của hai đứa con, bình thường được người kính trọng, bây giờ lại trần như nhộng sờ sẹt hạ thể của một văn bối, đó là nỗi sỉ nhục biết bao. Nghĩ tới đây, Dung An Dao tủi thân rút nước mắt.

Doãn Xuyên căn bản không hề nhắm mắt. Vì để giảm bớt cảm giác xấu hổ cho Dung An Dao, gã cố ý khép mắt lại thành một khe hẹp. Dung An Dao đột nhiên rút nước mắt, Doãn Xuyên cũng nhìn thấy, lòng cũng mềm xuống. Vẫn nói nước mắt là vũ khí mạnh nhất của nữ nhân để đối phó với nam nhân, điều đó hoàn toàn đúng. Doãn Xuyên khó chịu nhất chính là nước mắt của nữ nhân. Đột nhiên, con quái vật đang ngồng cao đầu, oai phong lẫm liệt mềm rũ xuống.

Dung An Dao kinh ngạc tròn to mắt, không nghĩ tới việc gạt nước mắt nơi khóe mắt. Nàng nhìn Doãn Xuyên với vẻ nghi hoặc khó hiểu, giống như nói, không liên quan tới tôi à, cái thứ đó đột nhiên xiu xuống chẳng hiểu ra làm sao cả.

Doãn Xuyên ngồi dậy, nhìn Dung An Dao nước mắt vòng quanh, nhẹ nhàng nói: “Dung a di, đừng khóc nữa, cháu biết, biết mình phạm tội đại nghịch bất đạo. Sự việc xảy ra đến mức này, cũng không phải là chuyện cháu muốn. Nhà tiểu Xuyên ở thôn quê, vì chuyện học hành đã phải sớm rời cha rời mẹ đến thành phố này học tập, sau đó đi làm, sau nữa là tình cờ gặp tiểu Phi và Dung a di. Có lẽ nguyên nhân là vì thiếu tình mẫu ái, nên lần đầu tiên cháu gặp Dung a di, trong lòng đã nảy sinh cảm giác gần gũi. Thêm nữa Dung a di không những xinh đẹp, lại ôn nhu hiền lành. Nói thật lòng, từ lần đầu nhìn thấy Dung a di, tiểu Xuyên quả thật đã yêu quý Dung a di như là nữ thần trong suy nghĩ của mình. Vừa rồi cháu có nói rồi đó, nếu như có được cô, cháu thà rằng buông bỏ tiểu Lôi và tiểu Phi là lời thật lòng. Cô có thể không tin nhưng trời đất làm chứng. Còn như vì sao cháu làm cho cô nhục nhã như vậy, cháu cũng không biết nữa, có lẽ là lo sợ mất cô, cho nên mới liều một phen được ăn cả ngã về không. Nhưng cháu thực sự không muốn làm hại cô, càng không muốn cô rơi nước mắt”

Doãn Xuyên nói một tràng, đến nỗi Dung An Dao nghe cũng cảm thấy thương tâm. Nàng không ngờ nỗi nội tâm Doãn Xuyên lại có tình cảm phức tạp như vậy, càng không ngờ nỗi Doãn Xuyên lại sợ nước mắt nữ nhân. Nàng nghe người già nói, nếu một nam nhân sợ nước mắt nữ nhân, vậy người đó nhất định là nam nhân tốt. Bởi vì chỉ có nam nhân giàu tình cảm mới sợ nước mắt nữ nhân. Nam nhân có tình cảm phong phú có xấu thì cũng không đến nỗi xấu xa lắm.

Trái tim Dung An Dao đột nhiên mềm lại. Tâm tư vừa rồi bởi lại mâu thuẫn khiến nàng không biết phải làm sao. Vừa đúng lúc đó, một cái ôm của Doãn Xuyên đã triệt để phá vỡ phòng tuyến của Dung An Dao. Nàng dè dặt một thoáng, rồi ngã vào lòng Doãn Xuyên. Vầng ngực rộng giống như một mặt tường vững chắc, dựa lên bức tường trái tim đó, một cảm giác an toàn khó diễn tả thành lời dần lan ra khắp toàn thân Dung An Dao. Nàng mơ mơ màng màng.

Nữ nhân mơ màng rất dễ đầu hàng. Nữ nhân chỉ cần trái tim đầu hàng thì nhục thể cũng đầu hàng theo. Nàng không chống cự tình yêu của Doãn Xuyên nữa. Rất tự nhiên, tình yêu của Doãn Xuyên bắt đầu từ nơi tay. Tay gã bắt đầu yêu tha thiết khuôn mặt, đôi môi, cần cổ, nhũ phong, sau đó là nhũ đầu mẫn cảm của Dung An Dao. Nhũ đầu màu nâu nhạt rất nhỏ, nhưng dưới sự vờn ve nhẹ nhàng của ngón tay Doãn Xuyên, nhũ đầu lớn dần, lại còn chuyển sang màu hồng, hồng đẹp đến như muốn ứa nước ra.

Mặc dù Doãn Xuyên rất tập trung tinh thần, nhưng gã vẫn quan sát người đẹp trong lòng. Sự biến hóa cực kỳ nhỏ bé của Dung An Dao không thoát khỏi ánh mắt của gã. Gã phát hiện cặp đùi đầy đặn của Dung An Dao không ngừng quắp vào nhau. Khuôn mặt đang nép sát vào ngực gã cũng phả ra hơi nóng nặng nhọc. Doãn Xuyên biết, Dung An Dao đã động tình. Đương nhiên gã không dễ dàng bỏ qua cơ hội hiếm có như vậy. Tiếp theo đó, cặp nhũ phong đẹp đẽ của Dung An Dao bị dồn ép một cách vô tình, ép chặt đến sắp biến hình.

“A, ô ô, đau” Doãn Xuyên đáng hận còn dùng ngón tay kẹp mạnh nhũ đầu của Dung An Dao, hơn nữa còn không ngừng lấy sức kéo lên. Việc đó khiến Dung An Dao cảm thấy rất đau đớn. Nàng phát ra tiếng thét.

Nhưng Doãn Xuyên không vì thế mà xúc động. Gã biết, lúc nữ nhân động tình, nhũ đầu chịu sự ma sát nên sinh ra cảm giác đau đớn, cảm giác đó cũng vô cùng dễ chịu. Quả nhiên, Doãn Xuyên không hề giảm bớt lực lượng chút nào mà tiếng thét của Dung An Dao đã biến thành tiếng rên rỉ. Tay nàng đột nhiên ôm chặt lấy Doãn Xuyên, móng tay nhọn đâm vào da thịt sau lưng Doãn Xuyên. Trong cảm giác đau đớn đó, Doãn Xuyên cũng cảm nhận được sự kích thích chưa từng có.

Nam nhân còn kích động hơn nữ nhân. Đó là lời nói thật. Sự thận trọng của Dung An Dao có thể làm cho dục vọng bản thân kiềm chế rất lâu. Còn nam nhân lại rất khó. Doãn Xuyên càng khó mà nhẫn nại. Gã bế Dung An Dao lên, áp nàng xuống dưới thân, sau đó điên cuồng hôn lên đôi môi hồng của nàng. Môi đỏ như máu, như trái cây chờ hái. Doãn Xuyên chẳng hề do dự hái trái cây đỏ thắm đó vào trong miệng mình.

Đã gần ba mươi năm Dung An Dao không biết đến nụ hôn. Hôn môi thế nào nàng cũng chẳng thành thực hơn một thiếu nữ bao nhiêu. Lưỡi Doãn Xuyên rất khó cạy mở hàm răng của nàng. Doãn Xuyên chỉ đành nhéo mạnh nhũ đầu Dung An Dao một lần nữa. Dung An Dao không chịu nổi đau “a” lên một tiếng, Doãn Xuyên lập tức thừa cơ xông vào, săn lùng cái lưỡi mềm mại kia.

Sự dã man và thô lỗ của Doãn Xuyên đã phóng thích tình dục trong lòng Dung An Dao. Nét duyên dáng trời sinh bỏ lên khuôn mặt xinh tươi của nàng. Nàng hôn môi càng lúc càng thuần thực. Thậm chí nàng còn ngậm lấy đầu lưỡi Doãn Xuyên để trêu ghẹo gã. Lửa dục của Doãn Xuyên dâng cao, nhưng phản ứng của Dung An Dao khiến Doãn Xuyên cũng phải giật mình. Gã phát hiện Dung An Dao đã biến đổi, biến thành một con rắn, một con rắn mỹ nữ rất biết quyến rũ. Bởi vì Doãn Xuyên đã bị Dung An Dao siết chặt. Gã có muốn tiến tới một bước cũng rất khó, chỉ có thể điên cuồng hôn lên đôi môi, cắn cổ và dãi tai Dung An Dao. Dung An Dao say mê hưởng thụ, nhưng nàng không thỏa mãn. Nàng tóm lấy tay Doãn Xuyên, đặt lên trên nhũ phong của nàng. Nàng đang ra hiệu. Đương nhiên Doãn Xuyên hiểu dấu hiệu giữa nam nữ đó. Miệng gã điều chỉnh mục tiêu công kích, những nụ hôn như mưa giống như đạn pháo rơi xuống vùng đất núi đồi nhấp nhô, không đỉnh cao nào không chạm tới, mềm mại không chán tay.

“Ách, tiểu Xuyên, tôi, , ,” Dung An Dao, ngượng ngùng khi nói nhưng động tác lại rất lộ liễu, đưa bàn tay xinh của nàng ra, tóm lấy con măng xà đã tràn đầy sinh lực, lại còn lão luyện tuốt lên vuốt xuống.

“Định nói gì vậy? Dung tỷ” Doãn Xuyên đã tách cặp đùi Dung An Dao ra. Giữa cặp đùi, trong khu rừng đen nhánh rậm rạp có một dòng suối nhỏ, trong khe suối nước chảy róc rách, trơn trượt. Nơi nguồn nước không ngờ lại có màu hồng phấn non mềm hết như của thiếu nữ, khiến Doãn Xuyên kinh ngạc thán phục không thôi.

“Tôi, tôi, tôi khó chịu” Tình cảnh của Dung An Dao khiến cho Doãn Xuyên kinh ngạc đến trợn mắt há miệng. Chỉ thấy tay Dung An Dao đột nhiên bỏ con măng xà to dùng của Doãn Xuyên ra, di chuyển đến mật huyết bản thân. Ngón tay non mềm như cọng hành nòn nóng chọc vào trong khe phân bố những nếp thịt, bàn tay còn lại ốp lên nhũ phong bản thân, dùng sức vò nắn.

Bức tranh tự an ủi sống động đó khiến Doãn Xuyên ngừng mọi động tác lại. Mới đầu gã hưng phấn thưởng thức, nhưng dần dần gã cảm thấy không vui. Doãn Xuyên biết kiểu tự an ủi như vậy thật ra là nỗi bi ai của nữ nhân. Chẳng một nữ nhân nào tình nguyện mình tự an ủi mình. Nữ nhân cần chính là nam nhân. Dung An Dao đã cô độc mấy chục năm, nỗi khát khao tình yêu, tình dục giữa nam nữ của nàng đã trở nên mơ hồ và lạnh nhạt. Nàng đã quen với việc tự mình thỏa mãn nhu cầu sinh lý của bản thân.

Chẳng trách tay nàng không hề mang trang sức. Một nguyên nhân là đồ trang sức rất dễ gây tổn thương đối với những nơi mẫn cảm. Doãn Xuyên thương yêu giữ lấy ngón tay đang hoạt động trong mật huyết, rút ra. Trên ngón tay đó còn dính theo chất dịch trong suốt.

Bị chặn lại đột ngột, Dung An Dao mở cặp mắt đang nhắm chặt, nhìn thấy tay mình bị Doãn Xuyên nắm chặt, nàng vừa khó chịu vừa hổ thẹn. Khó chịu vì bản thân tự ai ủi vừa mới có cảm giác thì bị chặn lại một cách vô tình. Nàng khó nhọc uốn éo thân thể, phát ra tiếng “ô ô” tỏ vẻ kháng nghị. Hổ thẹn vì bản thân không ngờ lại tự an ủi trước mặt một nam nhân. Tình cảnh đó khiến nàng hổ thẹn đến không biết giấu mặt vào đâu. Nàng không ngờ nỗi mình lại thất thố đến độ như vậy.

“Ô ô, ô ô, Doãn Xuyên, cậu đừng cười, đừng cười Dung a di. A di khó chịu mới như vậy. ô ô” Khí chất cao quý của Dung An Dao trong thoáng chốc biến mất. Thay vào đó là dáng vẻ vừa lả lơi vừa đáng thương của một tiểu nữ nhân.

Doãn Xuyên ôn nhu cắn nhẹ lên nhũ đầu của Dung An Dao, nói: “Không cười, tiểu Xuyên sao có thể cười chứ? Bởi vì tiểu Xuyên muốn làm nam nhân của chị, cả đời bảo vệ chị, thỏa mãn chị, được không? Dung tỷ”

“Cả đời? Cậu không ăn hiếp tôi, tôi đã thấy thỏa mãn rồi” Dung An Dao thẹn thùng nhìn con quái vật hung ác của Doãn Xuyên lắc lư trước âm hộ nàng. Dường như nàng đang khát vọng điều gì đó.

Thuận theo ánh mắt của Dung An Dao, Doãn Xuyên phát hiện cái gì làm Dung An Dao chuyển tâm như vậy. Gã gian xảo cười nói: “Vậy chị có đồng ý để em dùng cái này ăn hiếp chị không?” Doãn Xuyên cố ý để quy đầu đang trợn mắt chạm nhẹ lên âm thần của Dung An Dao. Đó đúng là sự khiêu gợi đáng sợ.

Dung An Dao cuống lên, lộ ra dáng vẻ ngây thơ của nữ nhân, chẳng còn để ý gì đến phong độ trưởng bối nữa, nũng nịu giải thích: “Tôi, tôi, tôi nói cậu ăn hiếp tôi, chứ không nói thứ kia ăn hiếp tôi” Nói rồi, tự mình nhịn không nổi muốn bật cười.

“Vậy ý nói là, cái thứ này có thể ức hiếp chị?” Doãn Xuyên lại cọ sát lên âm thần của Dung An Dao, chỉ có điều lần khiêu khích này càng có lực sát thương, bởi vì, quy đầu tròn tròn đã tách mở huyết khẩu, nhưng lại lập tức rút lui.

“A, tất, tất nhiên có thể. Doãn Xuyên, cậu thật đáng ghét, cọ, cọ sát nữa đi. Cẩn thận không tôi không gả con gái cho cậu” Dung An Dao nũng nịu kêu lên.

Doãn Xuyên cười. Gã biết bây giờ là lúc chinh phục nữ nhân tuyệt đẹp này. Gã đưa bàn tay Dung An Dao dính đầy ái dịch lên ngậm vào miệng, mút sạch sẽ đám ái dịch trong suốt đó, sau đó cầm tay nàng đặt lên cự vật của gã, nói với Dung An Dao: “Để tránh cho chị nói là em ức hiếp chị, chị cứ tự đưa nó vào trong đi”

Dung An Dao nguýt Doãn Xuyên một cái bằng cặp mắt long lanh nước, nắm lấy nhục bồng thô chắc, nhắm chuẩn huyết khẩu lầy lội, hẩy eo lên, lại còn gập một chân lên để sát với cự vật kia. Nhưng động tác tỏ ra hơi vụng về, nên tiểu huyết tràn lan ái dịch kia cũng chỉ có thể đưa cự vật tiến vào một đoạn ngắn. Mặt nàng căng đỏ lên, uốn éo khấn cầu Doãn Xuyên: “Cậu động một chút đi”

Doãn Xuyên không muốn trêu ghẹo Dung An Dao nữa, bởi vì một làn hương thơm dịu rất đặc biệt đột nhiên lan tỏa ra, hơn nữa càng lúc càng thơm, càng lúc càng đậm. Làn hương thơm dịu đó làm tê liệt thần kinh lý trí của Doãn Xuyên. Gã điên cuồng đâm cự vật cứng rắn như sắt vào trong nhục huyết của Dung An Dao.

Không hề có tiếng động. Dung An Dao há to chiếc miệng xinh của nàng không hề cử động. Chỉ có ánh mắt nàng thất thần nhìn Doãn Xuyên.

“Dung a di, dung a di, chị sao vậy? Đừng dọa em nha” Thấy dáng vẻ kỳ quái đó của Dung An Dao, Doãn Xuyên kinh hoàng. Gã bắt chấp vai bị móng tay cấu mạnh vào đầu đòn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên mặt Dung An Dao.

Cũng may, Dung An Dao nửa khóc nửa nhõng nhẽo nói: “Ôi, cậu muốn mạng tôi cũng được, sao lại đột nhiên vào cả như thế? Dẫu sao cậu cũng phải cho a di một quá trình thích ứng chứ. Cậu cũng không nghĩ xem cái thứ kia của cậu đáng sợ đến thế nào. Thật chịu không nổi cậu, ai ôi, ai ôi”

“Tiểu Xuyên biết rồi. Dung a di, phía dưới của chị thật khít, có đau không?” Doãn Xuyên ôn nhu hôn lên làn môi hồng xinh tươi của Dung An Dao.

“Hơi một chút. Cậu cũng không nghĩ xem, a di đã mấy chục năm không chạm đến nam nhân, cậu sao lại không biết ôn nhu một chút chứ?” Dung An Dao nũng nịu. Hai chân nàng ngấm ngấm đan chéo lại kẹp lấy đồn bộ Doãn Xuyên.

“Đúng vậy, cứ mãi an ủi bằng ngón tay nhỏ, đâu có gập phải trận đánh lớn” Doãn Xuyên cố ý trêu ghẹo Dung An Dao là muốn cho nàng thả lỏng. Gã đã cảm giác thấy có lực lượng áp lên đồn bộ gã. Doãn Xuyên hiểu rất rõ, vị nhạc mẫu tương lai mỹ lệ này muốn rồi.

“Nói rồi không được cười Dung a di, , cậu, , ,” Dung An Dao muốn trách lại ngượng trừng mắt lên với Doãn Xuyên.

“Dung a di thật là không gặp phải trận đánh lớn mà. Có điều, bây giờ chị có thể thấy trận đánh lớn được rồi. Nào, chị nhìn này” Doãn Xuyên cột nhả vươn thẳng người lên, sau đó từ từ rút dương vật to lớn kia từ trong mật huyết của Dung An Dao ra.

“A, , ,” Cự vật rút ra kéo theo cả một mảng dâm nhục non mềm, có thể thấy sự ma sát mạnh mẽ đến thế nào. Dung An Dao nhin không nổi kêu lên.

“Nhìn kia, chị nhìn xem tiểu động của chị khít đến thế nào. Chị xem, nước cũng chảy ra kia” Doãn Xuyên đắc ý bày thứ đồ của gã ra với Dung An Dao.

“Tôi không, không nhìn” ái dịch lan ra tưới nhuần cho cả nhục huyết, Dung An Dao cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Nàng ngưng ngưng thử chuyển động.

Doãn Xuyên ôn nhu phối hợp với sự chuyển động của Dung An Dao. Dần dần, bọn họ càng lúc càng hiểu ngầm, càng lúc càng tự nhiên, ái dịch tràn trề bôi trơn cho đường ống quần quýt của họ. Họ bắt đầu hưởng thụ niềm vui của tính dục.

“A, a, a di dễ chịu quá” Hai mắt Dung An Dao khép hờ như tơ.

“Sau này em muốn chị ngày ngày dễ chịu như vậy. Em ngày ngày làm với a di chị. Ha, khít thật” Doãn Xuyên cũng không nén nổi tình tự.

“Ừ, tôi muốn cậu ngày ngày bồi tiếp tôi”

“Được, tiểu Xuyên cũng không bồi tiếp tiểu Phi và tiểu Lôi nữa, chỉ bồi tiếp một mình Dung a di thôi”

“Không được, cậu cũng, cũng phải bồi tiếp chúng. A di rất dễ, dễ dàng thỏa mãn. a, a, sướng quá” Động tác của Dung An Dao càng lúc càng nhanh, làn da trắng ngần dần dần thấm ra mồ hôi li ti. Nàng uốn éo bờ mông phong mãn, nghênh đón mỗi lần chọc vào của Doãn Xuyên. Những cú chọc vào rất hoàn mỹ, lần nào cũng có thể chọc đến tận gốc. Nghênh đón cũng rất hoàn mỹ, mỗi lần đều có thể đón cự vật vào đến trong cùng.

Có thể do Dung An Dao ra khỏi nhà khá lâu rồi. Các con gái có chút lo lắng. Họ muốn biết hành tung của mẫu thân, cho nên điện thoại của Dung An Dao vang lên.

“Đinh...” tiếng chuông điện thoại êm tai vang lên, nhưng tiếng nhạc êm tai không so được tiếng va chạm “ba ba” dễ nghe. Cho nên Doãn Xuyên và Dung An Dao căn bản đều không buồn để ý đến tiếng chuông điện thoại reo. Doãn Xuyên điên cuồng hôn môi Dung An Dao. Hai tay gã thô lỗ giày vò nhũ phong của Dung An Dao. Lúc này Doãn Xuyên chẳng hề ôn nhu chút nào, nhưng Dung An Dao lại rất thích. Nàng còn uốn bộ ngực hoàn mỹ lên khuấy khích Doãn Xuyên.

Nhưng tiếng chuông điện thoại cứ hết reo lại ngừng, hết ngừng lại reo, không hề có dấu hiệu ngừng lại. Không biết làm sao, Dung An Dao đành thở hổn hển nói với Doãn Xuyên: “Nghe nghe điện thoại, sợ, sợ có chuyện gì gấp”

“Ừ, không” Đến lượt Doãn Xuyên ngưng nguẩy.

“Nghe mà, bằng không điện thoại kêu không ngừng, phiền chết được” Dung An Dao bật cười khúc khích, hôn một cái lên mặt Doãn Xuyên.

“Vậy tắt điện thoại đi” Doãn Xuyên lục tìm túi xách của Dung An Dao. Vào lúc bận rộn đó, gã vẫn không quên chọc vào hoa tâm Dung An Dao.

“Ai da, cậu thật xấu xa nha” Dung An Dao yêu kiều quở trách.

Nhưng Dung An Dao không tắt điện thoại, bởi vì số điện thoại ở nhà hiện trên màn hình. Người nhà kiếm nàng, đương nhiên nàng không thể tùy tiện tắt máy. Lúc nổi máy, Dung An Dao không quên đặt một ngón tay lên miệng. Ý tứ rất đơn giản, hy vọng Doãn Xuyên không gây ồn, tránh để con gái nghe thấy.

“Này, tiểu Lôi à, có chuyện gì vậy. Hả, điện thoại để trong túi không nghe thấy.” Dung An Dao giải thích với Vân Vũ Lôi vì sao lâu như vậy mà không bắt điện thoại.

“Vẫn còn ở nhà Doãn Xuyên ạ?” Đầu đằng kia, Vân Vũ Lôi hỏi dò mấu thân Dung An Dao. Xem ra Dung An Dao đến nhà Doãn Xuyên, Vân Vũ Lôi cũng biết.

“Đúng vậy, vẫn còn nói...” Hàng mi Dung An Dao nhú chặt lại. Nàng đang cố hết sức nhẫn nhịn cảm giác tê buồn toàn thân. Đó là vì Doãn Xuyên chẳng hề vì Dung An Dao nói chuyện điện thoại mà từ bỏ động tác của gã. Nhục bồng to mập của gã vẫn đang lao động, vẫn đang đánh chiếm mật huyết của Dung An Dao. Mặc dù mức độ động tác không lớn, nhưng lực đạo miết vào âm thần ngược lại mạnh mẽ hơn.

“ừ, ừ, tiểu Lôi, vậy nhé, mụ cúp máy đây” Dung An Dao sao có thể chịu đựng sự kích thích như vậy chứ? Nàng thiếu chút nữa cắn rách môi cũng không sao chịu đựng nổi. Nàng chỉ đành rên lên: “ừ, ừ, , ,”

“Mụ, mụ sao vậy? Mụ khó chịu ả? Có cần con qua đó không?” Tiếng rên rỉ đột ngột của Dung An Dao khiến Vân Vũ Lôi kinh hãi. Nàng quan tâm hỏi mấu thân Dung An Dao.

“A, mụ không sao, hôm trước mụ luyện yoga, không cẩn thận bị sái, sái cổ. Hiện Doãn Xuyên giúp mụ xoa, xoa bóp một chút, ôi...” Dung An Dao không biết làm sao, chỉ đành nói dối. Nhưng Doãn Xuyên đúng lúc đó lại bắt gờ gia tăng lực lượng eo lưng, dốc sức đâm mạnh cự vật vào mật huyết mấy cái. Mấy cái thọc mạnh đó là Doãn Xuyên cố tình, cho nên lực lượng đầy đủ, chọc cho Dung An Dao hoa dung thất sắc, toàn thân run rẩy, còn phát ra tiếng rên thật lớn.

Doãn Xuyên ôm lấy cặp mông tròn lẳn của Dung An Dao, nâng mạnh lên, rồi lại thả xuống, cho đến khi Dung An Dao kêu thảm nằm phục xuống người gã, gã cũng không ngừng lại, bởi vì gã cũng cần phóng tính hoa tình ái ra.

“Ha....” Thân thể run rẩy báo hiệu mọi thứ đã kết thúc. Từ ve mặt thỏa mãn của hai người có thể thấy, mọi thứ đã kết thúc hoàn mỹ đến thế nào.

Dung An Dao mềm nhũn ra, nhũn như một lớp bông. Doãn Xuyên kinh ngạc phát hiện làn da Dung An Dao rướm ra một lớp chất lỏng lạnh. Không phải là mồ hôi, bởi vì sờ vào có cảm giác trơn ngậy. Toàn thân nàng như được phủ đều lên một lớp dầu trong suốt, óng ánh phát sáng. Không những trong suốt lỏng lẻo, da dễ ấn xuống còn cực kỳ đàn hồi, hết như da dễ thiếu nữ.

Doãn Xuyên trợn mắt há miệng. Gã còn đang nằm im thì một việc kỳ quái khác lại xảy ra. Dương vật vẫn còn nằm sâu tít trong hoa phòng của Dung An Dao giống như bị lớp thịt mềm tứ phía bao vây, hơn nữa lại bắt đầu nhu động. Lúc này, làn hương thơm dịu rất đặc biệt, rất quái dị kia lại lan tỏa ra. Làn hương thơm dịu lần này không những sinh ra tác dụng thôi tình, lại còn làm cho Doãn Xuyên khoan khoái dễ chịu cả thể xác lẫn tinh thần, hơi thở ổn định như không.

“Thế này là thế nào?”

“Hử?” Dung An Dao lười nhác hử một tiếng bằng giọng mũi hỏi lại.

“Em như thấy chẳng một tý nào” Doãn Xuyên nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Hích” Dung An Dao nhin không nổi bật cười. Nàng bò dậy khỏi lồng ngực Doãn Xuyên, yêu kiều nói: “Được rồi, lợi hại rồi, nam nhân bé nhỏ của tôi, đừng có mè khen mè dài đuôi nữa. Cậu đối phó được tôi, nhưng nếu sau khi cậu cưới hai đứa con gái của tôi rồi, cậu sẽ làm thế nào? Dù sao, dù sao, cậu không thể lạnh nhạt đối với tôi. Dung An Dao tôi đã sống cả đời, nhưng đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên thoải mái như thế này. Cậu từng nói muốn chiều cổ cho tôi suốt đời, hử, bây giờ cậu có muốn nuốt lời cũng không được”

“Sao em lại hối hận chứ? Tểu Xuyên không những không lạnh nhạt đối với chị, còn ngày ngày ân ái cùng chị” Doãn Xuyên mặt mày hớn hở tuyên thệ tình yêu của mình.

“Ngày ngày, cậu có thể sao?” Dung An Dao cười khúc khích.

“Đương nhiên có thể. Chẳng lẽ chị không cảm giác thấy chút gì sao?” Doãn Xuyên đắc ý hôn Dung An Dao một cái.

“Trời ạ, thật là, ai da, lại, lại chọc vào rồi. Sao lại, sao lại lợi hại như vậy?” Dung An Dao rất ngạc nhiên vui mừng. Bởi vì con măng xà to lớn kia lại khôi phục oai thế, nhét chặt căng cả hoa phòng của Dung An Dao.

“Sao nào? Làm thêm lần nữa chứ?” Doãn Xuyên ôm lấy hông Dung An Dao bắt đầu chuyển động.

“Hay là, thôi đi, cậu nghỉ ngơi một lát, hôm khác a đi lại cùng với cậu, với cậu,, a, to quá” Dung An Dao vờ từ chối nhưng lại dần tới. Có điều, nàng vẫn rất kinh hãi trước năng lực của Doãn Xuyên.

“Hôm khác cái gì? Bây giờ liền, , liền chơi chị” Thấy Dung An Dao vờ vạy chối từ, Doãn Xuyên thô lỗ chửi một câu.

“Cậu im miệng, không ngờ cậu lại nói câu như vậy với nhạc mẫu tương lai. Tôi yêu cầu cậu phải xin lỗi” Lúc Dung An Dao nói câu đó quả thật có vài phần phong phạm bậc trưởng bối. Nhưng khi Doãn Xuyên thúc mạnh nàng mấy nhát, Dung An Dao lập tức lộ nguyên hình.

“a, a, tiểu Xuyên, tôi muốn cậu ngày nào cũng làm cùng tôi, , a, a, , ,”

Tiếng rên rỉ kéo dài của Dung An Dao lại một lần nữa vang vọng không ngừng trong căn phòng trống trải.

22. Chương 22: Phúc Của Người Tề (1).

“Lão bà, em ăn mặc đẹp như vậy để đi đâu?” Lý Kha nhìn Vương Cảnh đang kẻ lông mày hỏi.

“Vừa rồi Lôi Lôi gọi điện thoại kêu em đến nhà cô ấy, nó có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với em” Vương Cảnh đã trang điểm xong, đang mặc nội y. Một chiếc áo ngực bằng ren màu đen. Làn da trắng như tuyết và nội y màu đen tạo thành sự tương phản mạnh mẽ, bởi vì đen và trắng là màu sắc nguyên thủy nhất. Những thứ nguyên thủy rất dễ làm cho người ta nảy sinh dục vọng nguyên thủy.

Dục vọng của Lý Kha tăng lên nhanh chóng. Khi Vương Cảnh để cảng chân thon dài lên bàn trang điểm để xỏ chiếc tất chân lụa màu đen, Lý Kha nhìn không nổi phải đứng lên, bước đến cạnh Vương Cảnh, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng ngà ngọc của nàng, lại còn đỡ lấy nhũ phong trĩu nặng của nàng.

“Lão bà, em thật mê người” Lý Kha thốt lên một câu cảm thán. Mặc dù mới nửa tiếng trước, hắn vừa mới phóng hết những kích tình vào trong âm đạo của Vương Cảnh, nhưng hiện giờ hắn lại muốn nữa.

Phản ứng của Lý Kha, đương nhiên Vương Cảnh hiểu rất rõ. Nàng nguyền Lý Kha một cái, hờn dỗi: “Thật không biết mấy ngày nay anh làm sao nữa? Có phải là ăn xuân được không? Rất kỳ quái nha”

“Em chính là xuân được của anh, tiểu Cảnh Cảnh của anh, thêm lần nữa được không?” Lý Kha bắt đầu trêu ghẹo nhũ phong của Vương Cảnh. Nhũ phong Vương Cảnh đầy đặn mà tràn đầy tính đàn hồi. Đến Vân Vũ Lôi là nữ nhân còn muốn vuốt ve, huống chi nam nhân chứ?

“Em đã tắm rửa mặc đồ rồi, Lôi Lôi người ta đang đợi em. Đến tối chúng ta lại làm được không? Hảo lão công của em. Mấy ngày nay anh thể hiện rất tuyệt à. Ngoan, đến tối đợi em về” Thân thể Vương Cảnh đã có phản ứng, hơn nữa phản ứng rất mãnh liệt. Lý Kha luôn có thể tìm được chỗ mẫn cảm nhất của nàng, nhưng Vương Cảnh vẫn phải cự tuyệt Lý Kha. Không phải là Vương Cảnh không muốn, mà là việc Vân Vũ Lôi nói rất quan trọng, cho nên Vương Cảnh vội đi gặp Vân Vũ Lôi.

Lý Kha cực kỳ không mong muốn Vương Cảnh đẩy tay hắn ra, nhưng hắn cũng biết Vân Vũ Lôi và Vương Cảnh quan hệ rất thân thiết, cho nên hắn chỉ đành gặt đầu bất lực: “Được rồi, vậy lão bà em phải mau chóng trở về nhé.”

“Được rồi, em sẽ gắng hết sức về sớm” Vương Cảnh hôn Lý Kha một cái, còn cố ý tóm lấy hạ thể đã dựng đứng lên của Lý Kha, cười hi hi rời khỏi nhà, chỉ còn lại Lý Kha trên mặt in dấu môi son, ngẩn ngơ đứng nhìn Vương Cảnh ra đi.

Nhà Vân Vũ Lôi rất gần, thật ra không cần phải trang điểm lộng lẫy. Nguyên do nàng trang điểm xinh đẹp như vậy, hoàn toàn là vì trong nhà Vân Vũ Lôi có một người, một nam nhân không thể thiếu trong sinh mệnh của nàng. Nam nhân đó đương nhiên là Doãn Xuyên.

“Sao vậy? Doãn Xuyên, anh ăn hiếp Lôi Lôi à? Em giới thiệu Lôi Lôi cho anh, nhưng không phải là để anh ăn hiếp cô ấy” Vương Cảnh vừa bước vào cửa, liền phát hiện Vân Vũ Lôi đang dấu môi lên, vẻ mặt không vui. Nàng vội vàng đưa mắt ra hiệu với Doãn Xuyên.

“Em thấy anh là người ăn hiếp Lôi Lôi sao?” Doãn Xuyên thở dài một hơi.

“Hừ, có phải là anh lại hoa tâm không?” Vương Cảnh như cười mà không cười nhìn Doãn Xuyên. Nàng còn cố ý bước đến trước mặt Doãn Xuyên phơi ra cặp chân dài mang vớ đen của nàng.

“Không, , không có chuyện đó” Doãn Xuyên lén lút thưởng thức cặp chân thon dài của Vương Cảnh. Gã muốt ực một ngụm nước miếng.

“Còn nói không có? Doãn Xuyên, anh đừng có cho là em không biết. Anh, anh anh đã có quan hệ với muội muội em. Cảnh Cảnh tỷ, anh ấy gạt em nói là chỉ giả vờ kết hôn với tiểu Phi” Nói đến đây, Vân Vũ Lôi có vẻ ghen ngào.

“Doãn Xuyên, sao anh lại có thể như vậy chứ?” Vương Cảnh đã biết Vân Vũ Phi sẽ có quan hệ với Doãn Xuyên, bởi vì đó vốn là dự tính ban đầu của Vương Cảnh, còn là ý kiến của Vương Cảnh, cho nên Vương Cảnh không ngạc nhiên. Thái độ của nàng thật mở ám.

Doãn Xuyên không nói gì. Bây giờ gã có nói gì cũng vô dụng. Mặc dù gã đã chuẩn bị kỹ tâm lý để đối phó với tình cảnh này, nhưng đến lúc xảy ra thật, gã cũng chẳng có biện pháp nào.

“Cảnh Cảnh tử, có lẽ chị còn chưa biết, Doãn Xuyên không những có quan hệ với tiểu Phi, bọn họ, bọn họ còn dự định chuẩn bị kết hôn, kết hôn thật. Nếu không phải là hôm nay mẹ em đưa tiểu Phi đến bệnh viện làm xét nghiệm trước khi cưới, em, em còn bị bưng tai bịt mắt” Vân Vũ Lôi vẫn luôn rất văn nhả, cũng không dễ dàng kích động, nhưng hiện tại nàng lại kích động đến toàn thân run lấy bầy.

“Doãn Xuyên, thế là thế nào? Trước đây không phải là anh nói với em anh rất thích Lôi Lôi sao? Sao lại đột nhiên bỗng chốc lại thay đổi như thế?” Vương Cảnh cũng không vui. Với quan hệ giữa nàng và Vân Vũ Lôi, nàng nhất định phải đứng về phía lập trường của Vân Vũ Lôi.

“Đương nhiên anh thích Lôi Lôi” Doãn Xuyên thốt một câu.

“Ài, Vũ Phi trẻ trung xinh đẹp, lại hấp dẫn hoạt bát, đâu có nam nhân nào nhìn thấy mà không động lòng chứ? Chỉ là, anh phụ tấm chân tình của Vân Vũ Lôi” Vương Cảnh cố ý đem sự hoa tâm của Doãn Xuyên chuyển thành sự chủ động của Vân Vũ Phi. Nàng đang ngầm nói giúp Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên mừng quá, ngầm gửi một cái hôn gió cho Vương Cảnh.

Wương Cảnh yêu kiều liếc Doãn Xuyên một cái.

Quả nhiên Vân Vũ Lôi trong lòng có chút tức giận với Vân Vũ Phi: “Cái con tiểu Phi này người nào không cướp, lại cứ đi cướp nam nhân của em. Em nên, nên làm thế nào? Cảnh Cảnh tử, lòng em thật rối bời”

“Lôi Lôi, đừng tức giận. Nam nhân tốt rất nhiều, cái tên này hoa tâm như vậy, không có cũng tốt, Cảnh tử lại giới thiệu giúp em một người khác.” Vương Cảnh chỉ đành an ủi Vân Vũ Lôi đang buồn.

Doãn Xuyên lại cuống lên, liên tục đánh mắt với Vương Cảnh.

Vân Vũ Lôi rối loạn trong lòng đến phát khóc. Nàng nhìn Doãn Xuyên một cái, không nhin nổi nữa, chạy về phòng mình, đóng cửa đến “sầm” một tiếng.

Trong phòng khách chỉ còn lại Doãn Xuyên và Vương Cảnh. Doãn Xuyên bước tới, ôm lấy Vương Cảnh, thấp giọng nói: “Hay nhỉ, không ngờ không khuyên giải giúp anh, lại còn định giới thiệu nam nhân khác cho Vân Vũ Lôi, xem anh làm sao trừng phạt em”

Wương Cảnh nhỏ giọng cười: “Ai bảo anh hoa tâm như vậy, bây giờ anh có được Vân Vũ phi còn không thỏa mãn à? Còn muốn có phúc của người Tề sao?”

“Có gì mà không được chứ? Anh cứ muốn một mũi tên trúng hai con nhạn đấy, cả hai tỷ muội anh đều muốn” Tay Doãn Xuyên miết chặt đồn bộ Vương Cảnh.

“Thật tham lam, vậy còn em?” Vương Cảnh cười hỏi.

“Cũng muốn. Chỉ cần Lý Kha không để ý đến việc em ra đi” Tay Doãn Xuyên vén gấu váy Vương Cảnh lên.

“Hừ, chỉ sợ đến lúc đó thì có xếp hàng cả tuần cũng không đến lượt em. Vậy em chẳng phải sẽ chết khát à?” Vương Cảnh cười yêu kiều.

“Em đến giúp anh hay là đến trêu ghẹo anh đây? Hừ? Hôm nay dường như em mặc rất quyến rũ, mặc cho ai xem vậy?” Doãn Xuyên vuốt ve cặp đùi mang vớ của Vương Cảnh. Lốp lẹo trợn lảng giúp tay Doãn Xuyên dễ dàng dạo chơi trên cặp đùi thon dài.

“Mặc cho ai ngắm cũng được, không phải là mặc cho anh ngắm” Vương Cảnh cắn môi, bởi vì Doãn Xuyên đã quỳ xuống. Mặt gã vừa khéo đối diện với chỗ thần bí của Vương Cảnh, nội khối bằng ren đen hiện ra trước mắt Doãn Xuyên.

“Màu đen quyến rũ?” Trong mắt Doãn Xuyên trợn lên vừa to vừa tròn.

“Đừng nghịch nữa, em vào trước khuyên giải Lôi Lôi, lát nữa anh vào, được không?” Vương Cảnh ôm lấy đầu Doãn Xuyên, ngăn cản hành động tiếp theo của gã.

“Để anh hôn một chút” Doãn Xuyên tham lam hít ngửi hạ thể của Vương Cảnh. Thậm chí gã còn thè lưỡi ra liếm. Nội khối bằng ren rất nhỏ, chỗ che lấy vùng đất riêng tư thần bí càng nhỏ hơn. Đầu lưỡi Doãn Xuyên liếm đến huyết khẩu có chất dịch ngọt ngào rướm ra dễ như trở bàn tay.

“A, , , , cẩn thận Lôi Lôi nhìn thấy đấy” Vương Cảnh yêu kiều thốt.

“Ai bảo em nghịch lửa như vậy?” Doãn Xuyên không chịu buông tha. Gã đã nút lấy chỗ nếp gấp trên mặt huyết. Hiện giờ lá gan Doãn Xuyên càng lúc càng lớn.

Vương Cảnh không biết làm sao. Liên tiếp mấy ngày qua làm tình không ngơi nghỉ cùng Lý Kha vẫn không làm cho nỗi khát khao tình dục của nàng giảm bớt, ngược lại khiến nàng càng thêm nhu cầu. Nàng không hiểu là nhu cầu của sinh lý hay là sự đòi hỏi của tâm lý. Cũng có lẽ là cả hai. Thêm vào đó là sức hút đặc biệt kỳ lạ trên người Doãn Xuyên. Vương Cảnh rất kinh ngạc mỗi lần làm tình với Doãn Xuyên đều có kết thúc thật hoàn mỹ, đều có cao trào liên tiếp. Về mặt này, trượng phu Lý Kha còn kém một chút.

Cho nên, khi Doãn Xuyên kéo khóa xuống, Vương Cảnh cũng bị dục tình dâng cao che mờ hai mắt. Mặc dù nàng rất lo ngại, lo ngại sẽ bị Lôi Lôi phát hiện, nhưng Vương Cảnh không bận tâm nữa. Kích thích cùng Doãn Xuyên luôn khiến cho nàng mê mẩn như vậy. Tình dục và tình yêu mới là thứ Vương Cảnh cảm thấy quan trọng nhất.

“A, Doãn Xuyên” Vương Cảnh siết chặt lấy Doãn Xuyên. Hai chân nàng nâng cao lên, tiếp nhận chàng đầu sủi dưng mãnh.

Hôm nay Vương Cảnh đặc biệt mặc váy đen và vớ lụa đen, bên trên là áo thêu trắng, phối hợp với đôi giày cao gót đen, có thể nói là một hình tượng thực nữ rất hoàn mỹ. Nhưng lúc này nàng chẳng có vẻ thực nữ chút nào. Nằm ở trên ghế sofa, nàng tận mắt nhìn Doãn Xuyên nâng cao hai chân nàng lên, đưa cự vật gân xanh nổi gồ lên đâm mạnh vào trong nhục huyết của mình.

“Ừm” Cảm giác bao bọc chặt khít khiến Doãn Xuyên rất khoan khoái. Doãn Xuyên đặc biệt say mê chỗ đó của Vương Cảnh. Gã cảm thấy mật huyết của Vương Cảnh căng khít nhất trong tất cả nữ nhân của gã. Gã nhớ rất rõ tình cảnh lần đầu tiên chọc vào mật huyết đó. Cho nên Doãn Xuyên rất đổ kỵ với Lý Kha, đổ kỵ hẳn có thể sở hữu nữ nhân hoàn mỹ như vậy. Doãn Xuyên ngằm lập thệ, phải cướp lấy Vương Cảnh từ tay Lý Kha. Gã bắt đầu dùng sức đâm vào rút ra.

Bốn chữ “Sắc lớn bằng trời” này có thể rất hợp với hình dung về Doãn Xuyên và Vương Cảnh lúc này. Bọn họ đơn giản là cội nhà Vân Vũ Lôi thành vùng trời riêng của mình. Bọn họ phóng túng đến thế, chẳng hề kiêng dè đến vậy.

“A, Doãn Xuyên, anh càng ngày càng lớn gan, , , a,” Vương Cảnh hưởng thụ niềm kích thích của việc chính mắt nhìn thấy bị chọc vào. Đồng thời nàng cũng bị dừng khí của Doãn Xuyên làm cho lo lắng.

“Anh nói rồi, vì em, chuyện gì anh cũng chấp nhận làm. Ngày đó trong phòng karaoke, lão công của em ở bên cạnh, anh còn không sợ, bây giờ càng không sợ. Ừ, Cảnh Cảnh, em là của anh, vĩnh viễn là của anh” Doãn Xuyên đóng vào rút ra không phải rất nhanh, nhưng mỗi lần đều rất có lực lượng.

Vương Cảnh rất thích loại lực lượng đó. Nàng vẫn cần loại dừng mãnh đó, mang theo sự âu yếm của dạng xâm lược. “A, , , Xuyên, mau lên, đây là nhà Lôi Lôi, không nên để cô ấy phát hiện ra. Mau kết thúc đi, , , a, , ,”

“Ừ, anh sẽ dùng lực mạnh hơn” Đương nhiên Doãn Xuyên hiểu được tâm tình khẩn trương đó. Có lớn gan hơn nữa cũng không thể để ân ái trong nhà người khác lại để bị người ta phát hiện.

Doãn Xuyên và Vương Cảnh điên cuồng quấn chặt lấy nhau. Mặc dù bọn họ điên cuồng, nhưng vẫn gắng sức không phát ra âm thanh. Nhưng bầu không khí dâm dăng vẫn dập dờn trong phòng. Bầu không khí đó không ngờ lại bị Vân Vũ Lôi đang thẩn thức trong phòng cảm giác được.

Vân Vũ Lôi rất thích Doãn Xuyên. Đó là tình yêu phát từ nội tâm, khác hẳn với muội muội Vân Vũ Phi. Vân Vũ Lôi vừa nhìn thấy Doãn Xuyên là đã thích. Có lẽ đó là dạng nhất kiến chung tình mà người người vẫn nói. Nàng rất kỳ vọng vào sự lãng mạn của tình yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng trực giác của nữ nhân rất nhạy bén. Nhất cử nhất động, một ánh mắt một nụ cười của Vân Vũ Phi đối với Doãn Xuyên, đã cho Vân Vũ Lôi biết, quan hệ giữa muội muội Vân Vũ Phi và Doãn Xuyên đã không còn bình thường. Nàng rất hoảng hốt, rất lo lắng, càng ghen tỵ hơn. Nàng không quên được tình cảnh Doãn Xuyên công nàng đến bệnh viện. Nàng biết, Doãn Xuyên cũng thích nàng.

Nhưng, Doãn Xuyên sắp kết hôn với muội muội. Điều đó có nghĩa là nam nhân từng công nàng đến bệnh viện, từng tay trong tay cùng nàng dạo bước từ nay thuộc về người khác. Mặc dù người khác đó là muội muội của mình, nhưng Vân Vũ Lôi vẫn không cam lòng, không chấp nhận mất Doãn Xuyên. Cho nên nàng tìm đến Vương Cảnh, người bạn thân nhất, để nói giúp nàng, để nàng có được chủ kiến, tìm biện pháp.

Song Vân Vũ Lôi rất kỳ quái, kỳ quái vì thái độ của Vương Cảnh rất mờ ám. Đặc biệt là lúc nghe nói Doãn Xuyên và Vân Vũ Phi sắp kết hôn, Vân Vũ Lôi phát hiện Vương Cảnh không hề tỏ ra kinh ngạc chút nào, giống như đã biết từ sớm rồi vậy. Đương nhiên Vân Vũ Lôi rất buồn phiền. Nàng quyết định hỏi Vương Cảnh. Cho nên Vân Vũ Lôi không khóc nữa. Nàng bước tới bên cửa, đẩy hé ra một khe hở nhỏ, định nghe lén một chút xem Vương Cảnh thuyết phục Doãn Xuyên như thế nào.

Nhưng Vân Vũ Lôi lại nghe thấy những lời nàng không thể tưởng tượng nổi, nhìn thấy tình cảnh nàng không sao tưởng tượng nổi. Bạn tốt Cảnh Cảnh tỷ của nàng đang cùng Doãn Xuyên ôm nhau hôn cuồng nhiệt.

Vân Vũ Lôi cho là mình bị hoa mắt. Nàng đóng cửa lại để định thần, sau đó lại hé ra nhìn. Lần này, nàng nhìn thấy rõ ràng, nhìn thấy rõ Doãn Xuyên chọc sinh thực khí của gã vào hạ thể Vương Cảnh. Bọn họ thở hổn hển, tư thế đa dạng. Vân Vũ Lôi còn chú ý thấy sự dũng mãnh vô cùng của Doãn Xuyên.

Vân Vũ Lôi từng có nam nhân. Đó đã là chuyện từ thời học sinh, nhưng nam nhân tiến vào trong thân thể nữ nhân vẫn cứ khắc cốt ghi tâm. Trong ký ức của Vân Vũ Lôi cái giống kia của nam nhân căn bản không có to như vậy, không có khoa trương đến thế. Nàng càng không ngờ nổi Vương Cảnh lại có tư tình với Doãn Xuyên. Nhưng vì sao Vương Cảnh còn muốn giới thiệu Doãn Xuyên cho nàng?

Nghi vấn đó khiến cho Vân Vũ Lôi rất bàng hoàng. Nàng không biết nên hận ai, cả hai đều đáng hận, nhưng cũng hận không nổi. Bởi vì chính miệng Vương Cảnh cho Vân Vũ Lôi biết, Doãn Xuyên vẫn luôn thâm yêu nàng ta, bọn họ vốn là tình nhân. Chỉ là, bọn họ giấu giếm như vậy thật quá đáng rồi.

Nhưng màn kịch tình phía ngoài cửa vẫn còn tiếp tục. Vân Vũ Lôi trái tim đập nhanh không biết là có nên xem màn kịch tình đang bày ra đó của người khác. Song nàng cũng không dời chân đi được.

Huống chi, Doãn Xuyên ôm Vương Cảnh đến ngồi xuống một chiếc ghế. Vân Vũ Lôi nhìn thấy rõ hai chân Vương Cảnh đứng sang hai bên Doãn Xuyên, một tay chống lên vai Doãn Xuyên, một tay cầm lấy nhục bồng to như cánh tay con nít, nhắm chuẩn mặt huyệt của mình, từ từ ngồi xuống. Vân Vũ Lôi khần trương chăm chú nhìn nhục bồng xuyên vào, tay nàng rướm cả mồ hôi.

Vân Vũ Lôi không biết tại sao lại muốn xem, xem Vương Cảnh kiêu ngạo nhún nhảy lên xuống. Vân Vũ Lôi cảm thụ thấy một niềm khoái cảm không sao hiểu nổi, phảng phất như bản thân đang làm tình với Doãn Xuyên. Nàng cảm giác trong thân thể mình có một dòng chảy nóng hổi đang tuôn ra, thông qua hoa phòng tiết ra ngoài. Vân Vũ Lôi biết rằng bên dưới bản thân đã ẩm ướt. Nàng đưa tay xuống định dò xem ướt đến thế nào. Nhưng lúc ngón tay chạm phải huyệt khẩu, toàn thân nàng run bắn lên, khoái cảm mãnh liệt thiếu chút nữa làm cho Vân Vũ Lôi té xỉu. Nàng loạng choạng, khe cửa bị hé mở ra thêm một chút, nhưng chỉ một chút đó lại khiến cho Vương Cảnh đang phi trên người Doãn Xuyên phát hiện ra. Nàng gần như đối mắt với Vân Vũ Lôi.

Vương Cảnh rất hoảng hốt, định dừng lại. Nhưng đúng lúc đó, Doãn Xuyên thúc lên mạnh mẽ, khiến cho Vương Cảnh khoái cảm liên tiếp. Thân thể nàng vận động lên xuống một cách kịch liệt không thể khống chế được. Vương Cảnh áy náy nhìn Vân Vũ Lôi, nhưng trong thoáng chốc ánh mắt áy náy đã bị tình dục cuốn cuộn nhanh chóng nhấn chìm.

“A, , a, , ư, , ư” Vương Cảnh rên rỉ. Đôi chân nàng được đôi giày cao gót tôn lên càng tỏ ra đặc biệt thon dài. Có lẽ là do đi giày cao gót, chân tay Vương Cảnh tỏ ra rất thon dài, giống như một con bạch tuộc quần chặt lấy Doãn Xuyên đang ngồi trên ghế. Đã biết Vân Vũ Lôi đang nhìn, nhưng Vương Cảnh không hề có ý định dừng lại.

Dưới thân, Doãn Xuyên quay lưng lại phòng Vân Vũ Lôi ngằm hiểu phối hợp với Vương Cảnh. Gã căn bản không biết là Vân Vũ Lôi đang chăm chú nhìn mọi việc.

Vượt ngoài ý liệu của Vương Cảnh, Vân Vũ Lôi đã không kêu, cũng không bỏ đi, mà còn xem chăm chú. Vương Cảnh cười, cười đến đặc biệt quyến rũ và quái dị. Thậm chí nàng còn nháy nháy mắt với Vân Vũ Lôi.

Vân Vũ Lôi nhìn thấy. Nàng có chút lúng túng tức giận, hàm răng ngọc ngà thiếu chút nữa cắn rách cả làn môi thơm của nàng. Nhưng nàng lại không hề có ý định gây bão tố. Còn Vương Cảnh lại càng thêm phóng túng. Nàng bắt đầu cởi áo, lộ ra áo ngực bằng ren màu đen mê người.

Vương Cảnh lớn gan đến vượt ngoài ý liệu khiến Doãn Xuyên ngẩn ra một chút, nhưng sức quyến rũ của màu đen dẫn dắt Doãn Xuyên đến thế giới của tình dục. Tay gã trèo lên nhũ phong của Vương Cảnh, vịn vịn nhũ đầu của Vương Cảnh qua lớp ren mỏng.

“A, , ,” cơn đau kịch liệt khiến Vương Cảnh nhú mày lại, song khoái cảm còn kịch liệt hơn cũng theo đó kéo đến. Vương Cảnh điên cuồng nhấp nhô. Nàng còn nắn vuốt nhũ phong đầy đặn, bày ra thân hình tuyệt vời của nàng về phía Vân Vũ Lôi, giống như đang thị uy với Vân Vũ Lôi, lại giống như dụ dỗ Vân Vũ Lôi. Bởi vì nhũ phong của Vân Vũ Lôi cũng rất đẹp. Làn môi nàng rất quyến rũ, giống như hai cánh hoa, tươi đẹp mơn mớn. Vương Cảnh vẫn rất thích hôn môi với Vân Vũ Lôi, có lẽ nàng còn thích cảm dỗ Vân Vũ Lôi.

Vân Vũ Lôi hít thở khó nhọc. Khuôn mặt nàng đỏ đến nóng rực. Ánh mắt thất thần chuyển động theo nhịp nhấp nhô lên xuống của Vương Cảnh. Nàng nắm chặt gấu áo bản thân, dường như đang thực hiện cuộc đấu tranh mãnh liệt nhất với lý trí.

“a, , , Doãn Xuyên, hôn em” Vương Cảnh ưỡn dâng lên nãi tử vừa to vừa tròn. Dưới nãi tử, áo ngực bằng ren đen đã bị kéo trễ xuống.

Doãn Xuyên rất phục tùng mệnh lệnh như vậy. Là nam nhân đều sẽ phục tùng. Gã há to miệng ra, một phát ngoạm lấy nãi tử Vương Cảnh. Trên nhũ phong trắng nõn bất ngờ lưu lại mấy dấu răng mờ mờ.

Cú ngoạm đó làm cho Vương Cảnh ít nhiều cảm thấy đau, cũng khiến cho Vân Vũ Lôi ở một phía run lên. Nàng vô ý thức luồn tay vào trong áo mình, xoa nắn nhũ phong bản thân, phảng phất như Doãn Xuyên cắn lên người nàng vậy. Nhưng Vân Vũ Lôi không hề cảm thấy đau đớn. Nhũ phong của nàng có độ mẫn cảm

cao, bàn tay vừa lướt qua đã tê dại như điện giật. Vân Vũ Lôi lập tức trở nên phấn khích, không hề dừng lại, móng tay nàng đã lướt qua nhũ vầng, kẹp lấy nhũ đầu.

“Ừ” Vân Vũ Lôi khẽ rên lên một tiếng.

Vương Cảnh thở hổn hển, thấy Vân Vũ Lôi rơi vào trong sự cám dỗ của dục vọng, nàng hưng phấn lắc lư bờ mông đẹp, làm cho sự cọ sát nơi sâu thẳm hoa phòng càng thêm mãnh liệt. Mật huyết của nàng kịch liệt nuốt vào nhả ra nhục bông của Doãn Xuyên, mỗi lần đều đạt tới tận cùng. Trong khoảnh khắc, khoái cảm mãnh liệt điên cuồng ào đến. Vương Cảnh còn chưa kịp chuẩn bị, ái dịch như sữa phun mạnh ra. Nhưng cũng lúc đó, cự vật của Doãn Xuyên thọc mạnh vào trong mật huyết của Vương Cảnh. Vương Cảnh kêu lên một tiếng, nằm phục xuống người Doãn Xuyên, một dòng chảy ấm nóng bắn vọt ra.

Doãn Xuyên còn chưa có phản ứng lại, quần gã đã bị thấm ướt. Nước tiểu âm ẩm từ niệu đạo của Vương Cảnh chảy ra, do bị nhục bông to lớn làm tắc nghẽn, làm cho nước tiểu bắn ra tứ phía. Đến ngay cả trên mặt Doãn Xuyên cũng có thể cảm nhận thấy những giọt nước lỏng lạnh đó.

23. Chương 23: Phúc Của Người Tề (2).

“Tiêu rồi, nhất định là Lôi Lôi đã nghe thấy” Vương Cảnh kêu to đến nỗi tai Doãn Xuyên cũng bị chấn đến kêu ù ù. Gã khẳng định, chỉ cần Vân Vũ Lôi không phải bị điếc thì nhất định sẽ nghe thấy. Nghe thấy tiếng kêu thì sẽ ra khỏi phòng. Ra khỏi phòng sẽ phát hiện ra vụ ngoại tình của họ.

Doãn Xuyên bất lực cười khổ. Gã cảm thấy lần này quả thật sắp mất mặt, mất hết cả mặt mũi rồi. Vương Cảnh hơi thở như tơ nằm phục xuống không chút động đậy. Doãn Xuyên thương yêu ôm lấy Vương Cảnh, ôm thật chặt. Cả gian phòng khách im ắng, quái lạ đến đáng sợ. Chỉ có nước tiểu của Vương Cảnh tí tách rơi nhỏ giọt.

“Đỡ hơn chưa? Bảo bối Cảnh Cảnh của anh” Doãn Xuyên hỏi thử.

“Còn choáng” Vương Cảnh dùng giọng mũi hư ra được hai từ.

“Có dậy nổi không? Đứng để Lôi Lôi nhìn thấy” Doãn Xuyên thấp giọng hỏi tiếp.

“Đừng lo, anh quay đầu lại mà nhìn xem” Vương Cảnh mệt mỏi nói.

“Hả?” Doãn Xuyên vội vàng quay đầu. Trước cửa phòng Vân Vũ Lôi, một nữ nhân xinh đẹp đáng yêu đang ngồi trên sàn. Ráng hồng trên mặt nàng vẫn chưa tan hết. Người đó không phải là Vân Vũ Lôi thì còn có thể là ai?

Doãn Xuyên rất ngạc nhiên, hỏi: “Sao lại như vậy? Em biết Lôi Lôi vẫn luôn xem chúng ta?”

Vương Cảnh đã tỉnh táo hơn cười khúc khích: “Không cho anh biết”

Doãn Xuyên hận đến nghiến răng, Gã vỗ đét một cái vào mông Vương Cảnh hỏi: “Này, em làm người anh khai hết cả lên, món nợ này tính thế nào đây?”

Vương Cảnh ném một ánh nhìn quỵến rũ, hỏi ngược lại: “Anh muốn thế nào?”

“Đương nhiên là thỏa mãn anh. Em sướng rồi, anh vẫn còn bứt rứt, như vậy không công bằng” Doãn Xuyên làm ra vẻ oan ức.

Vương Cảnh cong môi lên, nhìn nhìn về phía Vân Vũ Lôi đang ngồi dưới đất, cười ám muội bảo: “Anh đúng là đồ đại gốc, hiện giờ có người cần có anh còn hơn cả em”

Doãn Xuyên bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong lòng vui mừng khôn xiết, nhưng ngoài miệng vẫn giả đồ thoải thác: “Như, như vậy không được, anh sợ Lôi Lôi....”

Vương Cảnh nguyệt Doãn Xuyên một cái: “Được tiện nghi còn ra vẻ nha, em mặc kệ anh” Nói rồi đứng dậy, nước tiểu còn sót lại trong mật huyết, do nhục bồng rút ra, lại tí tí tách tách chảy ra, chảy thành cả một vũng lớn.

Vương Cảnh bước tới, đỡ Vân Vũ Lôi đang mềm nhũn lên, còn không quên đưa mắt ra hiệu cho Doãn Xuyên.

Đương nhiên Doãn Xuyên hiểu rõ, cũng đứng lên bước tới. Cây cự vật ngẩng cao kia vẫn cứ cứng rắn như sắt.

Doãn Xuyên cũng rất ngạc nhiên không ngờ tính dục và năng lực của mình lại dũng mãnh như vậy. Mặc dù nữ nhân bên cạnh gã ai nấy đều đẹp như hoa, nhưng đó tuyệt đối không phải là nguyên nhân nâng cao năng lực tình dục. Vậy đó là nguyên nhân gì? Doãn Xuyên nghĩ mãi mà không sao hiểu nổi. Có điều gã mơ hồ cảm giác thấy, ngày đó, sau khi ân ái với Dung An Dao, gã liền có cảm giác như vậy, cảm giác tính dục bản thân vô cùng mạnh liệt.

Vương Cảnh lấy y phục của Vân Vũ Lôi đi tắm, trước khi đi tắm không quên xử lý sạch sẽ vũng nước tiểu trên sàn nhà. Trước khi vào phòng tắm, Vương Cảnh còn nói một câu: “Em tắm là tắm rất lâu đấy nhé”

Ý tứ trong lời nói của Vương Cảnh Doãn Xuyên hiểu, Vân Vũ Lôi đang nằm trên giường càng hiểu rõ. Nàng lo âu gọi: “Cảnh Cảnh tỷ, chị đợi em với, em, em cùng đi tắm với chị”

Nhưng có vẻ như Vương Cảnh không nghe thấy, một mình bước vào trong phòng tắm.

Vân Vũ Lôi chỉ đành lớn giọng kêu lên với Doãn Xuyên đang từng bước từng bước tiến tới: “Anh, anh đừng tới gần”

Doãn Xuyên cười. Gã đã lột sạch trần như nhộng. Nhìn cặp đùi trần trụi cũng như câu dưới lớp áo pull của Vân Vũ Lôi, dục vọng vừa sút giảm của gã lại bùng lên. Sau trận kích tình mãnh liệt với Vương Cảnh, nỗi kiềm nén tính dục mãnh liệt kia tràn ngập khắp mỗi tế bào trong cơ thể Doãn Xuyên. Gã cần phải phát tiết.

Đồng dạng, Vân Vũ Lôi cũng rất cần. Bởi vì sự khêu gợi của Vương Cảnh với nàng vừa rồi là sự kích thích trước nay chưa từng có. Vân Vũ Lôi không ngờ nổi xem Vương Cảnh làm tình lại có thể mang lại khoái cảm mãnh liệt như vậy. Cùng với việc cảm thấy mất mặt vì sự thất thố của bản thân vừa rồi, nàng cũng mong mỗi có thể thu được một loại cảm giác thỏa mãn. Hiện giờ điều nàng lo sợ duy nhất là, liệu mình có giống như Vương Cảnh, tè ngay tại trận. Nhìn thấy Doãn Xuyên bước tới, niềm dục vọng rục rịch ngóc đầu dậy trong thân thể nàng lại bắt đầu trêu ghẹo lòng người.

Nhưng dù sao Vân Vũ Lôi cũng là nữ nhân. Sự thận trọng cố hữu của nữ nhân bắt buộc nàng phải làm ra vẻ. Nàng trách mắng Doãn Xuyên, cảnh cáo Doãn Xuyên không được tiếp cận, nhưng trong lòng nàng lại rất hy vọng Doãn Xuyên có thể tới gần hơn chút nữa.

Người thương yêu lẫn nhau nhất định là có tâm linh tương thông. Đương nhiên Doãn Xuyên có thể hiểu được vẻ vờ từ chối nhưng lại mời gọi của Vân Vũ Lôi. Bởi vì mặc dù tiếng trách mắng của Vân Vũ Lôi rất to, nhưng chẳng hề có chút kiên định nào. Cho nên Doãn Xuyên rất dễ dàng ôm Vân Vũ Lôi vào lòng.

“Không muốn, không muốn” Vân Vũ Lôi giả vờ chống cự sao mà vụng về đến vậy. Doãn Xuyên cởi tấm áo pull của nàng dễ như trở bàn tay. Doãn Xuyên lại nhìn thấy hai bầu nhũ phong đẹp nhất. Lần trước nhìn thấy chính là ở nhà Vương Cảnh. Lúc đó Doãn Xuyên đã có nỗi xung động muốn sờ nắn một trận, bây giờ hai bầu nãi tử đã ở ngay trước mắt, Doãn Xuyên hưng phấn đến không hơn được nữa. Gã ép cả người lên cặp nhũ phong đó, khiến cho cặp nhũ phong tuyệt đẹp biến dạng dưới ánh mắt gã.

“Ừ” Vân Vũ Lôi kinh hãi kêu lên. Bởi vì cái thứ cứng rắn của Doãn Xuyên đã chọc tới âm thần của nàng. Mặc dù còn cách một tấm nội khổ nhỏ, nhưng Vân Vũ Lôi đã cảm giác được sự to khổng bố của con quái vật đó. Nàng thận trọng nhích đồn bộ đi, hòng tránh mũi nhọn của cự vật

Nhưng mũi nhọn của cự vật đã lộ hết ra. Vân Vũ Lôi muốn né tránh thì đã quá muộn, quy đầu tròn tròn kia đã đạt tới cửa, bắt đầu đập cửa mà vào.

“Không được, Doãn Xuyên, hoặc là anh đồng ý cưới em, hoặc là phải buông em ra” Vân Vũ Lôi gắng hết sức ngăn cản Doãn Xuyên tiến thêm bước nữa.

“Ừ, anh đồng ý” Đương nhiên Doãn Xuyên đồng ý. Gã còn lo Vân Vũ Lôi không bằng lòng, ngón tay gã liên vạch nội khổ của Vân Vũ Lôi ra.

“Đợi đã, còn nữa, ngoại trừ Cảnh Cảnh tử, anh không được phép cùng với nữ nhân nào khác, a.....” Mỗi một nữ nhân đều ích kỷ, cũng tuyệt đối không hy vọng có người đến chung hưởng nam nhân của mình. Đường nhiên Vân Vũ Lôi cũng không phải là ngoại lệ. Có điều, sức chống cự của nàng rất vớ vẩn, quy đầu của Doãn Xuyên đã chọc mở cánh hoa.

“Quá được, Lôi Lôi thân yêu vạn tuế. Nhưng còn muối muối em? Chẳng lẽ em nhân tâm để anh bỏ mặc cô ấy, sau đó để muối muối em một mình cô độc đi đóng phim, để đám đạo diễn xấu xa kia lừa gạt, chà đạp sao?” Vân Vũ Lôi không bận tâm tới sự gia nhập của Vương Cảnh, Doãn Xuyên rất kinh ngạc vui mừng, rất bất ngờ. Có điều, gã còn muốn Vân Vũ Lôi chấp nhận một yêu cầu khác của gã, yêu cầu một mũi tên trúng hai con nhạn.

Vân Vũ Lôi vốn đã không nhẫn tâm gạt bỏ muối muối nên lòng càng loạn hơn. Tỷ muối họ tình thâm, huống chi Vân Vũ Phi còn là người đến trước. Mặc dù nàng là tỷ tỷ, nhưng hiện giờ chẳng khác nào nàng là kẻ đến sau, là kẻ phá hoại hạnh phúc của muối muối. Nghĩ đến đây, Vân Vũ Lôi do dự một hồi cũng chỉ đành gạt đầu: “Đương, đương nhiên, tiểu Phi không tính là nữ nhân khác”

Doãn Xuyên vui mừng quá đỗi. Bởi vì gã chỉ còn cách việc hưởng thụ phúc của người Tề một chút xíu. Gã ôn nhu đặt nụ hôn lên chiếc miệng xinh của Vân Vũ Lôi, ngọt ngào mút nướm mọi thứ trong miệng Vân Vũ Lôi. Tay gã cũng ôn nhu xoa nắn nhũ phong hoàn mỹ của Vân Vũ Lôi. Đường như tất cả đều rất ôn nhu. Bởi vì động tác tiếp theo của Doãn Xuyên không sao ôn nhu được. Gã muốn tiến vào hoa phòng của Vân Vũ Lôi.

“a, .., đợi đã” Doãn Xuyên mới chọc vào một nửa, Vân Vũ Lôi đã cảm thấy sợ hãi trước sự chiếm lĩnh của cự vật. Nàng thậm chí nghĩ đến việc đòi Doãn Xuyên ngừng lại.

Nhưng đạn đã lên nòng, không thể không bắn. Doãn Xuyên thô lỗ tống nốt đoạn nửa còn lại vào trong nhục huyết của Vân Vũ Lôi. Nhưng sự vây bọc khít khao trong nhục huyết khiến Doãn Xuyên gần như quăng mũ quăng giáp đầu hàng.

“Ồ.....” Vân Vũ Lôi chỉ có thể kịch liệt đáp ứng nụ hôn cháy bỏng của Doãn Xuyên mới có thể làm giảm bớt cơn đau căng trướng. Chiếc lưỡi thơm tho của nàng liếp liếp hàm răng, đầu lưỡi, bờ môi Doãn Xuyên.

Vì để tránh cho mình bất ngờ thất bại thảm hại, Doãn Xuyên ngừng tấn công. Gã ngấm ngấm hết hồn trước việc Vân Vũ Lôi không ngờ thiếu chút nữa làm cho gã thành kẻ phải khoác lên mình danh từ kẻ xuất tinh sớm. Vì vậy Doãn Xuyên rất cẩn thận. Gã nhẫn nại chịu đựng đôn thất cổ mà mặt huyết của Vân Vũ Lôi dành cho đại đệ đệ của gã. Doãn Xuyên chỉ hoạt động mồm miệng, chân tay. Gã còn ngấm ngấm hít sâu một hơi, ổn định lại dục vọng trong lòng.

Dục vọng của Doãn Xuyên mới hơi bình phục, thì dục vọng của Vân Vũ Lôi lại bắt đầu tăng cao. Cặp đùi nàng bắt đầu giang ra hết cỡ, nghênh tiếp sự tiến công của Doãn Xuyên. Nhưng cuộc tiến công của Doãn Xuyên lại đột nhiên ngừng lại. Vân Vũ Lôi không thỏa mãn với sự trêu chọc bằng tay của Doãn Xuyên, càng không hài lòng với sự lười biếng của con quái vật trong cơ thể nàng. Nàng co một chân đặt lên mông Doãn Xuyên. Nàng bắt đầu ra hiệu, ra hiệu mạnh mẽ rằng Doãn Xuyên có thể tấn công rồi.

Doãn Xuyên hiểu ám hiệu của Vân Vũ Lôi. Nhưng gã ngấm ngấm kêu khổ. Sau khi kích tình với Vương Cảnh đã khiến cho sức chịu đựng của gã chịu đả kích nghiêm trọng. Vốn cho là Vân Vũ Lôi dễ đối phó, nhưng vạn lần không ngờ nổi, cô nàng Vân Vũ Lôi này bề ngoài thì ôn nhu văn nhã, nhưng nội tâm lại lạnh lẽo đến cực độ. Doãn Xuyên càng không ngờ nổi Vân Vũ Lôi lại có quỹ đạo mật huyết rất đặc biệt. Nơi đó quanh co thăm thẳm, tầng tầng lớp lớp. Doãn Xuyên không cử động cũng đủ cực kỳ tê ngứa, có nguy hiểm không giữ vững được rồi, còn đào đâu ra năng lực tiến công nữa. Gã chỉ đành nỗ lực phòng ngự.

“Ách, , , Doãn Xuyên, Doãn Xuyên” Doãn Xuyên không hành động khiến cho Vân Vũ Lôi có vẻ sốt ruột. Nàng bắt đầu kêu gọi Doãn Xuyên, đó là tiếng gọi nguyên thủy nhất, kêu gọi sự âu yếm của tình dục khác giới, kêu gọi kẻ khác giới đến giao phối.

“A, trời ạ, Lôi Lôi, em, em đừng động đây” Những lời này, nam nhân cả đời đều cảm thấy ngượng nói ra. Vân Vũ Lôi kinh ngạc mở to đôi mắt, nhìn Doãn Xuyên không hiểu ra sao cả. Doãn Xuyên ngượng ngập nhìn Vân Vũ Lôi, không ngờ còn định rút nhục bồng ra. Nhưng đúng lúc đó, Vương Cảnh lại từ trong phòng tắm bước ra. Ngoại trừ một tấm khăn tắm trắng quấn quanh ngực ra, nàng không hề mặc thứ gì. Doãn Xuyên tâm thần vừa giao động, tinh quan liền thất thủ, lượng lớn tinh hoa bắn ra mãnh liệt.

Wương Cảnh vừa khéo tận mắt thấy mọi thứ. Nhìn Doãn Xuyên mất cả mặt mũi rút lui ra khỏi vùng đất rậm rạp của Vân Vũ Lôi, đầu tiên nàng ngẩn ra, tiếp đó che miệng bật cười ‘hí hí’ nói: “Ui, chưa ra đến chợ đã tiêu hết tiền ha?”

Doãn Xuyên phát cáu, gã trừng mắt lên với Vương Cảnh vẫn đang ôm bụng cười, trách mắng: “Rất buồn cười lắm sao? Đầu tại em đột nhiên xuất hiện. Không phải là em nói sẽ tắm lâu lắm sao?”

Vân Vũ Lôi cũng buồn cười, nhưng nàng còn phiền muộn hơn. Chẳng có nữ nhân nào thích nam nhân bỗng nhiên xuất sớm. Có điều nàng cũng về phe trách mắng Vương Cảnh: “Đúng vậy, sớm không ra, muộn không ra, Cảnh Cảnh tỷ chị thật đáng ghét à”

Wương Cảnh nháy nháy cặp mắt mê người, giả đồ tui thân phản kích lại: “Hừ, hai người đều trách tôi phải không? Miệng lưỡi thật nhất trí nha. Tôi sao có thể cứ ngâm mãi trong bồn đến tuột hết cả da ra chứ. Thật ra, cái này cũng chẳng có gì đáng ngại, nghỉ ngơi một lát, lại chơi đùa cái thứ đó một tẹo, nó lại, nói lại sẽ lợi hại thôi” Đương nhiên Vương Cảnh rất có kinh nghiệm.

Vân Vũ Lôi thẹn thùng liếc nhìn con quái vật của Doãn Xuyên, che mặt nói: “Em, em không biết chơi đùa”

Doãn Xuyên đột nhiên nổi giận: “Anh còn cần phải nghỉ ngơi sao?”

Wương Cảnh nở nụ cười đáng yêu. Nàng nguýt dài Doãn Xuyên, đáng vẻ khoa trương nói: “Ha, nói năng cũng thật lợi hại nha, cũng không biết là có thật không nữa”

“Có thật hay không, chẳng lẽ em còn không hiểu rõ?” Doãn Xuyên cười lạnh.

Vương Cảnh cuống lên. Lời Doãn Xuyên chẳng khác nào nói cho Vân Vũ Lôi hay, Vương Cảnh nàng có biện pháp khiến nam nhân lấy lại hùng phong. Quả nhiên, ánh mắt Vân Vũ Lôi từ trên quái vật của Doãn Xuyên chuyển tới Vương Cảnh.

Vương Cảnh bước tới bên giường, nhéo mũi Vân Vũ Lôi một cái, cười nói: “Nhìn tôi làm gì? Anh ấy là nam nhân của cô, cô tự mình làm đi”

Vân Vũ Lôi vẻ mặt khó xử. Nàng nũng nịu khấn nài: “Cảnh Cảnh tỷ, chị không dạy em, em làm sao biết được?”

“Còn phải dạy sao? Đúng thật là” Vương Cảnh vừa bực vừa buồn cười trừng mắt lên với Vân Vũ Lôi, cúi mình xuống thì thào vào tai Vân Vũ Lôi mấy câu.

Vân Vũ Lôi cuống lên. Nàng ửng đỏ khuôn mặt, ngượng ngập hỏi một câu: “Được à?”

Vương Cảnh gật gật đầu, quay sang nhìn Doãn Xuyên, lớn tiếng ra lệnh: “Nhắm mắt lại, nằm xuống”

Doãn Xuyên còn đang do dự, nhìn thấy Vương Cảnh nháy mắt với gã, trong lòng gã chợt động, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, nằm xuống. Vừa nằm xong, bên tai lại nghe thấy tiếng Vương Cảnh nói: “Lấy cái này mà lau”. Tiếp đó, con quái vật nửa cứng nửa mềm của gã được một bàn tay nhỏ nắm lấy, sau đó được lau chùi một cách ôn nhu. Doãn Xuyên lén tí hí mắt, chợt nhìn thấy Vương Cảnh đứng bên cạnh không một mảnh vải che thân. Tấm khăn tắm trên người nàng đã nằm trong tay Vân Vũ Lôi. Lau cho con quái vật chính là tấm khăn tắm trên người Vương Cảnh.

“Nhắm cặp mắt của anh lại” Vương Cảnh phát hiện Doãn Xuyên đang nhìn lén. Nàng hung hăng nhéo tai Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên bất lực, chỉ đành nhắm mắt lại. Nhưng gã vừa nhắm mắt, toàn thân gã liền bị một trận tê rần bao trùm. Bởi vì gã đã cảm giác được, một chiếc miệng ấm áp ngậm lấy con quái vật của gã. Con quái vật vừa rồi còn biểu hiện rất suy sụp đột nhiên trở nên phấn chấn, hết như được uống thuốc kích thích vậy.

“Ui, Cảnh Cảnh tỷ chị xem này” Vân Vũ Lôi kêu lên. Khóe miệng nàng còn vương nước miếng. Xem ra, vừa rồi chính là Vân Vũ Lôi đã ngậm con quái vật vào miệng.

“Chị nói đúng không. Em đừng ngừng lại, ngậm tiếp đi. Nhớ lấy, thu răng của em lại, chỉ dùng môi và lưỡi thôi.....” Vương Cảnh không ngờ tay nắm tay dạy Vân Vũ Lôi làm thế nào dùng “khẩu kỹ”

Quái vật của Doãn Xuyên lại bị cái miệng xinh bao lấy. Gã sảng khoái thở ra một hơi. Ngắm ngẫm, gã đưa tay ra, lần tới Vân Vũ Lôi đang quỳ bên cạnh. Nơi đó vừa khéo là đồn bộ của Vân Vũ Lôi. Đồn bộ Vân Vũ Lôi rất cong, rất mềm, Doãn Xuyên vò nắn, hơn nữa càng lúc càng mạnh. Bởi vì, Vân Vũ Lôi ngậm nhả càng lúc càng tự nhiên. Doãn Xuyên cảm thán thiên tư hơn người của Vân Vũ Lôi, vừa học đã thuộc. Đồng thời cũng cảm thán cách dạy dỗ có phương pháp của Vương Cảnh, vừa dạy đã khiến cho Vân Vũ Lôi tiếp thu hoàn toàn.

Dưới sự dày công chăm sóc của Vân Vũ Lôi, quái vật của Doãn Xuyên càng lúc càng to, càng lúc càng cứng. Gã không nhịn thêm được nữa, mở to mắt ra. Lần này Doãn Xuyên không bị Vương Cảnh trách mắng, bởi vì ánh mắt Vương Cảnh cũng đang chăm chú quan sát quái vật được Vân Vũ Lôi ngậm nhả. Con quái vật đó bắt đầu hung hăng, gân xanh bắt đầu nổi gồ lên. Chiếc miệng xinh của Vân Vũ Lôi không sao ngậm cả con quái vật đó được nữa. Lúc này, ngay đến hơi thở của Vương Cảnh cũng trở nên gấp gáp.

“Biết lợi hại chưa?” Doãn Xuyên đắc ý trêu chọc hai đại mỹ nữ.

“Lại không thành thật nữa rồi. Em vặn đứt tai anh giờ, mau nhắm mắt lại” Vương Cảnh đưa tay ra, định nhéo tai Doãn Xuyên. Nhưng lần này Doãn Xuyên không để Vương Cảnh đạt được ý định. Gã túm tay Vương Cảnh kéo một cái, liền kéo Vương Cảnh ngã vào lòng. Vương Cảnh giãy giụa đám đá Doãn Xuyên, nhưng Doãn Xuyên chỉ tóm lấy nhũ phong lồ lộ của nàng, Vương Cảnh liền lập tức ngừng giãy giụa, mềm nhũn ra ngã lên ngực Doãn Xuyên. Đôi môi gợi cảm vừa khéo đặt lên mặt Doãn Xuyên. Doãn Xuyên vội vàng ôm lấy Vương Cảnh, nút lấy cánh môi thơm của nàng.

Vương Cảnh đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt của Doãn Xuyên một cách quên mình. Bầu vú nàng nghiêng lên ngực Doãn Xuyên, như muốn kêu gọi tình dục của Doãn Xuyên. Nhưng tình dục của Doãn Xuyên căn bản là không cần phải kêu gọi đã đủ bốc cháy mãnh liệt rồi.

Phía thân dưới, Vân Vũ Lôi không ngừng mút nút con quái vật của Doãn Xuyên. Nàng như đã rơi vào trạng thái say mê. Doãn Xuyên vốn không định quấy phá Vân Vũ Lôi, nhưng mỹ đồn tròn lẳn mềm mại của nàng không ngừng lắc lư, thật không sao khiến cho Doãn Xuyên coi như không thấy. Huống chi nhục huyết mê người kia đã bắt đầu chảy ra chất dịch óng ánh đáng yêu. Doãn Xuyên thừa cơ đưa ngón tay ra, chọc vào trong mật huyết của Vân Vũ Lôi. Nhưng cú chọc đó lại khiến Doãn Xuyên giật mình kinh hãi. Gã nhả đôi môi Vương Cảnh ra, nói với Vương Cảnh: “Lôi Lôi, thật lợi hại”

Vương Cảnh kỳ quái hỏi: “Lợi hại cái gì?”

Doãn Xuyên lộ ra dáng vẻ kỳ quái trả lời: “Chỗ đó của Lôi Lôi rất lợi hại, ngón tay anh bị hút lấy, lực hút rất mạnh, còn mạnh hơn cả hút bằng miệng”

Vương Cảnh cười khúc khích, nàng tỏ vẻ hoài nghi: “Không phải chứ”

“Em không tin, thì tự mình thử đi” Doãn Xuyên nghiêm túc gật gật đầu.

Vương Cảnh nhìn Vân Vũ Lôi một cái, thấy Vân Vũ Lôi không phản đối, vì thế, nàng bò đến phía sau Vân Vũ Lôi, đưa một ngón tay ta, từ giữa mỹ đồn đang cong lên của Vân Vũ Lôi, cẩn thận chọc vào. Vân Vũ Lôi ư ư một tiếng. Nhưng, cặp mắt Vương Cảnh tròn tròn lên vì kinh ngạc. Nàng rút ngón tay ra, vỗ nhẹ lên đồn bộ Vân Vũ Lôi, cười mắng: “Chẳng trách Doãn Xuyên đầu hàng mau như vậy. Thì ra trong hang động của ả Lôi Lôi xấu xa này lại có văn chương. Tay mình còn bị siết đến tê đi, huống chi, huống chi là cái thứ kia của Doãn Xuyên.”

Vân Vũ Lôi nhả nhục bồng ra, nghi hoặc hỏi: “Cái gì mà văn chương chứ, Cảnh Cảnh tử, hai người đang nói gì em không hiểu”

“Đương nhiên em không hiểu rồi. Hi hi, bên dưới của em không những rất khít, còn có lực mút rất mạnh, xem ra, tương lai em nhất định có thể chế ngự được cái gã Doãn Xuyên xấu xa này” Dáng vẻ của Vương Cảnh không biết là hâm mộ hay trêu đùa.

“Vây, vậy phải làm sao? Em, em” Lập tức Vân Vũ Lôi hoảng hốt lo sợ.

Doãn Xuyên ôm lấy Vân Vũ Lôi, áp nàng xuống dưới thân, ôn nhu nói với Vân Vũ Lôi: “Anh biết làm sao là được” Nói rồi, ban rộng hai chân Vân Vũ Lôi ra, dùng con quái vật to bự thắm thắm chất dịch ngọt ngào óng ánh nơi huyết khẩu, từ từ thọc vào trong mật huyết, hơn nữa một nhát đến tận đáy.

“A, , ,” Vân Vũ Lôi siết chặt lấy cổ tay Doãn Xuyên.

“Ha, , , thật là khít nha” Toàn thân Doãn Xuyên lại bắt đầu tê ngứa, bởi vì mật huyết của Vân Vũ Lôi bắt đầu hút mạnh nhục bồng của Doãn Xuyên. Doãn Xuyên kinh ngạc đến lòng bàn tay rướm mồ hôi. Gã nhìn về phía Vương Cảnh cầu cứu: “Cảnh Cảnh, anh sợ không duy trì nổi đến năm phút”

Về mặt Vương Cảnh bắt đầu trở nên nghiêm túc. Nhìn Vân Vũ Lôi khuôn mặt đỏ bừng, xuân tình vô hạn, nàng ôn nhu ôm lấy mặt nàng hỏi: “Cho Cảnh Cảnh tử biết, nam nhân trước đây của em làm với em như thế nào?”

Vân Vũ Lôi nghĩ cả nửa ngày, mới mắc cỡ nói với Vương Cảnh: “Em nhớ lại rồi. Trước đây có hai nam nhân quan hệ qua lại với em. Nhưng mỗi lần bọn họ làm với em, cũng, cũng là như vậy, chỉ loáng cái liền, liền kết thúc. Sau này, sau này cũng vì như vậy mà em và bọn họ chia tay. Em, em hỏi đó cho là, đám nam nhân đó thật bất lực. Ai ngờ được nguyên nhân lại ở em. Cảnh Cảnh tử, em phải làm sao?” Mặc dù là hỏi Vương Cảnh, nhưng ánh mắt Vân Vũ Lôi lại không hề rời Doãn Xuyên một chút nào.

“Không sao đâu, nào, nhìn Cảnh tử, thả lỏng đi. Cho Cảnh tử biết nam nhân đầu tiên của em làm với em bao lâu?” Vương Cảnh ôn nhu an ủi. Nàng cố ý dẫn dắt Vân Vũ Lôi kể về quá khứ của nàng, từ đó mà thả lỏng bản thân.

“Người đầu tiên là bạn học. Em, chúng em làm hai lần. Em nhớ là một phút cũng không tới.” Vân Vũ Lôi nhớ lại.

“Ha, vậy còn người thứ hai?” Vương Cảnh hỏi

“Người thứ hai là, là, , ,” Vân Vũ Lôi lén lút liếc nhìn Doãn Xuyên một cái, mới ấp a ấp úng nói ra: “Người thứ hai là thầy giáo chúng em. Là thầy dạy lịch sử, , ,”

Vương Cảnh và Doãn Xuyên cùng ngấm ngấm chán kinh, không ngờ nổi Lôi Lôi xinh đẹp lại bị vị thầy giáo mô phạm dụ dỗ mất.

“Thầy giáo? Thầy giáo lịch sử nhất định là rất đẹp trai, rất có phong độ, rất văn nhã. Em nhất định là rất thích ông ấy ha” Vương Cảnh giống như một bác sỹ tâm lý đang khuyên bảo bệnh nhân, giúp bệnh thân thả lỏng.

Ánh mắt Vân Vũ Lôi đột nhiên sáng bừng lên, gật mạnh đầu: “Đúng nha, đúng là như Cảnh tỷ nói vậy đó” Vân Vũ Lôi dường như nhớ lại những ngày tháng ngọt ngào đã qua. Đáng vẻ có chút kích động của nàng khiến cho Doãn Xuyên tức anh ách.

Có lẽ là do tâm lý đổ kị của nam nhân nhỏ mọn, con quái vật của Doãn Xuyên đột ngột tăng lên một vòng. Gã bắt đầu nhấp nhô.

Dường như Vân Vũ Lôi cũng cảm giác thấy động tác của Doãn Xuyên. Nàng hồn nhiên nhìn về phía Vương Cảnh thề thề lưỡi, bật cười khúc khích: “Có người ăn giấm chua a”

Vương Cảnh cũng mím môi chế giễu: “Đúng vậy, chua quá”

Doãn Xuyên tức tối: “Ai ăn giấm? Anh chẳng nghe thấy bọn em nói chuyện gì” Câu nói giấu đầu lòi đuôi của Doãn Xuyên dĩ nhiên gây nên tràng cười phóng túng của hai đại mỹ nữ.

Doãn Xuyên đành chịu bị vạch trần tâm lý. Gã chỉ đành dùng sức đâm thọc để báo thù.

Vương Cảnh cười. Bởi vì từ khuôn mặt tràn trề hạnh phúc của Vân Vũ Lôi, Vương Cảnh liền biết Vân Vũ Lôi đã thả lỏng, còn Doãn Xuyên càng gia sức hơn. Nàng hiểu rõ tâm lý nam nhân, biết rằng có lúc nữ nhân làm cho nam nhân đổ kị một chút, nam nhân mới càng biết thương yêu, quý trọng.

Từ trong sự báo thù của Doãn Xuyên, Vân Vũ Lôi lĩnh hội được chân lý của tính ái. Nàng khép cặp mắt lại, trong miệng phát ra tiếng “ư ư” rất có quy luật. Xem ra, Vân Vũ Lôi đã dẫn tiến vào trong cảnh đẹp.

Vương Cảnh mỉm cười hài lòng, đang định quay người rời đi. Nhưng, nàng đi không nổi. Doãn Xuyên vẫn luôn chú ý đến nàng đã giữ tay nàng lại. Vương Cảnh còn chưa phản ứng lại, đã bị Doãn Xuyên ấn lên nhũ phong của Vân Vũ Lôi. Trong chớp mắt, Vương Cảnh minh bạch ý đồ của Doãn Xuyên. Nàng ngoan ngoan cúi mình xuống, ngậm lấy nhũ đầu của Vân Vũ Lôi, còn dùng đầu lưỡi quét vòng tròn trên nhũ đầu Vân Vũ Lôi.

“a, , , ,” Vân Vũ Lôi miễn cưỡng mở bừng mắt ra, nhưng nàng lại lập tức nhắm mắt lại. Bởi vì nàng bị một cảm giác tuyệt vời không sao diễn tả nổi bao vây tầng tầng lớp lớp. Nàng muốn hưởng thụ cảm giác tuyệt vời đó.

Hứng thú của Doãn Xuyên cực kỳ cao. Đã từ rất lâu, gã cũng như tất cả những nam nhân khác, cùng có một giấc mộng, giấc mộng có một ngày có thể cùng lúc ân ái với hai nữ nhân yêu thương, ân ái không phân biệt là ban ngày hay ban đêm. Gã không ngờ nổi, hôm nay lại có thể thực hiện. Hơn nữa, hai nữ nhân thương yêu này không những rất đẹp mà còn rất quyến rũ.

Trong phòng tràn đầy không khí dâm dăng.

Vương Cảnh thậm chí dùng nhũ đầu bản thân đối chuẩn với nhũ đầu Vân Vũ Lôi mà cọ xát.

“Ừ, , , ư, , ,” Vân Vũ Lôi rên rỉ. Thân thể quyến rũ không gì sánh nổi của nàng bắt đầu ửng hồng, bắt đầu uốn éo. Hơi thở của nàng cũng càng lúc càng gấp gáp.

Doãn Xuyên cảm nhận được áp lực cực lớn. Gã cảm thấy da thịt nơi âm đạo Vân Vũ Lôi bắt đầu co rút lại, quy đầu càng không ngừng bị hút mạnh, như bị nghiền vắt. Toàn thân Doãn Xuyên run lên, nhưng gã lại không muốn vứt bỏ quyết tâm chinh phục Vân Vũ Lôi. Nhìn dáng vẻ ý loạn tình mê của Vân Vũ Lôi, gã cắn mạnh môi một cái. Nỗi đau kịch liệt khiến cho dục vọng của Doãn Xuyên tiêu tan phần lớn. Gã lại một lần nữa khích lệ ý chí chiến đấu, tăng cường sức mạnh nơi hông. Đường như Doãn Xuyên tràn đầy tự tin.

“a, , , , a, , , a, Cảnh tử, em, em rất thoải mái, , , Cảnh tử, hôn Lôi Lôi một chút nha” Vân Vũ Lôi uốn éo càng lúc càng giống như một con rắn.

Vương Cảnh hôn Vân Vũ Lôi.

Trời ạ, dục vọng vừa tan đi lại cuộn cuộn dâng lên. Doãn Xuyên kêu lớn cứu mạng. Gã lại định dùng biện pháp cắn môi để giảm bớt dục vọng. Nhưng, Vân Vũ Lôi đột nhiên điên cuồng hắt đòn bộ lên, khiến cho Doãn Xuyên không lường trước được. Cùng lúc với mười mấy cú đâm chọc vừa sâu và gấp, vào thẳng tới hoa tâm của Vân Vũ Lôi của gã, thì quy đầu của gã cũng nhanh chóng tê đi.

“Xong rồi, không trụ nổi nữa” Doãn Xuyên thảm thở dài.

Không ngờ là, Vân Vũ Lôi càng không trụ nổi trước sức tấn công dữ dội của Doãn Xuyên. Nàng run rẩy mãnh liệt, ôm chặt lấy Vương Cảnh, lớn tiếng kêu: “Em, em sắp chết, em sắp chết mất, a, , , a, , , a, , ,”

Doãn Xuyên không kiêng dè gì nữa, đợt đâm thọc tới tấp cuối cùng của gã đúng là trời long đất lở, mỗi một nhát đều là hơi sức mạnh nhất của gã, cho đến khi toàn thân run lẩy bẩy, hết đợt tinh hoa này đến đợt tinh hoa khác bắn vào tận cùng mật huyết của Vân Vũ Lôi.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nghe thấy cả nhịp đập của ba trái tim.

24. Chương 24: Lục Ngọc Dương Cụ.

“Ôi, hôm nay ngọn gió nào thổi vậy, nó lau nhà cơ à?” Dung An Dao vừa về đến nhà liền cảm thấy có sự khác lạ. Vân Vũ Lô bình thường lười như ả mèo con không ngờ cảm đến cây lau nhà mà lau sàn, còn phu nước thơm xịt phòng khắp nơi nữa.

“Gió xuân đó” Vân Vũ Lô cười hi hi đáp. Tâm tình vui vẻ của nàng lúc này thì đến kẻ ngốc cũng có thể nhận ra.

“Doãn Xuyên tới à?” Đương nhiên Dung An Dao không phải là kẻ ngốc. Nhìn thấy Vân Vũ Lô mặt mày hớn hở, nàng đã đoán ra bảy tám phần.

“Không.không tới đâu nha. Có, có lẽ đang ở cùng với tiểu Phi” Vân Vũ Lô không quen nói dối, nàng lấp ba lấp bấp đáp lại lời mẫu thân.

“Tiểu Phi vừa kiểm tra thân thể xong liền đòi đi xem áo cưới rồi, cũng không biết con là tỷ tỷ đến lúc nào mới có thể gả chồng đây” Dung An Dao làm ra vẻ thờ ơ thăm dò Vân Vũ Lô.

Vân Vũ Lô cười hi hi nói: “Con, con không có gả sớm như vậy đâu, con muốn làm con gái ngoan của mẹ”

“Con cảm thấy Doãn Xuyên thế nào?” Dung An Dao cố ý hỏi.

“Không tệ nha” Vân Vũ Lô có vẻ thiếu tự nhiên.

“Không tệ à? Nói xem nào, cũng để cho mẹ mẹ có chút tham khảo” Dung An Dao cười hỏi.

“Ừm, con nghĩ đã. Con người Doãn Xuyên à, ừm, rất có đầu óc, rất đẹp trai, rất biết quan tâm chăm sóc, rất có khí chất, rất ôn nhu, rất biết làm người khác vui vẻ, còn” Vân Vũ Lô không nén nổi tình cảm nói ra cảm nhận của nàng đối với Doãn Xuyên. Lúc nàng nói về Doãn Xuyên, trong mắt ngập tràn tình yêu sâu đậm, giống như là nói về tình nhân của bản thân vậy. Có lẽ ý thức rằng đã nói quá nhiều, Vân Vũ Lô mắc cỡ không nói tiếp nữa. Nhìn dáng vẻ chần chừ của mẫu thân, Vân Vũ Lô hối hận tự mắng chửi mình là con ngốc.

“Đường như con rất hiểu Doãn Xuyên a” Dung An Dao vừa bực vừa buồn cười. Bực là cho đến giờ cái con bé Vân Vũ Lô này vẫn còn giấu giếm quan hệ với Doãn Xuyên. Buồn cười là việc che giấu vụng về của nữ nhi bảo bối.

“Không phải, không, không hiểu rõ lắm a, chỉ gặp vài lần mà thôi” Vân Vũ Lô lấp liếm.

“À, gặp nhau vài lần, con đã có thể hiểu một người đến vậy? Ừ, vậy tương lai mẹ sẽ giúp con tìm một nam nhân giống như Doãn Xuyên được không?” Dung An Dao mím môi nén cười.

Vân Vũ Lôi then thùng giận dỗi: “Mẹ, hôm nay sao mẹ cứ quai quái vậy. Con không nói chuyện với mẹ nữa, con đi mua mấy thứ” Cơn đau rất phảng phất nơi hạ thể khiến Vân Vũ Lôi có chút luống cuống. Nàng chẳng hề có chút tri thức nào về sinh lý, lại không dám hỏi mẫu thân. Cho nên, Vân Vũ Lôi quyết định đến bệnh viện xem sao.

“Đi đi, về sớm nha” Dung An Dao cười gật đầu.

Vân Vũ Lôi không giống như Vân Vũ Phi. Nàng rất ít khi nói dối. Dung An Dao thân là mẫu thân đương nhiên hiểu rõ điểm này. Vì thế Dung An Dao đã khẳng định Doãn Xuyên có tới nhà. Có điều, Dung An Dao khôn khéo tuyệt không vạch trần con gái mình. Chẳng phải là nàng cũng gặt hái được khoái lạc cực lớn trên thân thể Doãn Xuyên hay sao. Nhìn Vân Vũ Lôi vui vẻ tung tăng nhún nhảy như một chú thỏ con, nàng vừa vui mừng, lại vừa lo lắng.

Chẳng lẽ hai đứa con gái bảo bối của mình quả thật sẽ gả cho Doãn Xuyên? Vui mừng là, Các con nhất định là rất yêu Doãn Xuyên. Con gái cảm thấy hạnh phúc mới là điều quan trọng nhất. Lo lắng là, Doãn Xuyên có thể thỏa mãn hai con không? Có lẽ trước mắt thì có thể, nhưng tương lai thì sao? Còn có, còn có mình nữa?

Nghĩ đến quan hệ trái luân thường đạo lý của mình với Doãn Xuyên, Dung An Dao càng lo nghĩ hơn. Nàng lo lắng mặc dù bản thân vẫn còn mĩ lệ như thế này, nhưng cuối cùng cũng có một ngày sẽ già yếu. Đến ngày đó, Doãn Xuyên phong nhã hào hoa có ruộng bỏ nàng không?

Dung An Dao không khỏi thờ dài một tiếng. Sao mà nàng muốn vĩnh viễn có thể gìn giữ dung mạo đáng kiêu ngạo, thân thể gợi cảm của mình đến thế. Nàng thậm chí nguyện rửa số mệnh, nguyện rửa số mệnh đời đến ba mươi năm sau mới sắp đặt một nam nhân mình ngưỡng mộ trong lòng đến bên cạnh nàng. Nhưng nam nhân đó không ngờ cũng là người yêu của các con gái: một nam nhân tên gọi Doãn Xuyên.

Nghĩ tới Doãn Xuyên, trái tim Dung An Dao lại bắt đầu gia tăng nhịp đập. Lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Xuyên, Dung An Dao đã có cảm giác khác thường. Sau khi trải qua màn tẩy lễ nhục thể, tình cảm từng rất mơ hồ đột nhiên trở nên chân thật biết bao. Thân thể và khí phách thì tráng kiện, lời lẽ và thái độ thì trầm tĩnh, tính cách rất đàn ông lại rất ôn nhu khiến Dung An Dao cảm mến biết bao. Càng khiến cho Dung An Dao bị cuốn hút là sự mạnh mẽ về tình dục của Doãn Xuyên. Từ thân thể già, Dung An Dao lĩnh hội được lạc thú làm nữ nhân.

“Ai da, mình sao thế nhỉ, sao lại cứ mãi nghĩ tới cái chuyện xấu hổ đó?” Dung An Dao không khỏi thăm thẳm bản thân. Nàng đứng lên, chuẩn bị đi dọn dẹp phòng hai cô con gái như mọi khi. Đầu tiên là chọn đến phòng của Vân Vũ Phi.

Phòng của Vân Vũ Phi ở cạnh phòng Vân Vũ Lôi. Dung An Dao đi qua đi lại khiến cho người ở trong phòng Vân Vũ Lôi có chút lo lắng.

“Anh nói xem, Dung a di có vào phòng chúng ta không?” Vương Cảnh hồi hộp hỏi Doãn Xuyên dưới thân.

“Chẳng phải là Lôi Lôi đã khóa cửa phòng rồi sao? Khẩn trương cái gì chứ? Nào, nâng mông cao lên một chút” Doãn Xuyên chính đang mút nút nhũ đầu của Vương Cảnh.

Thì ra, không chỉ Doãn Xuyên trốn trong phòng Vân Vũ Lôi, mà Vương Cảnh cũng ở đó.

Lúc này trong phòng Vân Vũ Lôi là một khung cảnh diễm mị. Doãn Xuyên đang nằm ngửa, ôm Vương Cảnh hôn hít. Dương vật to lớn của gã bị mật huyết của Vương Cảnh bao bọc, chậm rãi nuốt vào nhả ra, không dám phát ra một chút âm thanh nào, bởi vì Dung An Dao đã trở về nhà. Mặc dù như vậy, Vương Cảnh vẫn bị Doãn Xuyên thọc cho mặt mũi đỏ bừng.

“Muốn chết à, vừa rồi anh còn cam đoan với Vân Vũ Lôi không phát sinh quan hệ với nữ nhân nào khác. Thoáng một cái, anh đã lại ăn vụng rồi nha. Em mách Lôi Lôi, nói anh giở trò lưu manh với em, nói anh cưỡng dâm em” Đôi mắt mê người của Vương Cảnh đơn giản là như sắp nhỏ ra nước.

“Em không mặc một thứ gì, toàn thân trần truồng, anh cũng phải mách Lôi Lôi, nói em quyến rũ anh” Doãn Xuyên nhỏ giọng kháng nghị. Ngón tay gã trêu chọc khe đùi Vương Cảnh.

“Anh nói linh tinh, em quyến rũ anh chỗ nào?” Vương Cảnh làm ra vẻ rất oan ức.

“Đương nhiên là quyến rũ anh. Em thích quyến rũ anh nhất. Còn nhớ cái lần ở trong phòng karaoke, em đã cố ý để lộ đùi, lộ nhũ cầu, lừa dối quyến rũ anh. Nhất định lúc đó em biết anh đang nhìn em, có phải không? Em phải thành thật, thành thật thì khoan hồng, kháng cự thì xử phạt” Doãn Xuyên không thể nào quên được cái lần đầu tiên với Vương Cảnh.

“Em mới không cố ý, là anh mê mẩn nhìn người ta. Hừ, lúc đó em đã biết có một cặp mắt dâm tà chăm chú nhìn ngực em. Hừ” Bàn tay xinh của Vương Cảnh nhéo Doãn Xuyên một cái.

“Còn nói không quyến rũ. Lúc đó, em không mặc nội khố, đó là sự thật đúng không?” Doãn Xuyên nhân lúc Vương Cảnh không chú ý, ngấm ngấm thúc mạnh vào mật huyết Vương Cảnh một cái.

“Ai da, anh muốn chết hả..hôm đó em thật ra có..có mặc nội khố..là..là Lý Kha cởi ra đó” Vương Cảnh ngập ngừng giải thích.

“Cái gì? Lý Kha hử không ngờ xấu xa như vậy. Cho anh biết, có phải hử giúp em cởi trong nhà vệ sinh không. Anh nhìn thấy có một lần bọn em cùng vào nhà vệ sinh rất lâu.” Doãn Xuyên cực kỳ bất bình.

“Hừ, hai người các anh đều xấu xa như vậy. Có điều, anh đoán sai rồi. Lúc mọi người mãi hát hò Lý Kha đã lên cởi nội khố của em ra. Sau đó..sau đó.....” Nói chưa hết, Vương Cảnh đã cất tiếng cười khúc khích.

“Sau đó là sao? Nói mau” Doãn Xuyên sốt ruột đến nghiêng răng ken két.

“Sau đó Lý Kha mới kéo em vào nhà vệ sinh, ép buộc người ta đè lên bồn rửa tay, rồi.rồi.....” Vương Cảnh hổ thẹn lấy hai tay che mặt.

“Rồi ăn hiếp em? Cái tên Lý Kha này, đúng con sắc lang” Dương cụ của Doãn Xuyên to lên một vòng. Gã hưng phấn ôm lấy eo Vương Cảnh hung dữ và mạnh mẽ chọc tới trước.

“Ai da. anh ấy là sắc lang, vậy.vậy anh là đại sắc lang. Tất cả nam nhân đều xấu xa như vậy” Vương Cảnh thở hổn hển. Bởi vì nơi tận cùng hoa tâm bị một thứ to lớn đội mạnh lên, húc mạnh đến toàn thân nàng nhũn ra.

“Không ngờ dám chửi tất cả nam nhân. Xem ra phải xử lý xử lý em thật tốt mới được” Doãn Xuyên mò đến cúc hoa môn sau hông Vương Cảnh, chọc một ngón tay vào.

“Ai da.đụng chỗ nào cũng được, nhưng không được đụng chỗ đó của người ta” Vương Cảnh miễn cưỡng toàn thân run lên.

“Ai bảo em chửi tất cả nam nhân?” Thấy dáng vẻ đau đớn của Vương Cảnh, Doãn Xuyên không nhẫn tâm tiến thêm bước nữa.

“Em đâu có nói sai. Lúc Lý Kha cởi nội khóa của em, các anh đều không phát hiện ra. Nhưng có gã phục vụ nhìn thấy. Ban đầu em..em cũng không biết là bị người khác nhìn thấy. Sau đó, điện thoại của em kêu, trong phòng hát quá âm ỉ, em chỉ đành ra ngoài nghe điện thoại. Cái tên phục vụ đó ra theo, sờ..sờ soạng hông người ta. Em rất tức giận, nhưng cũng chẳng có cách nào. Có lẽ hôm đó uống nhiều rượu quá, nói chuyện điện thoại xong, em đi không vững. Cái tên phục vụ đó lại xuất hiện. Gã giả vờ hỏi em có khó chịu không, rồi ôm lấy em nói, muốn đỡ em. Em nói không cần, cái tên phục vụ đó lại cứ muốn đỡ em.....”

“Hắn định sàm sỡ em” Doãn Xuyên không nhịn nổi chêm vào.

“Hừ, đám nam nhân các anh thật xấu xa. Nếu như chỉ là sàm sỡ thì quá tốt. Gã không những chấm mút, còn..còn” Vương Cảnh dường như không muốn kể tiếp nữa. Nàng như cảm thấy nhục nhã hổ thẹn.

“Còn làm sao?” Tim Doãn Xuyên như nhảy lên tận cổ họng. Gã ý thức được rằng ngày hôm đó còn xảy ra một số chuyện mà gã không biết.

“Em.em không muốn nhắc lại” Vương Cảnh dường như thẹn thùng đến cực điểm. Đến Doãn Xuyên nàng cũng không dám nhìn, ngoảnh mặt sang một bên.

Doãn Xuyên nổi giận, ôm lấy cặp mắt tròn của Vương Cảnh thúc mạnh liên hồi, miệng còn uy hiếp nói: “Em có nói hay không, em có nói hay không....”

Wương Cảnh bị chọc đến lú ra lú rú, hồn hà hồn hển, nhưng từ khóe mắt đến đường môi đều tràn đầy tiểu ý. Doãn Xuyên đột nhiên tỉnh ngộ, thầm nghĩ, dập như thế này, cái ả Vương Cảnh này cao hứng còn không kịp, sao còn nói năng được gì? Gã cười gian xảo, đột nhiên ngừng mọi động tác lại.

Ban đầu Vương Cảnh ngẩn ra, mở to cặp mắt nhìn Doãn Xuyên, phát hiện ra bộ dạng dương dương đắc ý của Doãn Xuyên, nàng nhỏ giọng nũng nịu: “Sao vậy, mau hành động đi?”

“Không nói, không động” Doãn Xuyên quý chữ như vàng, trả lời cực kỳ ngắn gọn đơn giản.

“Ô. anh lại ăn hiếp người.. ư” Dương cụ cứng rắn như sắt khiến Vương Cảnh ôm một tia hy vọng. Nàng tự nâng đồn bộ lên, định tự hành sự.

Doãn Xuyên sao có thể để cho Vương Cảnh đạt được ý nghĩ ấu trĩ ấy? Gã giữ chặt lấy vòng eo Vương Cảnh, khiến nàng không thể động đậy được.

“Anh xấu nha? Em..nổi giận đấy” Vương Cảnh cắn bờ môi căng mọng, giả dờ tức giận.

“Nói!” Lần này ngữ khí Doãn Xuyên còn kiên quyết hơn.

“Híc” một tiếng, Vương Cảnh bật cười khúc khích. Nàng nũng nịu nói: “Được rồi, em..em nói. Anh..anh động trước chút đi mà”

Thấy Vương Cảnh đầu hàng, Doãn Xuyên biết phải cho hưởng chút lợi lộc, gã lại bắt đầu nhẹ nhàng chuyển động con quái vật kia.

Wương Cảnh lúc này mới đỏ bừng khuôn mặt, uốn a uốn éo, do do dự dự nói: “Gã phục vụ đó rất xấu. Gã đỡ người ta, sờ đông sờ tây mãi không ngừng tay. Đến lúc gần về đến phòng hát của chúng ta, gã đẩy..đẩy người ta vào một gian phòng trống ở bên cạnh, còn nói..còn nói ở đó yên tĩnh, có thể nghỉ ngơi một chút, đợi hơi rượu tan bớt mới về phòng hát của chúng ta.”

Wương Cảnh đỏ mặt, liếc Doãn Xuyên một cái rồi kể tiếp: “Đương nhiên người ta không đồng ý, nhưng mà, gã phục vụ đó đột nhiên đóng cửa lại, sau đó, sau đó, áp người ta, áp người ta lên sofa, còn hôn khắp nơi. Em..em sợ chết được, định kêu lên, nhưng..nhưng mà gã phục vụ đó lại bịt lấy miệng em. Miệng gã toàn mùi thuốc, hôi chết đi được. Đáng hận hơn là, tay gã lại..lại bắt đầu sờ ngực em. Ách, lúc đó em cũng không biết làm sao nữa, toàn thân như hết hơi, đầu cũng choáng váng, căn bản không có hơi sức đâu để chống cự, đành mặc cho gã sờ mó, nắn bóp, thô lỗ giống như cái tên lưu manh nhà anh vậy, hừ!” Vương Cảnh oán hận trừng mắt lên với Doãn Xuyên.

Nghe nói Vương Cảnh bị người ta chọc ghẹo, trong lòng Doãn Xuyên vừa giận vừa ghen. Mặc dù Vương Cảnh không phải là lão bà của gã, nhưng còn hơn cả lão bà. Nhưng ngoài mặt Doãn Xuyên ra vẻ rất ung dung, bởi vì gã muốn biết kết quả tiếp theo. Cho nên, gã cố ra vẻ nhẹ nhõm hỏi: “Được rồi, thân thể em miễn cảm như vậy, bị người ta sờ loạn, em càng không chống cự được. Được rồi, nhất định bị người ta lên rồi, đúng không?”

“A..ai nói em không chống cự, em thật sự có chống cự, nhưng mà gã phục vụ đó lại nói với em, gã biết em không mặc nội khố. Lúc đó em mới nhớ ra nội khố đã bị Lý Kha cởi ra. Hôm đó váy em mặc lại ngắn, gã phục vụ đó phanh hai chân em ra, bên dưới của em đều lộ hết cả. Lúc đó em biết sẽ..sẽ bị ăn hiếp, a..đều là cái tên Lý Kha đáng chết đó, cởi mất nội khố của người ta ra, lại còn để cho người khác phát hiện” Vương Cảnh then thùng oán trách.

“Thằng kia ức hiếp em thế nào? Em phải khai báo cho thành thật, khai báo kỹ càng tỷ mỉ chút” Doãn Xuyên cố gắng nhẫn nại, nhưng gã đã cảm giác thấy bản thân như muốn nổ tung rồi.

“Ừ, to..to quá” Vương Cảnh không nhịn được cúi đầu xuống nhìn con quái vật lại to thêm một vòng. Trong ánh mắt nàng lướt qua vẻ quỷ quyệt, sau đó kể tiếp: “Vốn em còn định chống cự, nhưng gã kia ra sức hôn ngực em. Anh cũng biết ngực em đặc biệt miễn cảm. Sau khi bị tên phục vụ hôn, em..em càng không còn hơi sức. Tiếp đó, gã lại cởi quần ra, móc cái thứ của nam nhân ra, chọc mạnh một cái vào trong chỗ đó của em....”

“Thằng đó chọc thế nào?” Doãn Xuyên bắt đầu hì hục, càng lúc càng mau.

“Ừ..ừ..ừ..thì cũng giống như anh, giống như anh đang chọc vào vậy.....” Thân thể Vương Cảnh nóng đến độ đủ để làm tan chảy ý chí bất kỳ nam nhân nào.

“Cái của nó có to bằng của anh không?” Doãn Xuyên hỏi.

“Không bằng, anh còn..còn to hơn” Vương Cảnh lắc lắc mái tóc, dong đưa bờ mông đẹp của nàng, lắc lư như phong của nàng, hoàn toàn phóng thích nét quyến rũ và hấp dẫn đặc biệt của nàng.

Doãn Xuyên nổi giận. Gã kích động ôm lấy Vương Cảnh lăn trên giường, ép chặt Vương Cảnh xuống dưới thân, lại lần nữa giành lấy quyền chủ động, chủ động tấn công. Gã rút ra đóng vào như mưa sa chớp giạt, mãnh liệt giã vào nơi non mềm nhất của Vương Cảnh.

“Thật dâm dăng a! Bị người ta cưỡng dâm không ngờ còn kể thật sinh động bóng bẩy ha, xem anh xử lý em thế nào”

“A..anh mới dâm dăng, anh muốn nghe, thì em bịa, bịa một chút cho anh nghe, a..a..em sắp tới rồi” Vương Cảnh hấy đồn bộ của nàng lên một cách kịch liệt.

“Cái gì? Em bịa?” Doãn Xuyên chấn kinh. Có điều gã vẫn tặng cho Vương Cảnh một cú giã nặng nề.

“Em chết mất..ô.....” Vương Cảnh lắp bắp. Nàng thở mẫn khép mắt lại.

“Này, em đừng chết vội, em cho anh biết, rốt cuộc gã phục vụ đó là thật hay giả?” Doãn Xuyên nôn nóng hỏi.

Nhưng Vương Cảnh chẳng buồn để ý đến Doãn Xuyên. Nàng quay nghiêng người, vừa thở hổn hển vừa ngấm ngấm mỉm cười, chỉ để lại bờ mông trắng như tuyết làm bạn với Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên hận đến nghiêng răng ken két, vỗ mạnh một cái. Trên bờ mông trắng nõn của Vương Cảnh đột nhiên hiện lên một dấu tay.

“Ừ” khê một tiếng. Mặc dù Doãn Xuyên đánh không hề nhẹ tay, nhưng Vương Cảnh lại gần như không có phản ứng gì.

“Lại còn không phản ứng? Được, anh đánh đến khi em xin tha mới thôi, xem em còn dám đùa bỡn anh?” Doãn Xuyên giơ tay lên định đánh xuống nữa. Đột nhiên, gã nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, dường như có người đang đẩy cửa.

Doãn Xuyên hoảng hốt dừng tay, nghiêng tai lắng nghe.

Người đẩy cửa chính là Dung An Dao. Nàng vừa dọn dẹp xong phòng Vân Vũ Phi, giờ định sang dọn dẹp phòng Vân Vũ Lôi. Trong suy nghĩ của Dung An Dao, phòng của Vân Vũ Lôi nhất định rất bừa bộn. Một nam nhân và một nữ nhân cùng ở trong một gian phòng thì làm sao không bừa bộn được cơ chứ?

Nhưng Dung An Dao lại phát hiện phòng Vân Vũ Lôi khóa chặt. Nàng có chút kỳ quái, bởi vì mười mấy năm nay, phòng các con gái chưa bao giờ khóa trái. Nàng vào phòng các con giống như vào phòng mình vậy, không hề có bất kỳ trở ngại nào, không hề có bất kỳ ngăn cách nào. Nhưng hôm nay lại khóa lại. Nàng hoài nghi xoay nắm đấm cửa một lần nữa, nhưng vặn thế nào cũng không chuyển động.

“Hừ, chẳng lẽ sợ ta phát hiện ra dấu vết hai người các ngươi làm chuyện xấu sao? Không ngờ còn khóa cửa lại, cái con nha đầu đáng chết này” Dung An Dao cười mắng, lắc lắc đầu.

Dung An Dao không hề nghĩ tới khả năng Doãn Xuyên vẫn còn ở trong phòng. Nàng tự an ủi rằng có thể Vân Vũ Lôi không để ý đã khóa cửa lại, cũng có thể khóa cửa bỗng nhiên bị hỏng, có thể...đợi đã. Dung An Dao đang định thu dọn sô pha đột nhiên phát hiện một thứ gì đó màu đen. Thứ đó bị ép dưới cái gối ôm của sô pha, chỉ lộ ra một phần nhỏ. Dung An Dao bước tới, nhặt chiếc gối lên. Thì ra là một chiếc nội khố ren màu đen.

Dung An Dao nhặt chiếc nội khố đó lên, không khỏi lớn tiếng mắng Vân Vũ Lôi: “Một đứa con gái thật chẳng biết giữ gìn gì cả, nhân lúc ta không ở nhà, lại lại không biết đến thể diện.à” Nàng không biết rằng, chiếc nội khố nhỏ đó là của Vương Cảnh để lại.

Mắng thì mắng, nhưng nhìn chiếc nội khố kêu gọi, nàng không khỏi có chút ngượng ngập. Nàng nhỏ giọng lầm bầm: “Nội khố của mình vẫn còn ở nhà Doãn Xuyên, còn chiếc áo bị xé rách nữa. Ài, cái gã Doãn Xuyên này thật là thô lỗ, cái áo đẹp như vậy mà gã không thương tiếc, nói xé là xé, chẳng có chút ôn nhu nào, đến cả nội khố của ta cũng không chịu trả cho ta, thật đáng ghét.”

Màn kịch xảy ra ở nhà Doãn Xuyên lại hiện ra trước mắt Dung An Dao. Toàn thân nàng nóng lên, hai chân không tự chủ được khép lại. Nhìn tấm nội khố bằng ren đen trong tay, Dung An Dao thầm nghĩ, chẳng lẽ Doãn Xuyên thích màu đen? Ta cũng có màu đen đó nha, nhưng hình như lâu rồi không mặc. Ta tìm thử xem.

Dung An Dao ngượng ngập chạy về phòng mình. Thấy nhà không có người, đến cửa phòng cũng không đóng lại, liền bước đến tủ quần áo, kéo chiếc ngăn kéo đựng đồ lót ra. Nơi đó, nội y màu sắc gì, kiểu dáng gì, chất liệu gì cũng có. Thật không ngờ nổi, nội tâm Dung An Dao giống hệt như thiếu nữ vậy, tràn đầy cảm giác tươi trẻ. Nàng trút bỏ y phục, lộ ra thân thể cực kỳ gợi cảm, thay một bộ nội y nội khố màu đen vào. Đứng trước gương, Dung An Dao lộ ra nụ cười mỉm đầy tự tin.

Có vốn liếng đáng kiêu ngạo như vậy mới có thể khiến cho bất kỳ nữ nhân nào tràn đầy tự tin.

“Nếu ta lại đi thêm vớ tơ màu đen, không biết có đẹp hay không đây?” Dung An Dao tự hỏi, sau đó quyết định lập tức trả lời câu hỏi đó. Nàng tạo nhả mặc vào chiếc dây đeo tất, một lần nữa đứng trước gương. Dung An Dao dùng ánh mắt sẫm soi nhất cũng không thể nào tìm ra một khuyết điểm nhỏ hay không vừa lòng. Nàng đắc ý thè lưỡi ra, nháy nháy mắt với hình bóng bản thân trong gương. Dung An Dao gần như khẳng định trăm phần trăm, chỉ cần Doãn Xuyên nhìn thấy nàng ăn mặc như vậy, nhất định sẽ xị máu mũi.

Làn da trắng như tuyết, nhũ phong cao vút, đồn bộ cong tròn, cặp đùi đầy đặn hấp dẫn, thân hình với những đường cong gợi cảm của Dung An Dao vốn đã rất hoàn mỹ, lại mặc lên mấy món nội y thấp thoáng lộ ra nét kêu gọi kia, nội khố và tất đai, đừng có nói là nam nhân nhìn thấy sẽ xị máu mũi, cho dù là xị hết cả máu mũi cũng nhất định chẳng để tâm.

“Có lẽ khi Doãn Xuyên nhìn thấy, sẽ quỳnh đít nhào tới như con khỉ. Ách, hần có dê không? Hần muốn vuốt ve ta không?” Trong mắt Dung An Dao ngập tràn vẻ mơ màng.

“Ừ.....” Dung An Dao đỡ lấy nhũ phong nặng trĩu của mình, từ từ mở mười ngón tay ra. Mười ngón tay thon như mười búp hoa lan lúc xuân thì, nương tựa vào giữa sơn cốt mây mẩy. Đường khe sơn cốt sâu hút, trên đỉnh núi, là hai hạt như hạt đậu phộng mới lột vỏ, tổ ra non mềm thơm mát, làm cho người ta nhìn không nổi muốn cắn một miếng.

Dung An Dao cũng rất muốn ăn. Nhưng chiếc miệng xinh của nàng với không tới, chỉ có thể thè lưỡi ra, nàng mới có thể miễn cưỡng liếm tới hai nhũ đầu như hai hạt lạc đó. Có điều, như vậy cũng đã đủ, bởi vì

nụ vị giác trên đầu lưỡi đã thưởng thức được mùi vị của nhục dục. Nhũ đầu phát sinh biến hóa, trở nên vừa cứng vừa mềm.

“A.....” Dung An Dao ngã xuống giường. Nàng kéo chiếc áo ngực bằng ren trễ xuống, tuột luôn chiếc nội khố nhỏ xíu. Mỗi một bộ vị trên thân thể nàng đều có thể khiến cho tất cả nam nhân bốc hỏa. Chỉ đáng tiếc, bên cạnh Dung An Dao không có bóng một nam nhân nào. Dục vọng của nàng chỉ có thể dựa vào bản thân để lấp đầy.

“Sao lại thế này? Mình lại muốn trời ạ, Dung An Dao mi thật dâm dăng.. Doãn Xuyên, tôi có dâm dăng không? Sao mình không đến ôm tôi..ư.ư” Nơi khu rừng rậm rạp lại xuất hiện người bạn quen thuộc. Đó là mười ngón tay thon thả, bàn tay đã an ủi Dung An Dao hàng ngàn hàng vạn ngày đêm gian khó. Hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Đám bạn bè quen thân kia rất dễ dàng tìm đến dải đất mẫn cảm nhất của Dung An Dao. Khu rừng vốn rậm rịt thần bí không còn bí mật nữa. Bởi vì bàn tay tìm đến huyết khẩu trải đầy những nếp gấp một cách chính xác. Nơi đó vừa nhiều chất dịch lại vừa mẫn cảm, chỉ cần nhẹ nhàng trên ghẹo đã nhanh chóng sung huyết.

Tay Dung An Dao không hề ôn nhu chút nào. Huyết khẩu vốn đã bị một ngón tay xâm chiếm giờ đã tăng lên hai ngón. Những nếp gấp màu phấn hồng bắt đầu ẩm ướt, cặp đùi đầy đặn cũng bắt đầu không ngừng cọ xát vào nhau. Dung An Dao rên rỉ thật sâu.

Đột nhiên, Dung An Dao ngừng động tay tay lại. Nàng khẽ thở dài một tiếng, thê lương ngời dậy, nhấc chiếc gối mềm lên, từ trong chiếc gối mò lấy ra hai chiếc chìa khóa màu đồng cổ, sau đó đến trước cái tủ đầu giường, dùng một chiếc chìa khóa mở ngăn kéo dưới cùng ra. Ngăn kéo mở ra, bên trong lại còn có một cái ngăn kéo nhỏ. Dung An Dao lại dùng chiếc chìa khóa còn lại mở chiếc ngăn kéo nhỏ. Trong ngăn kéo nhỏ đặt một cái gương nhỏ màu sắc rực rỡ. Mở chiếc gương ra, bên trong dường như có không ít đồ.

Dung An Dao chỉ lấy ra một vật được bọc trong lớp vải màu vàng. Lấy thứ trong lớp vải vàng ra, không ngờ là một vật thể hình trụ bằng ngọc có hình dạng như dương cụ nam nhân. Thứ đồ bằng ngọc đó dài trên dưới mười lăm phân, toàn thân màu xanh biếc. Một đầu trụ ngọc cũng có hình dáng quy đầu của nam nhân, có gờ có cạnh, to như trứng vịt. Cán cũng có những đường vân nhấp nhô nổi gồ lên, đầu kia có dạng hai nửa tròn, rất giống tinh hoàn của nam nhân. Thì ra món đồ chơi đó là một cây lục ngọc dương cụ.

Dung An Dao cầm lục ngọc dương cụ lên, vội vã ngồi xuống cạnh giường, giang rộng cặp đùi đầy đặn gợi cảm, một tay ấn vào huyết khẩu, một tay cầm lục ngọc dương cụ, nhắm vào mật huyết bản thân, từ từ chọc vào.

“Ư.a.....” Dung An Dao thỏa mãn rên lên một tiếng, không kiềm chế nhu cầu trong lòng được nữa, bắt đầu tới tấp loạn động một vào một ra. Một chút không cẩn thận, Dung An Dao không ngờ thọc cả giò nửa cây lục ngọc dương cụ vào trong, chạm tới điểm mẫn cảm nơi thâm sâu nhất. Nàng kêu lên một tiếng, ngã xuống giường, cây dương cụ màu xanh biếc kia rung lên nhẹ nhàng theo sự run rẩy toàn thân của Dung An Dao, không ngừng làm nàng run rẩy đến toàn thân tê đi.

Dung An Dao nằm bất động thở hổn hển.

Thật lâu sau, Dung An Dao nhìn cây lục ngọc dương cụ khẽ than thở: “Nếu mi có thể tự hoạt động thì tốt biết mấy” Đáng tiếc cây lục ngọc dương cụ dù sao cũng là vật chết, Dung An Dao không cử động, cây dương

cụ màu xanh biếc đó cũng dừng lại. Lúc nữ nhân làm tình cần nhất là vào thời khắc quên mình, nam nhân còn tiếp tục đâm thọc.

Dương cụ dài mười mấy phân tuyệt không phải là ngắn, nhưng dường như Dung An Dao còn muốn cây lục ngọc dương cụ đó vào sâu hơn nữa. Nàng gắng sức giang rộng hai chân, hai tay nắm lấy hai viên tinh hoàn của lục ngọc dương cụ từ từ ấn xuống. Dịch thể trơn dính đã thấm ra, hơn nữa càng lúc càng nhiều, chảy ra theo chỗ giao nhau giữa mật huyết và lục ngọc dương cụ, nhỏ xuống giường, lại cũng dính cả lên tay Dung An Dao. Nhưng Dung An Dao chẳng bận tâm. Nàng khẩn trương nhìn chăm chú cây lục ngọc dương cụ tiến vào từng chút một.

Đột nhiên, Dung An Dao kêu lên một tiếng, dùng bàn tay run rẩy ấn cả cây lục ngọc dương cụ vào mật huyết, chỉ còn lại hai viên tinh hoàn ở động khẩu. Nàng nhanh chóng khép chặt hai đùi lại, thít cúc hoa lại, kẹp chặt lấy lục ngọc dương cụ, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ.

“a.a..Doãn Xuyên.to quá.a.a”

Thân thể Dung An Dao oằn oại đến cực điểm. Mái tóc như những lọn sóng của nàng đã bù xù, dung nhan diễm lệ như méo mó, dường như là đau đớn, nhưng làn da trắng muốt lại rướm ra một vàng sáng màu phấn hồng, tươi đẹp như muốn ứa nước. Thân thể Dung An Dao đang nảy sinh biến hóa, sự biến hóa huyền diệu. Làn da nàng như được phốt lên một lớp dầu mỡ trong suốt, lớp mỡ càng lúc càng sáng, còn tỏa ra một làn hương thơm dịu thoang thoảng. Làn hương thơm lan dần ra, tiếng rên rỉ của nàng cũng càng lúc càng gấp gáp.

Giường nệm đã thấm ướt. Ngoài mồ hôi còn có chất dịch dính dấp của suối nguồn. Dung An Dao lật thân thể lại, nằm sấp xuống giường. Nàng dành ra một tay chụp lên song nhũ, hết sức giầy vò. Tay còn lại nắm lấy lục ngọc dương cụ, giữ chặt trên giường nệm. Đồn bộ của Dung An Dao không ngờ có thể chuyển động. Nàng chậm rãi nhả lục ngọc dương cụ ra, sau đó lại chậm rãi nuốt vào, cho đến khi cả cây lục ngọc dương cụ ngập chìm vào trong nhục huyết ửng hồng của nàng.

“a..a.Doãn Xuyên.....” Dung An Dao lắc lư mái tóc, không ngừng kêu gọi tên Doãn Xuyên. Nàng thuần thục nhấp nhô lên xuống. Bờ mông mê người đập dòn hết đợt này đến đợt khác.

Dung An Dao đang đắm chìm trong dục vọng không hề nhìn thấy lục ngọc dương cụ ở trong nhục huyết phát ra làn bạch quang kỳ dị, giống như tỏa ra một lớp sương thần bí. Bạch quang càng lúc càng dày. Chẳng bao lâu, cả cây lục ngọc dương cụ biến thành màu trắng nõn nà như mỡ đặc, tạo thành sự hòa lẫn về màu sắc với màu phấn hồng kiêu diễm trên làn da Dung An Dao. Giống như hoa đào nở rộ đột nhiên bị một lớp băng tuyết mỏng óng ánh phủ lên.

Dung An Dao không phát hiện ra những biến hóa đó của thân thân. Nàng còn rung động đến quên mình, tốc độ càng lúc càng nhanh. Mỗi lần bờ mông đẹp đẽ nâng lên hay hạ xuống đều vừa đúng chỗ hay.

“Ư.Doãn Xuyên, tôi muốn mình, tôi muốn mình đâm vào..a.....” Dục vọng của Dung An Dao càng lúc càng mãnh liệt.

Lúc này, Dung An Dao chợt nghe thấy một tiếng than: “Dung a di, mình sao phải khổ vậy?”

25. Chương 25: Cửa Bồng Hé Mở Vì Ai.

Vương Cảnh đã rất thỏa mãn, nhưng nàng biết Doãn Xuyên đang nhấp nhúm vẫn chưa đạt đến đỉnh cao khoái lạc. Sự mạnh mẽ của Doãn Xuyên khiến nàng cảm thấy hạnh phúc, nhưng cũng cảm thấy không biết làm sao. Từ trước đến giờ nàng chưa từng gặt hái được hai lần cao trào mãnh liệt chỉ trong một ngày. Đồng thời với khoái cảm kịch liệt kéo đến là nỗi mệt mỏi lâu lắm không gặp cũng kéo đến.

“Cảnh Cảnh, em ngủ đi” Đương nhiên Doãn Xuyên phát hiện ra vẻ mệt mỏi của Vương Cảnh. Có lẽ không nhận tâm thấy Vương Cảnh miễn cưỡng ngheh tiếp như người máy, gã ngừng mọi động tác lại.

“Không, mình còn..còn chưa tiết!” Vương Cảnh ôn nhu cong cái miệng xinh lên. Nàng càng không nhẫn tâm để nam nhân yêu dấu nửa chừng bỏ dở. Nàng biết, nếu nam nhân bỏ dở giữa chừng mà không thể phát tiết, đó quả là việc khó chịu vô cùng. Cho nên, nàng quật cường ôm lấy cổ Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên ôn nhu hôn lên cánh mũi xinh xắn của Vương Cảnh, thương yêu nói: “Nam nhân tiết nhiều cũng không tốt, đợi mình nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta lại tiếp tục được không?”

Vương Cảnh cười. Có điều ánh mắt nàng đã ươn ướt. Nàng hiểu đó là lời nói dóc ngáp tràn yêu thương của Doãn Xuyên. Một lần nữa nàng lại lĩnh hội sâu sắc tình yêu của Doãn Xuyên đối với mình, nàng lại bị cảm động.

Tình cảm chính là động lực. Doãn Xuyên càng quan tâm chăm sóc, Vương Cảnh càng không mong muốn làm cho Doãn Xuyên khó chịu. Nàng gắng lên dây cốt tinh thần ngheh cao đồn bộ, co chặt hai chân.

“Ai, sao mình còn cử động thế?” Đột nhiên Doãn Xuyên phát hiện nhục bồng bị kẹp chặt trong mật huyết. Cảm giác thoải mái kia lại một lần nữa lan tỏa. Gã bắt lực phối hợp cùng sự chuyển động của Vương Cảnh.

“Em muốn mình thoải mái” Vương Cảnh yêu kiều nhìn Doãn Xuyên.

“Đừng chiều anh..Ý.....” Vương Cảnh một lần nữa thổi bùng lên ngọn lửa dục trong người Doãn Xuyên. Gã đang định nhân lúc hăng hái công tận hang ổ thì đột nhiên một làn gió nhẹ thoảng tới. Doãn Xuyên ngửi thấy thoang thoảng một làn hương thơm dịu. Làn hương thơm dịu đó không phải là mùi hương từ Vương Cảnh tỏa ra, mà là mùi hương từ ngoài cửa sổ thoảng vào. Làn hương thơm dịu này rất quen thuộc, rất đặc biệt, còn ngập tràn sự lôi cuốn.

“Ý cái gì? Còn không mau chuyển động?” Đường như Vương Cảnh cũng phấn chấn sức sống.

“Anh, anh, anh phải đi tiểu chút” Doãn Xuyên kiểm một lời nói dóc. Gã rút nhục bồng ra, nhảy xuống giường.

Nhìn dáng vẻ hoảng loạn của Doãn Xuyên, Vương Cảnh vừa buồn cười vừa lo lắng: “Dung a đi ở nhà, mình làm sao ra ngoài đi vệ sinh được?”

“Mặc kệ xác, dù sao cũng không thể tở ra trong phòng Lôi Lôi. Có lẽ Dung a đi ngủ rồi. Mình xem, bên ngoài không nghe thấy tiếng động gì” Doãn Xuyên xỏ nội khố vào định mở cửa ra.

“Này, mình định như thế này mà ra ngoài sao?” Vương Cảnh chấn kinh hỏi.

“VẬY còn biện pháp nào nữa? Quần của anh hiện giờ vẫn còn ẩm, vừa khai vừa ẩm, làm sao anh mặc được?” Doãn Xuyên không quên trêu ghẹo Vương Cảnh một chút.

“Mình xéo đi” Vương Cảnh cực kỳ xấu hổ.

“Mình nghỉ ngơi đi. Đi vệ sinh xong anh sẽ nấp vào trong phòng Vân vũ Phi. Ở đây lâu quá cũng không tốt. Vạn nhất bị Dung a đi phát hiện thì hỏng bét. Dù sao quan hệ giữa anh và Vân Vũ Phi đã xác định rõ rồi, cho dù bị phát hiện thì cũng chẳng phải là chuyện gì lớn” Doãn Xuyên an ủi Vương Cảnh một chút, rồi vội vàng ra khỏi phòng Vân Vũ Lôi. Theo Vương Cảnh thấy, nhất định là Doãn Xuyên đã mót lắm rồi.

Đương nhiên không phải Doãn Xuyên mót tở. Gã chỉ là rất nôn nóng muốn biết nguồn gốc làn hương thơm dịu kia. Làn u hương có ẩn tượng sâu sắc trong lòng Doãn Xuyên đột nhiên đến khiến cho gã cảm thấy kinh ngạc và nghi hoặc. Bởi vì gã biết, là hương thơm dịu đặc biệt kỳ lạ đó là mùi hương cơ thể đặc biệt chỉ có trên thân thể Dung An Dao. Doãn Xuyên còn nhớ rất rõ. Loại u hương đó của Dung An Dao bình thường không thể ngửi thấy được, chỉ có lúc nàng động tình mới tự nhiên sinh ra. Hơn nữa dường như càng động tình thì làn hương đó càng đậm. Chẳng lẽ lúc này Dung An Dao đang động tình? Chẳng lẽ có nam nhân bên cạnh Dung An Dao? Doãn Xuyên rất tức giận. Gã say mê làn hương thơm dịu đó, càng say mê Dung An Dao hơn. Gã tuyệt đối không cho phép bất kỳ nam nhân nào chạm tới Dung An Dao.

Cửa phòng Dung An Dao mở rộng, tiếng rên rỉ bên trong càng lúc càng rõ hơn, bởi vì Doãn Xuyên đã bước tới gần cửa.

Nhưng, thứ Doãn Xuyên nhìn thấy lại là một bức oán nữ tự an ủi. Doãn Xuyên rất yên lòng, nhưng lại cũng hưng phấn nhiều hơn. Bởi vì tiếng hô gọi từ miệng Dung An Dao không ngờ lại là tên gã. Doãn Xuyên biết, Dung An Dao thích gã, cho dù là lúc tự an ủi cũng tưởng tượng đến gã. Đương nhiên Doãn Xuyên rất kích động. Cuối cùng gã hiểu rõ cân nặng của mình trong lòng Dung An Dao như thế nào.

Việc phát sinh quan hệ với Dung An Dao đã xảy ra được mấy ngày, nhưng dường như Dung An Dao đã quên mất đoạn quan hệ đó. Mấy lần chạm mặt với Doãn Xuyên, nàng đều như vô tình cố ý lảng tránh Doãn Xuyên. Thậm chí đến cả ánh mắt của Doãn Xuyên Dung An Dao cũng không vui lòng tiếp xúc.

Doãn Xuyên còn đang lo lắng khó có cơ hội nói lại tiền duyên với Dung An Dao. Thật không ngờ nổi, Doãn Xuyên lại chính tai nghe thấy Dung An Dao đang gọi tên gã.

Khe thịt mê người, nước non dâm dăng, đồn bộ tròn trĩnh, lại còn dây đeo tất tơ tằm tràn đầy quyền rũ kia. Chà, trời ạ, không ngờ cũng là màu đen. Chẳng lẽ mình biết Doãn Xuyên này thích màu đen nhất hay sao? Ngọn lửa dục của Doãn Xuyên bắt đầu bốc cháy bùng bùng, một khi cháy lên là không thể dập tắt nổi. Gã cởi luôn chiếc nội khố duy nhất trên người, lộ ra cự vật hung ác.

“Ài, Dung a di, mình sao phải khổ như vậy chứ?” Doãn Xuyên phát ra một tiếng than thở.

“Ai? A. sao lại, sao lại là mình? Mình..mình đừng tới đây” Tiếng than thở ôn nhu của Doãn Xuyên lọt vào tai Dung An Dao đúng là tiếng sấm giữa trời quang. Nàng sợ đến nhũn người ngã xuống giường. Khi nàng đưa mắt nhìn lại là Doãn Xuyên, nàng chấn kinh đến há hốc miệng ra.

“Mình..mình đóng cửa làm gì? Mình..mình ra ngoài đi” Đường như Dung An Dao đã có vẻ nói năng lộn xộn.

“Dung a di, mình làm như vậy là không đúng rồi. Tự an ủi thì tự an ủi rồi, không ngờ còn lôi cả tôi vào nữa, không ngờ coi tôi làm đối tượng ý dâm của mình. Mình thật xấu nha” Doãn Xuyên đắc ý leo lên giường. Ánh mắt gã chăm chú nhìn cây lục ngọc dương cụ kia. Lục ngọc dương cụ đã khôi phục màu lục sẫm đường như có linh tính, hơi rung động một chút. Doãn Xuyên hiếu kỳ vươn tay ra.

“Đừng, đừng chạm....” Dung An Dao chân tay cuống quýt. Nàng hận không thể mọc ra tám, mười đôi tay để che đậy tất cả những bộ vị đáng xấu hổ trên người. Đáng tiếc, Dung An Dao chỉ có hai tay. Vùng đất riêng tư thâm kín khiến người bốc hỏa của nàng bộc lộ hoàn toàn trước mắt Doãn Xuyên.

“Không ngờ lại còn biết động đây, thật kỳ diệu. Nếu không phải là ngửi thấy mùi hương trên cơ thể mình, tôi còn không biết bên cạnh Dung a di lại có anh bạn nhỏ đáng yêu như vậy” Doãn Xuyên chẳng hề quan tâm tới lời cảnh cáo của Dung An Dao. Gã đưa tay ra, nắm lấy lục ngọc dương cụ.

“Không được, a..chạm chút.....” Dung An Dao lớn tiếng hờn dỗi. Nàng giang rộng hai chân, mắt mở trừng trừng nhìn Doãn Xuyên rút lục ngọc dương cụ ra.

Có lẽ vẫn còn có nhiệt độ cơ thể trên người Dung An Dao, lúc lục ngọc dương cụ vào tay Doãn Xuyên cảm thấy ấm áp khác thường. Gã rút lục ngọc dương cụ ra rất chậm chạp, mang theo chất dịch dinh dính cùng những vết màu trắng ngà.

“Ha, cái thứ màu trắng này thật không ít” Doãn Xuyên lấy đầu ngón tay quệt quệt những dấu vết màu trắng ngà kia.

“Ừ, Doãn Xuyên, mình muốn làm a di xấu hổ đến chết à?” Dung An Dao không thể nào đối diện với vẻ mặt châm biếm xấu xa của Doãn Xuyên, vớ lấy một cái gối che lên mặt. Nhưng đột nhiên nàng lại quẳng chiếc gối đi, bởi vì lại có một cây gậy to đòn khác nhanh chóng lấp đầy hạ thể trống rỗng của nàng. Cái thứ kia cũng khiến Dung An Dao có ấn tượng rất sâu sắc.

“A.Doãn Xuyên mình..mình giậu đổ bìm leo. Tôi thật là nhạc mẫu của mình, mình đừng như vậy, chúng ta không.không thể lại phạm sai lầm....” Dung An Dao lớn tiếng kháng nghị. Nhưng khi Doãn Xuyên đâm một cú lút cán, Dung An Dao thở hổn hển ôm lấy cổ Doãn Xuyên, hai chân quặp chặt lấy eo lưng Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên hôn lên đôi môi quyến rũ của Dung An Dao, xoa nắn nhũ phong không giống của bình thường của nàng, khẽ cười nói: “Đâu thể gọi là dậu đổ bìm leo, phải gọi là lợi dụng sơ hở”

“Ừ, thật là oan nghiệt nha. Doãn Xuyên, Dung a di có gì xấu xa cũng để mình biết hết. Xem ra, trong số mạng Dung a di đã định trước không thể rời xa mình. A.mình phải thương yêu a di...”

“Tôi đương nhiên yêu thương rồi, cái đó còn phải nói sao?”

“Còn nói thương yêu, mình cứ ăn hiếp tôi, bây giờ cũng ăn hiếp tôi.....”

“Tôi ăn hiếp mình đâu?”

“Vậy mình..mình sao còn.còn không cử động?”

Doãn Xuyên chuyển động. Vừa bắt đầu đã xâm lược từng tắc da thịt trên người Dung An Dao như vũ bão. Gã rút ra cắm vào âm vang đầy lực, mạnh mẽ chắc chắn. Dung An Dao mềm mại như một chiếc lá nhỏ trong cơn dông tố, tỏ ra nhỏ bé yếu đuối đến vậy. Nhưng Doãn Xuyên không hề tỏ ra thương hại. Ánh mắt gã tràn ngập nhục dục. Chiếc vớ tơ tằm cũng theo những cú giáng hết cú này tới cú khác vào giữa nụ hoa mong manh mà bị bứt xé một cách thô lỗ thành những mảnh te tua.

“A. Doãn Xuyên. Dung a di không thể thiếu mình!” Dung An Dao gấp hai chân lên gác lên vai Doãn Xuyên.

“Dung a di, sau này mình đừng dùng cái thứ đồ xanh xanh kia nữa, hãy dùng cái này của tôi được không? A. khít quá”

Ánh mắt Doãn Xuyên liếc về phía lục ngọc dương cụ. Khiến cho gã hưng phấn hơn là trong ngăn kéo cái két ở đầu giường có một cái rương màu sắc lộng lẫy. Cái rương không lớn, nhưng bên trong không ngờ có rất nhiều thứ nhìn có vẻ không tầm thường, trong đó không ngờ có hai chiếc chén nhỏ màu vàng.

“Mình thật xấu xa.. cũng không nói rõ, cái kia của . của mình là cái gì?” Dung An Dao yêu kiều tròng mắt với Doãn Xuyên. Đương nhiên nàng biết Doãn Xuyên đang khêu gợi.

“Cứ cái này nha!” Doãn Xuyên càng hiểu rõ lời của Dung An Dao tràn ngập sự khiêu khích. Gã rút dương cụ to lớn ra, để cho Dung An Dao đang nằm nhìn rõ con quái vật của gã.

“A, đừng có rút ra, nhét.nhét trở lại” Dung An Dao uốn éo thân thể cực kỳ mảnh mai. Nàng dùng ngôn ngữ cơ thể cám dỗ nhất để cầu khẩn Doãn Xuyên.

“Cho vào cũng được, có điều, mình phải gọi tôi một tiếng lão công, tôi sẽ cho vào” Doãn Xuyên liếm láp nhũ đầu của Dung An Dao.

“A.như vậy sao được? Tôi không”

“Không thật à?” Doãn Xuyên nút mút nhũ đầu của Dung An Dao, còn để nhục bông to tướng ở bên ngoài mật huyết, dùng góc cạnh quy đầu không ngừng cọ xát lên nếp gấp của mật huyết.

“A..lão công!” Dung An Dao rên lên một tiếng với giọng nhỏ đến mức chỉ nàng mới có thể nghe thấy.

“Nghe không rõ, mời nhạc mẫu đại nhân nói lại lần nữa” Doãn Xuyên vò nghịch nhũ phong của Dung An Dao hệt như vắt sữa. Thậm chí gã còn chọc chọc quy đầu to như quả trứng gà vào mật huyết, sau đó không động đây, khơi dậy ham muốn của Dung An Dao.

“A.. lão công, Doãn Xuyên lão công, đừng giày vò tôi nữa.ô....” Đồn bộ Dung An Dao vụng về hẩy tới. Nhưng mỗi lần nàng hẩy lên một chút, Doãn Xuyên lại lui lại một chút, cho đến khi Dung An Dao kêu lên hai tiếng “lão công”, Doãn Xuyên mới chọc mạnh vào, sau đó hết sức đánh gõ mật huyết mong manh.

Dung An Dao lớn tiếng rên rỉ: “Lão công hôn tôi”

Doãn Xuyên điên cuồng nút mút lưỡi Dung An Dao. Một lần nữa gã lại ngửi thấy làn hương thơm diệu kỳ quá kia. Doãn Xuyên biết Dung An Dao đã động tình, gã càng hy vọng có thể chinh phục nữ nhân kỳ diệu này, khiến nàng thần phục dưới hông gã. Doãn Xuyên biết, chỉ cần có thể chinh phục được Dung An Dao, vậy gã sắp có được thứ mà nam nhân ước mong: tiền tài và mỹ nữ. Nam nhân trong thiên hạ không một người nào có thể thoát khỏi sức hấp dẫn của tiền bạc và mỹ nữ. Doãn Xuyên cũng không phải ngoại lệ, cho nên, gã muốn dùng mọi thủ đoạn để kích thích Dung An Dao.

Dung An Dao mê mẩn. Nàng hoàn toàn đắm chìm trong thế giới của nhục dục. Mỗi một tế bào trong thân thể nàng đều rơi vào trạng thái mẫn cảm nhất, cho dù là sự trêu ghẹo nhỏ nhất cũng đủ khiến cho nàng kích động. Sự trêu ghẹo của Doãn Xuyên điên cuồng mà trực tiếp. Thậm chí Dung An Dao còn không nhớ nổi Doãn Xuyên giở ra bao nhiêu tư thế, những tư thế mà bình thường Dung An Dao còn không dám nghĩ tới, hiện giờ lại để cho Doãn Xuyên lần lượt sử dụng hết tư thế này đến tư thế khác.

“Con về rồi, mẹ, có khách đến nhà” Giọng nói uốn éo từ ngoài cửa vọng vào, tiếng bước chân hỗn loạn cũng báo hiệu có khách tới. Giọng nói đó cả Doãn Xuyên lẫn Dung An Dao đều rất quen thuộc. Đó là giọng nói của Vân Vũ Phi.

Doãn Xuyên và Dung An Dao cùng kinh ngạc yên lặng. Bọn họ biết, Vân Vũ Phi đã về, chỉ là không biết vị khách nào đến. Nhưng cho dù là ai đến, giờ này khắc này họ chẳng thể gặp ai, cũng chẳng muốn gặp ai.

“Trời ạ, tiểu Phi về rồi. Tôi phải làm sao đây?” Dung An Dao trong nỗi hưng phấn tỏ ra vô cùng khổ não. Nàng giờ chẳng có chút chủ kiến nào.

“Đừng lo lắng, chúng ta không nói gì....” Doãn Xuyên chậm rãi cử động dương cụ của gã. Lưỡi gã một lần nữa luồn vào trong miệng Dung An Dao.

“Ư....”

“Cộc cộc.mẹ, mẹ có ở trong không?” Vân Vũ Phi gõ nhẹ lên cửa phòng Dung An Dao, nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng. Nàng không cách nào vào phòng mẫu thân, bởi vì chỉ cần Dung An Dao ra khỏi nhà nhất định sẽ khóa phòng mình lại, không cho phép hai tỷ muội họ vào phòng.

Vân Vũ Phi còn nhớ rõ, rất nhiều năm trước từng lén chạy vào phòng mẫu thân lục lợi linh tinh, kết quả lần đầu tiên trong đời bị mẫu thân vẫn luôn rất thương yêu hai tỷ muội nàng trách mắng một trận, cho nên Vân Vũ Phi không dám lại lén lút chạy vào phòng mẫu thân nữa. Trước đây, Vân Vũ Phi không hiểu nguyên nhân vì sao mẫu thân lại nổi giận, nhưng giờ xem ra, đại khái là có liên quan tới hai chiếc chén kia.

Nghĩ tới đây, Vân Vũ Phi chẳng có hứng thú bước về phía phòng tỷ tỷ Vân Vũ Lôi. Nàng đã khẳng định mẫu thân không ở trong phòng mà ra khỏi nhà rồi.

Nhưng khiến Vân Vũ Phi không ngờ được là, tỷ tỷ Vân Vũ Lôi cũng không ở nhà, bởi vì nàng đã gõ cửa phòng Vân Vũ Lôi. Câu trả lời nhận được cũng là sự tĩnh lặng.

Vương Cảnh toàn thân không một mảnh vải lại bị tiếng gõ cửa của Vân Vũ Lôi làm giật mình tỉnh giấc ngủ say. nàng nhìn ra cửa phập phồng lo sợ, chỉ e Vân Vũ Phi mở cửa tiến vào.

Vân Vũ Phi không mở cửa bước vào. Nàng không có chìa khóa phòng tỷ tỷ Vân Vũ Lôi. Nhưng nàng cũng khẳng định Vân Vũ Lôi nhất định không ở nhà, bởi vì nàng lên tiếng: “Anh xem, lão bà bảo bối của anh và tỷ tỷ em đại khái là đi ra phố rồi. Họ ấy à, chỉ thích đi dạo, mua y phục”

“Chẳng lẽ em không thích. Chẳng phải em cũng mua sắm suốt sao?” Giọng nói của người khách khiến Vương Cảnh giật mình chấn kinh. Bởi vì giọng nói đó nàng quá quen thuộc. Đó là giọng của trưởng phu Lý Kha. Nhưng chuyện xảy ra tiếp đó làm cho người trong mấy gian phòng càng chấn kinh.

“Hừ, em sao có thể so với lão bà của anh? Cô ta có một lão công yêu cô ta, cưng chiều cô ta như vậy chăm lo, cô ta thích mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu, cô ta thích mua thứ gì thì mua thứ ấy” Vân Vũ Phi hừ khê.

“Em xem em kia, đã sắp kết hôn làm lão bà của người ta rồi, còn vẫn cứ nói những câu chua chua như vậy. Ài, cũng không biết sau này chúng ta còn có thể cùng nhau không”

Lý Kha ít nhiều cảm thấy thất lạc. Vân Vũ Phi xinh đẹp như thế, cặp đôi nàng hấp dẫn đến vậy, không một nam nhân nào chấp nhận buông một nữ nhân như vậy. Do Vân Vũ Phi sắp gả chồng, người từng là của riêng giờ lại có chủ nhân khác, điều đó có thể không khiến cho người ta thất lạc sao?

“Lý Kha, anh .anh đừng nói như vậy mà. Đúng rồi, lão bà của anh vẫn thường xuyên đến nhà chúng em, nhưng đây là lần đầu anh đến, em đi pha trà cho anh” Vân Vũ Phi có chút khó xử nói lảng đi. Nàng từng biết bao lần mơ tưởng có thể thay thế vị trí của Vương Cảnh. Trong mắt nàng, Lý Kha thật văn nhã, ôn nhu, lương thiện, biết chiều chuộng. Quảng thời gian với Lý Kha có thể nói là ngập tràn khoái lạc và mộng tưởng.

Đương nhiên Vân Vũ Phi không thể nào quên hết mọi thứ. Chỉ là Doãn Xuyên đột nhiên xông vào, khiến cho nàng thích thú, cũng khiến nàng do dự khó quyết. Mặc dù nàng có cảm tình với Lý Kha nhiều hơn, nhưng dù sao Lý Kha cũng đã có gia đình, nàng có ngốc thì cũng biết không thể nào có được Lý Kha. Mặc dù thời gian Doãn Xuyên xuất hiện khá ngắn, nhưng niềm hạnh phúc mang lại cho Vân Vũ Phi lại thật chấn động, tuy là vụn vặt về mặt nhục thể.

“Thôi không uống đâu, anh phải đi rồi. Vốn định đến xem xem Vương Cảnh có ở đây không” Lý Kha chú ý đến việc Vân Vũ Phi nói lảng sang chuyện khác, trong lòng hẳn càng không thấy thoải mái.

“Anh gọi điện thoại cho em chỉ là muốn tìm lão bà của anh à?” Trong lòng Vân Vũ Phi chua chua.

“Đúng vậy. Gọi vào điện thoại cô ấy lại tắt máy, có.có chút chuyện muốn tìm cô ấy. Lúc cô ấy ra khỏi nhà chỉ nói đến nhà em nói chuyện với tỷ tỷ em, cho nên mới gọi điện cho em hỏi thử xem” Lý Kha ăn ngay nói thật.

Mấy ngày qua, trong đầu hẳn không ngừng hiện ra tình cảnh Doãn Xuyên thọc sinh thực khí của gã vào trong Vương Cảnh. Hẳn phẫn nộ, ghen ghét. Thậm chí hẳn đem nỗi phẫn nộ và ghen ghét đó hóa thành động lực tính dục, sau đó phát tiết trên người Vương Cảnh như phục thù, khiến cho Vương Cảnh không hiểu rõ tình hình cứ thầm khen ngợi năng lực tính dục của hẳn có thể so sánh với Doãn Xuyên.

Nhưng dường như Lý Kha càng lo lắng hơn, lo lắng mất Vương Cảnh. Vị trí của Vương Cảnh trong lòng Lý Kha không một ai có thể thay thế được. Dù cho hẳn phát hiện Vương Cảnh có tư tình với Doãn Xuyên, hẳn cũng không hề nghĩ tới việc bỏ Vương Cảnh. Hẳn không sao tưởng tượng nổi cuộc sống sau khi rời bỏ Vương Cảnh sẽ có tình cảnh như thế nào.

Hôm nay, Vương Cảnh vừa đi, hẳn đã lo lắng. Lo lắng không biết có phải là Vương Cảnh kiếm cớ đi yêu đương vụng trộm với Doãn Xuyên hay không. Hẳn nôn nóng, bàng hoàng, nghi ngờ nhưng cũng chẳng có biện pháp nào. Có lẽ chịu không nổi nỗi giày vò của chờ đợi, Lý Kha gọi điện thoại cho Vương Cảnh. Nhưng Vương Cảnh đã tắt điện thoại. Không có cách nào, hẳn đành bấm số máy của Vân Vũ Phi. Hẳn hy vọng đến Vân gia một chuyến để chứng thực là Vương Cảnh có ở Vân gia. Đáng tiếc, Lý Kha không nhìn thấy Vương Cảnh. Điều đáng an ủi duy nhất là, có lẽ Vương Cảnh đi ra phố mua sắm cùng Vân Vũ Phi rồi.

“Này, anh ngăn ra gì thế. Sau này, anh.chúng ta vẫn là bạn tốt mà” Thấy bộ dạng mất cả hồn vía của Lý Kha, Vân Vũ Phi cười. Nàng có vẻ thẹn thùng. Vân Vũ Phi cứ cho là Lý Kha vẫn còn lưu luyến đoạn tình

cảm kia, còn đang cảm thấy khó chịu vì nàng sắp gả chồng. Nàng càng cho là Lý Kha gọi điện thoại cho nàng tìm Vương Cảnh chỉ là một cái cớ, một cái cớ để gặp được nàng.

“Bạn tốt? Chúng ta không làm bạn tốt. Anh không tin bạn bè, càng không tin có bạn tốt” Lý Kha cười khổ. Đối với định nghĩa của bạn tốt, hẳn có sự trải nghiệm tốt nhất.

“VẬY..VẬY anh muốn thế nào. Không làm bạn bè, chẳng lẽ..chẳng lẽ anh muốn vụng vụng trộm trộm à?” Vân Vũ Phi thẹn thùng nhìn Lý Kha.

“Vụng vụng trộm trộm có gì không tốt? Vẫn còn tốt hơn là mất hết” Đương nhiên Lý Kha nhìn ra cặp mắt to tròn của Vân Vũ Phi long lanh như sắp ứa nước. Hắn còn phát hiện cặp đùi mê người của Vân Vũ Phi đang nhẹ nhàng mở ra.

“Ai da, anh không sợ lão bà của anh biết, nhưng em lo Doãn Xuyên biết. Lý Kha, sau này anh không được phép lại..lại đụng đến em a!” Vân Vũ Phi ngồi cạnh Lý Kha hơi thở như lan.

“Lo ngại thì sao em còn ngồi gần anh như thế?” Lý Kha không phải già ngốc. Nội khổ màu hồng nhạt của Vân Vũ Phi đã lộ ra. Nội khổ rất mỏng, rất trong, dải đất đen nhánh chỉ nhìn lướt cũng thấy.

“VẬY em ngồi xa một chút” Vân Vũ Phi cười khúc khích. Nàng chỉ dịch mông đi chút xíu.

“Quần của em lộ ra kìa” Lý Kha buồn cười. Giữa hai đùi hắn đã bắt đầu kích động.

“Làm gì có?” Vân Vũ Phi khoa trương tóc cả vấy lên. Lần này Lý Kha không những nhìn thấy dải đất đen nhánh, thậm chí gã còn nhìn thấy giữa mảng đen nhánh đó dường như có một chút nước. Chết người là Vân Vũ Phi lại còn hỏi tiếp: “VẬY anh nói xem quần của em màu gì?”

Lý Kha cứng lên, rất cứng. Mặc dù mấy ngày qua hắn điên cuồng phát tiết rất nhiều lần trên người Vương Cảnh, nhưng hắn vẫn chịu không xiết sự cám dỗ như vậy. Trước sự chống cự yếu ớt của Vân Vũ Phi, hắn lột tấm nội khổ đầy hấp dẫn kia.

“Anh muốn làm gì vậy?” Lý Kha đã móc tên gia hỏa sưng sả ra, Vân Vũ Phi còn hỏi Lý Kha muốn làm gì.

“Em lập tức sẽ biết anh muốn làm gì” Lý Kha banh hai chân Vân Vũ Phi ra. Đó là đôi chân ngọc khiến người ta mê say. Để Lý Kha không buồn để ý đến cặp đùi hắn luôn yêu quý nhất, trừ phi có chỗ còn hấp dẫn hơn. Không sai, có một chỗ còn khiến Lý Kha say mê.

“A..e sắp có lão công rồi, sao anh có thể tùy tiện tiện tiện lại..lại thọc vào?” Vân Vũ Phi đu đưa chân, dịch chuyển đồn bộ. Đó không giống như chống cự, mà giống như điều chỉnh góc độ tiếp nhận hơn. So với con quái vật của Doãn Xuyên, tên gia hỏa của Lý Kha mặc dù kém hơn một chút, nhưng cũng uy lực kinh người. Trong thoáng chốc Vân Vũ Phi đã được lấp đầy.

“Anh đâu có tùy tiện. Anh rất nghiêm túc đấy chứ” Lý Kha vùng tên gia của của hắn, tấn công mạnh mẽ vào thánh địa của Vân Vũ Phi. Tiếng “bép bép” vang lên kịch liệt khắp cả gian phòng. Cho dù là người điếc cũng nghe thấy tổ khúc rung động lòng người đó.

Trong phòng chẳng có ai là người điếc cả. Một người điếc cũng không có. Tất cả mọi người đều nghe thấy rõ rõ ràng ràng. Cỉ là có vài người chỉ có thể coi mình như người điếc mà thôi.

Dung An Dao nghe thấy rất rõ ràng. Mặc dù cách một cánh cửa, nhưng nàng vẫn nghe rõ Vân Vũ Phi nói chuyện với một nam nhân, gần như mọi lời đối thoại. Đương nhiên bao gồm cả những tiếng “bép bép” kỳ dị kia.

Nàng nổi giận. Nàng hổ thẹn. Nàng chỉ có thể dùng giọng nói ôn nhu nhất, dễ nghe nhất của mình để an ủi Doãn Xuyên: “Bắn vào đi, lão công, tôi muốn mình bắn vào. Tôi không biết cách dạy dỗ con, vậy để cho mụ mụ nó đến bồi thường cho tội lỗi của nó đi. Mình ngàn vạn lần đừng tức giận, được không? Doãn Xuyên mau bắn ra đi”

Doãn Xuyên dường như chẳng hề tức giận. Có lẽ sợ phát ra tiếng động, gã đâm vào rút ra rất chậm rãi, nhưng rất có lực lượng. Lưu lượng tiết ra mãnh liệt của Dung An Dao đã báo hiệu nàng sắp leo lên tới đỉnh khoái lạc. Gã cũng dùng giọng nói ôn nhu nhất, dễ nghe nhất nói với Dung An Dao: “Tôi không tức giận. Tôi nói rồi, nếu như có thể có được mình, tôi thà bỏ hai cô con gái của mình. Tôi yêu mình, thật sự yêu mình. Tiểu Dung Dung của tôi”

“Đáng ghét, sao mình lại gọi người ta là tiểu..tiểu Dung Dung, ghê cả người” Dung An Dao rất cảm động. Nàng muốn cười, nhưng cười không nổi. Bởi vì Doãn Xuyên xay nghiền cũng chẳng hề thua kém đâm thọc. Nàng đã cảm thấy toàn thân ngứa ngáy.

“Tiểu Dung Dung, tôi sắp bắn ra đây.ách” Tình quan của Doãn Xuyên sụp đổ, gã phát động đợt tấn công cuối cùng.

“A.ô.ô” Dung An Dao đang đưa bờ mông tròn kịch liệt, thiếu chút nữa thì kêu thét lên. Cũng may Doãn Xuyên kịp thời hôn lấy miệng Dung An Dao. Nhưng tiếng thở ư ư mãnh liệt hết đợt này đến đợt khác không biết là ai phát ra. Chỉ là nơi nhục thể họ giao tiếp nhau đã trở thành một mảng lầy lội, thấm ướt thân thể, cũng thấm ướt cả chiếc giường.

Tiếng thở hổn hển dần dần lắng xuống, nhưng Dung An Dao vẫn quần lấy Doãn Xuyên. Lưỡi nàng chọc ghẹo Doãn Xuyên, mút lấy nước miếng của Doãn Xuyên. Nàng còn dẫn dắt Doãn Xuyên vuốt ve nhũ phong của nàng. Doãn Xuyên không ngờ nổi Dung An Dao vẫn luôn dè dặt lại có thể chủ động như vậy. Gã hưng phấn hưởng ứng sự dẫn dắt của Dung An Dao. Nhưng Doãn Xuyên biết, Dung An Dao đang dẫn dắt sự chú ý của gã. Bởi vì tình hình chiến sự bên ngoài cửa càng ngày càng ác liệt, đám ngôn lẳng lơ tràn ngập tai mọi người. Mặc dù có thể giả vờ không nghe thấy, nhưng không thể cự tuyệt sự việc đã xảy ra.

“Tiểu Dung Dung, mặc dù trong lòng tôi có chút không thoải mái, nhưng mình đừng áy náy, càng không được tự trách. Chuyện của tiểu Phi tôi sẽ xử lý. Dù sao hai đứa vẫn chưa chính thức kết hôn. Cô ấy có quyền làm việc cô ấy muốn làm. Điều quan trọng là, tôi có được mình, vậy là đủ.”

“Mình thật là người tốt. Tôi thật không ngờ nổi mình lại rộng lượng như vậy. Tiểu Phi làm ra chuyện xấu xa như vậy, mình vẫn có thể đối tốt như vậy. Thế thì tương lai tôi không lo giao phó lắm cho mình. Tôi thật sự rất vui mừng. Hôm nay chúng ta sẽ không ra khỏi cửa nữa. Tôi muốn ân ái cùng mình cả một ngày” Dung An Dao cởi áo ngực ra, giật hết vớ rách trên người, lộ ra thân thể đầy đà trắng nõn.

Doãn Xuyên tham lam ngắm nhìn nhất cử nhất động của Dung An Dao. Gã phát hiện mặc dù Dung An Dao đoan trang, nhưng trong lúc gờ tay nhắc chân lại phong tư thướt tha, muôn vàn quyến rũ. Gã nhỏ giọng hỏi: “Làm một ngày sao đủ được? Ít nhất phải làm ba ngày”

“Có phải nam nhân đều muốn hơn người không? Ba ngày? Đợi lát nữa mình lại xin tha.” Dung An Dao nhin không nổi bật cười một tiếng.

Khuôn mặt vui vẻ của Dung An Dao như đóa mẫu đơn nở rộ, tươi đẹp vô cùng. Doãn Xuyên cảm thấy cả gian phòng như cũng cười lên, nhưng gã lại không cười nổi. Bởi vì Dung An Dao đã nắm lấy dương cụ của gã, một cái miệng mê người đã ngậm lấy quy đầu của gã.

“Ác” Doãn Xuyên khó nhọc thở ra một hơi dài. Gã không ngờ nổi đầu lưỡi Dung An Dao còn linh hoạt khéo léo hơn cả tay. Cái lưỡi nhỏ thơm tho tinh nghịch đồ thuần thực lượn vòng quanh dương cụ. Chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, dương cụ sa sút tinh thần kia đã biến thành con quái vật hung hăng.

“Lợi hại a!” Dung An Dao kinh ngạc nhả con quái vật ra.

“Vừa rồi mình nói ai xin tha!” Doãn Xuyên cười lạnh.

“Tôi đâu có nói câu đó. Mình đừng có đổ oan cho tôi!” Dung An Dao làm ra vẻ vô tội.

“Vậy tôi nghe lầm à?” Doãn Xuyên hỏi.

“Đương nhiên là nghe lầm rồi, tiểu nam nhân của tôi” Dung An Dao cười hi hi quyến rũ.

“Mình nói tôi nhỏ?” Doãn Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi.

“Đương nhiên là nhỏ rồi. Mình có to đến thế nào, lớn đến thế nào, tỷ tỷ đây đều có thể ăn được hết!” Dung An Dao chẳng hề tỏ ra yếu thế nhấp nháy hàng mi cong cong.

“Vậy mình ăn thử xem!” Doãn Xuyên cười lạnh. Gã không tin Dung An Dao vừa cung phụng dưới hông gã lại dám tiếp nhận khiêu chiến.

“Ăn thì ăn” Dung An Dao bò dậy, thân thể vắt qua hai chân Doãn Xuyên. Một bàn tay thon mảnh đã nắm lấy con quái vật đang không ngừng nhảy nhót, nhắm chuẩn cửa bông, từ từ ngồi xuống, cho đến khi hoàn toàn nuốt chửng con quái vật vào trong mảng rừng rậm đen nhánh.

“Um...”

“U....”

Hai tiếng rên rỉ, một đoạn tình cảm, đến thật đột ngột, nhưng rất nồng cháy, đúng như một bài thơ nhỏ:

Chưa vì khách quét lối hoa,
Cửa bông nay mới mở ra vì người*

* Đây là hai câu thơ trích trong bài thơ Khách chí của nhà thơ Đỗ Phủ thời Đường:

hoa kính bất tăng duyên khách tảo
bông môn kim thủy vi quân khai.

26. Chương 26: Bạn Bè.

Lý Kha cũng như mọi nam nhân đều thích thích nữ nhân, càng thích nữ nhân mỹ lệ. Nhưng nữ nhân có thể làm cho hắn động tâm không nhiều. Ngoại trừ Vương Cảnh, Vân Vũ Phi được coi là nữ nhân hắn say đắm nhất. Nàng trẻ trung, lả lơi, đặc biệt là nàng rất dễ không chế. Nam nhân đều thích nữ nhân biết nghe lời. Vân Vũ Phi thì rất biết nghe lời.

“Nếu nhớ anh, cứ gọi điện cho anh!” Đó là lời Lý Kha để lại cho Vân Vũ Phi trước khi đi.

“Vâng!” Ráng hồng vẫn còn trên mặt, dư vị kích tình vẫn còn tồn tại, Vân Vũ Phi đã nhìn Lý Kha rời đi với vẻ lưu luyến không muốn rời. Nàng không chú ý đến lúc Lý Kha đi đã liếc nhìn về phía phòng mẫu thân Dung An Dao một cái với vẻ suy nghĩ, sau đó hít sâu một hơi, phảng phất như muốn hít thứ gì đó vào trong thân thể hắn.

“Mùi thơm thật kỳ quái?” Lý Kha đi đã xa rồi, sắp về đến cửa nhà hắn rồi, nhưng hắn vẫn hít ngửi tay áo, vạt áo, cổ áo. Chỉ có điều hắn vẫn đành lắc đầu thất vọng: “Không phải, tuyệt đối không phải là mùi vị

trên người Vân Vũ Phi. Mùi vị này thật đặc biệt, như xạ hương mà không phải xạ hương. Mình đúng là từ trước tới nay chưa từng ngửi thấy mùi hương nào kỳ diệu như vậy”

“Mùi hương gì vậy? Có phải là mùi hương nữ nhân?” Một giọng nói rất dễ nghe đột nhiên lọt vào tai Lý Kha.

Lý Kha dừng bước. Bởi vì có một nữ nhân còn đẹp hơn hoa chắn mất đường đi của hắn. Nữ nhân này có cặp mắt như câu đố, con người trong veo lạ thường, trong suốt còn hơn cả nước suối trong khe núi, nhưng lại sâu thẳm như đại dương.

Cánh mũi rất hoàn mỹ, rất thẳng, cao, khiến cho người ta cảm thấy nàng vô cùng kiên nghị. Đường nét bờ môi nàng rất quyến rũ. Môi trên cùng môi dưới đều căng mọng, rất hợp thời. Lý Kha vừa nhìn thấy cái miệng đó liền tưởng tượng có một ngày có thể làm cho cái miệng đó ngậm lấy một chỗ của hắn.

Chỉ đáng tiếc, nữ nhân này mặc dù vô cùng xinh đẹp, nhưng lại không chú ý đến ăn mặc, ăn vận tùy tiện. Hôm nay nữ nhân này càng có vẻ thần bí, bởi vì toàn thân nàng mặc y phục màu đen. Nữ nhân thích mặc đồ đen đều rất thần bí. Nếu như một nữ nhân sắc mặt trắng xanh mặc y phục đen xì xì, cảm giác mang đến cho người ta không chỉ là thần bí, mà là kỳ dị.

“Cô rất thích màu đen?” Lý Kha tròn tròn mắt nhìn nữ nhân trước mặt.

“Ừ, rất thích” Nữ nhân trả lời.

“Cũng may cô rất xinh đẹp, bằng không....” Lý Kha định nói lại ngừng. Hắn hy vọng mình có thể nắm bắt tốt mức độ nói năng.

“Bằng không làm sao?” Nữ nhân rất thần bí, nhưng cặp mắt rất đẹp, đuôi mắt rất dài, có một loại mị lực hút hồn.

“Nam nhân khác tôi không rõ, tôi thì sẽ không tiếp cận cô” Lý Kha chính đang chịu đựng sự nguy hiểm của ánh mắt đùng đùng như điện giật.

“A, vậy hiện giờ anh có dám tiếp cận tôi hay không?” Nữ nhân như cười mà không cười nhìn Lý Kha hỏi.

“Nói thật lòng, cũng may bây giờ là ban ngày, bằng không, tôi không dám tiếp cận cô” Nếu là Vân Vũ Phi nói câu đó, Lý Kha sẽ không hề do dự mà nhào tới. Nhưng, với nữ nhân trước mắt này thì có cho Lý Kha một trăm lá gan, hắn cũng không dám.

“Hi hi, tôi đáng sợ đến vậy sao?” Nữ nhân cười. Trên khuôn mặt trắng xanh có một chút huyết sắc.

“Cô cười thì không đáng sợ nữa” Nhìn thấy nữ nhân cười, tâm tình của Lý Kha tốt hơn rất nhiều.

“Nhưng tôi hiện giờ lại cười không nổi. Tôi muốn khóc” Thoáng chốc nữ nhân đó lại không cười nữa, khôi phục lại dáng vẻ lãnh đạm.

“Tôi biết, tiểu thư Tổng Hân Viện. Chuyện của Triệu lão gia tử, ba chồng của cô, tôi rất lấy làm tiếc. Mấy hôm nay bận quá, không có thời gian đi phúng viếng, trong lòng thật áy náy à!” Thật ra Lý Kha chẳng bận rộn gì hết. Mặc dù không bận, nhưng cũng sẽ không đến nhà người chết. Huống chi giao tình giữa Lý Kha và Triệu Hiến chẳng có gì sâu đậm”

Tổng Hân Viện hững hờ nói: “A, đừng khách khí, anh lòng như vậy đã đủ rồi. Nếu anh đã biết tôi đang có tang, cho nên có mặc đồ đen thì anh cũng đừng chê bai”

Biết bản thân có vẻ giả dối, Lý Kha lúng túng bẻ vụn vụn tay, quan tâm nói: “Không chê, không chê đâu. Thật ra, cô mặc y phục gì cũng dễ coi. Chỉ là sắc mặt cô xanh xao, thật khiến người ta lo lắng à!”

Tổng Hân Viện lại lộ ra nụ cười hiếm hoi: “A? Anh rất lo lắng sao?”

Lý Kha như bày tỏ lòng trung thành, lớn tiếng nói: “Đương nhiên rồi”

Nụ cười của Tổng Hân Viện càng nở hơn: “Vậy tôi đứng trước cửa nhà anh lâu như vậy rồi, anh không lo tôi bị mệt sao?”

“A, a, cô xem, tôi khó có được cơ hội nói chuyện với mỹ nữ. Cứ nói chuyện mãi với cô mà quên mất đạo tiếp khách. Lỗi quá. Nào nào, mời cô vào” Lý Kha cười lớn. Hắn rút chìa khóa ra mở cửa nhà, còn hỏi một câu: “Phải rồi, tôi muốn hỏi một chút, cô đến tìm tôi phải không?”

“Đương nhiên rồi, chẳng lẽ tôi đi ngang qua?” Tổng Hân Viện bật cười.

“Nếu như cô có thể thường xuyên đi ngang qua nhà tôi, vậy thì tốt quá!” Lý Kha cười nói.

“Trong lời của anh có ẩn ý nha!” Tổng Hân Viện nhăm nháp từng lời trong câu nói của Lý Kha, trong mắt nàng lướt qua một tia giảo hoạt.

Trà vẫn là loại Đại hồng bào thượng hạng. Lý Kha vốn thích uống Đại hồng bào. Hắn không ngờ nổi Tổng Hân Viện cũng thích uống.

“Ha ha, xem ra, tôi tìm được tri âm rồi, tri âm uống trà” Lý Kha nhấp một ngụm nhỏ Đại hồng bào. Hắn quan sát Tổng Hân Viện bằng dư quang đuôi mắt. Mặc dù có mỹ nữ làm bạn, nhưng Lý Kha hiểu rõ nhất định là Tổng Hân Viện có chuyện mới đến tìm hắn. Là chuyện gì? Triệu Đông Minh bên cạnh nàng đâu? Vì sao y không tới? Lý Kha thận trọng suy xét.

“Chỉ là tri âm uống trà thì không đủ, chúng ta còn phải thành tri kỷ ở các phương diện khác. Ví như, chúng ta có thể hợp tác” Tống Hân Viện cũng nhấp một chút Đại hồng bào. Nước trà rất nóng, vừa nhấp vào miệng, sắc mặt Tống Hân Viện đã có nét hồng hào rõ rệt, càng tỏ ra tuyệt đẹp.

“A, không phải là chúng ta đang hợp tác sao?” Lý Kha có chút nghi hoặc.

“Tôi nói chúng ta, là chỉ tôi và anh!” Tống Hân Viện bình tĩnh uống hết một chén Đại hồng bào nhỏ.

“Tôi...tôi không hiểu rõ lắm. Ý của cô là không bao gồm tiên sinh Triệu Đông Minh của cô?” Nội tâm của Lý Kha liền không bình tĩnh được nữa. Không những không bình tĩnh mà đơn giản là cuồn cuộn như đời sông lấp biển.

Tống Hân Viện nhẹ nhàng gạt đầu: “Không bao gồm”

Lý Kha hỏi: “Thật bất ngờ, có thể cho biết nguyên nhân?”

Tống Hân Viện trả lời rất thẳng thắn: “Bởi vì tôi không tin tưởng bất kỳ ai, kể cả trượng phu Triệu Đông Minh của tôi”

“Ha ha, vậy cô lại tin tưởng tôi?” Lý Kha cảm thấy lời của Tống Hân Viện rất buồn cười. Trượng phu của mình còn không tin tưởng, bằng vào cái gì mà lại đi tin một người ngoài?

“Bởi vì, anh cũng không có người có thể tin tưởng” Tống Hân Viện không đợi cho Lý Kha dứt tiếng cười, liền tung ra một câu rất chấn động.

Tiếng cười của Lý Kha dừng lại đột ngột. Sắc mặt hần đột nhiên trở nên rất khó coi. Lý Kha hỏi thăm dò: “Vì sao tôi không có người đáng tin?”

Tống Hân Viện lạnh lùng nói: “Anh cho là có mà thôi. Trên thực tế anh không có!” Lời của nàng như một mũi cương châm, đâm mạnh vào trái tim Lý Kha.

Trái tim Lý Kha đang rỉ máu. Bởi vì sắc mặt hần còn khó coi hơn cả người chết. Có điều, gã vẫn nói: “Tôi có, tôi đương nhiên có bạn bè đáng tin cậy”

Tống Hân Viện cười. Có điều ánh mắt nàng còn đáng sợ hơn cả hàm răng rắn độc. Nàng tao nhã lấy từ trong túi xách ra một phong thư, quăng phong thư lên mặt bàn như quăng rác. Bì thư rất dày, dường như có không ít thứ trong đó.

“Đó là cái gì?” Lý Kha hỏi. Hần có một cảm giác chẳng lành.

“Trước mặt anh đó. Anh muốn biết, vì sao không mở ra mà xem? Có điều, trước khi anh xem, tôi khuyên anh nên uống thêm mấy ngụm Đại hồng bào” Tống Hân Viện rất quan tâm rót cho Lý Kha một chén Đại hồng bào to.

Lý Kha không uống Đại hồng bào, một chút xíu cũng không uống đã mở bì thư ra. Có điều, tay hắn đang run rẩy. Bởi vì trong bì thư là một xấp ảnh dày cộp. Trong ảnh toàn là hai người hắn quen thuộc nhất. Một người là Doãn Xuyên, còn người kia đương nhiên là lão bà Vương Cảnh hắn thương yêu nhất. Ảnh chụp rất rõ nét, rất chuyên nghiệp. Chỉ cần mắt không mù đều có thể khẳng định hai người trong ảnh là tình nhân.

“Tôi thấy thật khó chịu thay cho anh. Nhân lúc nước trà còn chưa nguội, không bằng uống mấy ngụm. Đại hồng bào không giống loại khác, càng nóng uống càng ngon!” Tống Hân Viện duyên dáng uống một ngụm lớn Đại hồng bào. Dường như nàng rất hài lòng với vẻ mặt của Lý Kha.

Vẻ mặt của Lý Kha quả thật rất khủng bố. Khuôn mặt vốn anh tuấn đã méo mó, gân xanh trên cần cổ nổi phồng lên như sắp nứt toác ra. Nhưng huyết quản của Lý Kha vẫn còn tốt như cũ. Gã ném tập ảnh xuống, thản nhiên hỏi: “Chẳng lẽ lão công của cô cũng cùng với con nữ nhân đề tiện này như vậy?”

Tống Hân Viện giơ chén trà trong tay lên, dừng lại trong không trung đến mấy giây, cuối cùng nàng lại buông chén trà xuống, lạnh lùng cười nói: “Tôi tình nguyện cho anh ấy phong lưu giống như lão bà anh vậy”

Lý Kha chẳng có tâm tình đi tìm hiểu việc riêng tư của người khác. Gã chỉ muốn vượt qua cửa ải khó khăn. Muốn vượt qua cửa ải khó khăn nhất định phải có tiền, một số tiền lớn.

“Chúng ta hợp tác thế nào?” Lý Kha hỏi.

“Thật ra rất đơn giản” Tống Hân Viện cười, cười rất đẹp. Không những khuôn mặt cười, mà ngay cả ánh mắt cũng cười.

“Cô nhìn tôi cười, chuyện đơn giản hơn nữa tôi cũng không nghĩ ra nổi” Mặc dù Lý Kha rất buồn phiền, nhưng vẻ đẹp của Tống Hân Viện vẫn khiến cho Lý Kha có chút kim lòng không đậu.

“Ừm, miệng anh ngọt như vậy, thì cơ hội sẽ càng lớn đó” Khuôn mặt Tống Hân Viện nhẹ nhàng nhuộm lên sắc hồng.

“Cơ hội? Có ý gì thế?” Lý Kha hỏi.

“Tôi hỏi anh, hai chiếc chén sứ có phải là ở Vân gia?” Tống Hân Viện thần bí hỏi.

“Ừm, đúng vậy” Tống Hân Viện đã hỏi tới như vậy, Lý Kha cũng không muốn giấu giếm.

“Vậy ai có hai chiếc chén đó?” Tống Hân Viện lại hỏi tiếp.

“Đương nhiên là Vân.à, là Dung a di, mẫu thân của hai tỷ muội Vân gia cầm” Lý Kha trả lời như thật.

“Anh gặp Dung a di chưa?” Tống Hân Viện hỏi.

“Nghe qua, nhưng chưa gặp” Lý Kha trả lời.

“Dung a di tên đầy đủ là Dung An Dao, cái tên rất đẹp. Có điều, bản thân bà ta còn đẹp gấp vạn lần so với cái tên” Tống Hân Viện ám muội nhìn Lý Kha. Nàng rất muốn biết Lý Kha có cách nhìn thế nào về Dung An Dao.

“Khoa trương đến vậy sao? Vậy so với cô thế nào?” Lý Kha hỏi. Hắn có vẻ tin. Bởi vì hai cô con gái của bà ta đều đẹp như hoa như ngọc.

“Tôi à.ha ha, tôi còn kém bà ta một chút” Tống Hân Viện cười khach khách. Có điều, nàng có chút khiêm tốn.

“Cái gì? Tôi không tin. Trên thế giới này còn có nữ nhân đẹp hơn cô ư. Tôi không tin, đánh chết tôi cũng không tin. Hơn nữa bà ta đã là mẫu thân của hai cô con gái, mà hai cô con gái đều đã thành người lớn rồi, cho dù có đẹp, cũng già rồi. Cái câu hoa tàn ít bướm có lẽ cô nghe qua rồi nhỉ?” Lý Kha nghe nói tới sắc đẹp nổi tiếng của Dung An Dao rồi, nhưng chưa chính mắt nhìn thấy. Có điều nếu nói có người còn đẹp hơn cả Tống Hân Viện, Lý Kha thật sự có chút hoài nghi.

“Cái câu hoa tàn ít bướm chỉ là câu vớ đi với Dung An Dao” Tống Hân Viện nhếch nhếch môi vẻ khinh thường.

“Thật sao?” Lý Kha chấn kinh tròn tròn hai mắt.

“Tôi đến đây lại nói dối, anh cảm thấy có ý nghĩa gì không?” Tống Hân Viện cảm thấy vô vị.

“Ừm, vậy tôi tin rồi” Thật ra Lý Kha vẫn bán tín bán nghi.

“Có thể anh vẫn không tin hoàn toàn. Có điều, anh nhìn thấy bà ta một lần thì sẽ hiểu rõ hết.” Tống Hân Viện cười lạnh nói.

“Tôi tin rồi. Nhưng Dung a di đó có đẹp nữa cũng sẽ không tặng chén sứ cho chúng ta đúng không?” Lý Kha chỉ đành hỏi.

“Đương nhiên là không. Nhưng nếu như có nam nhất rất anh tuấn làm cho bà ta vui sướng, vậy thì khó rồi” Tống Hân Viện rất nghiêm túc.

“Cái gì? Cô..cô muốn tôi....” Lý Kha đã lờ mờ đoán ra ý đồ của Tống Hân Viện. Nhưng từ miệng Tống Hân Viện nói ra vẫn khiến cho Lý Kha giật nảy người.

“Ài, người thành công thích dùng mỹ nhân kế. Mỹ nam kế cũng là một dạng mỹ nhân kế. Anh có điều kiện mà không sử dụng, vậy chẳng phải là lãng phí sao. Thêm nữa, anh không dùng, nói không chừng cái gã bạn thân Doãn Xuyên của anh đã dùng hết nước hết cái rồi. Cơ hội không thể bỏ lỡ, lỡ mất là không còn. Huống chi, anh có thể gạt được mỹ nhân Dung An Dao kia vào tay, tôi thấy anh có nằm mơ cũng phải cười” Tống Hân Viện đứng lên, đến bên cạnh Lý Kha.

“Trời ạ! Chuyện này đơn giản như cô nói?” Lý Kha chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Ừm, có lẽ không đơn giản, nhưng nếu tôi giúp anh một tay, anh sẽ cảm thấy đơn giản, đơn giản giống như anh gạt Văn Vũ Phi vậy” Tống Hân Viện một lần nữa lộ ra thần sắc giảo hoạt.

“Cái gì, cô..cô cũng biết?” Trái tim Lý Kha liên tiếp chịu những đả kích nghiêm trọng.

“Ha ha, chuyện của lão bà anh tôi còn biết, chuyện của anh sao tôi lại không rõ chứ?” Tống Hân Viện có chút tự phụ.

“Cô có điểm đáng sợ” Nhìn mỹ nhân trước mặt, Lý Kha có cảm giác như nhìn thấy mỹ nữ xà, mồ hôi lạnh rướm cả ra trán hẳn.

“Tôi đẹp thế này thì có gì đáng sợ chứ?” Tống Hân Viện rất đắc ý. Dường như nàng thích nam nhân sợ nàng.

“Tôi..tôi..chúng ta xem xem còn có biện pháp nào khác không, có lẽ Doãn Xuyên....” Lý Kha quệt mồ hôi trên trán, ấp a ấp úng nói.

“Anh đừng có nhắc đến tên đó nữa. Tên đó vô tình vô nghĩa, không từ thủ đoạn, ăn cây táo rào cây sung, mặt người dạ thú, anh còn giữ lòng ảo tưởng với gã sao? Hừ hừ, đợi gã có được bảo bối kia, tôi đảm bảo gã sẽ một cước đá bay anh đi. Anh cũng không nghĩ xem, đến lão bà của anh gã còn dám đụng, gã còn có thể đối tốt với anh sao? Thật là....” Tống Hân Viện phẫn nộ lớn tiếng chửi rủa. Dường như nàng rất hiểu Doãn Xuyên, nhưng Lý Kha bị nói trúng tim đen không để ý tới điểm đó.

“Được rồi, đừng nói nữa” Khuôn mặt Lý Kha lại nhăn nhúm lại. Không một nam nhân nào thích nghe nhắc đến scandal của mình.

“Đừng tức giận, tôi biết trong lòng anh rất khó chịu, tôi chỉ hy vọng anh lý trí hơn chút, đừng cảm hơn chút. Lại nói, nếu anh có thể lấy được hai chiếc chén, anh không những có thể có được của cải, có được Dung An

Dao, anh còn có thể có được một nữ nhân như tôi” Có lẽ Tống Hân Viện tuyệt không muốn kích động Lý Kha, trong chớp mắt nàng liền trở nên dịu dàng rung động lòng người, thùy mị như nước.

“Cái gì? Tôi.....” Đó là một sự cảm dỗ mang tính bùng nổ. Nếu lúc trước Lý Kha còn có vẻ do dự, thì bây giờ hắn đã hạ quyết tâm.

“Lý Kha, anh nói xem, tôi đẹp không?” Bờ môi Tống Hân Viện có vẻ ướt át. Đó là kết quả của đầu lưỡi liếm không ngừng.

“Đẹp.rất đẹp!” Đầu óc Lý Kha bắt đầu trở nên mơ hồ không còn tỉnh táo.

“Vậy anh muốn hôn tôi không?” Tống Hân Viện nở nụ cười quyến rũ.

“Muốn!” Lý Kha chẳng hề do dự đáp luôn.

“Muốn đến thế nào?” Tống Hân Viện cười hỏi tiếp.

“Rất muốn!” Lý Kha cảm giác toàn thân khô nóng.

“Thật sao?” Giọng nói của Tống Hân Viện ôn nhu đến mức đủ để làm tan chảy cả sắt thép. Nàng mở một nút áo trên, lộ ra làn da trắng đến lóa mắt, lại mở thêm nút áo thứ hai. Lần này, Lý Kha nhìn thấy một khe núi sâu hun hút, khe núi mê người. Hiện giờ, Lý Kha đã hiểu rất rõ một chuyện. Đó là trong bộ y phục toàn thân đen sì sì của Tống Hân Viện, bọc một vũ khí đủ để giết chết bất kỳ nam nhân nào.

Vũ khí càng lúc càng rõ ràng. Bởi vì Tống Hân Viện lại mở nút áo thứ ba ra. Lần này Lý Kha nhìn thấy một cái rốn gợi cảm, một cái bụng dưới phẳng lì trơn bóng.

“Còn muốn xem không?” Luồng hơi thở của Tống Hân Viện gần như phả đến mặt Lý Kha.

“Muốn.muốn....” Lý Kha khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng lớn.

Tống Hân Viện cười. Nàng không nhìn vào mặt Lý Kha, bởi vì sự chú ý của nàng tập trung đến giữa hai đùi Lý Kha. Nơi đó đã phồng lên một đống. Tống Hân Viện đưa bàn tay cũng trắng đến lóa mắt ra áp lên chỗ phồng lên đó, cười khúc khích hỏi: “Trong này cất giấu đồ gì vậy? Phồng to quá nha!”

“Không .phải là đồ.là” Trái tim Lý Kha như muốn nhảy phắt ra.

“Vậy cho tôi xem xem có được không?” Tống Hân Viện quỳ xuống trước mặt Lý Kha. Chẳng đợi Lý Kha trả lời, nàng đã mở dây lưng của Lý Kha ra, kéo khóa xuống, móc ra một tên gia hỏa nóng đến gay gắt. Tên

gia hỏa đó không những nóng rực, mà còn rất thô chắc, rất cứng cáp, còn tỏa ra một thứ mùi nồng nồng. Đó là mùi tinh dịch nam nhân.

“Đương nhiên..đương nhiên..có thể!” Chỉ có thằng ngu mới nói không thể. Lý Kha không phải thằng ngu.

“Ha, mùi thật nồng nha. Có phải là vừa vui vẻ với nữ nhân nào đó không? Anh vừa từ Vân gia về, nhất định là hẹn hò với tình nhân bé nhỏ của anh rồi, ha ha, anh thật lớn gan nha, không ngờ chạy đến nhà tiểu tình nhân vui vẻ” Tống Hân Viện nhìn Lý Kha vẻ quyến rũ. Nàng áp dương cụ nóng hổi trên tay vào giữa khe núi sâu mê người trước ngực kia, dường như muốn dùng tên gia hỏa nóng hổi đó đến để khai quật dụng vọng trong khe sâu.

“A...” Lý Kha không ngờ nổi bên trong chiếc áo ngoài giản dị Tống Hân Viện lại mặc một tấm nội y lụa gợi cảm. Không những gợi cảm, còn là màu phấn hồng tươi đẹp.

“Ừc..nóng quá.nóng chết mất. Tôi giúp anh gội ít nước, không thể nóng đến hồng à nha!” Tống Hân Viện yêu kiều hé mở miệng xinh gợi cảm của nàng, nuốt khúc dương cụ còn sót lại những dấu vết vào miệng. Thì ra, Tống Hân Viện dùng phương pháp này để gội nước cho Lý Kha.

“Ác...” Lý Kha lớn tiếng rên lên. Mọi việc trước mắt cứ như một giấc mộng, Lý Kha thật không dám tin. Nhưng khoái cảm cực độ lại ngập tràn toàn thân hấn một cách chân thực. Mỗi tế bào trên người hấn đều trong cơn ngứa ngáy. Lý Kha biết, Tống Hân Viện không phải là gội nước, mà là rót dầu, rót dầu vào lửa dục.

“Ư.ư.ư” Tống Hân Viện đổ nước càng lúc càng tới tấp, lửa dục của Lý Kha cũng càng cháy càng mạnh. Lửa dục mãnh liệt rất vô tình, không những thiêu đốt cả tâm hồn lẫn thể xác Lý Kha, mà cũng lan sang cả người Tống Hân Viện. Dường như nàng đã đắm chìm vào trong biển dục vọng vô biên.

“A..Hân Viện.....” Lý Kha thật không chịu nổi chiếc lưỡi của Tống Hân Viện. Chiếc lưỡi của nàng vừa mềm vừa ướt, chuyên môn đánh vòng vòng trên quy đầu. Lý Kha sắp phát điên rồi. Gã tóm lấy cái móc trên áo ngực Tống Hân Viện.

Nhưng lúc đó, Tống Hân Viện lại chặn đứng cơn điên cuồng của Lý Kha. Nàng liếm liếm nước miếng trên môi, cười khúc khích nói: “Mang hai chiếc chén lại đây, Triệu Hiến trả anh bao nhiêu tôi trả anh không thiếu một xu. Đến lúc đó, tôi sẽ là người của anh, anh muốn thế nào cũng được!” Nói rồi, nàng còn chớp chớp đôi mắt câu hồn với Lý Kha.

“Tôi..tôi đảm bảo.bây giờ tôi đang muốn” Lý Kha nhảy bật lên khỏi salon. Hấn không sao chịu đựng được dục hỏa tấp nghẽn lại trong lòng hấn. Hấn cần phát tiết. Nhưng Lý Kha thất vọng. Bởi vì Tống Hân Viện đã cài lại toàn bộ nút áo, Lý Kha chỉ có thể nhìn thấy một mảng màu đen.

“Tôi cũng muốn cho anh, chỉ là bố chồng tôi mới qua đời, tôi có tang trên người. Anh dù sao cũng không thể cưỡng dâm chứ?” Tống Hân Viện cười. Lần này trong ánh mắt mê người của nàng không hề có lấy một chút tiểu ý.

“Sao.sao lại như vậy?” Lý Kha chán nản ngồi xuống. Đến nghĩ hần cũng chẳng nghĩ tới chuyện cưỡng dâm.

“Tôi đi đây. Nhớ đấy, đừng để bạn tốt của anh cướp giải nhất” Tống Hân Viện sửa sang lại y phục toàn thân một lượt. Trước khi ra cửa, nàng không ngờ còn dán sát lấy Lý Kha, dâng tới một nụ hôn rất ôn nhu, giống như một đôi tình nhân đang ngọt ngào tạm biệt.

Dương cụ dưới hông vẫn cứng ngắc, Lý Kha ngửi làn dư hương trên mặt, ngơ ngàng nhìn Tống Hân Viện đi ra khỏi nhà. Hần không biết là nên cười lớn một trận hay là khóc to một tràng.

Trên bàn trà, nước trong chiếc siêu điện sôi, phát ra tiếng rít chói tai. Lý Kha đành phải thu dương cụ của hần vào, nhắc siêu nước lên. Hần định pha cho mình một chén Đại hồng bào. Theo Lý Kha thấy, chỉ có Đại hồng bào mới là bạn tốt của hần. Nhưng tập ảnh tức mắt trên bàn trà lại nói cho hần hay, một nam nhân tên Doãn Xuyên đã từng là bạn thân nhất của hần.

“Mày đi chết đi! Tao luộc chết mày, luộc chết hai đứa hèn hạ chúng mày” Nước sôi trong siêu vốn dùng để pha Đại hồng bào, nhưng Lý Kha lại dội lên trên xấp ảnh, dội liên tục cho đến khi cả siêu nước nóng bỏng trút hết cả ra. Nước rất nóng, những bức ảnh bị nóng đến biến dạng, Lý Kha mới lộ ra một nụ cười cứng đờ. Chỉ là nét cười của hần còn khó coi hơn cả khóc.

Ngoài cửa có tiếng lách cách. Đó là tiếng mở cửa. Cửa mở, lại một thiếu phụ mê người bước vào. Thì ra là Vương Cảnh về. Lý Kha ôn nhu hỏi: “Lão bà về rồi à” Hần vừa thanh lý những tấm hình xong, còn tấm một trận nước nóng, Vương Cảnh mới trở về.

“Vâng” Vương Cảnh trông có vẻ mệt mỏi, nhưng nàng vẫn tặng một nụ cười ngọt ngào cho Lý Kha.

Lý Kha ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Vương Cảnh hỏi rất thương yêu: “Trông em có vẻ mệt, anh bóp chân giúp lão bà bé nhỏ nhé, được không?” Lý Kha trông có vẻ không khác gì so với thường ngày.

“Vâng” Vương Cảnh rất ngoan ngoãn nằm xuống salon, đặt hai bàn chân ngọc ngà trắng mềm lên người Lý Kha. Vương Cảnh nhìn cũng có vẻ như chẳng hề xảy ra chuyện gì, mặc dù vừa mới đây, trượng phu ôn nhu chăm sóc trước mặt này còn phản bội nàng chẳng hề kiêng dè gì. Cho dù nàng rất tức giận, nhưng, hiện giờ nàng quyết định coi như không hề có chuyện gì xảy ra.

Vương Cảnh biết làm thế nào để thành một lão bà tốt, càng biết làm sao để làm một nữ nhân hạnh phúc. Một nữ nhân hạnh phúc nhất định phải bảo vệ mình thật tốt. Đối với những sự thật không sao thay đổi được, chống đối lại nó, chẳng bằng ngậm bồ hòn làm ngọt. Bởi vì nàng hiểu rất rõ một điều, Lý Kha là cơm áo cha mẹ, phiếu ăn dài hạn. Trở mặt với hần, kết cục là giết địch một vạn thì mình cũng tốn ba ngàn, đó là chuyện vạn lần không thể chấp nhận được. Hơn nữa, nam nhân thiên hạ có ai là không phong lưu? Chỉ cần Lý Kha còn yêu nàng, lại không làm quá đáng, có gì không mất nhắm mắt mở chứ? Lại nói bản thân mình cũng làm chuyện xấu hổ không dám nhìn mặt người, cũng coi như là cân bằng tâm lý mà thôi.

“Tán chuyện ở nhà Lôi Lôi suốt đến tận bây giờ à? Ài, nữ nhân bọn em thật lắm đề tài tán mãi không hết, kể mãi không xong” Lý Kha than một câu.

Vương Cảnh buồn cười. Nàng biết Lý Kha đang thăm dò, cho nên câu trả lời của nàng hoàn toàn kín kẽ: “Còn lâu ấy, em đi dạo phố với Lôi Lôi”

“À” Mặc dù Vương Cảnh trả lời rất kín kẽ, nhưng đã không thể nào làm cho Lý Kha tin được nữa. Những tấm ảnh Tổng Hân Viện mang tới có thể thanh lý hết, nhưng màn diễn ra giữa Doãn Xuyên và thê tử ở cửa cầu thang bộ mà Lý Kha hấn chính mắt nhìn thấy thì làm sao có thể thanh lý được đây? Mà màn diễn kia lại vô sỉ như vậy, nhục nhã như vậy, khó coi như vậy.

Nhưng, Lý Kha có chút kỳ quái, kỳ quái bản thân tuyệt không hận thê tử. Nếu nhất định đòi hỏi có chút điểm hận, thì sau khi nhìn thấy đôi bàn chân ngọc trắng hồng đỏ của Vương Cảnh, hấn càng không sao hận nổi. Đôi bàn chân ngọc của Vương Cảnh, Doãn Xuyên cũng yêu đến điên cuồng. Mỗi một ngón chân không những trắng hồng, còn rất non mềm, giống như những viên ngọc trắng từ trên trời rơi xuống. Thậm chí Lý Kha ghé sát vào cũng không nhìn ra bất kỳ tí vết hay da chết nào.

“Nhìn cái gì? Ngày nào cũng nhìn mà anh không chán sao?” Vương Cảnh nũng nịu hỏi. Đương nhiên nàng biết mình có hai bàn chân rất đẹp. Nhưng nàng kỳ quái vì sao nam nhân lại say mê, chẳng lẽ bàn chân mình lại có sức cám dỗ mạnh mẽ đến vậy?

“Yêu chết đi được, sao lại chán chứ?” Lý Kha trả lời cho thắc mắc trong lòng Vương Cảnh.

“Nếu như yêu đến vậy, vậy.vậy còn không xoa bóp giúp em?” Vương Cảnh hưng phấn nguyền Lý Kha một cái. Nàng rất muốn cười, rất muốn cười to. Bởi vì có một ngày, nàng cũng hỏi Doãn Xuyên câu hỏi như vậy. Câu trả lời nhận được cũng là một câu: “Yêu chết đi được, sao lại chán chứ” Xem ra, hai tên xấu xa này đúng là bạn thân, nói những lời phát ọe cũng chẳng khác nhau mấy. Ha ha. Ngoài mặt Vương Cảnh gắng nhẫn nhịn không cười, nhưng trong lòng lại cười ngả nghiêng.

“Nghĩ đến cái gì vậy? Muốn cười lại không cười” Dáng vẻ muốn cười lại thôi của Vương Cảnh khiến cho Lý Kha vẫn luôn quan sát nàng chú ý đến.

“Có gì hay mà nghĩ chứ, anh sờ chân người ta nhột quá!” Cuối cùng Vương Cảnh không nhịn được cười lên khanh khách. Nàng giả đồ muốn thoát khỏi ma trảo của Lý Kha.

“Hừ, không được nhúc nhích!” Lý Kha giữ chặt lấy hai bàn chân nhỏ xinh của Vương Cảnh.

“Lão công, anh nói bàn chân em có đẹp không?” Nữ nhân luôn thích nhắc lại những câu hỏi ngốc nghếch, nữ nhân xinh đẹp cũng như vậy.

“Đẹp, đẹp cực” Lý Kha đã bắt đầu phấn khích.

“Vậy anh nói, em sơn móng màu gì thì đẹp?” Vương Cảnh giáo hoạt hỏi.

“Trừ màu đen, màu gì anh cũng thích hết” Xem ra chẳng có mấy nam nhân thích nữ nhân sơn móng chân màu đen. Lý Kha cũng không ngoại lệ.

“Vậy em hàng ngày cứ sơn móng chân màu đen đấy, sau đó ba tháng không rửa chân, xem anh còn thích không?” Vương Cảnh cất tiếng cười yêu kiều.

“Vậy anh sẽ ngày ngày liếm chân em một trăm lần....” Lý Kha không chỉ nói, mà còn làm như vậy. Hắn đưa ngón chân nghịch ngợm của Vương Cảnh lên nhẹ nhàng ngậm vào miệng, đầu lưỡi xuyên qua kẽ ngón chân khít khao không ngừng ma sát xuyên qua xuyên lại, lại còn mút nút từng ngón chân một.

“Ai da..không muốn à, nhột quá.ha ha.....” Vương Cảnh lập tức cười rung cả người, toàn thân co quắp lại. Có điều, tiếng cười của nàng không ngừng lại.

Lý Kha tuột quần xuống.

27. Chương 27: Ăn Trộm.

“Tiểu Xuyên, nào uống canh gà đi” Dung An Dao đích thân múc cho Doãn Xuyên một tô to canh gà đen hầm với lươn. Tô canh có một lớp váng vàng óng. Dung An Dao còn cẩn thận hớt lớp mỡ gà đó ra.

“ô, cảm ơn Dung a di, cháu.cháu tự làm được rồi” Nói thì nói vậy, nhưng Doãn Xuyên vẫn cười tí mắt đón lấy tô canh. Mùi thơm từ trong bát tỏa ra khiến cho nước miếng của gã túa ra.

“Doãn Xuyên, anh thử khoanh bách hợp nhồi thịt này xem. Đó là món sở trường của mẹ em đó. Mẹ em từng nói, món này làm rất mất công, cần nhiều thời gian để nhồi thịt bằm vào bông bách hợp. Anh không biết đâu, mẹ em đặc biệt thích chăm sóc bàn tay bà. Sở tay bị thô, bà không dễ làm món này. Anh nha, thật có lộc ăn à!” Vân Vũ Lôi cười hi hi gấp cho Doãn Xuyên một viên thịt có màu hồng trắng đan xem lẫn nhau. Doãn Xuyên còn chưa ăn đã ngửi thấy một mùi thơm dịu bay vào mũi.

“Cảm ơn, cảm ơn tiểu Lôi, em cũng ăn nhiều chút” Doãn Xuyên phát hiện mấy ngày nay dường như Vân Vũ Lôi càng ngày càng đẹp.

Vân Vũ Phi tròn tròn mắt lên nhìn mẫu thân và tỷ tỷ nhiệt tình quá mức. Trong mắt nàng, mẫu thân và tỷ tỷ đều rất hiếm khi đối với nàng như vậy. Nàng vừa vui mừng, lại vừa ghen tỵ. Cao hứng là dù sao Doãn Xuyên cũng là trượng phu tương lai của mình, trượng phu được người nhà quý mến, nàng đương nhiên vui mừng. Ghen tỵ là, bản thân nàng dường như lại bị bỏ rơi, đặc biệt là mẫu thân Dung An Dao, mấy ngày nay gần như không nói với nàng một câu. Trước đây nàng vẫn là bảo bối trong mắt Dung An Dao.

“Tiểu Xuyên à, tạm thời cậu cứ ở lại nhà chúng tôi, đợi nhà cậu sửa sang xong, cậu hãy đi. Cậu cứ coi nơi đây như nhà mình vậy, không cần bó buộc, muốn ăn gì cứ nói với Dung a di, cô nhất định không để cậu đói” Dung An Dao xem ra cũng mặt mày rạng rỡ. Chỉ là, nàng đang nói, mặt đột nhiên đỏ lên, bởi vì dưới gầm bàn, bàn chân trắng nõn của nàng bị Doãn Xuyên nhẹ nhàng dẫm lên.

“Chỉ sợ làm phiền mọi người quá” Tâm tình của Doãn Xuyên cũng vui vẻ đến cực điểm. Gã ngẫm nghĩ, vậy e rằng nhà mình sửa sang xong rồi, gã cũng không đi. Chỉ có thằng ngốc mới muốn rời khỏi cái tổ ôn nhu này.

“Mụ, con chỉ có một cái gối thì làm sao đủ?” Vân Vũ Phi then thùng liếc Doãn Xuyên một cái. Theo nàng, đương nhiên Doãn Xuyên sẽ ngủ cùng với nàng.

Nhưng, Dung An Dao đột nhiên xụ mặt lại. Nàng trừng mắt với Vân Vũ Phi, khẩu khí có vẻ nghiêm khắc nói: “Một cái gối là đủ rồi. Chúng ta có ba phòng, tạm thời con và tỷ tỷ con ngủ chung một phòng. Phòng của con nhường cho Doãn Xuyên ở. Còn nữa, con phải đặc biệt chú ý, chuẩn bị gả chồng rồi, con không thể tùy tiện tiện nữa” Dung An Dao dường như có ẩn ý trong lời nói, ám thị Vân Vũ Phi cần chú ý giữ gìn.

Đương nhiên Doãn Xuyên nghe là ẩn ý trong lời nói của Dung An Dao, để tránh khó xử, gã vội vàng hỏi: “Vũ Phi, em xem tiệm áo cưới nào tốt? Nếu không, lát nữa sau khi chúng ta ăn xong cùng đi xem xem?”

“Được, hay quá. Em biết có một tiệm áo cưới rất được. Kỹ thuật tối, áo cưới là hàng cao cấp, bối cảnh rất đẹp”

Vân Vũ Phi chẳng hiểu sao lại bị Dung An Dao xỉa xối mấy câu, đang cảm thấy tủ thân, mấy lời nói của Doãn Xuyên liền khiến nàng vui vẻ trở lại. Dù sao việc mặc áo cưới luôn là mộng tưởng cuối cùng của một thiếu nữ.

“Được rồi, các con cũng nên đi xem áo cưới rồi. Vừa vặn mẹ cũng phải đi chào hỏi mấy người bạn” Nữ nhi sắp gả chồng, thân là mẫu thân bất kể nói thế nào cũng đều vui mừng. Dung An Dao biết bản thân không thể quán mãi Doãn Xuyên, nàng lén lút đưa mắt ra hiệu cho Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên ngẫm nghĩ trong lòng. Gã lại len lén giẫm lên chân Dung An Dao một cái. Cái giẫm này hơi mạnh, Dung An Dao có vẻ bực mình. Nàng vừa định lén lút bào thù Doãn Xuyên một chút, đúng lúc chuông điện thoại reo.

“Dung tỷ, điện thoại của chị!” Vân Vũ Lô tinh nghịch làm mặt hề với mẫu thân Dung An Dao.

“Chẳng biết lớn bé gì hết....” Dung An Dao đón lấy điện thoại. Trong điện thoại, Dung An Dao vừa cười vừa gật đầu đáp ứng điều gì đó.

Đặt điện thoại xuống, Dung An Dao nói: “Cứ như đòi mạng vậy. Mấy vị hảo bằng hữu ba thiếu một, giục mẹ đi đánh bài. Mẹ cũng đã mấy ngày không gặp bọn họ rồi, lát sẽ qua đó. Hai đứa các con sau khi xem áo cưới xong về nhà gọi điện cho mẹ, mẹ về làm cơm cho các con” Nói rồi, Dung An Dao đánh mất đưa tình với Doãn Xuyên một cái, tựa hồ lòng không nỡ đi.

Doãn Xuyên không nhịn được tâm thần chénh choáng. Nghĩ tới mấy ngày qua, chỉ cần có thời gian, chỉ cần có cơ hội, Dung An Dao đều rất chủ động giang đôi chân nàng ra, hé mở hoa phòng của nàng. Bất kể là trong phòng, sô pha, hay là phòng bếp, phòng tắm đều lưu lại dấu vết tình yêu của họ. Thậm chí Dung An Dao nói với Doãn Xuyên, đợi gã chuyển đến, nàng muốn cùng Doãn Xuyên làm một lần trên sân thượng. Đương nhiên Doãn Xuyên sướng phát điên. Gã rất mong đợi.

Có điều, hiện giờ còn lâu mới đến đêm khuya. Bởi vì Doãn Xuyên và Dung An Dao ước hẹn vào nửa đêm.

“Mẹ đi đây, bọn họ đang đợi mẹ. Mẹ không ăn nữa, tiểu Lôi con lát nữa dọn dẹp nha” Dung An Dao lau miệng, đứng lên vội vàng đi. Doãn Xuyên phát hiện, Dung An Dao cho dù bước đi rất vội vàng, nhưng dáng vẻ của nàng vẫn muôn vẻ thướt tha, đẹp không sao tả xiết.

Dung An Dao đi rồi, Vân Vũ Phi cũng không thể chờ được nữa. Hiện giờ khắp đầu óc nàng toàn là đám áo cưới trắng muốt thần thánh. Vì thế, nàng cũng giục Doãn Xuyên ngừng ăn.

“Vậy chúng ta đi. Chỗ này làm phiền tiểu Lôi nhé” Doãn Xuyên không biết làm sao, chỉ đành nói lời chào Vân Vũ Lôi. Trái tim gã vẫn luôn rất mềm, chịu không nổi sự khẩn nài và nhõng nhẽo của nữ nhân.

“Anh đợi chút, Doãn Xuyên anh lại đây một chút. Tiểu Phi, chị có mấy câu muốn hỏi Doãn Xuyên”

Vân Vũ Lôi bất ngờ chặn Doãn Xuyên lại, lại còn lôi Doãn Xuyên vào phòng nàng, khiến cho Vân Vũ Phi ở bên cạnh trợn mắt há miệng. Nàng không hiểu Vân Vũ Lôi có chuyện gì mà không thể hỏi trước mặt nàng.

“Có lẽ là liên quan đến chuyện quảng cáo” Doãn Xuyên chỉ đành giải thích qua loa với Vân Vũ Phi.

Cửa phòng đóng lại, Vân Vũ Phi không thể nghe thấy gì được nữa.

“Doãn Xuyên, em cho anh biết, em là Vân Vũ Lôi, chứ không phải vợ hai. Nếu anh không nói rõ quan hệ của chúng ta với tiểu Phi, em sẽ nói với nó.” Vân Vũ Lôi nắm chặt vạt áo Doãn Xuyên lạnh lùng nói: “Còn nữa, mấy ngày nay sao anh cứ trốn tránh em suốt vậy? Suốt ngày bí bí mật mật. Anh đang giở trò gì?”

“Vân đại tiểu thư à, anh sẽ nói rõ với tiểu Phi về quan hệ của chúng ta. Anh ngày ngày ở nhà em, còn có thể giở trò quỷ gì được? Em đừng ngốc nữa, anh muốn em còn không kịp nữa là, sao lại tránh em? Chẳng phải em đi gặp bác sỹ sao? Anh sợ anh nhịn không nổi, lại mạo phạm em” Doãn Xuyên cọt nhả ôm lấy Vân Vũ Lôi giải thích.

Thật ra Doãn Xuyên có một loại ám ảnh sợ hãi đối với Vân Vũ Lôi. Gã rất muốn ân ái với Vân Vũ Lôi, nhưng lại sợ chống cự không nổi, thoáng cái đã bị thất trận. Nam nhân rất sĩ diện. Doãn Xuyên thật không muốn làm một tên lính thua trận.

“Hứ, em mặc kệ, đêm nay em..em muốn!” Nữ nhân có lúc rất không biết điều. Nữ nhân xinh đẹp càng như vậy.

“Đêm nay? Đây.....”

Doãn Xuyên nhớ tới ước hẹn với Dung An Dao, vừa định kiếm cớ thoái thác, Vân Vũ Phi ở ngoài cửa đã sốt ruột gọi ầm lên: “Nói xong chưa? Làm gì mà thậm thà thậm thụt thế?”

“Không nói nhiều nữa, đêm nay anh chờ em ở phòng.hi hi!” Vân Vũ Lôi cũng không cho Doãn Xuyên nói thêm nữa, liền mở cửa đi ra, trước mặt là Vân Vũ Phi sắc mặt có vẻ khó coi.

“Nói chuyện gì với chị em vậy?” Vân Vũ Phi hỏi.

“À, cô ấy nói muốn anh trước khi kết hôn không được đụng đến em” Doãn Xuyên nói dối.

“Hứ, vậy anh có nghe chị ấy không?” Vân Vũ Phi hờn dỗi hỏi.

“Thì đương nhiên phải nghe rồi” Doãn Xuyên cười đáp.

“Em không tin, tối nay em muốn anh ở trong phòng đợi em” Vân Vũ Phi ném về phía Doãn Xuyên một ánh mắt cực kỳ quyến rũ. Nàng chẳng thèm để ý đến câu trả lời của Doãn Xuyên, bởi vì nàng tin tưởng tuyệt đối vào nhan sắc của mình. Không một nam nhân nào có thể kháng cự được sự cám dỗ của nàng. Lý Kha không thể, Doãn Xuyên cũng không phải ngoại lệ.

“Tối nay?” Đầu Doãn Xuyên trở nên to đùng.

Việc làm ăn của nhà hàng Lai Cách ngày càng phát đạt. Dù là ban ngày, khách hàng cũng nườm nượp không ngừng. Mỗi lần Doãn Xuyên đi ngang qua nhà hàng Lai Cách đều phải liếc nhìn một cái. Bởi vì lần đầu tiên gã hẹn hò cùng Vương Cảnh là ở trong nhà hàng Lai Cách, là nơi Vương Cảnh gián tiếp giúp gã có được Vân Vũ Phi, Vân Vũ Lôi và Dung An Dao. Cho nên Doãn Xuyên rất cảm ơn Vương Cảnh. Gã lại nhớ tới Vương Cảnh.

“Nghĩ gì vậy? Anh nhìn kia, cửa hàng áo cưới nằm ở đối diện” Vân Vũ Phi khoác tay Doãn Xuyên kêu lên.

“Được, chúng ta sang đó đi” Doãn Xuyên rất ôn nhu, nhưng dường như gã không tập trung tư tưởng. Một giây trước, gã lén lút gửi một tin nhắn đến cho một người: Xin mau đến salon ảnh viện áo cưới Ánh trăng.

Cửa vào Salon ảnh viện áo cưới Ánh trắng rất có khí thế, cũng rất lãng mạn. Trước cửa đậu một chiếc xe hoa thu hút ánh mắt mọi người. Xe hoa là một chiếc siêu xe hiệu Rolls-Royce. Hai bên hàng ghế sau của chiếc xe trang trí đầy hoa hồng đua nở. Không có một loại hoa nào khác, chỉ có hoa hồng. Hoa hồng đỏ được những chiếc lá xanh mơn mớn tôn lên, tỏ ra cực kỳ tươi đẹp, giống như một cô nương đa tình, mỹ lệ mà lãng mạn.

“Ôi, hoa đẹp quá” Vân Vũ Phi ca ngợi từ tận đáy lòng.

“Xe xịn thật” Doãn Xuyên là tín đồ mê xe, có điều hiện giờ đến cả một chiếc Honda bình thường gã cũng không có, huống chi là con xe Rolls-Royce nghe nói có giá sáu trăm vạn này. Vừa bước vào tiệm Ánh trắng, một cô lễ tân duyên dáng đã xuất hiện trước mặt Doãn Xuyên và Vân Vũ Phi. Cô gái lễ tân không những đáng vẻ duyên dáng, thân hình còn uốn lượn hấp dẫn, ăn mặc cũng tỏ ra ôn nhu trang nhã. Đến ngay cả Doãn Xuyên đã quen nhìn gái đẹp cũng phải nhìn thêm mấy cái.

“Hoan nghênh tiên sinh, tiểu thư hạ cố đến Ánh trắng” Giọng cô lễ tân không ngờ dễ nghe như tiếng chim oanh chim yến. Doãn Xuyên lại nhìn thêm mấy cái. Mấy ánh nhìn đó không ngờ lại làm cho tiểu cô nương có vẻ e thẹn đó bắt được. Mặt nàng đỏ ửng lên.

“Chúng tôi chuẩn bị kết hôn, có thể giới thiệu giúp chúng tôi những khoản phục vụ ở đây của các cô một chút được không?” Vân Vũ Phi đã rất sốt ruột.

“Đương nhiên là được. Trước tiên tôi xin thay mặt cho Ánh trắng gửi lời chúc phúc chân thành tới hai vị” Tô Tình mỉm cười hơi nghiêng người, sau đó đưa ra một tấm danh thiếp, mỉm cười nói: “Tôi họ Tô, tên là Tô Tình, là chuyên viên hướng dẫn chụp ảnh áo cưới”

Doãn Xuyên mỉm cười nhận lấy danh thiếp nhưng lại lập tức đưa cho Vân Vũ Phi, sau đó nói với Tô Tình: “Mọi việc liên quan đến chụp ảnh đều do vợ chưa cưới của tôi quyết định, tôi nghe lời cô ấy hết”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi nhưng lại làm cho hai nữ nhân trước mặt một người thì vui vẻ, một người thì hâm mộ.

Đương nhiên Vân Vũ Phi vô cùng vui vẻ, bởi vì Doãn Xuyên nâng cao sĩ diện cho nàng, cũng cho thấy gã cực kỳ tôn trọng mình, đặc biệt là trước mặt nữ nhân khác. Mặc dù rất đơn giản để có thể làm được đến mức đó, nhưng trong lòng Vân Vũ Phi đã cảm thấy cực kỳ thỏa mãn.

Tô Tình ở bên cạnh càng tỏ ra hâm mộ Vân Vũ Phi, khen ngợi: “Oa, chồng chị thật tuyệt vời nha. Tôi rất ít khi gặp được nam nhân tôn trọng vợ như vậy, tiểu thư chị thật hạnh phúc. Chồng chị tương lai nhất định là nam nhân rất quan tâm chăm sóc, rất yêu chị. Tôi thật sự hâm mộ chị đó” Vân Vũ Phi cười tươi như hoa.

Nhưng lúc đó, một bóng dáng thon thả xuất hiện trước cửa tiệm Ánh trăng, cũng lọt vào ánh mắt của Doãn Xuyên. Gã lập tức ôn nhu nắm tay Vân Vũ Phi nói: “Tiểu Phi, em cứ từ từ xem nhé, anh đi ra ngân hàng rút ít tiền, mọi chuyện ở đây em cứ quyết định là được”

“Vâng, anh đi đi” Trong mắt Vân Vũ Phi đã long lanh.

“Tô tiểu thư, làm phiền cô nhé” Doãn Xuyên rất phong độ gật gật đầu với Tô Tình rồi tiêu sái bước đi, để lại nơi Tô Tình cảm giác rất ám muội. Loại cảm giác đó bao gồm cả yêu thích, cũng bao gồm cả sợ hãi.

Phong cách của nhà hàng Lai Cách vẫn không có gì thay đổi, phong cách tao nhã, yên tĩnh trong lành. Nếu ngồi ở vị trí gần cửa sổ có thể nhìn thấy rất rõ salon ảnh viện áo cưới Ánh trăng. Có điều, Doãn Xuyên không chọn vị trí bên cửa sổ, gã chọn một góc khuất nhỏ.

Các đôi tình nhân phần nhiều thích chọn những góc khuất kín đáo để dốc bầu tâm sự tình yêu của họ. Nữ nhân đi cùng với Doãn Xuyên rất mê người, rất gợi cảm. Đứng ở cạnh Doãn Xuyên, mọi người đều tin rằng họ là bạn tình, huống chi mỹ nữ kia còn gần như ép sát khuôn ngực cao vút lên người Doãn Xuyên.

“Có nhớ em không?” Vừa ngồi xuống, mỹ nữ là cất tiếng cười khúc khích.

“Đương nhiên là nhớ, bắt em phải xin nghỉ quả thật rất áy náy. Tiểu Tư, em càng lúc càng đẹp hơn” Doãn Xuyên chẳng tỏ ra chút phong độ nào, tay gã đã ngấm ngấm luồn vào trong váy Tiểu Tư.

“Anh xem anh kia, vẫn cứ dê như thế. Mau cho em biết, muốn em giúp anh chuyện gì?” Tiểu Tư không hề cự tuyệt sự vô lễ của Doãn Xuyên.

“Đừng vội, để anh xem có ướt không đã?” Doãn Xuyên ôm cổ Tiểu Tư, hôn lên đôi môi nàng, bàn tay đang thăm dò trong chiếc váy ngắn móc vào nơi ẩm ướt.

“Ừ, Doãn Xuyên, chúng ta tìm chỗ nào đó được không?” Tiểu Tư xem ra không những xinh đẹp mà còn rất miễn cảm.

“Chỗ này cũng rất tốt. Em xem cây cột kia vừa khéo ngăn cản tầm nhìn của mọi người. Em có thể ngồi lên được đó” Doãn Xuyên đưa ra một đề nghị rất liều lĩnh với Tiểu Tư.

“Ừ, ừ, sao anh cứ sờ lung tung thế” Tiểu Tư đỏ bừng mặt. Nàng không tỏ ra đồng ý, cũng chẳng hề phản đối, chỉ là cặp đùi nàng đã hé mở ra.

“Chân em thật đẹp. Anh thích em đi vớ màu da chân” Dường như Doãn Xuyên có tình cảm đặc biệt đối với vớ da chân. Loại vớ mềm mượt luôn có thể gợi lên dục vọng của Doãn Xuyên. Gã kéo Tiểu Tư dậy, đặt nàng ngồi lên đùi gã. Lập tức Tiểu Tư liền cảm giác thấy dưới mông có thứ gì đó đang phồng lên.

“Ừc, anh chọc vào em rồi” Tiểu Tư nhẹ giọng oán trách. Thân thể nàng mềm như bông, dựa vào lòng Doãn Xuyên.

Cặp đùi thon dài của nàng co lên, Doãn Xuyên rất dễ dàng kéo nội khố của Tiểu Tư xuống đến đầu gối. Nội khố là loại màu trắng, rất mỏng, rất trong.

“Ướt quá à!” Doãn Xuyên dùng hàm râu ngắn cạ cạ lên tai Tiểu Tư. Đó đúng là một tuyệt chiêu trí mạng, rất ít nữ nhân có thể trốn thoát khỏi tuyệt chiêu đó của Doãn Xuyên. Đương nhiên Tiểu Tư cũng không may mắn thoát khỏi. Nàng không những ướt, mà còn ướt sũng.

“Vậy phải làm sao?” Tiểu Tư thì thầm.

“Dùng thứ gì đó lau được không?” Doãn Xuyên đã móc con quái vật hung hăng ra. Con quái vật không ngừng cọ xát vào đồn bộ Tiểu Tư.

“Không được”

“Vì sao?”

“Em không muốn lau, em muốn nút.ư!”

Chỗ ướt át quả nhiên bị một thứ gì đó nút chặt lại. Chỉ đáng tiếc là nút lại cũng không giải quyết được vấn đề, chỗ ướt vẫn cứ nước chảy róc rách. Họ càng nút chặt, nước càng chảy ra nhiều, không ngờ nổi lại thành vòng tuần hoàn ác tính.

“Xin hỏi, tiên sinh, tiểu thư muốn dùng gì?” Nhân viên phục vụ của nhà hàng rất lễ phép quấy rầy đôi nam nữ đang anh anh em em, âm âm ư ư đó. Thậm chí nhân viên phục vụ kia còn phát hiện nơi đầu gối Tiểu Tư tồn teng đồ vật màu trắng. Có lẽ nhân viên phục vụ ở đây đã quen thấy chuyện kỳ lạ nên chẳng hề tỏ ra kinh ngạc.

“Một ly nước trái cây, một lon trà thanh nhiệt Vương lão cát” Doãn Xuyên kêu một ly nước trái cây cho Tiểu Tư, còn cho bản thân một lon Vương lão cát. mấy ngày qua làm cho gã ăn những thứ bồi bổ cơ thể nhiều vô kể. Hiện tại mỗi ngày Doãn Xuyên không phát tiết được hai ba lần, liền cảm thấy toàn thân khó chịu. Gã rất muốn hạ hỏa.

“Doãn Xuyên, Vương lão cát là để hạ nhiệt. Có em ở đây, anh còn sợ không hạ nổi nhiệt sao?” Tiểu Tư đôi mắt mơ màng. Chỉ đáng tiếc là đang ở trong nhà hàng, cho dù Tiểu Tư ngứa ngáy khó chịu cũng không dám quá phóng túng.

“Hôm nay em giúp anh một việc, cũng tức là giúp anh hạ một ngọn lửa to” Doãn Xuyên nâng đồn bộ Tiểu Tư, giúp Tiểu Tư uốn mình càng thuận lợi hơn.

“Ừ.ừ.e nhất định sẽ giúp, anh muốn em làm gì, em sẽ làm vậy. Doãn Xuyên, chúng ta kiếm chỗ nào đó được không?” Khuôn mặt Tiểu Tư đỏ hồng như quả táo chín.

“Ừ, nhân viên tới, em dừng lại chút” Doãn Xuyên tranh thủ móc điện thoại di động ra.

“Tiên sinh, tiểu thư, đồ của các vị đây” Chất lượng phục vụ của nhân viên cực tốt. Không những thái độ phục vụ tốt, còn rất chu đáo. Bởi vì sau khi viên phục vụ rời đi, trên bàn còn để lại một tập giấy ăn thơm. Giấy ăn rất mềm, có khả năng thấm nước rất tốt, có thể lau chùi được rất nhiều nước.

“Lát nữa em vào salon ảnh viện áo cưới Ánh trăng, theo dõi giúp anh một cô gái”. Trên màn hình máy di động của Doãn Xuyên có hình của một nữ nhân rất xinh đẹp. Nữ nhân đó đương nhiên là Vân Vũ Phi.

“Ồ, nữ nhân này thật đẹp nha. Cô ấy là lão bà của anh?” Tiểu Tư rất nhạy cảm. Nữ nhân đều là loại động vật nhạy cảm trời sinh.

“Đúng vậy, cô ấy tên là Vân Vũ Phi. Anh nghi ngờ cô ấy phản bội anh vụng trộm với nam nhân khác. Em giúp anh theo dõi cô ấy, cô mấy mà rời khỏi tiệm áo cưới, em lập tức gọi điện báo cho anh biết. Giúp anh chuyện này, sau khi mua lại Tử Vân hiên, sẽ giao cho em quản lý”

“Cái gì? Anh muốn mua Tử Vân hiên?” Tiểu Tư giật mình kinh ngạc.

“Đúng!” Doãn Xuyên trả lời thẳng thắn gọn gàng.

“Em.em quản lý?” Giọng Tiểu Tư có vẻ run run. Sự căm dỗ đó dù là thẳng ngổ ngẩn cũng sẽ động lòng. Tiểu Tư lại không phải kẻ ngổ ngẩn.

“Anh không giải thích, cũng không muốn nói nhiều. Anh chỉ muốn nói với em một câu, là nữ nhân của anh, anh nhất định sẽ không bạc đãi.” Tay Doãn Xuyên bóp mạnh một cái lên ngực Tiểu Tư. Mặc dù cách một lớp y phục, nhưng Doãn Xuyên tóm được điểm gồ lên rất chính xác. Gã lại vờ về mạnh mấy cái.

“A.ừ.em nghe lời anh, em sẽ để ý cô ấy. Cô ấy mà rời khỏi cửa tiệm, em sẽ gọi điện cho anh, đúng không?” Tiểu Tư bắt đầu nhún nhảy cặp đồn bộ của nàng.

“Ừ.đúng.....” Doãn Xuyên cũng bắt đầu dồn sức.

“Ừ.to quá.Doãn Xuyên, em muốn làm nữ nhân của anh, thân phận thế nào đều không quan trọng.ừ” Thân thể của Tiểu Tư đã nóng hầm hập.

“Được!” Doãn Xuyên cười. Gã thích nữ nhân thần phục, bất kể là về mặt tâm lý, hay về mặt xác thịt.

“Ừ.ừ.ừ.Tiểu Tư sắp tới rồi..a.a” Đột cao trào của Tiểu Tư không ngờ liên miên không dứt.

Nhưng con quái vật của Doãn Xuyên vẫn đứng sừng sững. Có lẽ đã sớm dự liệu sẽ có kết quả như thế này, gã bật mở lon Vương lão cát, ngửa cổ uống ừng ực một hơi tu cạn lon Vương lão cát. Nhìn Tiểu Tư mềm nhũn ra dựa vào lòng mình, gã đắc ý hỏi: “Thoải mái không?”

“Ừm, nhưng anh..dường như còn chưa thoải mái” Đương nhiên Tiểu Tư phát hiện quái vật trong nhục huyết vẫn phồng to như lúc đầu.

“Muốn cho anh thoải mái, vậy ít nhất phải nửa tiếng. Không còn thời gian nữa, nhớ nhé, em nợ anh một lần, lần sau anh nhất định trút đầy cái lỗ nhỏ của em”

“Anh nói đó nha, không đồ đầy, em không tha cho anh đâu” Khuôn mặt Tiểu Tư vẫn còn đỏ hồng.

“Ừ, anh đi trước, em nghỉ ngơi một chút rồi hãy sang đó. Chú ý một chút, đừng để người ta phát hiện ra” Doãn Xuyên rút cây nhục bông ra, hôn Tiểu Tư một cái lên mũi rồi vội vàng bỏ đi.

Tiểu Tư yếu đuối kéo nội khóa lên, ngẩn ngơ nhìn tập giấy trên bàn cười khổ: “Có loại người có suy nghĩ kỹ càng hơn cũng lãng phí tâm tư” Nói rồi, nàng nhắc điện thoại lên, bấm số.

“Hân Viên tỷ tỷ à? Vâng, anh ấy muốn em giám sát lão bà của anh ấy. Vâng, anh ấy đã đi rồi. Được rồi, em biết phải làm thế nào”

Nói chuyện điện thoại xong, Tiểu Tư lấy một ít giấy lau bên trong đùi một chút. Nơi đó vẫn cực kỳ mất cảm. Tiểu Tư khẽ thở dài: “Thật ra làm nữ nhân của anh cũng chẳng có gì xấu, đáng tiếc....”

Doãn Xuyên đang trên đường trở về Tây Uyển. Mặc dù đã uống một lon Vương lão cát nhưng cũng chẳng thể làm cho cảm giác hưng phấn, kích động của Doãn Xuyên giảm đi chút nào. Trong lòng gã không thể nào bình tĩnh nổi. Ngược nhìn lên bầu trời trong xanh, thậm chí gã còn ham muốn mãnh liệt về tương lai tươi đẹp.

Xe chạy vào Tây Uyển. Đó là khu căn hộ cao cấp. Tuyệt đại đa số người ở đó không giàu thì cũng sang, xe hơi sang trọng càng nhiều không kể xiết. Chiếc taxi Doãn Xuyên ngồi vừa khéo dừng lại bên cạnh một chiếc Ferrari đỏ chói, khiến Doãn Xuyên rất khó chịu. Doãn Xuyên nhìn con xe đua có giá mấy trăm vạn đó phải đến một phút, mắt không chớp lấy một lần. Gã tự nói với bản thân, tương lai không xa, gã cũng sẽ sở hữu một chiếc Ferrari, hoặc là, hai con, ba con.

Cửa nhà mở ra. Trong nhà vắng lặng không một bóng người. Đó không phải là nhà Doãn xuyên, mà là Vân gia. Đương nhiên gã đã có chìa khóa để tự do ra vào Vân gia.

Dung An Dao đã đi chơi bài, Vân Vũ Phi lúc này còn đang ở tiệm áo cưới. Còn Vân Vũ Lôi? Nghĩ tới Vân Vũ Lôi Doãn Xuyên mỉm cười. Bởi vì Vương Cảnh hẹn Vân Vũ Lôi đi thẩm mỹ viện. Doãn Xuyên bảo Vương Cảnh, hôm nay nhất định phải làm thẩm mỹ toàn thân cho Vân Vũ Lôi. Đương nhiên Vương Cảnh đồng ý. Nàng còn cho Doãn Xuyên biết, làm thẩm mỹ toàn thân, ít nhất cũng hết ba tiếng đồng hồ.

Ba tiếng đồng hồ? Quá đủ. Ba mươi phút đã có thể làm được rất nhiều việc, huống chi là ba giờ?

Doãn Xuyên huýt sáo. Gã nhìn có vẻ rất trấn tĩnh, nhưng gã không sao che giấu được sự khẩn trương trong lòng. Bởi vì tay gã hơi run run. Doãn Xuyên run run mở cửa phòng Dung An Dao. Thật không ngờ nổi, Doãn Xuyên không ngờ có được chìa khóa phòng Dung An Dao. Cần biết rằng ngay cả là Vân Vũ Phi hay Vân Vũ Lôi đều không có chìa khóa vào phòng Dung An Dao.

Nhưng, Doãn Xuyên lại có. Đó là Dung An Dao chính tay đưa cho gã. Nàng hy vọng Doãn Xuyên có thể thuận lợi vào phòng ngủ của nàng. Mỗi một nữ nhân đều hy vọng tình lang của mình lúc nào cũng có thể đến bên cạnh mình. Có chiếc chìa khóa đó, Doãn Xuyên muốn làm gì cũng đều rất thuận tiện.

Nhưng, rõ ràng Doãn Xuyên biết rằng Dung An Dao không ở nhà, vì sao gã còn muốn vào phòng ngủ của Dung An Dao?

Doãn Xuyên thở dài. Đường như gã cảm thấy bản thân có chút dè dặt: “Tiểu Dung Dung, xin mình tha thứ cho tôi, thật ra những bảo bối đó của mình sớm muộn cũng là của tôi. Hôm nay tôi làm thế này không phải chỉ vì bản thân tôi. Một người bạn của tôi đang rất cần tiền, hắn đã không còn biện pháp nào nữa. Mười mấy năm nay, hắn luôn đối đãi tôi không tệ, tôi cũng chỉ có một bằng hữu là hắn mà thôi. Tôi không thể không giúp hắn”

“Nhưng cậu có thể nói với Dung An Dao nha. Nàng yêu cậu đến vậy, có lẽ nàng sẽ giúp cậu?” Một ý nghĩ lướt qua đầu Doãn Xuyên. Gã lại do dự. Không một ai bẩm sinh đã muốn làm trộm. Trước đây Doãn Xuyên có nằm mơ cũng không nghĩ tới. Nhưng, hiện giờ gã không thể nào chờ đợi thêm được nữa. Nếu Lý Kha phải bóc lịch, Vương Cảnh yêu dấu cũng bị liên lụy theo. Còn Lý Nhã nữa. Nữ nhân trao cái lần đầu tiên cho gã đó là muội muội của Lý Kha, chẳng lẽ gã chỉ nhìn Lý Nhã chịu khổ? Không thể, tuyệt đối không thể.

Nếu nói với Dung An Dao, nàng không đồng ý, vậy thì ngay cả cơ hội ăn trộm cũng không còn. Dung An Dao nhất định sẽ đề phòng gã, nói không chừng cuộc hôn nhân với Vân Vũ Phi cũng bị hủy bỏ. Nói không chừng, Vân Vũ Lôi cũng bỏ gã mà đi. Ài, trời ạ, Doãn Xuyên càng nghĩ càng phiền muộn, càng nghĩ càng lo sợ. Nổi dắc ý vừa rồi trong chớp mắt đã biến mất không còn tăm hơi đâu nữa, thay vào đó là cảm giác tội lỗi, thất vọng, hoảng sợ, bàng hoàng.

“Anh có biết em đang đợi anh, nếu anh thật sự để ý em, thì tại sao lại để em cô đơn trải qua những đêm dài vô tận....”

Tiếng chuông điện thoại di động của Doãn Xuyên đột nhiên vang lên. Gã thất kinh đưa máy lên, không ngờ là điện thoại Vân Vũ Phi gọi tới.

“Anh đi đâu vậy? Rút tiền mà rút lâu thế sao?” Vân Vũ Phi có vẻ tức giận, nhưng giọng nói của nàng vẫn ôn ỉn, rất dễ nghe.

“A, không, công ty anh tạm thời có hội nghị quan trọng, anh buộc phải tham gia” Lời nói dối đó Doãn Xuyên đã chuẩn bị sẵn từ trước, cho nên gã có thể nói ra rất nhanh.

“Vậy anh cũng phải nói với em một tiếng chứ, để người ta ở đây đợi mãi” Vân Vũ Phi nũng nịu nói.

“À, anh vừa định nói với em thì em lại gọi điện tới. Thật xin lỗi, hay là em mặc thử trước đi, anh sẽ cố gắng quay lại sớm” Doãn Xuyên vội vàng an ủi Vân Vũ Phi.

“Được rồi, vậy em đi mặc thử đây. À, đúng rồi, em chọn chụp một bộ ảnh cưới, tổng cộng ba vạn tám ngàn đồng, có được không?” Vân Vũ Phi hỏi.

“Được, em cứ quyết định là được. Ba vạn tám thì ba vạn tám. Được rồi, cứ vậy đi, lát nữa anh qua” Doãn Xuyên không chờ Vân Vũ Phi nói thêm liền ngắt máy. Sóng lòng gã nháp nhô, nghĩ đến chụp một bộ ảnh cưới mà gần như tốn hết cả năm tiền lương của gã, gã không khỏi thở dài một lần nữa.

Không còn đường lùi, Doãn Xuyên không thể do dự nữa. Gã đã hạ quyết tâm.

Nhấc chiếc gối mềm mại lên, trên gối còn vương lại mùi nước hoa Dung An Dao thích dùng nhất. Nhu tình của Dung An Dao lại hiện ra trước mắt Doãn Xuyên. Gã lại chần chừ một chút. Có điều, gã vẫn giữ giữ chiếc gối. Từ trong gối rơi ra hai chiếc chìa khóa cổ.

Ngăn tủ đầu giường của Dung An Dao trông có vẻ rất phổ thông, rất tầm thường, nhưng Doãn Xuyên biết chỗ càng tầm thường, càng phổ thông thì nhất định có thứ không ngờ nổi.

Dường như mọi việc đều rất thuận lợi. Doãn Xuyên mở ngăn kéo dưới cùng ra, gã lại ngăn kéo nhỏ bên trong ngăn kéo đó. Lọt vào mắt là một chiếc gương nhỏ màu sắc rực rỡ.

Doãn Xuyên rất khấn trương, nhưng cũng rất hưng phấn. Gã hít thật sâu một hơi, chuẩn bị mở chiếc gương ra. Chiếc gương đó mặc dù màu sắc rực rỡ, đáng vẽ cổ xưa nhưng trông lại chẳng có gì đặc biệt. Doãn Xuyên đưa tay ra, nắm lấy bên cạnh gương, nhẹ nhàng lật nắp lên.

Nhưng, đúng vào lúc Doãn Xuyên lật nắp gương lên, gã đột nhiên rú lên một tiếng, thân thể bắn mạnh lên, đầu đập mạnh vào tường đến “uỳnh” một tiếng. Gã chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, thiếu chút nữa là ngất đi.

28. Chương 28: tay Thợ Chụp Háo Sắc.

“Ai ôi, đau chết mất...” Doãn Xuyên ôm lấy phía sau đầu đã u lên một cục sưng, kêu lên. Gã cảm giác như đầu mình sắp nứt toác ra. Có điều, gã hiểu rõ một điều, đó là bị điện giật, là một luồng điện cực mạnh giật ngã gã.

Chẳng lẽ cái rương này có cơ quan? Vì sao Dung a di lại không bị điện giật? Doãn Xuyên nhớ lại từng chi tiết Dung An Dao đóng rương lại thế nào, đóng ngăn kéo lại ra làm sao, nhưng gã nghĩ nát óc vẫn không sao hiểu nổi.

Xem ra, phải giữ mạng trước đã, làm không cẩn thận có gì sơ xuất, làm sao xứng đáng với phụ mẫu và đám nữ nhân này? Nghĩ đến đây, Doãn Xuyên xoa xoa cánh tay tê dại rồi mới khó nhọc bò dậy. Thật không đúng lúc, tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, làm Doãn Xuyên sợ giật nảy người, “huych” một cái lại ngã vật xuống đất, mắt nổ đom đóm.

“Alo.sao, sao vậy?” Mặc dù nằm thẳng cẳng trên mặt đất, Doãn Xuyên vẫn bắt máy. Giọng nói của gã có chút khác lạ, giống như bệnh nhân thân mang trọng bệnh.

“Anh Doãn Xuyên à?” Trong điện thoại là giọng nói ngọt ngào của một nữ nhân.

“Phải..phải, Tiểu Tư phía em sao vậy?” Trước mắt Doãn Xuyên vẫn còn chao đảo.

“Sao giọng anh không giống vậy?” Tiểu Tư có chút kỳ quái.

“A, anh hơi đau đầu, em nói mau đi, sao vậy?” Doãn Xuyên nỗ lực ổn định thanh âm một chút.

“Có lẽ anh mau tới đây đi” Tiểu Tư có vẻ lo lắng, dường như xảy ra chuyện gì đó.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì?” Mặc dù Doãn Xuyên đầu đau như búa bổ, tức ngực khó chịu, nhưng gã vẫn nghe ra vẻ lo lắng trong giọng nói của Tiểu Tư.

“Em..em cũng không biết nói sao nữa, tức là.tức là có nam nhân đang sẵn đón lão bà của anh. Bọn họ đang nói chuyện rất nóng bỏng. Gã, gã nam nhân kia bộ dạng rất đậm dăng, còn sợ tay đụng chân nữa” Tiểu Tư cũng là nữ nhân, nàng thật không muốn nhìn thấy nữ nhân bị ăn hiếp.

“Được rồi, anh sẽ tới ngay” Lần này, Doãn Xuyên trả lời chắc như đinh đóng cột. Chẳng nam nhân nào có thể chịu đựng được lão bà của mình à ơ với nam nhân khác. Huống chi lúc này Doãn Xuyên rất muốn kiếm một người để phát tiết nỗi bức tức trong lòng. Gã bò dậy một lần nữa.

Doãn Xuyên không đụng tới chiếc rương kiểu dáng cổ xưa kia nữa. Trước khi rời khỏi nhà Vân gia, gã hết sức cẩn thận khóa ngăn kéo lại, trả chìa khóa về chỗ cũ. Gã còn tỹ mĩ dọn dẹp gian phòng một chút, cho đến khi không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Chạy tới salon ảnh viện áo cưới Ánh trăng, Tiểu Tư đã sớm đứng chờ ở cửa. Lúc nhìn thấy Doãn Xuyên, Tiểu Tư có vẻ giật mình, nàng lo lắng hỏi: “Anh làm sao vậy? Có phải không khỏe không? Sắc mặt anh sao lại khó coi thế?”

“À, không sao, vừa cãi nhau một trận với người trong công ty. Em quay về đi, chuyện ở đây anh sẽ xử lý. Cảm ơn em, Tiểu Tư” Doãn Xuyên dường như đã khôi phục lại sự bình tĩnh. Gã nở nụ cười mê người với Tiểu Tư.

“Được rồi, em đi đây, anh vào mau đi, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho em” Tiểu Tư ôn nhu nhìn Doãn Xuyên, trong mắt ngập tràn thần sắc phức tạp. Nàng phát hiện, dường như bản thân thật sự quan tâm tới Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên gần như xông vào salon ảnh viện áo cưới Ánh trăng. Nhưng gã tuyệt không đi tìm Vân Vũ Phi. Kỳ quái là, Doãn Xuyên vội vã đi về phía quầy kinh doanh của salon ảnh viện áo cưới Ánh trăng, hỏi mấy cô gái mặc đồng phục: “Xin lỗi, cho hỏi phòng rửa tay ở chỗ nào?”

Mấy tiểu muội muội mặc đồng phục không những dáng vẻ dễ coi, còn rất tinh nghịch. Một cô trong số đó chỉ về phía phòng rửa tay, sau đó nói thêm một câu: “Ồ đây chúng em không có giấy đâu nha!” Nói rồi, bật cười một tiếng. Mấy tiểu muội muội cùng cất tiếng cười theo, chọc cho Doãn Xuyên khóc cười không nổi.

“Ác....” Xông vào phòng rửa tay, Doãn Xuyên nhanh chóng móc tên gia hỏa ra, xả ra một vòi nước một cách hể hả. Lúc này, Doãn Xuyên cảm thấy việc sáng khoái nhất của đời người, không có gì có thể hơn được việc tiểu tiện một cách thoải thoải mái mái.

Dốc hết cả một bầu tâm sự, Doãn Xuyên chỉnh lý y phục cẩn thận, hừ lạnh một tiếng, định ra khỏi phòng rửa tay. Gã muốn xem xem cái tên vương bát đản nào mà dám giữa ban ngày ban mặt động chân động tay với nữ nhân lạ.

Ý? Doãn Xuyên vừa bước chân ra khỏi phòng rửa tay lại phát hiện dường như mình lại quá mót. Không những gáp, mà còn hơi đau. Không biết làm sao, gã chỉ đành quay người, trở lại phòng rửa tay, một lần nữa móc tên gia hỏa ra. Lần này, gã tiểu đệ đệ mềm xèo chỉ tí tách nhỏ ra được vài giọt.

Lạ thật, sao lại thế này? Doãn Xuyên trợn trừng mắt. Gã không chỉ nhìn, còn lấy tay sờ một hồi. Gã phát hiện nơi tinh hoàn hơi bị tấy đỏ. Lấy tay ấn vào chỗ tấy không ngờ cảm thấy đau đớn vô cùng. Doãn Xuyên giật nảy mình, vừa định xem kỹ lại, phía ngoài phòng rửa tay vang lên tiếng bước chân. Doãn Xuyên vội vàng lách vào nắp trong một gian nhỏ có bồn cầu, lẳng lặng đóng cửa lại.

Cửa vừa khép lại, có hai nam nhân bước vào phòng rửa tay, một người trong đó nói vẻ đáng tiếc: “Con bé lẳng lơ kia thật đẹp quá, xem ra lần này bốn mắt có cơ hội chiến ả rồi. Ài, sao tao lại không đặng được chuyện tốt như thế chứ?”

Người kia nói tiếp: “Đúng vậy, nhìn thấy cả bốn mắt đặt cả tay lên mông nữ nhân kia. Mông con đó vừa to vừa tròn, tao rút hết cả nước miếng”

“Ha ha, chẳng trách mày chạy vội đến nhà xí”

“Mày cười tao làm gì? Chẳng phải mày cũng vậy.Oa, đều cứng hết cả lên rồi”

“Mày không cứng?”

“Cứng chết đi được. Mau, chúng ta giải xong mau ra đi xem kịch hay”

“Này.đợi tao với”

Nghe tiếng bước chân hai người nhỏ dần, Doãn Xuyên cũng ra theo. Gã rất nghi ngờ ả lẳng lơ mà hai nam nhân kia nhắc tới chính là Vân Vũ Phi. Doãn Xuyên lòng nóng như lửa đốt gắng chịu đựng cơn đau nơi tiểu đê đê, vội bám theo sau bước chân của hai người. Trong lòng gã hy vọng ả lẳng lơ không phải là Vân Vũ Phi.

Có lẽ do nôn nóng muốn xem vở kịch xuân cung lớn, hai nam nhân kia sau khi vào một gian phòng cũng không kịp đóng cửa lại. Doãn Xuyên đứng ở trước cửa, lưỡng lự một lát rồi cũng đánh liều theo vào. Nhìn xung quanh một vòng, nhận định đó là một gian phòng chụp ảnh sinh hoạt, bên trong có một vài thứ như bối cảnh, đạo cụ linh tinh cùng mấy bộ máy ảnh chuyên nghiệp.

Hai gã nam nhân cùng nằm phục xuống bên cạnh một ô cửa sổ, khẽ vén một góc rèm dày cộp hưng phấn xem gì đó.

“Mau nhìn kia, bốn mắt đã sờ đến cổ con nhỏ kia rồi” Một nam nhân kích động kêu nhỏ.

“Suyt, đừng có nói lớn như vậy, có kịch hay để xem rồi” Nam nhân kia cũng dài cổ ra ngo.

Doãn Xuyên lén lút mò lại gần để xem. Trong một gian phòng bên cạnh, một nam nhân dáng dấp trắng trẻo, mang một cặp kính đang chỉ đạo một nữ nhân thân mặc áo cưới tạo dáng, nhất định đó là một thợ ảnh. Còn nữ nhân mặc áo cưới không phải ai khác, chính là Vân Vũ Phi.

Tay gã thợ ảnh đang gầy gầy mái tóc dài quá vai của Vân Vũ Phi. Không biết là vô tình hay cố ý, tay gã dừng lại trên cần cổ nõn nà của Vân Vũ Phi, còn nhẹ nhàng vuốt ve, miệng lưỡi tán thưởng thật ôn nhu:

“Tiểu Phi, mái tóc của em là mái tóc đẹp nhất, mềm nhất mà anh gặp được trong suốt bao năm làm nghề chụp ảnh”

Doãn Xuyên tức muốn ói máu. Nghe giọng điệu gã nam nhân rõ ràng là mới quen Vân Vũ Phi, vậy mà gã đã gọi Vân Vũ Phi là “Tiểu Phi”. Đường như hai người đã rất thân thiết rồi vậy.

“Vậy sao? Rất nhiều người đều nói mái tóc em đẹp. Có điều, do thợ chụp ảnh như anh nói ra có lẽ càng có tính thuyết phục a” Trên khuôn mặt yêu kiều của Vân Vũ Phi gợn lên nét tươi cười. Nàng chẳng hề tỏ vẻ có chút khiêm tốn nào.

“Không chỉ mái tóc anh thấy đẹp nhất, mà người anh cũng thấy đẹp nhất. Tiểu Phi, em chẳng hề giống người bình thường chút nào, ngược lại rất giống ngôi sao điện ảnh. Không, còn đẹp hơn ngôi sao điện ảnh ấy chứ. Lát nữa a, em nhất định phải ký tặng cho anh. Anh còn muốn sưu tập ảnh chụp của em, chỉ không biết em có đồng ý không?”

Tay thợ ảnh giúp Vân Vũ Phi vén tóc tạo dáng, tay gã chạm khẽ một chút vào vành tai Vân Vũ Phi.

“Không được, ảnh chụp của em không thể cho người khác sưu tập, chỉ có bạn trai em mới được” Khuôn mặt Vân Vũ Phi đỏ lên, sống mắt long lanh, cảm giác nhột nhột nơi vành tai khiến nàng muốn bật cười.

Có điều, câu nói của gã thợ ảnh vừa khéo chạm đến nơi thâm sâu nhất trong tâm linh nàng. Từ trước tới nay, Vân Vũ Phi vẫn coi mình như một ngôi sao điện ảnh. Bởi vì nàng thật sự có đủ mọi điều kiện để làm mình tinh. Lời tán dương của gã thợ ảnh khiến Vân Vũ Phi như nắng hạn gặp mưa rào. Nàng không khỏi nở ruột nở gan.

“Tiểu Phi, xin em đấy” Thái độ gã thợ ảnh rất thành khẩn. Thật ra gã muốn sưu tập ảnh của ai thì cứ thể sưu tập là được, người khác cũng chẳng thể biết. Nhưng một phen giả vờ giả vịt của gã vừa hay lại làm thỏa mãn lòng ham thích hư vinh của Vân Vũ Phi. Nữ nhân vốn thích nam nhân khẩn cầu nàng ta.

“Ừm, vậy cũng được. Em đồng ý với anh. Có điều, anh phải chụp đẹp vào đó nha!” Vân Vũ Phi kiêu ngạo đáp ứng gã thợ ảnh.

“Dĩ nhiên rồi, anh nhất định chụp em thật đẹp. Nào, em ngồi xuống, kéo thấp chỗ này xuống chút” Tay thợ ảnh bảo Vân Vũ Phi ngồi xuống một chiếc ghế xô pha rộng màu hồng nhạt. Gã còn kéo kéo vạt trước áo cưới, khiến cho nhũ cầu của Vân Vũ Phi càng hiện rõ hơn.

“Ai, tay anh.....” Rõ ràng Vân Vũ Phi không ngờ được tay thợ ảnh còn muốn kéo trễ vạt trước xuống. Theo Vân Vũ Phi thấy, khuôn ngực trần của nàng đã rất bộc lộ rồi. Nhũ phong đầy đặn gần như muốn bật ra ngoài. Nàng đã cảm thấy có chút không tự nhiên rồi, nhưng không ngờ gã thợ ảnh còn kéo trễ vạt trước xuống thêm nữa. Không những nhũ cầu hiện ra rất rõ mà đến cả nhũ vụng màu phấn hồng cũng đã thấp thoáng hiện ra rồi. Vân Vũ Phi tức cảm thấy khuôn mặt nóng bừng.

“Em xem, như thế này chẳng phải là càng quyến rũ, càng dễ coi hơn sao. Thân hình em hoàn mỹ như vậy, thì nên chụp chân thực. Hơn nữa những tấm hình này là để em và người yêu thưởng thức, bộc lộ một chút thì anh ấy càng thích” Gã thợ ảnh phục vụ thuộc hàng nhất lưu. Gã dẫn dắt từng bước càng hạng nhất hơn.

“Chỉ, chỉ sợ bạn trai em có cảm giác không hay” Lời của gã thợ ảnh dường như có chút đạo lý, Vân Vũ Phi đã động tâm.

“Vừa rồi anh còn phát hiện đùi em quá hoàn mỹ. Em có thể chụp vài bức nội y áo cưới?”

“Ảnh nội y áo cưới? Mặc nội y để chụp?”

“Đúng vậy, đó là nội y trước khi mặc áo cưới. Những nội y chỉ chuyên phối với áo cưới đó đều rất cao cấp, rất đẹp”

“Mặc nội y chụp hình e là không được. Bạn trai em nhất định không đồng ý” Vân Vũ Phi biết Doãn Xuyên có chút ghen tuông đàn ông, nàng rất lo Doãn Xuyên sẽ không đồng ý.

“Không cần gấp. Hôm nay có thể chụp thử, đợi mấy hôm nữa, bọn anh sắp xếp toàn bộ bối cảnh xong, sẽ hẹn bọn em tới chụp. Nếu người em của em cảm thấy không hay, chúng ta có thể bỏ. Có điều, tiểu Phi à, thân hình của em quá đẹp, hiệp quả chụp ra nhất định rất mê người, không chụp thì thật đáng tiếc.” Tay thợ ảnh lộ ra thần sắc rất đáng tiếc.

“Cái..có nhiều người chụp phải không?” Vân Vũ Phi thật do dự.

“Đương nhiên, hiện giờ là thời đại nào chứ? Rất nhiều cô dâu đều chụp lại thân hình đẹp nhất trước khi kết hôn, giữ lại làm kỷ niệm cho mình cũng như cho người yêu”

“Em..em chỉ lo bạn trai em không đồng ý”

“Rất nhiều anh bạn đầu cũng không tán thành, nhưng sau khi xem những bức hình bọn anh chụp ra, các anh đó đều hết lời khen ngợi. Hay anh có đề nghị thế này, em có thể chụp mấy tấm hình đời sống trước, sau đó cho người yêu em xem. Người yêu em thấy chụp đẹp nhất định sẽ đồng ý cho em chụp tiếp” Tay thợ ảnh suy nghĩ thật cẩn thận chu đáo.

“Vậy cũng được. Chụp vài tấm thử xem sao. Nhưng em không mang theo y phục”

“Không sao, ở đây bọn anh có rất nhiều y phục, bao gồm cả nội y. Em có thể mặc thử”

Doãn Xuyên xem tới đây, cảm thấy cũng chẳng có vấn đề gì lớn. Gã không phải là hạng cổ hủ, cũng chỉ là chụp mấy tấm hình mặc nội y mà thôi. Thậm chí gã cảm thấy tay thợ ảnh này nói rất có lý. Nữ nhân

trẻ tuổi cũng nên ghi lại thân hình thanh xuân nhất, đẹp đẽ nhất, làm một kỷ niệm mãi mãi. Hai tên nam nhân nhìn trộm này dường như nói có phần quá khoa trương rồi. Lúc Doãn Xuyên đang suy tính xem có nên rời đi hay không, gã nghe thấy một tiếng kinh hô. Đó là giọng của Vân Vũ Phi.

“A, sao đều là loại nội y như thế này? Trong suốt quá, bộc lộ quá. Không được, không được!”

Vân Vũ Phi thẹn đến đỏ bừng cả mặt. Bởi vì đó đều là những bộ nội y rất gợi cảm, rất bộc lộ, rất trong. Có vài bộ thậm chí còn là loại tình thú nội y kiểu quần dây. Nhìn thấy những món nội y căn bản không thể che bộ phận riêng tư, đương nhiên Vân Vũ Phi rất khó chấp nhận.

“Chụp nội y đương nhiên phải bộc lộ rồi. Mặc quá nhiều sẽ che mất những đường cong hoàn mỹ của nữ nhân, không đạt được cảm giác chân thực. Em xem, những bức hình các ngôi sao này, bọn họ cũng đều chụp cả.”

Chẳng hiểu tay thợ ảnh moi từ đâu ra một tập sách. Mở tập sách ra, bên trong toàn là một số nữ minh tinh nổi danh. Bọn họ đều mặc nội y tính cảm đủ làm hoa mắt chóng mặt. Thậm chí có người còn không mặc gì, đến cả những cọng cỏ nơi thần bí nhất cũng lộ hết cả ra. Có điều, những tấm hình đó đều chụp rất đẹp, rất hấp dẫn.

“Oa, đây là Chương cô nương sao? Còn có đây không phải là Lý cô nương. Bọn họ đều chụp à?” Ngay cả đại minh tinh cũng chụp, còn lý do gì phải lo sợ chứ? Vân Vũ Phi càng động lòng.

“Đúng vậy, tiểu Phi em xem này, da dẻ em vừa trắng vừa mềm. Anh đảm bảo, hiệu quả chụp lên nhất định sẽ làm cho em và người yêu của em khen không ngớt miệng” Ánh mắt gã thợ ảnh緊緊 chĩa vào khuôn ngực Vân Vũ Phi. Bởi vì nhũ vầng màu phấn hồng đã lộ cả ra, sắp nhìn thấy cả nhũ đầu, nhưng Vân Vũ Phi vẫn hồn nhiên chẳng nhận ra.

“Vậy cũng được, thì chụp vài tấm xem sao” Cuối cùng Vân Vũ Phi cũng đồng ý. Nàng chọn lấy hai món nội y bảo thủ nhất. Có điều, cho dù là hai món bảo thủ nhất cũng đều rất gợi cảm, rất bộc lộ.

“Nào, anh giúp em cởi áo cưới” Quả thật áo cưới rất rườm rà, một mình cởi không xong. Vân Vũ Phi chỉ đành đỏ mặt gật đầu đồng ý.

Tay gã thợ ảnh rất ôn nhu. Gã gỡ bỏ vòng hoa trang trí trên đầu Vân Vũ Phi trước tiên, khôi phục lại mái tóc dài như thác nước của Vân Vũ Phi, sau đó tháo dây eo. Tiếp đó gã áp sát lưng ngực Vân Vũ Phi, cởi từng móc khóa một. Do mặc áo cưới không cần mang áo ngực, phần trên vừa lỏng ra, hai ngọn nhũ phong sẵn chắt đầy đặn nhảy bật ra, rung rinh. Vân Vũ Phi theo bản năng lấy hai tay ôm lấy hai tòa ngọc phong. Chỉ là hai bàn tay quá nhỏ, mặc dù cố gắng che đậy, cũng chỉ có thể che được một nửa, ngược lại khiến cho hai bên căng lên càng thêm cảm dỗ.

Hơi thở hai tên nam nhân nhìn lên trở nên nặng nề, một tên trong đó đã mò tay xuống háng.

Doãn Xuyên nổi giận. Gã định lập tức ngăn chặn tay thợ ảnh vương bát đản rùa đen đó. Chụp ảnh cái gì chứ? Đó rõ ràng là trêu ghẹo. Doãn Xuyên sắp nổi cơn tam bành, nhưng đột nhiên, gã lại mót tiểu, tình

hoàn dường như cũng càng lúc càng đau. Doãn Xuyên hần học tròng mắt với tay thợ ảnh một cái rồi mới lảng lảng quay người ra khỏi phòng, chạy thẳng vào phòng rửa tay.

Doãn Xuyên không hề biết rằng, gã vừa rời đi, Vân Vũ Phi đã vô cùng nguy ngập.

“Ha ha, không cần che đâu, thả lỏng chút đi, đâu phải là lên chiến trường. Lại nữa, nhũ đầu của em rất đẹp, màu phấn hồng, lát nữa anh chụp chuyên nhũ đầu của em một chút được không?” Tay thợ ảnh lại cúi tiếp vạt dưới của Vân Vũ Phi. Cả tấm váy cưới rơi hết xuống đất. Lúc này, trên người Vân Vũ Phi chỉ còn lại một tấm nội khố nhỏ xíu. Dưới ánh đèn êm dịu, làn da trắng như tuyết của nàng càng thêm quyến rũ. Thêm vào đó là cặp đùi trơn bóng dài miên man, tròn bộ cong tròn, đơn giản là thân hình của ma quỷ. Mấy gã nam nhân thiếu chút nữa cùng phát ra tiếng tán thán kinh ngạc.

“Tại sao muốn..muốn chụp riêng ngực?” Vân Vũ Phi cúi hết ý phục trước mặt một nam nhân xa lạ đã rất bối rối, lại bị tay thợ ảnh khiêu gợi như vô tình lại hữu ý, nàng đã có chút mê loạn. Hiện giờ gã thợ ảnh còn muốn chụp riêng nhũ đầu của nàng, Vân Vũ Phi tức khắc liền cảm giác hạ thể bản thân có chút dịch thể tiết ra. Nàng hổ thẹn quá, không ngờ nổi bản thân lại dâm dăng như vậy. Nàng khép chặt cặp đùi lại một cách vô thức.

Nhưng, tay thợ ảnh đã bước tới, nhẹ nhàng kéo hay tay Vân Vũ Phi đang che trước ngực ra, cười nói: “Nhũ đầu của em rất mê người. Anh thật muốn hôn một cái, không chụp nó thì làm sao xứng đáng với bản thân em?”

“Anh nói linh tinh gì vậy?”

Cặp nhũ phong mềm mướt đầy đặn lại một lần nữa lộ ra. Vân Vũ Phi cảm giác toàn thân nóng bức. Sự khiêu gợi của tay thợ ảnh dường như không hề giảm bớt. Nàng có chút hối hận bản thân lỗ mãng. Nhưng việc đã đến thế này, nàng cũng chỉ đành nhẫn nhịn.

Tay thợ ảnh dường như cảm thấy Vân Vũ Phi có vẻ hối hận. Gã vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, anh không nên nói lung tung. Nào anh giúp em mặc nội y”

Nói rồi, gã thợ ảnh cầm lên một chiếc áo ngực Vân Vũ Phi đã chọn, đứng sau lưng nàng, tròng lên người Vân Vũ Phi.

Vân Vũ Phi không biết phải làm sao. Nàng vốn định tự mặc, nhưng tay thợ ảnh áp lên tấm lưng ngọc của nàng. Mùi vị nam nhân xộc vào mũi, lại thêm giữa hai mông lại bị thứ gì đó chọc vào, nàng lập tức đại loạn trong lòng. Trong lúc ngẩn ngơ, chiếc áo ngực gợi cảm đã bọc lấy cặp nhũ phong nặng trĩu.

Gã thợ ảnh vừa cài móc giúp Vân Vũ Phi, vừa mượn cớ thăm hỏi có vừa hay không, thỉnh thoảng lại tóm lấy nhũ phong của Vân Vũ Phi vờ vờ một hồi, vờ vờ đến nỗi toàn thân Vân Vũ Phi run lên nhè nhẹ, như rơi vào trong màn sương mờ.

Gã thợ ảnh thấy Vân Vũ Phi không phản kháng, trong lòng càng thêm liều lĩnh. Gã cứ nắn bóp hai khối nhũ phong của Vân Vũ Phi, miệng thì nói: “Hơi lỏng một chút. Anh xoa nắn giúp em sẽ săn chắc hơn, đầy đặn hơn”

“a..phải xoa bao lâu?” Vân Vũ Phi như mê đi. Nàng không ngờ nổi thợ ảnh có thể xoa bầu ngực giúp khách hàng. Chẳng lẽ đó là một trong những công việc của thợ ảnh sao?

“Cũng không chừng. Nhìn xem nhũ phong của em có phải là căng lên không” Tay thợ ảnh ra vẻ nghiêm túc nói.

“Hay em đổi chiếc khác thử xem sao?” Nhũ phong là bộ phận mẫn cảm nhất của nữ nhân, sự xoa nắn của tay thợ ảnh khiến cho Vân Vũ Phi toàn thân suýt nhũn cả ra.

“Được rồi” Tay thợ ảnh buông hai tay ộp chặt nhũ phong ra.

“Anh không được nhìn đấy” Phát hiện gã thợ ảnh chăm chăm nhìn mình, Vân Vũ Phi lớn tiếng hờn dỗi.

“Được, không nhìn, không nhìn” Tay thợ ảnh vội vàng quay người lại, lưng xoay về phía Vân Vũ Phi.

Vân Vũ Phi cũng xoay mình lại, hướng bờ mông đẹp về phía tay thợ ảnh. Mặc dù quay lưng lại gã thợ ảnh, nhưng mặt lại hướng về phía hai gã nam nhân đang nhìn trộm. Vân Vũ Phi căn bản không biết có người đang nhìn lén. Nàng lại thay một bộ nội y có đai đeo gợi cảm. Hai gã nam nhân thiếu chút nữa bật kêu lên. Bởi vì trong thoáng chốc Vân Vũ Phi co chân thay nội khổ, bọn họ nhìn thấy trong cánh rừng rậm rạp đen nhánh có một đường đỏ hồng mê người. Chỉ đáng tiếc đường hồng chỉ thoáng qua một cái rồi biến mất.

Thay xong nội khổ gợi tình, Vân Vũ Phi cúi đầu nhìn xuống, khuôn mặt càng đỏ hồng lên. Bởi vì chiếc nội khổ gợi tình đó, nếu gọi là nội khổ thì chẳng bằng gọi là một mảnh tơ lụa trong suốt, so với không mặc cũng chẳng khác gì. Chỗ trắng thì cũng trắng như tuyết, còn chỗ đen thì cũng là một đám đen nhánh.

“Xong chưa? Bắt đầu chụp nào” Tay thợ ảnh giục giã. Hạ thể của gã đã dựng lên, cặp mắt nhìn chăm chăm vào cặp mông đẹp của Vân Vũ Phi.

“Xấu hổ quá” Vân Vũ Phi quay người lại, mặt hướng về gã thợ ảnh. Chỉ là hai tay nàng che lấy vùng giữa đùi. Nhưng dù cho như vậy cũng bày ra cặp nhũ phong, mĩ đồn hoàn mĩ của nàng.

“A, đẹp quá nha. Nào buông tay ra, đặt tay lên eo” Tay thợ ảnh giơ máy ảnh lên.

“A..bắt đầu chụp thật à?” Vân Vũ Phi buông hai tay ra, làm theo yêu cầu của gã thợ ảnh, đặt tay lên eo. Nhìn động tác của nàng rất ngượng ngịu, nhưng tay thợ ảnh lại luôn miệng khen hay. Gã lập tức cổ vũ Vân Vũ Phi: “Nào, tiếp tục, tùy ý tạo dáng, bước đi, đứng rồi, lắc đầu nào, tốt...”

Lúc này trong phòng dần nổi lên điệu nhạc có tiết tấu sôi động. Dường như âm nhạc hấp dẫn Vân Vũ Phi. Nàng bắt đầu uốn éo thân thể mình theo tiết tấu âm nhạc, không ngừng biến đổi các tư thế đáng điệu. Cả gian phòng tràn ngập sóng ngực sóng hông của nàng. Thần thái của Vân Vũ Phi càng lúc càng tự nhiên, hoàn toàn không để ý tới thân thể lỏa lồ bị gã thợ ảnh nhìn rõ mồn một.

“Quá tuyệt, tuyệt vời. Tiểu Phi em đúng là thiên tài. Biểu hiện của em còn đẹp hơn cả những người mẫu, ngôi sao kia. Anh đảm bảo những tấm ảnh sẽ làm em hài lòng. Hay là..hay là chụp thêm vài tấm nữa?” Gã thợ ảnh giương máy lên bấm liên hồi.

“Vâng, cứ chụp đi” Lần này Vân Vũ Phi không hề do dự. Nàng không chỉ vui vẻ, đơn giản là rất hưng phấn.

“Thay bộ này thử xem” Gã thợ ảnh đưa cho Vân Vũ Phi một bộ nội y đeo dây gợi cảm. Nhìn bộ này có vẻ nhiều vải hơn, nhưng sau khi Vân Vũ Phi đón lấy, lại phát hiện bộ nội y nàng còn trong suốt hơn. Hơn nữa nội y khó không ngờ là loại quần dây, quần dây màu da người.

“Loại quần này thật xấu hổ muốn chết a!” Vân Vũ Phi lớn tiếng nũng nịu.

“Không xấu hổ đâu, rất gợi cảm. Em mặc nhất định rất gợi cảm” Tay thợ ảnh chỉ hận Vân Vũ Phi không lập tức mặc vào bộ nội y gợi cảm đến có chút dâm dăng này vào, nhưng gã vẫn rất kiên nhẫn khuyên bảo.

“Không phải chứ. Lông.lông của em nhiều như vậy, mặc loại quần dây này không thích hợp” Vân Vũ Phi rất mắc cỡ nhỏ giọng nói.

“Không sao, hay là em mặc thử xem sao. Không đẹp anh không chụp”

“Được rồi” Vân Vũ Phi đang tràn đầy hào hứng không chịu nổi sự khuyên bảo của tay thợ ảnh, thêm nữa ham muốn biểu diễn trong lòng nàng đã bị gợi lên. Mặc dù là loại quần dây dâm dăng, nàng cũng uốn éo mặc vào.

“Thật, thật tuyệt vời!” Tay thợ ảnh nuốt ực một ngụm nước miếng lớn. Háng gã đã nổi lên một cái lều to đùng.

“Ồi, mắc cỡ chết được. Ảnh chụp ra đến em cũng mắc cỡ không dám xem”

Vân Vũ Phi lấy hai tay che mặt, chỉ là qua kẽ ngón tay nàng cũng phát hiện nơi háng gã thợ ảnh cực kỳ không bình thường. Trái tim nàng đập loạn, trong lòng thật lo lắng, lo lắng gã thợ ảnh liệu có ý xấu.

“Nào, em ngồi xuống cái ghế quý phi này” Xem ra nỗi lo lắng của Vân Vũ Phi là không cần thiết, phản ứng của tay thợ ảnh dường như chỉ là phản ứng sinh lý của một nam nhân bình thường, gã vẫn luôn làm việc rất nhiệt tình.

Phòng chụp có không ít đạo cụ giả, nhưng chiếc ghế quý phi lại đúng là ghế quý phi hàng thật đúng giá. Chất liệu phủ bằng tơ đoạn màu vàng nhạt khiến người ta sờ lên cảm giác rất mát tay. Nếu như nằm lên đó nhất định sẽ cảm thấy rất thoải mái, rất dễ chịu.

Vân Vũ Phi cũng cảm thấy rất thoải mái. Có lẽ do đứng quá lâu, nàng có vẻ mệt, vừa nằm xuống ghế quý phi, nàng liền vận người một cái, hai trái nhục cầu trước ngực cũng rung rinh theo, cực quyến rũ. Tay thợ ảnh vội vàng bấm máy.

Ánh đèn chói mắt chớp lên khiến Vân Vũ Phi hờn dỗi: “Không được chụp lên mà, người ta còn chưa chuẩn bị xong”

Được rồi, được rồi, giờ bắt đầu chụp. Nào, nâng cằm lên, gập chân lại”

Gã thợ ảnh bắt đầu chỉ huy. Mấy tư thế ban đầu rất đẹp nhưng cũng rất phổ thông. Nhưng sau đó không còn bình thường nữa. Tay thợ ảnh chỉ huy: “Bây giờ mở rộng chân ra, tay đỡ lấy nhũ phong.”

Vân Vũ Phi cảm thấy tư thế này có vẻ kỳ cục, nhưng nàng chỉ do dự chút xíu, rồi theo sự chỉ đạo của tay thợ ảnh mở rộng cặp đùi ra, tay nâng cặp nãi tử khiến người xẹt máu mũi kia lên, khuôn mặt còn hướng về ống kính nở nụ cười mĩm mé người.

“Quý xuống ghế, nghiêng đồn bộ lên cao chút. Đúng rồi, áp mặt lên lưng ghế, đồn bộ nâng cao hơn chút nữa” Yêu cầu của tay thợ ảnh càng lúc càng cao, trình độ thâm đẳng của các tư thế cũng càng lúc càng lớn, hơi thở của gã càng lúc càng nặng nhọc.

“Ừm, thật phải như vậy sao? Tư thế này có vẻ rất lẳng lơ...”

Vân Vũ Phi không ngờ nổi tay thợ ảnh lại để nàng bày ra tư thế trần đầy cảm dỗ như thế. Tư thế đó chỉ có thực hiện khi làm tình với nam nhân.

Vân Vũ Phi liếc nhìn nơi háng đang nhô cao lên của tay thợ ảnh một cái, thầm nghĩ, chẳng lẽ tay thợ ảnh này đang tưởng tượng mình ân ái với nam nhân khác? Gã có tưởng tượng đang ân ái với mình không? A, hình như ướt rồi, tư thế này thật không chịu nổi.

“Đúng là tài sắc vẹn toàn, khiến cho tất cả nam nhân nhìn thấy em liền điên cuồng. Nào, dùng hai tay áp lên đồn bộ” Tay thợ ảnh chỉ cách thân thể Vân Vũ Phi không đến một thước. Ống kính của gã gần như có thể tóm được chân lông của Vân Vũ Phi.

“Em chẳng thèm tất cả nam nhân điên cuồng, em chỉ cần lão công của em điên cuồng là được.” Vân Vũ Phi cong người đưa hai tay ra sau, áp lên bờ mông trắng nõn căng tròn của mình.

“A, lông của em có vẻ hơi nhiều, em đừng động đây, để anh sửa sang giúp em một chút” Tay thợ ảnh đặt máy ảnh xuống, bước tới, vạch chiếc quần dây nhỏ xíu ra. Lọt vào mắt chính là một cục hoa môn khép chặt

cùng nhục huyết khiến người ta điên cuồng. Nhục huyết được một đám âm mao rậm rịt bao vây, nhưng nộ nhục màu phần hồng vẫn có thể thấy rõ ràng.

“A, anh làm gì vậy?” Trái tim Vân Vũ Phi đập loạn lên.

“À, có mấy sợi lông rất tinh nghịch, anh nhét vào trong chỗ lỗm giúp em” Tay thợ ảnh giải thích, còn lấy tay vén đám âm mao lửa xòa vào trong chỗ lỗm ẩm ướt, rất không cẩn thận vừa khéo chạm vào múi thịt hồng mịn.

“A, anh đừng đụng vào đó” Toàn thân Vân Vũ Phi run lên, thiếu chút nữa bỏ mặc tư thế dâm dăng đó. Nàng thầm nghĩ, gã thợ ảnh này có phải là cố tình không? Thật xấu hổ quá, cái gì cũng để cho tay thợ ảnh này nhìn thấy hết rồi, gã còn chạm vào chỗ đó của mình, ngứa ngáy đến chết đi được.

“Không đụng vào chỗ nào? Có phải là chỗ này?” Tay thợ ảnh rất nghi hoặc lấy tay miết vào múi thịt màu phần hồng một cái hỏi.

“A..phải, đúng là chỗ đó” Vân Vũ Phi không thể quỳ vững được nữa, cặp đùi ngọc của nàng nhũn ra, ngã đổ xuống chiếc ghế quý phi.

“Thật ngại quá, không cẩn thận đụng phải rồi, lần sau anh sẽ chú ý”

Vân Vũ Phi hờn dỗi: “Còn có lần sau sao?”

Gã thợ ảnh gãi gãi đầu, cười lỏn lổn: “Đương nhiên, đương nhiên không có lần sau”

Vậy..vậy còn chụp không? Không chụp nữa em sẽ mặc y phục đó. Lát nữa bạn trai em tới, em thật không muốn để anh ấy nhìn thấy” Vân Vũ Phi nhớ tới Doãn Xuyên.

“Đương nhiên là chụp chứ, chỉ chụp một lần cuối cùng. Nào, anh muốn làm ướt nội y của em” Tay thợ ảnh quay người lấy một chai nước suối.

“Tại sao phải làm ướt?” Vân Vũ Phi cực kỳ khó xử. Nàng đã lảng máng biết được ý đồ của gã thợ ảnh.

“Lúc trước chẳng phải anh đã nói muốn chụp nhũ phong của em sao? Bây giờ bắt đầu chụp thôi” Xem ra tay thợ ảnh không đạt mục đích không thôi.

“Ác, em.không.....” Vân Vũ Phi giận dỗi nói.

“Nghe lời đi mà, nhũ phong của em đẹp như vậy, nếu như mà không chụp, anh sẽ ôm hận suốt đời, cầu xin em đó” Tay thợ ảnh dường như nắm bắt được nhược điểm dễ mềm lòng của Vân Vũ Phi.

“Được.được rồi, nước có lạnh không” Quả nhiên Vân Vũ Phi rất dễ xiêu lòng.

“Không lạnh, anh gọi từ từ” Nói rồi, tay thợ ảnh rót nước vào nắp chai, sau đó nhỏ từng giọt lên mình Vân Vũ Phi.

Mảnh nội y kiểu dây đeo gợi cảm của Vân Vũ Phi vốn rất trong, sau khi thấm nước thì chẳng khác gì là không mặc gì. Lớp lụa mỏng dính sát vào nhũ phong. Gã thợ ảnh chỉ đổ bốn, năm nắp chai nước, đường nét cặp nhũ phong của Vân Vũ Phi đã hiện ra vô cùng rõ nét. Hai viên nhũ đầu màu phấn hồng bị nước lạnh làm cho giật mình, lập tức săn cứng lại, qua lớp nội y dính sát vào da thịt, tỏ ra cực kỳ dụ dỗ. Gã thợ ảnh liếm liếm đôi môi khô khốc.

“Ồ..ướt hết cả rồi....” Lời Vân Vũ Phi một câu hai nghĩa, nàng vừa nói xong liền cảm thấy toàn thân bức bối cực kỳ khó chịu. Nước lạnh gọi lên người không những không làm cho nàng tỉnh táo lại, mà còn khơi lên dục vọng của nàng. Nàng cảm giác bên dưới của mình ẩm ướt không sao kiểm soát được.

“Được rồi, giờ em vuốt ve nhũ phong của em, vuốt ve không ngừng, đúng rồi.xoa nắn mạnh hơn chút” Gã thợ ảnh bấm máy lia lịa.

“Ừ.sờ như thế này à?...Ừ, thật khó chịu!” Vân Vũ Phi như mê đi, nàng như quỷ sai thần khiến hoàn toàn nghe theo lời chỉ dẫn của gã thợ ảnh, dùng sức xoa nắn nhũ phong của mình. Nhũ phong chịu sự vò nắn mạnh méo mó biến hình.

“Ài, không được, không được, em còn phải tưởng tượng, tưởng tượng bị một nam nhân xa lạ dùng tay xoa bóp nắn tử của em, hôn nắn tử của em” Tay thợ ảnh ngấm ngấm mở thắt lưng.

“Ai da, anh..anh cởi quần làm gì?” Vân Vũ Phi lửa dục phun trào nhìn thấy gã thợ ảnh đang cởi quần, trái tim nàng đập loạn thành thịch, giống như linh cảm thấy sắp xảy ra chuyện gì đó. Nàng vừa then vừa quýnh, chỉ cảm thấy trong cơ thể có một dòng thác đang cuộc chảy. Nàng đã không cách nào ngăn chặn cỗ lực lượng mạnh mẽ đó nữa.

Tay thợ ảnh lại áp a áp úng giải thích: “Trong phòng quá..quá nóng à!” Cũng không biết là ngọt ngọt hay là khô nóng.

“Vây chụp mau lên, bạn trai em sắp tới rồi” Vân Vũ Phi nhớ ra Doãn Xuyên sắp tới rồi, có lẽ đang trên đường tới rồi. Nhưng không hiểu vì sao, Vân Vũ Phi không những không ngăn chặn sự trêu ghẹo của tay thợ ảnh, mà còn cố tình thả lỏng cho sự vô lễ của gã thợ ảnh. Gã càng lúc càng lớn gan, càng lúc càng suồng sã.

Nhưng, từ ánh mắt hau háu của gã thợ ảnh, Vân Vũ Phi hiểu được hàm nghĩa của sự suồng sã. Nàng không cự tuyệt sự suồng sã, ngược lại còn cảm thấy rất kích thích, từ nơi sâu thẳm trong trái tim xao động nhanh chóng nảy ra một ý nghĩ hoang đường. Nàng khát vọng gã thợ ảnh chủ động chút, liêu lĩnh chút, thậm chí có thể cưỡng bách làm nhục nàng.

Làm nhục? Ác..chẳng lẽ chính là cưỡng gian? Mình rất khao khát bị cưỡng gian sao? Không được, cưỡng gian thì quá sỉ nhục. Nhưng vì sao mình vừa nghĩ tới bị cưỡng gian liền ứa sừng vậy? Vân Vũ Phi tâm linh mê loạn tự hỏi tự trả lời.

“A, nãi tử của em càng lúc càng căng lên. Rất tuyệt, anh sờ thêm chút nữa, tăng nhiệt độ”

Tay thợ ảnh nghe nói bạn trai Vân Vũ Phi sắp sửa tới, dường như gã không chờ đợi được nữa, nữ nhân mỹ lệ gợi cảm trước mắt này đã giống như một con vịt, con vịt đã nấu chín, gã có thể dễ dàng bay mất sao? Gã nhào tới, ôm chầm lấy thân thể Vân Vũ Phi, dạo lướt vùng bụng dưới phẳng lì của nàng một cách trắng trợn.

“A, bây giờ em cảm giác giống như.giống như đang bị nam nhân xa lạ ăn hiếp”

Hai chân Vân Vũ Phi không ngừng xiết vào nhau. Nàng không những cho phép tay thợ ảnh vuốt ve thân thể mình, nàng còn phối hợp nắm lấy tay gã thợ ảnh, một bên giả đồ cự tuyệt, một bên lại ưỡn cao nhũ phong lên, thực sự lĩnh hội cảm giác bị nam nhân xa lạ trêu ghẹo.

“Đúng, từ từ em sẽ có cảm giác, hiệu quả ảnh chụp ra sẽ càng chân thực hơn. Nào, chúng ta tiếp tục thể nghiệm, thể nghiệm một chút.”

Tay thợ ảnh kéo tay Vân Vũ Phi ra, há to miệng ngậm lấy một ngọn nhũ phong cao vút, điên cuồng mút nút và nghiêng ngáu. Ngọn nhũ phong kia cũng không may mắn tránh thoát, bị bàn tay tóm lấy, dùng sức xoa nắn. Bầu nhũ mềm mại biến thành muôn hình vạn trạng trong lòng bàn tay gã thợ ảnh. Thứ duy nhất không biến hình chính là nhũ đầu hồng hào. Nhũ đầu của Vân Vũ Phi rất đẹp, rất nõn nà, nhưng lúc này đã biến thành màu đỏ thắm. Thứ gì càng đỏ thắm càng dễ dàng khơi dậy dục vọng của con người.

“Ai da, sao anh thô lỗ như vậy? Anh sẽ không vô lễ thật sự với em chứ?” Vân Vũ Phi thở hổn hển, xinh tươi như vẽ. Nàng không biết vì sao nói ra hai từ “vô lễ”. Có lẽ nàng muốn kích thích nam nhân trước mặt này thêm chút nữa.

Tay thợ ảnh chú ý đến nhũ đầu của Vân Vũ Phi đang từ từ cứng lên. Đó là biểu hiện nữ nhân đã động tình. Gã cười hề hề một cách xấu xa nói: “Anh chỉ giả vờ vô lễ với em, vô lễ với nãi tử của em, đợi lát nữa chụp ảnh mới càng thêm mỹ cảm”

“A..thật sao?” Vân Vũ Phi cố ý mở rộng cặp đùi, để cho sắc đẹp trong chiếc quần dây màu da người hiện rõ ra.

“Đương..đương nhiên là thật. Không tin em cởi hết đồ ra xem” Thân thể tuyệt diệu, vùng đất thần bí, dòng suối uốn lượn, rừng cây rậm rạp.Thân thể gã thợ ảnh bùng cháy lên không thuốc gì cứu nổi. Chẳng có cách nào. Quả thực càng lúc càng nóng. Gã chỉ có thể cởi sạch toàn bộ y phục trên người.

“Ủ? Sao anh cởi hết đến cả nội khố vậy? Anh định làm gì?” Vân Vũ Phi hoảng hốt lo sợ khép chặt cặp đùi đang mở rộng lại, hai tay càng bảo vệ che chắn cho những bộ phận quan trọng, giống như một con dê đáng thương. Nàng phát hiện dương cụ của gã thợ ảnh vừa to và dài, chẳng có chút vắn nhả nào.

“Đừng lo, anh chỉ muốn chụp chung với em mấy tấm ảnh làm kỷ niệm thôi” Tay thợ ảnh cười dâm dăng. Tay gã tuần tra trên cặp đùi Vân Vũ Phi.

“Chụp chung thì cứ chụp chung, vì sao phải cởi sạch hết đồ ra vậy?” Vân Vũ Phi thật không hiểu nổi. Khuôn mặt nàng như cười mà không phải cười.

“Bởi vì anh muốn chụp chung với em mấy tấm ảnh ân ái làm kỷ niệm” Tay thợ ảnh cười gằn. Gã vừa chăm chú ngắm nhìn vùng tam giác đen nhánh rậm rạp của Vân Vũ Phi, vừa nhẹ nhàng tuốt dương cụ to lớn. Quy đầu tròn tròn đã ứa ra một chút dịch thể trong trong.

“Vậy không được, người ta đến thử áo cưới là để chuẩn bị kết hôn lấy chồng, không thể tùy tiện ân ái với nam nhân khác” Vân Vũ Phi ra sức lắc đầu.

“Không cần thiết phải ân ái thật. Anh chỉ muốn đưa đệ đệ đến gần tiểu huyết, chụp mấy tấm hình chụp chung là được, có được không? Cầu xin em đấy tiểu Phi” Dáng vẻ gã thợ ảnh rất đáng thương.

“Anh cứ ăn hiếp người ta mềm lòng mãi, em..em có thể đồng ý với anh, nhưng anh không được chọc vào đâu đấy!” Vân Vũ Phi rất hảo tâm đáp ứng yêu cầu của gã thợ ảnh.

“Tốt quá, chỉ nói một lời, cảm ơn tiểu Phi, tiểu Phi vạn tuế”

Tay thợ ảnh đặt Vân Vũ Phi đang mềm nhũn xuống dưới thân, lấy tay vạch sợi dây nhỏ của chiếc quần dây, ưỡn thẳng nhục bồng to lớn, nhắm chuẩn mũi thịt phần hồng. Không ngờ, huyết khẩu đã trơn ướt dính dấp. “Bụt” một tiếng, không ngờ nhục bồng tướng đã chọc vào cái cái quy đầu. Dư thể không giảm, phụt một cái đã thọc đến tận cùng tiểu huyết.

“A.a..sao lại tiến vào, không phải đã nói không chọc vào cơ mà?” Vân Vũ Phi lớn tiếng kêu la.

“Không..không thể trách anh. Chỗ đó của em trơn quá mức. Không cẩn thận, không cẩn thận thôi” Tay thợ ảnh cười hề hề.

“A.to quá.....” Vân Vũ Phi rên lên, đôi mắt đẹp mơ màng, đôi tay ngọc trắng ngần ôm chặt lấy cổ gã thợ ảnh.

Tay thợ ảnh cố hết sức giang rộng cặp đùi đang giơ cao của Vân Vũ Phi, để cho bộ phận riêng tư của hai người đang kết hợp lại hướng về phía ống kính một máy ảnh tự động. Gã hưng phấn kêu lên: “Nhìn ống kính, chú ý nhìn ống kính” Vừa nói, gã vừa nhanh chóng lắc hông thọc vào rút ra. Do nhục huyết đã sớm ướt sũng, những cú đâm thọc của tay thợ ảnh phát ra âm thanh ọt ọt.

“A.anh.anh mau dừng lại đi” Vân Vũ Phi ra sức đâm vào người gã thợ ảnh. Chỉ là lực nắm đâm của nàng xem ra chẳng khác gì việc gãi ngứa.

“Không dừng nổi thì biết làm sao?” Gã thợ ảnh cười. Gã trông có vẻ rất văn nhã, rất giống một sinh viên văn nhã.

“A.anh gạt người, lão công của em sắp đến rồi, em..em phải nói với anh ấy” Nức nở nghẹn ngào, tóc tai rối loạn, Vân Vũ Phi sao mà đáng thương đến thế.

“Vậy cứ chọc cho đến khi lão công của em đến mới thôi” Con người cũng biến chất. Từ sinh viên văn nhã đến dã thú điên cuồng cũng chỉ cần vài giây thời gian mà thôi. Lúc này, tay thợ ảnh trông lại giống một con dã thú ngửi thấy mùi máu.

“Ừ.em phải mách lão công của em, nói anh cưỡng gian em.....” Vân Vũ Phi khép đôi mắt đẹp lại, tưởng tượng có một nam nhân, một nam nhân rất thô lỗ ngang nhiên làm nhục nàng, giày vò nàng, sau cùng còn cưỡng gian nàng thô bạo ngoài đường phố.

29. Chương 29: Phòng Bệnh Phong Lưu (1).

Phòng rửa tay của salon ảnh viện áo cưới Ánh trăng rất sạch sẽ, thông gió cũng tốt. Nhưng phòng rửa tay có sạch nữa, có thông gió hơn nữa cũng vẫn có mùi lạ. Chẳng có ai thích ở mãi trong phòng rửa tay. Đến cả thẳng ngốc cũng chẳng muốn.

Nhưng, có một người lại ngồi thật lâu trong phòng rửa tay. Người đó chính là Doãn Xuyên.

Đương nhiên Doãn Xuyên không phải thẳng ngốc. Tình hoàn của gã dường như càng ngày càng sùng tấy, đi cùng với đó là những cơn đau như xé. Doãn Xuyên rên rỉ một cách khốn khổ. Gã rất hối hận, hối hận có ý bất lương. Nếu như không đi ăn trộm, làm sao lại bị điện giật?

Không bị điện giật, thì làm sao mà bị thương? Quan trọng là chỗ nào không bị thương, lại cứ nhè đúng bộ phận quan trọng nhất của nam nhân mà bị thương. Chẳng lẽ là báo ứng? Doãn Xuyên muốn khóc, nhưng lại khóc không nổi. Trên thế giới này chẳng có thuốc hối hận để uống, khóc cũng chẳng ích gì.

“Lúc số đỏ thì có núi cũng chẳng ngăn được, lúc số đen thì đến uống nước cũng sặc” Lúc này Doãn Xuyên nhớ tới một câu cách ngôn. Gã thở dài một tiếng, đưa tay lên dụi dụi mắt. Gã phát hiện mí mắt gã lại nhảy, nhảy không ngừng. Chẳng lẽ họa không chịu đi một mình? Doãn Xuyên lẩm bẩm.

Không ngờ nổi một lời Doãn Xuyên lại trúng phóc. Ngoài cửa lại vang lên tiếng bước chân. Tiến vào vẫn là hai nam nhân. Hai gã nam nhân đó vừa vào phòng rửa tay liền đóng chặt luôn cửa phòng lại.

“Chà bắn ra tới hai lần. Cái đôi gian phu dâm phụ đó hại tao thật thảm à, nhũn hết cả chân rồi” Một gã nam nhân thở hổn hển nói.

“Tao chỉ bắn một lần, nhưng một lần cũng rất nhiều, dính hết cả lên quần, lên giày. Con mẹ nó thành bốn mắt đúng là không ít diễm phúc à!” Gã nam nhân kia nghe cũng như vừa chạy 1.000m vậy.

“Đúng vậy, để cho nó gặp được một em đại mỹ nữ dâm đảng đến vậy. Tên tiểu tử đó nhất định là dâm phải phen!”

“Ài, nãi tử của nó thật sự đẹp quá, tao thật chỉ muốn xông vào, chơi tập thể nó”

“Mày không thấy lông của nó à, vừa dày vừa rậm, bây giờ chỉ nghĩ tới thôi tao cũng cứng hết cả lên rồi. Nếu mày dẫn đầu xông vào, tao nhất định vào theo”

“Dẫn đầu? Hiếp tập thể? Nghĩ thì cũng thật kích thích, tao chạy được phần công việc này cũng không phải dễ dàng, đừng có để sắc dục làm mù mị đầu óc đi”

“Tao khiếp sợ, qua mấy ngày nữa con nữ nhân này còn đến chụp áo cưới, xem xem chúng ta có cơ hội không”

“Mày đừng có nằm mơ. Mấy ngày nữa có tới, thì cũng là đi cùng lão công của nó tới, cả mày lẫn tao đều không có cơ hội đâu”

“Cũng phải, có điều đến ngày đó, lão công của nó đột nhiên bị đau bụng, sau đó đợi lúc lão công của nó vào phòng rửa tay, chúng ta....”

“Ha ha, sao mày không nói thẳng luôn là lão công của nó đột nhiên bị đau cả, tạm thời phải nhập viện, chúng ta càng có hy vọng hơn”

“Ha ha, đúng vậy, con đười kia gọi là gì nhỉ?”

“Phải gọi tiểu bay* không?”

“Cái gì bay? Bay của máy bay hay Phi của phi tử?”

“Quan tâm làm chó gì? Tao chơi đến khi nó bay là được....”

“Ha ha.mày làm nổi không?”

“Ha ha.....” Tiếng nói chuyện của hai gã nam nhân xa dần.

Trong phòng rửa tay, Doãn Xuyên nghe thấy một tràng ngôn ngữ tục tĩu của hai gã nam nhân, lập tức hiểu rằng chuyện gì đã xảy ra. Gã giận đến thất khiếu xì khói, xuýt nữa thì hộc máu, ngất xỉu ngay tại chỗ. Gắng chịu đựng cơn đau bàng quang, Doãn Xuyên vội vàng mặc y phục chỉnh tề, xông ra khỏi phòng rửa tay.

Không ngờ ngoài phòng rửa tay, một mỹ nữ đang bước thẳng tới. Mái tóc tự nhiên của nàng xõa xuống như dòng thác, mắt đẹp long lanh, môi đỏ má hồng, bước đi uyển chuyển thướt tha, thể hiện rõ ý vị mông nở ngực căng, quả thật là một nữ nhân tuyệt mỹ.

Mỹ nữ đó cũng nhìn thấy Doãn Xuyên. Nàng kinh ngạc vui mừng kêu lên: “Doãn Xuyên, anh tới rồi à, em đợi anh cả nửa ngày rồi đó”

“Ừ, vừa..vừa tới. Em đi đâu vậy?” Mỹ nữ đó chính là Vân Vũ Phi. Mặc dù trong lòng Doãn Xuyên tràn ngập nổi tức giận, nhưng gã không thể không thừa nhận, Vân Vũ Phi quả thực đẹp quá mức.

“Em vào phòng rửa tay, anh đợi em chút” Vân Vũ Phi nũng nịu nháy mắt với Doãn Xuyên, vòng eo khẽ uốn một cái đã lướt vào trong phòng rửa tay. Xem ra tâm tình nàng cực kỳ tốt.

Doãn Xuyên chú ý thấy cổ và đùi Vân Vũ Phi dường như có vết nước. Gã thầm giận trong lòng: “Vào phòng rửa tay tiêu diệt chứng cứ phải không? Đồ đàng phụ, xem về nhà tôi trừng trị cô thế nào”

Giận dữ thì giận dữ, Doãn Xuyên vẫn đến quầy trả tiền cọc chụp ảnh áo cưới, lại hẹn ba ngày sau trả thêm. Nhìn những tấm áo cưới thánh khiết trưng bày trong tủ, gã cảm xúc lẫn lộn, trong lòng mùi vị nào cũng có, mà lại cũng chẳng có một mùi vị nào.

“Tiên sinh, tiểu thư, các vị đi từ từ, nhớ ba ngày sau đến chụp ảnh đúng giờ” Tô Tình mỉm cười nói với Vân Vũ Phi và Doãn Xuyên. Chỉ là nụ cười của nàng có vẻ cứng nhắc. Ánh mắt nàng nhìn Doãn Xuyên cũng có vẻ lấp lánh, dường như nàng muốn nói gì đó.

“Được rồi, ba này sau gặp lại” Doãn Xuyên đưa tay ra, Vân Vũ Phi cũng mỉm cười gật gật đầu, ôm lấy cánh tay Doãn Xuyên bước ra khỏi salon ảnh viện. Nàng không chú ý đến vẻ mặt tái xanh của Doãn Xuyên. Chỉ có điều Doãn Xuyên lại khôi phục lại vẻ ôn nhu. Gã biết lúc này không phải là lúc gã nổi giận. Gã không thể bị kích động nữa.

Người có tâm tình tốt không chỉ có Vân Vũ Phi. Có một người tâm tình cũng rất tốt. Doãn Xuyên và Vân Vũ Phi vừa về đến nhà đã ngửi thấy mùi thơm khiến người ta ngứa ngáy trong bụng. Từ trong bếp còn vọng ra mấy làn điệu Việt kịch dịu dàng mềm mại:

Tiều tụy nan đối mẫn nhân thu
Sơn biên phong điệp hồng tự nhiên
Bất kham hồi thủ ức cữu du
Tưởng na thời tam nguyệt tây hồ xuân như tú
Dữ hứa lang hoa tiền nguyệt hạ kết loan trù
Thật chỉ vọng phu thê ân ái đồng giai lão....**

“Thơm quá, mụ đi chơi bài về rồi à?” Vân Vũ Phi giống như một con bướm vui vẻ.

“Dung a di tâm tình không tệ a, có gì cần cháu giúp không?”

Suốt dọc đường về Tây Uyển, Doãn Xuyên buồn bực chẳng thiết nói năng. Có điều về đến Vân gia, gã ngửi thấy mùi thơm mỹ nhân, nghe thấy mỹ nhân hát, nhìn thấy dáng mỹ nhân, tâm tình phiền muộn liền trôi sạch. Doãn Xuyên gần như là cười híp mắt tiến vào nhà bếp.

Mỹ nhân kia đương nhiên là Dung An Dao. Nàng ngâm nga khúc ca, không ngờ lại còn uốn éo như dáng múa vài đoạn. Nhìn thấy Doãn Xuyên bước vào, nàng bật cười, nói: “Đương nhiên là tâm tình tốt rồi. Hôm nay á, lần đầu tiên cô thắng tiền. Cả ba người đều thua cô” Nói rồi, nhân lúc Vân Vũ Phi không chú ý, nàng lén hôn lên mặt Doãn Xuyên một cái.

“Thật sao? Mụ, hôm nay có phải là mặt trời mọc đằng tây không?”

Nghe nói Dung An Dao thắng tiền, Vân Vũ Phi cũng kinh ngạc bước vào, cười khúc khích nói: “Doãn Xuyên à, anh không biết đâu, mẹ em đánh bài mười lần thì thua hết chín, lần duy nhất không thua thì cũng là huê tiền, rất ít khi thắng được. Chả trách hôm nay mẹ em lại cao hứng như vậy!”

“Đúng vậy, vận may của mụ tốt như vậy, nhất định là trong các con có người nghĩ tới mẹ, mang sức mạnh tới cho mẹ”

Dường như Dung An Dao đang bóng gió gì đó. Nàng nói xong lại bật cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng như vỏ sò, mắt như có ý liếc về phía Doãn Xuyên, chỉ một thoáng khuôn mặt đã ửng hồng, phong tình vạn chủng, đến nỗi Doãn Xuyên nhìn mà lòng ngứa ngáy khó chịu.

Ba người đang chuyện trò vui vẻ, thêm một mỹ nữ nữa về. Vẫn nói người đẹp nhờ ăn mặc. Vân Vũ Lôi vốn đã là mỹ nhân từ trong bào thai, sau khi trải qua việc thẩm mỹ dưỡng da công phu, không ngờ đẹp như hoa sen mới nở không gì có thể sánh nổi, khiến cho Doãn Xuyên có cảm giác chỉ có thể ngắm từ xa mà không thể khinh lờn. Nhưng khi Vân Vũ Lôi bước về phía gã với nụ cười mỉm, trái tim gã lại đập thình thịch, hận không thể ôm chặt lấy Vân Vũ Lôi.

“Mụ, mẹ làm món gì vậy? Sao mà thơm thế?” Vân Vũ Lôi đặt cái sắc trong tay xuống, bước về phía Dung An Dao.

“Tỷ, chị đi thăm mĩ à? Lần sau chị nhất định phải dẫn em đi cùng” Dung An Dao còn chưa kịp đáp, Vân Vũ Phi đã cướp lời hỏi Vân Vũ Lôi. Nàng chú ý thấy dáng vẻ phờ phợt của tỷ tỷ, trong lòng thầm ghen tỵ.

Ghen tỵ không chỉ có Vân Vũ Phi. Dung An Dao thân là muội muội không ngờ cũng có chút ghen tỵ. Bởi vì từ lúc Vân Vũ Lôi bước chân vào phòng, nàng liền phát hiện ra Doãn Xuyên chăm chăm nhìn con gái Vân Vũ Lôi. Nàng không biết vì sao lại ghen tỵ, nhan sắc nàng vốn cũng chẳng hề thua kém hai nàng con gái tẹo nào, nhưng sao nàng lại vẫn cứ ghen tỵ.

Có lẽ ghen tỵ là bản tính trời sinh của nữ nhân. Dung An Dao ngấm ngấm nhéo mông Doãn Xuyên một cái, nói: “Ăn cơm được rồi. Hôm nay làm mấy món sở trường đãi mọi người, tiểu Lôi mau rửa tay, tiểu Phi con lấy rượu vang ra đây”

Khi hai cô con gái ra ngoài, Dung An Dao trừng mắt lên với Doãn Xuyên một cái, hừ một tiếng nói: “Hoa mắt loạn mắt rồi phải không? Cậu cũng đi rửa tay đi” Doãn Xuyên biết Dung An Dao đang ghen, gãi xoa xoa chỗ bị Dung An Dao nhéo cười hì hì nói: “Đến đêm cũng làm cho mình mắt hoa mày loạn luôn một chút, cô nàng lẳng lơ” Nói rồi, thò tay ra, lén lút chộp một cái lên ngực Dung An Dao, hại cho Dung An Dao giờ phần quyền lên định đánh, Doãn Xuyên vội vàng lách vào phòng rửa tay.

Trong phòng rửa tay, Vân Vũ Lôi đang uốn éo vòng eo nhỏ nhắn trước gương nhìn ngang nhìn dọc, thưởng thức thành quả thẩm mỹ hôm nay, thỉnh thoảng bị Doãn Xuyên áp vào sau lưng, bờ mông cong cong bị một thứ nhô cao lên chọc vào. Nàng yêu kiều ư lên một tiếng, khiến cho Doãn Xuyên thật muốn lập tức lột đồ nàng xuống, làm nhậu một trận.

“Sao xấu thế? Đêm nay anh đừng mong nghỉ ngơi, hứ” Hơi thở Vân Vũ Lôi như lan như xạ.

“Sao phải chờ đến đêm? Giờ không được sao?” Doãn Xuyên lại hầy hông tới.

“Ra mau, để muội nhìn thấy anh mà biết thì chết” Vân Vũ Lôi nguýt Doãn Xuyên một cái, đưa tay xuống tóm một cái vào háng Doãn Xuyên.

“Ai ôi...” Mặc dù bàn tay Vân Vũ Lôi mềm mại như không xương, lại cũng không thật sự muốn bóp bảo bối của Doãn Xuyên, nhưng chỉ đụng nhẹ một cái như vậy, Doãn Xuyên đã nhe hết cả răng lợi, đáng vẻ cực kỳ đau đớn.

“Xin lỗi, hi hi” Vân Vũ Lôi đỏ bừng khuôn mặt. Nàng còn cho là Doãn Xuyên vỗ đau, mà không biết rằng Doãn Xuyên thật sự đau đớn khác thường.

Vân Vũ Lôi còn muốn nói thêm vài lời âu yếm với Doãn Xuyên, bên ngoài chợt nghe thấy tiếng Vân Vũ Phi kêu lên: “Oa, xem ra hôm nay muội quả thật cao hứng rồi, đến cả bảo bối cũng mang ra”

Doãn Xuyên tai thính, nghe thấy hai từ “bảo bối”, trong lòng không khỏi chột động, sau khi mò mẫm cái vào chỗ nhô lên của Vân Vũ Lôi, vội vàng ra khỏi phòng rửa tay.

Món ăn vẫn tỏa mùi thơm ngào ngạt, còn có một chai vang đỏ trông có vẻ trị giá không nhỏ. Bên bàn ăn có ba mĩ nhân ngồi vòng quanh, nhưng ánh mắt của Doãn Xuyên lại nhìn chăm chăm vào hai chiếc bát sứ nhỏ màu vàng trên bàn.

Màu vàng của hai chiếc chén sứ nhỏ màu vàng đó rất đặc biệt, không những màu sắc, dáng vẻ đều đặn, không một tỳ vết mà dưới ánh đèn còn mang lại một cảm giác trắng mịn như dầu mỡ. Sau khi Dung An Dao rót nước lọc vào trong chén, trong cả chiếc chén ẩn ước cảm giác như có lớp bơ lờ lững trên mặt nước, quả nhiên vô cùng thần bí.

“Ồ, hai chiếc chén này thật đặc biệt” Doãn Xuyên dần lại nổi kích động trong lòng, hỏi với vẻ rất hiếu kỳ.

“Tiểu Xuyên, cậu ngồi xuống, cô kể cho cậu lai lịch của hai chiếc chén này. Trước khi kể cho cậu về lai lịch hai chiếc chén, cậu cũng uống một ngụm đi” Dung An Dao vẫy tay về phía Doãn Xuyên về thần bí.

Doãn Xuyên vội vàng ngồi xuống, cũng như hai tỷ muội ở bên cạnh, bưng chiếc chén sứ màu vàng trong tay lên với tâm trạng kính cẩn, mỗi người uống một ngụm nhỏ nước trong bát. Dĩ nhiên là Doãn Xuyên và Vân Vũ Phi uống chung một bát.

“Tiểu Xuyên à, cậu cũng không phải người ngoài, không những sắp kết hôn với tiểu Phi....”

Dừng lại một chút, Dung An Dao như vô tình lại cố ý nhìn Vân Vũ Lôi một cái, rồi nói tiếp: “còn rất có duyên phận với Vân gia chúng ta. Nhân hôm nay cô cao hứng, sẽ kể cho cậu nghe một số chuyện của nhà chúng ta, cũng là để cậu biết được một chút lịch sử gia đình của nhà cô”

Mặc dù Doãn Xuyên biết được giá trị của hai chiếc chén sứ màu vàng này, nhưng lại chẳng biết chút gì về lai lịch của hai chiếc chén. Từ câu chuyện kể rủ rủ dễ nghe của Dung An Dao, gã biết được về lịch sử xa xưa và thần thánh của hai chiếc chén, phảng phất như được đưa về khoảng thời gian xa với trần ngập tính truyền kỳ kia. (Muốn hiểu kỹ xin xem lại chương 8)

“Không ngờ hai chiếc chén này lại có câu chuyện khiến người ta thương cảm sùi sụt như vậy, thật khiến cháu cảm thấy bất ngờ à!”

Doãn Xuyên nghe hết câu chuyện đó, trong lòng nổi sóng. Gã biết đó không chỉ là lịch sử của Vân gia, mà còn là lịch sử của dân tộc Trung Hoa. Nhìn cặp chén vàng rực đó, gã chột cảm thấy kính trọng, không dám có nửa ý nghĩ “trộm” nữa.

Dung An Dao cười nói: “Hai chiếc chén này còn có một cái tên, gọi là Vàng mỡ gà”

Doãn Xuyên hỏi: “Vàng mỡ gà?”

Dung An Dao đáp: “Đúng, cậu nhìn xem màu sắc của chúng có phải là rất giống mỡ gà không?” Doãn Xuyên gật đầu tới tấp xưng phải.

Dung An Dao tiếp tục nói với Doãn Xuyên: “Mỗi một ngày nghỉ lễ, hay lúc trong nhà có chuyện vui, cô đều lấp đôi chén này ra, để tiểu Phi và tiểu Lôi rót nước uống, cũng là muốn để long ân của tổ tiên tiếp tục che chở cho Vân gia chúng ta, bảo vệ Vân gia chúng ta. Cậu không biết chứ, ba nữ tử yếu đuối của Vân gia vốn rất dễ bị người ta ức hiếp, mà ai nấy lại cũng có chút nhan sắc, càng khó tránh khỏi bị nam nhân bất lương ngấp nghé. Cho nên từ trước tới nay cô luôn rất nhún nhường, không mong cầu hai tỷ muội này hơn người, chỉ cầu gả được cho người tốt, trải qua ngày tháng yên ổn bình thường là mãn nguyện rồi”

Dung An Dao uống một ngụm vang đỏ, ánh mắt đột nhiên nghiêm khắc nhìn Vân Vũ Phi nói tiếp: “Tiểu Lôi vẫn rất hiểu tâm tư của mẹ này, nhưng tiểu Phi lại không được như vậy. Nó tùy hứng, mỗi ngày đều muốn làm ngôi sao gì đó, suốt ngày ở bên ngoài quan hệ với đám cái gì mà đạo diễn a, quay phim a, nhà quản lý a. Ài, tôi lo nhất là nó bị mắc lừa”

“Mẹ..con!” Vân Vũ Phi vẻ mặt oan ức, vừa định làm nũng, liền bị Dung An Dao trách mắng.

“Đừng có chen ngang, hai năm qua con đã chơi đủ rồi, điên đủ rồi, nhưng cũng học không ít tật xấu. Một nữ nhân phải biết liêm sỉ, biết cẩn thận. Ta không cần con học như mẹ này đây ba mươi năm không qua lại với nam nhân, nhưng con cũng nên biết rằng một nữ nhân phải chung thủy một lòng, vạn lần không thể sớm ba chiều bốn, thay đổi thất thường. Lời của ta con đã nghe rõ chưa?”

Dung An Dao vẫn là một nữ nhân nội tâm khá truyền thống. Nàng không sao quên được việc Vân Vũ Phi đã sắp kết hôn rồi, mà vẫn còn phóng đảng ngay tại nhà với nam nhân khác. Đó là điều Dung An Dao không thể chấp nhận được. Mặc dù nàng không vạch trần chuyện đó, nhưng ẩn ý trong lời nói đã rất rõ ràng.

“Tiểu Phi, mẹ muốn tốt cho em thôi” Vân Vũ Lôi cũng rất thiện chí nhắc nhở Vân Vũ Phi. Nàng có quan hệ mật thiết với Vương Cảnh, những lời ông tiếng ve về Vân Vũ Phi và Lý Kha nàng ít nhiều cũng có nghe thấy.

“Con biết rồi” Vân Vũ Phi bị quở trách trước mặt Doãn Xuyên, trong lòng càng khó chịu, nước mắt đã chạy vòng quanh trong vành mắt.

Doãn Xuyên dù sao cũng là nửa người ngoài, không thể chen lời gì đó vào được. Có điều nhìn dáng vẻ đáng thương của Vân Vũ Phi, trái tim gã lại mềm đi. Huống chi Vân Vũ Phi là vợ tương lai của mình, đương nhiên gã không nhẫn tâm nhìn Vân Vũ Phi rơi lệ. Gã vội vàng rót một chút rượu vang cho Dung An Dao, nhẹ nhàng nói: “Dung a đi à rượu này không tệ, tên gọi là gì vậy?”

Dung An Dao cũng nhìn thấy vành mắt đỏ hoe của Vân Vũ Phi, thân là mẫu thân nên cũng có chút mềm lòng. Thấy Doãn Xuyên hỏi thăm, vừa khéo thay đổi giọng nói, nhếch môi cười đáp: “Cậu còn chưa uống, làm sao biết được rượu này không tệ? Ha ha, rõ ràng là giải vây cho tiểu Phi. Xem ra a, cậu cũng biết thương nữ nhân của cậu, cô thân là mẹ chính là thích nam nhân như cậu vậy”

“Ha ha, tâm tư của tiểu Xuyên đều bị Dung a di nhìn xuyên thấu, thật là khâm phục nha” Doãn Xuyên quả thật thích bà mẹ vợ này từ tận đáy lòng. Chu đáo, ôn nhu, nồng nàn tình thương của mẹ. Đương nhiên, cũng không thể thiếu mỹ lệ, lả lơi, gợi cảm.

Hai người lại đầu mảy cuối mắt, liếc mắt đưa tình ngay trên bàn ăn. Chỉ là Vân Vũ Phi và Vân Vũ Lôi không sao nhìn ra được mà thôi.

Vân Vũ Phi cũng biết ý định bảo vệ nàng của Doãn Xuyên. Nàng nở nụ cười, không ngờ nước mắt không ngăn được, từng giọt lăn xuống gò má, diễm lệ động lòng người như mưa xuân ép đào. Doãn Xuyên không nhịn được nhìn đến ngẩn cả người ra. Khoảnh khắc đó, Doãn Xuyên càng thêm thương yêu Vân Vũ Phi, mặc dù Vân Vũ Phi có sai lầm gì, gã đều một bút xóa sạch từ tận đáy lòng.

“Vừa nói con mấy câu đã biết khóc, mau lau nước mắt đi” Dung An Dao cũng cười đưa khăn giấy tới.

Doãn Xuyên lập tức cất tiếng cười ha hả, cố tình làm ra vẻ mảy ử mắt ê, than thở nói: “Thì ra Dung a di là hậu duệ hoàng tộc, chẳng trách cô và Vũ Phi, Vũ Lôi đẹp đến vậy. Xem ra sau này Doãn Xuyên cháu phải cẩn thận hầu hạ ba vị rồi, bằng không trăm năm sau xuống âm ty địa ngục, bị mấy trăm cái Cầu đầu trăm của Càn Long gia gia hỏi thăm, vĩnh viễn không được siêu sinh thì hỏng”

Ba đại mỹ nữ ngẩn ra, rồi mới bật cười khanh khách, cười nghệt nghèo đến rung cả người, loạn thành một đồng. Cảnh đẹp đó cho dù là ba ngàn người đẹp trong cung năm xưa cũng không sánh được.

Màn đêm buông xuống, đèn hoa sáng lên, trên bầu trời trong sáng đầy những vì sao lấp lánh, trăng sáng như vẽ. Đó là một buổi tối khiến người tâm tình khoan khoái.

Trong phòng ăn Vân gia riu ra riu rít, ôn nhu đầy nhà, càng khiến người ta mê say.

Rượu vẫn là rượu vang thượng hạng, nhưng mỹ nhân đã biến đổi. Ai nấy đều mặt đỏ bừng bừng không gì sánh nổi. Doãn Xuyên nhìn trái ngắm phải, không ngờ như hoa mảy chóng mặt, khiến cho gã đang hưng phấn lòng không khỏi ngứa ngáy khó gãi, không biết phải làm sao, căn bản không biết phải hạ thủ từ đâu, bắt đầu hạ thủ từ ai.

Cũng may, Dung An Dao lên tiếng: “Không còn sớm nữa, dọn dẹp rồi nghỉ ngơi sớm chút đi. Chơi bài cả buổi chiều hơi mệt rồi”

Thật ra mới chưa đến mười giờ, người ở thành phố vào lúc này còn đang hứng thú dạt dào, chỉ là Dung An Dao có lòng riêng. Nàng hy vọng hai cô con gái sớm đi vào giấc mộng đẹp, để nàng ám độ Trần Thương.

“Con, muốn xem vô tuyến” Vân Vũ Lôi nói. Nàng cũng có ý tứ mờ ám, đợi muội muội và mẫu thân đều ngủ rồi, liền có thể trị cho cái tên Doãn Xuyên đáng ghét này một trận. Tên gia hỏa này vừa rồi không ngờ dám sờ ngực người ta, chọc cho người ta khó chịu, hừ hừ!

“Con đi tắm đây” Vân Vũ Phi liếc nhìn Doãn Xuyên một cái lớn tiếng nói, cứ như sợ Doãn Xuyên không nghe thấy nàng muốn tắm vậy. Lúc nữ nhân tắm tấp trong đầu nam nhân đều sẽ có tưởng tượng hình ảnh nữ nhân tắm tấp. Vân Vũ Phi chính là ngấm ra hiệu với Doãn Xuyên, nàng đi tắm, khi ra sẽ thơm ngào ngạt. Lòng ông nổi hồ thẹn với Doãn Xuyên, Vân Vũ Phi ngấm thề, đêm nay nhất định phải nhiệt tình hơn, chủ động hơn, điên cuồng hơn một chút với Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên giống như một tên ngốc, càng giống như một con cún con thèm ăn, vẫn lưu luyến mấy món sớ trường của Dung An Dao ở trên bàn. Cho dù là nước canh gà cũng không muốn lãng phí. Lời của ba nữ nhân Doãn Xuyên đều nghe rõ, nhưng gà thà rằng không nghe thấy. Nếu là lúc bình thường, gà chẳng chút lo lắng với việc chinh phục ba nữ nhân. Nhưng hôm nay lại khác. Cơn đau nhói nơi bàng quang vẫn dội lên từng cơn. Điều đáng an ủi duy nhất là cảm giác đau đớn không còn mãnh liệt như trước nữa.

“Này, sao anh vẫn còn ăn vậy? Quý đói đầu thai à?” Vân Vũ Lôi có vẻ không nhin nổi nữa. Mới cách đây không lâu nàng vừa lĩnh hội được sự thích thú của tình yêu tình dục, cái cảm giác như muốn bay lên đó sao mà ghi xương khắc cốt đến vậy. Nhìn bộ dạng như gió cuốn mây tan của Doãn Xuyên, nàng cảm thấy buồn cười, nhưng nghĩ tới mấy ngày nay Doãn Xuyên mãi không đụng tới nàng lần nào, dường như nàng lại thêm chút hờn giận.

“Tiểu Lôi sao con lại có thể ăn nói như vậy? Tiểu Xuyên vóc dáng 1m8, ăn không đủ no là sao được? Nam nhân ăn không đủ no làm sao có sức lực? Con cũng không xem xem chén cơm nhà chúng ta bằng lòng bàn tay, tiểu Xuyên người ta có thể ăn đủ sao?” Không ngờ Dung An Dao ở phòng trong nghe thấy Vân Vũ Lôi chàm chọc Doãn Xuyên, không nhin được nổi giận, vội vàng bước ra trách mắng Vân Vũ Lôi một trận.

Vân Vũ Lôi chỉ là trêu chọc Doãn Xuyên, đâu có nghĩ là không cho Doãn Xuyên ăn no, không ngờ mẫu thân lại phản ứng mạnh mẽ như vậy. Nàng hoảng hốt thề thề lưỡi nói: “Mẹ, mẹ như càng ngày càng hung vậy, con chỉ là nói đùa với Doãn Xuyên mà thôi”

“Hừ cũng may là con nói đùa, bằng không sẽ để người ta nói chúng ta không có dạy dỗ” Dung An Dao cũng hiểu đó là chuyện đùa vui giữa đôi tiểu tình nhân, nhưng Doãn Xuyên chẳng phải cũng là tình nhân của mình sao? Hết cách, tình yêu hay nóng nảy, có lúc nói năng chẳng kịp suy nghĩ.

Doãn Xuyên đang hưởng thụ rượu ngon cơm ngọt đâu có nhìn thấy qua trận chiến như vậy? Nhìn hai nữ nhân tâm ái cãi cọ, nhất thời gà không biết phải giúp ai, cứ ngẩn ra ở đó, đến cả hạt cơm dính lại dưới cằm cũng hồn nhiên không phát hiện ra. Hạt cơm đó vừa khéo lại để Dung An Dao và Vân Vũ Lôi nhìn thấy rõ rõ ràng ràng. Hai người không nhin được bật cười khanh khách.

Doãn Xuyên như lọt vào đám sương mù, ngơ ngẩn hỏi: “Mọi người cười gì vậy?” Gà không hỏi còn đỡ, vừa lên tiếng hỏi, liền làm cho hai mẹ con tức thì cười lăn cười bò.

Vừa khéo Vân Vũ Phi cũng tắm tấp xong xuôi. Nghe thấy tiếng cười, không kịp mặc y phục, chỉ quấn một chiếc khăn tắm chạy ra, nhìn thấy mẫu thân và tỷ tỷ cười không ngớt rất ngạc nhiên, vội hỏi: “Doãn Xuyên, họ làm sao vậy?” Doãn Xuyên vừa định trả lời, phát hiện Vân Vũ Phi bật cười một tiếng, rồi cũng lớn tiếng cười theo. Có lẽ cười quá mức, khăn tắm cứ thế rơi xuống, lộ ra thân hình trần trụi. Nàng kêu lên một tiếng, nhất khăn tắm lên cuống cuồng chạy trốn.

Nhìn thấy chuyện xảy ra đột ngột đó, Dung An Dao và Vân Vũ Lôi cũng không hiểu sao đỏ bừng cả mặt, vội vàng đứng lên ai nấy trở về phòng mình. Mặc dù không nói lời nào, nhưng dường như đều có ý nghĩ xấu xa trong lòng. Nhất thời, phòng khách đang ồn ào náo động chợt im phăng phắc, thật khiến cho Doãn Xuyên kêu to khó mà chịu nổi.

Đêm về khuya người yên tĩnh, Doãn Xuyên lại ngấm ngầm lo lắng. Tiểu đệ đệ vẫn đau đớn khó chịu, không nói tới làm tình, dù chỉ là cứng lên thôi cũng đã khó. Không biết làm sao, nghĩ tới nghĩ lui, Doãn Xuyên dứt khoát chốt cửa lại. Người ngoài cả nể như muốn vào trong phòng xem ra chỉ có một biện pháp, đó là biến thành một con muỗi.

Nhưng Doãn Xuyên suy nghĩ quá đơn giản. Thật nhanh đã có người tới gõ cửa. Người đó là Vân Vũ Phi. Nàng mượn cơ rất chính đáng: “Mở cửa, em vào lấy mấy thứ đồ”

Căn phòng này vốn là hương khuê của Vân Vũ Phi. Nàng vào lấy đồ, đương nhiên là quá bình thường rồi. Chỉ là sau khi Doãn Xuyên mở cửa phát hiện Vân Vũ Phi trên người chỉ mặc một chiếc áo ngủ dây kiểu mê chết người cũng không thường mạng. Áo ngủ chỉ dài đến đồn bộ, vừa hay chỉ có thể che được hai quả mông, lộ ra cặp đùi dài miên man. Huống chi đồn bộ của Vân Vũ Phi không vênh một cách bình thường, ẩn ước có thể nhìn thấy đường cong hình bán nguyệt của cặp mông.

“Lấy xong rồi ra mau, anh hơi mệt” Doãn Xuyên cảm thấy lần này đúng là phiền phức to rồi. Các ăn mặc chết người của Vân Vũ Phi không ngờ khiến cho nhục bồng của Doãn Xuyên phình to lên. Mặc dù không đạt tới trình độ kinh người, nhưng cũng đã đủ đáng sợ lắm rồi. Vốn điều đó rất đáng kiêu ngạo, nhưng khiến cho Doãn Xuyên chấn kinh là, nhục bồng to lên một phần thì tinh hoàn cũng đau thêm một phần.

“Mệt à? Em không tin!” Vân Vũ Phi từ từ kề sát bên Doãn Xuyên. Quả nhiên nàng rất thơm. Nữ nhân sau khi tắm đều đặc biệt mê người, đặc biệt thơm.

“Thật..thật đấy” Thấy Vân Vũ Phi càng lúc càng tiến gần, Doãn Xuyên không những ngửi thấy mùi thơm mê người, mà còn phát hiện bên trong tấm áo ngủ Vân Vũ Phi chẳng hề mặc thứ gì, cặp nhũ phong kiêu ngạo đang rung rinh. Điều đó thật như muốn lấy tính mạng Doãn Xuyên, nhục bồng đột nhiên trương to thêm một cỡ. Gã đau đến mức không thể chịu đựng nổi nữa, chân mềm nhũn ngã vật xuống giường, miệng rên lên đầy đau đớn.

“Sao vậy? A.....” Vân Vũ Phi hoảng sợ. Nhìn thấy Doãn Xuyên ôm lấy giữa hai đùi mà rên rỉ, nàng vội vàng kéo tay Doãn Xuyên ra, kéo nội khố của Doãn Xuyên xuống. Lọt vào mắt lại là một cảnh tượng khủng bố, Vân Vũ Phi hoảng sợ đến kêu thét lên chói tai.

Đêm đã khuya, mấy tiếng thét chói tai có vẻ thê thảm đó e rằng đến cả người điếc cũng có thể nghe thấy. Dung An Dao và Vân Vũ Lôi thân mặc nội y mỏng như cánh ve xông vào. Cảnh họ nhìn thấy cũng khiến cho họ chấn kinh: Cự vật dưới hông Doãn Xuyên mặc dù dựng đứng cứng ngắc, nhưng chỗ âm nang lại nứt ra một đường, máu từ miệng vết nứt tràn ra, trong khoảnh khắc đã nhuộm đỏ cả một góc giường.

Trong cơn đau cực độ, Doãn Xuyên nghe thấy Dung An Dao kêu lên: “Bịt mau”

oOo

“Xét thấy tổ chức mô mềm của sinh thực khí người bệnh bị tổn thương nghiêm trọng, bệnh viện đề nghị bệnh nhân lập tức nhập viện theo dõi, điều trị, nếu gia đình đồng ý, mời ký tên vào đây” Bác sỹ khám bệnh đề nghị với Dung An Dao.

Dung An Dao ký tên nàg vào. Không ngờ là chữ Dung An Dao viết cực đẹp.

Bệnh viện nằm ngay gần Tây Uyển, là bệnh viện tốt nhất. Phòng của bệnh nhân cũng là phòng bệnh một giường có chế độ chăm sóc đặc biệt. Dung An Dao, Vân Vũ Phi và Vân Vũ Lôi đều vây quanh giường bệnh của Doãn Xuyên.

“Tiểu Phi, con nói xem, sao lại làm thành thế này chứ?” Dung An Dao mặt lạnh như sương, lạnh lùng đến không thể lạnh lùng hơn được nữa. Nàng cho là do Vân Vũ Phi phong cuồng quá mức mới làm cho Doãn Xuyên thành ra nông nổi thế này.

“Mụ, con không biết” Vân Vũ Phi run rẩy. Nàng sợ nhất là nhìn thấy máu. Gần như tất cả nữ nhân đều sợ nhìn thấy máu.

Dung An Dao không tin. Vừa định hỏi thêm, Doãn Xuyên lên tiếng: “A di, không liên quan đến tiểu Phi đâu, là cháu không cẩn thận, bị ngã ở công ty. Không ngờ, không ngờ lại nghiêm trọng đến thế”

Vân Vũ Lôi hờn dỗi nói: “Anh nha, người lớn dùng thế rồi mà còn lỗ mãng như vậy”

Dung An Dao vội vàng an ủi Doãn Xuyên: “Không sao, a di kiếm bác sỹ giỏi nhất, rất mau cậu có thể xuất viện được”

Nàng biết lúc này không phải là lúc để oán trách, thấy đêm đã khuya, nàng quay đầu lại nói với Vân Vũ Phi và Vân Vũ Lôi: “Các con về nhà đi, mẹ ở đây với Doãn Xuyên, sáng mai các con hãy tới”

Không ngờ Vân Vũ Phi, Vân Vũ Lôi lại chẳng hề động đậy, ngược lại Vân Vũ Lôi nói: “Mụ, mẹ và tiểu Phi về trước đi, con ở lại đây với Doãn Xuyên, sáng mai mẹ còn phải nấu món gì đó cho Doãn Xuyên ăn, không thể để mẹ thức cả đêm”

“Không, không, mụ, tỳ, hai người đều về đi. Con là..là lão bà của anh ấy, làm sao lại không bồi bạn với anh ấy chứ?” Lời của Vân Vũ Phi tuy ngắt quãng, nhưng giọng điệu rất kiên định.

Trong phòng bệnh, tiếng khuyên bảo nhau vang lên không ngớt, khiến cho Doãn Xuyên nằm trên giường bệnh thiếu chút nữa thì rơi nước mắt. Gã không ngờ nổi ba nữ nhân này lại trọng tình nghĩa đến vậy. Đặc

biệt là Vân Vũ Phi, còn chưa qua cửa gả cho gã, đã gọi Doãn Xuyên là lão công ở trước mặt mọi người, lại còn đảm nhận nghĩa vụ làm thê tử, khiến cho Doãn Xuyên trong lòng cảm khái vạn phần. Gã không ngờ nổi Vân Vũ Phi mặc dù tùy hứng, hư vinh, còn vượt quá giới hạn, nhưng cũng như Vân Vũ Lôi, Dung An Dao, đều là nữ nhân có tâm địa lương thiện.

“Được rồi, mọi người đừng tranh giành nữa. Tiểu Phi và tiểu Lôi hai em về trước, trong nhà không thể không có người. Anh và Dung a di có chuyện quan trọng cần bàn bạc” Doãn Xuyên vẫn nghĩ tới những bảo bối kia của Dung An Dao. Gã cảm thấy không có người ở nhà thật không yên tâm. Đương nhiên, gã còn có một chuyện quan trọng cần thảo luận với Dung An Dao.

“Mụ!” Hai tỷ muội không biết làm sao nhìn về phía mẫu thân.

“Nghe thấy rõ chưa? Các con về trước đi, sáng mai còn cần các con tới giúp đây. Doãn Xuyên cũng có chuyện muốn bàn bạc với mụ, các con cứ nghe lời đi, về nhà đi” Dung An Dao lộ ra một nụ cười mỉm. Tình mẫu ái trời sinh của nữ nhân trong lòng nàng thoáng chốc thể hiện ra toàn bộ. Trong mắt nàng, Doãn Xuyên không chỉ là tình nhân của nàng, mà còn là hài tử của nàng. Chẳng phải có một câu ngạn ngữ: Một anh con rể là nửa cậu con trai sao.

Vân Vũ Phi, Vân Vũ Lôi mỗi bước mỗi ngoảnh đầu nhìn lại, tình cảm không nở rời xa đều hiện cả trên mặt.

Đợi cho hai nàng con gái đi cả, Dung An Dao mới lộ ra thần thái của một tiểu cô nương: “Yên tâm dưỡng thương, muốn ăn gì cứ nói với tôi, vết thương nhỏ mà thôi” Nói rồi nhấc tấm chăn mỏng đắp trên người Doãn Xuyên lên, chỉ thấy cả tiểu đệ đệ của Doãn Xuyên đã được băng bó lại, chỉ lộ ra một phần quy đầu. Dững sĩ không ai bì nổi trước kia giờ chỉ có thể cúi gục đầu.

“Dung tỷ” Doãn Xuyên nắm lấy bàn tay mảnh mai của Dung An Dao khẽ kêu lên.

“Sao vậy?” Dung An Dao ôn nhu thì triển ánh mắt mê người của nàng.

“Mình xích lại gần đây” Doãn Xuyên nói.

“Ừ” Dung An Dao nhích đồn bộ tròn lẳn của nàng lại.

“Gần chút nữa” Doãn Xuyên lại nói.

“Gần lắm rồi mà, mình muốn làm gì?”

“Tôi muốn hôn môi mình” Doãn Xuyên cười nói.

“Mình xem mình kia, đã bị thương đến thế này rồi mà còn như vậy” Trách móc thì trách móc, nhưng Dung An Dao vẫn dang cặp môi hồng thắm mềm mại.

Dung An Dao cho là chạm tới thì thôi, ai ngờ Doãn Xuyên mặc dù bị thương, nhưng sức lực vẫn còn rất khỏe. Gã siết chặt thân thể Dung An Dao, không để cho Dung An Dao động đậy chút nào, lúc đó mới ngậm lấy cánh môi Dung An Dao, tách hàm răng đang ngậm lại ra, bắt đầu đuối bắt chiếc lưỡi của Dung An Dao.

Dung An Dao còn định tránh né, nhưng trong thoáng chốc nàng đã mềm nhũn ra trên người Doãn Xuyên, mặc cho chiếc lưỡi của Doãn Xuyên trắng trợn liếm láp hàng lợi, hút mút đầu lưỡi của nàng, nuốt lấy nước miếng thơm tho trong miệng nàng.

“Ừ ô....” Thật lâu sau, Dung An Dao mới đẩy Doãn Xuyên ra lớn tiếng trách móc: “Mình muốn làm tôi ngộp thở chết à?”

Doãn Xuyên cười khà khà, có điều hàng mi nhíu chặt lại. Dung An Dao tinh tế nhận ra. Nàng nhẹ giọng hỏi: “Đau lắm à?”

Doãn Xuyên nghiêng răng nói: “Không đau”

Dung An Dao mím môi nhin cười: “Không đau mới lạ. Cho mình biết đừng hòng nghĩ chuyện phong lưu gì đó nữa. Chỉ cần mình nghĩ tới, miệng vết thương sẽ lại nứt ra, đến lúc đó đau chết mình đó, cho nên mình ngàn vạn lần đừng xung động nha.”

Doãn Xuyên làm ra vẻ vô tội, than thở: “Chẳng có cách nào để không nghĩ tới mình. Kêu tôi không nghĩ, tôi tình nguyện đau chết”

Dung An Dao đã bao giờ được nghe lời âu yếm phát buồn nôn đến vậy, được Doãn Xuyên rút cho như rút mật vào tai, sớm đã nóng rực toàn thân, xuân tình nổi lên, bỗng chốc lại hôn dính lấy Doãn Xuyên, giống như một đôi vợ chồng mới cưới, cho đến khi không hít thở nổi nữa mới lưu luyến tách ra. Dung An Dao vừa lau nước miếng trên khóe môi vừa cười khúc khích hỏi: “Mình nói chuyện quan trọng, không phải là chuyện hôn hít chứ?”

“Còn có chuyện gì quan trọng hơn là hôn tiểu Dung Dung sao, ha ha” Doãn Xuyên cợt nhả.

“Mình biến đi” Dung An Dao hết sức then thùng.

“Có điều, tôi quả thật có một chuyện rất quan trọng muốn bàn bạc với mình” Doãn Xuyên thu lại vẻ mặt cười cợt.

“Nói đi, có phải là chuyện tiền?” Đôi mắt đẹp của Dung An Dao khê chuyển, dường như có thể hiểu thấu nội tâm của Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên chấn động trong lòng, thầm nói, chẳng lẽ cô nàng tiểu Dung Dung này đúng là yêu tinh hay sao? Nàng sao lại biết mình khổ sở vì tiền?

Nhìn thấy Doãn Xuyên ngây người, cặp mắt tròn trĩnh, Dung An Dao đắc ý cười nói: “Sao vậy? Tôi đoán đúng phải không?”

“Dung tỷ, mình sao lại..sao lại biết?” Việc đến nước này, Doãn Xuyên chỉ đành giơ đầu thừa nhận. Gã không thể không lo lắng cho Lý Kha, bởi vì ngày Lý Kha cần có tiền càng lúc càng tới gần. Gã bắt buộc phải nghĩ biện pháp, cho dù không nắm chắc cũng phải thử một lần.

“Ài, mình cho tôi là hồ đồ hay sao? Chút tiền lương, tiền thưởng kia của mình mà muốn sửa sang nhà cửa, lại phải sửa sang tốt một chút, thì chẳng phải là gây khó hay sao? A di đã có tính toán trong lòng. Mình xem, tôi đã chuẩn bị sẵn một tấm chi phiếu ba mươi vạn cho mình, mình cầm lấy số tiền này sửa sang nhà cửa trước, nếu không đủ tôi lại đưa thêm cho mình. Hừ, tôi thật không muốn hai đứa con gái bảo bối của tôi chịu tủi thân” Dung An Dao ung dung lấy từ trong sắc của nàng ra một tấm chi phiếu tiền mặt, trên chi phiếu ghi rõ con số ba mươi vạn.

Doãn Xuyên lại một lần nữa cảm động đến gần rót nước mắt. Chỉ nghĩ đến việc lọt được vào mắt xanh của ba nàng đại mỹ nhân cũng đã là nhờ cái phúc tu mấy kiếp của Doãn Xuyên gã, bản thân không biết quý trọng, ngược lại còn muốn ăn trộm đồ của người ta. Doãn Xuyên à, Doãn Xuyên, mày thật không bằng chó lợn a, khiến cho mày bị thương còn chẳng phải là báo ứng sao? Nhìn tấm chi phiếu trong tay Dung An Dao, Doãn Xuyên mắc cỡ cúi thấp đầu.

“Sao vậy? Có phải là cảm động lắm không? Hi hi, chỉ cần mình và hai đứa con gái của tôi tốt đẹp, a di sẽ càng đối tốt với mình hơn.” Đương nhiên Dung An Dao nhìn ra Doãn Xuyên đang cảm động. Nàng ôn nhu dùng ngón tay nòn nà dí một cái lên mũi Doãn Xuyên.

“Không đủ” Trước khi nói câu đó, Doãn Xuyên suy nghĩ rất nhiều. Được Dung An Dao yêu thích, gã có thể sinh sống hạnh phúc với ba đại mỹ nhân suốt đời. Nhưng còn Lý Kha? Hắn phải làm sao? Bắt hắn ngủ trong một gian nhà rách nát sao? Trong gian nhà rách đâu đâu cũng có mùi hôi thối ngạt thở, gián chuột đầy đất ư? Vương Cảnh nữa? Liệu nàng có biến thành thiếu phụ già nua, hay là chia tay Lý Kha?

Ài, Lý Kha không thể không cứu, Vương Cảnh cũng không thể biến thành thiếu phụ già nua.

“Không đủ?” Dung An Dao vẫn chờ Doãn Xuyên nói lời biết ơn, không ngờ chờ đợi chỉ là hai chữ ‘không đủ’. Nàng hơi giật mình, có điều, nghĩ lại, với thu nhập hiện nay của Doãn Xuyên, muốn chăm sóc hai nàng con gái bảo bối căn bản là không có khả năng. Có lẽ, Doãn Xuyên quả thật có chỗ khó xử của chàng. Ài, dù sao ngay bản thân mình cũng là người của chàng, thì tiền bạc đáng là cái gì?

Nghĩ tới đây, Dung An Dao nở nụ cười yêu kiều, nói: “Yên tâm, nếu không đủ, a di sẽ thu xếp”

“Dung tỷ, hai chiếc chén sứ kia..thật là của hồi môn?” Doãn Xuyên nghiêng rằng, lấy hết dũng khí thăm dò Dung An Dao một chút.

“Đúng à, có phải là tiểu Phi nói với mình?” Dung An Dao cười hi hi. Nàng biết nữ nhi hướng ngoại, chưa ra khỏi cửa đã đem của cái trong nhà nói với nhà chồng. Có điều, ông chồng này chẳng phải cũng là ông chồng của mình sao? Cho nên nàng không hề bực mình.

“Liệu có thể mang chén sứ đi bán không? Tôi muốn giúp một người bạn” Doãn Xuyên nói thật suy nghĩ trong lòng.

“Hai chiếc chén sứ đó là của hồi môn, cũng có chút giá trị. Nếu tương lai tiểu Phi và tiểu Lôi đều nguyện ý theo mình, hai chiếc chén sứ đó cũng là đồ của mình. Chỉ là, hai chiếc chén sứ đó là một đôi độc nhất trên thế giới, là đồ gia truyền, rất có linh khí, thật không hy vọng mình mang đi bán”

“Biết rồi, dù sao tôi cũng cố hết sức rồi, chỉ ít lương tâm vui vẻ. Nếu mình không phản đối, chuyện sửa sang nhà cửa tạm thời hoãn lại, tôi muốn đưa ba mươi vạn này đưa cho người bạn cấp cứu trước” Doãn Xuyên nhìn ra Dung An Dao tuyệt không đồng ý bán mất chén sứ, gã vội vàng tạm thời bỏ đi ý nghĩ trong đầu. Từ sau khi gã biết về tầm quan trọng của cặp chén sứ đó đối với Vân gia, đã không muốn tùy tiện bán mất chén sứ.

“Đó là việc của mình, mình là nam nhân, mình cứ quyết định” Dung An Dao tuyệt không thể hiện rõ là phản đối việc bán chén sứ. Trong mắt nàng, trong lòng nàng, Doãn Xuyên nghiêm nhiên đã trở thành người đáng tin cậy của nàng.

“Không, đó là tiền của mình, đương nhiên phải hỏi mình. Mình không đồng ý tôi sẽ lấy tiền đó để dùng sửa sang nhà cửa”

Một câu nói kia của Dung An Dao quả thật lợi hại. Nếu nói gã vẫn còn một chút ý định mang bán chén sứ, thì câu Dung An Dao nói để gã quyết định đã triệt để vứt bỏ ý nghĩ kia trong đầu gã. Bởi vì Dung An Dao đã không coi gã là người ngoài. Là người chủ gia đình, trước khi Doãn Xuyên muốn giúp đỡ bạn bè, đương nhiên phải cân nhắc việc bảo vệ sự sinh tồn và vinh dự của người nhà.

“Người tôi đều là của mình rồi, còn phân biệt tiền của ai nữa? Ngày mai tôi xem xem gom góp thêm ít tiền cho bạn mình” Thật ra trong lòng Dung An Dao càng vui mừng. Nàng biết nam nhân trước mặt này mặc dù phong lưu, nhưng có tình có nghĩa. Đem cả nhà giao phó cho người như vậy, nàng càng cảm thấy yên tâm.

“Mình thật tốt, thật sự tốt. Đợi tôi khỏi bệnh, tôi nhất định làm cho mình ngày ngày khoan khoái” Tay Doãn Xuyên lại bắt đầu không thành thật.

“Nói gì chứ? Thật không biết xấu hổ” Dung An Dao nghe ra vị đáng xấu hổ trong lời nói của Doãn Xuyên.

“Đến lúc mình kêu gào cứu mạng thì không biết ai xấu hổ đây”

“Miệng chó không mọc ngà voi, không nói chuyện với mình nữa, ngủ đi”

“Không ngủ được”

“Tại sao?”

“Không có người ôm không ngủ được”

“Mình làm nũng đấy à”

“Mình là mẹ của tôi, đương nhiên tôi làm nũng rồi. Mẹ, tôi muốn uống sữa”

“Hi hi. Thật không ai bú bằng mình. Ôm thì ôm, nhưng không được phép sờ sít lung tung. Đây là bệnh viện, biết chưa?”

“Biết rồi, có điều vẫn muốn sờ”

“Ừ, thật đúng là kiếp trước mắc nợ mình....”

* Gọi Vân Vũ Phi theo nghĩa khác, đồng âm, khác nghĩa. Chữ Phi () trong Vân Vũ Phi nghĩa là vừa đẹp vừa thơm, còn chữ Phi () hai gã nói chuyện lại có nghĩa là bay, bay hơi.

** Trích đoạn trong vở Kinh kịch Bạch xà truyện (Thanh xà Bạch xà). Tại hạ tài hèn, không thạo dịch thơ, chỉ có thể giải thích đại ý đoạn này nói về việc nhớ những ngày tháng quấn quýt bên nhau của đôi tình lữ cùng khát vọng vợ chồng ân ái sống đến đầu bạc răng long, phù hợp với tâm trạng của nhân vật trong truyện.

30. Chương 30: Phòng Bệnh Phong Lưu (2).

Mấy ngày nay Lý Kha rất buồn bực. Hắn phải vùi đầu vào học đánh mạt chược. Mặc dù trò chơi trí lực rất thịnh hành của người Hoa này rất đơn giản, nhưng Lý Kha học mãi vẫn không xong. Có lẽ do lòng hắn rất rối loạn, mắt thấy ngày bị ngân hàng hối thúc nộp tiền nợ càng lúc càng cận kề, hắn sao có thể không buồn bực cho được.

Người mà phiền muộn trong lòng tất sẽ bồn loạn, bồn loạn thì sẽ không thể tập trung sức chú ý. Huống chi dạy hần đánh mặt chược lại là một mỹ nữ khiến hần mất hồn.

“Hân Viện, vì sao lại muốn anh học chơi mặt chược?” Lý Kha hỏi. Ánh mắt gã chăm chăm nhìn vào chỗ phòng lên trước ngực Tống Hân Viện. Đáng tiếc y phục trên người Tống Hân Viện có màu thật đậm, rất giản dị, cho nên chỗ có thể nhìn thấy được không nhiều. Song Lý Kha không thể nào quên được trong bộ y phục giản dị kia có một thân thể khiến nam nhân điên cuồng.

“Vốn còn chưa thể nói cho anh biết nguyên nhân, mặc dù anh đã hỏi đến mười lăm lần. Có điều, hôm nay em có thể cho anh biết, bởi vì Dung An Dao chuyên chơi mặt chược” Tống Hân Viện kéo kéo chiếc váy màu xám lạnh nhạt nói. Nàng phát hiện ánh mắt Lý Kha lại không thành thật.

“Hả? Chẳng lẽ em sắp xếp để anh gặp mặt Dung An Dao?” Lý Kha lại hỏi. Hần luôn cảm thấy Tống Hân Viện khiến người ta không sao đoán nổi. Vì lẽ đó cho dù hần là một nam nhân khỏe mạnh, nhưng đối diện với Tống Hân Viện, hần cũng chỉ có thể dùng ánh mắt để bày tỏ dự vọng của mình.

“Phải” Tống Hân Viện đáp.

“Khi nào vậy?” Lý Kha hỏi.

“Hôm nay” Câu trả lời của Tống Hân Viện vượt ra ngoài ý liệu của Lý Kha.

“Hôm nay? Không được, anh phải đến y viện thăm Doãn Xuyên” Lý Kha nghĩ một lát rồi nói.

“Hả? Hần nằm viện? Bị bệnh gì?” Tống Hân Viện rất ngạc nhiên.

“Cũng không rõ, đến đó mới biết được” Lý Kha lắc đầu.

“Anh không hận hần?” Dường như Tống Hân Viện muốn biết rốt cuộc Lý Kha căm ghét Doãn Xuyên đến mức độ nào. Đối với vấn đề này, thật ra rất đơn giản, đó là kẻ thù của kẻ thù chính là bạn.

“Hận không thể thấy hần chết” Lý Kha nhàn nhạt nói.

“Vậy vì sao còn muốn đi thăm hần?” Tống Hân Viện lại hỏi.

“Bởi vì hần nói có chuyện muốn bàn bạc với anh” Lý Kha trả lời.

“Hừ! Viện cố, hần chỉ muốn anh đến thăm hần. Loại người đó bình thường thì làm chuyện không phải với bạn bè, đến lúc có khó khăn lại nghĩ tới bạn bè là anh đó” Tống Hân Viện cười lạnh.

“Hắn đã không còn là bạn của anh nữa” Giọng điệu của Lý Kha còn lạnh hơn.

oOo

Canh là món ninh từ rùa, chim bồ câu, lươn thêm vào gà mái kết hợp với táo đỏ, linh chi, long nhãn hầm liên tục sáu giờ đồng hồ.

Nhưng Doãn Xuyên lại chẳng hề có chút hứng thú nào với bát canh thơm nức mũi đó. Bởi vì đứng trước mặt gã là hai đại mỹ nhân khiến tim gã loạn nhịp. Một người là Vân Vũ Lôi, còn một người là Vương Cảnh. Khiến cho gã càng cảm thấy hứng thú là y phục của cả hai đại mỹ nhân đều cực kỳ bảo thủ. Không chỉ quần dài, áo dài mà ngay cả đến tay áo cũng dài.

“Nhìn cái gì? Tranh thủ còn nóng uống bát canh này đi” Vương Cảnh trừng mắt với Doãn Xuyên một cái. Hôm nay nàng mặc một chiếc quần bò bó sát, làm tôn lên bờ mông cong cong của nàng. Chỉ là, Vương Cảnh chẳng có vẻ gì khách sáo, căn bản chẳng hề giống như đến thăm bệnh, ngược lại giống như là đến đòi nợ vậy.

“Hôm nay thời tiết chuyển lạnh à?” Doãn Xuyên bưng bát canh nóng lên hỏi.

“So với hôm qua còn nóng hơn một chút” Về mặt Vân Vũ Lôi cũng chẳng tử tế gì. Hôm nay nàng mặc một chiếc váy dài, che đi cặp chân dài miên man. Có lẽ đêm qua ngủ không ngon giấc, nàng có vẻ tiêu tụy.

“Vậy sao hôm nay mọi người lại ăn mặc như vậy? Không phải đều bị cảm, bị lạnh chứ?” Nghi vấn trong lòng chưa có được lời giải, Doãn Xuyên không có ý định uống bát canh.

“Hí hí...” Hai đại mỹ nữ đột nhiên bật cười, không còn giữ vẻ nghiêm nghị nữa.

“Xem ra anh nhầm rồi. Các em không phải bị lạnh, mà là bị điên” Doãn Xuyên cảm thấy mình có vẻ ngu ngu, thật chẳng thú vị gì. Gã không hiểu được chuyện này có gì đáng cười chứ.

“Xem..xem ra Cảnh tỷ nói không sai. Anh..anh con người anh đúng là dê cụt” Vân Vũ Lôi cười đến thở không ra hơi. Sắc mặt của nàng đã có chút tinh thần.

“Thật kỳ quái, anh hỏi thời tiết, có liên quan gì đến anh?” Doãn Xuyên lớn tiếng hỏi.

“Hứ, anh cho là em và Lôi Lôi thích mặc như thế này lắm à? Bọn em ăn mặc như vậy chẳng phải là vì anh sao?” Vương Cảnh cười nói.

“Vì anh? Không hiểu” Doãn Xuyên cảm thấy thật khó hiểu.

“Mặc hở hang chút, chẳng phải anh dễ nổi ý dê sao? Hậu quả anh nổi ý dê thì là miệng vết thương còn chưa lành sẽ lại bị bực ra. Chúng em mặc như thế này là để tiêu diệt tận gốc ý nghĩ xiên xẹo của anh, cũng là vì tốt cho anh” Vương Cảnh nói xong, lại ôm lấy Vân Vũ Lôi mà cười một trận.

“Hả, thì ra là vậy, xem ra hai em không những tình như tỷ muội, mà còn quý kẻ đa đoan. Thứ gian kế này cũng chỉ các em mới nghĩ ra được” Doãn Xuyên bưng tỉnh ngộ. Gã phát hiện tâm tư nữ nhân bây giờ đúng là cây kim dưới đáy biển, gây khó dễ cho nữ nhân chẳng khác nào tự gây khó dễ cho mình. Nghĩ đến đây, Doãn Xuyên cứ thế thật thật thà thà uống một hơi hết bát canh.

Còn chưa kịp đặt bát canh xuống, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra. Một người tiến vào. Người đó là Lý Kha.

“Các mỹ nữ, có chuyện gì mắc cười vậy? Từ ngoài cửa đã nghe thấy tiếng cười của các em rồi. Nói ra để anh cùng vui vẻ một chút” Lý Kha nhìn Vân Vũ Lôi cười tí. Đã lâu rồi gã không nhìn thấy Vân Vũ Lôi. Từ lần trước sau khi vô tình phát hiện Vân Vũ Lôi và lão bà có những động tác ám muội, liền không một lần nào khác nhìn thấy bóng dáng Vân Vũ Lôi.

“A, Lý Kha anh tới rồi, vậy chúng em đi trước đây” Vân Vũ Lôi cười cười với Lý Kha. Mặc dù nàng rất muốn bồi bạn lâu với Doãn Xuyên, nhưng Lý Kha tới khiến nàng có chút ngượng ngùng, huống chi Vương Cảnh đưa mắt ra hiệu cho nàng bảo đi.

“Lão công anh tới rồi, em và Lôi Lôi đi trước nhé” Vương Cảnh biết Lý Kha sẽ tới nên nàng không hề ngạc nhiên. Có điều, cùng lúc đối diện với hai người yêu, trong lòng nàng cũng có chút ngại ngùng, lòng nghĩ không bằng tránh đi thì hơn.

“Sao anh vừa đến các em lại đi hết vậy? Thật không nể mặt anh à nha. Chí ít cũng phải cho anh biết có chuyện gì vui vẻ chứ” Lý Kha cười nói.

“Chuyện vui vẻ thì hỏi bạn thân của anh đi nha, chúng em đi dạo phố đây, bai bai” Đương nhiên Vương Cảnh không thể nói ra câu chuyện cười. Nàng kéo Vân Vũ Lôi chạy nhanh như thỏ.

“Ai.lòng nữ nhân đúng là mò không thấu” Nhìn vẻ mặt si mê của Lý Kha, Doãn Xuyên thở dài một tiếng. Nghĩ tới Vân Vũ Phi đã sắp trở thành thê tử của gã nhưng vẫn cứ duy trì mối quan hệ nhân tình với Lý Kha, gã vừa không thể nhẫn nhịn thê tử ngoại tình, lại không mong muốn trở mặt với Lý Kha. Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra được một biện pháp song toàn, Doãn Xuyên tỏ ra rất bất lực.

“Nam nhân há chẳng phải cũng rất khó dò sao?” Khóe miệng Lý Kha treo một nụ cười lạnh. Gã móc từ trong túi ra một điều thuốc châm lên. Mặc dù bệnh viện có mệnh lệnh rõ ràng cấm hút thuốc, nhưng Lý Kha chẳng bận tâm.

“Đúng vậy” Doãn Xuyên cười khổ. Gã cảm thấy bản thân mình cũng dò không thấu.

“Sao rồi? Đỡ hơn chưa? Vừa đảo qua phòng bác sỹ trực hỏi thăm một chút. Không ngờ chỗ đó của cậu lại bị thương, có phải bị nữ nhân cắn bị thương không?” Lý Kha có vẻ sung sướng trên sự đau khổ của người khác.

“Không, bị té ở công ty, giờ đỡ hơn rồi” Doãn Xuyên không nghe ra ý vị trào phúng trong câu nói của Lý Kha. Gã có vẻ cảm động, cảm thấy Lý Kha không những tới thăm gã, còn thăm hỏi bệnh tình.

“Có chuyện gì muốn bàn bạc với tớ?” Lý Kha nhanh chóng đi thẳng vào vấn đề chính.

“Đây là ba mươi vạn, cậu cầm lấy trước, mấy ngày nữa tớ lại nghĩ cách gom góp thêm” Doãn Xuyên rút từ dưới gối ra một tờ ngân phiếu.

“Số tiền này lấy từ đâu ra vậy?” Về mặt Lý Kha rất quái dị, không thể nói là cảm kích. Trong mắt hắn, Doãn Xuyên căn bản không có nhiều tiền như vậy, nguồn gốc số tiền này khiến hắn rất nghi ngờ.

“Hỏi mượn bạn bè thôi” Doãn Xuyên quen biết Lý Kha đã mười mấy năm, về mặt của hắn nói lên điều gì, đương nhiên Doãn Xuyên hiểu rất rõ. Có điều, gã không thể cho Lý Kha biết khoản tiền này là Dung An Dao đưa cho. Thời buổi này, bà mẹ vợ không nặn sạch túi con rể đã là tốt lắm rồi.

“Sao lại phải mượn? Không phải đã nói rõ là cần hai chiếc chén kia sao?” Quả nhiên Lý Kha càng nghi ngờ hơn.

“Chuyện chiếc chén không thể gấp gáp, gấp cũng chẳng ích gì. Dù sao đó cũng là của hồi môn, trước khi tớ và tiểu Phi kết hôn rất khó lấy được, mà cậu lại không thể chờ được” Đó là lời nói thật, lời giải thích của Doãn Xuyên rất hợp tình hợp lý.

“Cũng phải, có điều, số tiền này cậu cứ giữ đi, như muối bỏ bể thôi, cũng giúp được gì nhiều” Lý Kha cũng sốt ruột, những cũng chẳng có cách nào. Khoảng cách giữa mấy trăm vạn với ba mươi vạn thật quá lớn.

“Đợi đã, ở đây còn hợp đồng mua bán nhà của tớ và giấy ủy quyền bán nhà, qua hai ngày nữa tớ lại gom ba mươi vạn, cậu đem căn hộ của Lý Nhã đi thế chấp, số tiền đó cộng lại cũng được hơn hai trăm vạn. Mặc dù không đủ, nhưng chí ít cũng có thể kéo dài được một chút. Chúng ta là bạn bè mười mấy năm, hy vọng có thể cùng vượt qua cửa ải khó khăn” Doãn Xuyên tuyệt không phải là xúc động. Gã chỉ có chút kích động, gã không phải là một người giúp đỡ người khác một cách tùy tiện, nhưng gã thật lòng hy vọng có thể giúp được Lý Kha. Trong mười mấy năm giao du, Doãn Xuyên được Lý Kha giúp đỡ rất nhiều, gã vẫn luôn muốn báo đáp Lý Kha một chút, nhưng từ trước tới nay Doãn Xuyên dù muốn báo đáp Lý Kha cũng chỉ có lòng mà không có sức.

“Nhà? Lý Nhã có thể dọn về ở cùng tớ, còn cậu? Cậu ở đâu?” Lý Kha giật nảy mình. Tạm thời không bàn tới giá trị căn hộ của Doãn Xuyên đã trên dưới trăm vạn, mà theo tình thế trước mắt Doãn Xuyên mà nói, gã kết hôn rồi sẽ rất cần một căn hộ.

“Tớ đã bàn bạc với Vũ Phi và mẫu thân cô ấy rồi, trong thời gian tới tớ tạm thời ủy khuất một chút, làm chàng rể chui xó bếp a, ha ha” Doãn Xuyên cười lớn.

“Để tớ xem đã” Lý Kha đã rất động tâm. Nếu thêm vào gian phòng của muội muội Lý Nhã, cửa ải khó khăn này không còn đáng sợ nữa.

“Cầm lấy đi, tớ đã nghĩ kỹ rồi, khi cậu mang giấy tờ nhà cầm cố cho ngân hàng hãy cố gắng thổi giá trị căn nhà lên một chút” Doãn Xuyên mỉm cười nói.

“Cái đó không phải dạy” Lý Kha cũng cười.

“Được rồi, cậu vội thì đi đi, tớ cũng cần nghỉ ngơi chút, nửa đêm hôm qua vào nhập viện, cả đêm không ngủ được” Doãn Xuyên quả thật có chút mệt mỏi. Một người sau khi mất nhiều máu nhất định sẽ cảm thấy mệt mỏi, huống chi gã không muốn nhìn thấy vẻ khó khăn của Lý Kha.

“Được rồi, vậy tớ cảm ơn trước” Lý Kha nhận lấy tấm ngân phiếu cùng giấy tờ nhà. Hắn chẳng muốn khách sáo nữa, bởi vì hắn quả thật đã đến lúc lửa sém ngang mày rồi. Có điều, dường như Lý Kha chú ý tới điểm sơ suất trong lời nói của Doãn Xuyên. Hắn thầm nghĩ, vừa rồi còn nói là bị ngã ở công ty, giờ lại nói nửa đêm vào nhập viện, chẳng lẽ nửa đêm cậu còn ở công ty sao? Xem ra tên gia hỏa này nhất định là cùng Vân Vũ Phi điên cuồng quá mức trên giường cho nên mới gây ra thương tích. He he, cô em Vân Vũ Phi này cũng chẳng phải hạng lãng lơ tầm thường, sau này cần phải cẩn thận ngàn vạn lần mới được.

Vạn lần không ngờ nổi đến thăm Doãn Xuyên lại có được thu hoạch ngoài ý nghĩ, Lý Kha lộ ra nụ cười ngẫm hiểu. Hắn cảm thấy Doãn Xuyên tuyệt không phải là kẻ tiện đến thế như trong tưởng tượng của hắn. Đương nhiên, Lý Kha cũng tuyệt không thể tha thứ cho việc Doãn Xuyên cáng dỡ thê tử của mình, một thê tử mỹ lệ gợi cảm.

Vừa ra khỏi bệnh viện, từ xa Lý Kha đã nhìn thấy một nữ nhân cũng rất mỹ lệ và gợi cảm. Dáng đi của nữ nhân đó rất ưa nhìn, bởi vì nàng có một cặp đùi rất gợi cảm. Lúc nam nhân đánh giá một nữ nhân vẫn thích nói, đẹp hay không, phải nhìn đùi.

Mỹ nữ có cặp chân đẹp chiếm một địa vị vô cùng quan trọng trong lòng nam nhân. Vân Vũ Phi cũng chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng Lý Kha. Mỗi lần nhìn thấy Vân Vũ Phi, Lý Kha vẫn luôn hy vọng có thể làm chuyện gì đó. Nhưng hôm nay Lý Kha lại cố ý vòng tránh Vân Vũ Phi. Có lẽ bởi vì Vân Vũ Phi đã là thê tử của Doãn Xuyên, có lẽ là lương tâm hắn cắn rứt, cũng có lẽ hắn không muốn kéo dài đoạn yêu đương vụng trộm này nữa.

Vân Vũ Phi không nhìn thấy Lý Kha. Trên đường, nàng vẫn luôn là trung tâm chú ý của nam nhân, chỉ có người khác chú ý đến nàng, còn nàng trước giờ không để ý đến người khác. Mặc dù tới bệnh viện thăm bệnh nhân, nàng vẫn ăn mặc cực kỳ gợi cảm mê người. Váy ngắn màu hồng đào, áo trễ ngực màu hồng đào, giày cao gót màu phấn hồng. Nam nhân nhìn thấy nhất định sẽ suy đoán, có phải nội y và nội khố cũng thuộc hệ màu hồng đào? Nếu mọi người đều nghĩ vậy thì nhất định là lầm to. Bởi vì hôm nay nội y và nội khố Vân Vũ Phi mặc toàn một màu trắng. Nàng hiểu rõ điểm mấu chốt trong việc ăn mặc trang điểm, chỉ có mặc như vậy mới có thể tạo cảm giác thấp thoáng tuyệt diệu, mới có thể cuốn hút ánh mắt nam nhân.

Vân Vũ Phi không nhìn thấy Lý Kha, nhưng nàng nhìn thấy một nam nhân rất đẹp trai, một nam nhân mặc blu trắng.

Trong bệnh viện, mặc blu trắng chỉ có hai loại người, đó là bác sỹ và hộ sỹ.

Nam bác sỹ rất đẹp trai kia đương nhiên cũng nhìn thấy Vân Vũ Phi. Y mỉm cười rất lễ phép với Vân Vũ Phi, nhưng Vân Vũ Phi chỉ khẽ hứ một tiếng, bước về phía phòng bệnh của Doãn Xuyên coi như không nhìn thấy. Nhìn nàng không chỉ đẹp mà còn mặt mày phơi phới.

“Lão công!” Đẩy cửa phòng bệnh của Doãn Xuyên ra, Vân Vũ Phi tặng cho gã giọng điệu mềm mại nhất, nũng nịu nhất.

“Gọi anh là lão công, vậy em là lão bà của anh? Lão bà thì phải có phép tắc của lão bà” Doãn Xuyên cười. Gã vừa định ngủ một giấc, nhưng Vân Vũ Phi tới khiến tâm tình gã đặc biệt khoan khoái. Bởi vì Vân Vũ Phi rất khác biệt. Nàng không hề giống như Vân Vũ Lô và Vương Cảnh, che kín thân thể đến một xù cũng không để lộ. Ngược lại, Vân Vũ Phi lại vẫn cứ mê người như trước.

“Phép tắc gì?” Vân Vũ Phi dí dỏm hỏi.

“Thì là đến làm một cái hôn ướt át nào” Doãn Xuyên cười đáp.

“Vâng” Vân Vũ Phi rất ôn nhu. Nàng cúi người xuống, phục vào lòng Doãn Xuyên, làn môi đỏ tươi cong lên.

Trái tim Doãn Xuyên đột nhiên tăng tốc, thuận theo dọc lưng Vân Vũ Phi, gã nhìn thấy một bờ mông đẹp cong lên cao cao. Càng chết người là chiếc áo trễ ngực theo cái cúi người của Vân Vũ Phi mà lộ ra cả bầu ngực trắng nõn khiến Doãn Xuyên nhìn rõ không sót chút gì, đến ngay cả nhũ đầu màu phấn hồng cũng có thể thấy rõ ràng.

“Lão bà Vũ Phi, đây là cái gì?” Tay Doãn Xuyên mò vào trong áo Vân Vũ Phi, vê lấy chỗ nhô lên trên áo ngực bằng tơ trắng.

“Em cũng không biết, anh sờ thử xem” Vân Vũ Phi lắc đầu lia lịa. Nàng ưỡn cặp nhũ phong cao vút về phía Doãn Xuyên.

“Được, sờ thì sờ” Doãn Xuyên chẳng hề khách khí, hai tay gã khẽ lướt qua điểm nhô lên đó, sau đó thuận thể vân về.

“A.lão công!” Khuôn mặt Vân Vũ Phi phớt lên ánh hồng.

“Nhũ phong đẹp quá à, thật muốn cắn cho một cái” Doãn Xuyên tăng sức nhào nặn.

“Muốn cắn thì cắn đi” Vân Vũ Phi cười khúc khích, dâng bánh bao thơm ngát tới.

Doãn Xuyên đẩy áo ngực xuống, giúp cho hai cái bánh bao thơm tho nhảy bật ra, rồi há to miệng như chậu máu, ngọam nhũ đầu màu phấn hồng vào miệng, còn ra sức mút nút, như muốn xơi cả chiếc bánh bao thơm.

“Ừ, lão công Doãn Xuyên, vết thương của anh đến bao giờ mới lành được?” Vân Vũ Phi nũng nịu, mở rộng cặp đùi ra, ngồi quặp lấy thân thể Doãn Xuyên, bờ mông căng tròn đặt lên bụng gã rồi lại phục người xuống dâng cặp nhũ phong chắc mẩy tới, tạo thành một đường nét hình chữ Z hoàn mỹ. Doãn Xuyên không cần dùng tay cũng có thể thoải mái mút nút nhũ đầu của Vân Vũ Phi.

“Sao vậy, muốn làm tình à? Em xem em kìa, lên giường sao không cởi giày ra” Doãn Xuyên ôm lấy bờ mông của Vân Vũ Phi, vừa nắn bóp vừa hỏi.

“Thì không cởi đấy, ai bảo anh ghẹo người ta?” Vân Vũ Phi cười khúc khích không ngừng. Cặp mắt to tròn của nàng long lanh như sắp nhỏ ra nước.

“Có phải là em không chịu nổi sự khêu gợi? Nếu nam nhân khác cũng khêu gợi em như vậy, em liệu có thất thân không?”

Độ mất cảm của Vân Vũ Phi khiến Doãn Xuyên kinh ngạc than thở. Gã lại nhớ tới những lời bắn thối trong phòng rửa tay ở tiệm áo cưới, lòng thầm nghĩ, hai gã nam nhân kia nói thật đúng, lão bà này của ta quả thật rất lẳng lơ. Nhìn này, chỉ sờ nàng chút xíu liền buông thả thành bộ dạng thế này. Trời ạ, mình phải làm sao đây? Chẳng lẽ bắt mình giờ nào phút nào cũng phải canh me nàng? Nếu không canh kỹ, vậy chẳng phải sau khi kết hôn sẽ thường xuyên mọc sừng sao?

Vân Vũ Phi không ngờ Doãn Xuyên lại nói trúng bí mật trong lòng nàng. Nhớ tới tình cảnh bị cái tay thợ ảnh ở trong salon ảnh viện áo cưới kia trêu ghẹo, khuôn mặt nàng đột nhiên đỏ hồng lên, toàn thân nóng rực, hạ thể không ngờ lại có cảm giác ẩm ướt. Nàng không hiểu vì sao lại thành như vậy.

Thấy Doãn Xuyên đang chăm chú nhìn mình, chú hươu trong lòng Vân Vũ Phi nhảy loạn bình bịch. Nàng ngượng ngịu hồi lâu mới nũng nịu mắng: “Hứ, không cho phép anh nói người ta như vậy, ngoại trừ anh, em thềm vào để ý tới nam nhân khác”

“Thật à?” Doãn Xuyên giả đồ lộ ra khuôn mặt vui vẻ. Mặc dù vẻ mặt cười cợt đó cứng nhắc nhưng gã vẫn cố gắng giữ bình tĩnh. Lúc này, trong lòng Doãn Xuyên lại cực kỳ phần nộ. Vốn đã định tha thứ cho sự sai trái của Vân Vũ Phi, nhưng giờ không ngờ nàng ta lại nói dối trắng trợn, thật cực kỳ đáng ghét. Gã thầm tính toán trong lòng, đợi vết thương khỏi rồi, nhất định sẽ treo ngược cô ả lẳng lơ Vân Vũ Phi này lên, quất cho một trận nên thân mới bớt giận.

“Ai da, chỗ đó không được sờ, sờ nữa em sẽ..sẽ chịu không nổi” Vân Vũ Phi không hề để ý thấy vẻ mặt cứng ngắt của Doãn Xuyên. Nàng chỉ chăm chú quan sát hướng hoạt động của ngón tay Doãn Xuyên. Ngón tay Doãn Xuyên rất không thành thật, không ngờ vượt qua cả khe đùi Vân Vũ Phi.

“Quần đây?” Doãn Xuyên trợn mắt lên, bởi vì ngón tay gã chạm phải một sợi dây, sợi dây rất dài, rất mảnh. Sợi dây đó đã lọt sâu vào giữa hai mảnh sò đầy đặn.

“Ai da, người..người ta giật hết nội khổ rồi, chỉ đành dùng tạm ..cái này mặc..mặc trong một ngày mà!” Vân Vũ Phi xấu hổ dẹt lên một lời nói dối mà đến cả trẻ nít ba bốn tuổi cũng chẳng tin.

Nhưng Doãn Xuyên không ngờ lại tin vào lời nói dối đó. Gã nói với vẻ nghiêm túc: “À, vậy à, xem ra phải muôn thêm vài chiếc quần dây nữa, vạn nhất nội khổ của em giật cả, lại vừa khéo mưa to gió lớn, tất cả nội khổ đều không khô kịp. Chuẩn bị dư mấy cái em sẽ không lo không có nội khổ mặc nữa!”

“Vậy anh mua cho em nha!” Vân Vũ Phi ồng ẹo nói. Nàng vẫn không nhìn ra Doãn Xuyên đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh mua cho em, để em lẳng lơ à, anh xem em lẳng lơ.....” Doãn Xuyên không chịu nổi nữa, gã vén vạt váy ngắn của Vân Vũ Phi lên, để cho cặp mông đẹp tròn lẳn sừng sững giữa không khí, sau đó giơ tay lên vỗ xuống. Hai tiếng đét đét rõ rệt vang lên trong phòng bệnh.

“Ai ôi.ô..anh đánh em?” Vân Vũ Phi cong môi lên, vẻ mặt không tin nổi. Chỉ là ánh mắt nàng lại lóe lên một ánh sáng kỳ lạ.

“Anh đánh em đấy” Nói rồi, Doãn Xuyên giơ thẳng hai tay lên, tay nắm tay mười liên tục vỗ xuống bờ mông Vân Vũ Phi không ngại ngùng. Trong thoáng chốc, tiếng đét đét vang lên loạn xạ, hết như một tràng pháo.

“A..a..anh thật nhẫn tâm, anh đánh chết em đi” Vân Vũ Phi từ nhỏ tới lớn đã từng bị đánh bao giờ? Phát giác trên bờ mông non mềm hiện ra mấy dấu tay đỏ hồng, nàng không nhịn nổi cất tiếng rên rỉ.

“Cho anh biết, sau này em còn lẳng lơ không?” Doãn Xuyên dừng tay, nhìn những vết đỏ trên bờ mông trắng ngần, trong lòng gã thoải mái một chút, cũng hả giận khá nhiều. Thầm nghĩ, chỉ cần Vân Vũ Phi van xin sẽ tạm thời buông tha cho nàng.

Không ngờ Vân Vũ Phi cắn môi, cặp mắt mơ màng hứ một tiếng: “Em cứ lẳng lơ đấy, em cứ thích mặc quần dây đấy, anh làm gì được em?”

“Hừ hừ, em phản rồi, được! Hôm nay anh sẽ đánh đến khi em cầu xin” Doãn Xuyên nổi giận, gã nén nhịn cơn đau nơi vết thương, ngồi thẳng dậy trên giường, thô lỗ đè Vân Vũ Phi nằm sấp xuống giường, sau đó tốc chiếc váy ngắn của Vân Vũ Phi lên, để cho đồn bộ tròn trĩnh lộ ra một lần nữa. Lần này Doãn Xuyên không dễ dàng tha thứ cho nữ nhân dâm đẳng này.

“Ai da, anh muốn làm gì? Anh dám đánh em? Ô.....” Vân Vũ Phi đau lòng bắt đầu nức nở.

“Em cầu xin anh sẽ tha cho em” Doãn Xuyên đầy một bụng khí tức vốn định dạy dỗ dạy dỗ Vân Vũ Phi cẩn thận một hồi, nhưng gã không chịu nổi nước mắt nữ nhân, cũng không nghe nổi tiếng khóc của nữ nhân. Vân Vũ Phi vừa khóc, trái tim gã liền mềm lại.

“Em cứ không cầu xin, anh đánh đi, là nam nhân thì đánh đi, đánh chết em rồi anh dễ kiếm nữ nhân khác. Sao không đánh đi” Vân Vũ Phi ngang ngạnh giữ tính khí trẻ nít ra. Nàng nằm sấp trên giường, cong cặp mông tròn lên. Giữa khe đùi, sợi dây mảnh cảm dỗ kia dường như ứa ra một tia long lạnh.

Doãn Xuyên không để ý tới tia óng ánh ứa ra đó, bởi vì gã đã tức mờ cả mắt. Nghĩ xem bây giờ đã càn quấy như vậy, nếu không dạy dỗ cho tốt một phen, tương lai làm sao còn quản lý giáo dục được nữa. Thêm vào đó Vân Vũ Phi lại thỉnh thoảng ngẩng mông lên lắc lắc, khiến cho Doãn Xuyên nhớ tới hai tên nam nhân trong salon ảnh viện nói một câu “Lông của nó thật nhiều, vừa rậm lại vừa dày”, trong lòng không khỏi càng ghen tuông giận dữ. Đầu óc nóng lên, không thể nhịn được nữa, vung tay “đét đét đét” như vỗ trống, đánh mạnh xuống bờ mông Vân Vũ Phi.

“A..ai..đau!”

“Cầu xin đi sẽ tha cho em”

“Em không..quyết không..a..ư..ư..!”

“Thật có gan. Hôm nay Doãn Xuyên anh mà không đánh đến khi em cầu xin, anh gọi em làm đại gia”

Âm mao của Vân Vũ Phi quả thật tốt tươi. Chiếc quần dây nhỏ xíu màu trắng chỉ có thể làm cho cánh rừng rậm rạp đó càng thêm chói mắt, thêm vào mùi thịt đầy nếp gấp, khiến cho Doãn Xuyên cảm thấy cực kỳ dâm dăng. Nghĩ tới cái chỗ dâm dăng này mới gần đây không ngờ còn để cho một tay thợ ảnh dùng sinh thực khí chọc vào không biết bao nhiêu lần, nỗi buồn bực trong lòng gã khó mà tiêu được, lực bàn tay cũng tăng thêm nhiều.

“Đánh này, đánh này, đánh này.....” Đột nhiên, Doãn Xuyên phát hiện có gì đó không đúng. Vân Vũ Phi nằm úp trên giường bệnh kêu không gào nữa. Chết rồi? Không phải. Bởi vì đồn bộ Vân Vũ Phi vẫn nhấp nhô lên xuống, không những chào đón bàn tay Doãn Xuyên một cách có quy luật, mà còn uốn éo thân thể, thỉnh thoảng phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Thế này là thế nào? Đánh nhẹ quá à? Doãn Xuyên thâm hỏi. Có điều gã lập tức phủ nhận đã đánh nhẹ tay. Bởi vì tay gã đánh đến rát cả lên rồi.

“Đau không? Được rồi, không đánh em nữa, nể em hôm nay đẹp đến như vậy” Nhìn bờ mông đẹp hẳn đầy những vết tay đỏ rực, Doãn Xuyên không nhẫn tâm được nữa. Gã không ngờ nổi Vân Vũ Phi yếu đuối lại có ý chí kiên cường như vậy, không ngờ nữa câu xin tha cũng không chịu nói.

“Ư, không..không được dừng, đánh nữa đi mà!” Giọng nói ồm ồm của Vân Vũ Phi vang lên ngay khi Doãn Xuyên vừa dừng tay.

“Cái gì?” Doãn Xuyên nghi ngờ không biết có phải tai mình nghe lầm không.

“Xin.xin anh đó, lão công đánh nữa đi, đánh mạnh chút à!” Vân Vũ Phi cầm tay Doãn Xuyên đặt lên hông nàng không ngừng van xin. Dáng vẻ đáng thương của nàng không có vẻ gì là nói đùa cả.

“Xỉu. Sao thân thể em lại nóng thế này? Anh đánh thật à?” Doãn Xuyên nhìn dáng vẻ ý loạn tình mê của Vân Vũ Phi, dường như hiểu ra chuyện gì đó. Gã từ từ giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ xuống một cái.

“Ừ, ư, không phải như vậy. Phải..mạnh một chút” Vân Vũ Phi lại một lần nữa nghển cao đồn bộ.

“Được..được” Cuối cùng Doãn Xuyên hiểu ra đã xảy ra chuyện gì. Gã cố nhịn cười, thả lỏng chân tay, bắt đầu đánh lên bờ hông đẹp của Vân Vũ Phi. Lần này rốt cuộc gã phát hiện trên mặt huyệt của Vân Vũ Phi có một vùng lớn dịch thể dính dấp óng ánh. Dịch thể càng lúc càng nhiều, trong thoáng chốc đã làm ướt cả âm bộ.

“A..a..lão công Doãn Xuyên, em muốn!” Không chỉ bờ hông Vân Vũ Phi màu phấn hồng, mà ngay cả toàn bộ làn da trên mình nàng đều biến thành màu phấn hồng. Trong màu phấn hồng lại ánh lên một lớp dầu quá dị, rất trong, rất có cảm giác ngậy béo, cứ như toàn thân bôi lên một lớp kem mỡ.

“Muốn cũng phải chịu, tiểu đệ đệ đang bị thương” Doãn Xuyên không để ý tới sự biến hóa của thân thể Vân Vũ Phi. Gã cứ chăm chú nhìn sắc mặt Vân Vũ Phi. Qua dáng vẻ mê li của Vân Vũ Phi, Doãn Xuyên rất khẳng định Vân Vũ Phi sắp đạt tới cao trào. Nhưng gã thật chẳng biết làm sao. Cảm giác như vết thương đang nứt ra đang dần tăng lên, gã chỉ đành thông cảm tiếp tục đánh.

“Mau, mau dùng ngón tay chút đi mà!” Vân Vũ Phi thở hổn hển.

“Ác, sao anh lại quên búng mắt món này” Một lời làm người trong mộng bừng tỉnh, Doãn Xuyên hưng phấn vạch chiếc quần dây đã ướt đầm kia ra, đưa ngón trở ra từ từ chọc vào huyệt khẩu đã lấy lợi đến rồi tỉnh rồi mù.

“A..a..ừ.đúng rồi đó” Toàn thân Vân Vũ Phi run lên, hàng mi đang nhú chặt tít thì giãn ra. Nàng vội vàng lắc lư theo ngón tay của Doãn Xuyên, trên mặt bắt đầu treo nụ cười ngọt ngào.

“Em thật không phải đồ lăng lơ tầm thường nha!” Doãn Xuyên lắc đầu cười khổ.

“Đừng cười..cười người ta.a, hôn, hôn một chút được không?”

“Được, nào, đưa lưỡi ra nào”

“Ừ, không phải hôn miệng, là, hôn bên dưới”

“Cái gì? Ừ, được rồi” Doãn Xuyên rất ôn nhu. Gã đương nhiên bằng lòng chiều theo Vân Vũ Phi. Chỉ là ngoài miệng gã không nói, nhưng trong lòng lại chửi lớn Vân Vũ Phi lẳng lơ đến khác thường, lại còn lòng tham không đáy, đơn giản là được voi đòi tiên, được đằng chân lân đằng đầu.

Có điều trong lòng chửi thì chửi, Doãn Xuyên vẫn cứ rất vui lòng cố gắng sức lực. Nghe nói âm tính của nữ nhân là thứ thuốc bổ phi thường, huống chi mật huyết của Vân Vũ Phi đối với nam nhân mà nói, có đầy sức cảm dỗ cực độ.

“A.a.khoái quá, a.....” Đầu lưỡi vụng về của Doãn Xuyên thay thế cho ngón tay linh hoạt, nhưng phản ứng của Vân Vũ Phi càng thêm mãnh liệt. Dịch thể như sữa tuôn ra không ngừng. Có điều chất dịch thể long lanh đó vừa chảy ra tới động khẩu liền bị Doãn Xuyên hút đến sạch sạch sẽ sẽ. Thậm chí sau khi Doãn Xuyên quét sạch một lượt toàn bộ huyết khẩu, còn dẩu miệng lên, nhắm thẳng huyết khẩu mà hút lấy hút để.

“Ừ.nhột quá, đừng mút nữa!”

“Tiểu Phi Phi của anh, để anh mút, ngọt quá, thật không thể tưởng tượng nổi!”

“Ừ.....”

Trong phòng bệnh là một màn phong cảnh kiều diễm, nhưng ngoài phòng bệnh cũng có một nam nhân đang ngất ngậy. Y dựa vào cạnh cửa, tai áp chặt lên cánh cửa, hưng phấn nghe lén âm thanh trong phòng. Người này dáng dấp rất đẹp trai, kết hợp với chiếc áo blu trắng, khiến cho bất kỳ nữ nhân nào cũng có thiện cảm. Y nhìn sao mà chính trực, văn nhả đến thế. Chỉ là động tác nơi tay y lại chẳng hề văn nhả chút nào.

“Bác sỹ Lô, anh đang.a!” Một hộ sỹ rất duyên dáng trợn mắt lên kỳ quái nhìn bóng lưng của chiếc blu trắng. Bóng lưng đó nàng quá quen thuộc rồi. Mỗi ngày nàng đều nhìn thấy đến hơn ngàn lần, cho nên nàng có thể gọi chính xác tên nam nhân mặc blu trắng đó.

“Suyt, hộ sỹ Cổ cô đừng kêu, xin cô đấy!” Bác sỹ Lô kinh hoàng quay đầu lại, một tay bịt lên miệng nữ hộ sỹ. Chỉ là một cây dương cụ to tướng vẫn lộ ra ngoài tấm áo blu trắng không kịp thu vào.

“Buông..buông tay anh ra” Hộ sỹ Cổ rõ ràng đã nhìn thấy cái thứ ghê người kia. Nàng không ngờ nổi bác sỹ Lô bình thường được mọi người kính trọng lại làm ra chuyện ghê tởm như vậy. Nàng có chút xấu hổ, nhưng còn khinh thường nhiều hơn.

“Cô đảm bảo không nói ra” Bác sỹ Lô khẩn thiết muốn có được sự đảm bảo của hộ sỹ.

“Vâng.Tôi đảm bảo!” Hộ sỹ gật đầu.

“Cô theo tôi vào đây” Nhìn vào cặp mắt to tròn của hộ sỹ một cái, bác sỹ Lô buông tay ra, nhanh chóng nhét dương cụ to tướng trở lại trong quần, sau đó kéo tay hộ sỹ bước vào một phòng chăm sóc bệnh. Trong đó yên ắng không một bóng người.

“Yên tâm, bác sỹ Lô, chuyện của anh tôi coi như không nhìn thấy”

“Không, tôi không thể yên tâm, trừ khi....” Bác sỹ Lô không ngừng lắc đầu. Trong mắt y lộ ra dáng vẻ xót xa.

“Trừ khi làm sao?” Hộ sỹ có vẻ mềm lòng. Nam nhân anh tuần trước mắt này cũng đã từng là đối tượng ảo tưởng của nàng.

“Trừ khi cô làm nữ nhân của tôi, chỉ có làm nữ nhân của tôi rồi cô mới đối tốt với tôi” Bác sỹ Lô có vẻ đáng thương, nhưng phần nhiều là vẻ khẩn trương. Y hy vọng nữ hộ sỹ xinh đẹp này có thể ưng thuận y.

“Tôi đã có bạn trai rồi, ở khoa chụp X quang. Anh yên tâm, cho dù tôi không làm bạn gái của anh cũng nhất định giữ kín bí mật này cho anh” Hộ sỹ chậm rãi nói.

“Vậy làm tình nhân của tôi” Bác sỹ Lô không hết hy vọng. Gã không muốn bỏ qua.

“Cái anh này làm sao lại vô lại dễ tiện như vậy? Muốn giữ bí mật nhếch nhác đó cho anh thì nhất định phải làm tình nhân của anh mới được sao? Thật vô vị. Tôi còn có việc, đi trước đây” Lửa giận trong lòng hộ sỹ bùng chốc bùng lên, một chút thương hại còn sót lại trong chớp mắt cũng hóa thành số không.

“Cô không đi được!” Bác sỹ Lô chặn đường hộ sỹ.

“Anh bỏ cái suy nghĩ ấy đi, tôi không đồng ý làm cái thứ tình nhân rắm thúì của anh. Tránh ra, tôi muốn ra ngoài!” Hộ sỹ đơn giản là đã nổi giận.

“Không được đi!” Giọng bác sỹ Lô đột nhiên thay đổi. Y không cầu xin nữa, thay vào đó là một giọng lạnh lẽo, lạnh đến mức khiến người ta không rét mà run.

“Anh làm gì thế? Mau tránh ra” Hộ sỹ đỏ bừng khuôn mặt. Nàng lấy hết sức đẩy bác sỹ Lô đang chặn đường ra.

“Đừng ép tôi.....” Nhưng mặc cho hộ sỹ đẩy thế nào, tay bác sỹ Lô vẫn vững như đá. Hơi sức yếu ớt của hộ sỹ xem ra chẳng có tác dụng gì.

“Thật không biết xấu hổ. Giờ anh đang ép tôi đấy. Anh mà không buông tay tôi cần đấy” Hộ sỹ nổi giận không bỏ qua mọi cơ hội chửi bới bác sỹ Lô. Nàng không ngờ nổi bác sỹ Lô lại thô lỗ và dã man như vậy.

“A.thật xin lỗi” Một cảm giác đau đến nhói tim cuốn lấy toàn thân bác sỹ Lô. Trên cánh tay y bỗng nhiên một hàng dấu răng rõ nét. Nhưng bàn tay còn lại của bác sỹ Lô lại vươn ra nhanh như chớp, một con dao phẫu thuật giống như một cây bút chì đâm thẳng vào ngực hộ sỹ.

“A..tôi..không..muốn.. chết” Đôi môi hộ sỹ rất đẹp, đáng tiếc càng lúc càng nhợt nhạt. Đôi mắt nàng càng đẹp hơn. Chỉ là tràn ngập nỗi tuyệt vọng và hoảng sợ. Đang là mùa hè nóng bức, nhưng hộ sỹ lại dường như bước vào mùa đông giá rét. Nàng không những cảm giác toàn thân lạnh như băng, còn cảm thấy tê dại, cực kỳ tê dại, đến cả cơn đau cũng bị cảm giác tê dại làm biến mất.

“Tôi cũng không muốn cô chết. Chỉ là cô ép tôi. Tôi chỉ muốn ân ái với cô, để tình cảm của chúng ta sâu sắc hơn. Như vậy, cô sẽ giữ bí mật cho tôi. Nhưng mà, cô lại không chấp thuận. Ài, tôi thật sự không cố ý mà” Bác sỹ Lô đặt hộ sỹ xuống đất rất ôn nhu, cho đến khi hộ sỹ không còn chút hơi thở nào, y mới day day cặp mắt khó mà tin nổi kia của hộ sỹ. Đôi mắt to tròn đẹp để đó cho đến lúc chết cũng không đồng ý khép lại/

Bước ra khỏi phòng khám, bác sỹ Lô trở lại phòng trực hộ sỹ. Một tấm thẻ tên đặt trên bàn phòng trực thu hút sự chú ý của bác sỹ Lô. Y nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai chú ý mới bước tới, nhặt tấm thẻ tên đó lên, trên đó viết ba chữ: Cổ Tê Tuyệt.

“Tên thật dễ nghe” Bác sỹ Lô lắc đầu thở dài, đút tấm thẻ tên vào trong túi, sau đó mới ung dung trở về phòng làm việc của bác sỹ. Có lẽ hôm nay là phiên trực của y, trong phòng làm việc cũng chỉ có một mình y. Y lấy tấm thẻ tên ra, châm vào chiếc bật lửa trong tay.

oOo

“Ồ, có mùi gì lạ thế nhỉ?” Một giọng nói rất ngọt rất bụi vang lên sau lưng bác sỹ Lô.

“A, ai?” Bác sỹ Lô đến chiếc bật lửa trong tay cũng cầm không vững, “cạch” một tiếng rơi xuống sàn. Lúc đó, trái tim y thiếu chút nữa thì vọt ra khỏi cổ họng.

“Ô, là anh?” Nhìn thấy nam tử trước mặt có vẻ hốt hoảng, Vân Vũ Phi hơi ngạc nhiên, cũng có một chút mừng rỡ. Chỉ là biểu hiện của nàng ngoài mặt nhìn không ra, bởi vì nam tử đó quả thật đáng vẻ rất văn nhã, rất anh tuấn, có một khí chất rất được tu dưỡng. Vân Vũ Phi thích khí chất như vậy.

“Ha ha, chúng ta gặp nhau rồi nhỉ, cô xem, nhìn thấy cô tới, tôi luống cuống cả chân tay, thật không phải. Nào, xin mời ngồi”

Bác sỹ Lô từ trong cơn hoảng loạn trấn tĩnh lại rất nhanh. Nhưng, sau khi nhìn thấy người tới là Vân Vũ Phi, tay y lại khẽ run rẩy. Đó là biểu hiện kích động của một người.

“Xin hỏi, anh là bác sỹ điều trị của Doãn Xuyên phải không?” Giọng nói trải qua sự điều chỉnh của khoang miệng, lại từ trong miệng Vân Vũ Phi nói ra, sẽ có một hiệu quả đặc biệt. Hiệu quả gì vậy? Cũng thật khó nói rõ, chỉ là sau khi nghe thấy nam nhân sẽ cảm thấy rất thoải mái, thoải mái đến cả xương tủy.

“Đúng..đúng vậy” Bác sỹ Lô là một bác sỹ phẫu thuật, dạng bác sỹ đó có tố chất tâm lý cực tốt. Chỉ là ở trước mặt Vân Vũ Phi, bác sỹ Lô vẫn cứ lắp bắp.

“Xin hỏi bệnh tình lão công của tôi, à, tức là Doãn Xuyên, như thế nào, khi nào mới có thể bình phục?” Vân Vũ Phi tao nhã vuốt vuốt mái tóc như thác nước của nàng. Mái tóc nàng rất đặc biệt, không những sáng bóng, còn rất mảnh. Do mảnh lên vuốt lên rất mềm mại.

“Có thể, đương nhiên có thể. Cô là người nhà của Doãn Xuyên, đương nhiên có quyền biết bệnh tình của Doãn Xuyên. Có điều, tôi cần nhắc cô, thương thế của Doãn Xuyên rất không bình thường, cô phải có tâm lý chuẩn bị”

Bác sỹ là một nghề rất đặc biệt. Bất kể gã bác sỹ này xấu đến đâu, hoặc tốt đến thế nào, thái độ cư xử của họ với bệnh nhân đều thống nhất. Lúc nói đến bệnh tình của Doãn Xuyên, bác sỹ Lô tỏ ra rất nghiêm túc, rất nghiêm cẩn.

“A? Không nghiêm trọng quá chứ ạ?” Thái độ nghiêm túc của bác sỹ Lô khiến tâm trạng vui vẻ của Vân Vũ Phi nhanh chóng bị đá kích nghiêm trọng.

“Nào, cô lại đây xem phim X quang chúng tôi chụp. Tấm phim này rõ ràng nhìn ra tổ chức mô mềm của sinh thực khí người yêu của cô chịu tác động của ngoại lực. Nhưng kỳ quái là, loại ngoại lực này tác động rất đồng đều, không giống như vô tình bị trượt ngã, va đập, mà giống như bị điện giật hơn. Chỉ có điện giật mới có thể làm lực tác động đồng đều. Cũng chỉ có bị điện giật mới làm cho hệ thống mạch máu của sinh thực khí bị phá hoại trên diện rộng, từ đó gây nên huyết quản bị hoại tử....” Bác sỹ Lô chỉ lên một tấm phim rử rĩ giải thích.

“Anh..anh nói bị hoại tử cái gì? Đừng dọa tôi nha, anh nói đơn giản hơn một chút được không?” Vân Vũ Phi biến sắc mặt, nàng vội vàng ngắt lời tràng luận thuyết chuyên nghiệp của bác sỹ Lô.

“Cũng được, nói đơn giản là trạng thái của cô có thể bị bệnh liệt dương, hoặc là không cương lên được, xác suất là 50%” Bác sỹ Lô trả lời rất thẳng thắn. Y chỉ có thể có sao nói vậy.

“Liệt dương? Tức là..tức là!” Vân Vũ Phi ấp a ắp úng định nói gì đó.

“Đúng, tức là không thể tiến hành sinh hoạt tình dục một cách bình thường” Đương nhiên bác sỹ Lô có thể đoán ra Vân Vũ Phi định hỏi điều gì. Y gật gật đầu tỏ ra rất tiếc.

“Sao lại như vậy chứ? Điện giật? Nhưng lão công của tôi lại nói là bị ngã”

“Cũng có thể, nhưng cho dù là nguyên nhân gì, người yêu của cô và cả cô cũng đều cần có sự chuẩn bị về mặt tâm lý. Đương nhiên, bệnh viện chúng tôi cũng sẽ hết sức trị liệu cho người bệnh” Bác sỹ Lô chậm rãi nói. Ánh mắt y vẫn luôn rất để ý tới cặp đôi cứ đông đưa sang hai bên của Vân Vũ Phi. Y hơi kỳ quái, thậm chí, là khấn trương à? Hay là cố ý như vậy? Nếu là cái sau thì đúng là tuyệt à.

“Bác sỹ, bất kể thế nào anh cũng phải điều trị cho anh ấy khỏi nha. Tôi cầu xin anh, hu....” Vân Vũ Phi lo đến phát khóc.

“Đó là trách nhiệm không thể chối từ của bác sỹ chúng tôi, cô đừng khóc” Tiếng khóc của nữ nhân luôn có lực sát thương với bất kỳ nam nhân nào. Dù là người độc ác nhất cũng sợ nước mắt của nữ nhân. Bác sỹ Lô rất muốn an ủi an ủi nữ nhân đau khổ này.

“Tôi phải làm sao đây? Chúng tôi sắp sửa kết hôn rồi, hu....” Vân Vũ Phi quả thật rất sợ. Nghĩ đến việc nếu mà không thể ăn ái, vậy thì đó là cuộc sống thế nào chứ? Đơn giản là nàng không sao tưởng tượng nổi.

“Đừng thất vọng, dù sao mọi người cũng có xác suất 50% hy vọng mà” Bác sỹ Lô an ủi.

“Thật sao?” Lời của bác sỹ Lô mang đến cho Vân Vũ Phi niềm tin mạnh mẽ.

“Đúng, hơn nữa cần có sự phối hợp điều trị của người nhà. Điều này rất quan trọng” Bác sỹ Lô đột nhiên thay đổi giọng điệu.

“Người nhà phối hợp? Phối hợp như thế nào chúng tôi đều sẵn lòng” Vân Vũ Phi lại cho là vấn đề tiền bạc.

“Đợi sau khi vết thương của người yêu cô lành miệng, cô cần phải mát xa sinh thực khí cho anh ấy nhiều một chút, thường xuyên khiêu gợi anh ấy, làm cho anh ấy cương cứng lên. Công việc này cũng chỉ có cô làm mới thích hợp” Bác sỹ Lô nhẹ mỉm cười.

“Khiêu gợi, mát xa? Tôi không hiểu lắm” Lời của bác sỹ Lô vượt ra ngoài ý liệu của Vân Vũ Phi.

“Cái đó.tôi có thể dạy cho cô, có điều.....” Bác sỹ Lô có vẻ rất khó mở miệng.

“Có điều làm sao? Chỉ cần có thể trị hết bệnh của trượng phu của tôi, tôi nhất định học thật tốt” Vân Vũ Phi rất kích động. Bất kể phải trả giá đắt thế nào nàng cũng sẵn lòng.

“Ừm, tôi hiểu tâm tình của cô. Có điều, thứ cô phải học hơi bất tiện” Bác sỹ Lô mỉm cười. Y rất hài lòng với biểu hiện của Vân Vũ Phi.

“Bất tiện thế nào? Bác sỹ anh đừng nói vòng vo nữa, có gì anh cứ nói thẳng ra, đầu óc tôi giờ loạn lắm rồi” Vân Vũ Phi nôn nóng hỏi.

“Được rồi, tôi muốn nói với cô rằng, tôi phải tận tay dạy cô làm sao mát xa giúp người yêu của cô, làm sao khiêu gợi sự hưng phấn về tình dục của nam nhân lên” Bác sỹ Lô nói ra điểm mấu chốt. Y vẫn luôn quan sát Vân Vũ Phi, quan sát lên lút.

“Vậy phải làm như thế nào?” Vân Vũ Phi có vẻ nghi hoặc. Mặc dù nàng lơ mờ đoán ra một chút, nhưng nàng vẫn hy vọng bác sỹ Lô giải thích rõ ràng hơn.

“Tôi dùng sinh thực khí của tôi để làm mẫu cho cô thấy. Thật không có cách nào khác, bắt buộc phải có thực thể để làm mẫu cho cô” Đột nhiên bác sỹ Lô thật liêu lĩnh nói ra kế hoạch điều trị bổ trợ của y.

“A, như vậy a, có điều.....” Vân Vũ Phi chấn kinh, rất do dự. Nhưng nàng cảm thấy bác sỹ Lô nói rất có đạo lý. Nàng cho rằng, nếu không có bác sỹ Lô đích thân chỉ dạy, nàng nhất định không biết làm thế nào để mát xa cho sinh thực khí của nam nhân.

“Ừm, nếu cô đồng ý, bây giờ tôi có thể dạy ngay cho cô. Hy vọng cô quảng quan niệm thể tục đi. Bây giờ là lúc chữa bệnh, không thể dây dưa”

Ánh mắt của bác sỹ Lô lướt qua một tia sáng rất đặc ý, nhưng y nhìn có vẻ rất bình tĩnh, bình tĩnh đến giống như đang giải quyết công việc.

“Vâng..vâng ạ” Vân Vũ Phi chỉ có nước đồng ý. Nhưng nghĩ đến chuyện sẽ phải nhìn hạn thể của nam nhân trước mặt này, nàng vừa bối rối vừa thẹn thùng. Thậm chí nàng còn nghĩ, cái thứ đồ của nam nhân này có to, có thô như của Doãn Xuyên không? Không hiểu vì sao, hiện nay Vân Vũ Phi rất hay nghĩ tới con quái vật của Doãn Xuyên.

“Đợi chút, tôi đóng cửa lại đã, rồi vào buồng trong” Bác sỹ Lô quả nhiên rất cẩn thận, y bắt đầu cởi áo blu ra.

Buồng trong rất bình thường, giống như mọi phòng khoa của bệnh viện, đều bố trí một khu nhỏ để khám bệnh và kiểm tra bệnh trực tiếp. Chỉ có điều, cái buồng này rất rộng rãi, ngoại trừ có một chiếc giường không lớn lắm, còn có một buồng tắm nho nhỏ. Xem ra, cái buồng trong này có rất nhiều mục đích sử dụng.

“A, to quá, thật không ngờ nổi” Vân Vũ Phi thảm kinh hô trong lòng. Vào khoảnh khắc nhìn thấy bác sỹ Lô cởi quần, Vân Vũ Phi liền bị dương cụ của bác sỹ Lô thu hút. Có lẽ nữ nhân bẩm sinh đã có cảm giác mãnh liệt đối với thứ đồ đó, cũng giống như nam nhân nhìn thấy nhũ phong của nữ nhân vậy.

Mặc dù Vân Vũ Phi chỉ thầm kêu lên kinh ngạc trong lòng, những bác sỹ Lô vẫn cười. Bởi vì y nhìn thấy con người của Vân Vũ Phi mở lớn, đó là biểu hiện của sự chấn kinh. Rõ ràng mỹ nữ trước mặt này rất chú ý tới dương cụ của mình.

Bác sỹ Lô rất có niềm tin vào dương cụ của mình. Tất cả nữ nhân nhìn thấy dương cụ của y đều thích thú. Y biết, nữ nhân đang ngồi trước mặt này cũng nhất định sẽ thích thú. Nếu đã thích thú thì sẽ không bài xích, không bài xích thì sẽ dễ dàng dụ dỗ. Có lẽ chẳng mấy nhiều thời gian, vưu vật gọi cảm mỹ lệ này sẽ thần phục dưới cự vật của y. Nghĩ tới đây, bác sỹ Lô nắm lấy dương cụ to tướng, nhẹ nhàng tuốt lên tuốt xuống.

“Đừng..đừng gần quá” Khuôn mặt Vân Vũ Phi đỏ bừng lên. Trái tim nàng theo nhịp tuốt vuốt của bác sỹ Lô mà trở nên loạn nhịp.

“Không gần chút, cô làm sao có thể nhìn rõ được chứ?” Bác sỹ Lô giải thích. Y lại bước tới trước hai bước. Khoảng cách đó đến cánh môi của Vân Vũ Phi chỉ có hai thước. Dương cụ cứng ngắc vừa khéo gần như nằm ngang với miệng Vân Vũ Phi. Nếu có thể tiến lại gần chút nữa, dương cụ to lớn kia thậm chí có thể tiếp xúc với hơi thở của Vân Vũ Phi.

“Ừm...” Vân Vũ Phi sóng lòng nổi dậy, đầu óc có chút hỗn loạn. Bởi vì Vân Vũ Phi không những nhìn thấy dương vật khiến nàng run rẩy trong lòng, nàng còn ngửi thấy một mùi vị nam nhân mãnh liệt. Thứ mùi đó có mùi mồ hôi, mùi nước tiểu, còn có mùi tinh dịch. Mấy thứ mùi đó trộn lẫn với nhau, đủ để làm cho mọi nữ nhân không kìm lòng nổi. Vân Vũ Phi là một nữ nhân.

Có lẽ là do Vân Vũ Phi ngồi, nên bác sỹ Lô có thể từ trên nhìn xuống thưởng thức nhũ cầu của Vân Vũ Phi. Đường nhũ cầu mê người đó khiến dương cụ của bác sỹ Lô đột nhiên nhảy lên mấy cái. Đương nhiên Vân Vũ Phi nhìn thấy rất rõ mấy cái nảy đó. Trái tim nàng đại loạn.

31. Chương 31: Dụ Dỗ Gian Dâm.

“Mình sao thế này? Mình sao lại ướt rồi?” Nhìn dương cụ to như cánh tay con nít của bác sỹ Lô, Vân Vũ Phi vừa tim đập nhanh vừa ngỡ ngàng. Một ngọn lửa dục bùng lên mãnh liệt, nhưng Vân Vũ Phi lại cảm thấy một cảm giác nhục nhã chưa từng có. Từ sau khi ở salon ảnh viện về, nàng cứ luôn nghĩ tới cái thứ đó của nam nhân. Rất muốn, ra sức muốn. Nàng không cách nào kiềm chế được nhu cầu trong lòng.

“Được rồi, giờ chúng ta bắt đầu nào” Bác sỹ Lô kích động đến run run. Chuyện này không so với làm phẫu thuật được. Cho dù là ca phẫu thuật ngoại khoa khó khăn đến cỡ nào, y đều trấn tĩnh như không, thành thạo có thừa. Y thích giải phẫu cơ thể người, mỗi lần giải phẫu các bộ phận cơ thể người, y đều có một loại cảm giác thỏa mãn. Mỗi lần hoàn thành một ca phẫu thuật, y đều vô cùng hưng phấn. Nhiều năm qua, loại cảm giác đó càng ngày càng mãnh liệt. Trong mắt y, giết một người cũng giống như thực hiện một ca phẫu thuật ngoại khoa hoàn mỹ.

Hôm nay, bác sỹ Lô đã không cẩn thận giết mất một người, cho nên hiện giờ y rất hưng phấn.

”Anh.thật sự không có biện pháp nào khác sao? Thật sự phải làm..làm mẫu như thế nào sao? Trực giác báo cho Vân Vũ Phi bác sỹ Lô có vẻ cường điệu hóa. Mặc dù bác sỹ Lô là muốn tốt cho Doãn Xuyên, cũng nói rất có đạo lý, nhưng không hiểu vì sao nàng vẫn cảm thấy một bác sỹ bày hạ thể ra với người nhà bệnh nhân thật là vô lễ. Nhưng ánh mắt Vân Vũ Phi lại nhìn chăm chăm vào quy đầu của bác sỹ Lô, một cục tròn to tướng. Nàng khép chặt đôi mắt lại một cách vô ý thức.

“Muốn người yêu cô mau lành bệnh, bắt buộc phải hy sinh một chút. Chẳng lẽ cô không hy vọng người yêu cô lấy lại hùng phong sao? Chẳng lẽ cô không hy vọng có một cây sinh thực khí thô thô, cứng cứng chọc vào âm đạo của cô, làm cho cô khoái lạc sao?” Lời của bác sỹ Lô rất liêu lĩnh, rất khêu gợi.

“Anh..anh sao lại nói như thế chứ?” Không mặt Vân Vũ Phi thoáng chốc đỏ bừng lên. Từ trước tới giờ nàng còn chưa từng nghe thấy một nam nhân xa lạ nói năng trắng trợn như vậy trước mặt nàng.

“Tôi chỉ lấy thí dụ. Ca phẫu thuật của người yêu cô mặc dù không phải do tôi thực hiện, nhưng lúc kiểm tra thường lệ hồi sáng tôi đã biết sinh thực khí của người yêu cô rất mạnh mẽ, cô nhất định là rất hài lòng sinh thực khí của người yêu cô, đúng không?” Bác sỹ Lô thận trọng giải thích. Y rất kiên nhẫn. Một bác sỹ ngoại khoa xuất sắc thông thường đều rất kiên nhẫn, bằng không có lúc phải đứng phẫu thuật đến mấy tiếng đồng hồ liền, thậm chí mười mấy tiếng, sẽ rất khó đối phó.

“Ồ.là.....” Vân Vũ Phi không sao phủ nhận nàng say mê dương cụ của Doãn Xuyên. Nàng biết bác sỹ Lô nói rất chính xác. Mỗi lần thứ của Doãn Xuyên thọc vào nhục huyết của nàng, nàng thu được cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có. Trong số những nam nhân nàng từng trải qua cũng không có một ai có thể khiến cho nàng cảm giác kích thích mãnh liệt đến như vậy. Kể cả Lý Kha. Nam căn của Lý Kha cũng rất mạnh mẽ, nhưng không thể nào so sánh với Doãn Xuyên.

“Còn cây trước mắt thì sao? Dường như cũng rất to, dường như có thể độ sức với con quái vật của Doãn Xuyên. Dài quá à!” Vân Vũ Phi dán mắt vào cự vật trước mắt, trong lòng nàng phát ra lời ca ngợi, thậm chí nghĩ tới cự vật dài đến như vậy, nếu mà đâm vào trong nhục huyết của mình liệu có chọc thủng cả nhục huyết ra không?

“Nếu bằng lòng, vậy chúng ta không nên lãng phí thời gian, có thể bắt đầu được chưa?” Bác sỹ Lô lại lẳng lẳng nhìn tới nửa bước. Lần này cự vật của y chỉ còn cách chiếc miệng xinh của Vân Vũ Phi chừng một thước mà thôi.

“Được.được rồi, anh .anh nói đi” Trái tim Vân Vũ Phi đập dữ dội, nàng như hoa cả mắt.

“Chữa bệnh liệt dương hay trở ngại chức năng tình dục ngoại trừ việc uống thuốc và chú ý ăn uống ra, thì việc điều trị bổ trợ bằng mát xa và khêu gợi cũng rất quan trọng. Bởi vì rất nhiều bệnh nhân liệt dương đều do nhân tố tâm lý gây nên, cho nên chúng tôi đặc biệt chú trọng tới phương pháp điều trị phụ trợ này. Tôi xin giới thiệu mấy loại: bước đầu tiên là ‘mát xa’ sau đó là ‘khẩu giao’, ‘nhũ giao’ và ‘tính giao’. Đầu tiên chúng ta nói về ‘mát xa’. Vân tiểu thư, xin cô cầm lấy sinh thực khí của tôi. Trước hết tôi hướng dẫn cô làm mát xa thế nào” Bác sỹ Lô cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Vân Vũ Phi đặt lên nhục bồng của y. Cây nhục bồng đó đã đỏ lên, giống như một cây gậy sắt đang nung đỏ.

“Ác.không” Vân Vũ Phi theo bản năng định hắt tay bác sỹ Lô ra, nhưng nàng phát hiện tay bác sỹ Lô rất khỏe, nàng giật mấy cái mà không giật ra nổi.

“Thời gian của chúng ta rất quý giá, mong cô phối hợp với công việc của chúng tôi, được không?” Mặc dù bác sỹ Lô cảnh cáo Vân Vũ Phi, nhưng ngữ khí vô cùng ôn nhu. Y còn nở nụ cười tươi tắn có thể giết chết các cô gái.

“Vâng” Tiếng trả lời của Vân Vũ Phi nhỏ đến mức gần như chỉ có nàng mới có thể nghe thấy. Nàng len lén nhìn bác sỹ Lô một cái, sau đó thẹn thùng ngoảnh đầu đi, không nhìn cự vật khiến tim nàng đập dồn kia nữa. Chỉ là, bàn tay nhỏ nhắn của nàng không tránh né nữa, mà rất ngoan ngoãn đặt trên dương cụ của bác sỹ Lô.

Vào lúc tiếp xúc với dương cụ kia, Vân Vũ Phi khẽ rụt tay lại như chạm phải điện. Nàng lại do dự. Có điều, bác sỹ Lô lại bóp lấy mấy ngón tay Vân Vũ Phi, làm cho ngón tay nàng khép lại, chân chính nắm lấy cự vật vừa nóng vừa to đó.

“Không nhìn không được” Bác sỹ Lô cười nói.

Nghe thấy tiếng cười của bác sỹ Lô, Vân Vũ Phi càng xấu hổ. Nhiệt độ trên dương cụ nóng hổi thông qua bàn tay nàng truyền khắp toàn thân. Lúc này, Vân Vũ Phi không những cảm thấy ướt, còn cảm thấy nóng. Nàng rất muốn lột bỏ tấm áo vốn đã rất mỏng trên người ra.

“Một tay nắm tinh hoàn, tay kia nắm lấy nhục trụ, sau đó xoay tròn lên xuống theo chiều kim đồng hồ hoặc ngược chiều kim đồng hồ. Nhớ kỹ, lúc đối đãi với người yêu cô, ngàn vạn lần không thể tuốt vuốt lên xuống trực tiếp, tránh để động tác kịch liệt quá mà ảnh hưởng tới việc âm hành sung huyết” Thấy Vân Vũ Phi lại chăm chú nhìn dương cụ dưới hông, bác sỹ Lô lấy hết khả năng nói cho thật chuyên nghiệp, thật sâu xa. Y biết Vân Vũ Phi đang từng bước rơi vào chiếc bẫy được y thiết kế sẵn.

Vân Vũ Phi lại nhùng nhằng đưa tay trái ra, nắm lấy âm nang dùm đó, mấy cọng âm mao to xoắn tít quệt vào bàn tay nõn nà của nàng. Nàng miễn cưỡng khẽ run lên, rồi tiếp đó nhẹ nhàng xoa nắn tinh hoàn, khẽ hỏi: “Có phải như thế này không?”

“Đúng rồi, xoay tròn nha, xoay tròn từ từ” Bác sỹ Lô lén rên lên một chút, cảm giác khoan khoái đến kỳ diệu lan tỏa khắp toàn thân, thậm chí y còn có cảm giác xuất tinh.

Tay phải Vân Vũ Phi nhẹ nhàng nắm cự vật, từ từ vuốt ngược lên, đến quy đầu lại xoay kéo ngược xuống. Cự vật trong tay nàng càng lúc càng hưng dữ, càng lúc càng cứng. Đường như Vân Vũ Phi đã có chút thích thú với việc vuốt ve cái thứ đó. Quy đầu sáng bóng, gân xanh nổi gồ, khí thế khiếp người. Mặc dù cái thứ giả hỏa hung hăng đó tỏa ra mùi vị khó ngửi, nhưng dường như Vân Vũ Phi lại càng tiếp cận hơn, cánh mũi nàng chỉ còn cách cự vật chừng năm phân. Bất giác, tốc độ chuyển động xoay vuốt bàn tay của Vân Vũ Phi càng lúc càng nhanh.

“Được rồi, bước tiếp theo là ‘khẩu giao’!”

“Khẩu giao?” Nghe bác sỹ Lô nói đến ‘khẩu giao’, Vân Vũ Phi chấn động, thầm nghĩ: chẳng lẽ để mình ăn cái thứ hôi hôi này à? Ngoài Doãn Xuyên, đến cả Lý Kha mình cũng chưa từng ngậm qua, chẳng lẽ muốn mình ngậm nhục bồng khác ngoài của lão công sao? Mình..mình có thể ngậm cái thứ này sao? Sao mà hôi thế, trừ khi, trừ khi rửa đi, bằng không, còn lâu mình mới ngậm.

“Cô đã khẩu giao bao giờ chưa?” Bác sỹ Lô hỏi. Nhìn ánh mắt lộ vẻ tâm thần không yên của Vân Vũ Phi, y vẫn thận trọng hỏi, không dám lỗ mãng.

Vân Vũ Phi ngượng ngừng gật đầu. Nàng rửa thầm: Doãn Xuyên vẫn thường vô duyên vô cớ để người ta ăn nhục bồng của anh ấy, tên gia hỏa đó không những không rửa ráy nhục bồng, có lúc lại còn đang ân ái với người ta nửa chừng còn rút nhục bồng ra, kêu người ta ăn, đúng thật là. Trên cây nhục bồng đó vẫn còn dính dịch trắng trắng, thật đáng ghét.

“Nhưng khẩu giao bây giờ lại không giống với khẩu giao cô vẫn thường làm với người yêu, bởi vì mạch máu mô xốp của người yêu cô bị hoại tử nhiều chỗ, cho nên phải dùng cả răng, dùng răng làm thông huyết quản, kích thích huyết quản tái sinh năng lực.....” Kiến giải của bác sỹ Lô có vẻ rất có đạo lý.

“Răng? Ý anh là muốn tôi vừa ngậm vừa cắn?” Vân Vũ Phi rất mê hoặc.

“Đúng vậy, hà, cô thật thông minh” Bác sỹ Lô cực lực khen ngợi Vân Vũ Phi.

Mặc dù vẫn đang giảng giải, những bàn tay Vân Vũ Phi vẫn không ngừng hoạt động. Nàng xoay vuốt càng lúc càng thuần thực. Ngoài việc xoay vuốt lên xuống, nàng còn mân mê tinh hoàn của bác sỹ Lô. Không biết là do vô tình hay cố ý, ngón tay nàng còn lướt qua đáy chậu của bác sỹ Lô. Đó là vị trí mẫn cảm của nam nhân.

“Dùng răng cắn, nam nhân có đau không?” Vân Vũ Phi xấu hổ hỏi. Nàng đã tưởng tượng tới việc cắn cây nhục bồng to này một cái. Cây nhục bồng đó tràn đầy sức cảm dỗ trí mạng. Vân Vũ Phi thầm nghĩ, nếu cây nhục bồng trước mặt này là của Doãn Xuyên, nàng sẽ không hề do dự nuốt vào.

“Mức độ cắn thì cô cần phải khống chế thuần thực, hơn nữa phải cắn vào chỗ gốc của ngọc hành, nơi đó có nhiều mạch máu nhất. Tốt nhất là cô nên thử một chút, tôi có thể chỉ cho cô xem vị trí đó”

“Tôi..tôi không muốn thử” Vân Vũ Phi vội vàng lắc đầu.

“Không thử làm sao được? Cô còn không biết rõ đó là vị trí nào. Nào, ngậm vào rồi tôi chỉ cho biết cần phải dùng răng cắn vào chỗ nào” Bác sỹ Lô đột nhiên bước dần tới, dương vật to đùng cứng ngắc đã dí sát tới mặt Vân Vũ Phi. Quy đầu to lớn “không cần thận” đụng một chút vào bờ môi căng mọng của Vân Vũ Phi.

“A..ọc ọc.....” Vân Vũ Phi bất ngờ không kịp đề phòng, á lên một tiếng, vừa định mở miệng nói gì đó, quy đầu to tướng kia lại như có linh tính, thừa cơ xông thẳng vào cả nửa quy đầu.

Lúc này Vân Vũ Phi mới kịp phản ứng, nàng vội vàng định nhả quy đầu ra, nhưng phản ứng của bác sỹ Lô còn nhanh hơn. Hai tay y chộp giữ lấy đầu Vân Vũ Phi nhanh như điện. Vân Vũ Phi kinh hoàng ngược lên nhìn bác sỹ Lô, quai hàm nàng đã banh ra, quy đầu to đùng đã chiếm đóng khoang miệng nàng chẳng hề khách khí. Có lẽ nhục bồng to quá mức, nước mắt Vân Vũ Phi thiếu chút nữa thì rớt ra.

“Đúng rồi, đừng động, hư.đừng động. Năng lực sinh lý của người yêu cô có thể khôi phục được hay không đều trông vào cô đó. Mới đầu cô có thể không quen, đừng lo lắng, cô thích ứng một chút đã.” Bác sỹ Lô nghĩ bụng, thân ở bệnh viện, thời gian không thể kéo quá dài, hướng chi còn có người chết cần phải xử lý, cho nên y mới quyết định xuất thủ bừa đi, dùng chút thủ đoạn cường chế. Y càng lo sợ đêm dài lắm mộng, bởi vì lần đầu tiên nhìn thấy Vân Vũ Phi, y đã không sao khống chế nổi mà mê luôn Vân Vũ Phi, không những lén nghe Vân Vũ Phi ve vãn làm tình, mà còn vì việc nghe lén bị phát hiện mà giết người.

Bác sỹ Lô giết người cũng không nhiều, chỉ giết có hai mươi ba người mà thôi. Gặp được nữ nhân mình thích càng ít, chỉ có hai người. Vân Vũ Phi chính là một người trong đó. Y thích nữ nhân có cặp chân dài săn chắc, y càng thích nữ nhân có đôi môi dày căng mọng. Đôi môi Vân Vũ Phi rất căng rất mọng, rất dày. Y hy vọng đến không thể chờ đợi được làm môi gợi cảm đó bao lấy, bao lấy nhục bồng phần kích của y.

“..ọc ọc.....” Sự chống cự của Vân Vũ Phi không đến mức kịch liệt như bác sỹ Lô tưởng tượng. Không những không kịch liệt, nàng thậm chí còn dịu xuống, chỉ là ánh mắt nàng vẫn nhìn bác sỹ Lô. Ánh mắt đó mang theo nỗi kinh hoàng, bất lực, nhưng nhiều hơn là sự nhục nhã. Nàng không ngờ nỗi bản thân lại không chống cự.

Tại sao chứ? Vân Vũ Phi tự hỏi. Đáp án có được lại là không biết. Nàng chỉ cảm thấy rất có lỗi với Doãn Xuyên, nhưng dục vọng cuộn trào trong thân thể nàng sao mà mãnh mẽ, mãnh mẽ tới mức đủ để quăng đi mọi nỗi nhục nhã.

“Nào, nắm lấy” Thấy Vân Vũ Phi không giãy giụa nữa, bác sỹ Lô gắng nhấn nhịn khoái cảm đang âm âm kéo tới, kéo bàn tay Vân Vũ Phi đang thả xuống, đặt lại lên cự vật của y. Y cảm giác thấy một lực hút, một lực hút từ trong miệng Vân Vũ Phi. Y cực kỳ hoan hỉ ấn cự vật vào thêm một chút . Lần này, chiếc miệng xinh của Vân Vũ Phi hoàn toàn bao lấy quy đầu to tướng.

“Ừ.....” Vân Vũ Phi cảm giác nước miếng của mình tiết ra ào ạt, giống như đứa con nít nhìn thấy kẹo mút vậy, thèm nhỏ dãi. Hai bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm lấy nhục bồng nóng hổi, nhẹ nhàng nuốt vào, rồi từ từ kéo ra, kéo toàn bộ nhục bồng ra.

Lần này, bác sỹ Lô tuyệt không ngăn cản. Y mỉm cười ôn nhu nói: “Thật không phải, tôi chỉ nóng lòng muốn trị bệnh cứu người, đây là tôi lo lắng cho anh ấy thay cô, nghe cô nói chuẩn bị kết hôn rồi, kết hôn thì phải động phòng, xuân tiêu nhất khắc đáng giá ngàn vàng, nếu người yêu cô bất lực, liệu cô có vui vẻ không?”

Mấy câu nói của bác sỹ Lô làm cho Vân Vũ Phi mặt ửng mây ê, ngẩn ra như gà gồ. Y vội vàng đổ thêm dầu vào lửa: “Cô dâu mặc áo cưới và lễ phục rất xinh đẹp, nhưng không có sinh hoạt tình dục, cô dâu nhất định không hạnh phúc.”

“Khụ khụ” Vân Vũ Phi ho khan mấy tiếng, vừa ổn định hơi thở gấp gáp của mình, vừa nhỏ giọng trách móc: “VẬY. VẬY anh cũng phải đợi tôi chuẩn bị chứ, hấp tấp tống vào như thế, thứ đó to như vậy người ta làm sao chịu nổi?”

Vân Vũ Phi nghĩ lại vừa rồi miệng căng đầy, trong lòng vẫn còn hoảng sợ. Nàng lấy mu bàn tay lau lau cánh môi đỏ hồng.

“Được rồi, từ từ ngậm lại nào, cố gắng ngậm sâu vào, đến tận gốc của sinh thực khí, cô hãy dùng răng cắn nhẹ, nhớ là chỉ cắn nhẹ thôi” Thấy Vân Vũ Phi trách móc mà chẳng có chút tức giận nào, bác sỹ Lô trong lòng quá đổi vui mừng, y thậm chí thấy may mắn vì xung động lỗ mông vừa rồi, thậm chí, xem ra ông trời nhất định đang giúp mình.

“Ừ...” lần này hoàn toàn là do Vân Vũ Phi chủ động. Nàng nhìn cự vật một cái, sau đó cố sức há rộng chiếc miệng xinh, từ từ ngậm lấy quy đầu to lớn, một luồng điện nhanh chóng chạy khắp toàn thân nàng, đầu óc nàng trống rỗng, theo bản năng nhồi nhục bồng to lớn vào sâu trong miệng mình.

“A...” Bác sỹ Lô kiềm nén từ rất lâu cuối cùng nhịn không nổi phát ra một tiếng rên rỉ. Hai tay y đặt lên bờ vai tròn trĩnh mịn màng của Vân Vũ Phi, nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó vuốt dần lên trên, cắn cổ, gáy, dái tai..

“Ừm...” Vân Vũ Phi kéo nhục bồng ra, rồi lại ngậm vào, mỗi lần đều sâu một chút. Có điều, nàng dần dần phát hiện, khoái cảm mang lại từ việc nhục bồng ma sát với khoang miệng càng lúc càng mãnh liệt. Nàng trở lên nôn nóng không yên, trong tiểu huyết cũng có cảm giác ứa ứa không ngừng.

Vân Vũ Phi không sao khống chế được hệ thần kinh càng lúc càng mê loạn, nàng bắt đầu nuốt nhả nhục bồng trong miệng đến quên cả trời đất, tần suất càng lúc càng nhanh, nước miếng dồi dào bôi trơn con đường ra vào. Vân Vũ Phi phát hiện bản thân sao mà dâm dăng đến vậy, giống như một con mèo tham ăn, đang ngấu nghiến nhai con cá tươi trong miệng. Đó xem ra đã không còn là học tập kỹ năng chữa bệnh nữa, mà đơn giản là màn tán tỉnh khởi động trước khi làm tình cùng tình nhân.

“Ừ.....” Bác sỹ Lô khép hờ mắt lại, hưởng thụ khoái cảm đến tê người đó.

“Ừ.ô ô ô.....” Vân Vũ Phi tham lam nút mút. Bàn tay nàng cũng phối hợp vuốt lên vuốt xuống. Nhục bồng to tướng không ngừng to thêm, cứng thêm trong miệng nàng, còn bắt đầu không ngừng giãn giãn. Vân Vũ Phi rất lo lắng, lo lắng bác sỹ Lô sẽ phóng tinh dịch trong miệng nàng. Mặc dù nàng thích mùi vị của tinh dịch, nhưng bác sỹ Lô không phải là trưởng phu của mình, nàng không cho phép tinh dịch của nam nhân khác lưu lại trong miệng.

Vân Vũ Phi lập tức ngừng nuốt nhả, lén nhìn bác sỹ Lô một cái. Nàng phát hiện dáng vẻ bác sỹ Lô rất say mê, trong lòng thầm trách: Cái gì chứ? Bộ dạng say sưa khoan khoái thế kia, rõ ràng là mượn việc công để làm việc tư mà.

“A a, thật thoải mái, bệnh của trượng phu cô rất có hy vọng chữa khỏi. Tiếp theo, chúng ta tới phần ‘nhũ giao’” Bác sỹ Lô cũng phát hiện ra Vân Vũ Phi đang nhìn mình, y cũng chẳng giấu giếm cảm giác thỏa mãn của mình.

“Nhũ giao? Tôi..tôi chưa từng nghe qua” Vân Vũ Phi như muốn tỏ ra mình rất ngây thơ. Thật ra, dù là người ngốc hơn thì cũng có thể tưởng tượng ra nhũ giao là thế nào. Đương nhiên Vân Vũ Phi tưởng tượng ra, cho nên ráng hồng vừa mới rút đi đã lại một lần nữa phủ đầy khuôn mặt xinh xắn của nàng. Nàng vô ý kéo kéo chiếc cổ áo bị trễ, che đầy xuân quang không cẩn thận để lộ ra lúc quên cả đất trời vừa rồi.

Bác sỹ Lô cười cười một cách quý dị, quay người lấy từ trong một cái tủ ra một chai gì đó trong suốt. Đó là chất bôi trơn, thứ rất bình thường trong bệnh viện, thông thường dùng khi chụp X quang hay siêu âm.

Bác sỹ Lô xòe bàn tay ra, đổ chất dịch trong suốt đó vào lòng bàn tay, sau đó bước tới trước mặt Vân Vũ Phi, nói: “Giờ cô cởi áo ra, sau đó bôi chất bôi trơn này lên nhũ phong”

“Tôi..tôi không cởi” Vân Vũ Phi ngượng ngùng lắc đầu. Lý trí nói với nàng không thể tái phạm sai lầm ở salon ảnh viện. Mặc dù toàn thân nàng nóng bức đến muốn tắm nước lạnh, nhưng nàng vẫn gắng lắc đầu, thái độ rất kiên quyết.

“Cô thật không biết phối hợp, như thế sẽ rất trở ngại cho việc điều trị của chúng ta. Như thế đối với cô, với người yêu của cô và cả bệnh viện đều rất thiếu trách nhiệm. Nếu cô kiên quyết không đồng ý, tôi có thể cân nhắc trưng cầu ý kiến trượng phu cô, nói cô..chỉ học ‘khẩu giao’ rồi bỏ dở giữa chừng” Lúc nói đến hai từ “khẩu giao”, bác sỹ Lô cố ý lớn tiếng nhấn mạnh.

“A? Không..không cần phải hỏi..hỏi lão công của tôi, tôi..tôi quyết định học tiếp là được” Vân Vũ Phi giật mình kinh hãi. Thầm nghĩ, cái gã bác sỹ Lô này đúng là hồ đồ, chuyện này làm sao có thể để cho Doãn Xuyên biết được chứ? Nếu Doãn Xuyên biết mình ngậm nhục bồng của bác sỹ Lô, anh ấy nhất định sẽ rất giận.

“À, vậy tôi tiếp tục nhá, tiếp nào” Nói rồi, bác sỹ Lô nắm lấy tay Vân Vũ Phi, bôi chất bôi trơn trong tay lên lòng bàn tay Vân Vũ Phi.

“Ai da.. anh bỏ thứ đó lên tay tôi, tôi..làm sao cởi đồ được” Bộ đồ trên người Vân Vũ Phi rất quý, nàng thật không hy vọng bị thứ dính dính trơn trơn đó làm bẩn.

“À, tôi quên mất. Như vậy đi, tôi cởi giúp cô” Bác sỹ Lô mỉm cười nói.

“A? Như vậy sao được..bác sỹ Lô anh..anh không được chạm lung tung” Vân Vũ Phi thẹn thùng đến cực điểm, thầm nghĩ, ở trong salon ảnh viện bị một gã nam nhân xa lạ mặc nội y, trêu ghẹo một phen, còn lần

này, lại bị một gã nam nhân xa lạ khác cởi đồ. Vân Vũ Phi à Vân Vũ Phi, mày không thể làm chuyện có lỗi với Doãn Xuyên nữa. Nhưng, nhưng nếu tay bác sỹ này cởi nội khổ của mình thì phải làm sao? Nếu gã sờ soạng mình thì phải làm sao? Thân thể mình mãi cảm đến thế, thật lo quá.

“Không chạm lung tung, nhất định không chạm lung tung” Bác sỹ Lô mỉm cười. Y nghe lén Vân Vũ Phi và Doãn Xuyên tán tỉnh nhau, cho nên y biết thân thể Vân Vũ Phi rất nhạy cảm, chỉ cần có thể kêu gọi thân thể Vân Vũ Phi, như vậy chắc Vân Vũ Phi nhất định không ngăn nổi tình tự.

Thật không tưởng nổi bác sỹ Lô cởi y phục nữ nhân cũng hết như y làm phẫu thuật vậy, tinh chuẩn nhanh nhẹn. Bác sỹ Lô không những cởi áo Vân Vũ Phi mà còn cởi luôn cả áo ngực của nàng. Áo ngực ren màu trắng, rất đẹp, kiểu không dây.

Hơi thở của bác sỹ Lô như muốn ngừng lại. Từ trước tới nay y chưa từng nhìn thấy nữ phong hoàn mỹ đến như vậy. Hai điểm màu phấn hồng ở nơi đầy đặn mà vút cao trên làn da tuyết bạch kia làm lộ ra ánh sáng mê người. Bác sỹ Lô bị thứ ánh sáng đó mê hoặc sâu sắc. Cự vật dưới hông y lại nảy lên mấy cái, cũng như to thêm một cỡ.

“Không được nhìn mà.....” Vân Vũ Phi vừa thẹn thùng vừa kiêu ngạo. Nàng biết vẻ mê người của mình, nàng thích nam nhân điên đảo thần hồn vì nàng. Nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ của bác sỹ Lô, nàng có một cảm giác hưng phấn không thể diễn tả được bằng lời. Trong nỗi hưng phấn, nàng chẳng hề giấu giếm ưỡn cao bộ ngực mê người, nhẹ nhàng thoa chất bôi trơn trong tay lên nữ phong của mình.

“Đúng, cô..cô thoa từ từ, thoa đều lên” Bác sỹ Lô cởi luôn áo blu và áo trong, chỉ mặc một chiếc áo lót mỏng, y không quên giải thích với Vân Vũ Phi: “Không muốn để chất bôi trơn làm bẩn y phục”

“Ưm” Vân Vũ Phi đã chẳng quan tâm bác sỹ Lô đang làm gì nữa. Nàng chỉ chú ý để tay đang dạo chơi trên nữ phong mình. Chất bôi trơn lạnh lạnh không làm giảm cảm giác khô nóng trong nàng xuống chút nào. Ngược lại, nữ phong mãi mãi khi được vuốt ve lại sinh ra sức nóng còn mãnh liệt hơn. Luồng sức nóng đó đang dần dần ăn mòn lý trí của nàng.

“Bây giờ, kẹp sinh thực khí của tôi vào giữa hai nữ phong của cô, người bị bệnh liệt dương không cương nhiều được, có thể không tiến vào âm đạo được, lúc đó nữ giao có thể thay thế cho tính giao” Bác sỹ Lô ưỡn nhục bồng to lớn lên, áp lên nữ câu của Vân Vũ Phi.

“Ừ, nóng quá!” Vân Vũ Phi kêu lên một tiếng. Vào lúc nhục bồng to tướng của bác sỹ Lô tiếp xúc với thân thể nàng, toàn thân Vân Vũ Phi run lên mãnh liệt, khoái cảm như sóng triều trong thoáng chốc tràn ngập khắp toàn thân, dịch thể dính dấp từ nơi sâu thẳm trong nhục huyết phun trào ra, thấm ướt cả âm bộ. Vân Vũ Phi tin chắc dưới mặt ghế là cả một vũng dịch thể khiến nàng khó có thể chịu nổi. Nàng vô ý thức đi di đôn bộ, muốn dùng chiếc váy dưới mông lau đám dịch thể đó đi.

Nhưng nhục bồng của bác sỹ Lô đã bắt đầu ma sát nữ câu. Vân Vũ Phi chỉ đành chuyên chú vào thứ gia hỏa vừa yêu vừa hận trước mắt. Nàng nâng cặp nữ phong lên, ép chặt nhục bồng to tướng vào giữa cặp nữ.

“A, cô đúng là được trời ưu ái, cũng chỉ có nhũ phong đầy đặn như của cô mới có thể làm.làm nhũ giao. Người yêu cô thật may mắn!” Bác sỹ Lô thúc động nhục bồng, nhục bồng to tướng đâm qua lại giữa cặp nhũ phong, tỏ ta cực kỳ đam mê.

“Là như thế này sao?” Vân Vũ Phi ông ẹo hỏi. Ánh mắt nàng đã trở nên rất quyến rũ, rất lẳng lơ.

“Đúng, có điều, chưa đủ chặt, cô giúp tôi nào” Bác sỹ Lô đưa tay ra, đặt lên hai bên nhũ phong của Vân Vũ Phi rồi dùng sức ép thật mạnh vào, tạo thành một nhũ cầu thật sâu thật khít. Tốc độ đâm thọc của bác sỹ Lô cũng tăng dần lên.

“A, không được sờ..a!” Nhũ đầu của Vân Vũ Phi rất đẹp, chỉ có thành ngực mới coi như không thấy trước nhũ đầu mê người như vậy để mà không sờ. Bác sỹ Lô không phải thành ngực, ngón cái và ngón trỏ của y rất ‘không cẩn thận’ về lấy nhũ đầu màu phấn hồng. Đó là nơi mẫn cảm nhất của Vân Vũ Phi. Nàng khó chịu há to miệng, bác sỹ Lô lại một lần nữa không cẩn thận chọc nhục bồng to tướng vào giữa cặp môi mọng đỏ của Vân Vũ Phi.

“ư ư..ư ư.....” Vân Vũ Phi nắm lấy nhục bồng nóng hổi, điên cuồng ngậm nhả. Nàng còn dùng lưỡi liếm láp xung quanh quy đầu. Nàng muốn báo thù bác sỹ Lô, bởi vì bác sỹ Lô đang đùa nghịch nhũ phong của nàng, còn vờ về nhũ đầu của nàng. Nhũ đầu đã sẵn cứng lên, thật đáng ghét.

“Đừng ngậm vội.chúng ta tiến hành bước ‘tính giao’ cuối cùng. Nào, tôi giúp cô cởi váy” Bác sỹ Lô bế Vân Vũ Phi lên khỏi ghế.

“Cái đó còn phải học sao?” Vân Vũ Phi ngượng ngùng hỏi. Hai tay nàng đặt lên mình bác sỹ Lô, dùng cặp bánh giò trước ngực ma sát vàng ngực của bác sỹ Lô.

“Đương nhiên rồi” Bác sỹ Lô phát ra tiếng thở nặng nhọc như dã thú. Mặc dù còn cách lớp áo lót, nhưng y đã cảm giác được sự cọ sát của hai hạt nhũ đầu kia.

“Vậy anh phải dạy tôi cẩn thận đó” Vân Vũ Phi ép chặt lên người bác sỹ Lô, hạ thể không ngừng hẩy tới trước. Nàng đang ra hiệu mạnh mẽ.

Đương nhiên bác sỹ Lô bắt sóng được tín hiệu đó. Y thuận thực cởi váy Vân Vũ Phi ra, nhưng lại không cởi nội khố, bởi vì cái đó không cần phải cởi. Hai sợi dây mảnh buộc lại bên hông, chẳng khác gì với việc không mặc nội khố. Y ôm lấy vòng eo thon nhỏ của Vân Vũ Phi, ôn nhu hôn nhũ phong cao vút, vừa hôn vừa dút.

“A..anh thật xấu, anh cố tình dụ dỗ tôi” Dường như đến lúc này Vân Vũ Phi mới hiểu ra. Nàng bắt đầu giãy giụa, giãy giụa rất yếu ớt, vừa giãy giụa vừa dùng hạ thể cọ sát lên cự vật hàng khủng cứng rắn như sắt kia. Nhục huyết lây lội của nàng đã vô cùng khao khát bị xâm nhập, bị chiếm hữu.

Bác sỹ Lô chẳng để tâm đến sự kháng nghị vô vị của Vân Vũ Phi. Nhục bồng ngồng cao của y đã ở thể đội phóng, quy đầu to tròn cứ luôn luân quần ngay rìa nhục huyết, không ngừng chọc lên dải đất mẫn cảm

bệnh cạnh nhục huyết. Tay y đột nhiên nâng một chân của Vân Vũ Phi lên. Điều đó càng kích thích thần kinh Vân Vũ Phi hơn. Nàng thầm kêu lên kinh hãi: chẳng lẽ bác sỹ Lô muốn đứng để chọc nhục bồng của hắn vào hay sao? Nhưng đó là tư thế mình chưa từng thưởng thức qua, tư thế này dâm đẳng quá, không biết tư thế đó thì có thể chọc vào thật sâu không?

“A.....” Vân Vũ Phi đã cảm giác thấy quy đầu to tròn kia đang tách mở hai cánh hoa của nàng ra.

Nhưng đúng vào lúc đó, từ phòng làm việc của bác sỹ vang lên tiếng gõ cửa. Mặc dù bác sỹ Lô và Vân Vũ Phi ở phòng trong, nhưng phòng làm việc yên ắng vẫn truyền tiếng gõ cửa vào tai họ. Cùng với tiếng gõ cửa là một giọng nói trong trẻo có vẻ lo lắng: “Bác sỹ Lô có ở đó không?”

Bác sỹ Lô tức điên người. Y liếc nhìn Vân Vũ Phi một cái, phát hiện Vân Vũ Phi cũng đang nhìn y, vừa lắc đầu vừa ép sát thân thể tới. Điều đó như yêu cầu y mặc kệ. Bác sỹ Lô hiểu ý mỉm cười, một lần nữa nhắm chuẩn huyết khẩu ướt rườn rướt.

Nhưng giọng nói trong trẻo kia lại một lần nữa vang lên, lần này càng lớn tiếng hơn: “Bác sỹ Lô, có đó không?”

Bác sỹ Lô nhớ tới cổ thi thể kia, y đột nhiên có vẻ hoảng sợ, thầm nghĩ, chẳng lẽ xác của hộ sỹ Cổ đã bị phát hiện? Không thể nào, mình đã giấu rất kỹ, chẳng lẽ vẫn bị phát hiện?

Bác sỹ Lô do dự. Y thả chân Vân Vũ Phi xuống, ôn nhu nói: “Cô ở đây chờ tôi, tôi đi xem sao. Có thể phải đi xem bệnh gấp. Tôi là bác sỹ, phải có trách nhiệm với bệnh nhân, cô thấy thế nào?”

“Vâng” Vân Vũ Phi rất thất vọng, rất khó chịu, nhưng nàng lại phát hiện bác sỹ Lô không những đẹp trai, nhân phẩm cũng rất ổn, dường như còn ưu tú hơn Doãn Xuyên một chút. Đó chính là nam nhân tốt trong suy nghĩ của nàng, hướng chi nhục bồng của y cũng rất oách.

Nghĩ tới đây, Vân Vũ Phi ngược lại không còn tức giận. Nàng ngồi xuống chiếc giường nhỏ trong phòng, ỉn ỉn nói: “Tôi đợi anh, xử lý xong phải về nhanh nhé, anh còn còn chưa dạy tôi bước.bước cuối cùng” Nói rồi, khuôn mặt đỏ bừng lên.

Bác sỹ Lô ngăn người ra. Y nghiêng răng cố gắng nhẫn nhịn dục vọng, nhanh chóng mặc y phục và tắm blu trắng, nở nụ cười mỉm đầy tiêu sái với Vân Vũ Phi rồi vội vàng lên tiếng đáp: “Có ở đây, đợi chút, ra ngay đây” Tiếng gõ cửa liền ngưng bật.

Cửa mở, một hộ sỹ cũng rất duyên dáng nồn nóng hỏi: “Bác sỹ Lô, có thấy hộ sỹ Cổ không ạ? Hiện giờ chúng tôi có hai người trực ban, không biết cô ấy chạy đi đâu nữa. Vừa rồi có bệnh nhân ở phòng bệnh đặc biệt châm cứu quá thời gian bị chảy rất nhiều máu, tôi vừa cầm máu xong, anh đi xem sao”

“Được rồi, chúng ta đi” Bác sỹ Lô nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc. Trước khi đi, y còn không quên khóa cửa lại.

“Châm cứu quá thời gian” là một sự cố điều trị, đương nhiên bác sỹ Lô không thể không đi xử lý. Cũng may, sự việc không đến nỗi nghiêm trọng, bác sỹ Lô xử lý rất nhanh.

Lúc đi ngang qua phòng bệnh của Doãn Xuyên, y phát hiện phòng bệnh của Doãn Xuyên mở hé cửa, từ trong vọng ra tiếng cười nói. Y dừng lại theo bản năng nhìn vào trong phòng một cái rồi nhanh chóng bước về phòng làm việc của bác sỹ. Nơi đó có một người đang chờ y, một vư vật gọi cảm.

Bóng dáng quay người rồi biến mất của bác sỹ Lô khiến cho một người tóm được. Người đó là Vân Vũ Lôi.

Cùng Vương Cảnh đi dạo một vòng, trong lòng Vân Vũ Lôi trước sau vẫn bận lòng về Doãn Xuyên. Nàng như thiếu nữ mới chớm nở tình yêu, mỗi giờ mỗi khắc đều nhớ tới tình lang của mình. Có lẽ do sự ngấm hiểu giữa những người bạn thân, có lẽ cũng cùng yêu thích một người, tâm tình của Vương Cảnh cũng hết như tâm tình của Vân Vũ Lôi, nhưng cả hai chẳng nói ra.

Nếu hai người đã không có lòng đi dạo, vậy thì kiếm cơ để về nhà. Nhưng, Vân Vũ Lôi không về nhà. Nàng lại đến bệnh viện. Nàng muốn xem xem Doãn Xuyên thế nào. Không ngờ là, lúc nàng đẩy cửa phòng bệnh của Doãn Xuyên ra, trong phòng bệnh chỉ có một mình Doãn Xuyên. Điều đó khiến nàng rất bất ngờ, càng khiến nàng vui mừng. Cũng chẳng kịp đóng cửa phòng lại, nàng nhào tới cạnh giường bệnh của Doãn Xuyên, kể lể nỗi lòng của mình.

Doãn Xuyên đang chờ Vân Vũ Phi. Vân Vũ Phi nói ra ngoài mua ít tạp chí cho Doãn Xuyên giải buồn. Nhưng không ngờ ra ngoài rồi không thấy tăm hơi đâu. Gã đang sốt ruột chờ đợi, không ngờ nỗi người đến lại là Vân Vũ Lôi hồn nhiên.

“Đi dạo phố nhanh thế à?”

“Người ta căn bản không đi dạo”

“Cảnh Cảnh đâu?”

“Hứ, anh chỉ biết nhớ tới Cảnh Cảnh tỷ thôi sao?”

“Ai nói vậy? Em và Cảnh Cảnh anh đều nhớ”

“Hứ, vậy anh nhớ ai nhiều hơn”

“Nãi tử của ai to thì anh nhớ người đó”

“Hi hi..vậy, vậy của ai to hơn?” Vân Vũ Lôi bật cười, bởi vì nhũ phong của nàng quả thật to hơn của Vương Cảnh một chút. Nàng biết rõ Doãn Xuyên cố ý thiên vị nàng, nhưng nàng vẫn rất vui vẻ.

“Vậy phải sờ thử mới biết được hà” Thấy Vân Vũ Lôi cười rạng rỡ, Doãn Xuyên thừa cơ muốn để cho tay được một phen béo bở.

“Không muốn, cửa mở đó” Vân Vũ Lôi liếc nhìn thấy có một bóng người ngoài cửa, một bóng áo trắng.

oOo

Bóng trắng đó đương nhiên là bác sỹ Lô. Trở về đến phòng làm việc, tay y móc chìa khóa ra cũng hơi run run. Cửa mở, bác sỹ Lô gần như lao vào phòng trong. Trong đó vẫn chan chứa sắc xuân, một cơ thể tuyệt diệu nằm ngang trên giường, mặc dù vẫn có y phục trên người, nhưng thân hình mơn mớn đó vẫn ngấm chứa dục vọng sắp sửa phun trào, hướng chi xuân quang lấp ló dưới tấm váy cộc càng quyến rũ người ta đến phát cuồng.

Bác sỹ Lô đã phát cuồng. Y nhanh chóng cởi bỏ tấm blu trắng bước về phía mĩ nhân trên giường.

Mĩ nhân trên giường dường như đã ngủ. Hàng mi dài khép chặt. Nhưng bác sỹ Lô chỉ nhìn thoáng cái cũng biết mĩ nhân đó đang vờ ngủ. Bởi vì hơi thở của nàng không đều đặn, bộ ngực cao vút theo sự tiếp cận của y mà càng lúc càng nhấp nhô lên xuống. Y cười gần tóm lấy nhũ phong mềm mềm đó, ra sức vồn vò.

Mĩ nhân tỉnh rồi, nàng kêu lên một tiếng, che chở cho cặp đại nãi tử trước ngực, cười khúc khích nói: “Không được sờ, anh còn chưa dạy người ta tính giao như thế nào.”

“Dạy, lập tức dạy, có phải cô rất muốn học?” Bác sỹ Lô cởi quần, lại một lần nữa lộ ra cự vật dứng mãnh nhanh nhẹn.

“Mới học một nửa, đương nhiên phải học hết nha!” Vân Vũ Phi cười khúc khích. Ánh mắt nàng nhìn chăm chăm vào cự vật của bác sỹ Lô. Trong thoáng chốc, ngọn lửa dục bị nguội lạnh đã bùng cháy lên lần nữa.

Muốn học như vậy sao còn mặc váy vào?” Tay bác sỹ Lô lướt qua cặp đùi trơn bóng, lần đến cánh rùng rậm rạp của Vân Vũ Phi.

“A.có việc không cần cởi váy cũng học được.a! Tay của anh.....” Vân Vũ Phi khép đôi mắt đẹp lại, thân thể uốn éo kích tình theo cái vuốt ve của bác sỹ Lô. Nàng đã thở hổn hển.

“Đúng quá, đại mĩ nhân của tôi, cô thật phóng túng!” Bác sỹ Lô nhào tới, tóm gọn làn môi thơm mềm mại của Vân Vũ Phi, điên cuồng hút lấy nước miếng ngọt thơm. Áo Vân Vũ Phi bị lột ra, áo ngực cũng bị giật tung ra một cách thô lỗ, một cặp nhũ phong lại một lần nữa chịu sự đối xử rất thô lỗ.

“Ừ...ừ.....” Sự đáp ứng của Vân Vũ Phi nhiệt tình quá mức bình thường. Cái lưỡi trơn mềm mấy lần bị bác sỹ Lô cắn lấy, nhưng nàng vẫn truy đuổi trên ghẹo. Nhũ đầu săn cứng bị vân vê mạnh mẽ, nàng cũng vẫn ưỡn cao bộ ngực.

Nhiệt độ trong phòng tăng cao, trong bầu không khí lan tỏa một khí tức đậm đặc, tất thấy mọi thứ dường như sắp diễn ra.

Nhưng đúng lúc đó, ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa, tiếng gõ rất hòa nhã.

“Ai gõ cũng mặc kệ” Bác sỹ Lô kéo Vân Vũ Phi đến cạnh giường, nâng cao cặp đùi nàng, ưỡn nhục bồng to lớn tới trước.

“Bác sỹ Lô có ở đó không?” Đó là một giọng nói rất êm ái rất ỏn ẻn. Nữ nhân của Vân gia đều có một giọng nói cực kỳ dễ nghe.

“Là tỷ tỷ của tôi” Bác sỹ Lô có thể mặc kệ người tới là ai, nhưng Vân Vũ Phi lại không thể không để ý. Giọng nói của tỷ tỷ, nàng dù có nhắm mắt lại cũng có thể nghe ra. Nghĩ đến việc Vân Vũ Lôi không ngờ lại tìm tới đây, nàng hoảng sợ đến nhảy dựng lên, dục vọng sôi sục đã giảm xuống khá nhiều. Nàng vội vàng bò dậy.

“Tỷ tỷ của cô? Cô ấy làm sao lại biết cô ở đây?” Bác sỹ Lô ngỡ ngàng lúng túng.

“Không biết, anh mau mặc y phục ra mở cửa đi” Vân Vũ Phi cũng mặc y phục vào.

Cửa mở, bước vào là một cô nàng mê người. Có lẽ là chịu ảnh hưởng của Vương Cảnh, Vân Vũ Lôi cũng vắn mái tóc dài lại. Điều đó khiến nàng khác với muội muội Vân Vũ Phi. Vân Vũ Lôi tỏ ra thành thực hơn, thùy mị thướt tha hơn. Doãn Xuyên thường coi Vương Cảnh với Vân Vũ Lôi như là cùng một người.

“Cô tìm tôi?” Bác sỹ Lô vốn rất buồn bực. Nam nhân bị ngắt quãng chuyện hay không ai là không buồn bực cả. Nhưng lúc bác sỹ Lô nhìn thấy Vân Vũ Lôi, nỗi buồn phiền của y bay sạch lên chín tầng mây, thay vào đó lại là một nỗi rạo rức, rạo rức vì kích động. Y thâm kêu trong lòng, trời ạ, sao hai tỷ muội đều xinh đẹp mê người đến vậy? Thế này có muốn cho người ta sống nữa không đây?

“Vâng, vừa rồi nếu không phải nhìn thấy bác sỹ đi ngang qua phòng bệnh, tôi cũng không biết phải tìm anh thế nào đây. Đúng rồi, anh có thể nói cho tôi biết bệnh tình của Doãn Xuyên?” Vân Vũ Lôi nói năng càng nhỏ nhẹ, càng nhún nhường, mang lại cho người ta cảm giác rất ôn nhu.

“Ách, cái đó không thể trừ phi là thân thuộc trực hệ, bằng không, chúng tôi không thể tùy tiện tiết lộ bệnh tình của bệnh nhân. Bệnh viện của chúng tôi đã có quy định” Bác sỹ Lô rất mâu thuẫn. Y vừa không muốn làm cho đại mã nhân như Vân Vũ Lôi thất vọng, lại vừa hy vọng Vân Vũ Lôi mau rời đi, để y còn tiếp tục chuyện hay ho của y.

“À, như vậy à, vậy làm phiền anh rồi” Vân Vũ Lô không dám công khai mối quan hệ với Doãn Xuyên. Vô danh vô phận, nói ra lại thành chuyện cười cho người trong bệnh viện. Nàng chẳng biết làm sao đành gật gật đầu, quay đi với vẻ tiếc nuối.

Bác sỹ Lô cũng nuối tiếc nhìn theo bóng lưng Vân Vũ Lô thầm kêu: “Cả hai tỷ muội đều là của ta, một người cũng không thể thiếu”

Đóng cửa lại, bác sỹ Lô lại tuột quần ra, vác nhục bồng to tướng định xông vào trong phòng. Nhưng Vân Vũ Phi lại đã mặc váy, khoác lại áo ngực gợi cảm từ trong phòng bước ra. Nàng bước đi tha thướt, mắt long lanh tình tứ, ráng hồng trên khuôn mặt vẫn chưa hề rút đi.

“Sao lại ra ngoài? Chúng ta có thể tiếp tục” Bác sỹ Lô xóc xóc cự vật đã mềm lại, hỏi.

“Không, tỷ tỷ tôi tới rồi, hôm..hôm khác học lại” Vân Vũ Phi nói xong, mặt lại đỏ bừng lên. Đường như nàng rất có thiện cảm với bác sỹ Lô. Đường nhiên, nàng càng có thiện cảm với cây nhục bồng hàng khủng kia. Vừa rồi nàng còn nghĩ, nếu Doãn Xuyên quả thật liệt dương, vậy thì, cái tay bác sỹ Lô này là một sự lựa chọn rất tốt.

“Không cần đổi ngày, cô xem, đệ đệ của tôi đã cứng rồi, cô không thể đi nha.” Cự vật của bác sỹ Lô dưới sự tác động của y lại bắt đầu điều võ dương oai, quy đầu đỏ đến chuyển tím, con mắt độc nhất không ngờ ứa ra một chút dịch thể trong suốt.

“A.cái.....” Vân Vũ Phi do dự. Sức lôi cuốn kỳ lạ của nhục bồng như bao phủ lấy nàng. Nàng cảm thấy trong miệng mình ứa nước miếng, tiểu huyết cũng ngứa ngáy, trái tim đập thình thình như muốn nhảy ra. Nàng lại muốn rồi. Huống chi miệng bác sỹ Lô lại một lần nữa tập kích nhũ phong của nàng. Nhũ phong cao vút trắng ngần vẫn mẫn cảm như thế. Nàng thở hổn hển.

Nhìn thấy phản ứng của Vân Vũ Phi, bác sỹ Lô vội vàng giữ chặt lấy vòng eo thon của Vân Vũ Phi. Một lần nữa y lại dí sát nhục bồng to đùng vào cửa nhục huyết đang lan tràn dâm thủy.

“Vậy nhanh chút đi, đừng sờ nữa, tôi khó chịu lắm!” Vân Vũ Phi khép hờ hàng mi. Đôi cánh tay ngọc của nàng ôm lấy cổ bác sỹ Lô, không ngờ nhắc cao chân trái lên, gác lên trên một cái bàn, để khu cửa ngõ bí ẩn riêng tư của mình mở rộng. Giữa vùng âm mao rậm rạp lấp ló một cánh hoa non mềm màu phấn hồng tươi đẹp như muốn ứa nước.

“Nội khổ của cô đâu?” Bác sỹ Lô phát hiện hạ thể của Vân Vũ Phi là một vùng trơn bóng trần trụi, y có vẻ ngạc nhiên.

“Ồ đây này” Vân Vũ Phi xòe tay ra, bật cười khúc khích. Trên lòng bàn tay nàng không ngờ là chiếc quần dây màu trắng đó. Chỉ là chiếc quần dây đó vừa ướt vừa khai.

“Cho tôi” Mặc dù nội khổ vừa ướt và khai nhưng bác sỹ Lô rõ ràng rất muốn có được.

“Không cho, trừ phi anh dạy tôi.làm sao tính giao” Vân Vũ Phi cố ý giấu hai tay ra sau lưng. Điều đó làm cho bộ ngực nàng càng nhô cao. Lúc nói đến hai từ ‘tính giao’, nàng cố ý kéo dài âm cuối, tỏ ra cực kỳ nhõng nhẽo, lẳng lơ quyến rũ đến tận xương tủy.

Bác sỹ Lô không thể nhẫn nhịn được nữa. Y nhanh chóng lột bỏ tấm áo lót duy nhất trên người, ôm chặt lấy đồn bộ Vân Vũ Phi, thô lỗ nói: “Được, bây giờ tôi sẽ dạy cô, cô xem, đầu tiên để quy đầu tiên vào âm đạo của cô.....” Nói rồi, y rướn nhục bồng to tướng lên, nhắm chuẩn nhục huyết đâm vào.

“A.....” Vân Vũ Phi quăng nội khổ đi, ôm chặt lấy bác sỹ Lô. Eo nàng run rẩy dữ dội. Thấy bác sỹ Lô dừng lại không cử động, nàng cắn môi hồng, chăm chú nhìn nhục bồng chọc vào tiểu huyết hỏi: “Tiếp.tiếp đó thế nào?”

“Tiếp đó, sẽ từ từ chọc vào, chọc đến tận gốc” Bác sỹ Lô vừa xoa nắn nhũ phong của Vân Vũ Phi vừa lách đại nhục bồng của y vào. Mặc dù nhục bồng của bác sỹ Lô rất thô, nhưng mật huyết của Vân Vũ Phi đã có đủ chất nhờn. Cây gậy to đùng đó chiếm cứ huyết đạo trống rỗng từng chút từng chút một. Một một tắc, Vân Vũ Phi lại rên lên một tiếng.

“A..chọc tới rồi, chọc tới rồi..a.dài quá” Vân Vũ Phi mồ hôi đầm đìa. Nàng phát hiện hoa phòng đã sắp nứt căng ra.

“Vẫn còn đoạn nữa” Bác sỹ Lô cười gằn.

“A..vẫn còn sao? A.....” Vân Vũ Phi thở hổn hển. Nàng nhìn kỹ lại, quả nhiên đại nhục bồng vẫn còn một khúc nằm bên ngoài nhục huyết. Nàng vừa định nói không muốn, bác sỹ Lô đã thót hông lại, rồi đột nhiên thọc mạnh tới. Cả cây nhục bồng toàn bộ ngập vào trong nhục huyết của Vân Vũ Phi. Vân Vũ Phi kêu lớn một tiếng, ôm chặt lấy bác sỹ Lô, điên cuồng dâng chiếc lưỡi thơm tho tới.

“ư ư.....” Hai người hôn đến quên cả trời đất, hút mút nước miếng dàn dụa của nhau. Vân Vũ Phi càng lúc càng say mê, một tay nàng cầm lấy tay bác sỹ Lô đặt lên trên nãi tử trắng nõn của nàng, còn tay kia thì ôm lấy đồn bộ của bác sỹ Lô ấn tới, thân dưới ra sức ép mạnh vào âm bộ của bác sỹ Lô, tựa hồ như sâu thẳm trong nhục huyết cần được gỡ gỡ.

Bác sỹ Lô đã cảm thấy sự biến hóa của thân thể Vân Vũ Phi. Y dùng nhục bồng xay nghiền hoa tâm một hồi rồi rút đại nhục bồng ra. Vừa kéo đến huyết khẩu lại thọc mạnh vào.

“ư ư.ô ô.....” Toàn thân Vân Vũ Phi run lấy bầy, nhưng bác sỹ Lô không vì thế mà xúc động. Nhục bồng to lớn của y bắt đầu thọc vào rút ra đều đặn mà có lực.

“Bách bách.....”

“A.thật lợi hại..thật thoải mái..sướng chết mất thôi.....” Tiếng kêu dâm dăng của Vân Vũ Phi vang lên không ngừng. Sau một thời gian thích ứng, nàng bắt đầu ngằm phối hợp, chất dịch màu trắng từ nơi giao tiếp chảy ra, dính cả lên âm nang của bác sỹ Lô.

“Có thích không?” Bác sỹ Lô ồ ồ hỏi.

“Thích.a.....”

“Làm tình nhân của anh được không?”

“Được..em muốn anh ngày ngày làm tình với em..em thích đứng làm tình.....” Đùi Vân Vũ Phi không những đẹp, hơn nữa còn rất vững chắc. Nàng cứ đứng mãi một chân, nghênh đón đòn tấn công của đại nhục bồng.

“Vậy anh sẽ ngày ngày đứng làm em” Nhịp thọc rút dồn dập của bác sỹ Lô nhưng sóng dồn gió dữ, đợt sau cao hơn đợt trước.

Nhưng đúng vào lúc đó, tiếng gõ cửa không hợp thời lại vang lên.

Phòng bệnh đặc biệt bình thường luôn rất yên tĩnh, rất ít người tới, bởi vì nơi đây cần duy trì sự yên tĩnh tuyệt đối. Nhưng hôm nay lại rất náo nhiệt.

“Không, không được dừng..em sắp tới rồi” Tiếng thở của Vân Vũ Phi phát ra như tiếng mèo kêu.

Bác sỹ Lô đương nhiên không dừng lại. Y cầm hận người tới, nguyên rửa người tới. Y thậm chí còn muốn giết người tới.

“ư.ư..a.em tới rồi, em tới rồi.....” Đôi mắt đẹp của Vân Vũ Phi đã mơ đi.

“A.đợi đợi anh.a.a” Cú thọc vào cuối cùng của bác sỹ Lô như rung chuyển đất trời. Tinh hoa của y bắn vọt ra, bắn vào nơi sâu thẳm nhất trong nhục huyết của Vân Vũ Phi.

Cửa cuối cùng cũng được mở ra.

Người bước vào bác sỹ Lô không thể nào cầm hận, cũng không nguyên rửa, càng không thể động ý niệm giết chóc. Bởi vì chỉ có thằng ngu mới muốn giết một mỹ nhân phong thái thướt tha. Mỹ nhân đấy là một chút, nhưng tràn đầy vận vị. Đó là một thiếu phụ mê người.

“Chào anh, bác sỹ. Tôi là người nhà của Doãn Xuyên, tôi muốn tìm hiểu bệnh tình một chút.” Giọng nói của thiếu phụ càng êm ái càng mềm mại. Giọng đó mà hát lên nhất định rất dễ nghe. Có điều, chỗ mà

thiếu phụ cuốn hút nam nhân thì ngoài giọng nói còn có thân hình khiến nam nhân phun máu mũi. Nguyên do thiếu phụ mê người là bởi vì thân hình nàng là một hình chữ S hoàn mỹ.

“Không thể được, trừ phi là thân thuộc trực hệ. Bằng không, chúng tôi không thể tùy tiện tiết lộ bệnh tình của bệnh nhân. Bệnh viện chúng tôi đã có quy định rồi” Bác sỹ Lô cứ như tụng bài nhắc lại quy định của bệnh viện.

“Cái gì? Tôi không phải là thân thuộc à? Tôi là lão..nhạc mẫu của cậu ta” Đương nhiên thiếu phụ mê người là Dung An Dao. Nàng nhất thời sốt ruột, thiếu chút nữa nói mình là “lão bà” của Doãn Xuyên. Cũng may khép miệng kịp thời, mới biến thành ‘lão nhạc mẫu’.

“Cái cơ đó thì không cần nói đâu” Bác sỹ Lô vui vẻ cười nói: “Cô nói cô là tỷ tỷ của Doãn Xuyên tôi còn xem xét tin tưởng lời của cô.ha ha!”

“Đừng cười, cô ấy thật sự là nhạc mẫu của Doãn Xuyên đó. Có điều, cái bà nhạc mẫu này chẳng già chút nào, hi hi” Một đại mỹ nữ cũng đẹp như hoa như ngọc bước vào phòng làm việc.

“A. tiểu Cảnh cũng tới rồi” Dung An Dao mím môi nén cười.

Bác sỹ Lô không cười nổi. Y hoài nghi có phải bản thân đang nằm mộng? Lén bấm ngón tay một cái, cảm giác đau ngâm ngấm cho bác sỹ Lô biết đây không phải là nằm mộng, hai mỹ nhân đẹp không sao tả xiết trước mắt quả thật là người sống sờ sờ.

Y vừa định lên tiếng nói gì đó, từ phòng trong vọng ra một giọng nói.

“Mụ!” Vân Vũ Phi chạy ào ra.

Vân Vũ Phi vẫn nấp ở phòng trong. Nàng vốn không muốn chạy ra, nhưng nghe thấy mẫu thân muốn hỏi thăm bệnh tình của Doãn Xuyên, nàng ngồi không yên nữa. Nàng không muốn để cho tất cả mọi người biết được bệnh tình của Doãn Xuyên. Dù sao liệt dương sẽ khiến cho nam nhân mất mặt, cũng khiến cho lão bà của nam nhân mất mặt. Huống chi nàng nghe thấy Vương Cảnh cũng tới nữa, cho nên nàng chỉ đành bước ra, mục đích là để ngăn cản những người khác hiểu được bệnh tình của Doãn Xuyên.

“Mụ, bệnh tình của Doãn Xuyên con biết rồi, lát nữa con sẽ nói với mẹ, chúng ta đi thôi” Vân Vũ Phi khoác tay Dung An Dao, giục giã đi ra.

“Ồ, tiểu Phi con ở đây là gì? Sao lại ẩn bên trong?” Dung An Dao vốn đã ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Vân Vũ Phi, lúc Vân Vũ Phi ôm lấy cánh tay nàng, nàng phảng phất ngửi thấy một mùi vị, một thứ mùi hăng hăng trên người con gái. Nàng nghi hoặc nhìn lên mặt Vân Vũ Phi, còn phát hiện ánh hồng nhàn nhạt.

“Con đang hỏi thăm bệnh tình của Doãn Xuyên” Vân Vũ Phi nhìn bác sỹ Lô một cái. Bác sỹ Lô đang ừng ực uống trà. Y dường như khát quá rồi.

“Vậy vì sao lại chốt cửa?” Khẩu khí của Dung An Dao đã có vẻ hùng hổ dọa người.

“Sợ..sợ người khác xông vào nghe thấy” Vân Vũ Phi không ngờ được mẫu thân lại truy hỏi tận nguồn cơn, nàng có vẻ hoảng loạn.

“Có gì đáng sợ chứ? Đúng thật là..chúng ta đi thôi, ha ha, tiểu Cảnh cô cũng thật có lòng, đã ăn cơm chưa?” Dung An Dao rất nhã nhặn kéo tay Vương Cảnh, cảm giác của nàng đối với Vương Cảnh rất tốt.

“Chưa ạ, cháu muốn ăn đồ a di nấu” Vương Cảnh cười đáp.

“Ừ, tối đến nhà chúng ta ăn cơm” Dung An Dao thích nhất người ta nói nàng nấu nướng ăn ngon. Nàng vẫn thường nói, người sẽ già, nhưng tay nghề vĩnh viễn không già.

“A di, Doãn Xuyên còn đang nằm viện, cháu không muốn gây phiền phức thêm cho cô, đợi mọi người hết bệnh, cháu lại tới quấy rầy cô” Vương Cảnh rất hiểu biết, rất ngoan ngoãn.

“Tiểu Xuyên hôm nay sẽ xuất viện” Dung An Dao thở dài, nói ra một khiến mọi người giật nảy mình.

“Vì sao ạ?” Vân Vũ Phi lảng máng cảm thấy có chuyện gì đó.

“Bởi vì ta nói vậy” Khẩu khí của Dung An Dao ôn nhu nhưng kiên quyết.

32. Chương 32: Cẩm Kỵ Về Đạo Đức.

Ngày mùng một tháng chín nhiều chuyện không nên làm, giờ tý là đại hung.

Hôm nay là ngày mùng một tháng chín, quẻ tướng nói, hôm nay tốt nhất là nên ăn cơm sớm, lên giường đi ngủ sớm, ngàn vạn lần không nên đi làm những việc quan trọng một chút.

Nhưng lại vẫn cứ có người làm việc quan trọng vào lúc này. Đó là đốt tiền giấy vào giờ tý.

Người phải đốt tiền giấy là Triệu Đông Minh và Tống Hân Viện. Đốt cho ai? Đương nhiên là đốt cho người chết.

Hôm nay vừa khéo là tròn sau ngày Triệu Hiến bị chết đuối.

Nghe nói hồn phách của người chết bị đói khát nhất trong vòng sáu mươi ngày sau khi chết, cần một số lượng lớn đồ cúng và tiền âm phủ. Nếu không có đồ cúng, tiền âm phủ cũng không có, vậy thì hồn phách sẽ biến thành quỷ đói, sẽ rất khó đầu thai.

Nếu không thể đầu thai thì những quỷ đói kia sẽ trút giận sang người khác, biến thành ác quỷ hung dữ.

Oan có đầu, nợ có chủ, đám ác quỷ phần lớn sẽ tìm đến người nó quen thuộc nhất lúc sinh tiền. Nếu là oan quỷ thì sẽ càng điên cuồng, điên cuồng báo thù.

Đêm đã khuya, mây đen che lấp mặt trăng, bên bờ Bạch lộc giang là một màn tối tăm. Lúc này gió lạnh nổi lên, thổi tới vù vù, thổi cho đám lá kêu xào xạc. Vốn là nửa đêm đầy tiếng con ve con bọ kêu vang, con ếch con nhái tranh nhau ì oạp, đột nhiên trở nên cực kỳ yên tĩnh, bốn phía không một tiếng động, có một cảm giác quỷ dị không thể nói thành lời.

“Hân Viện, em cũng lại đây rải ít tiền giấy đi, dù sao ông ấy cũng là phụ thân của anh” Triệu Đông Minh rải xuống một tập tiền âm phủ dày. Có lẽ gió quá to, Triệu Đông Minh tịnh không đốt tiền âm phủ trong tay mà chỉ rải, ra sức rải. Tiền âm phủ rất nhẹ, trong thoáng chốc đã tung bay đầy trời theo cơn gió, nhờ vào ánh sáng âm u xung quanh phảng phất như nhìn thấy một bàn tay đen hình hình dáng như bộ xương khô cụp lấy trong màn đêm.

“Đốt cho ông ta? Mấy năm qua, mỗi giờ mỗi khắc em đều nóng lòng mong muốn ông ta chết. Ông ta là đồ súc sinh, ông ta vấy bẩn thân thể em. Từ cái ngày ông ta cưỡng gian em đó trở đi, em đã muốn ông ta chết” Giọng nói của Tống Hân Viện tràn ngập thù hận. Nàng ăn vận phong phanh, thân hình run lấy bầy trong tiếng gió thổi ù ù cứ như lúc nào cũng có thể bị thổi ngã, nhưng nàng vẫn ngoan cường đứng vững.

“Chẳng lẽ cái chết của ba có liên quan đến em?” Triệu Đông Minh ngừng rải tiền giấy. Y nhìn Tống Hân Viện chăm chăm hỏi.

“Ha ha, thật ra anh vẫn luôn muốn hỏi về vấn đề đó. Hôm nay cuối cùng anh cũng hỏi. Em cũng không muốn giấu giếm, cái chết của ba anh đích xác là có liên quan tới em. Bây giờ anh có thể đi tố cáo em, cũng có thể giết chết em, báo thù cho phụ thân anh” Tống Hân Viện cười lạnh.

“Ài, anh đâu phải thằng ngốc. Vào cái ngày phụ thân chết, em hốt hốt hoảng hoảng, toàn thân nhếch nhác trở về nhà, anh đã đoán ra tám chín phần. Anh mà muốn tố cáo em còn phải đợi đến bây giờ sao? Nhưng nhưng ông ấy có lỗi với em nữa, thì em cũng không nên hại chết ông ấy. Dù sao ông ấy là phụ thân của anh” Triệu Đông Minh thở dài. Y rất buồn.

“Phụ thân anh cưỡng hiếp em, làm cho em nhục nhã, anh không phải là không biết, nhưng anh biết rồi mà đến cả một câu nói anh cũng không dám, anh biết vì sao em giết phụ thân anh không?” Tống Hân Viện kích động gầm lên.

“Còn có nguyên nhân gì nữa?” Triệu Đông Minh bình tĩnh hỏi. Có lẽ y hiểu rõ việc làm của phụ thân.

“Em cho anh biết, không chỉ bởi vì ông ấy cưỡng gian em. Mấy năm nay, em và phụ thân anh lén lút lút đã thành thói quen, em với đã không còn hận ông ấy như vậy nữa. Nhưng, chức chủ tịch Manchester United sắp có nhiệm kỳ mới, phụ thân anh muốn cắt chữ ‘phố’, làm nhân vật số một, cho nên ông ta muốn em ngủ với người khác để mang về công danh cho ông ta. Người đó còn già hơn phụ thân anh.” Tống Hân Viện giận dữ nói. Đôi mắt nàng ứa ra dòng nước mắt khuất nhục.

“Ài” Triệu Đông Minh đau thương nhắm đôi mắt lại. Gã không hề tỏ ra kinh ngạc.

“Em không đồng ý, ông ta liền đánh chửi em. Vào đêm hôm đó, ở chỗ anh đang đứng, ông ta lột sạch y phục của em rồi sau đó cưỡng hiếp em, làm cho em nhục nhã, còn muốn ép em cùng ông ta xuống dưới sông làm chuyện đó. Em không có sức chống cự, cũng không dám chống cự, mới theo phụ thân anh xuống sông. Ai ngờ phụ thân anh hưng phấn quá độ, ngất xỉu ở dưới nước. Đúng là tự gây nghiệp chướng. Đương nhiên em không đi cứu ông ta, không hề có một chút ý định nào cứu ông ta, ha ha” Tống Hân Viện quá phần nộ đến bật cười.

“Đừng nói nữa Hân Viện. Gió to đấy, em lạnh không? Chúng ta trở về đi” Triệu Đông Minh rất lo lắng cho thân thể của Tống Hân Viện. Y phát hiện khoảng thời gian này Tống Hân Viện tiêu tụy đi nhiều.

“Có lạnh nữa cũng không bằng cái lạnh trong tim em. Đông Minh, em biết anh quan tâm em, nhưng em không yêu anh, có lẽ anh cũng biết” Giọng nói lạnh lùng của Tống Hân Viện mang theo chút day dứt.

“Anh biết, phụ thân anh đối đãi với em như vậy, mà anh lại có trở ngại ở chức năng sinh lý..Hân Viện, phụ thân anh đã mất rồi, chúng ta xây dựng lại từ đầu nha” Giọng nói của Triệu Đông Minh có chút nghẹn lời. Nam nhân khó chịu nhất, buồn nhất không gì bằng nữ nhân tâm ái nói lời tuyệt tình với hắn.

“Bắt đầu lại từ đầu? Anh biết nhu cầu sinh lý của em mạnh, em muốn ân ái, nhưng anh không có cách nào thỏa mãn được em. Em cũng không muốn giết phụ thân anh, sau đó lại giết anh, hay là chúng ta chia tay đi” Tống Hân Viện thần thờ lắc đầu.

“Anh đã tìm được một bác sỹ, y thuật của anh ta không tệ.....” Triệu Đông Minh ôm lấy hai tay Tống Hân Viện.

“Đợi đến khi anh là nam nhân rồi hãy nói, bằng không anh không nên cố ép em, cố ép cũng chẳng tác dụng gì. Em không còn là Tống Hân Viện trước đây nữa, em sẽ đi tìm nam nhân, anh thích bị cấm sừng thì cứ việc” Tống Hân Viện tâm tình phức tạp nhìn Triệu Đông Minh. Nam nhân trước mắt này chung sống với nàng gần mười năm, như cùng đi một chiếc giày trong mười năm, cho dù không thích, cũng đã quen rồi, nói muốn rời bỏ y, trong lòng vẫn có chút không nhẫn tâm. Huống chi Triệu Đông Minh quả thật rất yêu nàng, chiều chuộng nàng.

“Trước khi chức năng sinh lý của anh bình phục, anh không phản đối em tìm nam nhân khác, chỉ cần em không rời bỏ anh, anh không trách em, anh vẫn yêu em, quan tâm tới em như trước đây” Triệu Đông Minh ôm ghì lấy Tống Hân Viện vào lòng, ôm thật chặt.

”Ha ha, em thật tốt vậy sao? Đáng cho anh lưu luyến đến thế sao? Tống Hân Viện không ngờ được một câu nói hoang đường nửa thật nửa giả của mình, Triệu Đông Minh lại đồng ý. Nàng rất kinh ngạc, lòng cũng mềm lại.

“Đúng vậy, trong lòng anh, không một nữ nhân nào có thể thay thế được cho em” Triệu Đông Minh lẩm bẩm bên tai Tống Hân Viện.

“Ha ha, để em ở lại bên anh, anh còn bắt buộc phải ưng thuận em một việc” Tống Hân Viện cười, cười thật giảo hoạt.

“Không cần nói một việc, dù là một trăm việc anh cũng đáp ứng em, chỉ cần em vui vẻ” Triệu Đông Minh lớn tiếng nói.

“Ài! Mấy năm qua anh đối với em mỗi bước mỗi xu nịnh, giống như con chó vậy, làm sao em có thể vui vẻ? Lần này, sau khi anh giúp em lấy được hai chiếc chén sứ bảo bối của Vân gia, em sẽ vui vẻ” Tống Hân Viện nhàn nhạt nói.

“Tại sao cứ nhất định phải là hai chiếc chén sứ đó? Chúng ta đâu thiếu tiền, mấy năm qua chúng ta kiếm được rất nhiều tiền, số tiền đó anh không cần một phân nào, để cả cho em” Triệu Đông Minh không ngờ Tống Hân Viện lại cố chấp đối với cặp chén sứ đó đến vậy.

“Tiền? Tiền em chẳng quan tâm, em quan tâm chỉ là tuổi thanh xuân của em. Có lẽ anh không biết được bí mật của hai chiếc chén đó. Em biết, cũng có thể nói với anh. Hai chiếc chén sứ đó có công hiệu giữ gìn nhan sắc thần kỳ. Phụ thân em sưu tầm đồ cổ cả đời, ông ấy biết rất nhiều bí mật. Khi em đưa cho ông ấy xem mấy bức hình chụp hai chiếc bát sứ kia, phụ thân em kích động cho em biết, đó chính là Hợp cần phượng hoàng trong truyền thuyết” Tống Hân Viện nhẹ nhàng thoát ra khỏi cái ôm của Triệu Đông Minh, chậm rãi nói.

“Hợp cần phượng hoàng?” Triệu Đông Minh không hiểu.

“Đúng, Hợp cần phượng hoàng chính là hai chiếc bát sứ Dương quý phi và Đường Huyền Tông dùng lúc uống chung rượu đính ước ngày xưa” Tống Hân Viện gật đầu.

“Nếu là uống rượu, vì sao lại là bát mà không phải là chung rượu?” Triệu Đông Minh có vẻ không tin.

“Bởi vì lúc đó Dương quý phi còn đang xuất gia trong chùa. Chỗ của người xuất gia làm sao có chung rượu được?” Tống Hân Viện giải thích.

“Sao lại lạc vào nhà Vân gia?” Triệu Đông Minh hỏi.

“Em đã điều tra. Mẫu thân Dung An Dao của Vân gia là hậu duệ của hoàng gia triều Thanh, có lẽ cặp ‘Hợp cần phượng hoàng’ này lưu truyền vào trong hoàng cung, rồi lại truyền tới tay của tổ tiên Dung An Dao. sau đó dĩ nhiên là do Dung An Dao bảo quản. Có lẽ Dung An Dao cũng không biết sự kỳ diệu trong đó. Anh không nhận thấy, Dung An Dao đã gần năm mươi mà xem ra chẳng khác gì so với nữ nhân mới hai sáu hai bảy tuổi. Bảo bối như vậy, đừng nói bảy ngàn vạn, cho dù là đặt bảy trăm triệu trước mặt em, em cũng sẽ không thay đổi sự hứng thú đối với ‘Hợp cần phượng hoàng’. Ha ha tuổi xuân của nữ nhân là vô giá, anh cũng hy vọng em xinh đẹp mãi mãi, đúng không?” Tống Hân Viện có chút kích động.

“Đương nhiên, đương nhiên. Anh cho dù có mất mạng, cũng phải cướp đôi chén đó về tay em” Đương nhiên Triệu Đông Minh nguyện ý để nữ nhân yêu dấu mãi mãi mỹ lệ.

“Ừm, thế này mới giống nam nhân” Tống Hân Viện mỉm cười.

“Anh sẽ là một nam nhân chân chính. Hân Viện, anh..anh lại muốn” Triệu Đông Minh có chút xung động.

“Muốn thì có tác dụng gì, làm cho em không đủ đô thì em chịu sao nổi” Tống Hân Viện lại thu lại nét cười.

“Thử một lần xem sao. Gần đây uống loại thuốc của tay bác sỹ kia, cảm giác tốt hơn nhiều, không tin em sờ thử xem” Triệu Đông Minh sốt sắng nói.

“Ồ, rất cứng. Tay bác sỹ nào mà thần kỳ đến vậy? Em phải cảm ơn y thật tốt” Quả nhiên Tống Hân Viện đưa tay vào trong quần Triệu Đông Minh mò một cái.

“Tay bác sỹ đó họ Lô.....”

“Em không cần biết y họ gì, chỉ cần có thể trị khỏi bệnh cho anh, a..anh mau tuột xuống để em xem xem” Tống Hân Viện có vẻ nôn nóng không chờ được nữa.

Triệu Đông Minh cởi quần ra. Trong bóng tối, thứ đồ dưới hông y ngổng lên cao cao.

“Thật là lợi hại hơn trước đây nhiều. A..nóng quá. Đông Minh, em muốn” Tống Hân Viện rất ngạc nhiên.

“Vậy chúng ta mau về nhà” Hơi thở Triệu Đông Minh dồn dập.

“Không, em muốn bây giờ....” Hơi thở của Tống Hân Viện các gấp rút.

“Ồ đây?” Triệu Đông Minh rất ngạc nhiên.

“Ồ đây đâu có người” Tống Hân Viện cười khanh khách.

“Được” Triệu Đông Minh vẫn chưa một lần thưởng thức qua món giao hợp dã ngoại. Y không ngờ nổi Tống Hân Viện lại lẳng lơ như vậy, liều lĩnh như vậy. Tay y luồn vào giữa hai đùi Tống Hân Viện. Khiến y bất ngờ là nơi đó đã lẳng lẳng chảy ra dịch thể trơn ướt.

Nhưng lúc Triệu Đông Minh cỡi quần Tống Hân Viện, một tiếng cười “khịt khịt” cắt ngang màn đêm. Tiếng cười không to, nhưng ở vùng thoáng dang yên tĩnh lại trở nên đặc biệt chói tai. Rõ ràng Triệu Đông Minh và Tống Hân Viện đều nghe thấy tiếng cười đó. Thân thể bọn họ chợt cứng đờ ra.

“Ai?” Triệu Đông Minh nhìn xung quanh kinh hoàng hỏi. Giọng nói của y có chút run rẩy. Có điều so với Tống Hân Viện ở bên cạnh, coi như y trấn tĩnh hơn nhiều.

“Đông.Đông Minh, chúng. chúng ta có phải là nghe. nghe lầm không?” Tống Hân Viện ôm chặt lấy Triệu Đông Minh, đến cả y phục trên người nàng cũng quên cả mặc vào.

“Một người nghe thấy cũng có thể bị nhầm, hai người cùng nghe thấy thì làm sao lại sai lầm được chứ? Liệu có phải là phụ thân nah hiển linh?” Triệu Đông Minh khẩn trương chăm chú nhìn bốn phía, nhưng câu nói của y càng khiến Tống Hân Viện lo sợ quá sức. Nữ nhân mỹ lệ này cũng giống như nữ nhân bình thường, đều sợ quỷ.

“Anh. anh nói linh tinh, thế giới này làm.. làm gì có quỷ?” Giọng nói của Tống Hân Viện run như cây sậy.

“Cũng khó nói, chúng ta đi thôi” Triệu Đông Minh cũng tê cả da đầu.

“Được. ai, em còn chưa mặc y phục” Tống Hân Viện thiếu chút nữa tẹo cả chân.

Triệu Đông Minh và Tống Hân Viện gần như vừa lẩn vừa bò mà chạy. Bọn họ thậm chí cũng chẳng dám quay đầu lại. Nghe nói quỷ thích nhất là cắn cổ người. Nếu quay đầu, chẳng phải là cực kỳ nguy hiểm sao.

Người chạy mất rồi, theo lý mà nói bên bờ Bạch lộ giang tối đen sẽ càng tĩnh lặng hơn. Nhưng, có âm thanh vang lên. Đó là tiếng bước chân. Một bóng đen xuất hiện ở nơi Triệu Đông Minh và Tống Hân Viện vừa đứng. Bóng đen đó rất giống quỷ.

“Ta cũng không muốn dọa hai người, là hai người chọn chỗ không đúng. Ta còn phải làm rất nhiều việc, đợi hai người hành sự xong, nói không chừng trời sáng bạch rồi. Trời sáng thì thật phiền phức” Bóng đen lăm bả lăm bầm. Y quay người bước vào trong đám cỏ gần đó, lòi ra một cái bao to tướng. Cái bao đó to đủ để chứa một người.

“Thật không ngờ, tự nhiên lại nghe được một bí mật tày trời. Bảo bối, chén sứ, bảy ngàn vạn. Hà, ta có bảy trăm vạn là rất thỏa mãn rồi. Ai, tiểu Tư vẫn luôn muốn mua nhà ở Tây Uyển, ta là ca ca nhất định phải làm nó thỏa mãn. Ủ, Vân gia, Dung An Dao. Nếu đoán không lầm, Vân Vũ tức nhà nhà Vân Vũ Phi, Dung An Dao tức là mẹ mẹ của Vân Vũ Phi, tức là vị thiếu phụ mê chết người kia...” Bóng đen tiếp tục lẩm bẩm. Y tiếp tục kéo cái bao tới trước, đi khoảng mười mấy thước rồi dừng lại trước một cái hố lớn. Tiếp đó, bóng đen mở bao ra. Lúc này, vừa khéo mây đen mờ mịt toát ra mấy lỗ hồng, ánh trăng bàng bạc chiếu xuống mặt đất bên bờ Bạch lộ giang. Bóng đen kia không còn đen nữa. Không ngờ được, bóng đen đó không phải là quỷ, mà là bác sỹ Lô đáng vẻ tuần tú.

Cái bao dưới chân bác sỹ Lô không ngờ lại chứa một nữ nhân, chỉ là nữ nhân đã chết lâu rồi. Khuôn mặt trắng xanh của cô gái hiện ra thật dữ dằn, đáng sợ dưới ánh trăng chiếu dội mờ mờ. Nhưng bác sỹ Lô không hề sợ hãi. Y không những không sợ mà còn có chút hưng phấn, bởi vì y nghe được một bí mật khiến y rất hưng phấn.

“Xem ra ta giết người là đúng đắn, nếu ta không giết người, làm sao ta lại đến đây để chôn thi thể? Nếu không đến chôn thi thể, làm sao ta lại nghe được bí mật? Cảm ơn cô hộ sỹ Cổ” Bác sỹ Lô vừa rì rà rì rầm tự nói, vừa nhẹ nhàng đưa hộ sỹ Cổ xuống hố, ôn nhu cứ như là bế tình nhân lên giường vậy.

Đứng bên cạnh hố, bác sỹ Lô gơ xèng lên. Y không những rất đẹp trai, còn rất có sức vóc. Thật nhanh cả một cái hố lớn đã bị đất cát lấp đầy. Y còn cẩn thận rải lên lên trên bề mặt hố đất một lớp cây cỏ để ngụy trang. Nếu chỉ nhìn thoáng qua, ai mà biết được trong bãi cỏ bình thường không có gì đặc biệt này lại chôn giấu một nữ hộ sỹ xinh đẹp?

Gió to chợt nổi lên, cuộn cát bụi bay đầy trời. Bầu trời đêm vừa hiện ra chút ánh trăng lại một lần nữa bị những đám mây đen nặng nề nuốt chửng, mặt đất biến thành một mảng tối đen, phẳng phất như đến ngày tận thế của thế giới, tiếng cành lá xào xác vang lên như một khúc ca buồn lo âu, khắc khoải.

oOo

Tiểu Tư họ Lô, tên là Lô Xảo Tư, bạn bè đều gọi nàng là tiểu Tư.

Tiểu Tư rất đẹp, trong quán trà Tử Vân hiền nàng là cô gái bán trà được hoan nghênh nhất. Nam nhân đều thích uống thứ lá trà được lấy ra từ áo ngực tiểu Tư. Nghe nói, uống trà thơm của tiểu Tư có một hương vị khác hẳn với người khác, đám nam nhân đều mê trà thơm, càng mê tiểu Tư hơn. Có điều, tiểu Tư chỉ bán trà thơm không bán thân thể.

Không những nam nhân mê trà thơm, đến cả nữ nhân cũng thích trà thơm. Đêm đã khá khuya rồi, trong một gian phòng bao nhỏ của Tử Vân hiền, tiểu Tư đang pha cho một nữ nhân xinh đẹp một bình trà thơm. Đường như tiểu Tư hiểu rõ khẩu vị của nữ nhân xinh đẹp đó. Nàng lấy một cái môi nhỏ, cẩn thận bỏ một môi đường vào trong bình trà.

“Ừ, trà thơm quá, chẳng trách hàng ngày cậu đều bận tối tăm mặt mũi. Tớ muốn đến tìm cậu còn phải đợi đến lúc đóng cửa mới được. Xem ra à, chẳng bao lâu nữa cậu có thể mua một căn hộ ở Tây Uyển rồi, hi hi” Nữ nhân xinh đẹp khếp hờ hàng mi, hít lấy hít để mùi trà thơm hấp dẫn.

“Vậy phải nhờ bạn Tô Tình giới thiệu nhiều nhiều khách hàng tới cổ vũ mới được à” Tiểu Tư cũng cười hi hi nói.

“Thật ra tiểu Tư cậu đâu cần khổ cực như vậy, với nhan sắc của cậu tìm người có tiền mà gả, đừng nói mua một gian phòng ở Tây Uyển, dù là mua tám căn mười căn cũng chẳng thành vấn đề, hi hi” Tô Tình nhăm nháy mắt với tiểu Tư.

“Ài, Lô Xảo Tư tớ làm gì tốt số như vậy. Đừng nói gả cho người có tiền, đến cả liệu có gả được hay không còn khó nói” Tiểu Tư rót trà đã pha vừa vắn vào một chiếc chung sứ trắng, sau đó đẩy tới trước mặt Tô Tình.

“Cậu đừng thở dài? Giống con mụ già lắm. Tớ hỏi cậu, cái tay Doãn Xuyên kia thế nào? Tớ vẫn cảm thấy chuyện lần trước chúng ta làm hơi quá đáng” Tô tình nhíu mày.

”Đúng vậy, tớ cũng không ngờ nổi lại thành ra kết quả như vậy, thứ xuân dược đó quá bá đạo, chỉ không biết Doãn Xuyên nhìn thấy sẽ xảy ra chuyện gì? Tiểu Tư cũng có chút không yên lòng.

“Đúng vậy, mấy ngày nay trong lòng tớ không yên. Cậu vốn nói là thuốc xổ, sao lại biến thành xuân dược? Có phải cậu thích Doãn Xuyên quá, cho nên phải chia rẽ người ta cậu mới an tâm phải không?” Tô Tình lớn tiếng trách móc.

“Tớ rất thích Doãn Xuyên, nhưng tớ có thể thề với trời, lúc đó tớ cũng cho là thuốc xổ, là Hân Viện tỷ đưa cho tớ bỏ vào. Chị ấy nói ả Vân Vũ Phi kia cướp mất Doãn Xuyên, chị ấy muốn báo thù Vân Vũ Phi, cho nên kêu tớ giúp trừng phạt Vân Vũ Phi một chút” Tiểu Tư rất oan ức.

“Ài, cậu tin tưởng nên Tô Tình tớ càng không nghi ngờ. Tớ cũng bị vào tròng, trở thành lính hầu của các cậu” Tô Tình thở dài than thở.

“à, lúc đó Hân Viện tỷ còn cười nói sổ thuốc bột đó là thuốc xổ” Tiểu Tư không biết làm sao.

“Cho nên cậu tin liền?” Tô Tình trừng mắt với tiểu Tư một cái.

“Đương nhiên, chỗ làm ở quán trà là chị ấy giới thiệu cho tớ, chỗ tớ ở cũng là thuê của chị ấy, cậu nói tớ có thể không tin không, có thể không giúp chị ấy không?” Tiểu Tư chậm rãi nói.

“Nhưng, Hân Viện tỷ quả thật đã gạt cậu” Tô Tình rõ ràng là không thích bị người khác gạt.

“Xem ra Hân Viện tỷ rất ghét ả Vân Vũ Phi đó. Mặc dù chị ấy gât tở, nhưng tở không hận chị ấy. Đúng rồi, tay thợ ảnh đó quả thật đã lên Vân Vũ Phi?” Tiểu Tư thấy Tô Tình có vẻ kích động, nằng nhẹ nhàng chuyển đề tài.

“Cái đó còn giả sao. Tở ở ngoài cửa nghe thấy đến đỏ cả mặt” Tô Tình lộ ra vẻ mặt ngượng ngùng.

“Vậy Doãn Xuyên có nhìn thấy không?” Tiểu Tư vội hỏi.

“Không biết. Tở cho là không nhìn thấy, bởi vì Doãn Xuyên không có phản ứng gì cả. Cậu thử nghĩ xem, nếu Doãn Xuyên nhìn thấy lão bà của mình làm chuyện đó với nam nhân khác, hẳn không nổi giận được à?” Tô Tình nhớ lại tình cảnh hôm đó, thần thờ lắc đầu.

“Cũng phải” Tiểu Tư thầm cảm thấy may mắn.

“Cậu bị người ta lợi dụng, sau đó đến lượt tở bị lợi dụng. Cậu nói xem, cậu cảm ơn tở thế nào đây?” Đột nhiên Tô Tình khơi lại đề tài khó xử.

“Bình trà này tở mời” Lần này tới lượt tiểu Tư mắc cỡ.

“Vậy đâu có được, nghe nói ca ca cậu làm bác sỹ ở bệnh viện, tở có cô biểu muội vừa mới tốt nghiệp trường hộ sỹ, cậu xem xem có thể để ca ca cậu giới thiệu giúp?” Tô Tình cười giảo hoạt.

“Hừ, chẳng trách nửa đêm gà gáy chạy tới tìm tở, quả nhiên chẳng có chuyện gì tốt” Tiểu Tư tỉnh ngộ. Xem ra Tô Tình không có việc gì mà lại trèo lên điện Tam bảo. Nàng làm ra vẻ tức tối.

“Vậy cậu tưởng là gì? Tở đâu phải đám nam nhân háo sắc kia, cả ngày chỉ muốn uống ‘trà sữa’ của cậu, hi hi” Tô Tình lại nháy mắt với tiểu Tư.

“Tô.mặt.mụn...” Tiểu Tư kêu lên.

“Trà..sữa.thối...” Tô Tình cũng chẳng kém cạnh.

Hai nữ nhân khả ái đang đùa nghịch, đột nhiên cửa phòng bao bị đẩy ra, một nam nhân rất đẹp trai bước vào.

“Ca, sao anh tới đây?” Tiểu Tư ngạc nhiên mừng rỡ.

“Ha ha, ở đây náo nhiệt quá nhỉ? Anh vừa hết giờ, cố ý đến đón em về” Bác sỹ Lô mỉm cười nói. Y rõ ràng đã trải qua việc thanh lý cẩn thận, trên người không có lấy một vết bẩn.

“Nói Tào Tháo Tào Tháo liền xuất hiện. Ca, anh đến vừa hay, em long trọng giới thiệu với anh một đại mỹ nữ. Cô ấy chính là người đẹp tựa thiên tiên, ngoài xinh đẹp trong thông minh, diễm đam đáng yêu, phong lưu phóng khoáng, râu ria xồm xoàm mà em vẫn thường nói đến với anh, Tô Tình tiểu thư. Ơi” Tiểu Tư kéo tay Tô Tình, giới thiệu với bác sỹ Lô.

“Phong lưu phóng khoáng tớ còn nhịn cho, không ngờ đến cả râu ria xồm xoàm cậu cũng dám sử dụng, hừ, hôm nay coi như nể mặt ca ca cậu trừng phạt nhẹ, lần sau tớ cho cậu nhớ mãi” Tô Tình vừa thẹn vừa giận không thôi. Nàng tức tối nhéo mạnh mũi tiểu Tư một cái.

“Ha ha, tớ để ca ca tớ giúp biểu muội cậu, ân oán của chúng ta coi như xóa sổ, thế nào?” Tiểu Tư bật cười khúc khích. Cuối cùng nàng cũng trả thù được sự cười nhạo của Tô Tình vừa rồi.

“VẬY CÒN TẠM ĐƯỢC” Tô Tình gật gù, ngượng ngùng liếc nhìn bác sỹ Lô một cái.

“Đây là ca ca tớ, Lô Hải Dân. Tô Tình, chuyện của biểu muội cậu cứ hỏi ca ca tớ nhé”

“A, biểu muội của Tô Tình có chuyện gì?” Lô Hải Dân rất hiếu kỳ. Y nhìn Tô Tình một cái, rồi lại nhìn sang tiểu Tư.

“Ca, biểu muội Tô Tình vừa tốt nghiệp trường hộ sỹ, anh xem xem có thể thu xếp đến bệnh viện của anh được không” Thấy Tô Tình có vẻ mắc cỡ, tiểu Tư liền nói ra một cách ngắn gọn dứt khoát.

“Hay quá à. Khu phòng bệnh chăm sóc đặc biệt bọn anh vừa hay thiếu một chân hộ sỹ. Có điều, hộ sỹ ở khu phòng bệnh chăm sóc đặc biệt đòi hỏi tương đối cao về hình thức, không biết biểu muội của cô đáng về thế nào?” Lô Hải Dân nghĩ tới nếu như hộ sỹ Cổ không còn nữa, cũng nên tìm một người thay thế. Về mặt bố trí nhân sự của bệnh viện, sự tiến cử của bác sỹ rất quan trọng.

“Biểu tỷ phong lưu phóng khoáng, biểu muội đương nhiên cũng ngọc thụ lâm phong rồi, hí hí” Tô Tình nghe thấy Lô Hải Dân chịu giúp đỡ, không khỏi mở cờ trong bụng. Thời buổi này, nữ hài tử có thể vào bệnh viện làm hộ sỹ không dễ. Có lẽ tâm tình đang rất tốt, nàng nói năng cũng tinh nghịch hơn.

“Ha ha...” Ba người cùng cười vui vẻ.

oOo

Nơi Lô Hải Dân và tiểu Tư ở cách Tây Uyển không xa, là một chỗ không tệ. Nhưng so với Tây Uyển, nơi bọn họ ở đơn giản là khu nhà nghèo, cho nên tiểu Tư từ trước tới giờ vẫn hy vọng có một căn phòng của mình ở Tây Uyển.

Mỗi người đều hy vọng cuộc sống của mình có thể tốt hơn một chút, tiểu Tư cũng không phải ngoại lệ.

“Tiểu Tư, ca ca nhất định giúp em mua một gian phòng ở Tây Uyển, hơn nữa sẽ nhanh thôi” Lô Hải Dân ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của tiểu Tư, ôn nhu xoa nắn cặp nhũ phong vừa trắng vừa mềm.

“Đừng an ủi em, với mức lương của ca ca, có lẽ cũng phải sau mười mấy năm mới có thể..ừ, ca, anh sờ em thật dễ chịu” Mặc dù nhũ phong của tiểu Tư không to, nhưng rất đẹp, một bàn tay của bác sỹ Lô là có thể ôm trọn cả bầu nải tử.

“Không đâu, sẽ rất nhanh thôi. Hãy tin ca, cũng giống như tin tưởng đại nhục bông của ca có thể làm em khoái lạc” Lô Hải Dân không những vò nắn nải tử của tiểu Tư, còn liếm vành tai tiểu Tư. Nơi đó rất nhột, rất mẫn cảm.

“Ừ.muội muội tin tưởng.ừ.ca, anh có thể mạnh hơn chút?” Tiểu Tư tựa lưng vào ngực bác sỹ Lô, nhẹ nhàng uốn éo thân thể nàng. Dưới thân nàng, một cây nhục bông to lớn đang ngập chìm trong nhục huyết mấp mấp của nàng.

Nhục huyết của tiểu Tư rất phòng, cỏ cây thừa thốt, nhưng âm hộ rất trắng, cho nên âm thần màu phấn hồng tỏ ra đặc biệt đáng yêu, giống như đóa hoa đào vừa nở rộ.

“Thích ân ái với ca ca không?” Mặc dù Lô Hải Dân gia tăng sức đâm thọc, nhưng y vẫn hết sức khống chế tốc độ của mình, bởi vì nhục huyết của tiểu Tư vừa hẹp vừa chặt, y đã mấy lần suýt tiết thân rồi.

Nhưng, Lô Hải Dân không dám bắn vào trong nhục huyết của tiểu Tư, bởi vì y biết rất rõ hôm nay là kỳ nguy hiểm của tiểu Tư. Mặc dù y rất hy vọng được thoải mái tràn trề, nhưng hậu quả tội ác sinh sản loạn luân là có con nít. Lô Hải Dân thân là bác sỹ đương nhiên hiểu rõ thứ y học thường thức đó, cho nên y rất cẩn thận.

“Ừ.thích, luôn luôn thích” Tiểu Tư uốn éo vòng eo nhỏ của nàng. Đại dương cụ nơi hạ thể nàng càng lúc càng to, cảm giác chặt căng cực độ khiến nàng cảm thấy hết sức khoan khoái. Không hiểu vì sao, nàng đột nhiên lại nhớ tới Doãn Xuyên, nhớ tới những cú chọc vừa khoa trương vừa thô lỗ của Doãn Xuyên. Lần kích tình đó ở quán trà khiến tiểu Tư không thể nào quên.

“Nếu thích thì gả cho ca ca được không?” Lô Hải Dân rất say mê muội muội của mình. Tiểu Tư là nữ nhân đầu tiên của y, lần đầu tiên y hưởng thụ lạc thú tình dục là trên người muội muội, cho nên y say mê tiểu Tư đến mức si tình. Mặc dù y biết làm như vậy là nguy hiểm, nhưng mười năm qua, chỉ cần có thời gian, chỉ cần tiểu Tư nằm trong tầm mắt của y, y đều muốn chọc nhục bông to tướng vào trong âm đạo của muội muội.

Đương nhiên Lô Hải Dân biết quan hệ tình dục với muội muội mình là một tội ác, nhưng y không khống chế nổi mình. Y mù mờ, y sợ hãi, y tự ti, thậm chí y động một tý là giết người, đã giết hai mươi ba người rồi, nhưng y không hề có dấu hiệu sẽ dừng lại. Ngược lại, y cảm thấy càng giết nhiều y càng có cảm giác thành tựu, y lại càng hưng phấn. Sau mỗi lần giết người, nhu cầu sinh lý của y đều đạt đến cực đỉnh.

“Mười năm nay chẳng phải anh vẫn coi em là lão bà của anh sao?” Tiểu Tư bị chữ ‘gả’ kích thích một cách sâu sắc. Là người đã 25 tuổi rồi, nàng rất muốn tìm một nam nhân. Nhưng mà, nam nhân ôm nàng từ phía sau, chọ đại dương cụ vào trong âm đạo nàng lại không phải là chân mệnh thiên tử của nàng. Nàng cần nam nhân, không phải là ca ca.

Nhưng thân thể tiểu Tư không thể nào rời xa ca ca. Nàng rất thích đại nhục bồng, rất thích cảm giác căng chát tràn đầy đó ở trong nhục huyết. Tiểu Tư không chỉ từng kiếm nam nhân, mà còn kiếm không ít, nhưng trước khi Doãn Xuyên xuất hiện, không có nhục bồng của một nam nhân nào có thể sánh nổi với của ca ca. Hiện giờ, Doãn Xuyên đã xuất hiện, nàng rất kinh ngạc, cũng rất hưng phấn. Nàng hy vọng Doãn Xuyên là chỗ dựa cho mình sau khi thoát khỏi ca ca.

“Anh nói là vĩnh viễn” Tay Lô Hải Dân vuốt ve lớp cỏ mềm thưa thớt của tiểu Tư. Y đắm chìm trong làn hương cơ thể của tiểu Tư.

“Ca, em đang muốn bàn với anh một chuyện” Tiểu Tư ngừng uốn éo.

“Em nói đi” Lô Hải Dân hôn hít cần cổ tiểu Tư.

“Đợi đã, em đổi tư thế đã” Tiểu Tư đứng lên. Nàng xoay người lại, đối mặt với Lô Hải Dân, rồi lại ngồi xuống. Tự nhiên, dương cụ to lớn của Lô Hải Dân lại một lần nữa đặt vào trong nhục huyết của tiểu Tư. Tiểu Tư lấy sức uốn éo đồn bộ mấy cái, nàng mới ử rữ nói: Ca, anh thấy Tô Tình có đẹp không?”

“Đẹp, đương nhiên là đẹp, em....” Lô Hải Dân không hề ngốc. Y đã lờ mờ đoán ra.

“Vậy Tô Tình làm chị dâu của em có được không?” Tiểu Tư cười hỏi.

“Có phải em chán ghét ca rồi?” Sắc mặt Lô Hải Dân âm trầm xuống.

“Đương nhiên không phải. Ca, em hy vọng Lô gia chúng ta có đời sau. Anh cũng biết chúng ta không thể nào có con nít. Còn nhớ nguyện vọng trước khi lâm tử của ba không?” Tiểu Tư nặng nề hỏi.

“Đương nhiên là nhớ. Ài, ba hy vọng anh sớm lập gia đình, sớm bế con cháu” Lời phụ thân lúc lâm chung đương nhiên Lô Hải Dân nhớ rất kỹ.

“Vậy là được rồi” Tiểu Tư cười nói.

“Nhưng ca không thể không có em” Lô Hải Dân rất nôn nóng.

“Anh thật ngốc à. Sau khi ca có chị dâu, vẫn có thể ân ái với tiểu Tư mà, em chỉ là muốn anh có con nít” Tiểu Tư giận dữ nói.

“Thật sao? Thật sự không chán ghét ca ca của em?” Lô Hải Dân vui mừng quá đỗi.

“Đương nhiên là thật” Tiểu Tư lộ ra nụ cười mỉm giảo quyết. Nàng biết, với khuôn mặt xinh đẹp và thân hình uyển chuyển của Tô Tình, Lô Hải Dân ca ca nhất định sẽ say mê Tô Tình, nhất định thay đổi sự chú ý với tiểu Tư, từ đó bắt đầu nhạt dần quan hệ loạn luân giữa huynh muội. Như vậy, tiểu Tư nàng liền có thể sinh hoạt giống như một nữ nhân bình thường rồi.

“A, tiểu Tư đáng yêu của anh, em thật tốt, anh yêu em chết được” Lô Hải Dân hôn điên cuồng lên mặt tiểu Tư. Dưới thân, nhục bồng của y bắt đầu dồn dập tấn công tiểu huyết mồm mồm của tiểu Tư.

“Ừ.ừ.vậy anh đồng ý hẹn hò với Tô Tình nhé” Tiểu Tư ngồi khoanh tròn trên đùi Lô Hải Dân cũng bắt đầu mê đi, sự uốn éo của nàng cũng bắt đầu kịch liệt.

“Đồng ý, anh đồng ý” Lô Hải Dân hôn tới làn môi đỏ của tiểu Tư. Y điên cuồng nuốt mọi thứ trong miệng tiểu Tư.

“ừ..ừ....”

“Tiểu Tư, ca yêu em, ca muốn bắn”

“A, không được bắn vào trong, hôm nay là kỳ nguy hiểm”

Anh biết, nào, em nằm xuống, anh muốn bắt lên mông em” Tiểu Tư ngừng uốn éo. Nàng co một chân lên từ từ quay người, cố hết sức để đại nhục bồng của Lô Hải Dân tiếp tục nằm trong nhục huyết của nàng. Lô Hải Dân ngâm phối hợp ních sâu đại nhục bồng trong nhục huyết không động đậy, cho đến khi tiểu Tư xoay người xong. Bao nhiêu năm qua, sự phối hợp giữa bọn họ đã cực kỳ hiểu ngầm. Một động tác, một ánh mắt, bọn họ đều hiểu rõ.

“Ca, nhớ đẩy ưc, không được bắn vào trong nha” Tiểu Tư bò sấp trên giường nhẹ nhàng uốn éo bờ mông đẹp cong cong. Nàng không dám làm mạnh, chỉ sợ uốn éo mạnh mẽ khiến cho Lô Hải Dân nhin không nổi mà tiết thân. Nàng muốn cố gắng kéo dài thời gian phấn khích của đại nhục bồng.

“A, tiểu Tư, mông em càng ngày càng ưa nhìn, càng ngày càng đầy đặn, có phải là ca ca làm em nhiều mới được như thế?” Lô Hải Dân nhẹ nhàng xoa nắn đồn bộ tiểu Tư. Ngón tay y không cần thận quét qua mắt cúc hoa.

“ừ.Tô Tình nói mông em càng nàng càng ưa nhìn, ca đừng đụng vào đó..a” Tiểu Tư run rẩy toàn thân, không chịu nổi vong tình động mạnh về phía sau.

“A..là.là càng ngày càng ưa nhìn” Tiểu Tư đột nhiên thúc mạnh khiến Lô Hải Dân bất ngờ không kịp đề phòng, cảm giác tê rần ào ào kéo tới. Lô Hải Dân không còn chịu nổi tiểu huyết hẹp khí của tiểu Tư nghiêng ngáu, y điên cuồng xuất kích nhục bồng to tướng, tiếng ‘bép bép’ trong trẻo vang lên hết đợt này đến đợt khác.

“A..ca, anh thật lợi hại, mạnh thêm chút..em chịu không nổi nữa” Tiểu Tư đột ngột chịu đựng những cú thọc rút mãnh liệt, nơi sâu thẳm trong tiểu huyết tức thì co giật, theo cơn co giật lan tỏa khắp toàn thân, nàng vùng vẫy thúc mạnh về phía sau lần cuối cùng, tiếp đó nằm ẹp xuống giường.

“A.ca tới đây.....” Toàn thân Lô Hải Dân run lẩy bẩy. Nhục bồng của y sau vài lần thọc mạnh, chọc sâu vào nơi sâu thẳm nhục huyết của tiểu Tư, dương tinh nóng hổi phun vọt ra, trong nháy mắt đổ đầy tiểu huyết của tiểu Tư.

“A..ca, sao anh lại bắn vào trong vậy” Tiểu Tư mềm nhũn người rên rỉ.

“a.tiểu Tư, a thật sự không nhịn nổi nữa” Lô Hải Dân bất lực nhắm mắt nhìn bờ mông cong của tiểu Tư. Giữa kiêu đồn, dương cụ chọc vào nhục huyết của tiểu Tư vẫn to đùng, giống như một cái nút chai to, bịt chặt lấy huyết khẩu, không để cho một giọt tinh túy nào từ huyết khẩu trào ra.

“Hứ, ca, anh thật là, hại người ta ngày mai phải uống thuốc tránh thai” Tiểu Tư thở một hồi mới bắt đầu trách móc Lô Hải Dân.

“Xin lỗi tiểu Tư, ai bảo tiểu huyết của em lại khí như vậy?” Lô Hải Dân nằm phục trên tấm lưng ngọc của tiểu Tư vội vàng kêu oan.

“Chỉ viện cớ. Làm với người ta cả mười năm rồi, có khí nữa cũng bị anh làm cho lỏng ra” Nói rồi, cảm thấy buồn cười, nhịn không được bật cười khúc khích thành tiếng.

“Ha ha, có làm thêm mười năm nữa cũng không lỏng” Lô Hải Dân chọc cho tiểu Tư vui. Y vừa liếm mồ hôi trên mình tiểu Tư vừa xoa nắn nhũ đầu của tiểu Tư.

“Sao thế? Còn ý ra trên mình người ta định làm gì?” Cảm giác căng đầy trong nhục huyết dần dần biến mất, lượng lớn dịch thể bắt đầu từ từ chảy ra, tiểu Tư làm việc vất vả cả ngày đã có vẻ mệt mỏi, buồn ngủ. Nàng muốn tắm rửa nghỉ ngơi.

“Tiểu Tư...” Tay Lô Hải Dân dần dần dùng sức xoa vuốt nhũ phong của tiểu Tư. Y cảm giác mình lại bắt đầu căng lên.

“Có chuyện thì nói, có..thì phóng” Tiểu Tư ứng tiếng đáp. nàng giả dờ tức giận, nhưng nàng cảm giác thấy cái thứ to to ở trong âm đạo kia lại rục rịch góc đầu dậy.

“Nếu như ngày mai phải uống thuốc tránh thai, hay là để ca ca bắn thêm một lần?”

“Không cho”

“Tiểu Tư tốt, tiểu Tư ngoan, xin em đó”

“Được thì được, có điều ca phải chấp nhận một điều kiện của em”

“Mười điều kiện”

“Hôm nay chỉ ít anh phải bắn ba lần mới được, hí hí”

“Được, hôm nay ca sẽ chơi đến trời sáng”

“Mới đến trời sáng sao được? Mai em nghỉ....”

“Vậy thì làm năm lần”

“Khoác lác..ai ôi....”

Nụ hôn vong tình lại bắt đầu triền miên. Dâm thanh lãng ngữ lại bắt đầu tràn ngập cả gian phòng. Hai cơ thể không một mảnh vải che thân lại một lần nữa khiêu chiến đạo đức nhân tính. Đường như bọn họ như cá gặp nước thường thức khoái lạc của tình dục, hưởng thụ sự thỏa mãn của tình dục, coi trái cấm như món ngon vật lạ, trong mắt bọn họ, hết thảy toàn bộ những trói buộc đều giống như một đồng rác rưởi tràn ngập tanh hôi.

33. Chương 33: Xuân Được Độc Ác

Trước đây Doãn Xuyên rất thích ăn cari gà, càng cay càng ngon.

Có điều kể từ khi Doãn Xuyên ăn đồ do Dung An Dao làm, gần như gã quên bống mất cả món yêu thích nhất của mình.

Một buổi sáng.

Bác sỹ mà Dung An Dao mời đến vừa ra về, Doãn Xuyên đã ngửi thấy mùi thơm đặc biệt của cari gà, bởi vì trong cari gà có một loại gia vị: hạt hoa tiêu.

Hoa tiêu vốn đã rất thơm, sau khi xào với dầu mè thì mùi thơm càng đậm hơn, càng kêu gọi giun dế trong bụng người ta hơn.

Doãn Xuyên ứa nước miếng. Gã hiếu kỳ hỏi Vân Vũ Lôi ở bên cạnh: “Mẹ em cũng biết xào cari gà?”

Vân Vũ Lôi gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Món gì mẹ em cũng biết làm, chỉ là chưa từng xào cari gà”

Doãn Xuyên lại hỏi: “Thế sao anh lại ngửi thấy mùi thơm của cari gà?”

Vân Vũ Lôi đáp: “Bởi vì mẹ em đang xào cari gà mà”

Doãn Xuyên càng kỳ quái, hỏi: “Nếu như mẹ em từ trước tới nay chưa từng làm món cari gà, vậy sao hôm nay lại làm?”

Vân Vũ Lôi hứ một tiếng: “Bởi vì có gã ngốc đêm qua nằm mơ nói, nói muốn ăn cari gà”

Doãn Xuyên vuốt vuốt mũi hỏi: “Anh là gã ngốc ấy à?”

Vân Vũ Lôi lớn tiếng nói: “Quá đúng, anh đơn giản là tên đại ngốc siêu hạng, tự nhiên ngã làm tiểu đệ đệ của mình bị thương thành ra vậy, tức chết em được. Anh nói, anh có phải là tên đại ngốc không?”

Doãn Xuyên gật đầu, có điều gã rơm rớm nước mắt. Gã không ngờ chỉ một câu nói mơ của mình, lại có người coi thành thật. Ý nghĩ trong mộng của gã khi tỉnh dậy không ngờ có người thực hiện giúp gã, gã có thể không cảm động sao?

“Nói chuyện gì đó? Mau ra ăn cơm nào. Tiểu Lôi, con đỡ tiểu Xuyên một chút” Dung An Dao bước vào phòng, cười tít nói. Hôm nay nàng trông có vẻ hơi tiêu tụy. Mặc dù tiêu tụy, nhưng Dung An Dao vẫn rất mỹ lệ, gợi cảm.

“Không cần đâu, cháu có thể tự đi” Doãn Xuyên có vẻ ngại ngùng. Gã là một thanh niên cường tráng sao có thể để nữ nhân nâng đỡ chứ? Huống chi vết thương của gã không còn đau như trước. Gã nhìn Dung An Dao định lắc đầu nhưng lại ngẩn ra. Doãn Xuyên đặc biệt yêu thích dáng vẻ Dung An Dao lúc mặc tạp dề. Gã thường tưởng tượng Dung An Dao lỏa lồ thân trên, chỉ mặc độc chiếc tạp dề, lộ ra bờ mông tròn trĩnh, đi qua đi lại trong bếp.

Thấy ánh mắt say mê của Doãn Xuyên, khuôn mặt Dung An Dao hơi ửng hồng. Nàng muốn cười, nhưng vẫn cố nén lại. Phát hiện con gái Vân Vũ Lôi vẫn còn do dự, nàng bước tới đỡ lấy cánh tay Doãn Xuyên nói: “Đi nào, làm ra vẻ nam tử hán gì chứ? Tiểu Lôi, con đi lấy chén đi”

Vân Vũ Lôi cười chạy ra ngoài. Đợi Vân Vũ Lôi vừa đi khỏi, Dung An Dao lại hỏi: “Không đau thật à? Vừa rồi bác sỹ nói thế nào?”

Doãn Xuyên bị Dung An dao cười nhạo một hồi, trong lòng vừa tức vừa buồn cười, gã kéo tụt quần ngủ xuống, nói: “Mình tự xem đi, miệng vết thương cũng lên sẹo rồi, sao lại cứ đối với tôi như người bệnh nặng vậy? Vừa rồi bác sỹ nói rồi, ba ngày sau thì có thể tắm rửa”

Dung An Dao đỏ mặt xì một tiếng: “Mau kéo quần lên, để tiểu Lôi nhìn thấy thì làm sao?” Mặc dù nói vậy, nàng vẫn không khách khí mở to mắt ra mà nhìn, sau đó nói với vẻ đắc ý: “Xem ra tay bác sỹ này không tệ”

“Bác sỹ không tệ, nhưng cần phải cảm ơn người tìm đúng bác sỹ hơn” Doãn Xuyên cố ý thở dài.

“Chết mất, mồm mép tép nhảy, đi mau lên, đồ ăn nguội hết rồi” Dung An Dao gần như viết cả chữ ‘cười’ lên mặt.

Ra tới phòng ăn, Doãn Xuyên mới phát hiện trong nhà thiếu mất một người.

“Tiểu Phi đâu?” Doãn Xuyên hỏi.

“Cô bảo nó ra nghĩa trang tảo mộ ba ba nó rồi” Khuôn mặt tràn ngập niềm vui của Dung An Dao lập tức biến mất.

“Tại sao vậy? Hôm nay đâu phải thanh minh, cũng không phải ngày lễ gì” Vân Vũ Lôi rất ngạc nhiên.

“Thấp cho phụ thân con nén hương còn phải chọn ngày sao?” Dung An Dao trách mắng. Thấy Vân Vũ Lôi thề thề lưỡi không dám lên tiếng, nàng nói tiếp: “Huống chi nó chuẩn bị kết hôn rồi, đi thông báo với ba nó một chút cũng phải, tốt nhất là tiểu Phi có thể cảm thụ được sự dạy dỗ của ba nó, đừng đi lầm đường, làm lầm chuyện, thực hiện đúng trách nhiệm của một người vợ tuyệt không đơn giản, tiểu Lôi con cũng phải nhớ lấy” Dung An Dao nói đến câu cuối, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Nàng quay người bước về phòng mình.

Vân Vũ Lôi cảm thấy rất kỳ quái. Nàng phát hiện mẫu thân càng ngày càng nghiêm khắc với muội muội Vân Vũ Phi, như đang giáo dục lại cũng như đang cảnh cáo, dù sao cũng vẫn cảm thấy không bình thường.

Doãn Xuyên ở bên cạnh cũng có cùng cảm giác hết như vậy. Có điều gã hiểu ra rất nhanh. Nếu Dung An Dao giáo dục không nghiêm khắc, thì chỉ bằng nhan sắc của ba mẹ con, nói không chừng đã sớm gây ra những chuyện rung trời chuyển đất gì đó rồi.

“Hai đứa cứ ăn đi, mấy người bạn mụ đợi ta sang đó ăn cơm, sau đó chơi bài, ta đi trước đây, chắc về muộn một chút. Tiểu Lôi, con chăm sóc cho tiểu Xuyên cẩn thận nhé” Dung An Dao từ trong phòng đi ra. Nàng

đã thay một bộ đồ màu xanh da trời, tỏ ra trang nhã tự nhiên, mà không quá hấp dẫn. Sau khi dạo dò một hồi, Dung An Dao nhìn Vân Vũ Lôi với ánh mắt đầy hàm ý.

“Vâng, hy vọng hôm nay mẹ số đỏ, thắng nhiều chút nha” Vân Vũ Lôi đỏ mặt, vô ý thức liếc nhìn Doãn Xuyên một cái.

“Dung a di thắng nhiều nha” Doãn Xuyên thì chăm chăm nhìn Dung An Dao như không nở rời. Lúc nam nhân chịu đựng vết thương hành hạ, luôn muốn có mẫu thân ở bên cạnh nhất. Trong mắt Doãn Xuyên, Dung An Dao không những là tình nhân, mà còn là một người mẹ.

Dung An Dao sợ nhìn vào ánh mắt của Doãn Xuyên, nàng có vẻ luống cuống rời đi.

Vừa rời khỏi nhà, vẻ mặt của Dung An Dao bỗng trở nên đanh lại. Nàng lấy điện thoại di động ra bấm số cho Vân Vũ Phi. Điện thoại thông, Dung An Dao nói vào điện thoại với vẻ bình tĩnh nhưng nghiêm khắc: “Con cứ đợi trước phần mộ ba con, trời chưa tối con chưa được phép về. Nếu con dám về trước hoặc cần bản không có ở trước phần mộ ba con, vậy thì mẹ sẽ không nhận đứa con gái như con nữa. Mẹ con chúng ta từ nay một đao chặt đứt, con cũng vĩnh viễn không cần về nhà nữa”

Vân Vũ Phi sợ sệt đáp: “Mẹ, con biết sai rồi” Dung An Dao nghe vậy không nói thêm một lời, cộp một tiếng gấp điện thoại lại. Xem ra Dung An Dao đã nổi giận thực sự.

Đương nhiên Dung An Dao phải nổi giận. Nếu không phải là phải chú ý đến quá nhiều quá nhiều thứ, nàng đã bạt tai Vân Vũ Phi một cái thật mạnh ngay ở bệnh viện rồi. Có điều, cái bạt tai đó đã xuất thủ vào sáng sớm hôm nay.

Trong phòng mẫu thân, nửa bên mặt Vân Vũ Phi sưng vù lên. Bị mẫu thân đột nhiên bạt tai một cái rất mạnh, ngoại trừ chấn kinh nàng cũng chỉ có thể chấn kinh. Lớn đến từng này, đây là lần đầu tiên mẫu thân đánh nàng. Nhưng, khi Dung An Dao nói ra một câu, Vân Vũ Phi bật khóc quỳ sụp xuống. Dung An Dao còn phần nộ quát Vân Vũ Phi không được khóc.

Dung An Dao nói gì vậy? Dung An Dao chỉ nói một câu: “Con không thể tùy tiện tiện quảng nội y trong phòng làm việc của bác sỹ” Thì ra, Dung An Dao phát hiện ra bằng chứng Vân Vũ Phi vượt rào. Chiếc quần dây màu trắng kia lúc Vân Vũ Phi kích tình đã bị rơi xuống đất, trong lúc vội vàng không ngờ quên mất không nhặt lên, bị Dung An Dao tinh mắt phát hiện ra. Nàng lập tức quyết định để Doãn Xuyên xuất viện, vừa là tránh để cho Doãn Xuyên phát hiện ra, vừa là để ngăn chặn Vân Vũ Phi sa ngã thêm bước nữa.

Dung An Dao càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng hối hận. Thầm nghĩ, Vân Vũ Phi là con gái nàng, bây giờ nó học thói xấu, là mẫu thân nàng đương nhiên phải chịu trách nhiệm lớn nhất. Nàng hối hận đã quá nuông chiều Vân Vũ Phi.

Cho nên, sáng sớm hôm nay, Dung An Dao liền quyết định để Vân Vũ Phi đến coi mộ trước phần mộ phụ thân nàng. Đó là sự trừng phạt nghiêm khắc nhất mà Dung An Dao có thể nghĩ ra.

Nhớ tới lão công mất đã gần hai mươi năm, Dung An Dao càng thêm thương cảm. Bao năm qua, nàng đã mất không biết bao nhiêu tâm huyết để dưỡng dục hai con gái, bây giờ con gái lớn rồi, một đứa ngoan ngoãn nghe lời, một đứa lại khiến nàng tức giận như thế này, nàng không khỏi có chút nản lòng. Cũng may, nàng lại nghĩ tới một người. Con người này quả thật có điểm giống với Vân Đằng Xung năm xưa, bá đạo mà ôn nhu.

Vân Đằng Xung là một lính thủy. Thời kỳ đó lính thủy là một nghề nghiệp đặc biệt mà vinh quang. Đáng tiếc, một tai nạn trên biển đã khiến cho Dung An Dao đang mang bầu Vân Vũ Phi gần như sập đổ. Năm Vân Đằng Xung gặp nạn, ông chỉ gặp con gái lớn Vân Vũ Lôi đúng một lần.

“Doãn Xuyên thật giống Đằng Xung” Khuôn mặt tái nhợt của Dung An Dao có chút đỏ hồng. Đi đánh bài đương nhiên do bạn chơi mời, nhưng phần lớn là Dung An Dao muốn tạo cơ hội cho Vân Vũ Lôi và Doãn Xuyên được đơn độc ở cùng nhau. Nàng nhìn ra, cảm tình giữa Vân Vũ Lôi và Doãn Xuyên đã tiến triển cực nhanh.

Đánh mặt chược không phải là sở thích của Dung An Dao, chỉ là thú vui giết thời gian. Nàng chỉ thích nghe hát, ca kịch và luyện yoga. Vì thể phạm vi xã giao của nàng rất hẹp. Không nói tới bạn khác giới, ngay đến bạn đồng giới cũng không nhiều.

Đồng Linh và Đơn Văn Gia là hai người bạn thân trong số đó.

Đồng Linh bốn mươi hai tuổi, bảo dưỡng cực tốt. Nghe nói nữ nhân của lão công của nàng nhiều không kể xiết. Chẳng có cách nào, nam nhân có tiền thì là có đức hạnh đó. Cho nên Đồng Linh cũng lười quan tâm, mà không quan tâm nổi.

Đơn Văn Gia thì trẻ hơn một chút, mới ba mươi lăm tuổi. Lão công của nàng là một người Pháp. Một năm lại đây khẳng định là gặp nhau thì ít mà chia ly thì nhiều. Có điều chuyện đó tuyệt không quan trọng đối với Đơn Văn Gia. Quan trọng là tay người Pháp không những rất yêu nàng, còn vô cùng nhiều tiền.

Mặc dù sở thích của Đồng Linh và Đơn Văn Gia không giống nhau, tuổi tác lại chênh lệch, nhưng bọn họ có chung một đặc điểm, đó là xinh đẹp, hai thực nữ cực kỳ xinh đẹp. Có lẽ là trâu tìm trâu, ngựa tìm ngựa, bọn họ và Dung An Dao đối xử với nhau vô cùng hòa hợp.

Đặc biệt là hai nữ nhân đó biết Dung An Dao tuổi đã gần năm chục mà vẫn còn giống như một đại cô nương, bọn họ càng thân cận với Dung An Dao hơn. Bởi vì bọn họ cảm thấy Dung An Dao nhất định là tiên nữ giáng trần, thân cận với tiên nữ nhiều một chút thì có lẽ cũng có thể nhiễm thêm được một chút tiên khí.

Đồng Linh và Đơn Văn Gia hàng ngày đều tranh nhau mời Dung An Dao đến nhà chơi bài, tám chuyện, ăn uống.

Hôm nay, đến lượt Đơn Văn Gia.

Nhà Đơn Văn Gia là một căn nhà lầu theo lô rộng rãi, lầu trên là phòng ngủ, tầng trệt là phòng khách và phòng ăn.

Đến nhà Đơn Văn Gia, Dung An Dao liền phát hiện Đơn Văn Gia đã chuẩn bị đầy đủ một bữa tiệc thịnh soạn. Không những có tiệc, có rượu ngon, còn có một nam nhân anh tuấn rần rởi.

“Văn Gia, hôm nay nghỉ lễ à? Ồ, không phải nói ba thiếu một sao? Sao người kia còn chưa tới?” Dung An Dao cười hỏi. Nàng dùng khước mắt đánh giá nam nhân đang ngồi trên sofa xem tạp chí. Nàng phát hiện nam nhân đó cũng đang nhìn nàng.

“Dung tỷ chị đừng vội, đợi lát nữa sẽ đến. Hôm nay còn sớm, có lẽ Đồng Linh còn đang trang điểm. Nào, em giới thiệu biểu đệ Lý Kha của em một chút” Đơn Văn Gia nắm tay Dung An Dao dẫn đến trước sofa, giới thiệu Lý Kha với Dung An Dao: ” Lý Kha, đây là Dung tỷ” Thì ra nam nhân anh tuấn rần rởi kia là Lý Kha. Ngay từ cái nhìn đầu tiên Lý Kha nhìn thấy Dung An Dao thì đã hồn vía lên tít chín tầng mây, giống hệt như tất cả nam nhân lần đầu tiên nhìn thấy Dung An Dao vậy. Hắn không những khấn trương, giật mình, mà lòng bàn tay còn rướm mồ hôi.

“Chào chị Dung tỷ....”

“Xin chào....” Mặc dù Lý Kha anh tuấn rần rởi, nhưng Dung An Dao tuyệt không có chút cảm giác tán thưởng nào. Nàng chỉ chú ý đến Lý Kha tuyệt không giống như những nam nhân khác, nhìn nàng một cách mê mẩn.

Lý Kha nhớ mãi một câu nói của Tống Hân Viện: Nhớ kỹ, lần đầu tiên gặp Dung An Dao, anh phải tỏ ra lịch sự một chút, lãnh đạm một chút, ngàn vạn lần đừng để hồn vía mình bị câu đi mất.

Lúc đó Lý Kha chẳng thèm bận tâm. Hắn căn bản không tin được trên thế giới này còn có nữ nhân khiến cho hắn kim lòng không đậu. Bởi vì hắn gặp mỹ nhân nhiều quá rồi. Ngoại trừ Tống Hân Viện tuyệt mỹ, ở nhà còn có một thê tử cực phẩm, Vương Cảnh. Có điều, sau khi nhìn thấy Dung An Dao, Lý Kha rốt cuộc hiểu ra Tống Hân Viện vì sao lại không ngại nhàm chán mà dẫn đi dẫn lại hắn. Vẻ đẹp của Dung An Dao đủ để Lý Kha không sao dùng ngôn ngữ để hình dung được. Hơn nữa kiểu vẻ đẹp thành thực thướt tha đó từ trước tới nay hắn chưa từng gặp được. Trái tim hắn bắt đầu cuộn lên những đợt sóng cả. Loại cảm giác đó cùng kinh người giống hệt như lần đầu tiên hắn nhìn thấy Vương Cảnh.

“Mình đã yêu nàng mất rồi” Lý Kha rất khẳng định nói với bản thân.

Mặc dù con mắt Lý Kha sắp rớt xuống sàn, nhưng hắn vẫn cố chống lại sức cám dỗ cực lớn. Đối mặt với nụ cười mỉm của Dung An Dao, hắn cũng đáp lại bằng nụ cười mỉm, sau đó tiếp tục cúi đầu coi tờ tạp chí của hắn, mọi thứ dường như tỏ ra rất bình tĩnh.

“Dung tỷ, trong một chốc một lát Đồng Linh chưa thể đến được, hay là chị lên phòng em xem xem mấy bộ đồ ngủ em mới mua” Đơn Văn gia thân mật kéo tay Dung An Dao, làm ra vẻ cầu khẩn.

Đương nhiên Dung An Dao không thể từ chối, vui vẻ gật đầu. Đám nữ nhân bọn họ đều đã là thực nữ cả rồi, nhưng vẫn thường làm nũng với Dung An Dao. Nhưng xem ra Dung An Dao còn trẻ trung hơn cả mấy nữ nhân kia, khiến cho Lý Kha cảm thấy bà già làm nũng với thiếu nữ, thật hài hước.

“Lý Kha, cậu cứ tùy tiện nha, tôi và Dung tỷ lên xem đồ” Đơn Văn Gia vui vẻ kéo Dung An Dao lên lầu, đến bên cầu thang nàng nói với Lý Kha một câu, còn lén lút nhấp nháy mắt.

Lý Kha nhìn Đơn Văn Gia gật gật đầu hiểu ý. Đương nhiên, y cũng tiện thể nhìn Dung An Dao phong tư tha thướt một cái, mọi thứ sao mà tự nhiên thế.

“Văn Gia, sao không thấy cô nhắc tới cậu biểu đệ này, hôm nay cậu ta có việc tới tìm cô à? Nếu cô có việc, vụ chơi bài hôm nay tạm hủy không chơi nữa vậy” Đột nhiên gặp một nam nhân xa lạ, Dung An Dao vốn cẩn thận cảm thấy hơn kỳ quái. Mặc dù nam nhân kia là biểu đệ của Đơn Văn Gia, nhưng giác quan thứ sáu của nữ nhân đã cảm thấy có vẻ khác lạ.

Hướng chi Dung An Dao chú ý đến một chi tiết nhỏ: Đó là Đơn Văn Gia nói muốn đi xem đồ ngủ ngay trước mặt biểu đệ. Điều đó dường như có vẻ bình thường, trừ khi hai người rất quen thuộc, bằng không nói đi xem y phục mới hợp lý hơn. Chẳng lẽ quan hệ giữa hai người..

Ai da, Dung An Dao ơi là Dung An Dao, mi có phải là thần kinh quá mẫn cảm không? Chuyện đó làm sao có thể suy nghĩ lung tung được?

Dung An Dao thầm trách bản thân có chút quá đáng.

“Ài, không có việc thì không lên điện tam bảo nha, cậu ấy à, là đến xin em dạy khiêu vũ đó” Đơn Văn Gia cười đáp.

“À, cậu ấy muốn học nhảy kiểu gì?” Dung An Dao có vẻ hiếu kỳ.

“Thì là khiêu vũ đó, nghe nói mấy hôm nữa công ty cậu ấy mở vũ hội. Cậu ấy à, đến lúc mới ôm chân phạt” Đơn Văn Gia lắc đầu than thở.

“Ha ha, học được đến đâu thì hay đến đó, còn hơn là không biết tí gì” Dung An Dao mím môi nén cười, bởi vì khiêu vũ nào phải học mấy ngày mà có thể học được?

“Đúng vậy, nào, Dung tỷ, chị xem bộ này có đẹp không?” Lên tới phòng ngủ, Đơn Văn Gia mở một chiếc tủ ra, lấy ra một tấm áo ngủ mỏng như cánh ve.

“Ừ, cô thật có mắt, đẹp quá, lại gợi cảm. Lão công người Pháp kia của cô mà nhìn thấy nhất định sẽ phát điên, ha ha” Dung An Dao khen ngợi thực lòng. Tấm áo ngủ đó bất kể là chất liệu, kiểu dáng hay nhân hiệu đều là hạng nhất, chỉ là dường như quá bộc lộ, nhìn đến khuôn mặt nàng có lớp ánh hồng.

“Hi hi, xem Dung tỷ chị nói kia, còn có thứ đẹp hơn, chị xem cái này.....” Đơn Văn Gia lại lấy ra mấy hộp quà tinh xảo mỏng mỏng. Mở những chiếc hộp đó ra, bên trong toàn là nội y và áo ngủ rất cao cấp. Màu vỏ quýt, màu hồng lan, vàng chanh, món nào cũng đẹp để tinh tế, khiến cho Dung An Dao hoa hết cả mắt, sờ không chán tay.

“Ừ, quả thật rất đẹp” Nội y và áo ngủ đẹp của Dung An Dao cũng không ít, nhưng nhìn thấy những món nội y đẹp để đó của Đơn Văn Gia, nàng cũng thấy ưa thích, lòng sinh ra ý nghĩ sở hữu.

Tất cả nữ nhân đều thích những thứ đẹp để, đặt biệt là đồ lót. Dung An Dao cũng không ngoại lệ.

“Dung tỷ, dáng vóc chị đẹp như vậy, mặc một bộ lên cho em tham khảo tham khảo một chút” Đơn Văn Gia để ý thấy Dung An Dao đặc biệt lưu ý đến một bộ nội y màu xanh nhạt, nàng vội vàng cầu khẩn.

“Được rồi, tôi thử xem sao” Dung An Dao không chịu được sự van nài hết lần này tới lần khác của Đơn Văn Gia, nàng đồng ý mặc lên thử xem sao.

“Oa! Đẹp chết đi được, mê chết đi được” Lời khen của Đơn Văn Gia mặc dù khoa trương, nhưng qua vẻ tán thưởng, đổ kỵ toát ra từ đôi mắt nàng, có thể thấy nàng thật sự rất hâm mộ sắc đẹp của Dung An Dao, cũng hâm mộ vóc dáng của Dung An Dao. Sau khi mặc bộ nội y màu xanh nhạt đó lên, thân hình của Dung An Dao đủ để bắn ra lửa, ngọn lửa đó dù là nữ nhân cũng không sao tránh khỏi bị nướng chín.

“Đẹp thật à?” Dung An Dao cười hỏi

“Thật mà, xem ra bộ nội y này chính thuộc về Dung tỷ, không thuộc về Đơn Văn Gia em rồi” Đơn Văn Gia gật mạnh đầu.

“Xem cô nói kia, cô mặc vào nhất định còn đẹp hơn tôi” Bóng hình mỹ lệ trong gương cũng khiến cho Dung An Dao cảm thấy cực kỳ hài lòng, đặc biệt là nụ hoa trên áo ngực, che đậy như đầu một cách rất khéo léo, khiến cho tâm lý Dung An Dao vô cùng thoải mái. Nàng là người kín đáo, nàng thích gợi cảm nhưng không thích bộc lộ, nàng thích quyến rũ nhưng không thích trực tiếp. Nếu mặc cho một nam nhân coi thì càng cần phải có sự lồi cuốn nửa ẩn nửa hiện.

Đột nhiên Dung An Dao lại nhớ tới Doãn Xuyên. Nàng thâm phỉ thui bản thân có phần lẳng lơ, không ngờ nghĩ tới việc dùng bộ nội y này để dụ dỗ Doãn Xuyên.

“Dung tỷ, chị đừng khách khí, cứ lấy bộ nội y này đi, cứ coi đó là chút tấm lòng của em Văn Gia”

“Vậy không được, nữ tử tốt không đoạt thứ người khác thích, tôi không thể lấy được, huống chi còn là hàng hiệu Lejaby. Bộ nội y này à, chỉ ít cũng phải một ngàn đô” Dung An Dao rất cẩn thận, nàng đã sớm để ý đến nhãn hiệu của nội y.

“Dung tử của em, nhãn quang của chị thật lợi hại, độ sành của chị em còn khâm phục hơn, không ngờ chị biết là hàng Lejaby, vậy em càng phải tặng cho chị rồi, không như Đồng Linh, có mỗi bộ đồ hiệu Oscalito mà chị ấy đã khoe khoang, đúng thật là” Nữ nhân cứ thích lảng nhảng, nói đến nội y cũng có thể tiện thể cười nhạo người khác một chút. Có điều nàng tặng bốc Dung An Dao vẫn cứ làm cho Dung An Dao mặt mày tươi rói.

Nữ nhất luôn thích cái đẹp, luôn thích hư vinh, đó là điều không bao giờ thay đổi, ngay cả đối với Dung An Dao đứng đưng với cuộc sống cũng không ngoại lệ.

“Tôi vẫn ngại quá.....” Mặc dù Dung An Dao rất hài lòng, nhưng trong lòng nàng hiểu rằng nhận lễ vật quý trọng như thế của người ta thì tương lai nhất định phải “mềm tay”. Tham món lợi nhỏ không phải là bản chất của Dung An Dao.

“Dung tử, chị xem chị khách khí chưa kìa, em cũng chẳng tặng không cho chị đâu mà lo, em có chút việc nhỏ muốn nhờ chị đó” Đơn Văn Gia cười nói.

“Chuyện gì nhỏ?” Dung An Dao cười thâm, đúng không? Quả nhiên không phải là cơm miễn phí, quả nhiên có chuyện cần nhờ mình. Nhưng ngoài mặt nàng vẫn là nụ cười ngọt ngào.

“Chị cũng biết em căn bản nhảy cái món khiêu vũ gì đó không đẹp, em còn phải theo học chị nữa là, sao có thể dạy người khác? Em muốn mời chị dạy cho biểu đệ em một chút. Ui, Dung tử, trình độ khiêu vũ của chị cao như vậy, lại biết dẫn dắt, chị giúp cho nhé”

“Chỉ là chuyện đơn giản vậy sao?” Dung An Dao có vẻ kỳ quái. Đó chỉ là một chuyện rất bình thường mà.

“Đương nhiên rồi. Dung tử chị cho là em có đại sự gì cần chị hay sao? Nếu chị đã nói là đơn giản, vậy thì coi như chị đồng ý rồi nhé”

“Ha ha, đồng ý không thành vấn đề, nhưng nội y của cô vẫn không thể nhận” Dung An Dao thâm trách bản thân quá đa nghi, cứ đề phòng người ta không tốt.

“Hừ, Dung tử, có phải chị coi thường Đơn Văn Gia không? Chị không nhận nội y, em cũng không thể để chị dạy” Đơn Văn Gia có vẻ bực mình.

“Được rồi, được rồi, tôi nhận là được chứ gì, xem cái miệng cô biến thành cái dạng khó coi chưa kìa” Dung An Dao chẳng biết làm sao. Vốn nàng đã thích món nội y này, nếu Đơn Văn Gia cố chấp như vậy, nàng cũng chỉ đành nhận lấy. Chỉ là trong lòng nàng thâm nghĩ, để ngày khác cũng tặng lại Đơn Văn Gia thứ gì đó, coi như là trả lễ vậy.

“Hi hi, vậy mới là Dung tử tốt của em” Đơn Văn Gia ôm lấy Dung An Dao hôn chụt một cái, bàn tay và cánh tay trong lúc vô ý quét qua nhũ tiêm của Dung An Dao, khiến Dung An Dao mẫn cảm không nhịn nổi đỏ bừng cả mặt.

Bữa tiệc Đơn Văn Gia chuẩn bị quả nhiên phong phú, có cá sốt thất tinh, ốc Pháp,, ngao hấp, gan ngỗng trứng cá muối.đều là những món ăn Pháp điển hình.

Đồng Linh cũng đã tới. Mặc đồ thường phục rất có chọn lọc. Cùng đi với nàng không ngờ còn có một thiếu phụ rất đẹp.

Theo Đồng Linh giới thiệu với mọi người, thiếu phụ tuyệt đẹp này họ Tống, tên gọi Tống Hân Viện, là cố đông lớn của tiệm trà Tử vân hiên.

Tống Hân Viện vẫn ăn mặc rất giản dị, nhưng dung mạo tuyệt đẹp đã che khuất khiếm khuyết trong ăn mặc. Có lẽ do Tống Hân Viện quá đẹp, khiến cho phòng khách vốn rạng rỡ vì khách quý lại càng thêm lung linh, đến cả Dung An Dao đã quen với việc làm trung tâm chú ý cũng sinh lòng thẹn cảm với Tống Hân Viện.

Đương nhiên, Tử vân hiên quả thực nổi tiếng. Mặc dù vậy Dung An Dao cũng tuyệt đối không đặt chân đến nơi diễm danh vang lừng như Tử vân hiên, song nàng cũng rất khâm phục Tống Hân Viện, tuổi trẻ mà đã có được sản nghiệp làm ăn thịnh vượng như vậy.

Thời buổi này, chỉ cần có thể kiếm được tiền, đều được người tôn trọng. Dung An Dao cũng không tránh khỏi phong tục đó.

Lý Kha cũng có ý mà như vô tình hướng ánh mắt nóng bỏng tới Tống Hân Viện. Nhưng thật kỳ quái, bọn họ không ngờ lại làm như không quen nhau.

Món ngon vật lạ dường như không có mấy sức hấp dẫn đối với đám mỹ nữ thích gìn giữ hình thể. Ngược lại mỹ tửu thơm ngon lại khiến họ lưu luyến hơn. Có lẽ mọi người đều thích cảm giác lâng lâng.

Uống rượu uống đến lâng lâng mà không say mới là cảnh giới tối cao của việc thưởng thức rượu, nhưng chỉ ít phải uống vài ly mới có được cảm giác đó.

Tửu lượng của Dung An Dao không tệ. Xem ra nàng đã uống không ít. Vốn nàng không định uống nhiều đến vậy, nhưng hôm nay người dự tiệc đều đặc biệt vui vẻ, đặc biệt nhiệt tình, đến ngay cả Lý Kha và Tống Hân Viện lần đầu gặp gỡ cũng liên tiếp mời rượu. Chẳng bao lâu, trên khuôn mặt xinh đẹp của Dung An Dao như có vầng mặt trời. Nàng không những cảm giác thấy lâng lâng, mà còn cảm thấy một tia khô nóng, một cảm giác khô nóng có thể gợi lên dục vọng.

Quả phụ thủ tiết hai mươi năm thật ra rất khổ khổ. Nhưng Dung An Dao vẫn nhẫn nại vượt qua. Trước khi gặp phải Doãn Xuyên, Dung An Dao còn dự tính nhẫn nại tiếp. Nhưng một khi con dê dục vọng bị thủng một chỗ, vậy thì con dê đó chẳng khác nào có đố mà không còn tác dụng. Đã mấy ngày không ân ái, nắng hạn gặp mưa rào chỉ nếm được một miếng không những không thể giải khát, mà dường như còn càng khát thêm.

Đặc biệt là lúc uống rượu đến lâng lâng, nổi khát vọng cũng theo đó bốc lên. Dung An Dao phát hiện không ngờ bản thân lại bị ướt, không những ướt mà còn hơi nhột nhạt. Đó là nổi nhột nhạt từ tận sâu thẳm trong lòng, căn bản không thể dùng tay gãi, chỉ có thể dùng tư tưởng để áp chế. Nhưng Dung An Dao chợt phát hiện nằng càng áp chế thì càng nhột nhạt, nhột nhạt đến vô cùng khó chịu. Trực giác cho nàng biết chỉ có một loại biện pháp mới có thể chấm dứt nhột nhạt. Biện pháp đó là làm tình, làm tình một cách lâm li sướng khoái.

“Xin lỗi, tôi vào phòng rửa tay một chút, mọi người cứ nói chuyện” Đối với ý nghĩ muốn làm tình của bản thân, Dung An Dao cảm thấy vô cùng hoang đường và nhục nhã. Nàng cho rằng, có lẽ là do uống quá nhiều, cho nên nàng bức thiết hy vọng vào phòng rửa tay một lát, dùng nước lạnh rửa mặt, xua đuổi con ma quỷ dục vọng đó đi.

Mọi người mỉm cười gật đầu, gần như tất cả mọi người đều không để ý cử động của Dung An Dao. Vào phòng rửa tay là một chuyện quá sức bình thường.

Có điều, lúc Dung An Dao quay người bước đi, có một người lộ ra một tia cười lạnh khó mà phát giác được. Người đó chính là Tổng Hàn Viện.

Tổng Hàn Viện bên ngoài thì mộc mạc, nhưng trong lòng là một nữ nhân có dục vọng vô cùng mãnh liệt. Vì để chữa bệnh liệt dương cho trương phu Triệu Đông Minh, Tổng Hàn Viện gần như tìm khắp các danh y, dùng hết các loại thuốc nổi tiếng, thậm chí bao gồm cả xuân dược.

Tổng Hàn Viện có một loại xuân dược, không những không màu không vị, người sau khi uống vào cũng không hề mất lý trí, chỉ muốn làm tình. Chỉ là loại xuân dược đó rất bá đạo, sau khi vào trong cơ thể người có thể tiếp tục kéo dài đến mấy ngày, lại còn có thể điều tiết hoóc môn của cơ thể người, gia tăng sự sinh sản kích thích tố.

Trước khi bắt đầu bữa tiệc kiểu Pháp, Tổng Hàn Viện ngấm thả thứ xuân dược đó vào trong chén rượu của Dung An Dao, liều lượng lại còn không ít.

Trước đó, Tổng Hàn Viện mới chỉ cho ba người thưởng thức qua loại xuân dược này. Một người đương nhiên là trương phu Triệu Đông Minh, nhưng sau khi uống vào vẫn như đá rơi xuống đáy biển, không hề có chút phản ứng nào. Lúc đó Tổng Hàn Viện thậm chí đã nghi là thuốc giả, vì thế, nàng lại đưa cho người thứ hai thử. Người đó là Triệu Hiến. Nhưng lần này, Tổng Hàn Viện chính mắt chứng kiến sức mạnh của loại xuân dược này. Hôm đó Triệu Hiến đã gian dâm nàng ba lần. Mặc dù rất khuất nhục nhưng cũng làm cho Tổng Hàn Viện vô cùng thỏa mãn.

Người thứ ba thử qua lại rất vô tội. Người đó vốn chỉ là một nữ hài rất đơn thuần, tùy hứng, cũng chẳng có ân oán gì với Tổng Hàn Viện, chỉ bởi vì nàng là vợ chưa cưới của Doãn Xuyên. Nữ hài đó là Vân Vũ Phi. Tổng Hàn Viện vô cùng hận Doãn Xuyên. Có lẽ nguyên nhân là do hận ai hận cả đường đi lối về, nên nàng cũng hận lấy luôn của Vân Vũ Phi. Ngay cả Dung An Dao cũng không sao may mắn tránh khỏi.

Nhớ lại mười năm trước.

Tổng Hân Viện vẫn còn là học sinh, lãng mạn ngây thơ, tràn đầy mộng tưởng, tràn đầy tình cảm mãnh liệt. Nhưng trong một lần cắm trại hè của Hội chữ thập đỏ, sau một tối lửa trại sôi nổi, bên bờ biển lãng mạn, một nam nhân uống đến say mềm ôm lấy Tổng Hân Viện. Gã rất vô lễ, thậm chí còn thô lỗ lột váy Tổng Hân Viện ra.

Tổng Hân Viện tuyệt không hề chống cự. Bởi vì nàng thích gã học sinh cao cao to to đó. Mặc dù không thật anh tuấn nhưng có chất giọng rất tốt, vừa ngân vang lạnh lút lại vừa buồn thương. Tại đêm lửa trại, gã nam nhân đó hát bài “Anh có biết em đang chờ đợi anh” đã làm rung động trái tim Tổng Hân Viện một cách sâu sắc. Nàng đến bên cạnh gã nam nhân đó với tâm tình kích động và tôn sùng.

Nhưng gã nam nhân đó quá hưng phấn, quá đặc ý. Gã uống rất nhiều rượu, rất nhiều nữ hài tử cùng dồn dập phóng về phía gã những ánh thu ba ẩn chứa mối tình thầm kín.

Tổng Hân Viện lo lắng. Lo rằng nam nhân đó sẽ bị nữ sinh khác cướp mất. Cho nên nàng rất nhiệt tình, rất chủ động tấn tới.

Tổng Hân Viện rất đẹp. Mười năm trước đã rất đẹp. Mặc dù nam nhân kia mất say lơ đãng, nhưng vẻ đẹp của Tổng Hân Viện khiến cho nam nhân đó phóng ra toàn bộ tình cảm mãnh liệt của gã. Gã trở nên rất điên cuồng.

Một khi nam nhân điên cuồng thì sẽ làm ra rất nhiều việc mất lý trí. Cái đêm hôm đó, bên bờ biển ẩm ướt mà lãng mạn, Tổng Hân Viện chịu đựng nỗi đau đớn của sự trinh tiết bị xé nát, dâng hiến và đón nhận sự điên cuồng của gã nam nhân đó, hết lần này tới lần khác, không hề có chút thương hương tiếc ngọc. Nhưng Tổng Hân Viện không hề có chút trách móc gã nam nhân đó. Nàng thậm chí còn cảm thấy nỗi ngọt ngào trong đau đớn.

Vạn lần không ngờ nổi, hôm sau trời vừa mờ sáng, đám sinh viên thành viên tổ Chữ thập đỏ đã nhổ trại rút hết. Gã nam nhân tàn phá bữa bãi trên thân thể Tổng Hân Viện cả một đêm cũng biến mất, không để lại đôi câu vài lời.

Nỗi ngọt ngào trong đau đớn của Tổng Hân Viện biến thành phần nộ. Nàng trải qua bao khó khăn, cuối cùng mới tìm được trường đại học nơi gã nam nhân đó theo học. Khi nàng ngập tràn niềm vui sướng và kích động tìm đến gã nam nhân, nàng chợt phát hiện, cái gã nam nhân cao cao lớn lớn đó đang ôm ấp một nữ nhân nhỏ nhắn yếu đuối, anh anh em em dưới bóng cây mát rượi trong sân trường. Vào lúc đó, trái tim Tổng Hân Viện như đã chết. Nàng thêm hận gã nam nhân bạc tình tên Doãn Xuyên đó.

Mãi về sau này, mỗi khi Tổng Hân Viện nhớ lại đoạn chuyện xưa, nàng lại nguyên rửa Doãn Xuyên. Mặc dù thời gian đã trôi qua mười năm, nhưng hai chữ “Doãn Xuyên” giống như bàn là vậy, đã in dấu trong trái tim Tổng Hân Viện.

Nghe nói Doãn Xuyên sắp kết hôn, Tổng Hân Viện cười lạnh. Nàng sao có thể để cho Doãn Xuyên hạnh phúc như vậy? Nàng phải làm cho Doãn Xuyên đau khổ, thậm chí ngay cả bạn bè của Doãn Xuyên cũng phải chịu sự trả thù của nàng, trả thù một cách điên cuồng.

“Thật xin lỗi, uống hơi nhiều” Dung An Dao từ trong phòng rửa tay quay lại đã làm ngất quãng hồi ức của Tống Hân Viện.

“Sao vậy? Tửu lượng của Dung tỷ vẫn luôn tốt nhất trong chúng ta mà, chúng em còn chưa cảm thấy uống bao nhiêu, ha ha. Có điều nếu Dung tỷ không muốn uống nữa, mọi người không nên miễn cưỡng” Đơn Văn Gia thân là chủ nhà tỏ ra rất quan tâm, rất chăm sóc Dung An Dao.

“Mấy ngày nay nghỉ ngơi không được tốt” Dung An Dao kiểm một cái cổ, nhưng nàng vẫn rất cảm kích câu nói quan tâm tới nàng của Đơn Văn Gia. Nhưng ai biết được sau khi Dung An Dao vào phòng rửa tay rồi, không những không thể làm cho dự vọng đang tăng cao hạ xuống, ngược lại thân thể càng lúc càng bức bối. Dung An Dao cảm thấy rất rõ rằng nội khổ đã ướm rượt.

“Dung tỷ, rượu có thể không uống, nhưng chuyện đã đồng ý với em không thể làm làm nha” Dung An Dao vừa định kiểm cổ nói lời tạm biệt, không ngờ Đơn Văn Gia lại chặn trước một bước. Câu nói của nàng đánh tan ý định lập tức ra về của Dung An Dao. Dù sao chuyện đã nhận lời Đơn Văn Gia nàng không thể thoái thác.

“Đương nhiên giữ lời rồi. Việc tôi đã nhận lời với cô thì sao có thể nuốt lời được?” Dung An Dao mỉm cười. Mặc dù ngoài mặt tỏ ra bình tĩnh ổn định, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng. Thầm nghĩ, hiện giờ tình trạng thể này thì làm sao có thể khiêu vũ được đây? E là đến đứng còn không vững. Nàng lại vội vàng uống vào hai ngụm nước lạnh.

Mọi người đang chuyện trò vui vẻ, nghe thấy trong lời nói của Đơn Văn Gia có ý gì khác, nhao nhao tỏ ra hiếu kỳ.

Đồng Linh liền lập tức hỏi: “Chuyện gì vậy? Thần bí thế”

Đơn Văn Gia cười đáp: “Biểu đệ Lý Kha của em mấy hôm nữa phải tham gia vũ hội, cậu ấy muốn học khiêu vũ. Vừa rồi ấy à, em đã mời Dung tỷ giúp đỡ, để chị ấy thay em dạy Lý Kha một chút. Hi, Dung tỷ là người tốt, nên lập tức đồng ý”

“Thật không?”

“Oa, vậy hôm nay không chơi bài nữa, chúng ta xem Dung tỷ khiêu vũ, cũng học hỏi thêm”

“Dung tỷ của chúng ta khiêu vũ tuyệt vời.....” Đơn Văn Gia vừa nói ra, mọi người đã phản ứng cực kỳ nồng nhiệt. Rượu qua tam tuần, mọi người không những lãng lãng, còn muốn tìm chút gì kích thích.

“Thật ra tôi nhảy không đẹp, Văn Gia chỉ khoa trương linh tinh thôi” Dung An Dao có chút mắc cỡ. Có điều sự mong đợi của mọi người cũng khiến cho Dung An Dao có chút xung động muốn thể hiện kỹ thuật khiêu vũ. Nỗi xung động đó tạm thời áp chế ngọn lửa dục trong lòng.

Lý Kha vẫn luôn để ý tới Dung An Dao thì không sao áp chế bản thân được nữa. Mặc dù Tống Hân Viện không hề hạ xuân được vào trong ly rượu của hắn, nhưng vẻ phong vận của Dung An Dao đã như một liều xuân được cực mạnh. Huống chi hắn cũng uống không ít. Trong cảm giác lâng lâng, hắn phát hiện sau khi nữ nhân uống rượu càng đẹp hơn, ráng hồng trên khuôn mặt đại biểu cho vẻ ngượng ngùng, đại biểu cho sự cảm động. Nam nhân thích nữ nhân e ấp, thích thích vẻ phong tình muốn chống cự lại còn ngênh đón. Cho nên Lý Kha cương lên. Hắn rất muốn ôm Dung An Dao một cái.

“Em ra mở nhạc....” Đơn Văn Gia hưng phấn đứng lên.

Một bản nhạc rất du dương, rất thích hợp cho điệu Waltz vang lên trong gian phòng khách rộng rãi. Đó là một ca khúc do ca sỹ rất nổi tiếng người Anh Sarah Brightman biểu diễn, ca buồn miên man, u oán động lòng.

Mọi người tới tập cầm ly rượu tới ngồi trên sofa trong phòng khách, chuẩn bị thưởng thức màn biểu diễn vũ đạo lãng mạn.

Đương nhiên Lý Kha rất lịch sự đưa tay phải ra, thực hiện động tác mời Dung An Dao. Đó là sự lễ phép.

Dung An Dao không ngờ tới việc lại dạy Lý Kha khiêu vũ trước sự theo dõi của mọi người. Nàng quen nhún nhường nên xấu hổ đến không biết phải làm thế nào. Có điều, nàng vẫn đưa cánh tay ngọc ngà thanh tú ra, nắm lấy bàn tay Lý Kha.

Lý Kha cảm giác thấy bàn tay Dung An Dao vừa trắng vừa mềm, lòng bàn tay hơi ẩm, xem ra Dung An Dao có vẻ khấn trương. Lý Kha mừng thầm trong lòng. Hắn không những mừng thầm mà còn kinh ngạc vui mừng, bởi vì hắn còn cảm giác thấy vòng eo Dung An Dao rất nhỏ rất mềm mại, đầy đặn, mặc dù không siết vào nhưng cảm giác tay cực sướng.

Thời đại học, Lý Kha và Doãn Xuyên từng được tôn xưng là “sát thủ giao tiếp”, ngoại trừ vài điệu vũ quốc tế như Rumba, Tango có độ khó cao, vũ điệu xã giao nào họ cũng đều nhảy không tồi. Nhưng hôm nay Lý Kha lại vụng về đến mức chẳng khác con lừa là mấy. Mặc dù không giẫm phải chân Dung An Dao, nhưng động tác tức cười gây nên những tiếng cười như nắc nẻ của đám mỹ nữ đứng ngoài quan sát.

Không phải là Lý Kha không thể nhảy tốt, cũng không phải không muốn nhảy tốt, mà chỉ là vì hắn phải giả vờ không biết khiêu vũ xã giao.

“Ai, chúng ta không quấy rầy họ học khiêu vũ nữa, cứ lên lầu xông hơi một lúc được không?” Mặc dù động tác vụng về của Lý Kha rất tức cười, nhưng xem mãi cũng chán, Đơn Văn Gia đề nghị mấy mỹ nữ thưởng thức phòng tắm xông hơi tại nhà ở trên lầu một chút.

“Hay quá”

“Ừ, em cũng muốn ngâm mình một chút”

Đơn Văn Gia cười mỉm quay sang nói với Dung An Dao và Lý Kha: “Hai người cứ từ từ nhảy nhé, chúng em đi ngâm mình một chút. Lý Kha, cô giáo chị đã tìm giúp cậu rồi, có học được hay không thì phải xem ở cậu đó” Nói rồi, nàng nhìn Lý Kha một cái đầy ẩn ý.

“Cảm ơn Văn Gia tỷ, em nhất định sẽ học thật tốt, Dung tỷ khẳng định có thể dạy em nhảy giỏi” Lý Kha cười đáp.

“Này, sao mọi người lại đi hết vậy?” Dung An Dao có chút nôn nóng. Máy người đều đi cả, nàng cảm thấy càng ngượng ngùng hơn.

Nhưng hôm nay đám mỹ nữ tựa hồ như đặc biệt thích tắm xông hơi. Bọn họ mang theo những chiếc ly đã rót đầy rượu vang, nói cười vui vẻ chạy cả lên lầu, không một ai ở lại. Trong gian phòng khách vắng vẻ chỉ có hai người Dung An Dao và Lý Kha.

Ca khúc Sarah Brightman hát cứ lặp đi lặp lại, Dung An Dao không biết làm sao. Nàng chỉ có thể thực hiện lời hứa của mình.

“Tôi lùi một bước, sau đó lùi ba bước liên tiếp....”

“Vậy có phải là tôi tiến lên một bước trước, rồi tiến liền ba bước tiếp theo?”

“Đúng, cậu thật thông minh nha”

“Là nhờ cô giáo dạy hay. Tiếp theo là bước chân trái trước, ha là chân phải trước?”

“Tôi lùi chân phải, cậu sẽ tiến chân trái, tôi lùi chân trái, cậu lại tiến chân phải.....”

Lý Kha xem ra học rất chăm chú, cũng rất nghiêm túc, nhận thức cũng rất cao, bước nhảy vốn vụng về dần dần theo được tiết tấu. Điều đó khiến Dung An Dao có chút ngạc nhiên.

Bầu không khí dần dần hòa hợp lại. Mà ngoài anh tuần rần rở, thêm vào ăn nói khéo léo của Lý Kha cũng làm cho Dung An Dao có chút thiện cảm, dần buông lỏng tâm tình khẩn trương. Đến cả tay Lý Kha hơi vượt quá giới hạn một chút, nàng cũng không để tâm. Có mấy lần, tay Lý Kha ôm lấy vòng eo mềm mại của Dung An Dao vô tình trượt xuống hông Dung An Dao, nơi đó cách đồn bộ cự ly chỉ chừng nửa ngón tay.

“Ừm, cậu học thật nhanh, trước đây đã khiêu vũ chưa?” Làm cô giáo đương nhiên hy vọng học sinh học biết nhanh. Dung An Dao không phải là cô giáo, nhưng nàng thấy Lý Kha đã biết phối hợp, nàng cũng cực kỳ kinh ngạc vui mừng.

“Có học qua một chút điệu nhảy thời học sinh” Lý Kha nhanh trí đáp.

“Ừm, thảo nào, trước đây tôi có dạy Văn Gia, dạy cả nửa năm mà vẫn còn giẫm phải chân mãi” Nói rồi, Dung An Dao không nhịn được bật cười.

Nụ cười của Dung An Dao rất tự nhiên, nhưng Lý Kha lại không sao tự nhiên được nữa. Một nụ cười của mỹ nhân khiến trăm cây đua nở, Lý Kha vừa mất hồn, chân bước thừa một bước, lập tức làm xáo trộn tiết tấu, cùng Dung An Dao va vào nhau. Lý Kha vội vàng đưa hai tay ra, ôm Dung An Dao vào lòng, lồng ngực rõ ràng chính xác cảm nhận được thể nào là đầy đặn.

“Ai da, sao bước chân đang tốt, lại đột nhiên loạn lên thế, cậu.cậu phải tập trung chứ” Dung An Dao vội vàng đẩy Lý Kha ra, hổ thẹn không thôi, miệng thì lớn tiếng trách móc Lý Kha. Có điều, một người vừa đẹp vừa thông minh như nàng cũng lập tức hiểu ra nguyên nhân là gì, nàng cũng thầm tự trách.

“Xin lỗi.tôi vụng quá” Lý Kha bắt đầu mất phương hướng. Hắn có chút không cảm nổi lòng, không ngờ được sức cám dỗ của Dung An Dao lại cao siêu đến vậy, đến nỗi Lý Kha thiếu chút đã quên bém mắt mục đích của ngày hôm nay.

“Cũng không phải là vụng, mà là cậu thiếu tập trung” Nói rồi, khuôn mặt đã hồng vì rượu của Dung An Dao càng đỏ thêm. Nàng biết lực sát thương của nhan sắc mình. Khoảng cách gần như vậy, nam nhân sao không động lòng cơ chứ, đến cả bản thân mình cũng có chút lòng dạ rối bời. Ngọn lửa dục vừa áp chế lúc nãy lại đột nhiên bùng lên một lần nữa. Dung An Dao cảm giác nội khổ của mình lại có chút ẩm ướt.

“Vâng, chúng ta tiếp tục, tôi nhất định sẽ tập trung” Lý Kha giống như cậu học sinh mắc lỗi.

“Được rồi, bước chân trái lên trước.....” Dung An Dao không dám nhìn Lý Kha nữa, thậm chí không dám hít thở mạnh, chỉ sợ thứ mùi nam nhân trên người Lý Kha tỏa ra khiến nàng ngất xỉu. Đầu óc nàng là một mớ hỗn loạn, không hiểu nổi bản thân mình làm sao nữa. Vì sao thân thể lại trở nên mẫn cảm đến vậy, vì sao lại suy nghĩ lung tung đến thế, vì sao lại muốn nam nhân. A, trước mắt là một nam nhân, một nam nhân rất hấp dẫn.

“Ai ôi.....” Dung An Dao kêu lên một tiếng. Lần này lại là nàng đi nhầm bước. Tiết tấu của nàng đã loạn.

Người dẫn đường sai, Lý Kha càng sai. Chân trái hắn bước vào giữa hai chân Dung An Dao, nhưng bộ pháp của Dung An Dao đã bị hỗn loạn, nàng muốn né tránh đã không còn kịp, đùi Lý Kha đã va vào bộ vị mẫn cảm giữa hai đùi Dung An Dao.

“A.....” Dung An Dao như bị điện giật, toàn thân đột nhiên cứng đờ, khép chặt đùi lại một cách vô ý thức, vừa khéo lại kẹp chặt luôn cả chân trái Lý Kha. Còn quán tính đi tới trước của Lý Kha đã không kịp dừng lại, một cái loạng choạng, hai người ôm nhau ngã xuống đất.

“Huých” “Ai ôi.....” Dung An Dao bật kêu lên một tiếng, lại một lần nữa như bị điện giật. Thì ra, đầu gối của Lý Kha vừa khéo chống lên dải đất tam giác của Dung An Dao. Chỗ đó vô cùng mẫn cảm, đâu có thể

chịu nổi đùng chạm tới hai ba lần? Toàn thân nàng mềm nhũn ra, hai đùi khếp chặt lập tức mở ra, chiếc váy bị hót lên không những có thể nhìn thấy nội khố màu xanh da trời mà đến cả âm mao rậm rịt cũng bị Lý Kha lướt qua không sót chút gì.

Không chỉ như vậy, một bàn tay của Lý Kha đúng lúc áp lên bộ ngực đầy đặn của Dung An Dao. Mặc dù cách lớp y phục, nhưng Lý Kha đã có thể khẳng định, một bàn tay căn bản không thể nào bao trọn một bên nhũ phong của Dung An Dao.

Càng đáng hận là, đầu gối của Lý Kha không chịu buông lỏng bộ vị đang thốc vào chút nào, không những ấn chặt tới mà còn cọ sát nhẹ nhàng.

“A..mau dậy đi, cậu..đụng vào tôi rồi” Dung An Dao chẳng còn chút hơi sức nào, nàng chỉ có thể kêu gọi, khe khẽ kêu gọi. Nàng không muốn làm kinh động đến đám nữ nhân trên lầu. Nếu như làm kinh động đến đám nữ nhân trên lầu, vậy thì nhục nhã và hổ thẹn biết bao.

“Thật không phải, chị không bị ngã đâu chứ” Lý Kha dường như càng quan tâm Dung An Dao có bị thương không hơn, đầu gối của hắn càng ra sức húc tới, chẳng hề để ý tới yêu cầu của Dung An Dao.

“Ừ..cậu.....” Dung An Dao đột nhiên rên lên một tiếng, cắn chặt bờ môi, lông mày nhíu chặt, thân thể mềm mại co giật mãnh liệt, không ngờ bị cơn cao trào tập kích bất ngờ đánh tan đến thiếu chút nữa là ngất xỉu.

“Dung tỷ, chị sao vậy? Có phải không thoải mái, có phải có chỗ nào bị thương? Để tôi xem nào” Phản ứng của Dung An Dao khiến cho Lý Kha giật nảy mình, trầm nghĩ, thứ xuân dược này thật lợi hại, không ngờ có thể hành hạ nữ nhân ung dung đoan trang này đến biến thành muôn vàn quẩn rữ, thật là đáng sợ.

Mặc dù biết Dung An Dao đã tiết thân, nhưng Lý Kha vẫn giả dờ không biết chút gì, đầu gối vẫn húc chặt vào huyết khẩu của Dung An Dao. Lý Kha cảm giác thấy từ cái chỗ nơi đầu gối có một chất lỏng ẩm ẩm, ướt ướt từ trong nội khố của Dung An Dao thẩm ra.

Dung An Dao đã không nói lên lời nữa, nàng chỉ thở hổn hển, không còn chút sức lực nào. Thân thể lại nóng bừng bừng.

“Dung tỷ, chị nóng quá, có phải bị sốt không?” Bàn tay Lý Kha ôn nhu lướt qua khuôn mặt Dung An Dao, sau đó dừng lại trên vầng trán Dung An Dao.

Thấy Dung An Dao không lên tiếng, hắn lại tự ra quyết định cởi áo Dung An Dao ra. Thoáng chốc, Lý Kha đã ngăn người ra. Một cặp nhũ phong gần như hoàn mỹ nhảy vào trong ánh mắt hắn. Trắng nõn đầy đặn, tràn đầy sức quyến rũ vô hạn. Áo nịt ngực màu xanh da trời tỏ ra hơi nhỏ một chút, khiến cho Lý Kha cảm thấy hai gò bồng đảo ngạo nghễ đang phải chịu sự giam cầm. Hắn quyết định vì đôi bồng đảo đó mà giải phóng mọi xiềng xích.

“Không được..cậu không được đụng vào tôi nữa.....” Dung An Dao lấy hết toàn bộ hơi sức hét lên ngăn chặn sự xâm phạm của Lý Kha. Mặc dù giọng nàng vẫn rất yếu ớt, nhưng nàng nhất định phải ngăn chặn hành

vi của Lý Kha. Nàng hết sức nói với bản thân, ngàn vạn lần không thể làm chuyện không phải với Doãn Xuyên. Trong lòng Dung An Dao, Doãn Xuyên chính là lão công của nàng.

Nhưng, dự vọng của Dung An Dao không vì cơn cao trào tập kích đột ngột kia mà giảm bớt. Ngược lại, đầu gối của Lý Kha thúc tới chỗ trí mạng, ngọn lửa dự trong thoáng chốc lại cuộn cuộn thiêu đốt toàn thân nàng. Hơn nữa, càng cháy càng mãnh liệt. Cùng lúc với Dung An Dao hét lên ngăn chặn Lý Kha, không ngờ lại dùng hạ thể mình ấn ngược lại đầu gối Lý Kha. Khi Lý Kha không nghe lời ngăn cản, tiếp tục ấn tay lên nhũ phong cao vút của nàng, lòng tin vào sự chống cự của Dung An Dao đã dao động. Nàng phát ra một tiếng rên rỉ câu hồn.

Áo ngực màu xanh da trời rớt xuống, nhũ đầu màu nâu đỏ giống như một trái nho vừa chín, mọi gọi người tới ngắt hái.

Lý Kha liền hái ngay. Hắn không những dùng tay để ngắt, còn dùng miệng để hái. Nhũ phong trắng nõn trong tay Lý Kha bị xoa nắn đến hồng rực lên, trên nhũ đầu sẵn cứng lưu lại nước miếng óng ánh. Tay Lý Kha trượt xuống vùng âm mao rậm rạp.

“Dừng tay.mau dừng tay.....” Dung An Dao thực hiện cuộc giãy giụa cuối cùng. Móng tay sắc nhọn của nàng cắm vào cánh tay Lý Kha.

“Muốn tôi dừng lại thật à?” Cơn đau nhói càng kích thích dự vọng phải chinh phục quý phụ trước mặt này của Lý Kha. Hắn vừa ngẩng nhìn Dung An Dao vừa dùng đầu gối thúc vào huyệt khẩu.

Dung An Dao yêu kiều hô: “Không được thúc..ưc.....” Lúc Lý Kha thúc đến cái thứ năm, Dung An Dao sụp đổ, triệt để sụp đổ. Ánh mắt nàng trở nên mơ màng, móng tay sắc nhọn cũng trở nên ôn nhu.

Lý Kha cười. Hắn nhìn thấy một con dê đang đợi làm thịt.

Trên lầu, ba nữ nhân, sáu con mắt chính đang khấn trương mà kích động chăm chú nhìn lên màn hình. Trên màn hình đang chiếu rõ cảnh Lý Kha đang tháo dây lưng, cởi quần. Cạnh chân hắn, một giai nhân phong hoa tuyệt đại đang nằm đó. Giai nhân đó chính là Dung An Dao đáng thương.

Tổng Hân Viện uống ừng ực cả ly rượu vang. Nàng cười lạnh: “Không còn gì phải hồi hộp nữa, Lý Kha sẽ khiến cho bà ta trở nên phóng đãng”

Đồng Linh cũng cười lạnh nói: “Ghi lại đi, để cho lão gia hỏa nhà tôi xem xem, đại mỹ nhân lão ngày nhò đêm mong chẳng qua cũng chỉ là một con đấng phụ mà thôi, tôi nhổ vào!”

Đơn Văn Gia lại cười khanh khách nói: “Thế nào thì tôi cũng mặc kệ, các người cũng không cần tranh cướp với tôi, Lý Kha là của tôi”

Đồng Linh liếc xéo Đơn Văn Gia một cái, hừ lạnh: “Vậy phải xem xem Lý Kha có đồng ý để một mình cô bao không”

Đơn Văn Gia xụ mặt xuống, vừa định phản kích, đột nhiên một tiếng sấm rền vang lên trên bầu trời, tiếp đó cuồng phong nổi ào ào, một trận mưa lớn sầm sập trút xuống.

Tiếng sấm đình tai nhức óc làm Dung An Dao giật mình bừng tỉnh khỏi cơn say tình dục. Nàng dồn sức đẩy mạnh Lý Kha đang cởi nội khóa của nàng.

Lúc này, điện thoại trong túi xách của Dung An Dao cũng vang lên. Dung An Dao nhìn trận mưa to gió lớn ngoài cửa sổ như nhớ tới chuyện gì đó. Nàng không kịp mặc y phục liền nổi máy. Điện thoại là con gái Vân Vũ Lô gọi tới. Nàng báo với mẫu thân Dung An Dao, Vân Vũ Phi không nghe điện thoại.

“Cái gì? Vân Vũ Phi không nghe điện thoại? Con cứ gọi tiếp, mẹ lập tức về ngay” Dung An Dao sợ hãi. Cả một cái nghĩa trang trơ trụi, ngoại trừ các phần mộ, lấy đâu ra chỗ tránh mưa? Trận mưa lớn thế này, chỉ e Vân Vũ Phi bị dầm ướt. Nghĩ tới Vân Vũ Phi yếu ớt bị mưa gió vùi dập trong nghĩa trang hoang vắng, Dung An Dao thân là mẫu thân thương xót đến rơi nước mắt. Nàng vội vàng mặc áo ngực và nội khóa bị Lý Kha lột ra.

“Vân Vũ Phi làm sao?” Lý Kha ở bên cạnh lớn tiếng hỏi Dung An Dao. Trong lòng Lý Kha, Vân Vũ Phi là nữ nhân chỉ xếp sau thê tử Vương Cảnh trong sinh mệnh hắn. Nghe thấy Vân Vũ Phi dường như xảy ra chuyện, Lý Kha bèn hỏi theo bản năng.

“Cậu quen biết Vân Vũ Phi?” Dung An Dao chần kinh nhìn Lý Kha. Nàng dường như linh cảm thấy điều gì đó.

“Tôi.....” Lý Kha ấp a ấp úng trả lời. Sắc mặt hắn biến đổi, biến đổi đến nỗi còn khó coi hơn cả người chết.

Dung An Dao cười, giận quá hóa cười. Nàng cài nút cẩn thận, cầm túi xách lên, quay người định đi ra khỏi nhà Đơn Văn Gia. Có điều, Dung An Dao lại quay đầu lại. Nàng bước thẳng về phía Lý Kha, vung tay lên, bạt một cái tát tai nặng chịch lên mặt Lý Kha, sau đó xông ra khỏi phòng, biến mất trong trận mưa lớn.

34. Chương 34: Tổng Tiền (thượng)

Đó là một khách sạn nhỏ tên là Duyệt Lai, vượt quá một con đường nhựa là nghĩa trang.

Không ai thích dừng chân ở một khách sạn gần nghĩa trang, cho dù là cách một con đường. Trừ khi tiết thanh minh tể bái tổ tiên vất vả, một mối mới có người dừng chân nghỉ ngơi ở cái khách sạn nhỏ bé như vậy. Cho nên việc làm ăn của khách sạn nhỏ đó nhất định rất kém, huống chi trời còn mưa to như trút?

Ông chủ của khách sạn nhỏ là một người già nhìn có vẻ đã ngoài sáu mươi. Có điều khuôn mặt hồng hào, hòa nhã dễ gần, đi lại thì giống như chàng trai mới ngoài ba mươi, vững vàng có lực.

Có lẽ lão già cũng cho rằng hôm nay nhất định là một ngày không may mắn cho chuyện làm ăn. Lão cứ thế bắt chân chữ ngũ ngồi xem vô tuyến.

“Ông chủ, làm phiền cho chúng tôi thuê một phòng” Một nam nhân ục ịch bước vào khách sạn. Nói đúng ra là xông vào khách sạn. Phía sau gã còn có ba người, hai nam một nữ, toàn thân gần như ướt sũng. Hai tay cô gái ôm lấy ngực run lên bần bật, một lọn tóc ướt nước mưa rủ xuống khuôn mặt xinh xắn, tỏ ra lạnh lẽo khổ sở.

Lão già cười. Lão không ngờ mưa to như vậy mà vẫn có hàng đến gõ cửa. Có hàng có nghĩa là có tiền, có tiền là khiến cho người ta chịu khó ngay.

Lão già làm thủ tục đăng ký phòng cho bốn người rất nhanh. Có điều, sau khi bốn người vào phòng rồi, lão già thở dài: “Con hàng ngon quá, để mình vác pháo bắn một phát thì chết cũng chơi”

Lão già không chết. Còn nữ nhân trong phòng thì sắp chết, sắp chết vì lo.

Nữ nhân trong phòng là Vân Vũ Phi. Đối mặt với ba gã nam nhân nàng chỉ muốn phát khóc, bởi vì ba gã nam nhân này không ngờ muốn bắt chẹt nàng. Vân Vũ Phi không ngờ mình nhất thời sẩy chân lại gây nên phiền phức lớn. Trong ba gã nam nhân, có một người là tay thợ ảnh, tay thợ ảnh của salon ảnh viện áo cưới Ánh trắng. Tay thợ ảnh và Vân Vũ Phi có một phen kích tình khó quên trong phòng chụp. Cả quá trình của màn kích tình đó bị tay thợ ảnh ghi lại, lại còn cóp lên đĩa CD. Nhưng, Vân Vũ Phi có nằm mơ cũng không ngờ được gã thợ ảnh là dùng đĩa CD đó để tống tiền nàng.

Tay thợ ảnh rất đẹp trai, rất văn nhã, là kiểu Vân Vũ Phi thích nhất. Nhưng lúc này, Vân Vũ Phi lại hận không thể đem tay thợ ảnh này ra giết một ngàn lần, một vạn lần.

“Ướt hết cả rồi, không bằng cởi hết y phục ra” Một tên nam nhân cao cao gầy gầy đến trước mặt Vân Vũ Phi, đưa tay kéo hai cánh tay nõn nà đang ôm trước ngực của nàng ra.

“Không được, không được đụng vào tôi, các người nói chỉ cần tiền mà, buông tôi ra” Vân Vũ Phi gắng sức giãy giụa, nhưng tay vẫn bị cường lực kéo ra. Chỗ gồ lên trước ngực đã ướt hết, trên chiếc áo pull cotton, hai hạt nhô lên có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Vân Vũ Phi, em cố chịu đựng chút đi, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, bọn anh sẽ trả CD hình lại cho em, tuyệt đối không gây khó dễ cho em nữa. Nếu em không đồng ý, lại còn gào loạn lên, vậy bọn anh sẽ biến lập tức. Có điều, bọn anh mà đi, em có muốn hối hận cũng không kịp nữa. Anh dám đảm bảo, không

những lão công của em nhận được một đĩa CD âm thanh lắng lơ của em, mà người nhà em cũng nhận được một đĩa, ài” Tay thợ ảnh ung dung thở dài.

Mấy lời đó Vân Vũ Phi nghe rất rõ. Trái tim nàng thoáng chốc lạnh như băng. Nghĩ tới việc nếu để cho Doãn Xuyên nhìn thấy chiếc đĩa CD ghi lại cảnh phóng dâm với tay thợ ảnh này, hậu quả sẽ như thế nào nàng cũng không dám nghĩ tiếp. Huống chi còn có mẫu thân nghiêm khắc. Nếu mẫu thân mà biết được chuyện này, sợ rằng căn nhà trước nay vừa ấm áp vừa vui vẻ kia sẽ không có chỗ cho nàng dung thân nữa. Nếu trưởng phu không có, nhà cũng không có, thì Vân Vũ Phi tuyệt đối không chịu đựng nổi đòn đả kích đó.

Cho nên, mặc dù Vân Vũ Phi vẫn chống cự, nhưng sức lực đã giảm đi quá nửa. Nàng vốn đã là cô gái yếu đuối, sức lực cũng không so được với nam nhân, ngược lại sự chống cự yếu ớt như vậy lại kích thích thú tính của nam nhân. Một tên mập bước đến sau lưng Vân Vũ Phi, áp hạ thể đang ngóc đầu lên vào kiềng đòn của Vân Vũ Phi.

“Sao anh có thể vô tình vô nghĩa như vậy, ngày đó tôi thất thân với anh, tôi vốn không hề hối hận, thật không ngờ..thật không ngờ anh lại là người như vậy, chẳng lẽ anh không thể buông tha tôi sao?” Hai tay Vân Vũ Phi bị gã nam nhân to béo sau lưng bắt chéo ra sau, cặp nhũ phong cao vút nhấp nhô kịch liệt. Nghĩ tới cái bạt tai mẫu thân tặng cho nàng ban sáng vẫn còn ngấm ngấm đau, bây giờ lại bị người uy hiếp, nàng không nhịn nổi cảm giác đau buồn phẫn nộ đan xen kéo đến, ‘oa’ một tiếng bật khóc.

Gã thợ ảnh nóng bừng mặt, ngượng ngập nói: “Anh cũng hết cách, đĩa CD bị bọn họ lấy được, nếu anh không làm theo ý bọn họ, bọn họ sẽ tố cáo anh với giám đốc. Bây giờ anh đã cười lên lưng cọp rồi, không làm cũng không được. Vũ Phi, anh vốn chỉ cần tiền. Ài, hiện giờ lại trở nên thế này, em hãy nhẫn nhịn một chút, anh bảo bọn họ đừng thô lỗ là được”

“Hu...” Vân Vũ Phi chỉ biết khóc.

“Khóc gì mà khóc, có phải muốn mạng em đâu, chỉ là muốn vui chơi với em mà thôi” Tên cao gầy đứng trước mặt Vân Vũ Phi đưa tay ra ộp lên bộ ngực cao vút, sau đó ra sức nhào nặn. Gã tỏ ra rất hưng phấn, nam nhân đang hưng phấn thì làm sao mà để ý tới nước mắt nữ nhân được chứ?

“A.không muốn...anh muốn bao nhiêu tiền, năm vạn, mười vạn, em có hai mươi vạn, đưa hết cho các anh.xin các anh đừng đụng vào em” Vân Vũ Phi đau khổ cầu xin tay thợ ảnh.

“Hai mươi vạn?” Gã mập sau lưng Vân Vũ Phi có vẻ động lòng.

Vân Vũ Phi không quan tâm tới gò ngực bị hai bàn tay nhào nặn, nôn nóng gật mạnh đầu: “Đúng, đúng vậy, lập tức ra ngân hàng rút..rút cho các anh”

“Cát Tử, mày đừng nói lằng nhằng với con nhóc này, đợi chúng ta sáng khoái đã rồi hãy đòi tiền, mày giữ chặt hai tay nó cho tao, mày nhìn nãi tử nó này, tao sắp chịu không nổi rồi.” Tên cao gầy kéo chiếc áo pull của Vân Vũ Phi lên, nhìn thấy cặp nhũ phong nhảy bật ra, ba gã nam nhân trong phòng tức thì hơi thở gấp gáp.

“A.không muốn..a.xin các anh!” Vân Vũ Phi nhìn thấy đục vọng toát ra trong ánh mắt ba gã nam nhân, nàng kêu lên kinh hoàng.

“Chu Thành, mày mau bịt miệng nó lại, mày có điên không, lúc trước mọi người đã bàn kỹ, chỉ cần tiền, ngàn vạn lần đừng có làm loạn, tội lớn đấy” Cát Tử đột nhiên quát lên với tên cao gầy.

Tên cao gầy tên Chu Thành vội vàng lấy tay bịt miệng Vân Vũ Phi lại. Gã tức tối nói: “Cát Tử, chúng ta moi tiền con nhóc này, chẳng lẽ tội nhẹ sao? Nếu đã làm, thì cứ....”

“Mày câm miệng, cái thằng ngu, moi tiền con nhóc này có thể nào thì cũng chỉ là tổng tiền, dù má mày làm bữa thì là cưỡng dâm, nếu để cho lão già vừa rồi nghe thấy báo cảnh sát, vậy lại thêm một tội bắt cóc. Con mẹ nó, tổng tiền, bắt cóc, cưỡng dâm, mày dù có hai cái đầu cũng không đủ để giết” Cát Tử vung chân lên, đá vào chân Chu Thành một cái. Chu Thành chỉ để ý tới sờ nhũ phong Vân Vũ Phi, không ngờ chân bị đá đau điếng.

“Ai da.sao mày đá mạnh thế làm gì?” Chu Thành buông tay đang bịt miệng Vân Vũ Phi ra, ôm lấy chân ngồi thụp xuống. Xem ra cú đá của Cát Tử không nhẹ.

“Cho mày tỉnh táo lại một chút, hiện giờ chúng ta cần tiền. Mày cũng không nghĩ xem, món nợ chúng ta thiếu Đông ca người ta đã đòi đến dít rồi, còn không trả, đừng nói chuyện chơi gái, dù cho mày muốn tự chơi còn khó nữa là, đồ ngu. Mày bóp cho sưng tay là được rồi, ngàn vạn lần đừng có gây thêm chuyện, bằng không, tao không khách khí với mày đâu” Cát Tử giận dữ mắng Chu Thành.

Mặc dù Chu Thành là người cao nhất trong số ba người, nhưng còn khuya mới có thân hình lực lưỡng như Cát Tử, bị Cát Tử chửi mắng một trận, không ngờ đến nửa câu cũng không dám cãi lại. Tay thợ ảnh lại càng đứng xa xa.

“Này, tiểu mỹ nữ, bây giờ anh buông tay em ra, em ngàn vạn lần không được kêu đấy. Nếu em kêu, việc xấu gì anh cũng làm hết á, em hiểu chưa?” Cát Tử nói lỏng tay Vân Vũ Phi ra, lạnh lùng nói.

Vân Vũ Phi day day hai cánh tay tê dại, gật đầu tới tấp.

“Được rồi, bây giờ chúng ta chờ tạnh mưa rồi đi lấy tiền. Tiền lấy được rồi, bọn anh trả đĩa CD lại cho cô em, sau đó ai đi đường nấy, mọi người cùng vui vẻ. Anh cũng chẳng cần nhiều, cứ theo số em vừa nói, hai mươi vạn, em thấy thế nào?” Thấy dáng vẻ Vân Vũ Phi rất sợ hãi, rất nhu nhược, Cát Tử rất lịch sự giờ hai ngón tay ra.

“Được, được.đợi mưa tạnh em sẽ lấy” Vân Vũ Phi kinh hoàng nhìn ánh mắt Cát Tử. Nàng đã hiểu rõ ở đây Cát Tử là người lên tiếng quyết định.

Cát Tử hỏi: “Lấy thế nào?”

Vân Vũ Phi rụt rè đáp: “Em.em..trong thẻ có tiền.....”

Cát Tử gật gù: “Mật mã thế nào?”

Vân Vũ Phi chẳng biết làm sao, chỉ đành trả lời: “3 2 3 2 3 2” Cuối cùng nàng lại nói thêm mấy câu: “Hôm trước, bạn trai em bị bệnh phải nhập viện, em đã rút một lần sáu vạn đồng, nhưng phải hẹn trước một giờ, còn phải đích thân đi mới lấy được tiền” Vân Vũ Phi nói sự thật.

“Sao phải rút tiền mặt? Chúng ta chuyển khoản không được à?” Chu Thành như cảm thấy mình rất thông minh.

“Mày không nói thì không ai bảo mày cầm đâu. Mày cho là mày nghĩ ra thì tao không nghĩ ra được chắc? Chuyển khoản? Chuyển đến tài khoản của ai đây? Chuyển vào mày chắc? Hay là chuyển đến bốn mắt? Muốn để lại dấu cho người ta điều tra à? Đồ ngu, chúng ta phải lấy tiền mặt.” Cát Tử bức mình.

Gã Chu Thành cứ há hốc miệng không nói được lời nào. Gã nghĩ một lát rồi cùng gật đầu tới tấp, nhìn Cát Tử với ánh mắt bội phục.

“Xem ra chúng ta chỉ đành chờ mưa tạnh thôi” Gã thợ ảnh nhìn ra ngoài cửa sổ chẳng biết làm gì. Mấy lần đối mặt với ánh mắt căm hận của Vân Vũ Phi, gã chỉ đành làm như không nhìn thấy.

Nhưng mưa cứ rơi mãi, cùng với tiếng sấm sét ầm ầm, cứ như không có dấu hiệu ngừng vậy. Điều đó khiến cho ba gã nam nhân trong phòng có vẻ nôn nóng không yên. Bọn chúng lo đêm dài lắm mộng. Nhìn không gian mờ mịt bên ngoài cửa sổ, Cát Tử hạ quyết tâm.

“Không chờ nữa. Bốn mắt, mày ra ngoài chặn một chiếc taxi. Chu Thành, mày gọi điện thoại hỏi tổng đài 114, hỏi số điện thoại hãng taxi, sau đó gọi một xe tới đây.” Cát Tử chỉ huy đầu vào đấy. Tay thợ ảnh và Chu Thành không nói một lời, cần làm gì thì làm cái đó. Xem ra bọn chúng cũng không có chủ kiến, toàn theo sự sắp xếp của Cát Tử.

Tay thợ ảnh mở cửa ra khỏi phòng.

“Sư phụ, xin hỏi có thể mượn dù che mưa một chút?” Gã thợ ảnh đến trước quầy phục vụ của khách sạn, nhìn lão già đang cười tí lệ phép hỏi.

“Được chứ, được chứ. Dù ở trong phòng kia, cậu theo tôi lại đây.” Vẫn nói khách hàng là thượng đế, xem ra lão già hiểu rất rõ đạo lý đó. Lão rất nhiệt tình dẫn gã thợ ảnh vào trong một gian phòng.

Gian phòng rất sâu, còn phải xuống cầu thang, dường như đã xuống tới tầng hầm.

Tay thợ ảnh lắc đầu chán nản, trầm nghĩ, chẳng phải chỉ là chiếc dù thôi sao, không ngờ còn phải đi xa đến vậy, chẳng lẽ bình thường lão già này không dùng dù à?

“Này, ông chủ, còn phải đi bao xa nữa?” Ánh sáng càng lúc càng tối, chỉ dựa vào chút ánh sáng phản quang mới lơ mơ nhìn thấy đường đi, gã thợ ảnh đã bắt đầu sốt ruột.

“Đến rồi, dù ở trong đó” Lão già chỉ chỉ.

Gã thợ ảnh nhìn theo hướng tay lão già chỉ, những chỉ thấy một mảng tối đen, chẳng hề nhìn rõ thứ gì. Tay thợ ảnh rất kỳ quái, gã vừa định quay đầu lại, chỉ nghe ‘thịch’ một tiếng.

Tiếng ‘thịch’ chính là âm thanh cuối cùng mà gã thợ ảnh nghe thấy trong đời. Bởi vì đầu gã đã bị một cây búa đập vỡ tan. Xem ra lão già này tuổi tác có lớn một chút nhưng sức lực trên tay không hề già nua chút nào. Không những không già mà so với thanh niên còn lợi hại hơn.

Lão già nhìn xác tay thợ ảnh thở dài nói: “Lưu Đại Trụ ta thêm tiền đến sắp phát điên rồi, cũng may nghe lên được các người nói chuyện, bằng không lại bỏ lỡ mất một cơ hội phát tài. Cho nên các người đều phải chết. Ài, Lưu Đại Trụ ta đã bao năm rồi không giết người”

oOo

“Cát Tử, hãng taxi nói không có xe ở gần khu vực nghĩa trang, xem ra chỉ đành chờ bốn mắt có chặn được chiếc xe nào không” Chu Thành đã gọi 33 cuộc điện thoại, tìm bảy hãng xe taxi nhưng đều chỉ nhận được câu trả lời na ná nhau, hoặc là xin gã chờ chút, hoặc là nói thẳng chỗ đó quá xa không có xe đi.

“Đừng gọi nữa, tao ra ngoài xem bốn mắt thế nào, nó đi lâu vậy rồi, khéo nó lại chạy mất. Chuyện chúng ta làm lần này nó cũng không đồng ý lắm” Cát Tử rất lo lắng. Lúc này gã lo lắng tất cả mọi thứ. Không hiểu vì sao, gã luôn có một linh cảm chẳng lành.

“Được rồi” Chu Thành gật gật đầu.

Cát Tử vừa ra khỏi cửa lại quay lại, nhìn Chu Thành căn đi dặn lại: “Đừng có chủ ý gì với con bé này, hiểu chưa?”

“Biết rồi, tao không làm loạn đâu” Chu Thành thề thốt.

“Ừ” Cát Tử gật đầu đi ra khỏi phòng, lại thuận tay đóng cửa phòng lại.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Vân Vũ Phi và Chu Thành vẫn luôn nhìn nàng chăm chăm như hổ đói. Nhìn dáng vẻ mê người của Vân Vũ Phi, nước miếng Chu Thành cứ chực rớt ra. Từ trước tới giờ gã chưa từng gặp được nữ nhân gợi cảm xinh đẹp tuyệt trần như vậy, dù là nằm mộng cũng chưa từng mộng thấy.

Vân Vũ Phi như ngồi trên ổ kiến lửa. Thấy Chu Thành chăm chú nhìn cặp đùi nàng mê mẩn, Vân Vũ Phi sờn hết cả da gà. Nàng co sát cặp chân thon dài lại, còn kéo kéo y phục, gắng sức làm cho làn da tuyết bạch bớt lộ. Có điều, mọi thứ nàng làm đều tỏ ra uổng công. Bởi vì Chu Thành đã bước về phía nàng. Vân Vũ Phi chú ý đến cái lều đã dựng lên dưới hông Chu Thành. Nàng cực kỳ sợ hãi.

“Hà, tiểu mỹ nữ, hỏi em một vấn đề được không?” Chu Thành chăm chú nhìn cặp chân dài miên man của Vân Vũ Phi, liếm liếm đôi môi khô khốc.

“Chuyện.chuyện gì?” Vân Vũ Phi có ngốc thì cũng biết lúc này không phải là lúc chọc giận gã nam nhân manh tâm phản trắc với mình.

“Lão công của em có yêu em không?” Chu Thành hỏi rất hiếu kỳ.

“Vâng” Vân Vũ Phi suy nghĩ một chút, hừ mũi một cái.

“Nếu như yêu em đến vậy, vì sao em còn dâm dăng với bốn mắt đến thế?” Chu Thành cười, cười rất hạ lưu. Chiếc đĩa CD hình kia gã đã coi đi coi lại không biết bao nhiêu lần. Cảnh tượng trần trụi dâm dăng của Vân Vũ Phi và gã thợ ảnh trong đĩa CD đó khiến Chu Thành hề nghĩ tới là huyết mạch như sôi lên.

Vân Vũ Phi không trả lời, cũng không biết phải trả lời thế nào. Nàng cứ ngoảnh mặt sang một bên. Chỉ là trong lòng nàng cảm thấy vô cùng hổ thẹn và khó chịu. Có lẽ đó cũng là một sự báo ứng a.

“Ha ha, nếu đã có thể để bốn mắt chơi thỏa thích đến vậy, không bằng cũng ngậm giúp anh một lát, chỉ ngậm không chơi. Việc gì đã đáp ứng Cát Tử, Chu Thành này nhất định có thể làm được.” Chu Thành kéo khóa quần xuống, móc ra một tên gia hỏa to. Tên gia hỏa đen như củ tam thất, ngồng lên cao cao.

“Không,anh không được chạm vào tôi...” Trái tim Vân Vũ Phi lại căng lên. Nhìn Chu Thành tiến từng bước lại gần, nàng tuyệt vọng đến cực điểm.

“Đừng có buộc anh lột quần em xuống. Nếu em còn không phối hợp, anh sẽ chơi em đến khi phải van xin. Bây giờ phòng này chỉ có hai chúng ta, chẳng ai cứu nổi em đâu.”

Chu Thành hưng hân túm lấy tóc Vân Vũ Phi, chộp lấy cổ Vân Vũ Phi, khiến cho đầu Vân Vũ Phi không động đậy nổi, sau đó ấn nhục bồng đen xì lên miệng của nàng.

Vân Vũ Phi bất lực nhắm chặt hai mắt lại. Nàng chỉ có thể nhắm chặt mắt để thể hiện sự chống cự ngoan cường nhất. Nhưng nhục bồng đen xì cứng ngắc cứ tách cặp môi hồng của nàng ra từng chút một.

“Kịch!” Tiếng đập cửa vang lên đột ngột khiến cho Chu Thành giật nảy người. Gã thâm nghĩ, nhất định là Cát Tử quay về. Chu Thành vội vàng nhét tên gia hỏa vào lại trong quần, vội vàng ra mở cửa.

Nhưng vào lúc cánh cửa mở ra, thứ Chu Thành nhìn thấy khiến gã không thể nào tin nổi. Cát Tử đứng trước cửa nhìn gã, khóe miệng y đang trào máu, đôi mắt trợn trừng tràn ngập nỗi tuyệt vọng và sợ hãi, hai tay không ngừng giật giật như đến cả sức giơ tay lên cũng không có.

“Cát Tử, cái..cái gì vậy?” Chu Thành há hốc mồm kinh ngạc.

“Chạy..mau.....” Từ trong cổ họng run rẩy của Cát Tử thoát ra hai tiếng yếu ớt, tiếp đó y nhũn người ra đổ nhào về phía Chu Thành.

Chu Thành cực kỳ sợ hãi vội vàng nhảy tránh ra, giống như đụng phải người bị bệnh cùi vậy.

“Huych” một tiếng, Cát Tử ngã xuống, nằm úp xuống đất không hề động đậy. Trên lưng y, một thanh kiếm thủ dài tới 30 phân cắm giữa cột sống và gáy.

Cạnh cửa phòng, ông chủ khách sạn, một lão già tầm thường không có gì đáng chú ý đang xách một cây búa sắt lớn, cười híp mắt nhìn Chu Thành, phảng phất như một con sói hoang đã đói ba ngày đang nhìn chằm chằm một con thỏ không có đường thoát.

“A.....” Tiếng kêu kinh sợ thẳm thiết của Vân Vũ Phi cắt ngang không gian, bay đi xa mãi. Nhưng trong cơn mưa to gió dữ, tiếng kêu như vậy liệu có thể bay được bao xa?

Có điều, dường như có một người nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng đó. Người đó chính là Doãn Xuyên thân khoác áo mưa, mặt đầy nước mưa. Bên cạnh gã còn có hai nữ nhân mặc áo mưa. Mặc dù thân mặc áo mưa nhưng vẫn không khó để nhận ra hai nữ nhân đó đều có thân hình yếu diệu thướt tha.

“Cảnh Cảnh, Lôi Lôi, hai người có nghe thấy gì không?” Đứng trên ngọn đồi san sát bia mộ, Doãn Xuyên căng hết mắt ra nhìn. Nhưng cả quả đồi ngoại trừ những phần mộ thì nhìn đâu ra đến nửa bóng người? Mặc dù là giữa ban ngày, nhưng nghĩa trang bị cơn mưa bao phủ vẫn lộ ra chút khí tức âm u.

“Không có à” Vương Cảnh đáp. Nàng nảy sinh ra một cảm giác chống chọi lại với hoàn cảnh xung quanh. Nếu thực sự nghe thấy thanh âm nào đó nàng sẽ càng sợ hãi.

“Ngoài tiếng mưa rơi, chẳng hề nghe thấy gì cả. Doãn Xuyên, vết thương của anh vẫn chưa lành, chúng ta đi xuống về nhà đi” Vân Vũ Lôi quan tâm nhìn Doãn Xuyên lo lắng không yên.

“Được rồi, tiểu Lôi, chúng ta chào tạm biệt phụ thân em đi” Doãn Xuyên vái lạy phần mộ ở trước mặt, trên bia mộ không ngờ có khắc bảy chữ vàng lớn “Từ phụ Vân Đằng Xung chi mộ”

Wương Cảnh cũng đứng cạnh Vân Vũ Lôi, vái lạy ngôi mộ ba vái trong cơn mưa.

Mặc dù vết thương của Doãn Xuyên đã bắt đầu khôi phục, nhưng việc đi lại vẫn rất khó khăn, huống chi gã không hết hy vọng cứ đi một bước lại nhìn ngó một cái, cho nên đi rất chậm. Gã vẫn hoài nghi đường như vừa rồi đã nghe thấy gì đó.

“Thật hy vọng tiểu Phi chỉ là nhất thời giận dữ không nghe điện thoại. Có lẽ cô ấy đang ở chỗ nào đó để tránh mưa, cũng có thể đã về đến nhà rồi” Vương Cảnh lẩm bẩm nói. Mặc dù nàng từng rất hận Vân Vũ Phi, nhưng dù sao Vân Vũ Phi sắp trở thành thê tử của Doãn Xuyên, thương thì củ ấu cũng tròn, lòng căm ghét của nàng với Vân Vũ Phi đã biến thành nỗi lo lắng.

Vẫn nói lên núi thì dễ, xuống núi thì khó, huống chi trên người Doãn Xuyên có bị thương, gã khó nhọc đi xuống chân đồi. Chiếc Volvo Vương Cảnh lái đã chờ ở đó từ lâu. Nhìn Doãn Xuyên tiều tụy, đôi mắt nàng ươn ướt. Cái gã Doãn Xuyên vênh vênh vào váo, kiêu ngạo ngang tàng ngày trước không còn thấy đâu nữa, Doãn Xuyên hiện giờ chỉ là một bệnh nhân, không có một chút thần thái nào.

Chiếc Volvo rời khỏi khu nghĩa trang. Doãn Xuyên nhìn màn mưa bên ngoài cửa kính lẩm bẩm hỏi: “Không biết Dung a di và tiểu Phi nói chuyện gì mà tiểu Phi giận dữ như vậy?”

Cả hai nữ nhân trên xe cũng chỉ có thể đáp lại Doãn Xuyên bằng sự trầm mặc. Bởi vì họ cũng giống như Doãn Xuyên, đều không biết được đáp án, nhưng lại rất muốn biết đáp án.

Mưa vẫn cứ rơi, chiếc Volvo lướt tới đâu đều làm nước bắn lên tung tóe tới đó. Một khách sạn nhỏ bé lướt qua mắt Doãn Xuyên, trên cửa khách sạn viết bốn chữ to đen dễ thấy “Duyệt Lai khách sạn”. Ai có thể ngờ nổi, trong cái khách sạn nhỏ gọi là “duyet lai – vui mừng mà đến” đó lại che giấu một bí mật khiến người ta hoảng sợ?

35. Chương 35: Tổng Tiền (hạ)

Bí mật của tòa khách sạn nhỏ rất nhiều, rất đáng sợ, nhưng những bí mật đáng sợ đó lại bị một nữ nhân nhất gan chứng kiến từ đầu đến cuối. Nữ nhân đó đương nhiên là Vân Vũ Phi.

Lúc này Vân Vũ Phi giống như một chú chim, một chú chim nhỏ hoảng sợ. Nàng hận mình không thể có một đôi cánh, sau đó nhanh chóng chạy trốn khỏi cái nơi khủng bố này. Nàng chỉ có một cặp đùi, nhưng dù là cặp đùi đó dài miên man thì cũng đã bị cảnh tượng đầm máu trước mặt dọa cho mềm nhũn ra.

“Xin.xin ông, đừng..đừng tới đây, cháu không quen ông” Mặt Chu Thành tái mét, nhìn lão già đang từng bước từng bước tiến lại gần gã với vẻ vô cùng kinh hoàng. Gã gần như phát khóc.

“Giết người không quen mới kích thích, hà hà” Lão già bật cười. Mặc dù lão mặt mũi hồng hào, nhưng cặp mắt hình tam giác kia lại bắn ra tia nhìn sắc lạnh.

“Cháu.cháu cho ông tất..tất cả mọi thứ trên người, ô..tha cho cháu đi, lão bá cháu không đắc tội với ông mà” Chu Thành quỳ xuống, lớn tiếng kêu gào thương xót. Đột nhiên, Chu Thành như chợt nhớ ra điều gì đó. Gã hỏi với giọng run rẩy: “Bốn mắt, cái ..cái gã trẻ tuổi mang kính sắp quay lại đó, hẳn sẽ báo cảnh sát”

“À, vậy sao? Cậu sẽ sớm gặp lại nó ở âm phủ thôi. Cậu yên tâm, xuống đến dưới đó, cậu nhất định sẽ không cô đơn, còn hơn nhiều so với lão già cô đơn ta đây. Khả khả” Lão già rút cuộc cũng cất tiếng cười to. Chỉ là tiếng cười đó làm cho người nghe sờn hết da gà.

Chu Thành không những sờn hết da gà, mà gã còn muốn nghẹt thở. Bởi vì tay phải lão già đã nhanh như điện chớp chớp lấy yết hầu Chu Thành, siết chặt. Chu Thành đứng lên, cố gắng lùi lại, nhưng đã không còn đường lùi. Thân thể hắn đã dựa vào tường, gã chỉ có thể liều mạng giãy giụa. Khuôn mặt vốn tái xám biến thành màu gan lợn. Đó là biểu hiện của trái tim thiếu dưỡng khí.

Chu Thành phản kháng. Thân hình gã rất cao, cho nên chân rất dài, đá ra một cước thì lão già ở ngay cạnh nhất định sẽ bị trúng đòn. Chỉ đáng tiếc, chân Chu Thành chỉ đá được nửa đường thì đã nghe thấy tiếng xương gãy. Đầu gối gã vỡ rồi, đến đứng cũng đứng không nổi, kêu cũng kêu không thành tiếng. Gã tuyệt vọng nhìn chiếc búa sắt to dùng giáng xuống.

Máu bắn tung tóe. Đầu Chu Thành đã vỡ nát, nhưng lão già như không có ý định dừng tay. Cây búa của lão vẫn giơ lên giáng xuống rất có tiết tấu, giơ lên rồi lại hạ xuống, cứ như là đang giã gạo chứ không phải là đập một người vậy.

Vân Vũ Phi không kêu. Thảm trạng trước mắt nàng không hề nhìn thấy. Bởi vì nàng đã co rút mình vào một góc, hai tay bịt tai, hai mắt nhắm tịt, vùi đầu vào giữa hai đùi. Nhưng mọi thứ xảy ra trong phòng, e rằng có không nhìn không nghe thấy thì vẫn có thể cảm nhận được một chút. Cho nên mỗi lần chiếc búa của lão già giáng xuống, thân thể Vân Vũ Phi lại run nảy lên một lần.

Cuối cùng tiếng “thịch thịch” không vang lên nữa, tiếp đó là tiếng dọn dẹp. Chẳng mất bao lâu, lão già đã dọn dẹp cả gian phòng sạch sạch sẽ sẽ một cách rất nhanh nhẹn. Đến cả máu huyết bắn tung tóe khắp nơi cũng lau sạch sẽ không còn nhìn thấy gì. Lão như còn chưa yên tâm, tìm một lọ xịt phòng mùi hoa quế phun khắp nơi trong phòng. Trong thoáng chốc, trong phòng tràn ngập mùi thơm, xộc cả vào phổi vào mũi. Mặc dù mùi hương đậm quá mức nhưng so với mùi máu thanh thì rõ ràng dễ ngửi hơn nhiều.

“Ha ha, tiểu cô nương, sợ quá à, không sao đâu, cô cứ coi như không có chuyện gì xảy ra là được” Lão già cười hà hà lấy một chiếc khăn lau tay. Tay lão đầy nếp nhăn, không hề giống bàn tay có thể giết người.

Đương nhiên Vân Vũ Phi hy vọng tất cả mọi việc đều chưa từng xảy ra. Nhưng lão già giết ba người thì không thể coi như là không có chuyện gì xảy ra, trừ phi là thằng điên.

Vân Vũ Phi lại không phải người điên, có điều cũng sắp suy sụp rồi. Miệng nàng không ngừng nhắc hai từ: “Doãn Xuyên”

“Doãn Xuyên là ai?” Lão già hỏi.

“Là..là lão công của cháu” Vân Vũ Phi nước mắt lã chã. Nàng dè dặt trả lời câu hỏi của lão già trước mặt, chỉ sợ chọc giận lão.

“Xem ra cô rất yêu lão công của cô, lão công của cô nhất định cũng rất yêu cô. Nếu cô muốn phản bội hắn thì không nên để người ta nắm được thóp chứ. Cô thật không cẩn thận, chút nào, sơ ý quá” Lão già không những mặt mũi hồng hào, hòa nhã dễ gần, mà còn cực kỳ am hiểu lòng người.

“Cháu.cháu sai rồi” Nước mắt Vân Vũ Phi như con điều đứt dây, cứ thế tuôn xuống.

“Cô xem, vừa rồi ta tìm ra một thứ trên người tên mập, không biết có phải là chứng cứ bọn chúng tống tiền cô không?” Lão già đưa tới trước mặt Vân Vũ Phi một chiếc đĩa CD, đĩa CD rất mỏng, để trong một chiếc vỏ nhựa trong.

“Có.có lẽ vậy” Vân Vũ Phi nhận lấy đĩa CD. Nước mắt nàng càng chảy nhiều hơn, đơn giản là hết như trận mưa to ngoài cửa sổ. Đáng vẻ yếu đuối đáng thương đó thì nam nhân khắp thiên hạ nhìn thấy đều sẽ mềm lòng.

Lão già cũng mềm lòng. Lão đột nhiên ôm lấy Vân Vũ Phi. Lão muốn an ủi, an ủi nữ nhân đáng thương này.

Vân Vũ Phi lại cảm thấy lạ lẫm. Nàng giật nảy mình trước cử động đột nhiên của lão già. Vừa ngã vào lòng lão già, Vân Vũ Phi lập tức bắt đầu giãy giụa. Thậm chí nàng còn quên cả sợ hãi, quên cả lão già này là một con ma quỷ giết người như ngóc.

Nhưng Vân Vũ Phi lại phát hiện thân thể mình căn bản không thể động đậy được. Lão già mặc dù già, nhưng sức lực rất khỏe. Trong lúc vùng vẫy hoảng loạn, nàng không ngờ lại đụng phải một thứ nóng hôi hổi. Thứ đó không những nóng mà còn rất cứng. Vân Vũ Phi đột nhiên phát hiện cái thứ vừa nóng vừa cứng đó chính là sinh thực khí của nam nhân. Tức thì nàng lại rơi vào trạng thái bất an cực độ. Nàng không giãy giụa nữa, mà cũng không giãy giụa nổi. Nàng chỉ có than thở, than thở bản thân vì sao lại cứ luôn rơi vào ma trảo của nam nhân.

“Tiểu cô nương, ta giúp cô lấy lại tang chứng, cô cảm ơn ta thế nào?” Hơi thở của lão già đột nhiên trở nên gấp gáp. Tay lão nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của Vân vũ Phi. Mặc dù mái tóc vẫn còn ẩm ướt chưa khô, nhưng lão đầu vẫn cảm thấy mái tóc trong tay cực kỳ mềm mại.

“Cháu.cháu đưa ông tiền.....” Đầu óc Vân Vũ Phi gần như trống rỗng. Nàng bắt đầu run rẩy, bởi vì nàng linh cảm được lão già muốn gì.

“Ta không những muốn tiền, còn muốn thân thể cô. Có điều, ta chỉ muốn một lần, chỉ một lần. Ta muốn cô biết rằng, sau khi ta lấy được tiền thì chỉ có cao chạy xa bay, sau này không có khả năng quần lấy cô nữa. Ta không giống với mấy tên ngu ngốc bắt cóc cô. Ài, ta già rồi, tương lai cũng không có cơ hội vớ được nữ nhân xinh đẹp đến như cô nữa. Cô làm cho tốt, thỏa mãn lão già hư hỏng này một lần nha”

Vân Vũ Phi chẳng nói một lời. Nàng lại khóc.

“Cô không nói, vậy ta coi là cô đồng ý. Ha ha. Lão đầu tử ta tuy già, nhưng vẫn còn rất được việc, hơn nữa sẽ tuyệt đối không làm cô thất vọng” Tay lão già từ mái tóc Vân Vũ Phi trượt xuống lưng, từ lưng trượt vào trong mông bụng mềm mướt.

Bụng dưới của Vân Vũ Phi rất bằng phẳng, rất mềm. Nếu thuận theo phần bụng bằng phẳng xuống dưới nữa sẽ rất thuận lợi sờ tới vùng đất thần bí mà mẫn cảm. Tay lão già quả nhiên bắt đầu trượt xuống, vượt bụng, lọt vào trong váy.

Vân Vũ Phi run rẩy. Nàng đã cảm giác thấy tay lão già hoàn toàn phủ lên âm bộ của nàng. Bàn tay giết người ma quỷ đó không ngờ lại rất linh hoạt, rất ôn nhu xoa vuốt âm mao mềm mại và cánh hoa mẫn cảm. Cánh hoa khô khốc, nhưng lão già lại có thể làm cho cánh hoa khô đó chỉ trong thời gian ngắn ngủi chừng một phút đã trở nên ẩm ướt. Lão đầu cười, cười sao mà đắc ý.

Vân Vũ Phi vẫn đang khóc, nhưng thân thể mẫn cảm lại một lần nữa bán đứng nàng. Nàng cảm thấy nước dịch trong âm đạo mình dường như càng chảy càng nhiều, muốn khắc chế cũng không khắc chế nổi. Vân Vũ Phi rất bất lực. Đối với lão già dâm đảng trước mắt nàng không có một chút ý niệm tình dục nào. Nghĩ tới việc lão già này sẽ làm nhục nhã thân thể nàng, Vân Vũ Phi lợm giọng muốn ới. Nhưng thân thể mẫn cảm lại cứ khiến cho nàng mất mặt. Nàng nghĩ tới việc duy nhất có thể tránh khỏi mất mặt là rời khỏi chỗ này, rời khỏi gian phòng này, rời khỏi khách sạn này. Nhưng, lão già giết người như ngóc này sẽ đồng ý sao?

Vân Vũ Phi đã rất khẳng định rằng lão già sẽ không đại phát từ bi, bởi vì tay lão già càng lúc càng trực tiếp, càng lúc càng trắng trợn đùa nghịch bộ phận riêng tư thần bí của Vân Vũ Phi. Không những vuốt ve âm bộ của nàng, còn chọc ngón tay thô ráp vào trong nhục huyết mẫn cảm. Những vết chai sần sùi vừa khéo lại có thể làm tăng ma sát, nhục huyết ẩm áp sau khi bị ngón tay thô ráp cọ sát càng trở nên mẫn cảm.

“Ừ” Vân Vũ Phi bắt đầu cảm thấy khó chịu. Kiểu vuốt ve như vậy đơn giản là chẳng khác gì làm tình. Thân thể nàng phát sinh biến hóa vi diệu. Cũng may, chất dịch trơn nhầy nơi nhục huyết làm cho ngón tay thô ráp trở nên bóng loáng, lực cọ sát của ngón tay lão già không còn đáng sợ như lúc mới bắt đầu.

Đúng lúc Vân Vũ Phi cảm thấy có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm, lão già lại đột nhiên tăng thêm một ngón tay, khiến cho Vân Vũ Phi không thể lường trước. Càng không ngờ nổi là, lão già lại còn trêu ghẹo nhụy hoa nhô lên kia.

“Ừ..không” Vân Vũ Phi khép chặt đùi lại.

Lão già vụn vặt lần không ngờ được là bàn tay bị kẹp lại. Khi lão tách cặp đùi Vân Vũ Phi ra, lão phát hiện lòng bàn tay đã có một chút dịch dính dính.

“Ha ha, cô có phản ứng rồi, tiểu cô nương, cô thật dâm dăng” Lão già kinh ngạc vui mừng. Lão còn cho là việc chinh phục tiểu mỹ nữ này là màn biểu diễn của cá nhân lão, thật không ngờ nổi, tiểu mỹ nữ trước mặt lại có thể phối hợp. Lão hết sức vui mừng, vội vàng tuột quần xuống.

Đột nhiên Vân Vũ Phi cắn chặt lấy ngón tay mình. Nàng không hy vọng mình kêu thành tiếng, càng không hy vọng để cho lão già phát hiện nàng đã có khoái cảm. Tia khoái cảm thần bí đó đang nhanh chóng lan ra khắp toàn thân nàng. Nàng chỉ đành cắn mạnh ngón tay một cái mới có thể làm cho nỗi khoái cảm kia tan biến.

Lão già dường như tịnh không thỏa mãn với việc lưu luyến ở lại nhục huyết. Lão bắt đầu khai phá mục tiêu mới. Nhũ phong đầy đặn cao vút chính là nơi lão già vẫn luôn kỳ vọng. Bàn tay còn lại của lão vén chiếc áo pull của Vân Vũ Phi lên.

Nội y của Vân Vũ Phi hôm nay rất thuần khiết, áo ngực viền hoa trông cứ như nội y của một nữ sinh. Nhưng làn da trắng mịn, nhũ phong cao vút, không gì là không tán phát ra cái gọi là gọi cảm. Lão già càng không vì món nội y thuần khiết mà bỏ qua lòng tham đối với thân thể nàng. Ngược lại, tay lão già vừa bắt đầu đã giầy vò hai nú hoa đáng kiêu ngạo kia. Hai nú hoa rất đẹp, màu phấn hồng, khiến cho người ra có xung động chỉ muốn cắn một cái.

Lão già đã xung động. Lão bế Vân Vũ Phi vẫn đang ngồi trên sàn nhà lên, đặt nàng nằm xuống giường. Vân Vũ Phi không chống cự, cũng không dám chống cự. Mặc dù nội tâm nàng cực kỳ chán ghét lão già xấu xí này, thậm chí cảm thấy bị lão già này chạm vào một chút thôi cũng là một nỗi sỉ nhục không thể nào chịu đựng nổi. Nhưng đến cả ý nghĩ chống cự nàng cũng không có. Nàng không muốn chết, chỉ muốn có thể sống sót. Điều duy nhất nàng muốn là, chuyện này hãy sớm kết thúc, sau đó nàng trở về nhà, về bên cạnh Doãn Xuyên, mẫu thân và tỷ tỷ.

Nhưng lão già dường như không muốn kết thúc nhanh như vậy. Mặc dù lão đã rất hưng phấn, nhưng gặp phải mỹ nữ như thế này, sao lão có thể không hưởng thụ đã đời một phen chứ? Mỹ nữ như thế này nói không chừng cả đời cũng khó gặp. Cho nên động tác của lão già rất chậm rãi, rất ôn nhu. Lão muốn từ từ hưởng thụ từng phân da thịt Vân Vũ Phi.

Y phục của Vân Vũ Phi bị cởi ra, không gặp bất kỳ sự kháng cự nào. Da dẻ nàng rất trơn láng, so với lớp da thô ráp của lão già càng tỏ ra cực kỳ non mềm. Nếu nói lão già liếm láp da thịt non mềm của Vân Vũ Phi chẳng thà nói lão ngấu nghiến da thịt non mềm của Vân Vũ Phi, huống chi đó là cặp nhũ phong căng mẩy?

Lão già điên cuồng xoa nắn nhũ phong của Vân Vũ Phi, cặp nhũ đầu màu phấn hồng kia đều đã phết lên cả một vũng nước miếng.

“Mau lên đi, cháu muốn về nhà.....” Vân Vũ Phi đột nhiên nói. Không biết vì sao, nói câu đó xong, mặt Vân Vũ Phi hơi đỏ lên.

“Liếm thêm.liếm thêm.....” Lão già cởi nội khố của Vân Vũ Phi ra, chỗ đó không ngờ đã lây lội trơn ướt. Lão già cười. Lão nhào tới, há to miệng, ngậm lấy cả mảng nhục huyết, mút nút như điên cuồng.

“Ừ.....” Vân Vũ Phi nghiêng chặt hàm răng ngọc. Thân thể nàng nóng vô cùng, chỉ là nàng không dám kêu gào, không dám rên rỉ. Nàng thề phải nhẫn nhịn, tuyệt đối không thể lộ ra bộ dạng khoan khoái.

Nhưng, khi lão già đột nhiên quỳ lên, hưng phấn lúc lắc dương cụ đã cứng ngắc, Vân Vũ Phi kinh ngạc ngẩn người. Nàng vốn cho là một lão già thì cùng lắm cũng chỉ sờ sờ liếm liếm, cho dù có cho lão cường bạo cũng cường bạo không nổi không ngờ lại có nhục bồng to đến như vậy. Nhục bồng không những to lớn dầy mỡ, còn nổi gồ gân xanh, như một gốc cây cổ thụ, Vân Vũ Phi nhìn mà hãi hùng khiếp vía. Nàng đột nhiên sợ hãi, sợ bị nhục bồng như thế thọc vào nhục huyết của mình. Bởi vì nhục bồng như thế chọc vào, nàng nhất định chịu không nổi, nhất định sẽ kêu gào.

Vân Vũ Phi thầm đau khổ: Mình phải làm sao đây?

Không có thời gian cho phép Vân Vũ Phi suy nghĩ. Bởi vì lão già đã ở thế tên đã lên dây cung, dương cụ của lão đã đặt vào huyết khẩu trơn ướt.

“Ừc.không” Quy đầu to dùng mở huyết khẩu ra, nhục trụ nóng hổi chọc thủng cánh hoa của Vân Vũ Phi. Nàng nhích động cặp mông tròn trĩnh theo bản năng, muốn tránh thoát cái thứ đáng sợ đó.

Nhưng Vân Vũ Phi dịch một chút thì lão già cũng tiến một chút, mặc cho Vân Vũ Phi uốn éo vòng eo nhỏ và bờ mông đẹp của nàng thế nào thì thủy chung đều không thể thoát khỏi lão già bám sát như bóng theo hình. Dần Dần, Vân Vũ Phi cảm thấy bất lực, nàng không né tránh nữa, chỉ lẳng lặng chờ đợi, chờ đợi nhục bồng chọc vào sâu hơn.

Việc chọc vào đã trở nên rất dễ dàng. Bởi vì dịch thể trơn trượt trợ giúp cho lão già. Nhục bồng của lão già đã dễ dàng chọc vào tận cùng. Lão thở hổn hển. Dù sao cũng lớn tuổi rồi, mặc dù năng lực tình dục vẫn còn mạnh mẽ đến vậy, nhưng sức dẻo dai thì lại thiếu thốn. Giết bấy nhiêu người đã làm tiêu hao không ít thể lực của lão, huống chi Vân Vũ Phi không ngừng né tránh. Lão đã có chút lực bất tòng tâm rồi.

Vân Vũ Phi lại cảm thấy một chút khó chịu đựng nổi. Có lẽ do nhục nhả, nàng vẫn luôn khép hờ cặp mắt, cho đến khi nhục bồng to tướng đâm vào nơi thâm sâu, nàng mới bắt lực nhắm chặt mắt lại. Nhưng, nàng lại không ngờ nổi sau khi lão già chọc vào tận cùng rồi lại bất động. Vân Vũ Phi cảm thấy rất kỳ quái. Nàng lại len lén hé mắt ra, nhìn thấy lão già thở phì phò, nàng có chút vui sướng trước tai họa của kẻ khác. Nàng hy vọng lão già tiết ra như trút.

Nhưng lão già không hề lo lắng. Lão nằm phục trên mình Vân Vũ Phi, vừa nghịch ngợm cặp nhũ phong của nàng vừa chậm rãi đâm vào kéo ra, đâm vào rất chậm, nhưng đâm rất sâu.

“Ừ.ông nhanh lên.cháu muốn về nhà” Vân Vũ Phi bắt đầu nôn nóng, bởi vì nàng phát hiện mình càng lúc càng không chịu nổi sự ngứa ngáy trong nhục huyết. Nội tâm nàng đã hy vọng lão già đâm vào nhanh một chút, mạnh một chút.

Nhưng lão già chỉ mãi mê thưởng thức hai núm nhũ đầu, nhũ đầu đã cương cứng. Lão già không những hút mút, mà còn dùng răng cắn, càng cắn càng mạnh, càng cắn càng hung hăng.

Không ngờ nỗi sự thô lỗ độc ác của lão già lại triệt đánh thức dục vọng nơi sâu thẳm trong lòng Vân Vũ Phi. Nàng thở hổn hển, dùng cánh tay run rẩy đỡ lấy cánh tay lão già. Thân dưới, vòng eo mềm mại của nàng bắt đầu uốn éo, đồn bộ căng mẩy bắt đầu hướng lên nghênh đón. Mỗi lần lão già chọc vào đều có thể được tiếp đón một cách chính xác.

“Ư.. không được, không được chọc cháu.cháu sẽ chịu không nổi...” Vân Vũ Phi khép hờ như tơ, người nóng như lửa. Chiếc miệng xinh của nàng không ngờ khe hé mở, bầu ngực trắng nõn vươn cao, đến cả cặp đùi đẹp đầy gợi cảm kia cũng siết lại, kẹp lấy hông lão già.

Lão già không ngờ nỗi nữ nhân dưới thân lại động tình như vậy, hết như tình nhân của mình. Thoáng chốc lão già lại trở về với những năm tháng tuổi trẻ, cũng phẳng phất như trẻ lại hai mươi tuổi. Nhục bồng dưới hông trước sự tận tình của Vân Vũ Phi trở nên vô cùng mạnh mẽ, trong khoảnh khắc tốc độ và lực lượng đâm thọc của lão mãnh liệt hơn rất nhiều.

“Bép.bép.....”

“Ui, mỹ nhân của ta, ta nói rồi, ta còn rất được việc.có sướng không?” Hai tay lão già tóm chặt lấy nải tử của Vân Vũ Phi. Lão gần như dồn sức nặng toàn thân lên cặp nhũ phong cao vút trắng mịn đó.

“Ư..ông không thể.không thể cưỡng dâm cháu, của ông to quá...” Vân Vũ Phi kịch liệt đón tiếp những cú đâm thọc như vũ bão của lão già. Nhục bồng hung hăng đã cọ sát âm thần của nàng đến đỏ rực lên.

“Ta cưỡng dâm cô? Cô đừng có nói dối lão..lão già này, là cô chủ động đúng không?” Lão già nâng một chân Vân Vũ Phi lên, vừa liếm láp vừa lớn tiếng kêu oan. Thân dưới, hông lão thúc lắc tới tấp.

“A.ông cứ cưỡng dâm cháu, ông sờ cháu, liếm cháu, còn hôn miệng người ta..a..a” Hai tay Vân Vũ Phi đã ôm lấy cổ lão già. Bờ môi nàng đỏ mọng như huyết.

Lão già dường như có hứng thú đặc biệt với màu đỏ. Cặp môi đỏ của Vân Vũ Phi kích thích lão. Lão thuận theo lực ôm của Vân Vũ Phi mà nhao lên mình nàng, vừa khéo ngậm lấy bờ môi đỏ của Vân Vũ Phi.

Cặp môi đỏ của Vân Vũ Phi không những đỏ, mà còn rất thơm, rất mềm. Nam nhân thích xơi làn môi thơm đó nhất. Lão già cũng không ngoại lệ. Hàm râu của lão thậm chí còn dính cả nước miếng của Vân Vũ Phi.

“Ư..Ư.....”

Đó là cuộc làm tình đúng tiêu chuẩn của những cặp tình nhân, căn bản không hề giống một cuộc làm tình giữa một lão già cỗi và một thiếu nữ hừng hực thanh xuân. Họ phối hợp đến hài hòa như vậy, đến cả nước miếng cũng nuốt của nhau. Bàn tay lão đầu làm tăng thêm một vết đỏ trên nhũ phong đã có dấu răng.

“A.mau.....” Hơi thở của Vân Vũ Phi càng lúc càng nặng, tiểu huyết non mềm của nàng đã giàn giụa đầm dịch trước sự tấn công của nhục bồng to đen, thấm ướt cả ga giường.

“Hoán.hoán đổi đi cô, cô dĩ con, lão già này hơi mệt rồi” Lão già mồ hôi đầy đầu, lão đã lực bất tòng tâm rồi, nhưng nhục bồng của lão vẫn cứng ngắc. Lão ôm Vân Vũ Phi lần một vòng, không may, nhục bồng kia trượt ra ngoài tiểu huyết.

Lần này, tới lượt Vân Vũ Phi chiếm thế thượng phong. Nàng thẹn thùng nằm phục trên người lão già, do dự một lát rồi len lén lấy tay nắm lấy đại nhục bồng hung hăng đen thui, nhắm vào huyết khẩu đã đỏ thắm, nhẹ nhàng cọ xát mấy cái rồi mới chọc vào trong tiểu huyết của mình.

“ư.....” Nhục huyết trống rỗng trong thoáng chốc lại được căng đầy. Vân Vũ Phi nâng bờ mông cong đáng yêu của nàng lên.

Đúng lúc lão già đang ôm lấy cặp mông Vân Vũ Phi, định điên cuồng một hồi nữa, một tiếng gõ cửa lọt vào tai lão già.

Tiếng gõ cửa đến từ ngoài cửa khách sạn. Lão già đã đóng chặt cửa chính của khách sạn. Lão không muốn đang lúc hưởng thụ mỹ nữ lại bị người quấy rầy, huống chi lão còn giết người. Lão càng không hy vọng khách khứa nghĩ thấy mùi máu tanh.

Nhưng thật không may, dù là trời mưa to, vẫn có người tới gõ cửa. Không những gõ cửa, mà còn gõ không ngừng không nghỉ, thật là vô cùng đáng ghét. Xem ra không ra tổng cổ đi không được.

“Ta đi xem sao, sẽ trở lại ngay, cứ gõ cửa mãi thế làm mất hứng thú của chúng ta, hi hi. Đợi ta à, tiểu mỹ nhân.” Lão già xuống giường, nhìn Vân Vũ Phi khuôn mặt đỏ bừng, đã mặc cho lão thao túng. Lão chẳng hề có vẻ vội vàng. Thậm chí lão nghĩ chí ít cũng phải chơi trên người mỹ nhân này tám ngày mười ngày.

Cửa mở, khách tới là một thanh niên mặc áo mưa, thân hình rất cao, dáng vẻ còn rất , như đang tìm kiếm gì đó.

“Xin hỏi lão nhân gia, ông có nhìn thấy có một cô nương tới đây không? Rất đẹp, mặc một chiếc áo pull màu trắng, tóc dài.....” Thanh niên có lẽ là quá lo lắng, lúc hỏi giọng có vẻ run run.

“Thời tiết chết tiệt này thì lấy đâu ra người tới đây? Tiểu cô nương xinh đẹp gì chứ? Ta không thấy, tiểu huynh đệ cậu xin mời đến chỗ khác tìm, thật xin lỗi”

Lão già vẻ mặt bức mình, nhưng trong lòng lão lại cực kỳ chấn động. Bởi vì mỹ nữ trong phòng kia chính là mặc áo pull màu trắng. Chẳng lẽ là người nhà cô ta? Chẳng lẽ nam nhân trước mặt này chính là Doãn Xuyên mà mỹ nữ nói? Mặc dù lão già chấn động trong lòng, nhưng ngoài mặt lại không thay đổi sắc mặt.

“A, thật xin lỗi, làm phiền ông” Người thanh niên vốn ôm một tia hy vọng, nhưng tia hy vọng đó cũng không còn. Gã ủ rũ đến cực điểm. Quay đầu lại, gã nói với hai nữ nhân đi cùng: “Sau khi trời tối, chúng ta vẫn không có tin tức của tiểu Phi thì sẽ báo cảnh sát nha”

Hai nữ nhân mặc áo mưa buồn bã gật gật đầu.

Ba người đó chính là Doãn Xuyên, Vương Cảnh và Vân Vũ Lôi. Vốn ba người ngồi trong chiếc Volvo đã đi xa rồi, nhưng Doãn Xuyên đột nhiên cảm thấy rằng, cái khách sạn nhỏ kia là khách sạn duy nhất trong vòng mấy dặm quanh đây. Nếu Vân Vũ Phi sợ trời mưa ướt, có lẽ sẽ chạy đến khách sạn đó tránh mưa, có lẽ do đi quá vội vàng, không cẩn thận làm rớt điện thoại cầm tay.

Vì thế, gã bảo Vương Cảnh quay đầu xe, trở lại căn khách sạn nhỏ đó. Nhưng, dường như tất cả chỉ là có thể, bọn họ vẫn không có được tin tức của Vân Vũ Phi. Hy vọng duy nhất là Vân Vũ Phi đột nhiên trở về nhà, sau đó Dung An Dao gọi điện tới, báo Vân Vũ Phi đã trở về nhà không thiếu một sợi tóc.

“Đi thôi!” Vân Vũ Lôi thở dài. Vành mắt nàng vừa đỏ vừa sưng húp.

“Ồ.đợi đã, mọi người xem, kia là một chiếc điện thoại” Vương Cảnh đột nhiên phát hiện trong vũng bùn nằm gần cửa khách sạn, một chiếc điện thoại di động màu hồng đang lẳng lẳng nằm đó, trên điện thoại còn đeo một cái móc trang sức con gấu trúc nhỏ.

“A.đó là điện.điện thoại của tiểu Phi” Vân Vũ Lôi kích động kêu lên. Con gấu trúc nhỏ đó chính là Vân Vũ Phi cướp của nàng, nàng sao lại có thể không nhớ chứ?

“Xem ra, tiểu Phi đã tới chỗ này. Nếu đã tới chỗ này thì nhất định sẽ vào khách sạn” Vương Cảnh rất kỳ quái phân tích.

“Cho dù không vào khách sạn, nhưng để tránh mưa cũng nhất định sẽ gõ cửa khách sạn” Doãn Xuyên bổ sung.

“Nhưng..nhưng..ông lão vừa rồi nói không hề nhìn thấy có cô nương tới đây!” Vân Vũ Lôi càng nghi ngờ không hiểu nổi.

“Chẳng lẽ.....?” Ba người cùng đồng thanh muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra, trao đổi ánh mắt với nhau, vẻ mặt dần dần trở nên nặng nề.

“Báo cảnh sát?” Vương Cảnh lập tức có phản ứng đầu tiên.

Vân Vũ Lôi cũng gật đầu theo.

Doãn Xuyên nghĩ một lát rồi nói: “Đừng vội, anh lại đến gõ cửa, nếu lão già đó để chúng ta vào, chúng ta sẽ không cần báo cảnh sát, nếu lão từ chối không cho chúng ta vào, vậy.....”

“Đúng!” Vân Vũ Lôi và Vương Cảnh rất tán thành phán đoán của Doãn Xuyên.

Lão già có vẻ hoảng hốt trong lòng. Dù sao người người nhà tiểu mỹ nữ kia đã tìm tới trước mặt, lão không thể không lo lắng. Nhưng nhìn tấm thân cuộn tròn, đồn bộ căng tròn trên giường kia, lão lại hưng phấn. Nhục bông hung hăng lại một lần nữa vểnh lên. Lão già nhón chân nhón tay tới phía sau Vân Vũ Phi, áp chặt lên lưng Vân Vũ Phi. Thân dưới, cây nhục bông to lớn kia xuôi theo khe đùi quyến rũ, trượt đến cửa tiểu huyết, một lần nữa banh nhục huyết ra, chọc vào nơi sâu thẳm.

“Ư.....” Vân Vũ Phi rên lên. Nàng tựa hồ như mong chờ một lần nữa bị tiến vào.

“Tiểu mỹ nhân, cô có biết ai vừa gõ cửa không?” Lão già nằm phục trên lưng Vân Vũ Phi, vừa chuyển động đồn bộ vừa hỏi.

“Ư..không biết” Vân Vũ Phi cong bờ mông đẹp lên, lắc lư một cách say mê. Lời của lão già tuyệt không gợi lên bất kỳ hứng thú nào trong nàng.

“Khả năng là lão công của cô” Hai tay lão già luồn qua nách Vân Vũ Phi, nhẹ nhàng xoa nắn cặp nhũ phong.

“Không thể nào, ông..ông gạt cháu.....” Vân Vũ Phi dường như giật mình tỉnh khỏi giấc mộng, cúi đầu nhìn hai tay khô khăng nhăn nheo của lão già đang giày vò thân thể mình, nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã, cảm giác nhục nhã khiến Vân Vũ Phi không còn chủ động như trước nữa.

“Không gạt cô đâu, lão công của cô ở ngoài cửa, mà cô còn làm chuyện này với một lão già nua, cô thật dâm dăng a, ha ha” Lão già cười gằn. Lão cố ý dùng lời nói kích thích Vân Vũ Phi, nhưng tay càng ra sức nắn bóp cặp nhũ phong, cây nhục bông to lớn dưới hông ấn chặt lên cặp mông căng tròn, quy đầu thâm nhập vào tận cùng nhục huyết, không ngừng xay nghiền nhụy hoa.

Chiêu này quả là trí mạng. Vân Vũ Phi run rẩy toàn thân, mỹ đồn lắc loạn lên.

“A.cháu không dâm dăng, ông ăn hiếp cháu.là ông cưỡng dâm cháu.....” Đồn bộ của Vân Vũ Phi càng ngêch lên cao hơn.

“Con mẹ nó, ta cứ cưỡng dâm cô đấy, ta cứ chơi cô đấy, ta chơi chết cô” Lão già dường như không nhin nổi nữa, cong người lên, nhục bông to tướng cứ như đóng cọc vậy, đập mạnh vào nhục huyết trơn ướt, mỗi lần đập vào đều làm vang lên tiếng bốp bốp rất kêu.

“hư..hư.....” Âm đạo co rút, dịch thể tuôn trào, tất cả đều báo hiệu Vân Vũ Phi đạt tới cơn cao trào mãnh liệt. Da dễ dàng trở nên hồng rực sáng bóng.

“Tiểu mĩ nhân.ta sướng chết đi được..a.ta xuất đây.....” Lão già run rẩy phóng ra từng đợt tinh dịch loãng loãng.

Mùi thơm hắc còn chưa kịp tan hết, mùi vị tinh dịch nồng đậm đã lại lan tỏa khắp phòng. Thêm vào mùi mồ hôi và mùi máu tanh thoang thoảng, cả gian phòng ngập trong bầu không khí khiến người ta ngạt thở. Nhưng hai người trên giường lại lộ ra nụ cười thỏa mãn.

“Bình bình.....”

Tiếng gõ cửa phiền lòng lại vang lên. Lần này không như lần trước, người ngoài cửa gõ rất to, như muốn gõ đổ cửa khách sạn vậy. Lão đầu mệt mỏi bò dậy, lão liếc nữ nhân trên giường một cái, mặc y phục một cách rất không tình nguyện, rồi một lần nữa ra mở cửa.

“Sao lại vẫn là cậu, cậu muốn tìm người đi chỗ khác mà tìm, ở chỗ chúng tôi không có người, một người khách cũng không có.....” Lão già trợn mắt tức giận với Doãn Xuyên gõ cửa.

“Cháu không tìm người, cháu muốn thuê trọ. Giờ trời mưa to quá, xe lại bị hỏng, ông chủ xem....” Mặc dù Doãn Xuyên đề nghị lão già tạo thuận lợi, nhưng ánh mắt gã cứ nhìn chằm chằm lão già, càng duy trì một khoảng cách nhất định với lão. Vân Vũ Lôi và Vương Cảnh thì ngồi trong xe, nhìn nhất cử nhất động của lão già không chớp mắt.

“Không được, hôm nay ta không làm ăn” Lão già ra sức lắc đầu.

“Cháu trả gấp đôi tiền phòng” Doãn Xuyên quyết định kéo dài thời gian với lão già.

“Không được.....” lão già lắc đầu.

“Gấp ba” Doãn Xuyên cười khan.

“Đi đi đi, ta không làm ăn, có trả nhiều tiền nữa ta cũng không làm ăn” Lão già càng lúc càng bực mình. Lão đã bắt đầu liếc mắt nhìn cây búa lớn trên quầy.

“Hừ, thật không ngờ nổi làm ăn lại còn chê tiền à?” Lão già bực mình, Doãn Xuyên còn bực mình hơn. Chuyện này có thể quan hệ tới an toàn sinh mạng của một người. Gã chột giật lùi lại sau một bước, miệng kêu lớn: “Mau báo cảnh sát”

Lão già kinh ngạc ngẩn ra, báo cảnh sát? Tên thanh niên này không ngờ báo cảnh sát? Tiêu rồi, lão không hiểu nổi rốt cuộc là xuất hiện sai sót ở chỗ nào, nhưng lão biết, nếu gã thanh niên báo cảnh sát, vậy thì lần này nhất định chạy không thoát. Khoan nó đến mỹ nữ trong phòng sẽ tiết lộ bị hãm hại, ngay cả ba cổ thì thể trong tầng hầm đều vẫn chưa kịp xử lý. Cảnh sát tới còn không thể bị phát hiện sao? Sắc mặt lão già biến đổi, khuôn mặt vốn vẫn luôn hồng hào biến thành chẳng còn chút huyết sắc nào.

“Cậu nhỏ, cậu làm gì vậy, ta chỉ là một lão già thật thà kinh doanh, cậu gọi cảnh sát tới đây, tôi còn buồn bán gì được sao? Có chuyện gì cứ nói, nếu cậu và bạn bè của cậu muốn vào nghỉ chân thì cứ vào là được. Ài, thật ra lão già này chỉ cảm thấy mệt, muốn ngủ một giấc” Lão già định thực hiện nỗ lực cuối cùng. Lão lại bày ra vẻ mặt tươi cười, chỉ là khuôn mặt tươi cười đó ngoài lớp da thì thịt cũng chẳng động đậy, tỏ ra vô cùng hung ác.

“Ông đánh ẹt. Doãn Xuyên, mau cứu em.....” Vạn lần không ngờ nổi, một nữ nhân từ sau lưng lão già luôn ra. Nữ nhân đó không phải là Vân Vũ Phi thì còn có thể là ai?

Tiếng gào to của Doãn Xuyên: “Mau báo cảnh sát” khiến cho Vân Vũ Phi đang thờ hồn hển trên giường nghe thấy rõ ràng. Giọng nói quen thuộc khiến nàng khẳng định trăm phần trăm là Doãn Xuyên đang ở cửa. Ham muốn sinh tồn bùng lên trong chớp mắt, vì thế, nàng nhảy bật lên khỏi giường, mau lẹ mặc y phục rồi xông ra ngoài.

Nhìn thấy Vân Vũ Phi, Doãn Xuyên kích động sải bước tiến vào. Bước chân đó quá dài, ảnh hưởng tới vết thương của gã, nhưng gã chỉ nhú mày. Điều duy nhất gã để tâm tới lúc này chính là nữ nhân đang run rẩy toàn thân trước mặt.

Đáng tiếc, Doãn Xuyên chậm mắt nửa nhịp, lão già vượt lên trước một bước ôm lấy Vân Vũ Phi. Khuỷu tay lão cấp tốc siết chặt yết hầu Vân Vũ Phi. Mặc dù lão già một chút, nhưng động tác cực kỳ mẫn tiệp. Cho dù Doãn Xuyên không bị thương cũng khó so vai với lão già, huống chi hiện giờ gã lại bị thương?

“Buông cô ấy ra.....” Doãn Xuyên gầm lên với lão già.

“Hà hà, ta là người chết chắc rồi, các người mà dám lại đây, ta bẻ gãy cổ cô ta” Lão già hung ác nói. Bàn tay kia của lão không ngờ còn muốn lột váy của Vân Vũ Phi.

Doãn Xuyên nổi giận, nhưng lại ném chuột sợ vỡ bình, mắt thấy váy Vân Vũ Phi đã bị tuột xuống, chỉ còn lại một mảnh nội khố, gã càng vừa kinh hãi vừa tức giận, nhưng lại không dám xông tới.

Trận mưa vẫn chưa dứt, trong tiếng mưa rơi rào rào có tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ xa tới gần. Ba cổ xe cảnh sát phóng như bay đến trước cửa khách sạn. Từ trong xe nhảy ra một tốp cảnh sát. Bọn họ đều mang súng ngắn.

Lão già đã không còn đường chạy, nhưng ngược lại lão lại cười. Thân rơi vào bước đường cùng, ngược lại càng kích động cơn điên cuồng cuối cùng của lão. Bàn tay khô khốc dẫn đeo của lão luôn vào trong nội khố của Vân Vũ Phi. Đột nhiên, Vân Vũ Phi tránh thoát khỏi khuỷu tay hơi lơ lửng của lão. Cánh tay non

mềm của nàng vung ngược về phía sau. Chỉ thấy hàn quang lóe lên, lão già giống như gặp ma, mặc cho Vân Vũ Phi chạy thoát khỏi sự khống chế của lão.

Vào lúc Vân Vũ Phi chạy ra khỏi cửa chính khách sạn, vết hầu của lão già phun ra một vòi máu dài.

“A.....” Lão già chỉ cố ra sức ấn lấy cổ họng, nhưng chẳng ích gì, vòi máu phun ra không sao ngăn cản được.

Lão già kinh ngạc nhìn nữ nhân mềm yếu trong lòng Doãn Xuyên. Lão không ngờ nổi, mới chỉ mười phút trước, nữ nhân yếu đuối này còn chịu đựng hết mọi sự lăng nhục của lão, nhưng giờ đây, nữ nhân đó lại dùng một thứ sắc bén gì đó cắt phá vết hầu lão. Lão già không sao tin nổi sự thật đó. Lão nhìn chăm chăm vào vật màu bạc trong tay Vân Vũ Phi. Đó là một chiếc đĩa CD vỡ, đĩa CD vỡ vừa sắc vừa nhọn, không khác gì một cây dao nhọn sắc bén.

Lão già ngã xuống, ngã xuống trong vũng máu đậm.

36. Chương 36: Ngoại Tình.

“Không muốn..không muốn lại gần tôi.....” Hai ngày nay Vân Vũ Phi toàn gặp ác mộng. Doãn Xuyên vừa thay Vân Vũ Lô trông coi bên cạnh nàng đã nghe thấy Vân Vũ Phi lẩm bẩm trong giấc mộng, chắc hẳn lại gặp ác mộng rồi. Doãn Xuyên thương yêu lấy một chiếc khăn ẩm lau trán Vân Vũ Phi, hy vọng có thể xua đi cơn ác mộng giúp nàng.

Tiểu Phi lại gặp ác mộng à?” Không biết từ lúc nào, Dung An Dao cũng đã tiến vào phòng. Doãn Xuyên ngẩng nhìn Vân Vũ Phi, nhưng lại không biết rằng gã cũng bị một đôi mắt ôn nhu nhìn ngắm rất lâu rồi.

“Ừ” Doãn Xuyên khẽ thở dài một tiếng. Đối với cảnh ngộ của Vân Vũ Phi, gã không những đau lòng mà còn có chút tự trách, nghĩ tới nếu mình không bị thương, thì đã có thể cùng đi tảo mộ với Vân Vũ Phi, vậy thì sẽ không xảy ra việc bị người uy hiếp. Gặp ánh mắt của Dung An Dao gã hổ thẹn cúi thấp đầu: “Đều tại tôi không thể đi cùng tiểu Phi”

“Mình theo tôi lại đây” Dung An Dao chọc chọc ngón tay thon thả của lên vai Doãn Xuyên.

“Chuyện gì vậy?” Doãn Xuyên vừa định hỏi, Dung An Dao đã quay người bước đi. Doãn Xuyên không biết phải làm sao, chỉ đành đi theo.

“Đóng cửa lại” Dung An Dao ra lệnh.

Theo Dung An Dao vào phòng ngủ của nàng, Doãn Xuyên nghe lời đóng cửa lại. Gã vừa quay mình lại, liền bị một làn môi rất thơm rất mềm áp lên. Một chiếc lưỡi rất linh hoạt chui tuột vào trong miệng Doãn Xuyên, bắt đầu lượn vòng trong miệng Doãn Xuyên một cách ngang ngược.

“Ư.....” Doãn Xuyên không ngờ nổi lại có màn chiêu đãi ướt át như vậy. Đã mấy ngày rồi không hôn cái miệng xinh của Dung An Dao, gã hưng phấn đáp trả sự khêu gợi của Dung An Dao. Gã phát hiện nước miếng của Dung An Dao đặc biệt nhiều. Vì không muốn để thứ nước thơm tho dồi dào đó chảy mất, Doãn Xuyên mút lấy mút để.

“Được rồi được rồi, cứ mãi xài nước miếng của người ta, mình cũng không xem mình nghe lời thế nào” Dung An Dao lấy ngón tay thon thả quẹt nhẹ khóe môi, trừng mắt lên với Doãn Xuyên một cái, nhưng lại không thể diễn tả hết nét phong tình vạn chủng trong đó.

“Tôi..tôi nghe, tôi nghe lời. Dung tỷ hôn thêm chút nữa” Doãn Xuyên tâm thần chơi vơi, liếm liếm môi rồi lại ôm lấy bờ eo mềm mại của Dung An Dao định xơi tiếp nước miếng.

“Đã nói rồi không cho mình tự trách, mình còn cứ lằng nhằng mãi? Giống hệt như ông già vậy. Sau này không được nói nữa à. Lần này nếu không có mình và tiểu Cảnh, tiểu Phi nó sợ rằng.....” Dung An Dao nói, khóe mắt đã đỏ hồng lên, nước mắt xem ra đã sắp rớt xuống.

“Đừng chảy nha, đừng chảy nha, mình mà chảy nước mắt, tôi lại cứng đấy. A di tốt của tôi, mình đừng hại tôi nha” Doãn Xuyên muốn an ủi Dung An Dao, bèn làm mặt quỷ.

“Xí” Dung An Dao nhìn thấy bộ dạng mê mẩn của Doãn Xuyên, không nhịn được bật cười lên một tiếng. Ai ngờ tiếng cười đó lại làm cho nước mắt vòng quanh nơi khóe mắt nhảy bật ra, nhất thời vừa cười vừa khóc, không những tức cười còn rất đáng yêu, đáng yêu vô cùng. Doãn Xuyên lại nhìn đến gần cả ra, chỗ đứng quần không ngờ cứng lên thật.

“Ừi, cứng rồi cứng rồi, cuối cùng có cảm giác rồi” Doãn Xuyên ngạc nhiên mừng rỡ vô cùng. Gã thò tay sờ thử, quả nhiên nhận thấy to ra không ít.

“Thật à? Tôi xem nào” Đôi mắt Dung An Dao sáng rực lên. Nàng như còn vui mừng hơn cả Doãn Xuyên. Mấy ngày qua, nàng không hiểu vì sao lại cứ mãi nghĩ tới dương cụ của nam nhân, mãi nhớ tới tình cảnh ân ái cùng Doãn Xuyên, nhớ tới lúc động tình còn thiếu chút nữa định sử dụng lục ngọc dương cụ một lúc. Chỉ là nàng đáp ứng Doãn Xuyên, sau này lục ngọc dương cụ chỉ có thể ngắm, không được phép dùng.

“Không cho” Có lẽ cảm thấy trạng thái cương không được cứng cho lắm, cứ nửa cứng nửa mềm, Doãn Xuyên ngại móc ra.

“Hả? Lại không nghe lời rồi? Còn không ngoan, xem tôi sau này mà cho mình đụng một cái mới lạ” Dung An Dao mắt hạnh tròn xoe, đáng vẻ đầy tức giận.

“Xem thì xem, hung dữ như vậy làm gì chứ? Có điều, xem rồi không được phép cười” Doãn Xuyên cười cười vẻ ngượng ngập, bắt lực buông hai tay đang giữ quần sịp ra.

“Hừ” Dung An Dao đắc ý hừ một tiếng, ngón tay móc vào, kéo quần sịp của Doãn Xuyên ra rồi ngó vào trong hồi lâu, cổ họng thỉnh thoảng có chuyển động nuốt nước miếng, miệng thì lại nhẹ nhàng hỏi: “Bác sỹ nói khi nào có thể lành?” Hỏi xong, ráng hồng đã nổi lên từ gò má lan ra đến cằm cổ. Do da dẻ nàng đủ trắng, nên sắc hồng nổi bật đến chói mắt.

“Bác sỹ nói, không lành được” Doãn Xuyên cố ý làm mặt đau khổ than thở.

“Cái gì?” Dung An Dao giật nảy người, vội vàng ngẩng đầu nhìn Doãn Xuyên, phát hiện Doãn Xuyên có vẻ mặt giảo hoạt, nàng không khỏi tức tối, nắm chặt phần quần đánh như mưa lên người Doãn Xuyên, miệng trách móc: “Tôi phải thay mụ mụ của mình giáo dục, giáo dục mình cẩn thận mới được. Tôi thấy mình nói dối, gạt người”

Doãn Xuyên bật cười, nhìn cặp nhũ phong trước ngực Dung An Dao không ngừng đu đưa, gã thò bộ vuốt quỷ ra, chụp lấy nhũ phong.

Dung An Dao hứ một tiếng, mềm nhũn người trong lòng Doãn Xuyên, miệng còn không chịu buông tha: “Vết thương của mình mà còn không lành nữa, đừng có mơ tôi giao hai đứa con gái cho mình”

Doãn Xuyên luồn tay vào trong áo cộc của Dung An Dao, nhẹ nhàng vôn vê nhũ đầu của nàng, miệng cười nói: “Tôi có mình là được”

Dung An Dao bị Doãn Xuyên sờ mó đến toàn thân nóng rực, lửa dục bốc cao, nhục huyết mở toang cửa bong, mật ngọt ầm ứ đã tí tách chảy ra, thấm ướt cả nội khố. Nàng áp khuôn mặt lên vai Doãn Xuyên, nũng nịu nói: “Tôi á, mình cũng đừng mơ, tôi có tiểu lục bổng...”

“Thứ đó tốt đến thế sao?” Doãn Xuyên vén cao áo cộc của Dung An Dao lên.

“Đương nhiên rồi, trừ khi mình làm cho tôi thoải. thoải mái một lần.....” Dung An Dao nói rồi, then đến đổ bừa cả mặt. Nàng thầm trách: Mình sao thế? Tiểu Xuyên còn bị thương, cậu ấy làm sao có thể làm cho mình thoải mái chứ? Mình có phải là quá phóng túng?

Mặc dù Dung An Dao tự trách, nhưng công hiệu thứ thuốc xuân được trong cơ thể vẫn rất mạnh, cho nên lửa dục của nàng giống như đám củi khô, chỉ cần gặp phải một tia lửa nhỏ là bốc cháy bùng bùng. Huống chi con gái út gặp nguy hiểm toàn nhờ Doãn Xuyên cứu, cho nên tình yêu của Dung An Dao đối với Doãn Xuyên càng thêm nồng nàn. Nàng đã hoàn toàn tiến vào trạng thái tình cảm mãnh liệt của tuổi đôi mươi.

“Thoải mái một lần? Tôi vẫn còn bị thương nha” Tay Doãn Xuyên đã lẳng lẳng trượt đến khe nhỏ giữa cặp lông mày mỡ của Dung An Dao. Nơi ngón tay lướt qua vừa dính vừa sền sệt. Lại nhìn thấy thân thể uốn éo, gã có chút khóc cười không nổi.

“Mình.mình không biết dùng tay à..ngốc quá” Một thanh âm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn thoát ra từ miệng Dung An Dao.

Doãn Xuyên cười xấu xa: “Tôi không những biết dùng tay, còn biết dùng thứ khác nữa”

Dung An Dao có vẻ ngạc nhiên: “Thứ khác?”

Nói rồi, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, khuôn mặt xinh tươi tức thì đỏ bừng lên hệt như quả táo chín mọng. Nàng uốn uốn éo éo lắc đầu, nói: “Không muốn.bắn.....”

Doãn Xuyên đâu có quan tâm nhiều đến vậy, gã nhẹ nhàng đặt Dung An Dao xuống giường rồi công thẳng vào hang ổ địch, nhẹ nhàng cởi nội khóa của Dung An Dao, rồi vục mặt vào cánh hoa ướt sườn sướt, há to miệng mút lấy hút để.

“Ai da, dừng..ừ.ừ” Dung An Dao giả bộ từ chối, cặp đùi tròn lẳn của nàng co lại banh hết cỡ sang hai bên, đồn bộ phì nhiêu vừa ưỡn về phía Doãn Xuyên, hai tay vừa ôm lấy đầu Doãn Xuyên, cả người đã đắm chìm trong ngọn lửa tình dục cháy bỏng. Khoảng khắc đó, nàng thở ra một hơi thật dài, hơi thở u oán.

Doãn Xuyên vạn lần không ngờ nổi, chất dịch ngọt ngào của Dung An Dao càng liếm càng nhiều, không những nhiều mà còn ngọt, cùng với đó là một mùi thơm dịu quen thuộc. Doãn Xuyên tựa hồ cảm giác thấy nhục bồng của mình đang dần dần cứng lên. Gã lén lút sờ thử, không khỏi giật nảy người. Trong lúc vô tình tiểu đệ đệ cứ mềm èo không cứng lên nổi kia đã trở nên vừa to vừa cứng. Không những thế, đến cả miệng vết thương cũng không còn đau nữa. Không những không đau, đến cả vết sẹo cũng dường như biến mất trong thoáng chốc.

Thế này là thế nào? Doãn Xuyên rầu rĩ, bởi vì căn cứ theo dự đoán của bác sỹ, mặc dù trong mấy ngày này có thể tắm rửa, nhưng muốn miệng vết thương hoàn toàn khép lại, chí ít cũng phải mất tới một tháng. Không ngờ được, vừa rồi vết thương còn đau lâm râm không những không đau nữa mà đến sẹo cũng không có. Đó đơn giản đúng là kỳ tích, chẳng lẽ ái địch của tiểu Dung Dung có công hiệu thần kỳ? Nghĩ tới đây, Doãn Xuyên tạm thời đè nén nổi vui mừng đến phát điên trong lòng, gã thè dài lưỡi ra, luồn sâu vào mật huyết.

“ừ..ừ.mình xấu quá, dừng ghẹo nữa, ai di khó chịu chết mất, mau cho ngón tay vào đi”

Chẳng biết từ lúc nào Dung An Dao đã lột sạch sẽ y phục bản thân, ngọc nhũ đầy đặn được hay tay nàng nâng đỡ. Tùy theo cái lưỡi của Doãn Xuyên trêu chọc trong mật huyết, nhũ phong của nàng cũng rung rinh theo, ngón tay thon thả thỉnh thoảng vờ về nhũ đầu mê người một chút.

“Ừ, nhiều nước thật, Dung a di, tôi ăn hết rồi” Doãn Xuyên chọc một ngón tay vào mật huyết, miệng lại hớp một hớp chất dịch ngọt ngào. Gã phát hiện một luồng khí nóng âm ấm từ đan điền từ từ bốc lên, từng bước lan rộng ra khắp toàn thân, cảm giác khoan khoái không sao diễn tả nổi. Thân dưới, con quái vật vốn đã to khỏe trở nên càng lúc càng nóng. Doãn Xuyên ngấm ngấm tuột quần xuống. Gã phát hiện, quái vật

không những nóng hổi, còn biến toàn bộ thành màu phấn hồng. Không những màu phấn hồng mà còn lóng lánh, giống như được phốt lên một lớp mỡ vậy.

Lúc này, Doãn Xuyên có chút sợ hãi, thầm nghĩ tiểu đệ đệ sẽ không nổ tung chứ. Gã tuốt quái vật một chút, phát hiện có cảm giác rất trơn tru. Đột nhiên gã nhớ tới lúc Dung An Dao đạt tới cao trào da dẻ trên thân thể cũng biến thành màu phấn hồng, lóng lánh, trơn tru. Không những Dung An Dao như vậy, mỗi lần Vân Vũ Phi và Vân Vũ Lôi đạt tới cao trào cực độ cũng có hiện tượng đó. Có lẽ đó là một hiện tượng rất đặc biệt nên Doãn Xuyên có ấn tượng rất sâu sắc. Gã đã lơ mơ cảm thấy, đó là hiện tượng đặc biệt do thể chất đặc biệt của nữ nhân Vân gia biểu hiện ra.

Nhưng mà, tại sao mình cũng có hiện tượng đó? Chẳng lẽ là do tác dụng của đám ái dịch tạo thành? Chẳng lẽ sau khi xơi đám ái dịch đó sẽ trở thành như vậy? Như vậy thì có hại gì không? Doãn Xuyên càng nghĩ càng thấp thỏm không yên, sự hoạt động của miệng cũng hơi chậm lại.

“Ư.tiểu Xuyên, mau..a di sắp tới rồi.mau.....” Dung An Dao đu đưa phì đờn đến vong tình, hy vọng ngón tay và lưỡi của Doãn Xuyên có thể cọ xát mạnh hơn nữa. Nàng dường như đã ngấp nghé bên bờ cao trào.

Doãn Xuyên vội vàng thu thập suy nghĩ của mình, chuyên tâm ngậm hút cuống hoa của Dung An Dao. Trong mật huyết, gã ngấm ngấm tăng lên hai ngón tay, ngón tay rất ướt rất trơn, Doãn Xuyên nhanh chốc thọc hai ngón tay vào sâu trong mật huyết.

“A..tôi.tôi.....” Dung An Dao đột nhiên uốn éo thân thể mãnh liệt, một dòng dịch thể dinh dính trong suốt từ trong huyết khẩu chảy ra. Có lẽ do độ dính cao nên chảy ra rất chậm, Doãn Xuyên có thể nhìn thấy rõ. Vào lúc dịch thể sắp rút xuống giường, Doãn Xuyên há miệng, điên cuồng hút mút nuốt đến sạch sạch sẽ sẽ.

Doãn Xuyên thầm nói: “Thứ ngon bổ như vậy, mình không cần biết nhiều thể nào, cứ xơi đã rồi tính, chết thì chết” Gã gần như lại liếm âm bộ của Dung An Dao thêm mười mấy lượt nữa.

“Mình là con cún con à? Làm sao mà vẫn chưa xong vậy?” Dung An Dao vẫn chưa hồi thần, có điều, phát hiện Doãn Xuyên bận đến tối tăm mặt mũi, nàng khép hờ đôi mắt, hỏi một câu yếu ớt.

“Ngon lắm, một giọt cũng không thể lãng phí” Doãn Xuyên vẫn còn chăm chú nhìn nhục huyết bị gã liếm hồng rực lên đến ngấn ra, dường như một khi có mật ngọt chảy ra thì lại cũng không để lãng phí dù chỉ một giọt.

“Đừng làm mắc ối nữa, ôm a đi đi” Dung An Dao đưa cánh tay như ngọc ra ôm lấy đầu Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên đang vô cùng hưng phấn, suy nghĩ của gã quay cuồng, dự định chưa cho Dung An Dao biết vết thương của gã đã lành, để tạo cho nàng một sự ngạc nhiên vui mừng, vì thế vội vàng kéo quần lên, bò lên nằm cạnh Dung An Dao, hai tay tóm lấy cặp nhũ phong tuyệt đẹp, bắt đầu nắn bóp.

“Đừng sờ nữa, sờ đến lúc a di khó chịu, mình sẽ hối hận đấy” Dung An Dao giữ móng vuốt ma quỷ của Doãn Xuyên lại, cười khúc khích nói.

Doãn Xuyên gắng đè nén nổi kích động trong lòng, vượt ve làn môi tươi tắn của Dung An Dao, giả bộ đau khổ thở dài: “Dung a di, nếu bệnh của tôi vĩnh viễn không khỏi được, mình còn đối tốt với tôi không?”

“Hừ, đừng có nói chuyện xui xẻo chứ, không nói đến bệnh của mình nhất định có thể trị khỏi, mà cho dù không thể trị khỏi, a di cũng nhất định yêu mình suốt đời. Ngoài ra, để trị bệnh cho mình, a di có tốn bao nhiêu tiền cũng không tiếc, tôi cho mình xem thứ này....” Dung An Dao móc từ trong gối ra hai chiếc chìa khóa cổ.

“Xem cái gì?” Nhìn thấy hai chiếc chìa khóa cổ đó, Doãn Xuyên không khỏi rùng mình khiếp vía, thầm nghĩ, ta thiếu chút nữa bị liệt dương toàn nhờ hai chiếc chìa khóa này ban cho.

Dung An Dao nở nụ cười thần bí, mặc nội y vào rồi ngồi dậy, bước tới ngồi xuống trước chiếc tủ đầu giường, lần lượt mở hai cái ngăn kéo, lấy ra chiếc gương nhỏ màu sắc rực rỡ.

Dung An Dao cẩn thận bưng chiếc gương nhỏ lên tủ đầu giường, mở nắp gương lên, sau đó nở nụ cười thâm tình với Doãn Xuyên, nói: “Ngoại trừ hai chiếc chén sứ, tất cả những thứ ở trong này đều có thể bán. Tất cả tiền bán được đều dùng để trị bệnh cho mình”

Doãn Xuyên thật sự không dám nhìn Dung An Dao. Vành mắt gã đột nhiên đỏ lên. Nam nhân không dễ có nước mắt, chỉ là vì chưa đến lúc động tình. Lúc này gã không những động tình mà còn rất hổ thẹn. Doãn Xuyên ngấm ngấm thề quyết không bán bất cứ thứ gì trong chiếc gương đó, dù là không có cái ăn, không có cái mặc.

“Không bán” Mặc dù Doãn Xuyên không hiểu biết nhiều về đồ cổ, nhưng nhìn những món bảo vật chất đầy trong chiếc gương nhỏ, gã cũng biết rằng những thứ đó nhất định có giá trị không nhỏ.

“Bán hay không tùy mình, hai chiếc chìa khóa này tôi giao cho mình, mình thích giải quyết những thứ này thế nào thì mình cứ quyết định là được. Nhưng nếu phải trị bệnh, những thứ này nhất định phải bán, không có việc gì quan trọng hơn thân thể mình. Tôi tính rằng những thứ này cũng đáng giá không ít tiền, nếu không phải là bắt buộc, tôi muốn mãi giữ gìn hai chiếc chén sứ, được không? tiểu lão công” Dung An Dao nói rồi, lại thâm tình hôn một cái lên má Doãn Xuyên.

“Cái gì cũng không bán, đều giữ lại hết, đặc biệt là cái lục ngọc dương cụ kia. Vạn nhất tôi không cứng lên được, cái thứ đó còn có tác dụng, hi hi” Trong niềm cảm động Doãn Xuyên cắn lấy đôi môi hồng của Dung An Dao, lưỡi đưa nhẹ qua, tách mở hai cánh môi, hút lấy chiếc lưỡi thơm tho mềm mại.

“ư..ư...” Dung An Dao lại rơi vào nụ hôn nóng bỏng đến vong tình. Hơi thở của nàng gấp gáp, nước miếng tứa ra, hai tay Doãn Xuyên lại trắng trợn tuấn tiểu trên thân thể nàng. Mỗi tắc da thịt như đều có ngàn vạn tế bào cảm giác, chỉ cần tay Doãn Xuyên nhẹ nhàng lướt qua, Dung an Dao đã run rẩy toàn thân.

“Có muốn không?” Doãn Xuyên hỏi.

“Mình xấu chết đi được, trêu chọc người ta thành ra như thế này, tôi mặc kệ, mình phải giúp tôi” Dung An Dao hơi thở nặng nề, mắt long lanh như nước.

“Dùng lục ngọc dương cụ được không?” Doãn Xuyên lấy từ trong chiếc rương ra một cái bao tơ lụa màu vàng, lấy từ trong bao ra một cây dương cụ giả màu xanh biếc.

“Tôi không biết.....” Dung An Dao xấu hổ đến không dám nhìn mặt Doãn Xuyên, cứ quay mình lại, xoay lưng về phía Doãn Xuyên. Doãn Xuyên mừng thầm, cố ý dùng lục ngọc dương cụ nhẹ nhàng ma sát âm hộ của Dung An Dao một lát trước. Dung An Dao hứ nhẹ một tiếng, toàn thân run lên, đồn bộ phì nhiêu lẳng lặng vênh lên.

“Chọc vào nhé” Doãn Xuyên lén tọt quần xuống, cự vật của gã không những thô chắc mà còn rất hung hăng.

“Ừ, không muốn.....” Dung An Dao lằm bằm, cũng chẳng rõ là nàng muốn hay không muốn.

Có điều, lục ngọc dương cụ vẫn trượt vào trong nhục huyết của Dung An Dao. Đây là lần đầu tiên Doãn Xuyên nhìn thấy lục ngọc dương cụ chọc vào trong nhục huyết của Dung An Dao, điều đó khiến cho Doãn Xuyên cảm thấy một sự kích thích rất kỳ diệu. Trong tiếng rên khe khẽ của Dung An Dao, gã từ tốn rút chọc lục ngọc dương cụ. Mỗi lần chọc vào hay rút ra đều tăng mức độ từ nhỏ đến lớn. Dần dần, Dung An Dao hầy cặp mĩ đồn của nàng để phối hợp, giống như đang ân ái với tình nhân vậy.

Dục vọng của Doãn Xuyên đã gần tới mức sôi sùng sục. Gã đang định thế chỗ lục ngọc dương cụ thì đúng lúc đó lại xảy ra chuyện kỳ diệu. Lục ngọc dương cụ đột nhiên phát ra ánh sáng xanh chói mắt. Thoáng chốc, ánh xanh dần dần mờ đi, rồi biến mất hoàn toàn, cả cây lục ngọc dương cụ biến thành màu trắng xám. Doãn Xuyên còn chưa kịp định thần, màu trắng xám lại nhạt dần, thoáng chốc lại biến thành một cây bạch ngọc dương cụ toàn thân trắng muốt. Không những toàn thân trắng muốt mà còn như mỡ đặc, thỉnh thoảng phát ra quang sáng màu trắng.

Diễn biến đó của lục ngọc dương cụ khiến cho Doãn Xuyên nhìn đến trợn mắt há miệng, trái tim như bị sét đánh, tay gã run lên bần bật. Có điều, vụng run tay lại làm cho Dung An Dao kêu khê đầy khoan khoái: “Ừ.sướng quá..cảm ơn tiểu lão công.a.....”

Doãn Xuyên đáp lại qua quýt mấy câu, hiểu kỳ dí sát đầu vào lục ngọc dương cụ nhìn thật kỹ, chợt phát hiện chất dịch mật ngọt dính dính mà nhục huyết Dung An Dao tiết ra không còn dính nữa mà loãng như nước, thuận theo huyết khẩu nhỏ xuống giường. Doãn Xuyên cực kỳ phấn nộ, thầm nghĩ, chất dịch mật ngọt dính dấp không những có thể trị khỏi thương thế của gã như kỳ tích mà còn làm cho tinh lực gã sung mãn, đơn giản là giống như nước tiên kia, bây giờ lại đột nhiên không còn nữa, nhất định là do lục ngọc dương cụ giữ trò quỷ. Nghĩ tới đây, Doãn Xuyên lập tức rút lục ngọc dương cụ ra.

“Ừ.sao lại rút ra thế, mau cho vào trong đi.....” Dung An Dao đang hứng thú, đột nhiên tiểu huyết ngứa ngáy đang từ căng chặt biến thành trống rỗng. Sự khó chịu đó khiến cho Dung An Dao chịu không nổi phải kêu lên.

Dương cụ của Doãn Xuyên đã cứng lên đến cực điểm, thấy bờ mông đẹp tròn trĩnh của Dung An Dao không ngừng ngoay, dục vọng của gã càng tăng cao. Vì để gây bất ngờ lớn, gã rất cẩn thận áp sát đồn bộ của Dung An Dao, kê nhục bồng to lớn lên, nhắm chuẩn nhục huyết mê người mà chọc thẳng vào.

“Ui..căng quá, tiểu Xuyên, mình..mình cho cái gì vào vậy?” Dung An Dao không hề có sự chuẩn bị gì về tâm lý, bị nhục bồng to tướng thọc vào đột ngột, ngực như bị một khối đá lớn đè lên không thở nổi. Đến khi hiểu ra, cự vật của Doãn Xuyên đã đánh thẳng một mạch vào trong, chọc thẳng đến hoa tâm. Mặc dù đã hiểu ra là chuyện gì, song Dung An Dao vẫn có vẻ không tin nổi. Nàng cảm giác cự vật trong nhục huyết còn to hơn trước, dài hơn trước không ít. Nhất thời nàng không biết phải nói thế nào.

“Tiểu Dung Dung của tôi, mình đoán xem là gì?” Doãn Xuyên vô cùng đắc ý, hai tay gã luồn qua mạn sườn Dung An Dao tóm lấy cặp nhũ phong mà ra sức nhào nặn, như muốn bóp nát, xoắn nát ra.

“Tiểu Xuyên..không phải vết thương vẫn chưa lành sao? Ừ..sao lại như vậy?” Mặc dù ngọn lửa ham muốn của Dung An Dao bốc cao, nhưng nghĩ tới Doãn Xuyên vẫn còn bị thương, nàng không muốn Doãn Xuyên vất vả, đồn bộ đầy đặn phì nhiêu đột nhiên ngưng nguẩy mãnh liệt, tựa hồ muốn thoát khỏi cây nhục bồng to đùng kia. Không ngờ, Doãn Xuyên không những đã lành thương tích mà thể lực còn hùng hậu hơn trước. Nhục bồng của gã cắm chặt vào hoa tâm, mặc cho bờ mông Dung An Dao lắc lư thế nào cũng không thể thoát khỏi sự khống chế của gã. Ngược lại, Doãn Xuyên thừa cơ thọc vào mấy cái. Mấy cú thọc đó đẩy ý nghĩ thoát khỏi nhục bồng của Dung An Dao bắn lên chín tầng mây.

“Định làm gì? Cô nàng phóng đảng, vết thương của lão công cô đã khỏi rồi, hôm nay sẽ chơi cô cho đã, mau gọi anh hai tiếng ca ca” Doãn Xuyên cắn lên dải tai mềm mại của Dung An Dao, còn thè lưỡi vào trong lỗ tai trêu ghẹo.

“A..to quá, dài quá, lợi hại quá..ca ca, ca ca tốt của em, mau động đi.ô.....” Dung An Dao sắp phát điên. Doãn Xuyên kêu gọi cả ba trọng điểm dải tai, nhũ phong và nhục huyết đủ để làm cho nàng tan chảy. Nàng ra sức cầu xin, hy vọng Doãn Xuyên có thể thừa sức mang đến những cú đánh nặng nề mà lâm li sướng khoái.

“Cảm ơn mình, a di của tôi, mình đã chữa lành vết thương của tôi, tôi nhất định làm cho mình sung sướng, tôi hứa đấy” Doãn Xuyên rút nhục bồng ra, rồi lại nhẹ nhàng chọc vào, dần dần tốc độ đâm thọc càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh.

“A..a..a di bị mình làm chết mất..tôi không phải nằm mơ chứ” Dung An Dao ra sức hẩy mông lại đằng sau. Nàng đã bắt đầu ăn nói lung tung.

“Dung a di, tôi muốn hôn miệng mình” Doãn Xuyên rất thích hôn môi Dung An Dao. Gã phát giác môi Dung An Dao rất kỳ diệu, rất tiêu hồn, nhưng gã càng thích chọc vào từ phía sau Dung An Dao hơn, bởi vì gã rất mê đồn bộ phì nhiêu tuyệt đẹp của Dung An Dao.

“Ừ..ừ.....” Dung An Dao ngoảnh đầu lại, đưa chiếc lưỡi hồng hào ra. Nàng đã hoàn toàn đắm chìm trong tình yêu tính dục. Lời của Doãn Xuyên chính là thánh chỉ đối với nàng. Đối với việc thương thể của Doãn Xuyên đột nhiên khỏi, năng lực tính dục lại đột nhiên bùng nổ, nàng thật khó mà tin nổi, nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Doãn Xuyên điên cuồng thưởng thức nước miếng của Dung An Dao. Gã phát hiện chỉ cần là những thứ trên người Dung An Dao, gã đều coi là bảo vật. Đòn thọc rút của Doãn Xuyên càng lợi hại hơn, gã muốn đền đáp cho bảo bối tuyệt thế này.

“Tiểu Xuyên, chơi a di thật đã nha a.a....” Dung An Dao ném cho Doãn Xuyên một ánh mắt mê người. Nàng lại có thể nói ra một câu tục tĩu, khiến cho Doãn Xuyên vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

“Nói tục phải không? Biến thành dĩ rồi phải không? Tôi phải dạy dỗ dạy dỗ mình cẩn thận” Doãn Xuyên bắt chước khẩu khí của Dung An Dao, vung tay lên. Theo cái tay vung lên hạ xuống, bờ mông Dung An Dao có thêm mấy dấu tay mờ mờ.

“Cậu dám đánh a di? Cậu muốn chết à..úc.úc..a di muốn chết, mau, chọc tôi mạnh vào.....” Hơi thở của Dung An Dao đã nặng nhọc, bờ mông nàng đã nghếch lên thật cao, dăm huyết tấy lên rớm ra dịch thể dính dấp.

Hai tay Doãn xuyên đỡ lấy hai cánh mông, cong hông lên mà ra sức xung kích như bão táp mưa sa vào Dung An Dao. Nhục bồng to tướng đã trở nên hồng rực khắp toàn thân, một luồng cảm giác râm ran ào tới toàn thân gã.

“Úc.úc.....” Dung An Dao phát ra tiếng rên rỉ thật dài, toàn thân nàng đã co giật.

Doãn Xuyên lại vội vàng đè nén lửa dục trong lòng. Sau khi đâm mạnh mấy cái, gã rút cự vật ra, đột nhiên quỳ xuống, há miệng, thè lưỡi ra, vừa liếm vừa hút khắp lượt nhục huyết của Dung An Dao, nuốt toàn bộ chất dịch ngọt ngào kia vào trong bụng, sau đó lại vác nhục bồng đâm vào trong nhục huyết, một lần nữa điên cuồng đóng cọc. Lần này, gã không áp chế dục vọng bản thân nữa. Thật nhanh, những cú đóng cọc lút cán đưa gã lên đến cao trào cực độ.

“A.Dung tỷ, tôi bắn cho mình nào.....” Dương tinh đậm đặc nóng hổi bắn vọt ra, tưới đầy tiểu huyết của Dung An Dao, cùng làm cho hoa tâm của Dung An Dao nóng đến tê đi.

“Ác..nhiều quá.....” Dung An Dao kinh ngạc trước sức nóng vọt ra.

Phòng ngủ của Dung An Dao mặc dù bố trí không xa hoa nhưng rất trang nhã. Một bộ dàn hifi là thứ không thể thiếu, bởi vì Dung An Dao thích nghe Việt kịch. Nàng cô độc ngồi nghe một mình suốt hai mươi năm, nhưng hiện giờ nàng không còn cô độc nữa, bởi vì có Doãn Xuyên bồi bạn ở bên cạnh nàng. Trong phòng ngủ bay bổng vở Hồng Lâu Mộng của Ngụ mĩ nhân. Đó là món quà đầu tiên Doãn Xuyên tặng cho nàng, cho nên gần như hàng ngày Dung An Dao đều nghe một khúc. Đương nhiên, gặp lúc tâm tình vui vẻ, nàng còn ca vài câu.

Lúc này, tâm tình của Dung An Dao rất vui vẻ, vui đến cực độ, cho nên nàng lại cất tiếng ca:

thiên thượng diệu hạ cá lâm muội muội
Tự nhất đoá khinh vân cương xuất tự
Chích đạo tha phúc nội thảo mãng nhân khinh phù
Khước nguyên lai cốt cách thanh kì phi tục lưu
Nhàn tĩnh do như hoa chiếu thủy
Hành động hảo bỉ phong phù liễu
Mị sao nhân giác tàng tú khí
Thanh âm tiểu mạo lộ ôn nhu
Nhân tiền phân minh ngoại lai khách
Tâm để khước tự cự thời hữu

Không những Dung An Dao ca mà còn nhẹ nhàng múa. Thân hình nàng thướt tha, huống chi còn mặc bộ nội y gợi cảm hiệu Lejaby. Đó là bộ nội y gợi cảm màu lục nhạt, nụ hoa trên nội y trước ngực rất khéo léo che cho nhũ đầu. Chỉ là nhũ phong của nàng rất đầy đặn, lúc thân hình múa lên, xuân quang lộ ra vô cùng. Nhưng Dung An Dao dường như không để ý tới việc tiết lộ xuân quang, bởi vì xem nàng khiêu vũ, nghe nàng ca hát là tình lang dấu yêu của nàng.

Gương mặt nàng tràn đầy nét tươi tắn, mặc dù phong vận thành thực nhưng lại mang theo nét e ấp ngượng ngùng. Lúc cất tiếng ca mềm mại nhẹ nhàng, mười ngón tay thon mở ra như hoa lan, thật giống như tiên nữ xuống trần. Chỉ là nàng tiên nữ này quá gợi cảm mà thôi.

Doãn Xuyên say. Gã không hề uống một giọt rượu, nhưng gã vẫn say, đó là nét phong tình của mỹ nhân hoàn toàn thu hút tâm thần của gã. Trong lúc vô tình, dương cụ dưới hông gã lại cứng ngồng lên.

“Không hát nữa, không hát nữa, hừ, thật không biết đầu óc mình nghĩ cái gì, động một tý là có ý đồ xấu, chẳng lẽ a di hát không hay sao? Làm cho mình cứ mãi nghĩ tới chuyện phong lưu gì đó?” Dung An Dao phát hiện Doãn Xuyên cương lên, bởi vì Doãn Xuyên nằm trên giường, không mặc bất kỳ thứ gì, cho nên Dung An Dao chỉ liếc mắt một cái là phát hiện Doãn Xuyên có “ý đồ xấu”

“Hi hi, tôi đã nói rồi, phải làm đến khi mình van xin, mình không van xin thì sẽ mau chóng tiếp nhận trừng phạt” Doãn Xuyên gầy gầy nhục hành to tướng. Động tác đó là sự uy hiếp trắng trợn.

Dung An Dao mím môi nén cười, thầm nghĩ: Lại có chuyện trừng phạt người ta như thế sao, nếu là trừng phạt, vậy cứ trừng phạt người ta hàng ngày là được. Chỉ là nàng dấu môi lên, là ra vẻ rất lo lắng nói: “Tôi xin tha, tôi xin tha còn không được sao?”

Mặc dù nói vậy, nàng lại bò lên giường, quỳ xuống bên cạnh Doãn Xuyên, cẩn thận ngắm nghía con quái vật to như cánh tay kia. Nàng nhẹ giọng hỏi: “Thật là sau khi ăn cái thứ của người ta, vết thương liền tự động lành sao?”

“Cái đó còn giả sao? Trước khi làm mình, chẳng phải mình cũng nhìn thấy vết thương rồi sao? Chính là sau khi ăn nước non của mình, lập tức biến thành bộ dạng như vậy. Lão bà tốt, rốt cuộc mình có phải là tiên nữ không?” Doãn Xuyên tóm lấy nải tử của Dung An Dao lại dày vò một trận.

“Đương nhiên a di là tiên nữ rồi, còn là thất tiên nữ....” Dung An Dao cười khúc khích. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng nắm lấy nhục bồng của Doãn Xuyên.

“Vậy sau này nước miếng, nước dâm, mồ hôi của a di đều không thể lãng phí một cách tùy tiện a, tiểu Xuyên sẽ ăn sạch đó” Doãn Xuyên vờ nhũ đầu của Dung An Dao.

“Vậy còn nước rửa chân của a di thì sao?” Dung An Dao nháy mắt với Doãn Xuyên.

“Cũng uống hết” Doãn Xuyên lớn tiếng nói.

“Mắc ói quá nha mình!” Dung An Dao cười mắng.

“Mắc ói gì chứ? Bất kể thứ gì trên người mình cũng đều là bảo bối. Ồi a di, ngậm một chút đi” Doãn Xuyên đưa nhục bồng đến bên miệng Dung An Dao.

“Đáng ghét, to như thế làm sao ngậm được?” Dung An Dao vừa trách móc vừa há to miệng xinh, thè lưỡi ra, ộp một cái ngậm quy đầu to tướng vào.

oOo

Vân Vũ Phi gặp ác mộng, Vân Vũ Lôi lại gặp một giấc mơ xuân. Nàng mơ thấy Doãn Xuyên ép nàng xuống dưới thân, sau đó xâm phạm nàng một cách điên cuồng, cuối cùng Vân Vũ Lôi xuất, cực sung sướng. Chỉ là cảm giác sung sướng đó chỉ trong thoáng chốc Vân Vũ Lôi đã tỉnh dậy, thì ra là giấc mộng Nam Kha. Nàng lau mồ hôi trên cổ, bực bội thở dài: “Mộng cũng không cho người ta làm xong, thật đáng ghét” Than thở xong, nàng lật tấm chăn mỏng ra, bước xuống giường, sau đó mở cửa phòng đi ra. Nàng muốn thăm tiểu Phi. Thân là tỷ tỷ đương nhiên nàng rất quan tâm muội muội gặp nhiều kiếp nạn.

Nhưng nàng đẩy cửa phòng Vân Vũ Phi ra lại phát hiện Vân Vũ Phi vẫn đang ngủ say, còn Doãn Xuyên lại không thấy đâu.

“Ủm? Cái anh Doãn Xuyên này chạy đâu mất rồi?” Vân Vũ Lôi nhỏ giọng lầm bầm. Nàng lại đến phòng ăn, phòng tắm, thậm chí sân thượng nhưng đều không thấy bóng dáng Doãn Xuyên đâu. Chẳng lẽ anh ấy ra ngoài?

“Không đúng, người anh ấy còn bị thương, hơn nữa giày của anh ấy còn phơi trên sân thượng, có lẽ anh ấy không ra ngoài” Vân Vũ Lôi rất tinh tế. Doãn Xuyên chỉ đi một đôi giày da đến nhà nàng, hôm trước lúc đi tìm Vân Vũ Phi, đôi giày da duy nhất đó đã bị ướt, cho nên còn phơi trên sân thượng.

“Chẳng lẽ Doãn Xuyên đi dép lê ra ngoài? Cái anh Doãn Xuyên đáng chết này, người còn bị thương mà đã chạy lung tung khắp nơi, không được, mình phải gọi điện thoại hỏi xem anh ấy đi đâu mới được?” Vân Vũ Lôi quan tâm tới Doãn Xuyên còn hơn cả quan tâm bản thân. Nàng lấy điện thoại ra bấm số máy của Doãn Xuyên.

“Em biết rằng anh vẫn đang đợi em? Em thật sự để ý anh.....” Tiếng điện thoại vang lên từ trên chiếc sofa trong phòng khách.

Vì để Vân Vũ Phi yên tĩnh nghỉ ngơi, Doãn Xuyên chuyển ra ngoài phòng khách, để Vân Vũ Phi về phòng của nàng nghỉ ngơi, cho nên điện thoại di động của Doãn Xuyên để ở phòng khách.

“Sao đến điện thoại Doãn Xuyên cũng không mang theo vậy? Đúng thật là, chẳng lẽ anh ấy không đi đâu? Vậy sao lại không tìm thấy anh ấy? Chẳng lẽ là ở trong phòng của mẫu thân? À, không, anh ấy ở trong phòng mẫu thân làm gì? Ừ, có lẽ họ đang bàn bạc chuyện gì đó” Trong lòng Vân Vũ Lôi cực kỳ buồn phiền. Nàng nghi ngờ nhìn chằm chằm vào cửa phòng mẫu thân Dung An Dao.

“Mình nghe trộm một chút xem họ bàn bạc cái gì. Có lẽ nói đến mình cũng không biết chừng, hi hi” Vân Vũ Lôi nghĩ đến đó, nỗ lực sung sướng rồi nhón chân nhón tay bước tới cửa phòng mẫu thân. Nàng nhẹ nhàng ghé sát tai lên cửa phòng.

Nhà cửa ở Tây Uyển có một ưu điểm, đó là hiệu quả cách âm cực tốt, không những cách âm giữa nhà này với nhà kia, mà ngay trong mỗi nhà, giữa các phòng đều có hiệu quả cách âm rất tốt. Trừ khi cố ý lắng nghe, trong tình huống bình thường, ở bên ngoài rất khó nghe được bên trong nói cái gì.

Nhưng mà, Vân Vũ Lôi lại đang cố ý, còn người trong phòng lại tạo ra âm thanh chẳng hề kiêng nể gì cả. Đó là âm thanh làm cho người ta mặt đỏ bừng tim đập loạn. Loại âm thanh đó thì dù là kẻ ngốc cũng biết là đang xảy ra chuyện gì, huống chi là Vân Vũ Lôi cẩn thận giao hoạt chứ?

Vân Vũ Lôi nghe thấy rất rõ ràng. Sắc mặt nàng tái xanh. Nàng không dám tin đó là sự thật. Nàng quyết định nghe thêm một lần nữa. Lần này, nàng tập trung tinh thần hết mức, nghe thật kỹ thật kỹ. Cuối cùng nàng rất khẳng định có hai người đang ân ái trong phòng mẫu thân. Trong hai người đó, một người đương nhiên là mẫu thân Dung An Dao, còn người kia thì nàng lại không dám khẳng định trăm phần trăm. Có điều nàng đã đoán ra bảy tám phần.

Đột nhiên Vân Vũ Lôi cảm giác thấy rất bàng hoàng, rất ảm ức. Nàng không ngờ nổi mẫu thân lại có thể là tình địch của mình, càng không ngờ nổi bọn họ lại rất phóng đảng.

“Nhưng, trên người Doãn Xuyên còn bị thương nha, anh ấy làm sao có thể làm chuyện đó được? Anh ấy đến cả cương lên còn cương không nổi” Vân Vũ Lôi lại nghi ngờ. Nàng cũng giống như Dung An Dao, gần như mỗi ngày đều kiểm tra thương thế của Doãn Xuyên ba lần, đương nhiên nàng hiểu rõ thương thế của Doãn

Xuyên như lòng bàn tay. Cho nên nàng lại hoài nghi, hoài nghi nam nhân trong phòng mẫu thân không phải là Doãn Xuyên.

“Phải hay không, đợi họ ra chẳng phải là rõ cả hay sao? Họ không thể nào làm không ngưng nghỉ chứ?” Vân Vũ Lôi trở về phòng khách, tìm một ví trí đối diện với cửa phòng ngủ của mẫu thân ngồi phịch xuống. Nàng muốn xem xem, nam nhân đó rốt cuộc có phải là Doãn Xuyên không.

Nhưng, khiến cho Vân Vũ Lôi không ngờ nổi là, nàng đợi đến cả hai tiếng đồng hồ, phòng mẫu thân vẫn cứ đóng chặt. Không những đóng chặt, âm thanh tiêu hồn trong phòng kia dường như vẫn chưa lúc nào ngừng. Nàng kinh ngạc, thầm nghĩ nam nhân trong phòng thật sự là Doãn Xuyên sao? Không được, mặc kệ có phải là Doãn Xuyên hay không đều phải ngăn chặn. Nếu là Doãn Xuyên, vết thương của anh ấy vẫn chưa khỏi, làm sao có thể chịu đựng nổi sự giày vò như vậy? Nếu không phải là Doãn Xuyên, mẫu thân rất hay ngắt xiu, càng không thể liên miên như vậy. Nghĩ tới đây, Vân Vũ Lôi ra sức gõ cửa phòng ngủ mẫu thân.

“Mẹ, mẹ mở cửa.....” Vân Vũ Lôi tỏ ra thấp thỏm không yên lại tức giận dùm dùm.

Có một tư thế làm tình rất đặc biệt, đó là nam nhân bế nữ nhân lên, nữ nhân ôm lấy cổ nam nhân, hai chân kẹp lấy hông nam nhân nhấc mình lên, lúc đó việc thọc rút của nam nhân có thể đạt đến sự hoàn mỹ, còn nữ nhân càng chiếm thế chủ động. Có điều, loại tư thế đó cần nam nhân phải có khí lực hùng tráng và khỏe mạnh.

Khí lực của Doãn Xuyên không thể coi là hùng tráng, nhưng lúc gã bế cả người Dung An Dao lên, toàn thân tràn ngập lực lượng, Dung An Dao đầy đặn theo Doãn Xuyên thấy chỉ như ôm một nàng cún nhỏ vậy, nhẹ hều hều. Gã rất ngạc nhiên, có điều gã không muốn đi tìm hiểu sâu. Gã muốn chính là làm sao làm cho đến khi tiểu Dung Dung dâm đang này cầu xin tha.

Dung An Dao không hề xin tha. Nàng ôm cổ Doãn Xuyên, thân thể nhún nhảy nhanh chóng. Dưới thân, quái vật to tướng chính đang đầu đá bữa bãi trong nhục huyết của nàng. Mỗi một lần xông vào đều chọc tới tận hoa tâm. Dung An Dao lại cảm thấy nổi râm ran kỳ diệu. Nàng biết mình bị đánh bại rồi, khoái cảm ăn vào tận xương tủy lại sắp kéo đến.

“A.lão công.mau lên.mau.....” Dung An Dao rên rỉ phóng dăng.

Doãn Xuyên cười dâm. Gã đã dồn lực lượng chuẩn bị sẵn.

Nhưng đúng lúc đó, ngoài cả chợt vang lên tiếng gõ cửa gấp gáp. Đó là giọng của Vân Vũ Lôi: “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy? Mau mở cửa” Vân Vũ Lôi bốc hỏa lên đầu chẳng còn chút văn nhâ nào.

Dung An Dao bị tiếng gõ cửa đột ngột đó làm cho giật nảy mình. Trong tiếng thở hổn hển chỉ có tiếng thở khí ra, không có khí vào. Không ngờ ngực không hít được một hơi không khí nào. Trong nhất thời sắc mặt trắng như tờ giấy, cặp mắt tối sầm, lập tức ngắt đi. Cơ nhục của nhục huyết dưới thân cũng đột nhiên co thắt lại, kẹp chặt lấy nhục bồng của Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên cũng bị giật nảy người. Thấy Dung An Dao ngắt xỉu, gã càng cực kỳ hoảng sợ, định rút nhục bông ra nhưng lại phát hiện nhục bông đã bị kẹp chặt lại, không những không thể rút ra mà chỉ hơi dùng sức một chút cũng đã cảm thấy đau nhói. Doãn Xuyên cũng sợ đến xanh mặt, tiếng gõ cửa lại càng lúc càng gấp, cứ như gọi hồn vậy. Doãn Xuyên không biết làm sao, mạng người quan trọng, gã chỉ đành ôm Dung An Dao ra mở cửa phòng.

37. Chương 37: Mẫu Nữ Cùng Phòng

Cửa mở, Doãn Xuyên hai tay nâng đồn bộ của Dung An Dao, cất tiếng vai nài Vân Vũ Lôi: “Tiểu Lôi, mau, mau lấy đá, khăn ướt. Em muốn chửi cũng được, muốn đánh cũng được, phải cứu tỉnh mẹ em đã rồi hãy nói”

Nhìn thấy Doãn Xuyên và mẫu thân gần như trụi thui lụi ôm lấy nhau, còn ở trong một tư thế cực kỳ dâm dăng, Vân Vũ Lôi gần như không tin nổi vào mắt mình. Nhưng, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt nhắm chặt của Dung An Dao khiến Vân Vũ Lôi tạm thời bỏ qua cơn phẫn nộ, nâng giận dữ trừng mắt với Doãn Xuyên một cái, tức tối nói: “Mẹ em mà có chuyện gì, em nhất định không tha thứ cho anh” Nói rồi, nàng chạy vào trong phòng ăn.

Doãn Xuyên ngấm ngầm kêu khổ, mặt gã như đưa đám không ngừng cầu khẩn: “Tiểu Dung Dung của tôi, mình đừng dọa tôi nha, mau tỉnh lại đi” Có lẽ cảm thấy hơi mệt, Doãn Xuyên bế Dung An Dao đặt xuống giường. Gã thử rút dương cụ ra, nhưng dương cụ cứ như bị cột chặt lại vậy, chỉ khe dùng sức đã đau vô cùng. Doãn Xuyên không biết làm sao chỉ đành để mặc.

Đá lạnh tới, khăn ướt cũng được đưa tới. Doãn Xuyên bảo Vân Vũ Lôi đóng cửa lại, chỉ lo để Vân Vũ Phi đang ngủ say nghe thấy.

Mặc dù Vân Vũ Lôi rất oán giận Doãn Xuyên, nhưng nàng vẫn làm theo lời. Nhưng lúc Vân Vũ Lôi đóng cửa xong quay đầu lại, nàng phát hiện tên gia hỏa to tướng kia của Doãn Xuyên vẫn cắm trong âm đạo của mẫu thân. Nàng nổi giận.

“Lúc này rồi mà anh còn lo cho nhục dục của anh? Anh có còn là người nữa không?” Hai mắt Vân Vũ Lôi như tóe lửa.

“Xin.xin lỗi.bây giờ rút ra không được. Em đừng trách anh vội, để anh làm hô hấp nhân tạo cho mẹ em đã” Doãn Xuyên đắp khăn ướt lên trán Dung An Dao, sau đó cúi người xuống, một mặt vừa áp vào miệng Dung An Dao hà hơi thổi ngạt, một mặt dùng tay phải nhẹ nhàng xoa nắn trên vùng tim của Dung An Dao.

Rất nhanh, Doãn Xuyên đã cảm giác thấy Dung An Dao có hơi thở yếu ớt. Gã vội vàng hớp một ngụm nước lạnh phun lên mặt Dung An Dao. Dung An Dao bị nước đá lạnh làm cho giật mình, mới yếu ớt tỉnh lại. Nhìn thấy Doãn Xuyên lo lắng vạn phần ở trước mặt, nàng nhu nhược nói ba chữ: “Tôi, không, sao”

“Mẹ.có phải là Doãn Xuyên ăn hiếp mẹ?” Vân Vũ Lôi nhao đến bên cạnh Dung An Dao.

Dung An Dao nhìn thấy Vân Vũ Lôi, hổ thẹn lắc đầu, chỉ thốt ra ba chữ: “Mẹ, yêu, chàng” Lúc nói đến ‘chàng’, trên khuôn mặt trắng bệch của Dung An Dao không ngờ có một tia huyết sắc.

Vân Vũ Lôi ngăn ra nhìn mẫu thân, nước mắt lã chã tuôn rơi. Nàng biết, nếu như mẫu thân yêu Doãn Xuyên, vậy thì nàng chỉ có thể rút lui, rút lui khỏi phần tình cảm đối với Doãn Xuyên. Trong mắt nàng, mẫu thân vĩnh viễn là vĩ đại nhất, nàng sẽ không tranh đoạt tình nhân với mẫu thân, bởi vì mẫu thân đã hy sinh cho tỷ muội nàng quá nhiều quá nhiều, hiện giờ nên là lúc đền đáp cho mẫu thân.

Dung An Dao từ từ bình phục lại. Nàng đã cảm giác thấy dương cụ của Doãn Xuyên vẫn cứ chọc ở trong âm đạo. Ngoại trừ hổ thẹn Dung An Dao còn cảm thấy rất lo lắng. Nàng lo Vân Vũ Lôi sẽ hận mình là mẫu thân mà không biết liêm sỉ, không ngờ cướp tình nhân của con gái, không ngờ phát sinh quan hệ với tình nhân của con gái. Cho nên, Dung An Dao cứ nắm chặt tay Vân Vũ Lôi.

“Tiểu Lôi, đừng khóc, đều là mẹ không tốt, con đừng trách tiểu Xuyên, tiểu Xuyên rất thích con, chỉ là..chỉ là mẹ cũng rất thích tiểu Xuyên, mẹ nhẫn nhịn không nổi, mẹ không phải với con.....”

“Mẹ, đừng nói nữa, mẹ vì con và tiểu Phi, bao năm nay đều cô độc một mình, bây giờ mẹ tìm được hạnh phúc, con gái nhất định chúc phúc cho mẹ, tác thành cho mẹ” Vân Vũ Lôi đột nhiên không khóc nữa.

“Không, con nghe mẹ nói, tiểu Xuyên cũng thích con, hai đứa cũng đã có quan hệ rồi, mẹ biết, cho nên mẹ cũng định để cho con cưới Doãn Xuyên, con đồng ý chứ?” Dung An Dao mặc kệ thân thể hư nhược, nôn nóng giữ rịt lấy Vân Vũ Lôi.

“Không, con không đồng ý.....” Vân Vũ Lôi lắc đầu.

“Con không đồng ý, mẹ chỉ đành chết đi thì thôi” Khuôn mặt vừa có chút huyết sắc của Dung An Dao lại trắng bệch như tờ giấy.

“Mẹ..mẹ đừng nói tới chuyện đó vội, xem xem hiện giờ nên làm thế nào? Tiểu Xuyên không thể rút ra, mẹ..mẹ thả lỏng chút đi” Vân Vũ Lôi lau khuôn mặt đầm nước mắt. Mặc dù lúc này tâm tình nàng rối tinh rối bời, nhưng thân thể của mẫu thân lại là đại sự nàng quan tâm nhất.

“Dung a di, cô đừng nói vội, hãy thả lỏng ra, tôi thử một chút” Doãn Xuyên lại một lần nữa thử kéo dương cụ cứng ngắc ra. Lúc này sao mà gã hy vọng nhục bồng của mình càng nhỏ càng tốt đến vậy.

“Đau....” Về mặt Dung An Dao lộ ra nỗi đau đớn.

“Mau dừng lại....” Vân Vũ Lôi lớn tiếng mắng Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên vội vàng dừng lại, nhìn tư thế dâm dăng mà quái dị của mình và Dung An Dao, gã làm gì còn có đến nửa điểm dục vọng, huống chi Vân Vũ Lôi còn ở bên cạnh chăm chú nhìn. Gã khó chịu đến thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

“Mẹ, hay là đi bệnh viện nha!” Vân Vũ Lôi vô cùng nôn nóng.

“Không.....” Giọng nói của Dung An Dao mặc dù nhu nhược, nhưng lại như đinh đóng cột, không hề có chút do dự. Nghĩ tới việc nếu tới bệnh viện, thì chẳng khác nào tố cáo với toàn dân thiên hạ biết mình và con rể có một chân. Nàng sẽ trở thành đại danh từ dâm dăng, nàng sẽ khó mà dung thân ở cái xã hội này.

Doãn Xuyên và Vân Vũ Lôi không phải kẻ ngốc, bọn họ đương nhiên biết suy nghĩ của Dung An Dao.

“Chúng ta và phòng tắm xem sao. Tiểu Lôi, em vào phòng tắm xả nước, nước nóng nhé.” Doãn Xuyên nghĩ tới một biện pháp.

“Đúng, nước nóng có thể làm thân thể thư giãn, em đi ngay” Vân Vũ Lôi sáng mắt lên, như cũng cảm thấy biện pháp này có thể thực hiện, nàng vội vàng đứng lên chạy vào phòng tắm.

Phòng tắm của Dung An Dao có một bồn tắm rất lớn rất lớn, bởi vì Dung An Dao rất thích ngâm nước hoa. Hàng ngày sau khi luyện yoga xong, Dung An Dao vẫn thường dùng hai loại cánh hoa hồng, hoa bách hợp thêm vào lá oải hương thả đầy trong bồn bồn nước nóng, sau đó thư thái ngâm mình cả nửa giờ. Thói quen này nàng đã duy trì cả chục năm.

Từ nhỏ Vân Vũ Lôi đã biết mẫu thân có thói quen xa xỉ đó, nhưng nàng không học nổi. Vân Vũ Lôi cảm thấy có chút phiền phức. Có điều, nàng thích nước, điểm này thì rất giống với mẫu thân.

Nhiệt độ trong phòng tắm dâng cao, bồn tắm bằng sứ trắng bị một làn sương mờ bao phủ, hơi nước mờ mịt lượn lờ lộ ra vẻ như mộng ảo.

Vân Vũ Lôi ngẩn ngơ lấy tay thử nhiệt độ nước một chút. Làn nước ấm áp đến cả nàng cũng muốn ngâm mình một chút. Có điều, khi Doãn Xuyên ôm mẫu thân tiến vào phòng tắm, nàng phát hiện thứ mình ghét nhất chính là nước.

“Hai..hai người tự giải quyết nha, con đi ra ngoài, có chuyện gì thì..thì kêu con” Vân Vũ Lôi còn phát hiện bản thân đứng trong phòng tắm có vẻ dư thừa. Nhìn hai người trong bồn tắm, mặc dù có chút khác biệt với uyên ương nghịch nước, nhưng hai người triền miên quấn quýt lại khiến cho Vân Vũ Lôi nhìn thấy rõ ràng rằng. Nàng chưa xót rời khỏi phòng tắm, trở lại phòng ngủ.

Cảnh tượng trong phòng ngủ cũng không làm cho nỗi buồn phiền của Vân Vũ Lôi giảm đi chút nào. Giường đệm gối ngang, đồ lót rải rác..không gì không cho thấy nơi đây từng có một phen kích thích tình chần động lòng người.

“Hừ, tên sắc lang đáng chết, không ngờ đến cả mẹ ta cũng không bỏ qua. Hết rồi, mình phải rút lui, nhưng..mình thật không nỡ à. Mình phải làm sao đây?” Nước mắt của Vân Vũ Lôi lại rơi xuống như mưa.

Trong phòng tắm lại là một phong cảnh khác. Doãn Xuyên nằm ngửa trong bồn tắm, Dung An Dao nằm sấp trên người gã. Nước ấm trong bồn tắm tràn qua thân thể không mảnh vải che thân của họ. Trong làn nước trong vắt, hai bàn tay đang nhào nặn đồn bộ của Dung An Dao.

“Cảm giác đỡ hơn chưa?” Doãn Xuyên hỏi.

“Ừm” Làn nước ấm áp khiến cảm giác của Dung An Dao cực kỳ thoải mái. Khuôn mặt tái xanh của nàng trở nên hồng hào. Những giọt nước đọng trên mặt, mái tóc sũng nước càng làm tăng thêm vẻ tươi đẹp vô cùng.

“Mình thật đẹp.....” Doãn Xuyên nhìn đến si dại.

“Miệng trơn như mỡ, nghĩ xem làm sao khuyên giải tiểu Lôi đi” Dung An Dao giận dỗi nói, nhưng trong lòng nàng lại cực đắc ý. Thấy phản ứng của con gái không kịch liệt như trong tưởng tượng của nàng, Dung An Dao tựa hồ như có đầy niềm tin đi vỗ về.

“Tôi có thể khuyên gì đây? Mình không nhìn thấy đáng về cô ấy vừa rồi, đơn giản là muốn nuốt sống tôi, hay là mình ra khuyên nhủ tiểu Lôi đi” Doãn Xuyên cười. Gã đột nhiên phát hiện Dung An Dao đang ngấm ngấm hoạt động. Mặc dù động tác rất nhẹ nhàng nhưng Doãn Xuyên vẫn có thể cảm giác thấy rõ ràng.

“Mình cũng không thể trách tiểu Lôi nha. Đổi lại tôi, thì sẽ lập tức nuốt sống mình” Dung An Dao nhin không được bật cười.

“Ăn thế nào?” Doãn Xuyên cười hỏi. Bàn tay gã đang vui chơi trên bờ mông phì nhiêu của Dung An Dao cũng lên lút trượt tới hậu môn, còn lấy ngón tay nhẹ nhàng quét qua đóa cúc hoa đang thít chặt đó một chút.

“Ừ.....” Dung An Dao khẽ run lên. Hay tay nàng chống lên ngực Doãn Xuyên, hơi nhấc người lên, để cho nhũ phong đầy đặn đung đưa trước mặt Doãn Xuyên. Đó là ám hiệu rất mãnh liệt.

Doãn Xuyên chỉ há to miệng ra là có thể ngậm lấy nhũ đầu của Dung An Dao. Nhũ đầu hơi săn, Doãn Xuyên còn ra sức mút nút, phảng phất như muốn mút ra sữa từ trong nhũ phong màu mỡ đó.

Sữa không có, có điều, một loại nước khác thì lại bắt đầu chảy ra. Cái thứ dịch thể trơn dính đó đến từ nơi sâu thẳm trong hoa phòng. Đột nhiên Doãn Xuyên lại cảm giác thấy quy đầu cánh hoa mềm mại bao lấy, con đường bị tắc nghẽn cũng trở nên thông suốt trong thoáng chốc.

“Dung tỷ, giờ mình thử xem sao, dường như có thể hoạt động được rồi” Doãn Xuyên mừng rỡ vô cùng, giọng nói cũng tăng thêm vài đề xi ben.

“Ừ, tôi.tôi đã biết rồi” Nói rồi, Dung An Dao thẹn thùng quay mặt đi. Bờ mông đẹp của nàng khẽ nhấc lên, nhưng đến lúc nhục bồng to tướng gấp rồi khỏi huyết khẩu của nàng, nàng lại từ từ ngồi xuống.

“Có vẻ dâm nha” Doãn Xuyên cười xấu xa.

“Cái gì dâm chứ, mình.nói linh tinh, tôi chỉ là sợ mình đau....., không.không muốn rút ngay ra mà thôi, hứ!” Dung An Dao bị Doãn Xuyên bóc mẽ tâm tư một cách trắng trợn, không khỏi tức tối. Nàng cắn môi, như đang chịu đựng một loại kích thích khác.

Doãn Xuyên cười. Gã liếc cửa phòng tắm đang hé mở một cái, xác định Vân Vũ Lôi không nhìn lên, mới suồng sã nâng bờ mông đẹp của Dung An Dao rồi nhẹ nhàng chuyển động lên.

“Ừ, không muốn mà, tiểu Lôi ở bên ngoài” Dung An Dao đỏ bừng mặt.

“Cô ấy không biết đâu, nào, chuyển động một chút” Doãn Xuyên trơ trên, một tay tóm lấy nhũ phong đang rung rinh mà xoa nắn.

Ánh mắt Dung An Dao bắt đầu mê đi, bởi vì chuyển động của Doãn Xuyên càng lúc càng mạnh, cùng với đó là tiếng nước vỗ ì oạp. Dung An Dao cũng phối hợp nhún nhảy đồng bộ của mình. Nhục bồng to tướng một lần nữa cọ sát tiểu huyết của nàng mạnh mẽ.

“A.ô ô ô.....” Vì để Dung An Dao không phát ra tiếng rên rỉ, Doãn Xuyên hôn lấp lấy chiếc miệng xinh của Dung An Dao.

Nước miếng ngọt mát chảy vào trong miệng, Doãn Xuyên ra sức nuốt xuống.

“Làm gì thế không biết, lâu như vậy rồi, không xảy ra chuyện gì bất ngờ chứ?” Trong phòng ngủ Vân Vũ Lôi vẫn lo lắng không yên đến thân thể của mẫu thân. Nàng cúi kính lẩm bẫm.

Thật sự không thể yên tâm nổi, Vân Vũ Lôi đứng lên, len lén bước về phía cửa phòng tắm, nép mình sát cạnh cửa, ghé mắt vào nhìn lén tình huống trong phòng tắm. Nhưng chỉ nhìn thoáng cái lập tức khiến cho nàng vừa tức giận vừa xấu hổ. Nàng vội vàng rút đầu lại, trong lòng thầm rủa: “Thật đúng là một cặp dở hơi”

Rửa thì rửa, rốt cuộc Vân Vũ Lôi vẫn quan tâm tới mẫu thân. Nàng vừa không thể bỏ đi, lại vừa không thể xông vào ngăn cản hai người làm tình. Điều duy nhất nàng có thể làm là nhắm chặt mắt lại, bịt chặt tai lại.

Nhưng, Vân Vũ Lôi vừa nhắm mắt lại, nàng lại lo lắng cho Doãn Xuyên. Nàng biết trên người Doãn Xuyên bị thương, hôm nay nàng còn kiểm tra rồi, miệng vết thương của Doãn Xuyên vẫn chưa hoàn toàn kín miệng, làm sao có thể chịu đựng nổi màn vận động kịch liệt như vậy? Nghĩ tới đây, Vân Vũ Lôi thầm trách mẫu thân cũng quá điên cuồng, quá không quý trọng Doãn Xuyên.

“Mặc kệ anh ấy chứ? Mình quan tâm tới cái tên sắc lang ấy làm gì?” Vân Vũ Lôi hần học nhìn cánh cửa phòng tắm. Vừa định quay người bước đi, từ trong phòng tắm ầm ưốc lại vọng ra tiếng động, lại một lần nữa va đập vào tâm linh của nàng. Đột nhiên nàng có xung động muốn nhìn một chút.

“A..ư.to quá” Dung An Dao đã cố hết sức không để mình phát ra âm thanh, nhưng cảm giác như điện giật lan khắp toàn thân nàng, nàng chỉ đành vong tình rên rỉ. Phía sau nàng, cây nhục bồng to lớn kia đang đâm chọc nhục huyết của nàng một cách vô tình.

Đó đã là lần thứ ba Doãn Xuyên thay đổi tư thế rồi. Dường như Dung An Dao thích nhất Doãn Xuyên chọc vào nàng từ phía sau. Nàng luôn cảm thấy tư thế đó đâm dăng nhất, kích thích nhất, giống như động vật giao cấu vậy. Nàng không biết vì sao lại thích tư thế đó. Nàng chỉ biết, bị Doãn Xuyên chọc vào từ phía sau, có cảm giác như bị chinh phục.

“Thật không ngờ mụ mụ lại dâm dăng như vậy. Trời ạ, tư thế đó mình còn chưa từng được thưởng thức qua. Không ngờ tên Doãn Xuyên đáng ghét lại giầy vò mụ mụ mình như vậy. Nhưng, dường như đáng về mụ mụ rất sung sướng vậy. A, mình không thể nhìn nữa, mình phải rời khỏi đây.....” Vân Vũ Lôi mở to mắt chăm chú nhìn mọi chuyện xảy ra trong phòng tắm. Nào cảnh cáo bản thân phải rời đi, nhưng bàn chân lại không sao cử động được. Trái tim nàng đang đập thình thịch.

“Nga..a.a.a tôi sắp tới rồi, tiểu Xuyên, mau, mau mạnh nữa” Dung An Dao chống tay lên thành bồn tắm, vểnh đồn bộ phì nhiêu lên không ngừng lắc lư. Nàng tựa như đã căng hết mức, theo những cơn co giật, nhục huyết của nàng ào ra dịch thể thơm ngát mà dính dấp.

Doãn Xuyên vẫn đang mong chờ đám dịch thể thơm tho đó. Gã điên cuồng thọc mạnh mấy cái, rồi vội vàng rút nhục bồng ra, quỳ xuống phía sau Dung An Dao, hai tay ôm lấy mông nàng, miệng há to dí sát tới mật huyết, tham lam mút lấy từng giọt mật ngọt.

“Mắc ói quá, Doãn Xuyên đáng chết đang làm gì vậy? Anh ấy có phải bị biến thái, cái thứ đó của mụ mụ sao lại có thể ăn được chứ?” Vân Vũ Lôi toàn thân đã nóng đến phát sốt trộn mật há miệng ngán ra nhìn Doãn Xuyên cuống cuống liếm hạ thể của mẫu thân. Tâm linh mê loạn của nàng một lần nữa bị va đập mạnh. Dường như nàng đã không thể nào xem tiếp được, quay mình lại vội vàng về ngồi phịch xuống giường, há to miệng thở hồng hộc.

“Tiểu Lôi nhìn lén thật sao?” Doãn Xuyên lấy khăn tắm ôn nhu lau thân thể màu phấn hồng của Dung An Dao.

“Đương nhiên là thật. Tôi chính mắt nhìn thấy, đợi lát mình hãy làm thế.....” Dung An Dao toàn thân mềm nhũn như bún không còn chút hơi sức nằm trong bồn tắm ngoắc ngoắc ngón tay với Doãn Xuyên, lộ ra vẻ mặt giảo hoạt.

Doãn Xuyên cúi thấp mình, ghé tai vào sát làn môi Dung An Dao, không ngừng gật gù, đáng vẻ nuột lầy từng lời, thỉnh thoảng còn lộ ra nụ cười xấu xa.

Vân Vũ Lôi vẫn không thể nào quên màn kịch trong phòng tắm. Nàng không những cảm thấy toàn thân bức bối, còn phát hiện một vài bộ vị mẫn cảm trên thân thể có chút khác lạ, đến ngay cả hạ thể cũng có cảm giác mát mát. Đưa tay xuống sờ thử ở giữa hai đùi một cái, không ngờ đến tay cũng bị ướt.

“Họ không sao rồi, mình phải đi thôi, thật sự phải đi thôi” Vân Vũ Lôi lăm bắm, hốt hốt hoảng hoảng đứng lên.

“Đi đâu đó?” Doãn Xuyên đột nhiên đứng ngay sau lưng Vân Vũ Lôi.

“A.....” Vân Vũ Lôi sợ giật nảy người. Lúc nhìn thấy Doãn Xuyên toàn thân trần trụi trực đứng trước mặt mình, nàng lạnh lùng nói: “Chăm sóc mẹ em cho tốt” Nói rồi, quay đầu bước về phía cửa phòng.

“Đợi đã....” Doãn Xuyên ngăn Vân Vũ Lôi lại, van nài: “Đợi anh giải thích mà”

“Tránh ra, có gì cần phải giải thích chứ? Chỉ cần anh đối tốt với mẹ em là được, em và anh từ nay một dao cắt đứt. Còn nữa, anh cũng phải đối tốt với tiểu Phi một chút” Vân Vũ Lôi định đẩy Doãn Xuyên ra, nhưng Doãn Xuyên đứng chắn trước cửa chẳng hề động đậy.

“Em nhìn xem vết thương của anh này” Doãn Xuyên hỷ quái vật của gã tới. Có lẽ do còn chưa tiết thân, dương cụ của Doãn Xuyên cứng rắn như sắt.

“Vết thương của anh thì liên quan gì đến em?” Vân Vũ Lôi cười lạnh. Có điều, ánh mắt nàng vẫn cứ liếc xuống hạ thể của Doãn Xuyên. Lọt vào mắt, cây nhục bồng to tướng hung hăng kia ra oai mạnh mẽ, toàn thân màu phấn hồng, to như cánh tay. Không những không có thương tích mà cả đến vết sẹo cũng không có.

“Ồ?” Vân Vũ Lôi cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi. Nàng nhìn nhìn Doãn Xuyên rồi lại nhìn nhìn nhục bồng, còn lấy tay dụi dụi mắt.

“Đó toàn là nhờ Dung a di giúp đỡ đó” Doãn Xuyên giải thích.

“Mẫu thân của em? Bà ấy có thể giúp gì chứ?” Mặc dù Vân Vũ Lôi vẫn không sao tin nổi lời Doãn Xuyên, nhưng sự thật ở ngay trước mắt, nàng lại không thể không tin.

“Đúng vậy” Doãn Xuyên vẫn tắt thuật lại quá trình lành vết thương cho Vân Vũ Lôi. Gã đặc biệt cường điệu vết thương có thể hoàn toàn lành lặn toàn là nhờ vào việc ném ái dịch của Dung An Dao.

“Nói.nói linh tinh” Vân Vũ Lôi cẩn thận ngắm nghía dương cụ của Doãn Xuyên.

“Không tin, em sờ thử xem” Doãn Xuyên nắm lấy tay Vân Vũ Lôi đặt lên nhục bồng nóng hổi.

“Anh buông tay em ra” Vân Vũ Lôi kêu lên một tiếng hự trương thanh thế, nhưng vẫn nghiêm chỉnh sờ mó nhục bồng một lượt kỹ càng. Không sờ còn đỡ, càng sờ tim càng đập mãnh liệt.

“Tiểu Lôi, anh còn muốn cho em biết, sau này anh không sợ tiểu huyết huyết của em nữa, Dung a di không những có thể chữa khỏi vết thương của anh, còn có thể làm cho anh kéo dài không xuất. Không tin, chúng ta thử mà xem” Doãn Xuyên mặt mày hớn hờ cười hô hô một chặp. Gã chỉ muốn ổn định Vân Vũ Lôi trước đã, còn như có thể chịu đựng đòn “thất cổ” của tiểu huyết Vân Vũ Lôi hay không thì gã chẳng có chút cơ sở nào.

“Em thềm vào thử....” Vân Vũ Lôi lại có chút động tâm. Nàng thầm nghĩ, dục vọng đè nén bấy lâu nếu có thể phát tiết một cách thoải mái, vậy dường như cũng có thể tha thứ cho cái tên tồi tệ trước mặt này. Nhưng, mẫu thân sẽ đồng ý sao? Chẳng nhẽ muốn ba mẹ con chúng ta cùng chung hủ hạ một nam nhân sao?

Từ trong ánh mắt lấp lánh của Vân Vũ Lôi, Doãn Xuyên nhìn thấy có cơ hội. Gã càng hiểu tình cảm của Vân Vũ Lôi đối với gã đã rất sâu sắc rồi. Nhân lúc Vân Vũ Lôi còn đang do dự, gã ôn nhu nói: “Tiểu Lôi, thật ra Dung a di sớm biết quan hệ của anh và em rồi, nàng hy vọng em và muội muội của em đều gả cho anh”

“Hừ” Đương nhiên Vân Vũ Lôi hiểu được tâm tư của mẫu thân. Cùng muội muội chung hưởng một nam nhân đã khiến cho nàng có chút âm ức, giờ đến cả mẫu thân cũng chen một chân vào, nàng sao có thể bình tĩnh được.?

“Tiểu Lôi, anh đều yêu cả ba nữ nhân nhà em, đặc biệt là em. Nếu như anh còn không cách nào thỏa mãn được em thì trên thế giới này sẽ chẳng có nam nhân nào có thể làm em thỏa mãn” Doãn Xuyên nắm được nhược điểm của Vân Vũ Lôi. Gã biết cấu tạo sinh lý của Vân Vũ Lôi rất đặc biệt, nam nhân bình thường khẳng định không sao thỏa mãn được nhu cầu sinh lý của Vân Vũ Lôi.

“Cái đó không nhất định nha, em..em mai sẽ đi kiếm nam nhân” Đường như Vân Vũ Lôi bị Doãn Xuyên nói trúng điểm nhạy cảm nhất ở nơi sâu kín nhất trong lòng. Nghĩ tới hai nam nhân trước kia, đừng nói tới làm tình, dù là việc tiến vào đơn giản cũng chưa từng thành công, chỉ có Doãn Xuyên mới có thể làm cho nàng lĩnh hội được lạc thú của việc làm nữ nhân. Nếu như bỏ Doãn Xuyên, nàng thật không làm nổi. Nghĩ tới đây, Vân Vũ Lôi có chút nản lòng, chỉ là trong nhất thời lại không sao bình ổn được nỗi uất ức trong lòng. Nàng đành giả bộ giận nãy con nít.

“Ài, Dung a di nói rồi, chỉ cần em đồng ý gả cho anh, cô ấy sẽ tình nguyện rút lui, nếu em không đồng ý, cô ấy sẽ một mình rời khỏi nơi đây, đến một nơi không ai biết. Tiểu Lôi, thân thể Dung a di không khỏe, vì mẫu thân của em, vì gia đình này của chúng ta, em đồng ý với anh được không?” Những lời đó dĩ nhiên là do Dung An Dao dạy cho Doãn Xuyên nói. Là mẫu thân nên hiểu con gái nhất. Trái tim mềm yếu của hai con là ưu điểm lớn nhất của họ, nhưng cũng là nhược điểm lớn nhất. Doãn Xuyên thi triển hết công phu, vẻ mặt thất tình, lại còn lấy lợi hại để dụ dỗ, gạt cho Vân Vũ Lôi cứ ngây ra.

“Em.....” Vân Vũ Lôi đã mềm lòng, giờ chỉ còn lại cầu thang để xuống nước.

“Vừa rồi Dung a di nói em nhìn lên?” Doãn Xuyên giả hoạt giương thông lọng lên cho Vân Vũ Lôi.

“Không.không có” Đương nhiên Vân Vũ Lôi ra sức phủ nhận.

“Thật không? Vậy anh phải kiểm tra một chút” Doãn Xuyên cười xấu xa.

”Kiểm tra cái gì cơ? Vân Vũ Lôi ù ù cạc cạc. Đương nhiên nàng không hiểu được ý đồ bất lương của Doãn Xuyên.

“Nếu không nhìn lên, quần lót nhất định không bị ướt. Nếu bị ướt thì nhất định là đã nhìn lên” Doãn Xuyên ra vẻ nghiêm túc nói dứt lời liền vén váy Vân Vũ Lôi lên. Vân Vũ Lôi giật mình, vội vàng tránh né. Nhưng nàng sao có thể ngăn cản được Doãn Xuyên khỏe như vâm? Rất nhanh, một chiếc nội khố vừa nhỏ vừa mỏng lại đã ẩm ướt bị Doãn Xuyên kéo ra.

Vân Vũ Lôi vừa thẹn vừa cuống, muốn giành lại. Chỉ là nàng còn chưa kịp cướp lại tiểu nội khố thì đã bị Doãn Xuyên đè xuống dưới. Trên vùng tam giác đen nhánh mẫn cảm, một cây gậy to tướng nóng như thiêu như đốt đã tả xung hữu đột. Trong lúc giây giũa, cây gậy to đó thật không may chọc đúng vào huyệt khẩu trơn ướt.

“Ai da, mẹ.....” Vân Vũ Lôi kinh hãi, trong lúc cấp bách vừa tung ra một tràng phản quyền vừa kinh hãi kêu lên.

Dung An Dao đang lười biếng ngâm mình trong làn nước ấm áp, tiếng kêu của Vân Vũ Lôi nàng nghe thấy rõ rõ ràng ràng, chỉ là Dung An Dao lại cười.

“Gọi mẹ em làm gì? Gọi lão công còn hơn” Con quái vật của Doãn Xuyên công phá tầng tầng núi non trùng điệp, thẳng đến tận đầu hoa phòng.

“A..đồ xấu xa nhà anh, em ghét anh....” Khuôn mặt Vân Vũ Lôi đỏ hồng lên, hơi thở như lan, chỉ là ngoài miệng vẫn không chịu tha thứ cho Doãn Xuyên.

Đương nhiên Doãn Xuyên không tranh chấp với Vân Vũ Lôi. Nhìn Vân Vũ Lôi đã trở thành miếng thịt trên thớt, gã đắc ý vung vẩy chiếc tiểu nội khổ đã ẩm ướt: “Quả nhiên là coi lên. Em xem, quần lót ướt hết rồi. Ừm, còn có mùi khai khai” Vừa nói gã vừa đưa chiếc quần lót lên mũi hít mạnh, bộ dạng say mê.

Vân Vũ Lôi cuống lên. Thấy Doãn Xuyên trêu ghẹo nàng như vậy, nàng bực mình vô cùng. Chỉ là một cảm giác ngứa ngáy kỳ diệu bắt đầu lan tỏa ra. Cảm giác căng chặt ngập tràn mật huyết nàng. Nàng cứ nhắm mắt lại, từ từ giang rộng cặp đùi tuyệt mỹ ra.

Doãn Xuyên ung dung thong thả cởi ý phục giúp Vân Vũ Lôi. Vân Vũ Lôi định ngăn cản, Doãn Xuyên lại thọc mạnh một cái vào nhục huyết. Vân Vũ Lôi mặt đỏ bừng bất lực rên rĩ không ngừng, mặc cho Doãn Xuyên làm ầu làm càng.

Thưởng thức thân thể kiều diễm không một mảnh vải che thân bên dưới, Doãn Xuyên nuốt nước miếng ừng ực, ngẫm so sánh một hồi. Gã phát hiện mông Dung An Dao đẹp nhất, đùi Vân Vũ Phi đẹp nhất, bàn chân Vương Cảnh đẹp nhất, còn nhũ phong Vân Vũ Lôi lại đẹp nhất, giống như trái đào chín mọng. Nhũ đầu màu phấn hồng chỉ lớn chừng bằng hạt đậu tương tưng. Nhũ vụng không lớn, nhưng bằng phẳng sáng bóng, không hề có chút mụn cơm nào, sờ vào không những đầy tính đàn hồi, mà còn có một mùi hương sữa, tuyệt đối là cực phẩm trong hàng cực phẩm. Doãn Xuyên nhẹ nhàng ngậm nhũ đầu non hồng vào trong miệng.

“Ừ.....” Vân Vũ Lôi rên lên một tiếng nhu hòa.

“Khít quá à” Cùng với tiếng rên rĩ của Vân Vũ Lôi, những cú siết không hạn độ trong nhục huyết cũng bắt đầu. Vách hoa mềm mại ép tới từ bốn phương tám hướng, bao chặt, ép chặt lấy nhục bồng của Doãn Xuyên, giống như một bàn tay bóp chặt cả một cây trụ thịt, không có lấy nửa kẽ hở. Doãn Xuyên hơi biến sắc mặt. Gã vội vàng cong hông lên, tiến hành phản kích nhục huyết.

“Ừ.ừ.Doãn Xuyên” Vân Vũ Lôi đôi mắt mơ màng. Khí tức nam nhân trên người Doãn Xuyên khiến nàng ái mộ, nhưng dương cụ dũng mãnh của Doãn Xuyên càng làm cho nàng thưởng thức được lạc thú cùng cực của nhân gian. Nàng bằng lòng dâng hiến, như say như nghiền.

Doãn Xuyên đâm thọc như bão táp mưa sa, gã vò nắn nhũ phong hoàn mỹ của nàng, mút hút nụ hoa màu phấn hồng. Mặc cho những móng tay sắc nhọn cắm vào da thịt trên lưng, gã cũng không lơ lửng việc chinh phục nữ nhân dưới thân này.

Vân Vũ Lôi thở hổn hển, nhưng vẻ mặt lại hiện ra nụ cười, trong nét duyên dáng khó che giấu được chút vẻ phóng đảng. Có lẽ kiêng dè mẫu thân ở trong phòng tắm, nàng đè nén thanh âm bản thân. Đè nén quá lâu thành ra khiến khuôn mặt nàng càng đỏ rực hơn.

“Lôi Lôi, muốn kêu cứ kêu đi” Vẻ mặt của Vân Vũ Lôi không thoát khỏi sự chú ý của Doãn Xuyên. Gã dùng lưỡi ôn nhu tách làn môi của Vân Vũ Lôi ra.

“Sợ.sợ.mụ nghe thấy.....” Vân Vũ Lôi vừa lén hé mắt ra, lại thẹn thùng nhắm lại.

“Mẹ em còn kêu to hơn nhiều” Doãn Xuyên mỉm cười.

“Không cho..cho anh nói mụ mụ em như vậy” Vân Vũ Lôi hé miệng ra, cắn mạnh một cái lên lưng bàn tay Doãn Xuyên.

Cảm giác đau đớn lại kích thích dục vọng của Doãn Xuyên. Tốc độ thọc vào rút ra của gã chậm lại, nhưng mỗi lần chọc vào và mạnh vừa nặng, mang đến sự cọ sát cực độ cho mật huyết. Vân Vũ Lôi vong tình rên rĩ. Cặp giò đẹp của nàng gác lên vai Doãn Xuyên.

Cộc cộc.

Cùng với tiếng gõ cửa, từ ngoài cửa vọng lại một giọng nói quen thuộc: “Mụ, mở cửa”

“Tiểu Phi” Doãn Xuyên và Vân Vũ Lôi cùng bật kêu lên kinh hãi. Bọn họ đối mắt nhìn nhau, chẳng biết làm sao đành dừng lại.

“Mau vào trong phòng tắm” Dung An Dao quần mình trong một chiếc khăn tắm màu hoa lan từ trong phòng tắm bước ra.

Doãn Xuyên nhìn Dung An Dao một cái, bế Vân Vũ Lôi lên chạy vào phòng tắm. Đợi cửa phòng tắm đóng lại, Dung An Dao mới mở cửa phòng ngủ.

“À, mẹ đang tắm à, thảo nào mãi mới mở cửa. Tắm xong chưa ạ, con cũng muốn tắm một chút” Vân Vũ Phi đầu tóc bù xù như vừa tỉnh dậy. Tay nàng cầm đồ lót để thay đi vào phòng ngủ.

“Chẳng phải bên ngoài cũng có phòng tắm sao? Sao lại chạy vào chỗ mẹ để tắm?” Dung An Dao trong lòng khản trương, ngoài mặt vẫn bình tĩnh hỏi.

“Con mệt quá, định ngâm nước nóng một chút” Vân Vũ Phi ngáp dài một cái. Nàng tuyệt không chú ý tới giường của Dung An Dao không những bừa bộn, mà còn có một cái quần đùi của nam nhân.

“A? Cái.....” Dung An Dao nhất thời nghẹn lời.

38. Chương 38: Tính Hết Mười Kế.

Một trận mưa thật to.

Nghe nói trận mưa mấy ngày qua là trận mưa lớn nhất trong ba mươi năm qua.

Bên dòng Bạch lộc giang, đầu người nhón nháo.

Mấy chiếc xe cảnh sát vây lấy một cái hố đất. Bên ngoài hố đất vây kín hết vòng tròn này đến vòng tròn khác của người xem náo nhiệt.

“Nghe nói do trời mưa to, nước sông tràn lên bãi cỏ này, sau đó được công nhân sửa chữa bờ sông phát hiện ra” Trong đám người có người nói.

“Đúng vậy, công nhân đào hố đào lên được một thi thể nữ, còn rất trẻ tuổi”

“Ài! đã phân hủy rồi”

“Nghe nói là một hộ sỹ”

“Vì sao nói là hộ sỹ?”

“Hình như đào lên được một chiếc blu trắng dính máu”

“Ài! Đứa nhỏ đáng thương. Nếu không phải là trời mưa to, nói không chừng đến năm nào tháng nào mới được người ta phát hiện, oan nghiệt nha!”

Trong đám người vây xem, có một nam nhân cao to anh tuấn. Nam nhân đó không những anh tuấn, mà còn rất có khí chất, thuộc dạng nữ nhân nhìn thấy là yêu thích. Trong đám người vây xem, cũng có một vài nữ nhân chẳng để ý đến thi thể gì đó, mà lại để ý tới nam nhân rất đẹp trai đó.

Theo tâm lý học tội phạm, tới 80% kẻ gây án đều thích trở lại hiện trường gây án. Tội phạm giết người còn đạt tỷ lệ cao tới 90%. Lúc này, đứng ở trong đám đông vây quanh, nam nhân vừa anh tuấn lại vừa có khí chất kia chính là Lô Hải Dân.

Lô Hải Dân có một nghề nghiệp khiến người ta hâm mộ, là nghề bác sỹ được ai nấy kính trọng.

Mặc dù có không ít nữ nhân ở bên cạnh đánh mắt đưa tình với Lô Hải Dân, song Lô Hải Dân không hề cảm thấy vui vẻ. Không những không vui vẻ, sắc mặt còn có vẻ âm trầm. Mấy ngày trời mưa to, y vẫn luôn lo ngay ngáy. Không ngờ nổi càn lo thì sự việc lại càng xảy ra.

“Lần này có chút nguy hiểm rồi. Mình thì chẳng sao, chỉ không thể yên tâm với tiểu Tư, ài!” Lô Hải Dân có chút ủ rũ. Nghĩ tới chuyện sau cùng, y bất lực thở dài một tiếng.

“Mặc kệ thế nào, nhất định phải thu xếp ổn thỏa cho tiểu Tư, muốn thu xếp ổn thỏa cho tiểu Tư thì bắt buộc phải có một khoản tiền lớn, ài! Muốn có một khoản tiền lớn thì chỉ có thể tìm đến số bảo vật kia của Vân gia” Nghĩ tới đó, Lô Hải Dân lại thở dài, trong lòng thầm nuối tiếc: “Vân Vũ Phi ơi là Vân Vũ Phi, vì tiểu Tư, anh chỉ đành có lỗi với em” Có lẽ cần khám nghiệm hiện trường, cảnh sát bắt đầu giải tán đám đông vây quanh. Lúc này, bầu trời vốn quang đãng lại mưa xuống, còn nổi cả gió lên, phảng phất như rót nước mắt, cử nhạc buồn vì cô nương đã chết.

Lô Hải Dân cũng theo đám đông bị giải tán rời khỏi bờ Bạch lộ giang. Chỉ là y vừa đi vừa móc điện thoại ra. Y gọi điện thoại cho Vân Vũ Phi. y rất muốn gặp Vân Vũ Phi một lần.

oOo

Vân Vũ Phi lúc này toàn thân mệt mỏi. Mặc dù vừa tỉnh dậy nhưng vẫn còn rất tiêu tụy. Nàng rất muốn ngâm mình tắm trong làn nước nóng. Trong phòng ngủ của mẫu thân có một bồn tắm rất to. Thậm chí nàng còn nghĩ đến việc ngủ thêm một giấc thật ngon trong bồn tắm ngập đầy nước nóng, hy vọng sau khi ngủ dậy có thể quên hết những chuyện đáng sợ.

“Mụ, con đi tắm nha” Vân Vũ Phi ôm đồng y phục đi về phía phòng tắm.

“Đợi đã..tiểu Phi.....” Dung An Dao lo âu hốt hoảng. Vân Vũ Lôi và Doãn Xuyên thân thể trụ thui lụi trong phòng tắm không nói, bản thân mình cũng áo quần không đủ che thân, nếu như để cho Vân Vũ Phi phát hiện Doãn Xuyên ở trong phòng tắm, có lẽ chuyện hiếp lâm gì cũng có thể xảy ra.

“Sao cơ? Mụ” Vân Vũ Phi dừng bước, nhìn Dung An Dao với ánh mắt chờ đợi.

“Mẹ..con.....” Trong lúc vội vàng Dung An Dao cũng nghĩ không ra cái cơ nào.

Lúc đó, một tiếng chuông điện thoại vang lên. Tiếng điện thoại đó vừa khéo lại là tiếng chuông điện thoại di động của Vân Vũ Phi.

“Tiểu Phi, điện thoại của con.Con nghe điện trước đi rồi hãy đi tắm....” Dung An Dao lộ ra một chút vui mừng, may cho cú điện thoại đó đến thật kịp thời. Nhưng nếu mà nàng biết được ai gọi điện thoại cho Vân Vũ Phi, vậy nàng nhất định không cao hứng nổi.

“Vâng” Vân Vũ Phi ôm đồng ý phục quay về phòng nàng.

Vân Vũ Phi vừa đi khỏi, Dung An Dao đã lòng như lửa đốt chạy vào phòng tắm. Cảnh tượng lọt vào mắt lại khiến nàng cười chảy cả nước mắt. Nước trong bồn tắm bị bong bóng xà phòng nổi lên che kín hoàn toàn, trong lớp bóng xà phòng trắng muốt Vân Vũ Lô chỉ thò mỗi cái đầu của nàng ra.

“Tiểu Xuyên đâu?” Dung An Dao nhìn phải ngó trái.

Còn chưa hỏi xong, Doãn Xuyên đã bị Vân Vũ Lô kéo lên khỏi mặt nước. Thì ra Doãn Xuyên trốn trong đám bọt bong bóng xà bông trong bồn tắm. Thấy Doãn Xuyên thở hổn hển một cách thảm hại, hai đại mỹ nhân không nhịn được bật cười khanh khách. Đường như trận cười đó đã gỡ bỏ khúc mắc giữa hai mẹ con, Doãn Xuyên phải nhìn nhìn, trái ngó ngó, tất nhiên là hỏi lòng hỏi dạ.

“Nhìn cái gì? Mau ra đi, để cho tiểu Phi nhìn thấy thì rắc rối đó. Nó vừa trải qua bao chuyện phiền lòng như vậy, tinh thần lại không được tốt, tôi thật không muốn lúc này lại khơi rõ với nó quan hệ của mọi người” Dung An Dao mắc cỡ liếc Doãn Xuyên một cái.

“Được” Doãn Xuyên đương nhiên nghe lời Dung An Dao. Gã vội vàng định nhảy ra khỏi bồn tắm.

Đúng lúc đó, giọng nói của Vân Vũ Phi vang lên: “Mẹ, con không tắm nữa, phải ra ngoài một chút” nghe giọng nói dường như có chuyện gì đó gấp.

“Đi đâu vậy? Con không thoải mái, đừng có đi ra ngoài” Dung An Dao sốt ruột cho ái nữ, nàng không mong muốn lúc này Vân Vũ Phi lại ra ngoài gặp người.

“Con.con..con có hẹn với bạn” Vân Vũ Phi dường như đã quyết đi, nàng chỉ thoa son một cách đơn giản, mặc quần áo thường rồi ra khỏi nhà.

Sắc mặt Dung An Dao đột nhiên hơi biến đổi. Bằng trực giác, nhất định là một nam nhân hẹn Vân Vũ Phi ra ngoài. Trong lòng nàng hồi hộp một hồi rồi vội vàng quay đầu, nói với Doãn Xuyên thật nghiêm túc:

“Tiểu Xuyên, tiểu Phi là con gái tôi, cũng là thê tử của mình, giờ mình lập tức mặc y phục, đuổi theo đưa tiểu Phi về, nhanh!”

“Mụ, tiểu Phi đã ngủ suốt hai ngày rồi, nói ra ngoài gặp bạn bè thì có gì không tốt chứ?” Vân Vũ Lôi cảm thấy rất kỳ quái. Hiền giờ nàng như có chút hờn giận với mẫu thân.

“Con không hiểu đâu” Về chuyện trong nhà, Dung An Dao không hề mập mờ, nhưng nàng lại không thể đem mọi chuyện nói với Vân Vũ Lôi.

Mặc dù có chút phiền não, nhưng Doãn Xuyên không hỏi câu gì. Gã biết có hỏi gì cũng chỉ là thừa. Dung An Dao vừa nói xong, gã đã xông ra khỏi phòng tắm.

Mặc dù Doãn Xuyên không hỏi, nhưng trong lòng gã vẫn có vài ý nghĩ. Doãn Xuyên hoài nghi Vân Vũ Phi đi gặp Lý Kha. Gã rất phẫn nộ, nhưng cũng rất bất lực, bởi vì bản thân mình đã cảm dỗ nữ nhân của Lý Kha, bây giờ nữ nhân của mình bị người ta cảm dỗ, đó chẳng phải là thiên lý tuần hoàn, thiện ác hữu báo sao? Điều duy nhất gã có thể làm, đó là hy vọng Vương Cảnh giúp đỡ. Bởi vì gã biết, Lý Kha rất sợ Vương Cảnh. Cho nên, Doãn Xuyên vừa bước ra khỏi Vân gia, liền trực tiếp gọi điện thoại cho Vương Cảnh. Thật bất ngờ, Vương Cảnh nói cho Doãn Xuyên biết cũng đang tìm hắn.

“Hay là, em đến nhà anh đi” Trong điện thoại, vừa nghe thấy giọng nói của Vương Cảnh, Doãn Xuyên đã chan chứa nỗi nhớ nhung khó diễn tả thành lời. Đã mấy ngày rồi không nhìn thấy Vương Cảnh, không biết nàng có gầy đi không. Doãn Xuyên kích động quay trở về nhà mình.

Cũng may, nhà Vương Cảnh khá gần nhà Doãn Xuyên. Chẳng mất công chờ bao lâu, Vương Cảnh đã đứng ở trước cửa nhà Doãn Xuyên.

“Quả nhiên gầy đi rồi” Lúc Vương Cảnh nhìn thấy Doãn Xuyên, hai chân nàng đã rời khỏi mặt đất, bởi vì Doãn Xuyên đã ôm bổng cả người nàng lên.

“Hứ, anh thì mập lên không ít nhỉ. Hàng ngày xung quanh đủ ong lẩn bướm, thế mà không làm anh gầy đi, thật là khó cho anh rồi” Vương Cảnh ôm lấy cổ Doãn Xuyên, hít ngửi khí tức trên người Doãn Xuyên, không ngờ có chút lảng lảng.

“Cảnh Cảnh” Hai tay Doãn Xuyên đỡ cặp mông Vương Cảnh chậm rãi đi về phía đi vắng. Gã cũng mê đi trong làn hương thơm ngát mà cơ thể Vương Cảnh tán phát ra.

“Ừm?” Thân thể Vương Cảnh trở nên vừa mềm vừa nóng, bởi vì Doãn Xuyên cứ xoa nắn cặp mông nàng, vô cùng đáng ghét, vô cùng khó chịu.

“Nhớ em quá” Doãn Xuyên cắn dái tai Vương Cảnh.

“Ừm” Có lẽ nhột, Vương Cảnh bật cười.

“Em có nhớ anh không?” Doãn Xuyên cọ mặt lên mũi Vương Cảnh.

“Ừm” Vương Cảnh cảm thấy như chẳng còn hơi sức để nói thêm một từ.

“Mông ngứa rồi phải không?” Doãn Xuyên bị Vương Cảnh “ôm” cho cả nửa ngày, đâm ra có chút ngứa răng.

“Ừm?” Đường như Vương Cảnh cố tình khiêu khích Doãn Xuyên.

“Xem anh có trị em cẩn thận không” Quả nhiên Doãn Xuyên trúng kế, gã lớn tiếng cảnh cáo Vương Cảnh.

“Đừng có khoe tài, Lôi Lôi cho em biết vết thương của anh còn chưa lành, hôm nay em cứ cố ý mặc đẹp một chút, cho anh chết mê, cho anh chết vì sốt ruột, hi hi!” Vương Cảnh liếc Doãn Xuyên một cái đầy khêu gợi, ranh mãnh gật gù đắc ý, dáng vẻ khoa trương đắc ý. Có điều hôm qua quả thật nàng rất đẹp, cổ áo trễ rất thấp, có thể nhìn thấy rõ khe nhũ câu sâu hun hút. Váy nàng rất ngắn. Càng đáng hận là, trong đôi giày xăng đan cao gót, mười đầu ngón chân hồng hào nồn nà không ngờ còn tô lên lớp sơn móng chân màu đỏ hồng. Vương Cảnh biết, Doãn Xuyên rất say mê cặp ngọc túc của nàng.

“Ha, ý em là anh làm em không được, em mới cố tình ăn mặc gợi cảm như thế này?” Doãn Xuyên cười. Sau khi gã và Dung An Dao và Vân Vũ Lôi kích tình vẫn chưa tiết thân, tình hoa chất chứa ở thận đường như đã đầy ắp rồi. Gã rất muốn phát tiết, còn Vương Cảnh lại cứ khơi khơi đến khêu gợi gã, cho nên Doãn Xuyên cười. Gã vừa cười vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hứ! Phải đó, anh có thể làm gì em được nào? Mau buông em xuống, anh không mệt, nhưng em mệt” Vương Cảnh căn bản không biết rằng vết thương của Doãn Xuyên đã lành, nàng vẫn còn đổ thêm dầu vào lửa.

“Được, thì cho em xuống” Đường nhiên Doãn Xuyên muốn đặt Vương Cảnh từ trên người xuống, bởi vì gã muốn giải phóng đôi tay để cởi y phục. Dù thế nào đại mi nhân lẳng lơ đến quên hết tất cả trước mắt này cũng chẳng chạy đi đâu được.

“Tìm em có chuyện gì, anh chàng đẹp trai” Vương Cảnh bước đến đi văng đổ người xuống. Không biết là vô tình hay cố ý, váy của nàng hất lên một góc, xuân quang vô hạn nơi cặp đùi dài miên man mê người trong chiếc váy vừa vặn để cho Doãn Xuyên nhìn thấy chính giữa.

Doãn Xuyên vờ như không nhìn thấy phong cảnh trong váy của Vương Cảnh, gã vừa cởi y phục vừa thâm rủa: “Đáng hận thật, không ngờ là đồ lót màu đen, đến cổ cũng nhìn rõ. Cô ả lẳng lơ này hôm nay mà không trừng phạt từ tể, mình không phải họ Doãn nữa”

“Nói chuyện nha, anh cởi đồ làm gì vậy?” Thấy Doãn Xuyên lúng búng cởi đồ, Vương Cảnh không khỏi đỏ bừng khuôn mặt. Nàng thâm nghĩ, cái gã xấu xa này không “mang thương ra trận chứ”?

Nhưng khi Doãn Xuyên tụt nội khố xuống, mặt Vương Cảnh càng đỏ hơn. Nàng phát hiện con quái vật của Doãn Xuyên không những không bị thương, mà dường như còn to hơn, hung dữ hơn trước. Nàng có vẻ hồi

hận, hối hận vừa rồi không nên đả kích Doãn Xuyên như vậy. Có điều, bây giờ muốn hối hận cũng không còn kịp nữa, nàng kêu to một tiếng: “Ai da.sao lại thế này? Không phải nói bị thương hay sao?”

Nàng tiện tay vớ lấy chiếc gối tựa trên đi văng che mặt.

Doãn Xuyên khà khà cười lạnh. Gã từng bước từng bước tiến lại gần đi văng.

“Doãn Xuyên ca ca, em sai rồi” Vương Cảnh lộ mặt ra khỏi chiếc gối tựa, cố làm ra vẻ rất oan ức, giống như cô học sinh nhỏ sau khi mắc lỗi xin thầy giáo tha thứ vậy.

“Sai ở đâu?” Doãn Xuyên giật lấy chiếc gối tựa rồi quăng xuống đất, đáng vẻ dường như rất bạo lực.

“Em không biết” Vương Cảnh thẹn thùng nhìn ngấm cái thứ to đùng thỉnh thoảng giật giết giữa hai đùi Doãn Xuyên.

“Không biết, thế em nhận sai cái gì” Doãn Xuyên mắc cười.

“Em sợ” Vương Cảnh trề môi xinh.

“Sợ cái gì?” Doãn Xuyên hung hăng hỏi.

“Sợ.sợ anh cưỡng dâm em” Vương Cảnh cười khúc khích.

“Nói nhăng, sao anh lại cưỡng dâm em? Anh chỉ có cưỡng bạo em mà thôi.....” Doãn Xuyên nhào tới.

“Ai da! Cứu mạng với.....” Vương Cảnh giãy giụa. Nàng vừa giãy giụa vừa len lén mở rộng hai chân. Chân nàng rất đẹp, rất dài, rất cân đối, rất trơn bóng.

Doãn Xuyên vẫn luôn chú ý tới chân Vương Cảnh, bởi vì xuôi theo đôi chân của nàng, gã nhìn thấy mười ngón chân ngà ngọc khiến gã điên cuồng kia. Móng chân đỏ tươi trên bàn chân trắng nõn tỏ ra kiều diễm như muốn ứa nước ra. Đó không phải là ngón chân, mà là những hạt mã não, hạt mã não trắng hồng thắm đỏ mà ông trời ban tặng.

Doãn Xuyên nâng hai chân Vương Cảnh lên, nắm lấy hai bàn chân, sau đó ngậm lấy hàng ngón chân ngọc ngà lỏng lách.

“Ai da..nhột.....” Vương Cảnh đỏ hồng khuôn mặt, phờ phợt xuân tình. Hai chân bị nâng cao, nội khổ ren màu đen gợi cảm kia liền lộ ra hoàn toàn, đến cả vùng tam giác đen nhánh mê người kia cũng hiện ra rõ ràng trước mắt Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên đang mút hút. Cả mười ngón chân hồng hào mồm mím đều được gã thưởng thức từng ngón một. Họng pháo dưới thân gã phồng lên đến cực điểm.

“Ừ, Doãn Xuyên ca ca, nhột quá.....” Giọng mũi của Vương Cảnh vừa dài vừa thấp, giống như nước nỏ, giống như kể lể, như đang kể rằng trong lòng nàng khó chịu siết bao, khổ sở siết bao.

Quả là nhu cầu càng tăng thêm một bước. Doãn Xuyên trong lúc điên cuồng nhìn thấy rõ ràng bên mép nội khổ bằng ren đen đã có chút vết nước. Gã buông một chân xuống, dành ra một tay, thô lỗ vạch nội khổ gọi cảm ra. Lọt vào ánh mắt là huyết khẩu màu phấn hồng, quả nhiên ướt đến có phần khoa trương.

Không do dự thêm nữa, Doãn Xuyên nắm lấy nhục bồng ngồng cao, nhắm chuẩn huyết khẩu trơn ướt thọc vào.

“Ừ..ai da.quần lót người ta còn chưa cởi..căng chặt chết mất...” Vương Cảnh rất mong đợi, nhưng khi nhục bồng thực sự chọc vào, nàng lại có chút áp lực tâm lý. Nàng rất muốn sắp xếp tư thế, chuẩn bị chu đáo rồi mới đón tiếp tên gia hỏa khủng bố kia.

Nhưng Doãn Xuyên không cho Vương Cảnh cơ hội chuẩn bị. Đến cả nội khổ của Vương Cảnh gã không cởi ra, chỉ vạch nội khổ ra một chỗ, quy đầu to tròn đã cắm vào trong huyết khẩu, cả cây nhục bồng to đùng chỉ hơn ngừng lại ở huyết khẩu một chút rồi lập tức vươn mình tiến thẳng vào, chọc thẳng tới hoa tâm.

“A.....” Vương Cảnh lớn tiếng kêu lên.

“Em nghe nói cưỡng dâm cần phải cởi quần lót ra chưa? Có thể chọc vào là được.....” Doãn Xuyên tốc áo trên Vương Cảnh lên, tóm lấy song nhũ cao vút, thân dưới đã bắt đầu chậm rãi chuyển động.

“A..anh thật độc ác..người ta làm sao chịu..chịu đựng nổi..chậm chút..ừ.....” Vương Cảnh nắm chặt hai tay Doãn Xuyên không ngừng van xin.

“Muốn anh chậm chút cũng được, em tự cởi áo đi” Doãn Xuyên nén cười, gã cố ý nghiêm mặt lại.

“Cởi thì cởi, lát nữa phải nhẹ nhàng chút, biết chưa? Còn nữa, hôm nay là thời kỳ nguy hiểm, không được bắn vào trong” Đáng vẻ Vương Cảnh thật đáng thương. Nàng tao nhã cởi áo, lúc chỉ còn lại áo ngực màu đen, nàng liếc Doãn Xuyên một cái, ông ọ hỏi: “Cái này cũng phải cởi sao?”. Vẻ lẳng lơ của Vương Cảnh khiến nhục bồng của Doãn Xuyên đột nhiên tăng lên một cỡ. Gã gắng nhẫn nhịn nỗi xung động, gằn giọng: “Phải.phải cởi hết”

“Không cởi có được không?” Vương Cảnh cắn cắn môi.

“Vì sao?” Doãn Xuyên rất kỳ quái.

“Anh nghe nói cường dâm phải cởi hết áo sao?” Vương Cảnh nhấp nháy cặp mắt to mê chết người.

Tại Doãn Xuyên nổ ừng một tiếng, nhiệt huyết sôi sục bốc lên đầu. Gã quẳng cả việc thương hương tiếc ngọc lên chín tầng trời, còn lại chỉ có giày vò, thô lỗ và cường bạo.

“A.em sai rồi.....” Vương Cảnh ôm lấy cổ Doãn Xuyên, rướn bờ mông đẹp tròn căng lên, tiếp đón từng cú từng cú thọc mạnh mẽ của Doãn Xuyên.

“Đồ lẳng lơ, xem hôm nay anh trị em thế nào, anh cho em biết, anh muốn bắn vào trong” Doãn Xuyên chọc vào rút ra đều đặn mà mạnh mẽ như cổ máy. Cổ pháo to dùng banh huyết khẩu trơn ướt ra hết mức, mỗi lần rút nhục bồng ra đều có thể kéo theo huyết nhục non mềm, mỗi lần chọc vào đều có thể làm cho chất dịch tủa ra.

“A.a.anh cường dâm người ta còn muốn làm cho người ta mang bầu của anh.anh thật xấu.....” Hôm nay biểu hiện của Vương Cảnh rất đặc biệt, rất xuất thần, rất dâm dăng. Đồng thời với việc hưởng thụ tình ái nàng cũng thỏa mãn và chiều ý Doãn Xuyên. Đó là biểu hiện chỉ có khi chân chính yêu một người.

“A..Cảnh Cảnh, anh yêu em, yêu em chết đi được. Anh muốn em mang bầu của anh..em là của anh” Doãn Xuyên điên cuồng hôn lên mỗi phân da thịt trên người Vương Cảnh. Nhũ phong cao vút trong tay gã đã bị vò nắn đến ngàn vạn lần.

Nhưng Doãn Xuyên tuyệt chưa thỏa mãn. Gã quyết định phải kích thích Vương Cảnh thật tốt một lúc, tiếp đó, gã ôm Vương Cảnh nhấc lên.

“Ai da, anh muốn đi đâu? ư.ư.....” Vương Cảnh khấn trương lấy hai chân quặp chặt lấy hông Doãn Xuyên, ép chặt lên thân thể Doãn Xuyên, như vậy khiến cho nhục bồng càng tiến vào sâu hơn. Nàng thử nhấp nhô đồn bộ của mình. Quả nhiên, tư thế đó không ngờ tuyệt diệu không kể siết.

“Anh muốn ra sân thượng” Thế lực của Doãn Xuyên đã không còn như ngày trước. Đường như sau khi nuốt ái dịch của Dung An Dao, khí lực vốn đã cường tráng càng thâm hậu hơn trước. Gã bế Vương Cảnh cứ như chim ưng cắp con gà, đại nhục bồng dưới thân không hề ngừng việc tấn công mật huyết hẹp khít, tiếng bạch bạch như giã gạo không ngừng lọt vào tai.

“Không.muốn..anh điên rồi.a.....” Vương Cảnh rất hoảng sợ. Sân thượng nhà Doãn Xuyên bốn phía chẳng có gì che chắn, đứng ở sân thượng làm việc đó, đơn giản là biểu diễn.

Nhưng Doãn Xuyên đã lên tới sân thượng. Không ngờ cái sân thượng này không những không có gì che chắn, còn hướng thẳng ra đường. Người đi đường mặc dù không nhiều, nhưng lác đác vẫn có. Còn nhà Doãn Xuyên ở lầu ba, người đi đường chỉ cần phát hiện ra là nhất định nhìn thấy rõ đầu mối. Mặc dù như vậy, Doãn Xuyên vẫn chẳng bận tâm, tiết tấu thọc rút của gã mặc dù trở lên từ tốn, nhưng sức lực đầy đủ,

khiến cho Vương Cảnh như chịu điện giật, trong lúc hoảng loạn tiểu huyết của Vương Cảnh bắt đầu co thắt lại.

“A..có người nhìn kìa, anh để lộ như thế điên à, mau vào nhà, thật sự có người đang nhìn.....” Hiển nhiên Vương Cảnh phát hiện ra có người đang nhìn lên. Nàng sợ đến hoa dung thất sắc, đâm Doãn Xuyên tới tấp.

Doãn Xuyên một tay ôm chặt lấy vòng eo Vương Cảnh, rút một tay ra, giật mạnh áo ngực bằng ren ra, giải phóng cho hai chú thỏ trắng đáng yêu ra ngoài. Gã còn há to miệng, ngậm lấy một con trong đó, phát ra tiếng lâu bà lâu bầu, khiến cho Vương Cảnh vừa xấu hổ vừa nhột nhạt, chỉ đành ra sức uốn éo thân thể. Nhục bông to tướng của Doãn Xuyên đâm mạnh chọc mạnh mấy cái đúng lúc, khiến cho cả cây tổng hết cả vào hoa tâm. Vương Cảnh run khê lên, cặp mắt mê li tức thì mờ đi. Nàng nhún nhảy thân thể kịch liệt.

“A.em..a.....” Sau một tiếng rên rỉ ngắn ngủi, Vương Cảnh siết chặt lấy cổ Doãn Xuyên.

Cơn run rẩy mãnh liệt của Vương Cảnh Doãn Xuyên đã cảm nhận thấy. Cơn co thắt của mật huyết cũng kéo Doãn Xuyên tới bên bờ sụp đổ. Gã bế Vương Cảnh quay trở lại đi vắng trong phòng. Vào lúc đổ xuống đi vắng, tinh dịch của Doãn Xuyên bắn vọt ra, không những bắn vào tận cùng hoa tâm mà còn rót đầy cả mật huyết.

“A.....” Thời gian như ngừng lại, không khí cũng như ngừng lưu động. Thời khắc đó tuyệt vời đến thế nào cũng chỉ có hai người đang ôm ấp nhau mới có thể lĩnh hội được. Trong gian phòng yên ắng chỉ có tiếng thở hổn hển nặng nhọc.

Thật lâu sau, Doãn Xuyên mới thương yêu lau mồ hôi trên cánh mũi Vương Cảnh.

“Doãn Xuyên, anh yêu em không?” Đột nhiên Vương Cảnh buồn bã hỏi một câu.

“Yêu” Doãn Xuyên gật đầu.

“Vậy cưới em được không?” Vương Cảnh nhỏ giọng hỏi.

“Được” Doãn Xuyên lại gật đầu.

“Anh mở túi của em, bên trong có một thứ” Vành mắt Vương Cảnh hơi đỏ lên, ánh mắt nàng nhìn tới chiếc túi da mềm màu trắng trên bàn trà.

Doãn Xuyên rất ngạc nhiên. Gã không hỏi thêm, mở túi Vương Cảnh ra, lấy ra từ trong túi một tập ảnh. Trong ảnh không ngờ là những bức hình thân mật của Doãn Xuyên và Vương Cảnh.

Doãn Xuyên giật nảy mình, vội hỏi: “Những tấm hình này là thế nào? Ai chụp?”

“Là Lý Kha chụp. Hôm trước em dọn dẹp nhà cửa, phát hiện thấy ở một chỗ rất bí mật”

“Vậy nghĩa là Lý Kha đã sớm biết quan hệ của chúng ta?”

“Anh nói sao?” Vương Cảnh cười lạnh.

“Nếu cậu ấy đã biết quan hệ của chúng ta, tại sao không nói ra?” Doãn Xuyên thầm cảm thấy hoảng sợ trước tâm cơ của Lý Kha.

“Mới đầu em cũng khó chịu, mấy ngày nay cả đêm anh ấy cũng không về nhà, nói bận gom tiền, nhưng hôm qua em theo dõi anh ấy, em phát hiện anh ấy có một nữ nhân”

“Nữ nhân? Ai vậy?”

“Yên tâm, không phải là tiểu Phi của anh, là một nữ nhân rất xinh đẹp”

“Em định làm thế nào?”

“Em cũng không biết, nhưng em nhất định không làm thê tử của anh ấy nữa”

“Vậy thì làm lão bà của anh”

“Hừ, làm bà ba của anh à? ừm, nói không chừng là bà tư, bà năm, bà sáu.....”

“Linh tinh, tối đa chỉ năm”

“Cái gì? Cái tên xấu xa nhà anh, em đã chết anh. Nói, trừ tiểu Phi, tiểu Lôi, anh còn có những nữ nhân nào?” Đôi chân đẹp của Vương Cảnh đá loạn lên.

“Ai da, anh nói, còn có tiểu Nhã.....”

“Ừ, ba người rồi”

“Còn có em.....”

“Được, bốn người.....”

“Còn có.....”

“Nói mau, đừng ấp a ấp úng”

“Hết rồi”

“Thật không?”

“Thật”

“Nếu anh không nói bây giờ, đợi em mà phát hiện ra, nhất định bỏ anh. Em ghét nhất người khác gạt em”

“Anh nói, nhưng em phải đồng ý gả cho anh”

“Anh lắm nhảm phải không? Vừa rồi em khẳng định đã mang bầu của anh rồi, cái đồ vô lương tâm nhà anh, em không gả cho anh còn gả cho ai?”

“Vậy em nhất định không được tức giận”

“Anh còn lì rì nữa, em sẽ tức giận đấy”

“Là.là.....”

Lúc đó, điện thoại của Doãn Xuyên đột nhiên vang lên, vẫn là đoạn tình ca cũ rích kia: Anh có biết em đang chờ đợi anh? Nếu quả thật anh để ý đến em.

Doãn Xuyên nổi điện thoại: “Cái gì? tiểu Phi xảy ra chuyện?” Doãn Xuyên giật nảy mình. Gã hồi hận vừa rồi tại sao không gọi điện thoại sớm cho Vân Vũ Phi.

Buông điện thoại xuống, Doãn Xuyên cho Vương Cảnh biết, Vân Vũ Phi bị trọng thương hôn mê, tính mạng nguy hiểm, hiện giờ đang cấp cứu ở bệnh viện.

“Đi, chúng ta lập tức tới bệnh viện” Doãn Xuyên sắc mặt tái mét.

“Vâng, yên tâm, tiểu Phi cát nhân thiên tướng, sẽ không sao đâu” Vương Cảnh cũng rất khó chịu, nàng cũng không biết làm sao an ủi Doãn Xuyên.

oOo

Vẫn là bệnh viện đó. Đứng ở cổng viện, Doãn Xuyên cảm hận nói: "Chúng ta dường như có duyên với cái bệnh viện này.

Bên ngoài phòng phẫu thuật cấp cứu, Dung An Dao và Vân Vũ Lôi đã nôn nóng ngồi ở đó. Thấy Vương Cảnh đến, Vân Vũ Lôi đau lòng ôm lấy Vương Cảnh. Doãn Xuyên thì vội vàng an ủi Dung An Dao đã nước mắt doanh tròng.

"Ồ..tôi biết thế không cho nó ra ngoài là hơn, đều tại tôi" Dung An Dao không ngừng nức nở.

"A di, tiểu Phi sẽ không sao đâu" Vương Cảnh lại đến an ủi Dung An Dao.

Lúc đó, một bác sỹ mặt đeo khẩu trang từ trong phòng phẫu thuật bước ra. Mọi người nôn nóng vây cả lại, muốn hỏi thăm tình hình phẫu thuật. Bác sỹ kia gỡ khẩu trang ra, y không ngờ lại là Lô Hải Dân. Lô Hải Dân hỏi mọi người: "Người nhà Vân Vũ Lôi đều đến đây cả chứ?"

Mọi người cùng gật đầu.

Lô Hải Dân cũng gật gù: "Ở nhà còn có ai không? Phẫu thuật cơ bản đã hoàn tất, bệnh nhân cơ bản đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm, chỉ là trước mắt sẽ luôn hôn mê, có điều thương thế của bệnh nhân rất nghiêm trọng, bệnh tình cũng có thể sẽ lặp đi lặp lại, cho nên bệnh viện hy vọng tốt nhất là người nhà bệnh nhân đều ở cả đây"

"Người trong nhà đều ở cả đây rồi, bác sỹ cho tôi biết, cô ấy bị thương thế nào? Bị thương ở đâu?" Doãn Xuyên sốt ruột hỏi.

"Đầu bị va đập mạnh, còn làm sao bị thương, bệnh viện không rõ, bệnh viện chỉ lo cứu người" Lô Hải Dân lãnh đạm nói.

Doãn Xuyên còn định hỏi nữa, đèn phòng phẫu thuật sáng lên, mấy bác sỹ đẩy giường bệnh ra khỏi phòng phẫu thuật. Trên giường bệnh, Vân Vũ Phi đang hôn mê mặt trắng như tờ giấy, trên đầu quấn băng trắng xóa, trên tấm băng trắng thăm ra một mảng huyết tích.

Mọi người cùng ủa tới.

Nhân lúc mọi người hỗn loạn, Lô Hải Dân nhanh chóng cởi bỏ áo blu trắng. Y vội vàng rời khỏi bệnh viện, biến mất trong dòng người mênh mang.

oOo

Triệu Đông Minh nhận được một tin tốt. Con gái út của Vân gia, Vân Vũ Phi, nhập viện. Vân gia từ trên xuống dưới đều đến cả bệnh viện. Vân gia lúc này không có một ai. Triệu Đông Minh biết, đó là một cơ hội tốt ngàn năm khó gặp. Muốn có được bảo vật của Vân gia, ngoại trừ mua hoặc cướp, còn có một phương pháp là: trộm. Muốn trộm cũng không dễ dàng. Tây Uyển có hệ thống chống trộm rất hoàn thiện và bảo vệ cực kỳ chuyên nghiệp. Cho nên muốn trộm chỉ ít phải có một chiếc chìa khóa.

Triệu Đông Minh đã có một chiếc chìa khóa cửa của Vân gia. Chiếc chìa khóa đó là lễ vật Đơn Văn Gia tặng cho Tống Hân Viện. Để lấy trộm dấu chiếc chìa khóa đó, Đơn Văn Gia phải tặng bộ nội y nàng ta yêu thích nhất. Đó là một bộ nội y nhãn hiệu cao cấp nhất của Pháp, nghe nói, bộ nội y nhãn hiệu Lejaby đó giá bán là một ngàn bảy trăm đô. Nữ nhân yêu cái đẹp nhất. Vì bộ nội y đó mà Đơn Văn Gia buồn mất nửa ngày.

Vì để báo đáp Đơn Văn Gia, Tống Hân Viện ngoại trừ tặng một sợi dây chuyền bạch kim gắn một viên kim cương 15 cara, còn tặng thêm một nam nhân tên là Lý Kha.

Lý Kha không những anh tuấn tiêu sái, còn vô cùng lãng mạn. Không những biết lãng mạn, công phu trên giường còn rất xuất sắc. Đơn Văn Gia hiện giờ vui vẻ giống như một thiếu nữ mười tám tuổi vậy.

Tống Hân Viện có được chìa khóa vẫn luôn chờ đợi cơ hội. Bây giờ cơ hội đã đến, nàng đặt toàn bộ hy vọng lên mình Triệu Đông Minh.

Có lẽ là lần đầu tiên giả trò trộm cắp, sau khi Triệu Đông Minh lẻn vào Vân gia, không ngờ lòng bàn tay rớm mồ hôi, tim đập thành thịch. Mặc dù vào trong nhà Vân gia mọi thứ rất thuận lợi, Vân gia cũng không có một ai, song Triệu Đông Minh vẫn có dự cảm chẳng lành.

“Hà hà, chột dạ thì cũng bình thường thôi mà, vì Hân Viện thì dù có ngồi nhà lao mình cũng sẵn lòng” Triệu Đông Minh tự an ủi.

Mọi khi, phòng ngủ của Dung An Dao vẫn luôn khóa. Nhưng từ khi Doãn Xuyên đến, cửa phòng ngủ gần như không khóa nữa. Vân Vũ Phi đột nhiên vào viện, đi quá vội vàng, Dung An Dao cũng không kịp khóa cửa phòng ngủ lại.

Triệu Đông Minh rất dễ dàng tìm ra phòng ngủ của Dung An Dao.

Phòng ngủ của Dung An Dao rất trang nhã, cũng rất đơn giản. Nhưng muốn tìm thấy nơi cất giấu bảo vật cũng không dễ dàng. Triệu Đông Minh có thể làm là từ từ kiểm, từ từ lục. Gã không sợ hãi nữa, bởi vì Tống Hân Viện đang ở trên một chiếc xe ở ngoài cổng bệnh viện. Nàng vẫn luôn chăm chú theo dõi cổng viện. Chỉ cần người của Vân gia ra khỏi bệnh viện, vậy thì Triệu Đông Minh sẽ nhanh chóng nhận được điện thoại thông báo.

Nhưng, Triệu Đông Minh và Tống Hân Viện ngàn vạn lần không ngờ nổi, còn có một người muốn tiến vào Vân gia. Người đó chính là Lô Hải Dân.

Đứng ở cửa nhà Vân gia, trong lòng Lô Hải Dân có chút khó chịu. Y không muốn làm Vân Vũ Phi bị thương, nhưng vì tiểu Tư, vì có thể chạy xa khỏi nơi này, y chỉ có thể có lỗi với Vân Vũ Phi. Viên gạch vỡ đập lên đầu Vân Vũ Phi yếu điệu đó, y quả thật có chút không nhẫn tâm.

“Yên tâm đi, tiểu Phi, anh sẽ không để em chết. Mặc dù em vĩnh viễn không thể nói chuyện, nhưng người còn sống thì còn hơn tất cả mọi thứ” Lô Hải Dân thầm than thở trong lòng. Y móc chìa khóa cửa nhà Vân gia ra, chiếc chìa khóa đó vốn thuộc về Vân Vũ Phi.

Lô Hải Dân vào trong nhà rất thuận lợi. Y tiện tay đóng cửa lại.

Triệu Đông Minh lật tung cả phòng lên. Mặc dù Triệu Đông Minh đã rất cẩn thận, nhưng gã vẫn lo tiếng lục lọi vọng ra ngoài cửa. Gã cứ khép nhẹ cửa phòng ngủ lại, đến nỗi Lô Hải Dân bước đến bên phòng ngủ mà gã không hề có chút cảm giác nào.

Lô Hải Dân là một bác sỹ xuất sắc. Bao năm nay làm công tác phẫu thuật, luyện thành động tác vô cùng nhẹ nhàng, đến cả bước đi cũng rất nhẹ nhàng. Lúc y đẩy cửa phòng ngủ ra, Triệu Đông Minh còn đang lục tủ quần áo. Chỉ là, lúc Lô Hải Dân phát hiện ra Triệu Đông Minh, Triệu Đông Minh cũng phát hiện ra y.

“Ai?”

“Ai.a, anh là. anh không phải là bác. bác sỹ Lô sao?” Triệu Đông Minh giật mình nhưng vẫn kịp nhận ra Lô Hải Dân, bởi vì Triệu Đông Minh chính là bệnh nhân của Lô Hải Dân. Sau khi uống thuốc do Lô Hải Dân kê, chức năng sinh lý của Triệu Đông Minh không ngờ có sự khởi sắc rất lớn. Cho nên gã có ấn tượng sâu sắc với Lô Hải Dân. Gã thậm chí chuẩn bị mời Lô Hải Dân ăn bữa cơm.

Nhưng, gặp nhau ở nơi khiến người ta không ngờ nổi này là điều Triệu Đông Minh khó mà chấp nhận nổi. Gã ngấm mò tới chỗ phòng lên trong tủ quần. Nơi đó giấu một con dao bấm rất sắc bén, loại có thể giết người.

“À, thì ra là anh, sao anh lại ở đây? Anh tìm gì vậy?” Lô Hải Dân cười tươi hỏi.

“Ha ha. bác sỹ Lô thật biết nói đùa. Đây là nhà tôi, tôi còn định hỏi anh sao lại vào đây?” Triệu Đông Minh cũng là người va chạm nhiều, gã bình tĩnh lại rất nhanh.

“Con gái út của Vân gia nhập viện, tôi tới lấy giúp ít y phục. Thật kỳ lạ, người của Vân gia tuyệt không nói có người nào khác ở nhà a” Bác sỹ Lô lộ ra dáng vẻ rất ngạc nhiên.

“Ha ha, là như vậy.....” Triệu Đông Minh đã không thể trả lời. Gã không ngờ nổi tính ngàn tính vạn, vẫn không tưởng được Vân gia còn có một bác sỹ. Gã cảm thấy khó chịu vì sơ suất của mình. Triệu Đông Minh

biết, tay bác sỹ trước mặt này không thể sống được nữa. Chẳng còn cách nào khác, chỉ có đường làm cho tay bác sỹ này chết. Triệu Đông Minh than thở trong lòng, muốn tìm được một tay bác sỹ giỏi như vậy thật không dễ. Gã bước tới gần Lô Hải Dân, vừa định rút thứ gì đó ra khỏi túi, nhưng, đúng vào lúc đó, mọi động tác của Triệu Đông Minh đều ngừng lại. Gã giật mình phát hiện, trước ngực đâm vào một con dao nhỏ giống như cây bút máy, nhưng vừa mỏng vừa bén. Đó là một con dao mổ bằng thép không rỉ do Đức sản xuất.

“Sao lại.. lại ..thế.này?” Đó là câu nói cuối cùng của Triệu Đông Minh. Lúc gã ngã xuống, ánh mắt vẫn trợn trừng lên, tựa như không tin nổi vào những gì diễn ra.

“Ài! Anh không biết chứ, tôi cứ giết người là hưng phấn, đêm nay xem ra lại khiến tiểu Tư vất vả rồi. Ai, tiểu Tư đáng yêu của anh, ca ca nhớ em, ca ca muốn làm mọi chuyện vì em” Lô Hải Dân nhìn Triệu Đông Minh đã chết lắm bầm. Con người của y phóng to lên vì hưng phấn.

Gầm giường trở thành nơi giấu xác tốt nhất. Mặc dù Lô Hải Dân thích giết người, nhưng y ghét nhìn thấy thi thể.

Xử lý thi thể xong, Lô Hải Dân lúc này mới nhấc chiếc gối trên giường lên. Vân Vũ Lôi cho y biết, trong chiếc gối có chìa khóa ngăn kéo.

Lúc còn rất nhỏ, Vân Vũ Phi tinh nghịch đã biết được bí mật của mẫu thân. Rất nhiều bí mật. Nhưng Vân Vũ Phi chỉ là một nữ nhân, một nữ nhân nhát gan yếu đuối. Lô Hải Dân chỉ giơ một con dao ra, Vân Vũ Phi đã đem mọi bí mật nàng biết nói hết cả ra. Cho nên, Lô Hải Dân rất dễ dàng tìm được hai chiếc chìa khóa cổ.

Chìa khóa vào tay, Lô Hải Dân mặt lộ vẻ vui mừng. Y biết Vân Vũ Phi không nói dối. Y ngồi xuống, mở ngăn kéo tủ đầu giường. Dường như y không hề có chút khấn trương. Lúc mở ngăn kéo thứ hai ra, Lô Hải Dân nhìn thấy một chiếc rương nhỏ màu sắc rực rỡ. Y hít sâu một hơi, khuôn mặt vốn trắng trẻo đỏ hồng lên vì kích động.

“Đúng rồi, đúng là cái rương này rồi, ha ha! Ta quá may mắn” Lô Hải Dân kích động ôm lấy chiếc rương nhỏ. Nhưng đúng lúc mở nắp rương lên, y đột nhiên kêu thảm một tiếng, thân thể bắn mạnh lên, rồi lại rớt mạnh xuống đất.

“Ui, có điện? Có cơ quan?” Lô Hải Dân hít sâu một hơi khí lạnh. Y gắng chịu đựng cơn đau đốn toàn thân, trừng trừng nhìn chiếc rương nhỏ màu sắc sặc sỡ.

Đột nhiên, ánh mắt Lô Hải Dân lóe lên. Dường như y nghĩ tới chuyện gì đó, khuôn mặt tái mét lại có thể lộ ra nét vui mừng, nhưng trông sao mà hung ác đáng sợ. Y khó nhọc bò dậy, loạng choạng lục tìm gì đó khắp nơi. Cuối cùng, trên tường ngoài phòng khách, y tìm được công tắc nguồn điện tổng của cả ngôi nhà.

“Hừ, thế này sao làm khó được ta, ta cắt đứt nguồn điện, xem cái cơ quan giẻ rách này còn có tác dụng gì” Lô Hải Dân cười lạnh. Y đưa tay ngắt toàn bộ nguồn điện trong nhà.

Nguồn điện bị cắt đứt, biện pháp chống trộm của bảo vật cũng tan biến. Chiếc rương nhỏ màu sắc rực rỡ kia cũng như không còn đáng sợ nữa, Lô Hải Dân đắc ý mở nắp rương lên. Nhưng, y vụn vụn lần không ngờ nổi, một luồng điện cực mạnh đột nhiên phóng tới. Y căn bản không có một chút thời gian phản ứng nào, đã bị luồng điện cực mạnh đó đánh cho bắn tung người lên, đập mạnh vào vách tường, rồi nặng nề rơi xuống. Hình như, Lô Hải Dân phát ra tiếng rú đau đớn, máu từ trong miệng, mũi trào ra, người cũng ngất đi.

39. Chương 39: Mày Lừa Tao Gạt

Rượu Brandy của Pháp rất nổi tiếng. Hennessy XO chính là một loại rượu brandy đặc biệt.. Loại rượu này không những thơm ngon mà bề ngoài chai rượu cũng rất đẹp, thân chai là một đường tròn hoàn mỹ, giống như đường cong của nữ nhân vậy. Nam nhân cầm loại chai đó rót rượu, cũng giống như ôm lấy vòng eo của nữ nhân, vòng eo rất thon nhỏ.

Vòng eo của Đơn Văn Gia rất thon rất đẹp. Lý Kha đơn giản là say mê vòng eo đó. Mặc dù có Đồng Linh ở bên cạnh, nhưng Lý Kha vẫn bước tới chẳng chút kiêng kỵ, ôm lấy vòng eo của Đơn Văn Gia. Hạ thể của hắn ép sát lên đồn bộ của Đơn Văn Gia.

Đơn Văn Gia đang chuyện trò với Đồng Linh cảm giác được sức nóng nơi đồn bộ. Sức nóng đó không nghiêng không lệch, chống thẳng lên vùng đất mẫn cảm. Đơn Văn Gia nhin không được muốn bật cười. Nàng quá vui vẻ. Nữ nhân thì luôn thích nam nhân say mê mình.

“Này, gã đẹp trai, có phải cậu yêu tiểu Gia chúng tôi rồi phải không?” Đồng Linh nhìn thấy bộ dạng triền miên thân mật của Lý Kha và Đơn Văn Gia, trong lòng có cảm giác ghen tỵ không nói ra lời, thầm nghĩ mình cũng là hạng thiên kiều bách mị, vì sao Lý Kha lại chẳng thẳng vào nàng chứ? Hay là tuổi hơi lớn, nam nhân không thích gặp?

“Linh tỷ, chị nói đúng rồi, tôi đã yêu điên cuồng Văn Gia tỷ” Lý Kha thổi một làn hơi vào tai Đơn Văn Gia, chỗ áp sát đồn bộ đã ngồng lên, hướng chỉ hắn lại uống một ly to Hennessy XO. Lý Kha hơi say. Nam nhân say thì sẽ nghĩ tới nữ nhân, nghĩ tới cần nữ nhân. Đứng phía sau Đơn Văn Gia, Lý Kha lấy tay xoa bờ mông Đơn Văn Gia một hồi.

“Ai ôi, cậu muốn chết à, bóp mông người ta làm gì?” Đơn Văn Gia yêu kiều trừng mắt lên với Lý Kha một cái, lớn tiếng ổng ẹo trách mắng.

“Mông chị mềm quá” Lý Kha cười lớn. Hàm râu hắn cạ lên cổ Đơn Văn Gia, chọc cho Đơn Văn Gia cười như nắc nẻ.

“Thật chịu không nổi các người, tôi đi vậy, đỡ cho tôi ở đây làm vướng chân vướng tay” Hai người tán tỉnh ve vãn khiến cho Đồng Linh đỏ mặt, càng khiến nàng thêm đỏ kị.

“Linh tỷ đừng đi à, chẳng phải hôm nay chị muốn tắm hơi một chút sao? Chị vào trước đi” Đơn Văn Gia rất thích xông hơi, nhà nàng có một phòng tắm xông hơi tư nhân, mặc dù diện tích không lớn, nhưng bốn, năm người cùng vào cũng không thành vấn đề. Quan trọng là trong phòng xông hơi có một chiếc giường nước, nằm xông hơi trên giường nước là sự hưởng thụ hết mức.

Đồng Linh thì rất thích chiếc giường nước kia. Sau mấy lần thử qua, nàng càng cố làm cho Đơn Văn Gia vui vẻ, vì là để có thể thường xuyên đến tắm xông hơi.

“Tôi chả có mấy hứng thú tắm một mình” Đồng Linh thích vừa xông hơi vừa tám chuyện.

“Vậy được, chị cứ vào trước đi, em sẽ vào ngay” Đơn Văn Gia cười đáp.

Đồng Linh nghĩ một chút, cảm thấy chẳng bằng rời khỏi đôi tiểu tình nhân này, cho nên cũng không khách khí nữa, một mình vào trong phòng xông hơi.

Phòng xông hơi chính là phòng tắm sửa sang lại mà thành. Trước phòng xông hơi là phòng tắm rộng rãi. Phải qua phòng tắm mới đến phòng xông hơi.

Trong phòng xông hơi không những có giường nước, có bồn tắm mát xa, còn có một vách kính chống thấm nước rất rất lớn. Nằm trên giường nước có thể xem được vô tuyến treo trên tường phòng tắm xuyên qua vách kính to đó, có thể nói là hào hoa xa xỉ.

Đồng Linh trút bỏ y phục trong phòng tắm, khoác chiếc khăn tắm trắng muốt lên. Hôm nay nàng cũng uống không ít rượu, trong có chút tươi đẹp. Chỉ là vẻ mặt nàng chẳng hề cao hứng. Bình thường nàng vẫn thích so sánh với Đơn Văn Gia nên càng nghĩ càng khó chịu. Đứng trước gương, Đồng Linh có chút thương cảm với bóng hình cô độc trong đó. Mặc dù đã ngoài bốn mươi, nhưng nàng vẫn luôn giữ gìn rất tốt. Ngoại trừ vòng eo có hơi thô, về cơ bản nàng không thua kém gì một nữ nhân ngoài ba mươi.

“Hừ, chẳng phải chỉ là eo nhỏ hơn chút sao? Có gì mà hay chứ? Cởi y phục ra, mình cũng chẳng thấy kém cái con lẳng lơ đó, hay cho cái đồ mặt trắng nhà cậu, không ngờ đến nhìn thẳng ta cũng không nhìn một cái, thật đáng ghét” Rõ ràng, Đồng Linh đang thâm rửa Đơn Văn Gia, nhưng càng oán hận Lý Kha không để ý đến nàng hơn.

36 độ là nhiệt độ Đồng Linh thích nhất. Nhiệt độ đó vừa đủ để có thể ra mồ hôi. Nằm trên chiếc giường nước màu xanh da trời, nổi phèo muộn và không vui vừa nãy đã biến mất quá nửa, nàng thư thái khép mắt lại.

Nhiệt độ trong phòng xông hơi tăng lên, những luồng hơi nóng từ bốn phương tám hướng phun ra. Kèm theo đó là mùi thơm hoa nhài khiến người ta vui vẻ thoải mái. Cả gian phòng dần dần có một làn hơi nước

lượn lờ. Đồng Linh bắt đầu cảm thấy nóng. Nàng hất chiếc khăn tắm ra, để cho toàn bộ thân thể hoàn toàn tắm trong làn hơi thơm ngát đó.

Mặc dù đã là mục mụ của một hài tử, nhưng nhũ phong của Đồng Linh vẫn căng tròn, không có dấu hiệu chảy xệ. Cặp đùi nở nang cân đối. Chỉ là thiếu tình yêu tưới nhuần, tính khí của nàng có chút cổ quái. Nghĩ tới lão công của mình như con chim thả bay, cả ngày ăn chơi trác táng trong đám nữ nhân trẻ trung xinh đẹp, trong lòng nàng lại càng ngập tràn nỗi oán hận. Nàng nghĩ tới cặp bồ, nhưng cứ mãi không có mấy cơ hội. Là một quý phụ, tiêu chuẩn của nàng cũng khá khắt khe. Già không được, khí chất thấp kém không có tu dưỡng không được, không sành sỏi không được, nếu như lại còn xấu nữa thì càng không được.

“Ài! điều kiện cao như vậy quả thật khó tìm, nhưng lại cứ để cho Văn Gia tìm được cái tay họ Lý kia, mình đúng là có số khổ mà” Đồng Linh thở dài một tiếng, không nhịn nổi khẽ khàng vuốt ve nhũ phong của mình. Nào ngờ càng sờ càng muốn vuốt ve, càng sờ càng thoải mái. Có lẽ là đang ở độ tuổi hổ lang, Đồng Linh đã có ham muốn rất nhanh. Ham muốn đó như ngọn lửa bùng bùng, bắt đầu lồng lộn lung tung.

“Ừ...” Đồng Linh không những vuốt ve nhũ phong bản thân, mà còn lần mò nơi mẫn cảm hơn. Hình như phòng xông hơi bị mở ra, Đồng Linh cho rằng chỉ là Đơn Văn Gia tiến vào, nàng không đắp khăn tắm lên lại. Nhưng mà, đột nhiên Đồng Linh phát hiện, không chỉ có Đơn Văn Gia tiến vào, mà ngay cả Lý Kha cũng vào trong phòng xông hơi.

“Ai da, Văn Gia cô thật là....” Đồng Linh vô cùng lúng túng. Nàng hốt hoảng lấy khăn tắm che đi những bộ phận quan trọng của thân thể. Nhưng mọi thứ đã quá muộn, những nơi kỳ diệu trên thân thể nàng đã để cho Lý Kha nhìn thấy không sót chút gì.

“Ha ha, đó là Linh tỷ chị không đúng rồi, làm sao em biết được chị liễu lĩnh đến vậy? Không ngờ trần trùng trục, đúng thật là. Bình thường chúng ta xông hơi vẫn đều quần khăn tắm mà” Đơn Văn Gia che miệng bật cười. Trên người nàng là một chiếc khăn tắm rất mỏng, cũng rất ngắn. Đồng Linh nằm trên giường nước rất dễ dàng nhìn thấy âm mao của Đơn Văn Gia.

“Nhưng cô cũng không thể đưa cậu ấy vào chứ” Đồng Linh nhìn Lý Kha bên cạnh Đơn Văn Gia không ngờ chỉ đỏ mặt trách móc, đào đâu ra nửa điểm tức giận? Nàng không ngờ được Lý Kha lại lớn mật đến vậy, chỉ mặc mỗi chiếc quần sịp đi vào, chiếc quần tam giác đó cũng quả thật quá nhỏ, ở giữa phồng lên một bọng tương, khiến người nhìn thấy liền tim đập dồn.

Trái tim Đồng Linh đã đập thành thịch.

“Cậu ấy cũng muốn xông một chút. Có điều Linh tỷ chị yên tâm, Lý Kha sẽ không nhìn chị đâu, cậu ấy chỉ thích nhìn em thôi, hi hi” Đơn Văn Gia tràn đầy niềm tin với bản thân. Nàng không những trẻ tuổi, thân hình cũng rất xuất sắc. So sánh với Đồng Linh, nàng dường như chẳng đáng phải bận tâm.

Đồng Linh ngẩn ra, nhưng nàng lập tức sôi gan. Nếu là bình thường hai nữ nhân giằng co nhau nói những câu đó thì không hề gì, nhưng hiện giờ có mặt Lý Kha, Đơn Văn Gia nói như vậy, đơn giản là một dạng sỉ nhục. Nàng ngầm hạ một quyết định, đó là không cảm dỗ được Lý Kha, thề không buông xuôi.

Nghĩ tới đây, Đồng Linh nở nụ cười ngọt ngào: “Văn Gia cô nói cũng phải, ài! Tôi là một bà già rồi, có cái gì đáng xem chứ? Được rồi, tôi ngủ đây, chẳng muốn xen vào các người nữa” Nói rồi, Đồng Linh nhắm mắt lại. Chỉ là chiếc khăn trên mình nàng lại dường như che không chuẩn bộ vị quan trọng. Thấp thoáng, Lý Kha nhìn thấy phần lớn nhũ phong.

Nam nhân của Đơn Văn Gia là một lão người Pháp, nàng nghe quen tai, nhìn quen mắt với phương thức sinh hoạt của người châu Âu, đối với việc nam nữ lỏa thể ở chung một phòng, Đơn Văn Gia thấy quen rồi không còn lạ nữa. Hướng chỉ Đồng Linh chỉ là bà sồn sồn. Mặc dù vẫn còn giữ gìn được dáng vẻ thướt tha, nhưng Đơn Văn Gia căn bản không để Đồng Linh vào lòng.

Nhưng mà, Lý Kha lại cực kỳ chấn động với cảm giác thân thể của Đồng Linh. Cặp đùi đầy đà, bờ mông hoàn mỹ, còn có nải tử mẩy chắc, không gì không lộ ra cảm giác ham muốn nồng nàn. Thứ nam nhân dễ dàng mất phương hướng nhất chính là dạng thành thực đó. Dạng thực nữ đó thường hay khiến cho nam nhân điên đảo thần hồn.

“Có nóng không? Nếu nóng, tôi hạ thấp nhiệt độ xuống một chút” Đơn Văn Gia ôm lấy cổ Lý Kha, dáng vẻ rất ngọt ngào rất duyên dáng. Nàng hoàn toàn không để ý tới nhiệt độ Đồng Linh đã chỉnh sẵn, chỉ để ý xem tình lang có thoải mái hay không.

“Không cần, nhiệt độ thể này rất vừa” Lý Kha xoa nắm vòng eo của Đơn Văn Gia, chỉ là ánh mắt hẩn lại lên lút liếc Đồng Linh dường như đã ngủ một chút.

Không ngờ được, Đồng Linh căn bản không ngủ. Nghe thấy Lý Kha không thay đổi nhiệt độ phòng xông hơi, nàng cảm kích mở mắt ra, còn cười cười với Lý Kha. Nụ cười đó rất đặc biệt, rất mờ ám.

Đơn Văn Gia quay lưng lại Đồng Linh, đương nhiên không nhìn thấy nụ cười quyến rũ của Đồng Linh. Nàng ngồi trong lòng Lý Kha, không ngừng cọ sát vùng đất riêng tư lên hạ thể gồ lên của Lý Kha. Còn Lý Kha tựa hồ cũng rất liêu lĩnh. Tay hẩn không những xoa eo, còn xoa cả kiều đồn của Đơn Văn Gia.

“Định làm gì thế? Darling” Đơn Văn Gia cắn lên bờ môi căng mọng gợi cảm.

Lý Kha nhìn Đồng Linh một cái, nhỏ giọng nói: “Tôi muốn.....” mặc dù không nói hết câu, nhưng hạ thể căng phồng của hẩn húc húc vào vùng đất riêng tư của Đơn Văn Gia, chuyện muốn nói đã nằm hết trong điều không nói.

“Sao mà cậu ăn mãi không no vậy, thật tham lam a” Đơn Văn Gia bật cười khúc khích.

Đương nhiên Lý Kha tham lam rồi. Nam nhân ở trước mặt nữ nhân như vậy mà không tham lam, thì thật là lãng phí hết cả cái đẹp. Tay hẩn càng lúc càng suồng sã, căn bản coi như không có sự tồn tại của Đồng Linh.

“Dừng..vội.....” Mặc dù Đơn Văn Gia cởi mở mạnh dạn, nhưng trước sự suồng sã quá mức của Lý Kha cũng cảm thấy đỏ mặt. Nàng vội vàng dùng giọng nói nhỏ đến mức chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe thấy

để ngăn chặn: “Mình ở trong này xông hơi một lúc trước đã, đợi tôi tắm qua, sau đó về phòng chơi tiếp được không?”

“Ừ.....” Lý Kha đã rất cứng, nhưng hấn bắt lực nhìn Đơn Văn Gia bước ra khỏi phòng xông hơi.

Qua vách kính ngăn phòng xông hơi, Lý Kha nhìn thấy Đơn Văn Gia bỏ khăn tắm ra trước vòi sen trong phòng tắm. Thân thể khiến người ta phun lửa kia lại một lần nữa kêu lên ngọn lửa dục của Lý Kha. Hấn khó nhọc vỗ về cái chỗ phòng lên một chút.

Đơn Văn Gia cười khúc khích kéo một tấm rèm chắn nước màu vàng nhạt ra, chặn mất tầm mắt của Lý Kha. Lý Kha rất muốn thưởng thức bức mỹ nữ tắm gội. Hấn hận không thể xông tới, xé nát tấm rèm chắn nước đó ra.

“Ưm” Một âm thanh như tiếng nói mới làm thay đổi ánh mắt của Lý Kha. Đồng Linh đang nằm ngửa trên giường nước trở mình, làm cho thân thể lõa lồ, đồn bộ trắng nõn hoàn toàn lộ ra trong không gian đầy hơi nước bình bình.

“A, đồn bộ đẹp quá, cở rậm quá...” Lý Kha nuốt ức một ngụm nước miếng. Hấn bị màn hương diễm trước mắt làm cho dục mắt ra. Dục hỏa vừa mới dịu xuống lại bốc lên mãnh liệt. Nhưng hấn nhìn nhìn Đơn Văn Gia đang tắm rửa ngoài phòng tắm, đành áp chế dục hỏa bản thân. Nếu ánh mắt mà có thể cưỡng dâm được, vậy thì hấn đã cưỡng dâm Đồng Linh vô số lần rồi.

“Văn Gia, xoa bóp cở giúp tôi được không? Đêm qua nằm ngủ hình như hơi bị vẹo cở” Đồng Linh cầu khẩn với giọng rất mềm rất uốn éo. Đường như nàng không biết rằng Đơn Văn Gia đã đi ra tắm ở ngoài phòng tắm rồi, trong phòng xông hơi chỉ có nàng và Lý Kha.

Lý Kha không phải là Đơn Văn Gia, cho nên hấn không nói. Hấn chỉ nhìn bờ mông phì nhiêu của Đồng Linh.

“Mau lên mà...” Đồng Linh cầu khẩn một lần nữa.

“Linh tỷ, Văn Gia đi tắm rồi,, có cần tôi xoa bóp giúp chị không?” Lý Kha tỏ lòng tốt.

“A.sao lại chỉ có mỗi cậu” Đồng Linh quay người lại, đối mặt với Lý Kha. Chiếc khăn tắm trên người rút xuống, nhũ phong căng tròn đầy đặn rung rinh không ngừng. Nhưng dường như Đồng Linh không hề phát hiện khăn tắm bị rút xuống. Nàng cười duyên hỏi: “Cậu có biết xoa bóp không?”

“Biết, tôi biết.....” Xoa bóp cở chỉ có thằng ngu mới không biết làm. Đương nhiên Lý Kha không phải là thằng ngu. Hấn đứng lên, bước về phía Đồng Linh.

“Ai da...” Lúc này Đồng Linh mới phát hiện mình không có lấy mảnh vải che thân, nàng vội vàng lấy tay che chắn trước ngực, sau đó nũng nịu nói: “Cậu đừng miết mạnh quá, miết nhẹ thôi là được”

Hai chiếc bánh bao trước ngực to đến vậy, đầy đặn đến vậy, dùng tay làm sao mà che cho nổi, việc đó chỉ càng làm tăng sự kích thích cho thần kinh của Lý Kha.

“Tôi..tôi sẽ..sẽ rất cẩn thận” Lý Kha đã nằm xuống giường nước. Giường nước rất mềm, rất trơn. Vừa không cẩn thận một chút, Lý Kha đã trượt tới bên cạnh Đồng Linh, áp sát lên bờ mông phì nhiêu của Đồng Linh.

“Hình..hình như không cần phải gần đến thế mà?” Đồn bộ bị một cục gì đó thúc vào, khiến cho trái tim Đồng Linh gõ như hươu chạy. Nàng hồi hộp liếc một cái về phía Đơn Văn Gia đang tắm ngoài phòng tắm.

“Gần một chút mới xoa chính xác được, đúng không?” Lý Kha cũng lòng hươu dạ vượn. Quý phụ xinh đẹp trước mắt này quả thật khác hẳn nữ nhân bình thường. Chỉ riêng da dẻ thôi vuốt ve cũng vô cùng trơn mượt, mặc dù còn thua xa so với Dung An Dao, nhưng đã là nữ nhân khó gặp rồi. Lý Kha lại nhớ tới cặp nhũ phong căng tròn rắn chắc và làn hương mê người của Dung An Dao.

“Ừ..chỗ đó đó..ừ, rất dễ chịu....” Dáng vẻ Đồng Linh ngất ngây. Nàng rất muốn quyến rũ nam nhân gần trong gang tấc này, nhưng khi thực sự quyến rũ, nàng lại hơi sợ hãi, bởi vì Đơn Văn Gia ở ngay bên ngoài. Cái ả Đơn Văn Gia đó chỉ cần vén rèm chắn nước kia liền sẽ phát hiện ra tất cả. Nhưng mà, một ngọn lửa dục từ ngực dần dần bốc lên. Lý Kha càng xoa bóp, ngọn lửa dục càng bốc lên mạnh mẽ. Đồng Linh cảm thấy rất khó chịu. Thân thể nàng dũi ra sau một cách không tự chủ. Cái dũi đó không ngờ làm khe đùi đụng vào cái chỗ gồ lên cứng rắn kia. Toàn thân nàng run lên.

Lý Kha mừng thầm trong lòng. Hắn biết nữ nhân trước mắt đang ra hiệu. Để có thể xác định lần cuối, hắn thử cố ý kéo xuôi bàn tay đang xoa bóp cổ xuống đến cánh tay, miệng nói rất ôn nhu: “Linh tỷ, cổ mà mỗi thì tốt nhất cũng nên xoa bóp cả vai và cánh tay nữa”

“Ừm” Đồng Linh bị xoa bóp đến toàn thân nóng rực, thân thể nàng không ngừng dũi ra sau, gần như đã ép sát lấy Lý Kha.

“Còn chỗ này cũng phải xoa bóp....” Tay Lý Kha do dự một chút, rồi vượt qua bờ vai, trượt tới nhũ phong căng đầy.

“A..chỗ đó cũng cần xoa sao? Ừ.....” Đồng Linh hơi thở như lan như xạ. Đường như Lý Kha xoa bóp cực chuẩn, không những nắn bóp nhũ phong, còn về nắn là nhũ đầu.

“Muốn khoan khoái, tốt nhất..tốt nhất là về nữa..hai bên đều về.....” Tay Lý Kha bận đến tới tắm mặt mũi.

“Vây..vây cứ về..a..sướng qua, cậu thật biết xoa bóp” Đồng Linh không cam lòng để Lý Kha giành riêng chuyện hay, nàng không ngờ cũng về nắn nhũ phong của mình.

“Linh tỷ, chị quỳ sắp lên được không” Lý Kha lén lút móc tên gia hỏa cứng ngắc ra.

“Ừm” Đồng Linh đang mê mẩn quả nhiên rất nghe lời.

Mông nâng cao lên chút được không?” Lý Kha xoay người dậy, cười lên sau lưng Đồng Linh. Hắn cắn lấy tai Đồng Linh.

“Vì sao phải nâng mông lên vậy? Ai ôi, cái đó là gì vậy? To quá.....” Đồng Linh vừa nâng cao mông lên, mặt huyết mẩn cảm đã bị một thứ to cứng chọc vào. Mặc dù Lý Kha rất ôn nhu, nhưng Đồng Linh bị chọc vào trong lúc không có chút đề phòng nào, không ngờ bị đau.

“Linh tỷ.a.....” Lý Kha trong lòng thâm hô quá đã, nhục bồng của hắn cắm thẳng vào nơi sâu nhất trong mặt huyết.

“A..ai ôi.sao cậu có thể như vậy? Sẽ bị Văn Gia phát hiện mất, cô ấy sẽ hận tôi.cậu buông tôi ra, mau mau rút ra.a!” Đồng Linh già mồm làm ra vẻ, nhưng trong lòng lại vô cùng hưng phấn. Lý Kha vừa chọc nhục bồng vào nơi sâu nhất, nàng đã bắt đầu uốn éo đồn bộ của mình. Nỗi sung sướng mãnh liệt trong chớp mắt như dòng điện truyền khắp toàn thân, Đồng Linh phát ra tiếng rên rỉ như mèo kêu.

“Linh tỷ, chỗ đó của chị khít quá à” Hai tay Lý Kha đỡ lấy hai trái đào của Đồng Linh, hạ thể chuyển động tới tấp, ra sức đập vào rút ra.

“Ừ..ừ....”

“Thoải mái không? Linh tỷ”

“Thoải.thoải mái.ừ.....”

“Nào, Linh tỷ, quay người lại nào”

“Ừm” Đồng Linh quay người lại, đối diện trực tiếp với Lý Kha. Nàng không ngờ lại cảm thấy thẹn thùng vô cùng, ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào Lý Kha. Nàng chỉ chú ý tới cây nhục bồng đỏ đến như thành màu tím dưới hông Lý Kha.

Lý Kha đã dán lên người nàng như miếng kẹo cao su. Cây nhục bồng đen xì kia dưới cái nhìn chăm chú của hai người cứ thế chọc vào trong mặt huyết được âm mao rậm rạp bao phủ.

“A.....” Lý Kha không ngờ được mặt huyết của Đồng Linh còn khít đến vậy.

“Cậu không sợ Văn Gia nhìn thấy sao? Ừ.ừ.....” Đồng Linh đôi mắt mơ màng nhìn Lý Kha.

“Linh tỷ còn không sợ, tôi sợ gì chứ? Thêm nữa, dù là Văn Gia nhìn thấy tôi cũng nói là Linh tỷ quyền rũ tôi” Lý Kha cười xấu xa.

“Ừ..cậu thật không có lương tâm, là cậu giở trò xấu, còn nói linh tinh.a.a....” Đồng Linh vừa chịu đựng Lý Kha chọc rứt mạnh mẽ, vừa bị Lý Kha ăn nói chọc ghẹo, trong lòng thật vừa xấu hổ vừa tức tối, không nhìn được trọn tròn mắt hạnh. Vừa định phản công, Lý Kha đã ra tay trước về mạnh như đầu của nàng. Đồng Linh tức thì toàn thân nhột nhột liên tiếp.

Đột nhiên, bên ngoài cánh cửa kính phòng xông hơi có ánh sáng lấp lánh. Đơn Văn Gia trên thân quần một chiếc khăn tắm kéo rèm chạy ra. Thì ra ánh sáng lấp lánh là điện thoại nhấp nháy.

Đơn Văn Gia vừa lau mái tóc ướt sũng vừa nói điện thoại. Nàng căn bản không hề chú ý đến mọi việc xảy ra trong phòng xông hơi. Mà cùng lúc, Lý Kha và Đồng Linh đã đến thời điểm quan trọng. Nhìn thấy Đơn Văn Gia chạy ra nghe điện thoại, bọn họ sau khi nhìn nhau một cái, không ngờ bất chấp tất cả mà tiếp tục đâm rứt. Thậm chí Lý Kha còn ngậm lấy lưỡi của Đồng Linh, hẩn đâm thọc như vũ bão.

Thật may, Đơn Văn Gia chỉ mãi nghe điện thoại. Nàng gật đầu tới tấp như đang đồng ý chuyện gì đó. Một lát sau, Đơn Văn Gia đóng máy lại bước vào trong phòng xông hơi. Nàng có vẻ nôn nóng nói với Lý Kha: “Darling, tôi có chút việc gấp phải ra ngoài, sẽ về thật nhanh. Nếu mình đói bụng thì cứ ăn lót dạ trước đi, trở về tôi sẽ làm món Thái cho mình ăn”

Nói rồi, Đơn Văn Gia nhìn Đồng Linh một cái, thấy Đồng Linh đã ngủ say, không không tiện đánh thức dậy, vội vàng hôn tạm biệt kiểu Pháp với Lý Kha rồi hấp tấp đi ra.

Điện thoại là do Tống Hân Viện gọi đến. Nàng muốn Đơn Văn Gia lập tức đến bệnh viện. Mặc dù Đơn Văn Gia có không muốn đến hai mươi lần, nhưng nể mặt sợi dây chuyền với hạt kim cương 15 cara, nàng đành nhận lời. Một chiếc BMW màu xanh sẫm lặng lẽ đậu ở đối diện với cổng viện. Xe là xe xịn, người trong xe cũng rất đẹp. BMW với mũ nhân, đó là sự kết hợp tuyệt vời. Chỉ là mũ nhân trong xe có chút lạnh lùng.

Người đẹp lạnh lùng đó chính là Tống Hân Viện.

Tống Hân Viện có vẻ thấp thỏm không yên. Đã qua một khoảng thời gian rất dài rồi nhưng Triệu Đông Minh vẫn không có chút tin tức nào. Tống Hân Viện chịu không nổi phải gọi điện cho Triệu Đông Minh. Nhưng vượt ra ngoài ý liệu, Triệu Đông Minh không ngờ không nghe điện thoại. Tống Hân Viện lúc này không giữ được bình tĩnh nữa, linh cảm của nàng càng lúc càng xấu, bởi vì mí mắt nàng cứ nhấp liên tiếp.

Mắt trái nhấp tãi, mắt phải nhấp tai. Tống Hân Viện lại cứ nhấp mắt phải suốt.

“Sao lại không nghe điện thoại chứ? Đúng là đồ ngu xuẩn” Tống Hân Viện chửi rầm lên với chiếc điện thoại. Nàng thật muốn chạy tới Văn gia xem xem rốt cuộc là có chuyện gì. Nhưng Tống Hân Viện chẳng có cách nào. Nàng phải theo dõi. Nếu tùy tiện rời đi, vạn nhất người của Văn gia cũng về nhà, vậy chẳng phải là xảy ra rắc rối to sao?

“Không được, nhất định phải đi xem sao. Triệu Đông Minh không nghe điện thoại, cho dù người của Vân gia có về nhà, Triệu Đông Minh cũng không sao nhận được thông tin. Xem ra phải tìm người đến theo dõi giúp” Tổng Hàn Viện nghĩ tới Đơn Văn Gia. Không hiểu vì sao, Tổng Hàn Viện không muốn để cho Lý Kha tham gia vào chuyện này. Nàng không quên được cái ngày trời đổ mưa to đó.

Hôm đó, từ nhà Đơn Văn Gia ra về đã rất khuya rồi. Trời đổ cơn mưa rất to, rất rất to. Tổng Hàn Viện đã ngà ngà say mặc dù cũng sống ở Tây Uyển, nhưng trận mưa sầm sập khiến nàng không biết phải làm sao. Nàng lại không quen qua đêm ở bên ngoài. Cho nên, mặc dù trời mưa to, Tổng Hàn Viện vẫn cứ cố chấp muốn về nhà. Lý Kha cùng đến dự tiệc đương nhiên mong muốn làm hộ hoa sứ giả.

Lý Kha không ngờ đội mưa chạy về nhà, lái chiếc Volvo của hắn đến đón Tổng Hàn Viện.

Lúc Tổng Hàn Viện về đến nhà, trên người không dính lấy một giọt mưa. Nhưng Lý Kha thì toàn thân ướt sũng, đơn giản đúng là một con gà nhúng nước. Lúc đó, Tổng Hàn Viện đã khóc. Nàng không vào nhà, mà quay trở lại xe của Lý Kha.

Nàng bảo Lý Kha chạy xe tới bên bờ Bạch lộ giang. Vào đêm đó, Tổng Hàn Viện đã qua đêm trên xe của Lý Kha.

Đó cũng là lần đầu tiên trong mười năm qua, Tổng Hàn Viện qua đêm ở ngoài. Nhưng Tổng Hàn Viện không một chút hối hận. Thậm chí nàng còn nhớ rất rõ Lý Kha đã làm cho nàng bốn lần đạt tới cao trào, mỗi lần đều rất hoàn mỹ, mỗi lần đều khắc cốt ghi tâm.

Nhưng sáng hôm sau, Tổng Hàn Viện lại lạnh lùng cho Lý Kha biết, đó chỉ là một sai lầm.

Tổng Hàn Viện vẫn nhớ rõ, lúc nàng nói với Lý Kha, yêu cầu hắn quên cái đêm đó đi, về sững sờ và đau khổ của Lý Kha khiến trái tim Tổng Hàn Viện như vỡ nát. Nàng không biết vì sao mình lại tuyệt tình như vậy. Có lẽ Tổng Hàn Viện biết rõ Lý Kha là một người có vợ, căn bản không thể có được tình cảm của Lý Kha, cho nên nàng dứt khoát giải quyết dứt điểm, đoạn tuyệt quan hệ nhục thể với Lý Kha, lại còn biến Lý Kha thành món lễ vật tặng cho Đơn Văn Gia.

Nhưng Tổng Hàn Viện không thể nào quên được đêm đó. Cũng không thể quên được bốn lần cao trào khắc cốt ghi tâm đó.

“Tiểu Viện” Cửa xe có tiếng gõ nhẹ, cũng làm Tổng Hàn Viện tỉnh lại khỏi dòng suy tư miên man.

“A, Văn Gia tới rồi” Thì ra là Đơn Văn Gia tới. Nàng vừa tắm xong, cho nên thơm ngào ngạt.

“Chị theo dõi công viện, chỉ cần người của Vân gia ra, chị gọi điện thoại cho tôi, biết chưa?” Mặc dù Tổng Hàn Viện nhỏ hơn Đơn Văn Gia đến mười tuổi, nhưng lời của Tổng Hàn Viện Đơn Văn Gia lại không dám không nghe.

“Ừ” Đơn Văn Gia gật đầu.

Mặc dù sắp đến Văn gia, nhưng Tống Hân Viện vẫn muốn gọi điện thoại lại cho Triệu Đông Minh một lần nữa. Song điện thoại vẫn không có ai nghe.

“Chẳng lẽ, cái gã Đông Minh này định nuốt cả mấy thứ kia?” Tống Hân Viện bắt đầu suy nghĩ lung tung. Nàng vội vàng lao tới nhà Văn gia. Theo cảm giác của nàng, Triệu Đông Minh yêu nàng, mặc dù nàng tuyệt không yêu Triệu Đông Minh.

Triệu Đông Minh không thể độc chiếm bảo vật. Gã đã chết lúc lâu rồi. Nhưng điện thoại của gã vẫn cứ reo mãi. Tiếng chuông điện thoại chói tai lại làm một người bị hôn mê giật mình tỉnh dậy. Người đó là Lô Hải Dân.

“Khụ khụ khụ....” Lô Hải Dân không ngừng ho khan lại ho ra một búng máu. Mặc dù y đã tỉnh, nhưng y tình nguyện chết, bởi vì y cảm giác thấy mình đơn giản là sống không bằng chết. Y không những cảm thấy đầu choáng đến muốn ói, nhịp tim rối loạn, mà còn cảm giác mỗi một tế bào, mỗi một đốt xương trên cơ thể đều đau đớn không chịu nổi. Y bị thương hỏi: “Trời ơi, thế là thế nào?”

Không ai có thể trả lời câu hỏi của y. Bên cạnh y chỉ có một người chết.

“Mình sẽ chết sao?” Lô Hải Dân chỉ đành hỏi bản thân. Y quẹt vệt máu vẫn còn đang nhỏ ra nơi khoe miệng, lẩm bẩm nói: “Tại sao? Tại sao ông trời lại trêu ghẹo tôi như vậy? Ô...”

“Không được, ta không thể chết, ta phải báo thù, báo thù tất cả mọi người. Những người đó đều đáng chết, ta sẽ đem đám người đó giết từng người một. Ta phải cùng tiểu Tư của ta cao chạy xa bay, ta muốn tiểu Tư làm tân nương của ta, sinh cho ta. sinh cho ta thật nhiều thật nhiều hài tử, khụ khụ khụ.....”

“Kinh coong” Tiếng chuông cửa du dương kéo Lô Hải Dân đang mải mê trầm tư mặc tưởng trở về hiện thực. Y chống người dậy, tựa vào thành giường, sau đó móc con dao phẫu thuật bằng thép inox ra nắm chặt trong tay. Y hít một hơi thật sâu, cặp mắt lơ đãng cảnh giác nhìn chăm chú cửa phòng ngủ không chớp, thỉnh thoảng còn lấp loáng hàn quang tàn nhẫn.

Bấm chuông cửa là Tống Hân Viện. Nàng xem ra rất bình tĩnh, giống như là đến thăm một người bạn. Mặc dù Tống Hân Viện cũng có chìa khóa vào nhà Văn gia, nhưng nàng rất cẩn thận thử xem Văn gia có phản ứng gì không.

Chuông cửa kêu rất lâu, Tống Hân Viện mới móc chìa khóa ra mở cửa phòng. Trước khi tiến vào, nàng cẩn thận nhìn xung quanh.

Chỉ là ngay lúc Tống Hân Viện bước chân qua cánh cửa nhà Văn gia, nàng liền cảm giác thấy khác thường. Nữ nhân trời sinh mẫn cảm. Trong giới đồ cổ Tống Hân Viện có danh tiếng là “Mắt phượng”. Thật ra luận

về kinh nghiệm, luận về nhân lực, nàng còn thua xa rất nhiều bậc tiền bối, nhưng nàng lại có cảm giác không giống người khác. Loại cảm giác đó không phải nhờ vào rèn luyện mà có, mà là bẩm sinh. Tống Hân Viện lúc này nhìn ngó xung quanh căn nhà, dường như nàng ngửi thấy một chút mùi máu.

“Đông Minh” Tống Hân Viện chỉ nhìn lướt qua liền phát hiện một cánh cửa khép hờ rất kỳ quái. Vì sao phải khép hờ? Phòng trong nhà thông thường hoặc là đóng hẳn lại, hoặc là mở hẳn ra, rất hiếm khi khép hờ, trừ phi trong đó có người. Nếu trong đó có người, liệu có phải là Đông Minh không? Nếu là Đông Minh thì gọi một câu như vậy anh ấy nhất định lên tiếng.

Tống Hân Viện gọi, nhỏ giọng gọi Triệu Đông Minh một tiếng. Nhưng không có tiếng đáp lại. Nàng lại gọi lần thứ hai, còn tăng cao âm lượng. Nhưng vẫn vậy, không có bất kỳ tiếng trả lời nào. Tống Hân Viện đột nhiên khẩn trương. Nàng thầm nghĩ, chẳng lẽ Triệu Đông Minh không nghe thấy? Chẳng lẽ Triệu Đông Minh không đến? Chẳng lẽ Triệu Đông Minh xảy ra chuyện bất ngờ?

Tống Hân Viện lảng lạng lùi lại phía sau, bởi vì nàng gần như loại bỏ hai giả thiết trước, một giả thiết còn lại mặc dù có vẻ khó tin, nhưng lại là cái duy nhất có thể kết luận nguyên nhân Triệu Đông Minh không nghe điện thoại. Nếu giả thiết Triệu Đông Minh xảy ra chuyện bất ngờ thành lập, vậy thì căn phòng đó còn có người khác. Tống Hân Viện càng nghĩ càng sợ hãi. Bước chân nàng chậm chậm lùi về phía cửa.

“Là cảnh sát?” Lòng Tống Hân Viện đột nhiên căng lên. Nhưng nàng nghĩ, nếu là cảnh sát, vậy thì vừa vào Vân gia, cảnh sát đã có thể bắt nàng. Cho nên, ý nghĩ là cảnh sát bị bác bỏ.

“Nếu không phải là cảnh sát, không phải người của Vân gia, không phải Doãn Xuyên, vậy thì là ai đây? Người đó đang làm gì? Đang chờ đợi gì? Đợi mình tiến vào? Chẳng lẽ Triệu Đông Minh bị người đó khống chế rồi?” Đầu óc Tống Hân Viện xoay chuyển như điện chớp. Nàng móc điện thoại ra, lại bấm số của Triệu Đông Minh một lần nữa.

Reng reng..reng reng..reng reng.

Trong gian phòng vắng lặng đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại chói tai. Đó là tiếng chuông điện thoại quen thuộc với Tống Hân Viện.

“Đông Minh.Đông Minh anh có đó không?” Tống Hân Viện kêu to lên. Nàng đã có chút hoảng sợ. Mặc dù Tống Hân Viện không yêu Triệu Đông Minh, nhưng nàng đã chung sống với Triệu Đông Minh mười năm. Dù sao Triệu Đông Minh cũng là trượng phu của nàng, nàng tuyệt đối không muốn Triệu Đông Minh xảy ra chuyện bất ngờ gì.

Tống Hân Viện mở to mắt chăm chú nhìn gian phòng. Đúng lúc nàng đang định rút lui, một giọng nói từ trong gian phòng khép hờ cửa vọng ra: “Tiểu thư, Đông Minh bị điện giật, chúng tôi đều bị điện giật” Giọng nói của Lô Hải Dân hỗn hển, có điều, y đã đoán ra nữ nhân này là tình nhân của người chết dưới gầm giường. Đêm hôm đó, bên bờ Bạch lộ giang, chính là nữ nhân này và người tên gọi là Triệu Đông Minh trong lúc vô tình nói ra bí mật về bảo vật của Vân gia. Lô Hải Dân càng xác định, đôi tình nhân này cũng đến trộm bảo vật. Nếu mọi người cùng chung mục tiêu, vì sao không hợp tác? Đầu óc y xoay chuyển, quyết định đổ một ván, lợi dụng nữ nhân kia một chút. Lô Hải Dân biết, hiện giờ y đã không còn có nhiều sự lựa chọn.

“Cái gì? Anh..anh là ai?” Tống Hân Viện kêu lên.

“Đừng có kêu to vậy chứ. Cô muốn để người khác nghe thấy hay sao? Tôi tên là Lô Hải Dân, là bác sỹ của Đông Minh. Anh ấy từng nhờ tôi chữa bệnh. Lần này là anh ấy muốn tôi đi cùng để giúp đỡ, khụ khụ khụ....” Lô Hải Dân lại ho ra không ít máu.

“Giúp cái gì?” Tống Hân Viện đầu óc tinh tế, mặc dù hoảng loạn, nhưng nàng tuyệt đối không thừa nhận mục đích đến đây.

“Tiểu thư, đều đã đến lúc này rồi, cô đừng có vòng vo nữa, cái rương bảo vật hiện giờ vẫn ở đây, tôi và Đông Minh đều bị trúng cơ quan, bị thương rất nặng, cô mau vào giúp tôi”

“Anh bị thương? Vậy Đông Minh đâu? Sao anh ấy không nói gì?” Tống Hân Viện nghe thấy Lô Hải Dân nói ra hai từ bảo vật, cũng tin bảy tám phần.

“Anh ấy đã, đã bị điện giật ngất đi rồi” Lô Hải Dân lo nói người đã chết rồi sẽ làm cho nữ nhân duy nhất có thể cạy nhờ được hoảng sợ chạy mất. Y quyết định ổn định nữ nhân này trước đã.

“Cái gì? Anh ấy ngất rồi?” Tống Hân Viện cuống lên. Nàng không ngờ nỗi sự việc lại xảy ra đến mức này.

“Đúng..cô mau lại giúp tôi....” Giọng nói của Lô Hải Dân nghe càng lúc càng yếu ớt.

Tống Hân Viện do dự. Bất kể thế nào nàng đều không thể không cứu Triệu Đông Minh, mặc dù nàng không hề yêu Triệu Đông Minh. Huống chi hiện giờ thời gian cấp bách, nàng phải tranh thủ từng giây từng phút.

“Anh nói xem, Đông Minh nhờ anh chữa bệnh gì?” Tống Hân Viện thử lần cuối cùng. Nàng phải khẳng định tay bác sỹ này là trợ thủ Triệu Đông Minh gọi đến.

“Là trở ngại về năng lực sinh lý của nam nhân” Lô Hải Dân thở hổn hển. Y biết đây là nữ nhân kia đang thử thách, cho nên Lô Hải Dân rất nhẫn nại.

Ừ, đúng rồi, trở ngại về năng lực sinh lý của nam nhân bình thường sẽ không tuyên truyền khắp nơi, chỉ có bác sỹ mới biết được, xem ra quả thật là trợ thủ Đông Minh gọi đến rồi. Nhưng, tại sao Triệu Đông Minh không nói với Tống Hân Viện, gã có một trợ thủ chứ?

Tống Hân Viện không suy nghĩ tỷ mỉ thêm nữa, cũng không có thời gian suy nghĩ tỷ mỉ. Nghi vấn rất quan trọng đó không ngờ Tống Hân Viện lại bỏ sót. Nàng vì thế đã phải trả một cái giá nặng nề.

Cửa phòng ngủ được đẩy ra. Cái Tống Hân Viện nhìn thấy là một nam nhân toàn thân là máu.

Lô Hải Dân không những toàn thân là máu, đến cả tai cũng có máu rướm ra. Nhưng, Lô Hải Dân nhìn thấy Tống Hân Viện không ngờ lại cười lên.

Một người bị thương rất nặng nếu cười lên có nghĩa là nhìn thấy hy vọng. Tống Hân Viện không nghi ngờ gì nữa chính là hy vọng của Lô Hải Dân.

“Triệu Đông Minh đâu?” Tống Hân Viện nhìn thấy Lô Hải Dân lần đầu tiên đã có một cảm giác sợ hãi. Lô Hải Dân cười lên càng khiến cho nàng cảm thấy lông tóc dựng ngược hết cả lên. Nhưng, nàng càng lo cho Triệu Đông Minh hơn.

“Chết rồi” Lô Hải Dân lại cười. Con dao mổ vô cùng sắc bén kia đã nắm chắc trong tay. Không còn nhiều thời gian nữa, Lô Hải Dân bắt buộc phải đánh nhanh thắng nhanh.

“Cái gì?” Tống Hân Viện khó mà tin nổi. Lưng nàng lập tức có một lớp sương lạnh dày.

“Đúng vậy, hơn nữa là tôi giết. Ở dưới gầm giường. Cô có thể xem xem. Có điều tôi có thể nói với cô, chúng ta không còn thời gian nữa. Bảo vật có lẽ ở trong cái rương ở cái tủ đầu giường kia. Chúng ta có thể chia đôi những thứ đó”

Lúc Lô Hải Dân nói những lời đó giọng nói ổn định hòa dịu. Trong mắt y, giết một người cũng đơn giản như giết một con gà. Nhưng y cũng biết, nữ nhân xinh đẹp trước mắt này nhất định sẽ cảm thấy giết mình kinh hãi. Y chỉ có thể làm chuyển đi sự chú ý, nói đến bảo vật, có lẽ có thể xoa dịu nỗi ưu tư của nữ nhân xinh đẹp này. Đêm đó bên bờ Bạch lộc giang, Lô Hải Dân nghe thấy rất rõ, nữ nhân này nằm mộng cũng nghĩ tới những bảo vật kia.

Đương nhiên, Lô Hải Dân cũng có sự chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Nếu Tống Hân Viện không đồng ý với điều kiện của y, hoặc muốn chạy trốn, vậy thì Tống Hân Viện chắc chắn không nghi ngờ gì nữa.

Triệu Đông Minh chết, đối với Tống Hân Viện mà nói thì là một chấn động cực lớn. Thậm chí nàng định chạy. Bởi vì đã có người chết, chuyện này sẽ không thể có kết cục tốt đẹp. Nhưng trong lúc chấn động nàng lại tỉnh táo phát hiện ra, trong tay Lô Hải Dân có một làn ánh sáng chớp lên.

Có ánh sáng chớp lên, vậy khả năng là dao kéo gì đó. Tống Hân Viện ngấm ngầm kêu khổ. Nàng thầm nghĩ, nếu bây giờ mà chạy, nói không chừng sẽ có nguy hiểm. Nhưng nếu không chạy, một nam nhân to lớn như Triệu Đông Minh còn có thể chết, vậy bản thân mình chẳng phải càng thêm nguy hiểm?

Nhưng, chiếc chén sứ mình vẫn luôn tha thiết ước mơ cũng ở ngay trước mắt, nếu có được đôi bảo vật có công hiệu trụ nhan thần kì đó thì là thời cơ tốt ngàn năm có một. Tống Hân Viện chăm chú nhìn chiếc rương nhỏ màu sắc rực rỡ. Nàng lại do dự.

“Sao rồi? Chúng ta không có nhiều thời gian đâu” Lô Hải Dân có vẻ không giữ được bình tĩnh. Y đã cảm giác thấy thân thể không còn quá khó chịu nữa.

“Anh đáng ra không nên giết người” Tống Hân Viện vẫn nói ra nỗi lo lắng trong lòng.

“Hết cách. Lúc đó, nam nhân của cô định giết tôi, anh ta đã thọc tay vào túi. Tôi không giết anh ta, anh ta sẽ giết tôi. Vì để sống sót, tôi chỉ đành giết anh ta.”

“Anh ấy thọc tay vào túi thì tức là anh ấy định giết anh?” Tống Hân Viện hỏi.

“Tôi đã kiểm tra rồi, trong túi anh ta chứa một thứ duy nhất, đó là một con dao bấm, rất sắc bén, giết trâu còn được, huống gì là giết người?” Lô Hải Dân lại cười. Xem ra y rất hài lòng với phán đoán của mình.

Tống Hân Viện trầm mặc một hồi. Nàng hỏi: “Anh sẽ giữ lời?” Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Lô Hải Dân, nàng giải thích: “Chuyện anh nói mọi người chia đều cái rương kia”

“Đương nhiên” Lô Hải Dân lập tức đáp ứng.

“Tôi chẳng cần cái gì, chỉ cần một cặp chén sứ. Thứ đó chỉ có tác dụng với nữ nhân, những thứ khác tôi chẳng để tâm” Tống Hân Viện quyết định. Dù sao sức cảm dỗ của cặp chén sứ quá mãnh liệt.

“Cặp chén sứ đó là của cô” Lô Hải Dân gật đầu nói.

“Được, anh nói đó nhé. Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Tống Hân Viện hỏi.

“Đương nhiên là lấy chiếc rương ra trước” Lô Hải Dân đáp rồi ra hiệu.

“Tôi sao dám lấy, anh đến lấy đi” Tống Hân Viện lắc đầu. Nàng đâu phải con ngốc.

“Cô tên gọi là gì?” Lô Hải Dân cười. Y biết, nữ nhân trước mặt không hề đơn giản.

“Gọi tôi là Hân Viện đi, bạn bè đều gọi tôi là Hân Viện” Tống Hân Viện cười. Ánh mắt nàng trở nên rất quyến rũ, rất ôn nhu. Nàng biết, muốn có được cặp chén sứ kia, nhất định sẽ không thuận lợi. Để có được đôi chén sứ đó, nàng sẽ không từ thủ đoạn nào.

40. Chương 40: Thích Gọi Lão Dân Trùng

Vẫn là bệnh viện đó, vẫn là phòng bệnh đặc biệt đó. Lần trước là Doãn Xuyên, lần này là Vân Vũ Phi. Cảnh ngộ trở trêu của đôi vợ chồng sắp cưới đó được cả bệnh viện trên dưới cảm thông, đặc biệt là mấy cô hộ sỹ xinh đẹp mới tuyển vào. Họ không những cảm thấy buồn thay cho Vân Vũ Phi, càng thấy buồn hơn cho một Doãn Xuyên tiêu tụy. Nghĩ tới việc đôi tình nhân này có lẽ suốt đời không cách nào nối liền, không cách nào sinh hoạt với nhau được, đám hộ sỹ trẻ trung đó lại muốn khóc. Trong số họ thậm chí nghĩ tới việc thay thế vị trí của Vân Vũ Phi để đến an ủi cho Doãn Xuyên, cái gã nam nhân đau thương đó.

Có điều, sau khi đám hộ sỹ trẻ nhìn thấy Vân Vũ Lô và Vương Cảnh, liền dẹp bỏ ý nghĩ đó. Bởi vì bọn họ có mỹ lệ hơn nữa, có xinh đẹp hơn nữa cũng không thể bằng một phần mười Vân Vũ Lô và Vương Cảnh.

Vân Vũ Lô ôm chặt cánh tay Doãn Xuyên đứng bên giường bệnh của Vân Vũ Phi, cùng mọi người chăm chú nhìn Vân Vũ Phi hôn mê bất tỉnh. Dung An Dao ngồi trên giường bệnh, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay Vân Vũ Phi. Nàng đã khóc không biết bao lần, nhưng trong đôi mắt sưng húp vẫn thấm đẫm nước mắt. Chỉ hơi sơ ý, những giọt nước mắt đó lại giống như chuỗi trân châu bị đứt dây, rơi xuống từng hạt từng hạt.

Wương Cảnh nhẹ ôm bờ vai Dung An Dao không ngừng an ủi. Nàng cũng cố gắng nén khóc. Thậm chí nàng muốn gọi điện thoại báo cho Lý Kha biết, để cho Lý Kha cũng đến thăm Vân Vũ Phi một chút. Dù sao Vân Vũ Phi cũng từng là tình nhân của Lý Kha.

“Bất kể là ai, anh nhất định phải ra được hắc, tìm ra tên hung thủ đó. Tiểu Phi, anh nhất định báo thù cho em” Doãn Xuyên siết chặt nắm đấm nhìn Vân Vũ Phi.

“Tốt nhất đừng có xung động, phát hiện có tình huống gì báo cho cảnh sát chúng tôi trước” Trong phòng bệnh đặc biệt còn có hai viên cảnh sát thường phục, trong đó một người tuổi không còn trẻ, họ Trương, dáng vẻ gần bốn mươi, nghe nói là một cảnh sát rất dũng cảm. Cảnh sát Trương đang điều tra vụ án thì thể nữ phát hiện bên bờ Bạch lộ giang. Không ngờ thì thể nữ đó quả thật là một hộ sỹ, mà hộ sỹ đó cũng là người của bệnh viện này. Vừa khéo là, hộ sỹ đó cũng làm việc ở khu phòng bệnh đặc biệt. Càng khéo hơn là, cảnh sát Trương phát hiện, thời gian hộ sỹ đó mất tích không ngờ lại là ngày Doãn Xuyên xuất viện.

Cảnh sát Trương luôn quan sát Doãn Xuyên. Ông ta từng hỏi thăm Doãn Xuyên đã đi đâu, làm gì sau khi rời khỏi nhà Vân gia? Nhưng Doãn Xuyên chỉ nói đi khắp nơi tìm Vân Vũ Phi. Gã không dám nói là đi làm tình với Vương Cảnh. Gã không muốn kéo Vương Cảnh yêu thương và trong vòng thị phi.

Cảnh sát Trương rời bệnh viện dặn đi dặn lại viên cảnh sát trẻ bên cạnh: “Phái người theo dõi Doãn Xuyên. Hắc rất khả nghi, phải theo dõi 24/24”

Doãn Xuyên không biết rằng mình đã trở thành đối tượng tình nghi. Gã nói với Dung An Dao: “Dung a di, trời sắp tối rồi, cô về nghỉ ngơi trước đi, ở đây có cháu rồi” Dung An Dao đỡ đầu lắc đầu.

Doãn Xuyên lại nhìn nhìn Vân Vũ Lô bên cạnh. Vân Vũ Lô cũng không muốn về.

Wương Cảnh quan tâm nói: “Em đi mua chút đồ ăn, mọi người muốn ăn gì?” Không ai trả lời, không ai muốn ăn. Trong gian phòng yên tĩnh chỉ có tiếng thút thút ngất ngưởng, bầu không khí tràn ngập không khí bi thương. Bầu không khí đó khiến người ta ngạt thở.

Trời tối dần.

Bên ngoài bệnh viện, một chiếc BMW vẫn lặng lẽ đầu trước cổng viện. Trong xe Đơn Văn Gia sốt ruột nguyên rửa Tổng Hân Viện: Trời tối mịt rồi, con tiểu yêu tinh kia làm gì mà chưa quay lại, chẳng lẽ muốn mình chết đói sao?”

Quả thật, lúc này là giờ ăn tối, người rất dễ đói, huống chi Đơn Văn Gia còn nhớ nhung Lý Kha ở nhà. Nghĩ tới Lý Kha, trong lòng Đơn Văn Gia càng cảm thấy nóng nảy không yên. Nàng lại muốn Lý Kha. Đơn Văn Gia cảm thấy mình dường như đã yêu Lý Kha. Nàng rất bất ngờ là cái thứ của Lý Kha không hề thua kém lão già người Pháp chút nào, hơn nữa còn cứng lâu hơn lão già người Pháp nhiều.

“Alo, darling, mình đói bụng chưa?” Đơn Văn Gia nhịn không được lại gọi điện thoại cho Lý Kha.

“Tôi..tôi không đói..mình có việc.cứ làm đi, không vội.vội về đâu” Đầu dây đằng kia, Lý Kha lấy lệ đáp lại Đơn Văn Gia.

“Sao vậy? Darling, mình nói chuyện sao cứ quai quái?” Lý Kha nói năng ấp a ấp úng, Đơn Văn Gia đã cảm thấy có vẻ không bình thường.

Lý Kha lúc này chính đang nằm trên sofa, một tay xoa nắn đại nải tử rung rinh, một tay cầm điện thoại nói chuyện với Đơn Văn Gia. Cười trên người hắn là một thực phụ mỹ lệ. Thực phụ đó không những đẹp, mà còn rất đầy đặn. Cặp đùi đầy đặn của nàng đang vắt ngang hai bên thân thể Lý Kha, âm hộ màu mỡ phì nhiêu của nàng đang tới tấp nuốt nhả cây đại nhục bông của Lý Kha.

“Tôi..tôi..không sao, tôi đang uống rượu” Lý Kha tiếp tục qua quýt.

“Không đúng, mình..mình bên cạnh có phải là có người? Đồng Linh phải chẳng ở bên cạnh mình?” Từ tiếng thở nặng nhọc của Lý Kha, Đơn Văn Gia nghe ra một chút đầu mối. Nàng nổi giận. Nhưng nàng vẫn đành cố nhẫn nhịn cơn giận hồi cho rõ rốt cuộc phải chăng là Đồng Linh giở trò quỷ.

Đồng Linh đang rong ruổi phi trên mình Lý Kha nghe thấy giọng của Đơn Văn Gia, nàng bực bội giành lấy điện thoại, lớn tiếng cười nói: “Văn Gia à? Cô nha, cô đừng có hiểu lầm nha” Nói rồi, dập mạnh điện thoại.

Trong điện thoại của Đơn Văn Gia chỉ còn tiếng “tút..tút.....”. Nàng quả là nổi cơn tam bành, một lần nữa bấm điện thoại cho Lý Kha. Nhưng mặc cho nàng gọi thế nào, Lý Kha cũng không nghe máy. Đơn Văn Gia sắp phát điên lên mất.

Đương nhiên Lý Kha không sao nghe điện thoại được. Bởi vì điện thoại đã bị Đồng Linh quăng ra xa, mà Lý Kha lại không thể đứng dậy. Thân thể hắn đang bị Đồng Linh ôm riết lấy như bạch tuộc. Thân dưới, đại nhục bông của hắn bị mật huyết của Đồng Linh kẹp chặt lấy. Lý Kha chẳng biết làm sao, chỉ đành cười khổ.

Mặc dù cười khổ, nhưng Lý Kha vẫn rất ngất ngây.

Trên chiếc sofa rộng rãi và êm ái, Lý Kha vừa xoa nắn đại nải tử của Đồng Linh vừa than thở: “Linh tỷ, chị làm vậy thật không chính đáng, Văn Gia sẽ giết tôi mất”

“Ừ..ừ. cô ta dám? Cậu không phải sợ cô ta, tốt nhất là rời bỏ cô ta. Tôi có bất động sản ở cả Hương Cảng, Mỹ, không bằng cậu cùng đi với Linh tỷ..ừ...”

“Tôi làm sao có thể đi được, hiện giờ tôi đang nợ đầy mình” Lý Kha lại thở dài. Lời hắn nói là sự thật.

“Sợ cái gì? Mặc dù Linh tỷ không có nhiều tiền, nhưng mấy ngàn vạn vẫn còn có thể lấy ra được. Cậu nợ bao nhiêu, Linh tỷ trả giúp cậu, tôi chỉ cần cậu..đối tốt với Linh tỷ là được rồi..ừ, tiểu Kha, mau hôn tôi, tôi sắp tới rồi.....” Chuyển động của Đồng Linh đột nhiên trở nên điên cuồng. Toàn thân nàng co giật dữ dội trong tiếng rên la. Đó là một đợt cao trào hoàn mỹ.

“Ài, Linh tỷ tốt của tôi, hay là chúng ta mau rời khỏi đây đi” Lý Kha mừng thầm trong lòng, có lẽ không cần lo đến sự thúc nộ của ngân hàng nữa. Hắn cũng không để tâm tới việc phát tiết nữa, vội vàng vỗ vỗ đồn bộ tròn trĩnh của Đồng Linh.

“Ừm, đợi tôi thở chút đã” Đồng Linh vẻ mặt thỏa mãn vẫn còn há miệng mà thở hổn hển.

Đơn Văn Gia ở cổng bệnh viện cũng đang thở hổn hển. Chỉ là nàng hít thở là cơn giận dữ. Nàng chẳng thể chú ý nhiều thứ được nữa, lấy điện thoại bấm số gọi cho Tổng Hân Viện. Không ngờ là không có ai nghe điện thoại. Đơn Văn Gia gào lên: “Tôi mặc kệ” rồi định xuống xe. Đột nhiên, Đơn Văn Gia phát hiện chìa khóa xe vẫn còn ở trong ổ. Nàng cắn răng, quyết định khởi động máy, lái chiếc BMW đó phóng nhanh như điện chớp về Tây Uyển.

Dung An Dao kiên cường rất cuộc vẫn là chủ gia đình. Thấy mấy người ở bệnh viện không ăn không uống ở bên cạnh Vân Vũ Phi cũng không phải là biện pháp hay. Nàng đề nghị cùng Doãn Xuyên trở về nhà trước để thu xếp một số y phục Vân Vũ Phi cần thay đổi, sau đó làm ít đồ ăn. Bất kể thế nào, Vân Vũ Phi đã bị thương như vậy rồi, thân thể những người khác càng không thể để suy sụp.

Dung An Dao rất có tiếng trong đám gác cổng Tây Uyển. Đám bảo an kính trọng nữ nhân của Vân gia như thần linh, đặc biệt là Dung An Dao. Đám bảo an đều lên gọi Dung An Dao là mụ mụ. Bởi vì Dung An Dao không những tuyệt đẹp, mà còn hòa nhã dễ gần, không giống như hai cô con gái kiêu ngạo. Mỗi lần Dung An Dao đi qua cổng nhìn thấy đám bảo an, nàng đều lộ ra nụ cười mỉm ôn nhu. Nụ cười mỉm đó đã đủ để khiến cho đám bảo an kia tự nguyện tan xương nát thịt, vào nơi nước sôi lửa bỏng vì Dung An Dao.

Cho nên, từ trước tới nay, Vân gia trở thành chỗ được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trong cả Tây Uyển. Tổ trưởng tổ bảo an là một lão già sáu mươi tuổi. Nghe nói, ông già này thiết kế cho Vân gia một biện pháp chống trộm rất đặc biệt. Nếu có đám trộm vặt dám hành nghề tại Vân gia, vậy thì đám trộm vặt đó sẽ hối hận suốt đời.

“Dung mụ mụ khỏe chứ, đi chợ về à?” mặc dù trời đã tối, nhưng đèn đóm trên cổng lớn của Tây Uyển vẫn sáng như ban ngày, đương nhiên là tay bảo an nhìn thấy vài bó cải xanh trên tay Dung An Dao. Mấy bó cải xanh đó là mua ở dọc đường.

“Phải rồi” Dung An Dao lộ ra vẻ mặt vui vẻ ôn nhu. Mặc dù tâm tình của nàng rất không tốt, nhưng nàng vẫn không keo kiệt lộ ra nụ cười mỉm với người khác. Doãn Xuyên ở phía sau vô cùng cảm thán. Hiện giờ già càng ngày càng yêu nữ nhân không những người đẹp mà trái tim cũng đẹp này.

Dung An Dao và Doãn Xuyên đi xa rồi, đám bảo an còn dõi theo hình bóng của Dung An Dao.

“Nhìn cái gì vậy?” Một tay bảo an trung niên vừa đi tuần về, thấy mọi người vươn dài cổ cò ngó gì đó, hẳn có vẻ kỳ quái.

“Còn có thể nhìn ai được nữa, là Dung mụ mụ đó. Ai, bà ấy thật sự quá đẹp” Một tay bảo an trẻ tuổi đáp.

“Hả, là Dung mụ mụ à? Thật đáng tiếc, ta không nhìn thấy, không biết máy điều hòa nhà bà ấy đã sửa xong chưa?” Tay bảo an trung niên than thở.

“Máy điều hòa nhà Dung mụ mụ bị hỏng à?” Tay bảo an trẻ hỏi.

“Ừ, vừa rồi nhận được điện thoại nội bộ của nhà Dung mụ mụ, nói muốn ngắt điện áp tổng để sửa điều hòa, ta còn đi cùng với tay phụ trách khu đi ngắt nguồn điện tổng” Gã bảo an trung niên giải thích tiếp: “Thật ra sửa điều hòa nhà Dung mụ mụ cũng không cần phải ngắt điện tổng. Có điều, là việc của nhà Dung mụ mụ, chúng ta nhất định làm theo, ha ha” Tay bảo an trung niên cũng thật chất phác đến đáng yêu.

“Cái gì mà điện thoại nội bộ nhà Vân gia?” Một giọng nói như tiếng oanh vàng vang lên phía sau tay bảo an.

Đám bảo an bị giọng nói ngọt ngào đó hấp dẫn, tới tấp quay đầu lại. Một mỹ nữ tóc dài phát phơ, thân mặc quần bò bó sát xuất hiện ngay trước mặt bọn họ. Mỹ nữ này không những đẹp, mà còn thuần khiết như thiên sứ. Cánh mũi xinh xắn, cặp mắt trong sáng. Chỉ là vẻ mặt mỹ nữ đó rất không tốt.

Đám bảo an ai nấy đều trở nên hưng phấn và khẩn trương. Tay bảo an trẻ liền kêu lên: “Đây không phải là cây gai nhỏ sao? Lâu quá không thấy cô, đi đâu vậy?”

“Ác, mấy tháng không gặp lớn ghê ha?”

“Đúng vậy, gai nhỏ càng trở nên xinh đẹp hơn”

Đám bảo an bàn tán sôi nổi, bởi vì đứng trước mặt bọn họ chính là cây gai nhỏ từng khiến cho đám bảo an nghe tiếng là biến sắc. Mặc dù cây gai nhỏ đó chỉ biến mất vài tháng, nhưng lại xinh đẹp gấp mười lần so với trước, cho nên đám bảo an vừa khẩn trương lại vừa hưng phấn.

Đáng tiếc, vẻ mặt cây gai nhỏ khiến cho đám bảo an vừa khẩn trương vừa hưng phấn kia lại rất u ám. Nàng lạnh lùng hỏi: “Hôm nay cả nhà Vân gia đều ở bên ngoài, trong nhà căn bản không có người, các người không cảm thấy kỳ quái sao?”

Câu nói đó vừa thốt ra, sắc mặt tất cả đám bảo an đều đại biến. Tay bảo an trung niên rất nghiêm túc nói: “Lý Nhã muội muội, thứ gì cũng có thể ăn bữa, nhưng nói năng lại không thể nói bữa, mấy câu cô nói rất nghiêm trọng, cô có biết không?”

“Hừ, Lý Nhã tôi đã không còn là Lý Nhã của mấy tháng trước nữa, bây giờ tôi chẳng có lòng dạ nào nói lời thừa với các anh. Người của Vân gia hôm nay toàn bộ ở hết bệnh viện, vậy làm sao có khả năng bảo anh ngắt điện để sửa điều hòa?”

“Tôi thì là điện thoại nội bộ của Vân gia, hơn nữa là giọng nói của một nữ nhân” Tay bảo an trung niên thì chắc chắn.

“Vậy thì có hai khả năng” Lý Nhã lạnh lùng đưa ra hai ngón tay.

“Hai khả năng gì?” Tay bảo an trung niên hỏi.

“Một là nhà Vân gia có quý, hai là nhà Vân gia có trộm” Lý Nhã liếc mắt nhìn mấy tay bảo an nói.

“Trên thế giới này lấy đâu ra quý? Nhưng trộm muốn ngắt điện để làm gì?” Tay bảo an trẻ hỏi.

“Tôi cũng không biết được bí ẩn trong đó, nhưng nếu là trộm bảo các anh ngắt điện, mà các anh lại ngắt theo, vậy thì các anh đã phối hợp với trộm đạo để ăn trộm, vậy tức là các anh không làm tròn chức trách, không tròn bổn phận thì phải trừ lương, nói không chừng còn bị sa thải” Lý Nhã vừa lắc đầu vừa cười lạnh.

Sắc mặt đám bảo an xanh lè. Bọn họ đối mắt nhìn nhau, táng đờm kinh hồn.

Tay bảo an trung niên càng run rẩy toàn thân. Dường như y nhớ ra chuyện gì đó, không thể bình tĩnh được nữa, vội vàng chụp lấy bộ đàm cao giọng ra lệnh: “Tất cả chú ý, tất cả chú ý, đóng hết cửa ra vào Tây Uyển, đóng hết cửa ra vào Tây Uyển. Xe và người chỉ cho phép vào không cho phép ra”

Về mặt những bảo an khác cũng trở nên nghiêm túc. Có điều, tay bảo an trẻ vẫn hỏi: “Lão đại, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Tay bảo an trung niên khấn trương nói: “Ài, trong nhà Dung mù mù có một thiết bị chống trộm đặc biệt, là do lão tổ trưởng Tôn An bố trí, nguồn điện thông thẳng với điện tổng. Hiện giờ có người ngắt điện áp tổng, nếu quả thật không phải là người của Vân gia yêu cầu ngắt điện, vậy thì sự việc nghiêm trọng rồi. Mọi người bắt đầu công tác”

Tay bảo an trung niên đến trước mặt Lý Nhã, nói với giọng rất thành khẩn: “Lý Nhã muội muội, cô quen biết với Vân gia, xin nhờ một chút, cô có thể đến nhà Vân gia thăm dò thực hư. Nếu cảm thấy không ổn, chúng tôi lập tức báo cảnh sát, quả thật làm phiền cô, không cần xin cô đó. Bát cơm của các huynh đệ có thể bảo vệ được hay không đều nhờ cậy vào cô cả” Tay bảo an trung niên van nài Lý Nhã một cách khẩn thiết.

“Được rồi, tôi đi xem sao” Lòng Lý Nhã lạnh như băng. Hiện giờ nàng hận chết một người, hận không thể đập người đó thành tám mảnh mười mảnh. Người đó ngoại trừ Doãn Xuyên ra, không còn ai khác.

Ba ngày trước, Lý Nhã đã trở lại Tây Uyển. Nàng lén lút trở về. Tất cả mọi người kể cả Lý Kha trong đó đều không biết nàng đã quay về. Ngay cả phụ mẫu của Lý Nhã cũng tưởng là Lý Nhã đi tham gia hoạt động du ngoạn do nhà trường tổ chức rồi.

Theo yêu cầu mạnh mẽ của Lý Kha, phụ mẫu Lý Nhã đã sắp xếp cho Lý Nhã học ở nơi khác. Nhưng Lý Nhã sao có thể yên tâm học tập chứ? Trong khoảng thời gian ban đầu, trước sự chú ý chặt chẽ mà nghiêm khắc của phụ mẫu, nàng chỉ đành dè dặt nể sợ nhưng một người. Nhưng thời gian càng dài, nàng càng không sao nhẫn nại được nữa. Hình bóng cái lão thâm trùng kia giờ nào khắc nào cũng xuất hiện trước mắt Lý Nhã. Thậm chí nàng đã mất ngủ.

Huống chi, khoảng thời gian này, Doãn Xuyên dường như lạnh nhạt đi nhiều, cũng không chủ động gọi điện thoại cho Lý Nhã nữa. Bằng cảm giác, Lý Nhã biết đã có vấn đề. Ba ngày trước, nàng sáng tác ra một bài nói dóc hoàn mỹ về việc nhà trường tổ chức đi du lịch, gạt được phụ mẫu, gạt cả ca ca Lý Kha, sau đó lặng lẽ trở về Tây Uyển.

Nhưng, trong ba ngày qua, Lý Nhã gần như nghĩ tới đi tụt. Bởi vì nàng phát hiện nam nhân thương yêu của mình không ngờ lại sắp kết hôn rồi. Hơn nữa đối tượng sắp kết hôn lại là kẻ thù không đội trời chung của mình, không ngờ lại là Vân Vũ Phi vừa phóng đảng vừa lăng lơ.

Lý Nhã không sao tin nổi sự thật đó. Giấc mộng đẹp dễ dàng dật lên mấy tháng qua đột nhiên bị xé nát tan tành. Ngoại trừ tuyệt vọng nàng chỉ có phần nộ. Thậm chí nàng đã mua một con dao gọt hoa quả.

“Hừ hừ” Lý Nhã sờ sờ con dao nhỏ nhét trong túi quần bò. Con dao gọt hoa quả đó có thể giết người được không có lẽ còn là dấu hỏi, nhưng muốn chọc mười cái lỗ nhỏ trên mình một người, thì tuyệt đối không thành vấn đề.

“Lý Nhã muội muội, cô đừng sợ, tôi ở ngay phía sau cô. Cô đợi chút rồi nhấn chuông, nhưng cô ngàn vạn lần không được tiến vào phòng, biết chưa? Nếu có vấn đề gì, cô lập tức kêu lên, biết chưa?” Tay bảo an trung niên nhỏ giọng căn dặn. Lúc này mấy tay bảo an bọn họ đã đứng trước cửa nhà Vân gia.

“Hừ, tôi sợ gì chứ? Chết tôi còn không sợ, còn sợ cái thằng trộm thối?” Lý Nhã buồn phiền phần nộ như mất hết ý nghĩa cuộc sống. Nàng chẳng có đến một nửa chút do dự nào, đã ấn lên chuông cửa nhà Vân gia.

Mấy tay bảo an không hiểu được sự ngoắt ngoéo trong đó, thấy Lý Nhã khẳng khái đi vào nguy hiểm, đúng là muốn báỉ phục sát đất.

“Kinh koong..kinh koong.kinh koong....”

“Ai..ai vậy?” Trong nhà có người lên tiếng hỏi, dường như là giọng của Dung An Dao, nhưng giọng nói có vẻ run rẩy.

“Dung a di, cháu là tiểu Nhã, lâu rồi không tới, muốn thăm cô một chút” Giọng của Lý Nhã rất trong trẻo, rất dễ nghe, rất đặc biệt.

Đương nhiên Doãn Xuyên ở trong phòng nghe thấy giọng nói của Lý Nhã. Sóng trong lòng gã nổi lên, nhưng không thể nào cao hứng lên được. Ngược lại càng thêm lo lắng. Bởi vì trong nhà Vân gia lúc này đã cực kỳ nguy hiểm.

Doãn Xuyên và Dung An Dao vừa bước vào cửa, còn chưa kịp bật đèn, một bóng đen đã xông tới, một tay siết chặt cổ Dung An Dao, quát khê: “Không được động đây, không được kêu, bằng không, tao đâm chết mày”

Việc xảy ra đột ngột, Doãn Xuyên và Dung An Dao không hề có chút đề phòng, đột nhiên bị tập kích, tỏ ra luống cuống chân tay, đợi khi bình tĩnh lại, Dung An Dao đã bị một nam nhân uy hiếp. Nam nhân đó là Lô Hải Dân.

Lô Hải Dân dùng bảo vật cấm đồ Tống Hân Viện thành công. Y nói với Tống Hân Viện có thể chia đôi bảo vật. Không ngờ, Tống Hân Viện lại tin. Không những tin, Tống Hân Viện còn nghĩ ra một biện pháp tốt để lấy bảo vật. Biện pháp đó là gọi điện thoại cho bảo an, yêu cầu bảo an ngắt điện áp tổng. Cái cơ rất đơn giản, đó là sửa điều hòa.

Sự việc rất thuận lợi. Đám bảo an không những đáp ứng, mà còn phản ứng mau lẹ. Sau khi ngắt nguồn điện tổng, Tống Hân Viện vẫn không dám chạm vào chiếc rương. Nhưng Lô Hải Dân thì chẳng coi vào đâu. Y đang đánh cược, đánh mình sẽ không bị điện giật ba lần chỉ trong một ngày. Kết quả, Lô Hải Dân thắng cược. Chiếc rương không còn điện nữa, còn Tống Hân Viện lại thua cuộc. Sau khi chiếc rương được lấy ra khỏi ngăn kéo một cách thuận lợi, một con dao mổ sắc bén thọc vào thân thể Tống Hân Viện. Tống Hân Viện gần như không có bất kỳ phản ứng gì đã gục xuống. Nàng thậm chí đến cơ hội nhìn bảo vật một cái cũng không có.

Tống Hân Viện ngã xuống không lâu, Lô Hải Dân liền có chút hối hận. Bởi vì chiếc rương khá nặng. Nếu là bình thường, chiếc rương đó sao làm khó được Lô Hải Dân sức dài vai rộng. Nhưng Lô Hải Dân lúc này thân bị trọng thương, một đòn nhanh như chớp giật với Tống Hân Viện vừa rồi gần như đã lấy hết toàn bộ hơi sức tích góp được của y.

Lại vào đúng lúc đó, Doãn Xuyên và Dung An Dao cũng trở về nhà. Không có cách nào, Lô Hải Dân chỉ có thể vùng vẫy hấp hối. Y nhào tới Dung An Dao, khống chế ngay Dung An Dao. Lô Hải Dân không ngốc. Y tuyệt không chọn Doãn Xuyên làm đối tượng công kích. Sức lực của y cũng chỉ có thể đối phó với nữ nhân. Có lẽ, ngay cả nữ nhân cũng không đối phó được.

Nhưng trong bóng tối, Doãn Xuyên và Dung An Dao không hề có chút đề phòng nào. Đòn tập kích đột nhiên như vậy không những làm cho Dung An Dao hoảng loạn, càng khiến cho Doãn Xuyên kiêng dè vạn phần. Gã không muốn Dung An Dao chịu một chút khổ đau nào.

“Không được bật đèn, mở cửa ra, để cho nữ nhân ở bên ngoài vào, mau lên.” Lô Hải Dân vừa khổng chế Dung An Dao, đang còn giằng co với Doãn Xuyên, không ngờ lại có người tới. Trong lòng Lô Hải Dân cực kỳ phẫn nộ, thầm nghĩ, cái nhà này hoặc là không có người, hoặc là đến cả đồng người, đáng ghét. Trong tay y cầm một con dao bấm, mũi dao chỉ vào lưng Dung An Dao. Lô Hải Dân biết vào lúc này, nếu không mở cửa, người bên ngoài sẽ nảy sinh nghi ngờ. Vì thế, y ra lệnh cho Dung An Dao mở cửa, để người bên ngoài tiến vào.

Nhưng, người kia lại là Lý Nhã. Tim Doãn Xuyên bắt đầu chìm xuống. Bởi vì Lý Nhã cũng là nữ nhân thương yêu của gã.

“A, thì ra là tiểu Nhã, vào..vào đi” Dung An Dao không biết làm sao. Sau khi nhìn Doãn Xuyên đang chực xông tới, nàng chỉ đành mở cửa ra.

Ai da, Dung a di, sao cô không bật đèn, tối đen thui sợ chết người à” Cửa mở, Lý Nhã đứng ở ngoài cửa kêu rầm lên lung tung. Ánh mắt nàng nhìn ngó tứ phía như tìm gì đó.

“À, có thể có thể là đứt dây cầu chì” Con dao bấm sắc bén đã chọc vào lưng Dung An Dao. Dung An Dao biết mình đã rất nguy hiểm rồi, cho nên lúc nàng nói chuyện đã hết sức cẩn thận, cố gắng không chọc giận tên kẻ cướp sau lưng. Chỉ là cặp mắt to tuyệt đẹp của nàng ra sức nháy nháy với Lý Nhã.

“À, ra vậy a, cháu cũng biết sửa chữa, Dung a di cô đợi một chút, cháu đi lấy một cái đèn pin rồi sửa giúp cô.”

Lý Nhã băng tuyết thông minh đã hiểu rõ là chuyện gì. Nhưng từ góc đứng của nàng không sao nhìn thấy Doãn Xuyên. Nàng mấy máy miệng, nháy mắt với Dung An Dao rồi vội vàng quay đi.

Dung An Dao vừa kinh ngạc vừa vui mừng. Kinh ngạc là không ngờ Lý Nhã biết trong nhà mình có kẻ cướp. Mừng là Lý Nhã nhất định đi báo cảnh sát. Trái tim hoảng loạn của Dung An Dao có được sự an ủi rất lớn. Nàng trấn tĩnh lại.

Ở ngách rẽ bên góc nhà, ba tay bảo an nhìn thấy Lý Nhã, vội hỏi: “Thế nào rồi?” Lý Nhã lúc này trở nên nghiêm túc. Nàng hỏi tay bảo an trung niên: “Chú nói người của Vân gia muốn sửa điều hòa?”

“Đúng” tay bảo an trung niên gật đầu lia lịa.

“Vừa rồi Dung a di lại nói là cháy cầu chì. Đến chuyện sửa điều hòa cô ấy còn không biết, vậy có thể chứng minh căn bản không phải cô ấy yêu cầu sửa điều hòa. Người gọi điện thoại nói sửa điều hòa với các chú nhất định là kẻ xấu. Vậy hiện giờ Dung a di đang gặp nguy hiểm” Tròng phân tích đơn giản nhưng thấu đáo của Lý Nhã mặc dù có chút lằng nhằng, nhưng đám bảo an lại nghe hiểu rõ.

Trong nhà, Lô Hải Dân nhân cơ hội có được chút thời gian nghỉ ngơi. Mặc dù Doãn Xuyên nhìn chòng chọc, nhưng chỉ một câu của Lô Hải Dân: “Mày dám cử động, tao sẽ giết bà ta” quả nhiên khiến cho Doãn Xuyên ném chuột sợ vỡ bình.

“Anh muốn làm gì? Bây giờ anh mà đi, tôi sẽ không cản anh, nhưng anh phải buông cô ấy ra” Doãn Xuyên tức giận quát lên. Gã nhìn Dung An Dao đầy quan tâm, nhưng trong lòng cũng lo lắng thay cho Lý Nhã.

Mặc dù Dung An Dao rất sợ hãi, nhưng đã bình tĩnh lại từ cơn hoảng loạn.

“Tao sẽ đi. Đợi sau khi con bé vừa rồi vào, tao sẽ đi. Chỉ cần tao có thể đi, tao đảm bảo không làm thương hại bất kỳ một người nào” Giọng nói của Lô Hải Dân khàn khàn, trong bóng tối, Doãn Xuyên nghe không ra là giọng nói của Lô Hải Dân, cũng không nhận ra là Lô Hải Dân.

“Được, chỉ cần anh không làm bất kỳ ai bị thương, anh muốn lấy thứ gì đi thì cứ việc lấy” Doãn Xuyên biết, mục đích nam nhân này đến nhà Vân gia, gã chẳng phải là cũng từng có mục đích ăn trộm sao? Thậm chí Doãn Xuyên còn nghĩ, nếu Vân gia không có nàng Dung An Dao hiền thực mĩ lệ này, không có tỷ muội Vân Vũ Lôi, Vân Vũ Phi ôn nhu gợi cảm, xinh đẹp tuyệt vời, gã có tiếp tục ăn trộm không? Có lẽ, có lẽ rất khó nói.

“Được, vậy làm phiền mày mở chiếc rương trên sofa ra, lấy hai chiếc chén sứ đưa cho tao” Lô Hải Dân ý nghĩ xoay chuyển. Ý biết, chuyện đến thế này, muốn mang cả chiếc rương đi, sau đó rút lui hoàn toàn có lẽ là không có khả năng. Cái gì là quý báu nhất đây? Xem ra, chỉ có đôi chén sứ kia là quý giá nhất. Lô Hải Dân suy tính, thứ mà ngay cả nữ nhân tên là Tống Hân Viên kia cũng chấp nhận mạo hiểm để lấy trộm, nhất định là thứ quý nhất. Hừ, nói là nữ nhân sử dụng, có quỷ mới tin. Lại nói, cho dù quả thật là thứ nữ nhân sử dụng, vậy tặng cho tiểu Tư cũng là lễ vật tuyệt nhất. A, tiểu Tư của anh, ca ca chấp nhận làm bất cứ chuyện gì vì em”

“Dung a di, bảo mệnh là quan trọng, cháu lấy đôi chén sứ cho anh ấy” Doãn Xuyên rất bất lực, cũng không cam lòng, nhưng gã không có sự lựa chọn nào khác. Trong mắt gã, tính mạng của Dung An Dao còn quý giá hơn bất cứ thứ gì khác.

“Vị đại ca này, có thể không lấy đôi chén sứ đó được không? Đó là món đồ tổ tiên nhà chúng tôi truyền lại, có ý nghĩa kỷ niệm với Vân gia chúng tôi, những thứ khác cũng rất đáng tiền, anh tùy tiện lấy đi là được, có được không? Tôi xin anh đó” Dung An Dao cố ý cò cưa mặc cả với tên kẻ cướp, mục đích là kéo dài một chút thời gian, để cho người ở bên ngoài có sự chuẩn bị.

“Không, tao chỉ muốn đôi chén sứ đó, tao cũng không lấy cả, tao không tham lam” Lô Hải Dân lại còn nói mình không tham lam

“Xin anh đó” Dung An Dao van xin.

“Đừng có lằng nhằng, mau đi làm theo như tao bảo, sức nhẫn nại của tao cũng chỉ có mức độ thôi” Trong bóng tối Lô Hải Dân cũng mất lộ hung quang.

Không biết làm sao, Doãn Xuyên chỉ có thể hậm hực lần mò lại gần sofa, lại gần chiếc rương. Nhưng Doãn Xuyên biết tầm quan trọng của cặp chén sứ đó đối với Dung An Dao, gã suy tính làm thế nào mới có thể vừa bảo vệ được người lại cũng bảo vệ được chén sứ.

Thời gian cứ tích tắc trôi.

Đúng lúc đó, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa. Cùng với tiếng gõ cửa là một giọng nói rất trong trẻo: “Dung a di, cháu tới rồi, mở cửa đi” Lý Nhã lại trở lại.

“Cẩn thận động tác một chút, đừng để cho tao cảm thấy nguy hiểm. Tao chỉ muốn tiền của, tuyệt không muốn làm người bị thương” Lô Hải Dân lại có thể an ủi Dung An Dao, còn nói mình không muốn làm người khác bị thương.

“Được, chỉ cần anh không làm bị thương, chuyện gì cũng dễ nói chuyện, anh muốn gì thì lấy thứ đó. Chúng ta đều là người có gia đình, trên thế giới này điều quan trọng nhất là sự an toàn của người nhà, vị đại ca này, anh nói có đúng không?” Dung An Dao biết Lý Nhã đi rồi quay lại nhất định là dẫn người tới. Nàng nói chuyện với Lô Hải Dân với giọng nói hòa nhã. Điều đó một là phân tán sự chú ý của Lô Hải Dân, hai là áp chế ý nghĩ xấu của Lô Hải Dân.

“Không nói nữa..mở cửa mau, đừng để tôi cảm thấy nguy hiểm là được. Tôi lấy được đồ thì tự nhiên thả người” Có lẽ tiếng gia đình và gia nhân đã làm xúc động Lô Hải Dân, khẩu khí của y không còn hung dữ như trước.

“Được rồi” Dung An Dao ôn nhu ứng tiếng. Nàng chậm rãi mở cửa ra.

“Ai da, Dung a di, để cô phải chờ lâu rồi, cháu vào nha” Lúc Lý Nhã nói đến câu cuối cùng, không những không tiến vào phòng, ngược lại giật lùi ra sau nhanh như một chú sóc con.

Một bóng người cường tráng đứng vào vị trí của Lý Nhã. Một tay hần nắm lấy tay Dung An Dao kéo giật ra ngoài, một chân lại đá ra nhanh như chớp giật, vừa khéo đá mạnh vào cánh cửa.

“Bình” một tiếng to vang lên, bóng người cường tráng xông vào trong phòng. Lô Hải Dân ở sau cánh cửa vừa định túm lấy Dung An Dao đang nghiêng tới trước, không ngờ bị cánh cửa đập mạnh vào, không những không thể tóm được Dung An Dao, ngay cả thân thể cũng bị cú tông đó hất ngã xuống. Ngay tiếp đó, một đám người xông vào trong phòng.

Đèn sáng, Doãn Xuyên kinh ngạc nhìn một đám người nhào tới một nam nhân máu me cùng mình. Nam nhân kêu gào, giãy giụa. Có điều, sau khi bị một nam tử trung niên đá cho một cước, liền chỉ có nước thở hồng hộc.

“Trói chặt lại chút, tìm kiếm xung quanh xem” Nam tử trung niên lên tiếng là cảnh sát Trương. Người đầu tiên xông vào cũng là tay cảnh sát Trương này.

“Ồ, ở có một nữ nhân. Ừ, dường như vẫn còn thở, mau gọi xe cứu thương” Có người kêu lên.

“A, ở đây còn có một nam nhân, chết rồi” Lại có người kêu lên.

Xe cứu thương tới, xe cảnh sát cũng ủa đến. Tây Uyển ồn ào náo nhiệt, từ trước tới giờ chưa từng ồn ào náo nhiệt như vậy.

Dung An Dao và Lý Nhã ôm lấy nhau ở một chỗ mà thút thít. Đó là mừng quá hóa khóc. Doãn Xuyên ở bên cạnh lại có chút tâm trạng không yên. Bởi vì gã nhìn thấy một cặp mắt trong sáng đang trừng lên với gã. Cặp mắt đó mặc dù trong sáng, nhưng lại mang theo nỗi oán hận vô tận, nếu ánh mắt đó là lưỡi dao, vậy Doãn Xuyên đã bị chém nát như tương rồi.

oOo

Trong bệnh viện.

Tại phòng bệnh đặc biệt, Lý Nhã chăm chăm nhìn khuôn mặt không chút huyết sắc của Vân Vũ Phi đang hôn mê bất tỉnh mà rớt nước mắt. Nàng không còn oán hận nữa, không còn tức giận nữa. Bởi vì nữ nhân trước mặt từng là đối thủ một mất một còn của nàng này mặc dù vẫn mỹ lệ, nhưng đã say ngủ, có lẽ vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại.

“Vũ Phi tỷ thật đáng thương a. Lão dame..a, Doãn Xuyên anh phải chiếu cố chị ấy thật tốt” Lý Nhã nhìn về mặt sầu muộn của Doãn Xuyên.

“Đương nhiên, anh sẽ chiếu cố cô ấy suốt đời” Doãn Xuyên thần thờ gật đầu.

Tất cả mọi người trong phòng đều bị câu nói đó của Doãn Xuyên làm cảm động đến rối tinh rối mù. Cô hộ sĩ trẻ không nỡ nhìn thêm, len lén chạy ra khỏi phòng.

Có điều, từ ngoài phòng bệnh lại tiến vào bảy tám người mặc cảnh phục, trong đó một người là cảnh sát Trương. Bên cạnh cảnh sát Trương là một người trung niên trên dưới năm mươi tuổi. Người trung niên đó rất có oai phong.

Cảnh sát Trương vừa tiến vào, sau khi ra hiệu với mọi người, bước về phía Lý Nhã. Y cười ha ha vỗ vỗ lên vai Lý Nhã nói: “Nào, tôi xin giới thiệu một chút, đây là trưởng ty cảnh sát của chúng tôi, họ Hầu”

“Trưởng.trưởng ty Hầu...” Lý Nhã chưa từng nhìn thấy trận thế như vậy, nàng có chút lúng túng.

“Ha ha, gọi là Lý Nhã phải không? Chúng tôi đến để bày tỏ sự cảm ơn với cô. Lần này, với sự giúp đỡ của cô, chúng tôi bắt được tên tội phạm đó. Đó là hung phạm sát hại mấy chục mạng người. Vì sự giúp đỡ cho chính nghĩa, quốc gia đặc biệt khen thưởng cho cô mười vạn đồng. Còn nữa à, cô đang học đại học phải không? Nếu chuyển sang học ở Học viện cảnh sát, chúng tôi sẽ phá cách nhận vào....” Một hồi dao to búa lớn một hồi hòa nhã khích lệ của trưởng ty Hầu khiến cho Lý Nhã nghe đến nhiệt huyết sục sôi, mặt mũi đỏ bừng.

Dung An Dao, Vân Vũ Lô, Vương Cảnh cũng nhìn nhau mà cười.

Doãn Xuyên thì lại nghĩ, cả đời ta chỉ chưa đụng qua nữ cảnh sát. Nếu như tiểu Nhã làm cảnh sát, nếu như tiểu Nhã mặc cảnh phục, sau đó nằm quỳ trên giường, không biết..phì phì, đầu óc mình sao lại bồn chồn như vậy? Ài, tiểu Nhã thật càng ngày càng xinh đẹp a? Ngực nàng hình như càng ngày càng phồng lên..

Nào ngờ, Lý Nhã nhìn về phía Doãn Xuyên, như đang mắng, nhìn cái gì? Lão dame trùng.

oOo

Mười ngày sau, trời đã se lạnh.

Vẫn là bệnh viện.

Vẫn là trong phòng bệnh đặc biệt.

Dung An Dao, Vân Vũ Lô, Vương Cảnh ngồi vây lấy trước giường bệnh của Vân Vũ Phi. Doãn Xuyên vừa lau rửa thân thể cho Vân Vũ Phi, cửa phòng bệnh lại bị đẩy ra, một nữ nhân tiến vào. Nữ nhân đó toàn thân mặc đồng phục, đầu đội mũ cảnh sát, có tư thế hiên ngang oai hùng không sao kể hết.

Dung An Dao, Vân Vũ Lô, Vương Cảnh không ai không lớn tiếng hoan hô.

Doãn Xuyên càng là nhìn đến lời cả mắt ra.

“Trời ạ, tiểu Nhã, làm cảnh sát thật à?” Dung An Dao nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lý Nhã mỉm cười mãi không thôi.

“Quả thật đẹp lắm nha. Tiểu Nhã, em nhất định phải cho chị mượn mặc đó” Vương Cảnh cực kỳ hâm mộ.

“Chị cũng muốn mặc” Vân Vũ Lô cướp lấy chiếc mũ cảnh sát, nhảy nhót đội lên đầu mình.

Không ngờ, sau khi lột mũ cảnh sát ra, mái tóc như dòng thác tơ của Lý Nhã đổ xuống, vẽ ra một hình tròn mỹ lệ trong không khí. Mái tóc mảnh mềm đó hết như một bức họa huyền ảo đầy chất thơ, khiến cho mọi người nhìn đến sững sờ.

Mọi người còn chưa định thần lại, Lý Nhã đã bước tới gần Doãn Xuyên, đưa tới một phong thư: “Đây là ca ca của em đưa cho anh, anh ấy đi Hương Cảng rồi”

Doãn Xuyên ngẩn ra một chút, rồi vội vàng bóc phong thư ra, bên trong viết: Doãn Xuyên, tớ đi đây. Tiền vay ngân hàng tớ đã trả hết rồi, giấy tờ nhà của cậu và ba mươi vạn tớ bảo tiểu Nhã mang trả lại cho cậu. Còn nữa, tiểu Cảnh và tiểu Nhã thì xin nhờ cậu chăm sóc cho. Tiểu Nhã làm cảnh sát, tớ yên tâm hơn một chút, tiểu Cảnh thì cậu sẽ phiền hà nhiều hơn. Cô ấy rất yêu cậu, cậu đừng để cho cô ấy chịu khổ chịu sở. Nhờ cậu đó! Sau cùng, tớ muốn gửi lời xin lỗi tới Dung a di. Ký tên, Lý Kha huynh.

“Tiểu Nhã, ca ca của em muốn anh chăm sóc cho em...” Doãn Xuyên xem xong lời nhắn của Lý Kha, không nén nổi cảm xúc bồi ngùi. Gã nắm tay Lý Nhã thâm tình nói.

“Em đã là cảnh sát rồi, em sẽ tự chăm sóc cho bản thân mình” Tiểu Nhã lén lút nhìn Dung An Dao một cái, mặt hồng lên hấy tay Doãn Xuyên ra.

Mấy ngày trước Dung An Dao đã biết tình cảm giữa Lý Nhã và Doãn Xuyên. Đối với Lý Nhã, ngoại trừ cảm kích ra nàng chẳng có chút bài xích nào. Hơn nữa, nàng sẵn lòng tiếp nhận Lý Nhã, cũng nhất định phải tiếp nhận Lý Nhã. Vừa rồi Lý Nhã nhìn nàng một cái, Dung An Dao lập tức tâm sáng như gương. Nàng biết, Lý Nhã đang chờ nàng bày tỏ thái độ. Dù sao mình cũng là mẹ của Vân Vũ Phi, cũng là mẹ vợ của Doãn Xuyên.

“Nói gì vậy chứ? Tiểu Nhã, chẳng lẽ làm cảnh sát rồi thì không cần người khác chăm sóc hay sao? Sau này, Vân gia chúng ta là nhà của cháu” Dung An Dao bước tới, ôm lấy Lý Nhã.

“Cảm ơn cô, Dung a di...” Lời của Dung An Dao không những rõ ràng, cũng rất có cân lượng. Lý Nhã mũi cay xè, cứ dựa vào lòng Dung An Dao. Đáng vẻ đó nào đâu giống cảnh sát? Đơn giản là như một người con gái ngoan ngoãn.

“Hi hi...” Vân Vũ Lô, Vương Cảnh yêu kiều cười mãi.

Cặp mắt Doãn Xuyên cười híp lại như đường chỉ.

“Được rồi, đến tối a di nấu mấy món ngon, chúc mừng tiểu Nhã làm cảnh sát, ha ha” Tâm tình Dung An Dao vô cùng tốt. Không chỉ là Lý Nhã làm cảnh sát, hôm nay bác sỹ còn cho Dung An Dao biết, sau khi chụp CT não bộ và toàn thân, não bộ Vân Vũ Phi lại có dấu hiệu khôi phục. Bác sỹ còn nói với Dung An Dao, Vân Vũ Phi sắp có kinh nguyệt.

Có kinh nguyệt, tức chứng minh chức năng sinh lý của Vân Vũ Phi đã khôi phục. Đó là một tin mừng lớn. Cho nên hôm nay Dung An Dao vô cùng cao hứng.

“Dung a di, lần sau cháu mới có thể ăn món cô nấu được. Lát nữa phải đi rồi, nhà trường sắp có huấn luyện” Lý Nhã ngại ngùng nói.

“Nhà trường cái gì chứ? Ăn bữa cơm mà không được sao?” Vân Vũ Lôi dẩu môi lên.

“Thật sự không được, đó là...là mệnh lệnh” Lý Nhã tủi thân nói.

“Thế à, vậy chúng ta còn phải đi mua đồ ăn. Tiểu Lôi, tiểu Cảnh chúng ta đi mua rau nào” Dung An Dao nháy nháy mắt với Vân Vũ Lôi, Vương Cảnh.

Lập tức Vân Vũ Lôi, Vương Cảnh hiểu ra lý do, tới tấp gật đầu cùng Dung An Dao đi ra khỏi phòng. Trong nhất thời, phòng bệnh náo nhiệt yên tĩnh lại, trong phòng bệnh chỉ còn lại Lý Nhã và Doãn Xuyên. Đường nhiên, còn có Vân Vũ Phi đang hôn mê.

“Em hỏi anh, có phải anh và chị dâu.a, không, em nói là Cảnh tỷ có một chân phải không?” Lý Nhã đợi mọi người vừa rời đi, liền chữa thẳng ngón tay búp măng vào mũi Doãn Xuyên.

“Cái gì mà một chân, hai chân chứ, thật khó nghe” Doãn Xuyên biết Dung An Dao, Vân Vũ Lôi, Vương Cảnh đột nhiên đi ra, là để tạo cơ hội cho mình và Lý Nhã được đơn độc ở cùng nhau, gã sao có thể bỏ lỡ cơ hội như vậy chứ? Gã đơn giản là mê tít bộ cảnh phục của Lý Nhã.

“Hứ, quả nhiên anh thừa nhận, quả nhiên anh là lão dâm trùng, buông em ra” Lý Nhã vừa chửi lớn, vừa đẩy hai tay Doãn Xuyên đang ôm lấy eo nàng ra.

“Hung dữ vậy, quả đúng là nguyên liệu để làm cảnh sát” Hai tay Doãn Xuyên cứ như vòng sắt vậy, mặc cho Lý Nhã giãy giụa thế nào cũng toi công.

“Em làm cảnh sát tức là bắt hết cái đám xấu xa như anh vậy. Tất cả đều.đều xử bắn” Lý Nhã tức anh ách.

“Vậy chẳng bằng anh xử bắn em trước rồi hãy nói” Doãn Xuyên cười xấu xa. Hạ thể của gã ép sát lên vùng giữa cặp đùi của Lý Nhã.

“Anh.anh cái lão dâm trùng này, anh định làm gì? Anh buông em ra” Đột nhiên Lý Nhã hiểu ra “xử bắn” của Doãn Xuyên là chỉ chuyện gì. Khuôn mặt nàng đỏ bừng lên.

“Tiểu Nhã, anh nghe nói làm cảnh sát thì ngực không được to quá. Em xem ra không thích hợp làm cảnh sát đâu” Doãn Xuyên trợn mắt lên nhìn bộ ngực nhấp nhô không ngừng của Lý Nhã.

“Anh nói linh tinh, ở đâu ra cái quy định thú đó?” Lý Nhã nổi giận.

“Em nghĩ xem, em bắt kẻ xấu, nếu bộ ngực to quá, chẳng phải là ảnh hưởng tới tốc độ truy bắt kẻ xấu của em sao?” Thái độ của Doãn Xuyên tỏ ra rất nghiêm túc học hỏi.

“Em.em.lại không nhất định phải đi bắt kẻ xấu. Lại nói, của em cũng không phải to lắm” Lý Nhã lớn tiếng biện bạch.

“Không đúng à, quả thật rất to, nhớ lại lúc anh lần đầu tiên sờ nãi tử của em ở trong tủ quần áo, thì đã rất to rồi” Doãn Xuyên cố tình nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên phi lễ với Lý Nhã.

“Anh muốn chết, anh lão dâm trùng lại còn có mặt mũi nói ra, hôm nay anh chết chắc” Bị Doãn Xuyên gợi lại việc xấu hổ ngày trước khiến cho Lý Nhã vừa thẹn thùng vừa tức tối. Lại thấy dáng vẻ háo sắc của Doãn Xuyên, nàng không nhịn nổi nữa, kiễng chân lên, há miệng ra cắn mạnh một cái lên cổ Doãn Xuyên.

“A...” Doãn Xuyên rên lên một tiếng. Gã cảm nhận được, cái cắn đó của Lý Nhã bao hàm rất nhiều rất nhiều tình cảm, rất nhiều oán trách. Nếu không có cái cắn đó, thì Lý Nhã không phải là Lý Nhã nữa.

Vô cùng may mắn là, mặc dù Lý Nhã mặc cảnh phục, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, Lý Nhã vẫn cứ là Lý Nhã. Doãn Xuyên động tình vuốt ve mái tóc tự nhiên của Lý Nhã, hít ngửi làn u hương lãng đãng trên mái tóc đó.

“Lão dâm trùng, anh có sợ đau không?” Lý Nhã u oán hỏi.

“Sợ” Doãn Xuyên đáp.

“Thế sao anh còn để em cắn?” Lý Nhã hỏi.

“Bởi vì em cần không đau” Doãn Xuyên cười.

“Hừ, biết ngay anh nói ngon nói ngọt. Em cho anh biết, em không phải là đứa trẻ nít, em.em đã là người lớn rồi. Em không dễ dàng bị lại gạt như vậy đâu, anh cũng đừng hòng gạt được em” Lý Nhã ôm lấy Doãn Xuyên, tựa đầu lên ngực Doãn Xuyên.

“Anh xem xem em rốt cuộc có phải là người lớn không nào. Nếu là người lớn, nãi tử nhất định rất mềm, sờ nhất định rất khoan khoái” Chức năng sinh lý của Doãn Xuyên bắt đầu lên men. Chỗ kia rất cứng rất cường tráng, không mềm chút nào.

“Hừ, nói như vậy, của em sờ không thoải mái?” Lý Nhã biết bộ ngực nàng rất săn chắc, không mềm chút nào. Bộ ngực của thiếu nữ đều rất săn chắc, rất có tính đàn hồi.

“Không, không, rất thoải mái, rất thoải mái” Ngón tay Doãn Xuyên cởi nút áo Lý Nhã rất lão luyện.

“Hừ, lão dâm trùng đúng là lão dâm trùng, lời nói trước sau mâu thuẫn, ông nói gà bà nói vịt, chắc là lại gạt em, em.em cần chết anh cái tên xấu xa này” Lý Nhã lại há miệng ra.

Nhưng lần này, ngón tay Doãn Xuyên còn nhanh hơn chiếc miệng xinh của Lý Nhã. Lý Nhã vừa há miệng ra, liền rên lên một tiếng, bởi vì ngón tay Doãn Xuyên đã vờ lấy nhũ đầu vươn thẳng lên của Lý Nhã. Nhũ phong căng đầy nhanh chóng bị xoa nắn trong tay Doãn Xuyên, phạm vi lan cả đến cổ, bụng, và cả đồn bộ cong đến vượt ngoài chuẩn mực.

“Ư..lão dâm trùng, em phải cần.cần chết anh.ư....” Đôi mắt Lý Nhã khép hờ lại, thân thể nóng rực không ngừng cọ xát lên khuôn ngực và hạ thể cộm lên của Doãn Xuyên.

Cảnh phục cũng chẳng khác gì y phục bình thường, chỉ là váy dài hơn một chút.

Nhưng điều đó không làm khó được Doãn Xuyên. Gã rất dễ dàng lột sạch Lý Nhã từ trên xuống dưới. Mấy tháng không gặp, Lý Nhã đã là một thiếu nữ đầy đủ ý vị nữ nhân rồi. Mặc dù còn có chút non tơ, nhưng da dẻ mịn nhẵn, nhũ phong cao vút, đồn bộ cong cong, không gì không công khai biểu thị rằng thiếu nữ hoàn mỹ này sắp sửa bước vào hàng ngũ nữ nhân.

Phòng bệnh đặc biệt có một chiếc sofa to.

Doãn Xuyên áp Lý Nhã đang say mê xuống sofa, vừa mút nút nhũ đầu màu phấn hồng, vừa tuột nội khố của mình ra.

“A...” Một chút đau ngứa khiến cho Lý Nhã đang ý loạn tình mê đột nhiên tỉnh táo lại. Nàng nhìn ngó xung quanh, hốt hoảng lo sợ trách: “Đây là bệnh viện, đây là phòng bệnh..anh..mau dậy đi, lấy y phục lại đây”

“Lấy y phục lại làm gì?” Doãn Xuyên hỏi.

“Nói nhảm, đương nhiên là mặc vào” Lý Nhã trừng mắt với Doãn Xuyên một cái. Có điều, khi nàng nhìn thấy con quái vật hung hăng vênh váo kia của Doãn Xuyên, khuôn mặt nàng đỏ lên.

“Em thích mặc y phục làm tình à?” Doãn Xuyên cười hỏi.

“Làm cái đầu anh á, lão dâm trùng, em còn lâu mới biến thái như anh” Lý Nhã quỳnh lên. Khuôn mặt nàng đỏ bừng xuống tận cổ.

“Anh cảnh cáo em rồi, không được gọi anh là lão dâm trùng nữa....” Doãn Xuyên bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi với nữ nhân ngang ngược này.

“Lão dâm trùng, lão dâm trùng, lão..ai ôi..đau.ai ôi!” Lý Nhã ghét nhất là bị uy hiếp, không đợi Doãn Xuyên cảnh cáo xong, nàng đã cất tiếng chửi to. Nhưng, Lý Nhã chỉ chửi được hơn hai câu, liền phát hiện hạ thể đau nhói căng chặt. Nàng cúi đầu nhìn, thì ra, Doãn Xuyên đã làm bừa rồi.

Âm hộ của Lý Nhã rất đẹp, rất trơn bóng, một cọng cỏ cũng không có, trắng nõn đến giống như một cái bánh bao thơm nức vừa từ trong lồng hấp lấy ra vậy. Vào lúc cây đại nhục bông to đen của Doãn Xuyên chọc vào tiểu huyết của Lý Nhã, gã cảm thấy sự tương phản đen trắng rõ ràng. Điều đó khiến Doãn Xuyên cảm thấy vô cùng kích thích. Nhục bông của gã lại to thêm một cỡ.

“Ư..đây là bệnh viện nha.lát Dung a di quay lại nhìn thấy sẽ..sẽ..ai ôi!” Lý Nhã lớn tiếng trách móc.

“Ngốc ạ, Dung ạ di tạo cơ hội cho chúng ta ở cùng nhau, cô ấy làm sao lại quay trở lại chứ, yên tâm đi, cửa phòng bệnh anh đã chốt lại rồi, không có ai vào đâu. Tiểu Nhã ngoan của anh, em hãy ngoan ngoãn theo Xuyên ca ca của em một chút đi” Doãn Xuyên trơ mặt, tay gã tóm lấy nhũ phong của Lý Nhã về mạnh.

“A, thì ra. thì ra anh đã tính toán hết rồi, quả nhiên là lão thâm trùng..ai ôi, anh nhẹ chút!” Lý Nhã mặt mày mê đắm, toàn thân mềm nhũn, trong tiểu huyết đã tủa ra ái dịch trơn ướt. Nhưng nàng không muốn ôn nhu. Không những không muốn ôn nhu, còn tràn đầy dã tính. Có điều, trước cú chọc sâu mạnh mẽ của cây nhục bồng to tướng của Doãn Xuyên, Lý Nhã cũng không thể không thần phục. Cặp đùi rắn chắc tuyệt đẹp của nàng quặp chặt lấy hông Doãn Xuyên.

“A, khít qua.....” Doãn Xuyên ôn nhu nhìn Lý Nhã, bắt đầu lôi kéo con quái vật của gã.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa nhìn thấy mĩ nữ sao?” Lý Nhã hung hăng trừng mắt lên với Doãn Xuyên một cái rồi dứt khoát nhắm mắt lại, hưởng thụ lạc thú tính ái mang lại.

“Quả thật chưa từng nhìn thấy mĩ nữ cảnh sát như thế này. A, a di cảnh sát, huyết huyết của cô nhiều nước quá” Doãn Xuyên nói thì ôn nhu, nhưng những cú thọc vào vào rút ra lại hung dữ mạnh mẽ và bá đạo, thọc vào lút cán, chọc tới hoa tâm.

“Ư.hồ.....” Lý Nhã nhú chặt hàng mi, nhưng khóe môi lại hé ra xuân ý vô hạn.

“Nói đi chứ, tiểu Nhã của anh, thích đại bồng bồng không?” Doãn Xuyên trêu ghẹo.

“Ư.ư.ư.....” Lý Nhã sững đến chẳng muốn động môi nói một từ nào.

“Đại bồng bồng có to không? Tiểu Nhã có cảm thấy thoải mái không?” Doãn Xuyên không ngừng nói những lời tục tĩu dâm dăng, nhưng Lý Nhã chỉ là một tiểu nữ hài trẻ trung non nớt, căn bản sẽ không đáp lại những lời dâm dục khiến người ta xấu hổ đó. Nàng chỉ nhắm chặt mắt lại, hỷ cạp mộng đẹp của nàng lên.

Đương nhiên Doãn Xuyên biết Lý Nhã vẫn còn là một thiếu nữ không hiểu chuyện phong tình, nhưng gã vẫn không ngừng trêu ghẹo. Gã biết thiếu nữ dưới thân này rồi cũng có một ngày được gã huấn luyện thành một dâm phụ lăng ló. Đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Doãn Xuyên rất nhẫn nại.

“Không nói phải không? Không nói, anh sẽ sờ nãi tử của em, a, nãi tử của em càng ngày càng to rồi, to hơn nhiều so với lần đầu anh sờ nãi tử của em ở trong tủ quần áo. Anh cho em biết nha tiểu Nhã, thật ra, lúc chúng ta ở trong tủ quần áo, đã muốn làm em rồi” Doãn Xuyên vô cùng hưng phấn. Tư thế đâm thọc của gã gần như muốn phá nát tiểu huyết, không những mạnh mẽ, còn vô cùng dày đặc.

“A..anh.lão thâm trùng kia, đừng nói nữa, em.chịu không nổi..em muốn tồ tề.....”

Lý Nhã nghe thấy Doãn Xuyên lại nhắc tới lần đầu tiên, đột nhiên toàn thân nàng run lên, tiểu huyết cấp tốc co thắt vào lại gặp phải lực cản do nhục bồng to tướng mang lại. Nàng không nhịn nổi nữa, đang lúc khoái cảm cực độ ào tới, lại là lúc không nhịn được tiểu. Trong nhất thời, hoa nước tung tóe, làm ướt cả chiếc sofa.

“Thoải mái không?”

“Thoải mái...”

Hai người trên sofa chẳng buồn để ý tới mùi oi nồng khai khai của nước tiểu, cứ động tình hôn hít nhau.

Đột nhiên, một tiếng rên khê vang lên.

Hai người đang hôn hít không hề để ý.

Tiếp đó, lại là một tiếng rên khê.

“Em có nghe thấy gì không?” Doãn Xuyên buông làn môi Lý Nhã ra, nghi hoặc hỏi.

“Dường như em nghe thấy tiếng tiểu Phi phát ra âm thanh” Lý Nhã cũng nghe thấy tiếng rên rĩ.

“Cái gì?” Doãn Xuyên nhảy bật lên khỏi sofa, đến bên giường bệnh của Vân Vũ Phi, lớn tiếng gọi: “Vũ Phi, Vũ Phi, em có nghe thấy anh nói không? Có phải em tỉnh lại rồi không, em mở mắt ra nhìn anh xem”

Nhưng Vân Vũ Phi vẫn nhắm chặt hai mắt, không hề có chút phản ứng nào.

Doãn Xuyên thất vọng thở dài một tiếng: “Xem ra chúng ta nghe lầm rồi”

“Không, Doãn Xuyên anh xem kìa, mặt tiểu Phi tỷ dường như hơi hồng” Lý Nhã nói chung cũng tinh tế. Nàng kinh ngạc vui mừng phát hiện mặt Vân Vũ Phi không những hơi hồng, lại còn có chút mồ hôi.

“Đúng, đúng, tiểu Phi có tri giác rồi” Doãn Xuyên cũng vô cùng mừng rỡ.

“Xem ra, tiểu Phi phát hiện chúng ta làm chuyện xấu rồi, chị ấy nhất định là tức giận. Nhưng mà, tiểu Phi, em và Doãn Xuyên thương yêu nhau, chúng em lại đã sớm..đã sớm có quan hệ rồi, quen biết Doãn Xuyên còn sớm hơn chị. Cho nên, không phải là em cướp nam nhân của chị, chị đừng giận nhé.” Lý Nhã không ngờ lại bộc bạch một hồi với Vân Vũ Phi đang hôn mê, khiến cho Doãn Xuyên nghe thấy cổ găng nên cười.

“Cười cái gì? Còn cười nữa, sau này em sẽ ở lại trường, không về nữa, hứ!” Lý Nhã nhìn thấy bộ dạng muốn cười nhưng lại không cười của Doãn Xuyên, liền nổi giận.

“Được được được, anh không cười, em mau rửa ráy đi, đừng để lát nữa bác sỹ nghĩ thấy mùi khai” Doãn Xuyên vui vẻ hòa nhã an ủi Lý Nhã một hồi.

“Hừ, đợi em tắm xong ra sẽ trừng trị anh, làm cho toàn thân người ta là nước tiểu, đáng ghét” Lý Nhã vừa mắng vừa vào trong phòng tắm.

Đợi Lý Nhã vào phòng tắm rồi, Doãn Xuyên lại quay đầu lại nhìn Vân Vũ Phi đang hôn mê, sau đó lầm bầm tự nói: “Lạ thật, vừa rồi rõ ràng nghe thấy tiếng rên rỉ, chẳng lẽ là nghe lầm?”

Đang nghi hoặc, đột nhiên, Doãn Xuyên linh quang chợt lóe. Gã do dự một chút, giở tấm chăn mỏng đắp trên người Vân Vũ Phi ra, thò tay vào âm thân của Vân Vũ Phi sờ một chút. Cái sờ đó, tức thì khiến cho Doãn Xuyên giật nảy cả người.

41. Chương 41: Cầu Trư Công (đại Kết Cục)

Âm thần của Vân Vũ Phi không những hồng hồng, lại còn ứa ra chất dịch lỏng dính dính.

“Trời ạ, chẳng lẽ tiểu Phi của tôi quả thật đã có tri giác? Chẳng lẽ tiểu Phi của tôi đang có xuân mộng? Tiểu Phi.Vân Vũ Phi....” Doãn Xuyên điên cuồng kêu gọi.

Nhưng, Vân Vũ Phi vẫn cứ ngủ say. Nàng không hề có chút phản ứng nào.

oOo

Lại một tháng trôi qua.

Trong căn phòng làm việc rộng rãi sáng sủa của viện trưởng, một ông lão hòa nhã nhặn nài giải thích với Doãn Xuyên và Dung An Dao: “Trong lúc hôn mê bệnh nhân vẫn có thể có cảm giác với sự kích thích từ bên ngoài. Cho nên, sau lần xuất viện này, ngoài uống thuốc, mọi người ở nhà cần nói chuyện nhiều với bệnh nhân, tán gẫu, ca hát..gắng hết sức kích thích thần kinh của bệnh nhân. Có lẽ..có lẽ kỳ tích còn cách mọi người không xa, tôi thật lòng cầu chúc cho Vân Vũ Phi có thể tỉnh lại. Bất kể lúc nào, chỉ cần cần tới bệnh viện chúng tôi, chúng tôi nhất định hết lòng phục vụ bệnh nhân”

“Vâng, cảm ơn lão viện trưởng” Dung An Dao gật đầu.

“Đừng khách khí, đó là việc phải làm” Ông lão xua tay thở dài. Có lẽ với người đã tuổi tác chùng này, quen nhìn bệnh tật sống chết, ông trông có vẻ rất đứng đắn.

Doãn Xuyên thì không thể đứng đưng như vậy. Nhìn sắc mặt ngày càng hồng nhuận của Vân Vũ Phi, lòng gã càng sốt ruột hơn. Gã xiết bao hy vọng một ngày nào đó vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy Vân Vũ Phi mỉm cười cảm động mở tròn mắt nhìn gã cười a!

Vân Vũ Phi trở về nhà, trở về ngôi nhà ấm cúng.

Vân Vũ Phi thích nhất màu phấn hồng. Dung An Dao đặc biệt bày biện căn phòng của Vân Vũ Phi thành hải dương màu phấn hồng.

Vân Vũ Phi thích nhất gấu trúc nhỏ. Vân Vũ Lôi mua hai mươi một con gấu trúc bông nhỏ, đặt khắp nơi trong phòng Vân Vũ Phi.

Vân Vũ Phi thích nhất hoa hồng. Vương Cảnh mua một lẵng hoa to do tám mươi tám bông hồng kết thành đặt trên đầu giường Vân Vũ Phi. Hoa hồng tươi đẹp, lại có thể làm nổi bật dung nhan diễm lệ của Vân Vũ Phi.

“Hôm nay là sinh nhật thứ hai mươi một của Vân Vũ Phi, cũng là ngày nó xuất viện. Buổi tối chúc ta sẽ mở tiệc chúc mừng, mình gọi điện thoại bảo tiểu Nhã trở về ăn cơm” Dung An Dao dặn dò Doãn Xuyên. Dung An Dao hôm nay trông sao mà gọi cảm mê người đến vậy. Váy ngắn màu trắng, áo bó màu đen, phối hợp với đôi giày cao gót màu trắng bạc, Dung An Dao rất hiếm khi đi đôi giày ăn chơi như vậy. Lúc này nàng trông nhiều lắm cũng chỉ hai tám tuổi.

“Biết rồi, mình đã nói tới sáu lần rồi, tiểu Dung Dung của tôi ạ” Doãn Xuyên nhìn ngó xung quanh, phát hiện Vân Vũ Lôi và Vương Cảnh bận thu xếp khắp nơi, gã tranh thủ tóm lấy nhũ phong đầy đặn của Dung An Dao bóp nhẹ mấy cái.

“Sao? Chê tôi lắm điều phải không? Chê tôi già phải không?” Dung An Dao yêu kiều nguyệt Doãn Xuyên một cái, lộ ra nét phong tình vạn chủng.

“Dung tỷ tỷ nhìn cứ như là tiểu cô nương ấy, già chỗ nào chứ? Nào, tiểu Dung Dung, cong mông lên nào” Doãn Xuyên đỡ lấy đồn bộ của Dung An Dao, len lén vén váy lên. Trong váy, chiếc nội khố nhỏ xíu màu trắng trong veo đã bị Doãn Xuyên kéo xuống.

“Chết mất, mình háo sắc đến thế sao? Mình càng ngày càng lão xược rồi đó” Dung An Dao cũng nhìn nhìn xung quanh, hai tay lại chống lên ghế, vênh cao bờ mông đẹp tròn lẳn lên.

Doãn Xuyên cười xấu xa, cũng không chút do dự ấn mạnh cây đại nhục bồng đã sớm cứng ngắc vào, chọc sâu vào trong mật huyết của Dung An Dao, hông thóp lại. Trong phòng khách lại diễn ra màn xuân cung khiến người ta phun máu.

“Dung a di, tiểu Phi thích loại nước hoa nào?” Đột nhiên Vương Cảnh từ trong phòng Vân Vũ Phi chạy ra. Trong tay nàng cầm ba lọ nước hoa trông rất tinh xảo. Nhưng nàng chợt nhìn thấy Doãn Xuyên ép sát vào bờ mông Dung An Dao làm động tác dâm tục. Nàng sững lại, khuôn mặt tức thì đỏ hồng, vội vàng quay đầu chạy vào phòng Vân Vũ Phi.

Dung An Dao càng là hổ thẹn đến không biết giấu mặt vào đâu, vội vàng đẩy Dung An Dao ra, sửa sang lại y phục một chút rồi cũng đi vào phòng Vân Vũ Phi. Mặc dù nàng giả đồ trấn tĩnh, nhưng vẻ mặt phờ phợt sắc xuân không sao che giấu nổi. Nàng lúng túng nở nụ cười với Vương Cảnh.

Vương Cảnh cũng rất lúng túng. Chỉ có điều, nàng cố gắng cười nói với Dung An Dao, cũng hy vọng che giấu nỗi oán trách trong lòng. Thật ra trong lòng Vương Cảnh đã chửi toáng lên: “Hay cho anh cái đồ cầu trư công, lại ngang nhiên loạn trời loạn đất ngay trong phòng khách. Đợi có thời gian, nhất định phải trừng trị anh ra trò”

Cái gã ‘cầu trư công’ này chẳng ai ngoài Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên như có mối liên hệ tâm linh với Vương Cảnh. Gã biết Vương Cảnh có chút tức giận, cho nên vội vàng chạy vội rầm vào phòng Vân Vũ Phi, hỏi: “Các mỹ nữ, có gì cần giúp không?”

“Ra ra ra, con nít ra ngoài đường mà chơi, đừng có ở đây làm vướng chân vướng tay” Vương Cảnh được dịp xả giận, nàng tức tối trừng mắt lên với Doãn Xuyên một cái. Nhưng vừa nói xong, Vân Vũ Lôi ở một góc lại bật cười khanh khách.

Dung An Dao cũng che miệng bật cười.

Vương Cảnh nhìn dáng vẻ đần độn của Doãn Xuyên, cũng không nhịn được ‘híc’ một tiếng bật cười. Tiếng cười đó cũng xua tan nỗi ghen tỵ trong lòng. Trong mắt Vương Cảnh, Dung An Dao đã trở thành áp lực lớn nhất đối với nàng. Thật ra, nàng đã sớm cảm nhận thấy Dung An Dao sẽ trở thành đối tượng săn bắt của “cầu trư công”. Người đẹp như vậy, “cầu trư công” không động tâm mới lạ.

Có điều, Vương Cảnh vẫn tràn đầy niềm tin vào bản thân. Hôm nay nàng ăn mặc trang điểm cực kỳ đẹp đẽ: váy ngắn màu đen, áo không tay cổ trễ màu hồng phấn, phối hợp với đôi giày thủy tinh cao gót, tràn đầy nét xinh tươi rung động lòng người. Nàng càng biết rằng, Doãn Xuyên yêu thích bàn chân nhỏ nhắn của nàng, nàng đặc biệt cố ý sơn móng chân màu hồng phấn sáng bóng. Nàng biết Doãn Xuyên thích áo ngực màu đen, cho nên hôm nay nàng mặc một bộ nội y màu đen gợi cảm. Chỉ cần có cơ hội, Vương Cảnh sẽ thi triển vũ khí bí mật có thể câu hồn người đó.

“Đồng chí Vương Cảnh, cô qua đây một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô” Vương Cảnh còn chưa có cơ hội thi triển vũ khí bí mật, Doãn Xuyên đã chịu không nổi rồi. Gã cố ý nghiêm nét mặt, chụp lấy tay Vương Cảnh kéo ra ngoài.

“Ai, có chuyện gì anh cứ nói ở đây, đừng có kéo kéo đẩy đẩy mà” Mặc dù miệng thì không chịu, nhưng Vương Cảnh vẫn lật đật lật đật để Doãn Xuyên kéo ra khỏi phòng Vân Vũ Phi.

“Mẹ, mẹ nói xem, Doãn Xuyên định nói gì với Cảnh tỷ?” Vân Vũ Lôi hiếu kỳ hỏi.

“Hừ, tiểu Xuyên là lão công của con, con hỏi mẹ làm gì? Chẳng lẽ con không tự biết đi xem xem à?” Doãn Xuyên muốn nói gì với Vương Cảnh, Dung An Dao đã đoán ra bảy tám phần, chỉ là sao nàng có thể nói ra mà không biết ngượng chứ? Nàng đỏ mặt ừ Vân Vũ Lôi một cái.

“Vậy con đi xem xem” Trong nhất thời Vân Vũ Lôi chưa kịp phản ứng, tay vẫn cầm một con gấu trúc bông nhỏ theo ra ngoài.

Phòng khách không thấy bóng dáng Vương Cảnh và Doãn Xuyên đâu. Phòng bếp, phòng tắm cũng không một bóng người. Vân Vũ Lôi đang buồn phiền, ngoài sân thượng lại truyền vào giọng nói trầm thấp. Vân Vũ Lôi rón rén bước về phía sân thượng, lén nhòm một cái, lập tức nhìn đến mặt đỏ tía tai.

Thì ra Vương Cảnh đứng ở sân thượng, tay chống lên lan can, nội khố màu đen nhỏ xíu tòng teng ở trên mắt cá chân mê người. Bờ mông đẹp như vàng trắng tròn đang vênh lên cao, một cây nhục bồng to tướng đã tới tấp vào vào ra ra trong mật huyết của nàng.

Vân Vũ Lôi không những đỏ mặt tía tai, còn chua xót trong lòng. Nàng hừ một tiếng, lại bước ra sân thượng, đặt chú gấu trúc bông trên tay xuống, miệng kêu lớn: “Ai da, thời tiết hôm nay thật đẹp, vận động chân tay một chút không tệ” Nói rồi, cũng chẳng để ý tới đôi nam nữ đang giao cấu ở bên cạnh, làm động tác khởi động.

Vương Cảnh và Doãn Xuyên lập tức trợn mắt há miệng. Vương Cảnh phản ứng nhanh nhất. Nàng kêu lên một tiếng yêu kiều, vội vàng đẩy Doãn Xuyên ra, chạy về phòng.

Doãn Xuyên lại hỏi: “Muốn làm hoạt động gân cốt à? Xuyên ca ca cùng làm với em, được không?”

Vân Vũ Lôi đắc ý đáp: “Không được”

“Không được cũng không đến lượt em” Doãn Xuyên hận đến nghiến răng. Gã vung tay kéo tụt chiếc váy quai dây nhỏ của Vân Vũ Lôi xuống, tóm lấy hai bầu nải tử hoàn mĩ, ra sức vò nắn.

“Ai da, người ta đang vận động thân thể, anh phá rối người ta làm gì?” Vân Vũ Lôi cười thầm. Ở trong nhà nàng vẫn luôn ăn mặc tùy tiện, một chiếc áo quai dây màu hoa hải đường, một chiếc quần cộc cùn cùn đến mức có thể nhìn thấy cả nửa quả mông. Doãn Xuyên vừa kéo chiếc quần cộc xuống, liền phát hiện trong quần cộc không mặc một thứ gì, cả bờ mông tuyệt đẹp hiện ra dưới ánh mặt trời, núng nính, hồng hào. Giữa bờ mông đẹp, cái khe nhỏ mê người kia không ngờ lại có dịch thể lỏng lách túa ra.

“Vân Vũ Lôi em giỏi thật, phá hoại chuyện tốt của anh, hừ hừ, nói, muốn xử phạt thế nào?” Doãn Xuyên chia một tay ra, nắm lấy tên đại gia hỏa hung hăng, nhắm chuẩn khe nhỏ, nhẹ nhàng tách ra một lỗ nhỏ, sau đó nhúc nhích một chút, cuối cùng cắm thẳng vào trong, đến tận hoa tâm.

“Ừ, anh muốn xử phạt thế nào thì cứ xử phạt thế đó” Vân Vũ Lôi cũng chẳng để tâm đến đang ở sân thượng nữa, lại vênh mông lên phối hợp phóng đàng cùng Doãn Xuyên.

Doãn Xuyên nghe Vân Vũ Lôi nói vậy, cũng chẳng có lòng tiếc ngọc thương hương, một tay xoa nắn đại nải tử của Vân Vũ Lôi, một tay banh bờ mông đẹp của Vân Vũ Lôi lên, không ngừng huy động đại nhục bồng tấn công hết đợt này tới đợt khác vào tiểu huyết khí chát của Vân Vũ Lôi.

“ư.a.....” Đang sáng khoái, Vương Cảnh lại đột nhiên xuất hiện. Nàng nén cười nói: “Mau dừng lại đi, tiểu Nhã đến rồi”

Doãn Xuyên giật mình: “Cái gì? Nữ cảnh sát đến nhanh vậy sao? Không phải cô ấy nói muộn một chút mới đến sao?”

Nói rồi, nhục bông to tướng không ngờ mềm xiu xuống một nửa. Doãn Xuyên vội vàng xỏ y phục vào, chạy vội về phòng khách như chuột thấy mèo vậy.

Vân Vũ Lôi tức tối dậm dậm chân, hừ lạnh một tiếng: “Có phải là ăn trộm đâu, làm gì phải sợ cảnh sát đến vậy?”

Vương Cảnh ở bên cạnh nghe vậy, không nhịn được bật cười khanh khách.

Có điều, người trong cái nhà này dường như hình thành một chuỗi khắc chế lẫn nhau: Doãn Xuyên sợ nhất Lý Nhã, Lý Nhã sợ nhất Vân Vũ Lôi, Vân Vũ Lôi sợ nhất Dung An Dao, Dung An Dao sợ nhất Vương Cảnh, Vương Cảnh sợ nhất Vân Vũ Phi, còn Vân Vũ Phi thì Doãn Xuyên dùng một nửa là dụ dỗ, một nửa là uy hiếp để chinh phục, đoán chừng sợ nhất là Doãn Xuyên.

“A, tiểu Nhã tới rồi. Tới rồi thì ăn cơm thôi” Dung An Dao nhiệt tình kéo tay Lý Nhã.

“Vâng, Dung a di, cháu mua bánh ga tô sinh nhật cho tiểu Phi tỷ, cô xem, đây là bánh ga tô kem chocolate tiểu Phi tỷ thích ăn nhất. Trước đây khi còn ở trường, chỉ cần là sinh nhật của tiểu Phi tỷ, chị ấy liền mời rất nhiều bạn học ăn bánh ga tô kem chocolate. Đáng tiếc, cháu chưa được ăn lần nào” Lý Nhã cười hi hi, tay nàng xách một cái bánh ga tô xem chừng còn nặng hơn cả nàng.

Mọi người đều biết Vân Vũ Phi và Lý Nhã từng là đối thủ không đội trời chung, ăn bánh sinh nhật đương nhiên không có phần của Lý Nhã. Chỉ có điều, lúc này nói ra, mọi người đều cười phá lên.

Dung An Dao rất cảm động ôm Lý Nhã vào lòng: “Tiểu Nhã thật có lòng”

Vân Vũ Lôi thấy Lý Nhã được mọi người xúm xít vây quanh, trong lòng có chút không vui, bĩu bĩu môi, cố ý chen vào: “Mụ, mẹ nói ăn cơm, mà rau chúng ta còn chưa mua, làm sao ăn đây? Con đói bụng rồi”

Dung An Dao nghe vậy, nghiêm mặt lại, trừng mắt với Vân Vũ Lôi một cái, nói: “Con thì chỉ biết ăn, ăn cho mập vào rồi chẳng biết ai cưới con nữa” Vân Vũ Lôi vội vàng thề thề lưỡi, về mặt oan ức.

Lý Nhã thấy vậy, vội vàng bước tới, lấy ra một chiếc hộp nhỏ, đưa tới trước mặt Vân Vũ Lôi, cười nói: “Vũ Lôi tỷ, đây là chiếc MP4 đời mới, biết chị thích âm nhạc, em tặng chị đó”

“Ai da, thứ này quý lắm đó, tôi còn không dám mua, cô...” Vân Vũ Lôi nhìn thấy chiếc MP4 tinh tế, thấy cái mình thích là thèm.

“Không phải em mua đâu, trong trường có rất nhiều nam sinh thích tặng đồ cho em, hôm nay là MP3, ngày mai là MP4. Nói không chừng nha, ngày kia lại là MP5” Lý Nhã liếc nhìn Doãn Xuyên một cái, cố ý lớn tiếng giải thích.

Quả nhiên Doãn Xuyên cười lạnh: “Có MP6 không vậy?” Mọi người biết Doãn Xuyên đang ăn giấm chua, lại thêm một trận cười nghiêng ngả.

“Được rồi, mặc dù mẹ không mua đồ ăn, nhưng đã đặt món rồi. Nghe nói Tử vân hiên đổi chủ, hiện giờ Tử vân hiên không còn là tiệm trà nữa, mà là một tửu lầu. Mẹ còn nghe nói, đầu bếp ở đó tay nghề thuộc hạng nhất. Hôm nay mẹ đặt mang đến rất nhiều món rồi” Dung An Dao quả nhiên đã tính sẵn trong lòng.

Doãn Xuyên trong lòng chột động, gãi nhớ tới tiểu Tư, cũng không biết tiểu Tư có còn ở Tử vân hiên không

Đèn hoa mới thắp lên, Vân gia đã tràn ngập tiếng nói cười. Bởi vì đầu bếp của Tử vân hiên đúng là hàng nhất lưu. Bất kể là màu, mùi, vị đều là hạng nhất. Không những có món ngon, còn có rượu ngon.

Trước khi ăn, mọi người cùng đứng bên giường Vân Vũ Phi hát bài Happy birthday. Có lẽ Vân Vũ Phi quá thân có thể cảm giác được lòng nhiệt tình của mọi người, mạch đập của nàng nhanh hơn bình thường khá nhiều.

Thấy Vân Vũ Phi có cảm giác, Dung An Dao càng hưng phấn. Mặc dù tửu lượng của nàng không kém, nhưng quả thật đã uống quá nhiều. Khuôn mặt tuyệt đẹp ánh lên một vàng hồng rực, đẹp đến mức khiến cho trái tim Doãn Xuyên đập loạn lên.

Vương Cảnh cứ mãi nhớ đến tâm tư quỷ quái của nàng, không hiểu nguyên nhân là do bà mẹ già sắp ghé thăm hay không, khát khao sinh lý của nàng đột nhiên vọt lên tới đỉnh cao. Mấy cú chọc ngoáy ngứa ngáy trên sân thương của Doãn Xuyên không những không thể dập tắt ngọn lửa dục của nàng, càng khiến nàng như đổ dầu chữa cháy, huống chi sau khi bị Dung An Dao khuyến khích uống mười mấy chén, hơi men bắt đầu giở trò ám muội trong thân thể nàng, lý trí đã có chút mơ hồ.

Vừa hay Lý Nhã gặp dịp được nghỉ ba ngày, vừa không phải tới trường, lại không lo uống say. Vân Vũ Lôi được máy MP4 cũng tặng lại một chiếc áo hở cổ màu vàng rơm, một chiếc váy xếp ngắn màu cánh sen, Lý Nhã hết sức vui mừng, không thể chờ được thay luôn, lúc bước ra phòng khách liền khiến cho ánh mắt mọi người sáng bừng lên. Mặc dù làn da có hơi tối đi, nhưng sau khi có mấy chén rượu vào bụng, lại diễm lệ đến không gì sánh nổi. Một thiếu nữ thẹn thùng duyên dáng yêu kiều trong chớp mắt đã biến thành một nữ nhân tràn đầy nét quyến rũ, một nữ nhân chân chính.

Có lẽ trong bốn mỹ nhân thì Lý Nhã nhỏ tuổi nhất, mức độ chú ý của Doãn Xuyên cũng tập trung nhiều hơn lên người nàng. Không ngờ Lý Nhã trong lúc uống rượu, lại lộ ra bản tính bướng bỉnh. Đôi mắt hạnh của nàng trợn lên, mắng Doãn Xuyên: “Nhìn cái gì mà nhìn? Có phải tôi đen xì đi, khó coi lắm hả?”

Doãn Xuyên chẳng hiểu ra sao, đang định đáp lại, Vân Vũ Lôi lại nói giúp một câu: “Tiểu Nhã, nếu em thật sự khó coi, anh ấy sao lại cứ nhìn em mãi như vậy?”

“Đúng rồi...” Doãn Xuyên gật đầu. Chỉ là, vừa nói xong, gã liền phát hiện ánh mắt Vương Cảnh khác lạ, gã chỉ đành vội vàng cúi đầu uống rượu, lòng nghĩ, nữ nhân nhiều là chuyện tốt, nhưng tương lai cư xử thế nào nhất định là chuyện vô cùng đau đầu.

Mặt trăng đã lên rất cao, bốn đại mỹ nữ trong Vân gia sau khi cơm no rượu say vậy mà đều lảo đảo, trong hơi thở nồng nặc mùi rượu.

Dung An Dao nói với giọng lấp ba lấp bắt: “Mọi..mọi người đều đi nghỉ..nghỉ ngơi đi, tôi đến với tiểu Phi, mọi thứ sáng mai hãy dọn..dọn dẹp” Nói rồi, loạng choạng đi về phòng Vân Vũ Phi.

Vương Cảnh sau hai lần vào phòng rửa tay cũng lảo đảo trở về phòng Vân Vũ Lôi. Nàng và Vân Vũ Lôi tình như chị em, đương nhiên cùng ngủ một phòng.

Còn lại Lý Nhã cũng đã nằm gục xuống sofa. Doãn Xuyên chỉ đành làm phu khuân vác. Gã bế Lý Nhã về phòng ngủ của Dung An Dao, không những đặt Lý Nhã nằm xuống chiếc giường êm ái, còn cởi y phục giúp Lý Nhã. Quần áo cởi ra, một cơ thể hoàn mỹ bộc lộ trước mắt Doãn Xuyên. Gã lắc lắc cái đầu đã có chút mơ hồ, sau đó cúi đầu xuống, ngậm lấy nhũ đầu của Lý Nhã.

Lý Nhã say quá mức, không ngờ không có một chút phản ứng nào. Doãn Xuyên dứt khoát lột luôn cả nội khố màu trắng của Lý Nhã, sau đó lật mình nằm lên, tách rộng cặp đùi Lý Nhã ra rồi ấn thẳng cự vật vào trong tiểu huyệt chật khít.

Lý Nhã trong lúc ngủ mê mết chỉ nhú mào, không có chút tiếng động nào ngoài tiếng thở đều đều.

Doãn Xuyên vừa định tiếp tục tiến vào, ngoài cửa chợt vang lên một tiếng hừ lạnh: “Anh định cưỡng dâm thiếu nữ hả?” Doãn Xuyên giật mình, lăn mình xuống, phát hiện Vương Cảnh đang đứng dựa vào cạnh cửa. Dưới ánh đèn mờ mờ, váy ngủ của nàng lại có thể nhìn thấy cặp nhũ phong tuyệt đẹp nhô cao, vùng tam giác đen nhánh giữa hai đùi cũng có thể nhìn thấy rõ ràng. Doãn Xuyên cứng ngắt, cứng đến lợi hại.

“Nhìn cái gì mà nhìn? Còn không lại đây, còn chần chừ, cẩn thận tiểu Lôi nuốt chửng anh đó” Vương Cảnh bước tới, kéo tay Doãn Xuyên về phòng Vân Vũ Lôi.

Trong phòng, một nữ nhân đẹp đến khiến người ta phun lửa nằm ngang trên giường. Chiếc váy ngủ như một tấm sa mỏng trên người đầy dục vọng của Doãn Xuyên lên cực điểm.

“Ư.ư...” Vương Cảnh đột nhiên quỳ xuống, nàng há miệng ra, ngậm lấy nhục bồng to tướng của Doãn Xuyên vào miệng.

Doãn Xuyên phát hiện Vân Vũ Lôi và Vương Cảnh căn bản không hề say. Bởi vì gã phát hiện Vân Vũ Lôi đang cười khúc khích. Tay nàng phớt qua nhũ phong cao vút, vùng bụng bằng phẳng, sau cùng dừng lại chốn cỏ cây lô nhô, nước non róc rách.

“Ừ....” Doãn Xuyên rên lên. Nhục bồng của gã bành trướng cấp tốc trong miệng Vương Cảnh. Vương Cảnh không sao ngậm được nữa. Nàng nhả nhục bồng ra, sau đó nằm sắp xuống giường, cong bờ mông đẹp lên. Giữa bờ mông nàng cũng là khe suối róc rách.

“Mau..lên....” Giọng nói của Vương Cảnh khàn đục đến nỗi khiến cho Doãn Xuyên kêu lên chịu không nổi.

Đương nhiên Doãn Xuyên rất nhanh. Gã sắp phát điên rồi.

“A.to quá.....” Nhục bồng đâm vào, đẩy lên một cơn bão dục vọng. Bờ mông đẹp của Vương Cảnh rung động, liễu mạng rung động.

“Doãn Xuyên.liếm giúp em....” Vân Vũ Lôi ở bên cạnh không ngờ không biết đến thể diện van cầu Doãn Xuyên liếm vùng đất mẫn cảm trơn ướt của nàng. Tay nàng chọc vào nụ hoa non mềm không biết hổ thẹn.

Doãn Xuyên đang hớn hở hưởng thụ việc đâm thọc lại không biết phải làm sao để an ủi Vân Vũ Lôi với cặp mắt long lanh như muốn ứa nước ra, nhìn tiểu huyết trắng nõn của Vân Vũ Lôi nôn nóng, gã chỉ có thể dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve. May mà nhìn mái tóc quay cuồng của Vương Cảnh, Doãn Xuyên chợt động linh cơ, dục dõ nói: “Tiểu Cảnh Cảnh của anh, nãi tử của Lôi Lôi thật to, em có muốn sờ không?”

Wương Cảnh với lửa dục bốc cao lại như thần sai quỷ khiến bò lên mình Vân Vũ Lôi, hé miệng xinh của nàng ra, ngoạm lấy đại nãi tử của Vân Vũ Lôi vào miệng.

“A..Cảnh tỷ.em cũng muốn sờ của chị....” Vân Vũ Lôi như bị điện giật dường như không cam lòng chịu kém. Bàn tay nhỏ nhắn của nàng cũng run rẩy đưa tới, tóm lấy nhũ phong của Vương Cảnh.

Sự việc diễn ra khiến cho Doãn Xuyên nhìn đến máu mũi thiếu chút nữa là phun ra. Gã không ngờ nổi sự việc phát triển tiếp theo, hai đại mỹ nữ Vân Vũ Lôi và Vương Cảnh không những tiếp xúc khêu gợi lẫn nhau, mà còn hôn môi lẫn nhau. Đó là nụ hôn kiểu tình nhân, hai chiếc lưỡi linh hoạt truy đuổi nhau, nô đùa. Càng hết sức ngạc nhiên là thân thể hai người xoắn xuýt vào nhau, hạ thể mẫn cảm không ngừng nghiêng lẫn nhau, lại còn phát ra những tiếng rên rỉ câu hồn đoạt phách.

Doãn Xuyên cứng ngắc. Đại nhục bồng vốn đã to tướng lại phình thêm một cỡ trong mật huyết của Vương Cảnh. Gã sau một hồi điên cuồng đâm thọc mạnh mẽ lại rút đại nhục bồng ra, trong tiếng hô yêu kiều, chọc vào tiểu huyết của Vân Vũ Lôi.

“A.ừ....” Lần này tới lượt Vân Vũ Lôi mê mẩn. Thân thể nàng từ trên xuống dưới đều bị trêu ghẹo, máu huyết nàng bắt đầu tràn ngập phân tử dâm dăng. Vân Vũ Lôi vẫn luôn vẫn nhã hiền thực không ngờ lại kêu rên: “Cảnh tỷ, sờ nãi tử Lôi Lôi..lão công, chơi mạnh Lôi Lôi vào”

Đương nhiên Doãn Xuyên thỏa mãn yêu cầu của Vân Vũ Lôi. Có điều, Doãn Xuyên lại bắt đầu lo lắng. Bởi vì âm đạo quái dị của Vân Vũ Lôi lại bắt đầu phát huy uy lực. Không gian vốn chật hẹp đột nhiên trở nên khúc khuỷu khó dò. Doãn Xuyên hít vào một hơi sâu, cố gắng làm phân tán sự chú ý của bản thân, nhưng những cú đâm vào rút ra cũng không thể ngừng lại, bởi vì gã buộc phải làm thỏa mãn Vân Vũ Lôi khó đối phó nhất trước.

Từ hơi thở nặng nhọc phía sau, Vương Cảnh dường như cảm giác được Doãn Xuyên lại đến thời điểm khó khăn, nàng cũng phối hợp sử dụng cả tay lẫn miệng, không ngừng xoa nắn nhũ phong của Vân Vũ Lôi, còn liếm láp bờ môi và dải tai Vân Vũ Lôi.

“ừ..ừ....” Đôi mắt đẹp của Vân Vũ Lôi nhắm chặt, đáng vẻ vô cùng say mê, không có chút dấu hiệu sẽ thua trận.

Nhưng, Doãn Xuyên đã nghiêng chặt hàm răng, gân xanh nổi gò trên cổ, tựa hồ như đã đến thời khắc quan trọng, có thể thấy Doãn Xuyên lại sắp phải thảm bại trong tiểu huyết của Vân Vũ Lôi một lần nữa. Lúc này, mấy giọt mồ hôi trên trán Doãn Xuyên rơi xuống, vừa khéo rơi xuống bờ vai mượt mà của Vân Vũ Lôi. Mồ hôi lăn theo bờ vai Vân Vũ Lôi xuống tới nách. Vương Cảnh lấy tay lau qua nách Vân Vũ Lôi một cái theo bản năng, mục đích là lau giọt mồ hôi đi. Không ngờ, Vân Vũ Lôi đột nhiên như bị điện giật, kêu lên

một tiếng: “buồn”. Kêu xong, bụng dưới co giật, một luồng dịch thể trơn dính không ngừng phun ra. Đại nhục bồng đáng thương của Doãn Xuyên mới được giải thoát trong thoáng chốc.

“A.nguy hiểm quá.....” Doãn Xuyên thở phì phò, gã nhìn Vân Vũ Lôi lộ ra nụ cười thỏa mãn mà nghĩ lại vẫn còn rùng mình.

Vương Cảnh rốt cuộc cùng thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nàng lật mình nằm ngửa ra, trừng mắt nói với Doãn Xuyên: “Còn học học trên mình Lôi Lôi lẳng lơ làm gì? Cô ấy đã sướng rồi, bây giờ đến lượt em”

Doãn Xuyên vội vàng rút đại nhục bồng ướt lướt thướt từ trong tiểu huyết của Vân Vũ Lôi ra, cũng không ngừng lại, một nhát vào động, một lần nữa thọc vào mật huyết của Vương Cảnh. Doãn Xuyên vừa đâm thọc vừa thương yêu lau mồ hôi trên bụng Vương Cảnh.

“Chị mới lẳng....” Vân Vũ Lôi ở bên cạnh yếu ớt thốt một câu.

Vương Cảnh tức tối đáp: “Cũng không hiểu cái lẳng huyết của con hồ ly lẳng lơ này mọc thế nào nữa, lần sau nó phải làm sau cùng”

“Chị mới là đâm huyết. Lần sau, lần sau em vẫn muốn làm đầu tiên” Vân Vũ Lôi lại hứ một câu.

Vương Cảnh nổi giận, vừa định nói gì đó, Doãn Xuyên đâm dồn một chặp, Vương Cảnh mới không lý luận với Vân Vũ Lôi. Gã phục xuống, nhỏ giọng thì thầm bên tai Vương Cảnh: “Đừng sợ, lần sau cứ sờ vào nách cô ấy, đó là chỗ mẫn cảm nhất của Lôi Lôi. Lần sau, chơi chết cô ấy, trả thù cho em được không?”

“Vâng” Vương Cảnh gật đầu tới tấp. Ánh mắt nàng vô cùng căm dỡ.

Vân Vũ Lôi lại bất chợt ném một câu: “Một đôi cẩu nam nữ”

Chỉ là, Vương Cảnh và Doãn Xuyên chẳng buồn để ý tới Vân Vũ Lôi. Họ giao cấu thân thiết tự nhiên, hòa hợp gắn bó. Không cần phải mất quá nhiều sức lực, Vương Cảnh đã rên rỉ không ngừng, chẳng bao lâu đã đạt tới đỉnh cao khoái lạc, khiến cho Vân Vũ Lôi ghen tỵ không ít.

“Lão công, sao còn không xuất? Anh không khó chịu sao?” Vương Cảnh vuốt ve ngực Doãn Xuyên.

“Dung a di còn chưa giải quyết, sao có thể xuất được?” Doãn Xuyên cười tít mắt hôn lên làn môi hồng của Vương Cảnh.

“Nói gì vậy? Chẳng phải mẹ em đã say rồi sao?” Vân Vũ Lôi chen vào hỏi.

“Cô ấy làm sao say được? Cô ấy vờ say đấy. Cô ấy có thể gạt được các em, nhưng gạt sao được anh” Doãn Xuyên đứng dậy khỏi giường.

“Em không tin, rõ ràng nhìn thấy cô ấy đi còn không vững” Vương Cảnh vẫn đang thở hổn hển.

“Không tin à? Vậy lát nữa các em đi nghe xem thử, tuyệt đối còn lẳng lơ hơn bọn em” Về mặt Doãn Xuyên đầy tự tin.

“Không cho phép anh nói mụ mụ của em như vậy” Vân Vũ Lôi cong môi lên. Xem ra sự uy nghiêm của mẫu thân đã ăn sâu vào tâm linh của Vân Vũ Lôi.

Doãn Xuyên làm mặt quỷ, bước ra khỏi phòng, đi thẳng tới phòng Vân Vũ Phi. Đẩy cửa ra, đèn trong phòng vẫn sáng rõ. Dung An Dao đang nằm nghiêng ngủ bên cạnh Vân Vũ Phi, trên mình nàng đắp một chiếc chăn mỏng. Có điều, Doãn Xuyên khẳng định dưới tấm chăn mỏng đó nhất định là không có một mảnh vải.

Quả nhiên, Doãn Xuyên vén chăn lên liền nhìn thấy một cặp đại nhũ phong, bờ mông căng tròn cùng tán cỏ cây rậm rạp đen nhánh. Kỳ quái là, Doãn Xuyên lại ngửi thấy làn hương thơm dịu đặc biệt kỳ lạ kia.

Doãn Xuyên cười. Gã biết, làn hương thơm dịu này chỉ có lúc Dung An Dao động tình mới lan tỏa ra. Một người đang ngủ thì làm sao lại động tình được? Trăm phần trăm là giả đồ ngủ mà.

Doãn Xuyên gọi khẽ: “Tiểu Dung Dung, Xuyên ca ca tới rồi”

Dung An Dao lúc này mới hé mở cặp mắt mê người, nàng yêu kiều trách móc: “Hừ, mình chịu tới cơ à? Hai con tiểu hồ ly còn chưa làm mình chết mệt sao?”

“Một nữa, tôi cũng phải dành chút sức cho tiểu Dung Dung của tôi” Doãn Xuyên ôm lấy vòng eo mềm mại của Dung An Dao nằm ghé xuống bên cạnh.

“Một chút thì sao đủ?” Dung An Dao bật cười khúc khích. Ánh mắt nàng mãi chăm chú nhìn vào giữa hai chân Doãn Xuyên. Quy đầu to đùng khiến trái tim nàng đập thình thịch.

“Yên tâm, một chút thôi là đủ để tiểu Dung Dung của tôi cầu xin tha rồi” Doãn Xuyên giang cặp đùi đầy đà của Dung An Dao ra.

“Nói nhăng, còn lâu tôi mới cầu xin mình tha, nhất định không” Dung An Dao cắn cắn bờ môi hồng. Nàng phát hiện tay Doãn Xuyên rất có ma lực, mỗi lần nhũ phong bị Doãn Xuyên xoa nắn đều mang lại khoái cảm mãnh liệt. Lúc này Doãn Xuyên đang tàn phá bờ bãi khắp nơi trên nhũ phong của Dung An Dao.

“Ừ thật thoải mái....” Dung An Dao khép hờ cặp mắt lại.

“Thoải mái còn ở phía sau kia” Doãn Xuyên vê nhũ đầu của Dung An Dao, còn cố ý vừa kéo vừa thả.

“A..tôi muốn rồi, tôi muốn ở trên” Dưới ánh đèn khuôn mặt Dung An Dao cũng đỏ bừng lên. Có điều nàng phát hiện Doãn Xuyên mồ hôi đầy mình, liền biết ngay lúc vừa rồi đối phó với hai con tiểu yêu tinh đã chịu nhiều khổ cực. Nàng quan tâm yêu cầu được ở trên.

“Mình muốn cường bạo con rể mình hả” Doãn Xuyên ôm Dung An Dao lật mình một cái, quả nhiên để cho Dung An Dao nắm quyền chủ động. Thậm chí gã còn giao nhục bổng to đùng vào tay Dung An Dao.

“Mình..mình im miệng” Dung An Dao khê quát một tiếng. Chỉ là bàn tay nhỏ nhắn thon thả của nàng dựng đại nhục bổng của Doãn Xuyên lên, nâng đồn bộ lên, nhắm chuẩn âm hộ phì nhiêu từ từ ngồi xuống.

“Nào, cường bạo con rể mình đi nào” Doãn Xuyên đỡ lấy vòng eo mềm mại của Dung An Dao, rồi cũng hẩy đồn bộ mạnh lên.

“Mình không phải con rể tôi, mình..mình là nam nhân của tôi, ư..ư..căng muốn chết” Toàn thân Dung An Dao run rẩy nằm phục lên mình Doãn Xuyên.

“Sung sướng muốn chết?” Doãn Xuyên hít ngửi mùi tóc Dung An Dao, thì thầm nói.

“Ngậm miệng” Dung An Dao yêu kiều mắng, bắt đầu nhún nhảy bờ mông phì nhiêu của nàng.

“Mẹ vợ bắt con rể ngậm miệng, bản thân lại mở miệng bé” Doãn Xuyên bộ dạng như không chinh phục được Dung An Dao không thôi, lời của gã càng lúc càng hạ lưu.

“A..a..đừng nói nữa..mau cử động đi” Dung An Dao nhún nhảy càng lúc càng mau, chỉ là nổi nhột nhột tê ngứa mãnh liệt khiến tốc độ của nàng chậm lại. Lúc này, sao mà nàng hy vọng Doãn Xuyên có thể hoạt động đến vậy.

“Xin tôi đi!” Doãn Xuyên không chịu buông tha.

“Tôi không..a..xin mình đó, mau chút nha...” Dung An Dao không nhẫn nhịn nổi nữa. Nàng cầu khẩn, kêu gào, giống như một ả mèo khát tình.

Doãn Xuyên cười đắc ý. Ánh mắt gã liếc về phía khe cửa một cái. Lúc vào gã đã cố tình không đóng chặt cửa, để lại một khe nhỏ. Gã biết, Vương Cảnh và Vân Vũ Lôi hiếu kỳ nhất định đến xem trộm.

Vương Cảnh và Vân Vũ Lôi quả nhiên nhìn lên. Chỉ là không xem lên còn đỡ. Vừa xem lên, bọn họ lại muốn, lại thèm đại nhục bổng của Doãn Xuyên.

Vương Cảnh trừng mắt lên với Vân Vũ Lôi, nhỏ giọng mắng: “Cái đồ Lôi Lôi thúi, đã bảo em không nên xem lại cứ đòi xem, xem đến người ta toàn thân khó chịu rồi”

Vân Vũ Lôi vẻ mặt oan ức: “Chị mới thúi, chị không xem, em có thể kéo chị lại xem được à? Đúng thật là, đồ lẳng lơ”

“Em nói chị lẳng lơ?” Vương Cảnh nổi đóa.

“Thì nói chị đó, làm sao nào? Đồ lẳng lơ” Vân Vũ Lôi vừa khéo phát tiết nỗi ghen tỵ vừa rồi.

“Làm sao à? Cầu chết em” Vương Cảnh ra tay.

Đúng lúc này, trong phòng vang lên một tiếng kêu: “Không được, Doãn Xuyên không được...không được.....” Vương Cảnh và Vân Vũ Lô giật mình. Bởi vì đó là giọng của Vân Vũ Phi. Bọn họ chẳng thể để tâm gì nhiều nữa, vội vàng đẩy cửa lao vào.

Trên giường, Dung An Dao đã bị Doãn Xuyên đè lên, nhục bồng to tướng vẫn đang dừng lại trong mật huyết trơn ướt của Dung An Dao. Nghe thấy tiếng Vân Vũ Phi ở bên cạnh kêu gào, cũng khiến cho Dung An Dao và Doãn xuyên giật nảy người. Chỉ là không ngờ, Vương Cảnh và Vân Vũ Lô cũng xông vào. Trong nhất thời, Dung An Dao hồ thẹn đến không biết giấu mặt vào đâu.

Doãn Xuyên vội vàng bò xuống khỏi người Dung An Dao, bò tới bên cạnh Vân Vũ Phi, nhẹ giọng kêu gọi: “Tiểu Phi, anh là Doãn Xuyên đây, em có nghe thấy không? Nếu nghe thấy, em động đậy ngón tay, tiểu Phi...”

“Tiểu Phi...”

“Vũ Phi.....”

Vân Vũ Lô và Vương Cảnh cùng lớn tiếng gọi.

Đáng tiếc, Vân Vũ Phi vẫn không hề có phản ứng.

Lúc này, Doãn Xuyên đang nôn nóng đột nhiên lật tấm chăn mỏng đắp trên người Vân Vũ Phi ra, đưa tay mò tới âm hộ của Vân Vũ Phi, lọt vào tay lại là một mảng ướt át.

Doãn Xuyên kêu lên: “Tiểu Phi khẳng định là có tri giác rồi, mọi người xem, cô ấy..cô ấy nhất định là đã động tình”

Dung An Dao khoác lên mình một chiếc áo ngủ mỏng manh cũng bước tới. Từ thân thể nóng hừng hực của Vân Vũ Phi nàng ý thức được điều gì đó.

“Có lẽ..có lẽ..tiểu Phi biết, biết chúng ta làm chuyện kia, nó..có lẽ không tán thành” Dung An Dao có chút khổ sở nói.

“Không, có lẽ là tán thành. Dung a di, mình xem, ra bao nhiêu là nước. Nếu không đồng ý thì làm sao lại động tình. Dung a di, tôi muốn..tôi muốn ân ái với tiểu Phi một lần, mình thấy có thể được không?” Doãn Xuyên nói ra một ý nghĩ rất liều lĩnh.

Trong phòng lập tức lặng ngắt như tờ. Vương Cảnh và Vân Vũ Lô không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng chờ ý kiến của Dung An Dao. Dù sao Dung An Dao cũng là chủ của một gia đình.

Do dự hồi lâu, Dung An Dao rút cuộc cũng gật đầu. Chỉ là Dung An Dao dặn đi dặn lại Doãn Xuyên, một khi có tình huống gì thì lập tức ngừng lại.

Đương nhiên Doãn Xuyên gật đầu đồng ý. Gã căn bản không có bao nhiêu nhục dục. Gã ân ái với Vân Vũ Phi là muốn làm cho Vân Vũ Phi có thể tỉnh lại.

Trong phòng bao trùm bầu không khí khẩn trương. Mọi người đều phập phồng lo sợ. Dù sao thử nghiệm như vậy cũng chỉ là thử nghiệm, mọi người tuyệt không biết kết quả sẽ như thế nào?

Có lẽ là do nguyên nhân quá khẩn trương, đại nhục bồng thường ngày vẫn luôn vênh vênh vảo vảo không ngờ không cứng lên được. Dung An Dao không khỏi mắc cười: “Bình thường hở ra là cứng, đến thời điểm quan trọng lại mềm xiu, thật đúng là” Nói rồi, cũng chẳng kiêng kị gì, nàng cúi mình xuống, quyết đoán ngậm lấy đại nhục bồng của Doãn Xuyên, còn không ngừng mút nút. Vân Vũ Lô và Vương Cảnh ở bên cạnh nhìn đến đỏ bừng cả mặt mũi.

Cây đại nhục bồng kia được Dung An Dao liếm mút một hồi, lập tức ngồng cao đầu, tròng mắt giận dữ. Vân Vũ Lô và Vương Cảnh ở cạnh dường như đang nuốt nước miếng.

“Được rồi, cẩn thận nhé, từ từ thôi” Dung An Dao ngồi xuống giường, cẩn thận dặn dò Doãn Xuyên lần cuối.

Doãn Xuyên nắm lấy nhục bông to tướng, trước tiên cọ xát mấy cái ở huyết khẩu Vân Vũ Phi, sau đó mới ưỡn hông ấn đại quy đầu vào. Không ngờ được, nhục huyết của Vân Vũ Phi không những trơn ướt, còn ẩm áp như mùa xuân. Nhục bông của Doãn Xuyên tựa hồ như ngựa quen đường cũ, liều mạng rúc đầu vào trong. Chỉ nghe “ót” một tiếng, cả cây đại nhục bông chọc vào trong tận cùng của hoa phòng.

“A.Dung a di, mình thấy có thể chuyển động được không?” Đây là lần ân ái đặc biệt kỳ lạ nhất mà Doãn Xuyên trải qua. Có cử động hay không lại phải trưng cầu ý kiến người bên cạnh có đồng ý không.

Dung An Dao nhìn Vân Vũ Phi một cái, gật gật đầu, ra hiệu Doãn Xuyên tiếp tục.

Doãn Xuyên bắt đầu chuyển động. Động tác rất chậm rãi. Dần dần, Doãn Xuyên phát hiện chất dịch của Vân Vũ Phi càng lúc càng nhiều. Gã quyết đoán gia tăng tốc độ chọc vào rút ra, càng tăng thêm lực lượng.

Cuối cùng, tất cả mọi người đều phát hiện trên mặt Vân Vũ Phi có một chút biến đổi. Dung An Dao nắm bàn tay Vân Vũ Phi ở một bên thỉnh thoảng lại sờ lên chỗ trái tim Vân Vũ Phi. Nàng đang theo dõi nhịp tim Vân Vũ Phi.

Doãn Xuyên dốc hết năng lực. Gã giỏi kỹ thuật tốt nhất, cảm giác tốt nhất ra sử dụng, nhưng gã vẫn cẩn thận từng chút một, kinh hồn bạt vía. Thứ không cần phải lo lắng nhất chính là đại nhục bông. Quy đầu to tướng cọ xát mãnh liệt với âm đạo của Vân Vũ Phi, những cú va đập mãnh liệt cũng kích thích âm đế đỏ hồng.

Vân Vũ Phi nhích động. Vòng eo nhỏ của nàng nhẹ nhàng lắc lư, cứ như một nữ nhân bình thường đang tận hưởng hoan lạc. Sự thay đổi lớn của thân thể Vân Vũ Phi khiến cho tất cả mọi người đều ngập tràn niềm hưng phấn.

“Tiểu Xuyên, mình tăng thêm sức đi” Dung An Dao hưng phấn khích lệ Doãn Xuyên.

“a.Dung a di làm tình với tôi chưa từng phí sức như thế này” Doãn Xuyên nhân cơ hội chọc ghẹo một câu.

“Mình..mình muốn chết hả? Nói những lời đó....” Dung An Dao cuống lên, nhìn thấy Vân Vũ Lô và Vương Cảnh đang cố nén cười, nàng càng không biết giấu mặt vào đâu.

“Dung a di, tôi muốn vuốt ve tiểu Phi” Doãn Xuyên vừa chuyển động vừa nói.

“Sờ thì sờ” Dung An Dao không khách khí đáp lại. Nàng thầm nghĩ trong lòng, đoán chừng tên xấu xa này lại nảy ham muốn. Hừ, đợi mọi chuyện xong xuôi, xem ta giáo huấn giáo huấn cậu cẩn thận không.

Doãn Xuyên mừng húm. Quả thật gã có dục vọng. Bởi vì tiểu huyết của Vân Vũ Phi đang co bóp, gã lập tức cảm thấy tiểu huyết thật chặt, một luồng tê ngứa ào lên đầu, gã vội vàng tóm lấy cặp nãi tử của Vân Vũ Phi, nhẹ nhàng nắn bóp, hy vọng Vân Vũ Phi có thể nhanh chóng đạt tới cao trào.

Quả nhiên, hai trái đào tiên của Vân Vũ Phi càng trở nên đầy đặn, rắn chắc hơn dưới sự nhào nặn của Doãn Xuyên. Hơi thở của nàng trở lên hơi gấp gáp.

Doãn Xuyên thấy vậy, lập tức sử hết sức lực toàn thân, phát động đợt tấn công cuối cùng vào mật huyết của Vân Vũ Phi.

“Ba ba ba....”

“U” Một tiếng rên khe phát ra từ mũi Vân Vũ Phi. Vân Vũ Phi lại run lên một cái, dịch thể ẩm ướt phun cả lên quy đầu của Doãn Xuyên.

“Dừng mau..dừng mau....” Dung An Dao vội vàng hô dừng lại. Nàng đã cảm nhận thấy tim Vân Vũ Phi đập thật nhanh.

Doãn Xuyên vội vàng rút nhục bông ra, chăm chú nhìn Vân Vũ Phi với vẻ khẩn trương.

Nhưng, đợi mãi, ngoại trừ sắc mặt đỏ bừng, Vân Vũ Phi không hề có chút phản ứng nào khác.

Mọi người đều như có vẻ thất vọng. Chỉ có Dung An Dao nói: “Đã có cảm giác rồi, tôi tuyệt đối có niềm tin....”

“Mụ....” Cũng đúng lúc đó, Vân Vũ Phi mở mắt ra.

Mọi người lập tức vây cả lại quanh Vân Vũ Phi. Tựa như kích động đến không nói lên lời, Vân Vũ Phi yếu ớt nói: “Mẹ, con nằm mộng, mộng thấy Doãn Xuyên ăn hiếp mẹ” Nói rồi thở hổn hển.

“Ừ, mẹ biết rồi, Doãn Xuyên không dám ăn hiếp mẹ đâu, con đừng nói nữa, mau nhắm mắt lại nghỉ ngơi đi” Dung An Dao kìm nén nổi kích động vụn vặt, nhỏ nhẹ nói.

Vân Vũ Phi mệt mỏi nhắm mắt lại. Nàng tỏ ra sao mà đẹp đến vậy, sao mà mê người đến vậy. Dáng vẻ ngủ say sưa của nàng thật giống như một em bé đáng yêu.

Mọi người lo làm ồn Vân Vũ Phi, từng người rón rén đi ra khỏi phòng.

Trong phòng của Vân Vũ Lô, Doãn Xuyên, Dung An Dao, Vương Cảnh, Vân Vũ Lô kích động ôm lấy nhau.

Dung An Dao càng là cảm kích nói với Doãn Xuyên: “Xem ra, Vân gia chúng ta quá có duyên với mình, mình..mình đã cứu tiểu Phi” Nói rồi, nước mắt lại ứa ra.

“Lại tới rồi. Dung tỷ, mình mà chảy nước mắt, tôi lại cứng lên, khó chịu thì ai chịu trách nhiệm đây?” Doãn Xuyên cười cợt nhả nói.

“Cùng lắm..cùng lắm tôi phụ trách là được” Dung An Dao nín khóc mỉm cười.

“Ak, mình nói đó nha, không phải là tôi gạt mình đâu nha. Mình xem, cứng thành thế này rồi nè” Doãn Xuyên nắm lấy tay Dung An Dao đặt lên đại nhục bồng nóng rực.

“Vây.vây mình định thế nào?” Lúc này Dung An Dao lại trở nên ngượng ngịu.

Wương Cảnh ở bên cạnh cười đùa: “Còn có thể thế nào nữa? Lấy thân tương hứa thôi”

Dung An Dao hổ thẹn, nghĩ mình cũng là mẹ của hai đứa con, hiện giờ lại bị Vương Cảnh trêu ghẹo như vậy, trong lòng cực kỳ ầm ỹ. Nàng vốn dồi dào lửa dục, rất muốn cùng Doãn Xuyên hoàn thành niềm vui cá nước vừa mới tiến hành một nửa lúc này, nhưng thấy Vương Cảnh, Vân Vũ Lô ở bên cạnh, nàng lại xấu hổ. Thật không nhịn nổi nữa, Dung An Dao cứ làm nũng: “Tiểu Xuyên, mình xem phải quản lý cái miệng tiểu Cảnh thật tốt mới được. Mình muốn Dung a đi chịu trách nhiệm, vậy.vậy mình phải để hai đứa ra ngoài mới được”

Wương Cảnh không ngờ Dung An Dao lại biết làm nũng, hơn nữa lại không có vẻ gì là làm điệu làm bộ, trong lòng kinh hãi, thầm nghĩ, Dung An Dao là chủ nhà không những sắc đẹp vô song, lại còn thiên sinh mị cốt, nếu không áp chế một chút, tương lai nhất định sẽ chịu ức hiếp ở Vân gia. Nghĩ tới đây, Vương Cảnh cố ý nói với vẻ rất oan ức: “A, thì ra nói tới nói lui, Dung a đi là không vừa ý chúng ta ở đây cản trở chân tay. Doãn Xuyên, nếu Dung a đi không muốn chịu khổ, vậy cứ để em chịu khổ cũng được”

Nữ nhân tranh thủ tình cảm? Doãn Xuyên hưng phấn đến vô đầu bứt tai. Gã cũng không biết nên làm thế nào nữa.

Vừa rồi Vương Cảnh xem lên Doãn Xuyên và Dung An Dao làm tình, lửa dục trong lòng nhân việc Vân Vũ Phi tỉnh lại mà tạm thời kiềm chế lại một chút, hiện giờ thấy nhục bồng của Doãn Xuyên ra oai mạnh mẽ, nàng liền nảy chủ ý xấu.

Vân Vũ Lô ở bên cạnh càng là mới nể trái lặc thú tính ái. Thứ khoái cảm kỳ diệu đến không thể diễn tả thành lời đó hấp dẫn nàng một cách mãnh liệt. Mỗi giờ mỗi khắc nàng đều nghĩ đến muốn cùng Doãn Xuyên ân ái một phen. Chỉ có điều, Vân Vũ Lô có lớn gan hơn nữa thì nàng cũng không dám chia một thìa canh với mẫu thân. Ngược lại, Vân Vũ Lô và Vương cảnh cực kỳ thân thiết, lại chẳng phải chỉ có một lần chơi trò chơi tính ái lưỡng nữ hầu hạ một chồng, trong lòng nàng sớm đã ngã về phía Vương Cảnh, nghe thấy Vương Cảnh nói như vậy, Vân Vũ Lô cũng vội vàng khuyên: “Mẹ, có lẽ mẹ mệt rồi, không bằng nghỉ ngơi chút đi”

Dung An Dao đang bưng bưng lửa dục nghe mấy lời đó, tức đến xịt khói. Nàng thầm chửi lớn trong lòng: Hay cho hai con tiểu yêu tinh, vừa rồi đã thỏa mãn rồi, giờ lại còn tham ăn, đừng có cho Dung An Dao ta là đồ ngốc, hai con tiểu yêu tinh các người vừa vĩnh mộng lên bà đã biết phóng rắm gì rồi, hừ hừ!

Mặc trong lòng chửi lớn, nhưng ngoài mặt Dung An Dao vẫn rất bình tĩnh. Nàng không nói nhiều nữa, bước tới trước, ôm lấy cổ Doãn Xuyên, cười quyến rũ nói: “A di có một nữa cũng không thể để tiểu Cảnh và tiểu Lôi khổ cực. Tiểu Xuyên, ôm a di đi nào” Dung An Dao dang cánh môi và thân thể thơm ngát tới.

Doãn Xuyên tâm thần chệnh choáng, ôm lấy Dung An Dao lăn xuống giường. Dung An Dao chỉ khoác một chiếc áo ngủ, áo ngủ kéo lên, bên trong liền không một mảnh vải, Doãn Xuyên rất dễ dàng tìm được huyết khẩu, nhục bông to tướng lại một lần nữa làm căng đầy mật huyết của Dung An Dao. Lần này, Doãn Xuyên đâm vào rút ra càng điên cuồng hơn.

“A..lão công tiểu Xuyên, bắn ra đi, bắn vào a di” Dung An Dao ôm lấy Doãn Xuyên, cong lên đón nhận, xuôi xuống chịu đựng, rên rỉ kêu la, thỉnh thoảng còn nhả ra vài câu dâm thanh dâm ngữ, khiến cho Vương Cảnh và Vân Vũ Lôi nhìn đến trợn mắt há miệng.

“A..tiểu Dung Dung, hảo lão bà....” Sau mấy chục cú chọc mạnh, tinh quan của Doãn Xuyên mở rộng, dịch thể nóng hổi bắn vọt ra, đổ đầy mật huyết của Dung An Dao.

Wương Cảnh và Vân Vũ Lôi đối mắt nhìn nhau, cùng nhỏ giọng rửa: “Cầu trư công”

oOo

Lời cuối

Hai năm sau, trong một buổi bán đấu giá đồ sưu tầm tại Hương Cảnh, Doãn Xuyên gặp lại Lý Kha.

Doãn Xuyên cho Lý Kha biết, một nhà sáu người bọn họ (Dung An Dao, Vân Vũ Lôi, Vân Vũ Phi, Vương Cảnh, Lý Nhã và gã) đều chuyển đến một quốc gia nhỏ ở châu Âu, trải qua cuộc sống vô lo vô nghĩ.

Còn Lý Kha trở thành chủ tịch một công ty trên thị trường chứng khoán Hương Cảnh. Hắn cũng có được sự giúp đỡ của ba nữ nhân. Một người là Đồng Linh, một là Đơn Văn Gia, người còn lại không ngờ là Tổng Hân Viện.

Lô Hải Dân đã bị xử tử một năm trước.

Tiểu Tư dọn vào Tây Uyển sống. Nàng cũng trở thành đại cổ đông của tửu lầu Tử vân hiên. Trà hương sữa của nàng trở thành ký ức vĩnh viễn.

Tô Tình được mời làm giám đốc của tửu lầu Tử vân hiên.

Ngôi nhà của Vân gia ở Tây Uyển vẫn được giữ lại. Những món bảo vật được cất giữ trong hầm bảo hiểm của một ngân hàng. Vào mùa thu hàng năm, cả nhà lại trở về Tây Uyển sống một thời gian.

Còn như bí mật của Hợp cần phượng hoàng, trở thành bí mật vĩnh viễn không được giải đáp. Chỉ là năm nữ nhân Dung An Dao, Vân Vũ Lôi, Vân Vũ Phi, Vương Cảnh, Lý Nhã dường như vĩnh viễn không già, vĩnh viễn trẻ trung xinh đẹp như vậy.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-uyen-mi-anh>